"În lumea aglomerată a literaturii fantasy de azi cărțile lui Robin Hobb sunt ca diamantele într-o mare de zircon."

George R. R. Martin

ROBIN HOBB

MISIUNEA BUFONULUI

Prima parte din Trilogia OMUL ARĂMIU

NAUTILUS
fantasy

Robin Hobb este al doilea pseudonim al romancierei americane Margaret Astrid Lindholm Ogden. Născută în 1952, în California, a crescut în Alaska şi a urmat cursurile Universităţii Denver timp de un an. La vârsta de optsprezece ani s-a căsătorit, a abandonat facultatea şi s-a mutat pe Insula Kodiak, în apropiere de Alaska, unde a început să scrie şi să publice în revistele pentru copii. Între 1983 şi 1992, a semnat exclusiv cu pseudonimul Megan Lindholm, în majoritate lucrări de fantasy contemporan. Din 1995 a adoptat pseudonimul Robin Hobb pentru cărţi de fantasy european medieval, tradiţional. *Ucenicul asasinului,* romanul de debut sub pseudonimul Robin Hobb, a fost nominalizat pentru British Fantasy Award. Până în 2003 cărţile ei se vânduseră în peste un milion de exemplare. În anul 2006, romanul *Forest Mage* a obţinut Premiul Endeavour.

ROBIN HOBB

MISIUNEA BUFONULUI

Pentru Ruth dungaţii ei credincioşi,
Alexander şi Crusades

CELE ȘASE DUCATE

CÂMPIILE GLACIARE
ȚĂRMURILE DE GHEAȚĂ
MAREA ALBĂ
Insula Albă
Insulele Apropiate
Insula Stâncii
Gulls
Dragul de Gheață
Golful Rece
Ferry
Sealbay
Insula Cârligului
Golful Peștelui
ȚĂRMURILE DE GHEAȚĂ
BEARNS
Insula Besham
Highdowns
BUCK
Forge
Insula Cornului
Insula Pânzei
Insula Ghearei
Râul Ursului
Turlake
TILTH
Râul Buck
Râul Vin
REGATUL MUNȚILOR
FARROW
Buckkeep
Râul Rece
Jhaampe
Lacul Albastru
RIPPON
Neatbay
Vadurile Schimbătoare
Sandsedge
ȚĂRÂMUL PLOILOR SĂLBATICE
Golful de Sud
Insula de Pază
Râul Gem
SHOAKS
Insula Oului
STATELE CHALCED
Râul Ploilor Sălbatice
Bingtown Traders
Golful Fals
Golful Neguțătorilor

Turnuri
Granițe
Platforme de gheață

Capitolul I

CHADE FALLSTAR

Este timpul roata care se învârteşte sau dâra pe care aceasta o lasă în urmă?

Ghicitoarea lui KELSTAR

A venit spre sfârşitul unei primăveri ploioase şi mi-a adus lumea întreagă în pragul uşii. Eu aveam treizeci şi cinci de ani pe atunci. La douăzeci, considerasem că un bărbat care a împlinit o asemenea etate e deja în pragul senilităţii. Acum însă mi se părea că nu-i nici tânăr, nici bătrân, ci între două vârste. Nu mai aveam scuza tinereţii necoapte, dar nici suficient de bătrân nu eram ca să mă consider un excentric. De multe ori, nu ştiam ce să cred despre mine însumi. Câteodată mi se părea că viaţa dispare încet în urma mea, ca nişte dâre spălate de ploaie, iar eu eram dintotdeauna bărbatul tăcut care-şi duce existenţa ştearsă într-o colibă aflată între pădure şi mare.

În dimineaţa aceea stăteam în pat, ascultând sunetele care-mi aduceau, din când în când, pace în suflet. Lupul răsufla regulat lângă focul care trosnea leneş în cămin. L-am cercetat cu Harul pe care-l împărtăşeam amândoi şi i-am atins uşor gândurile adormite. Visa că aleargă pe pante line şi înzăpezite, în mijlocul unei haite.

Pentru Ochi Întunecaţi era un vis fără cuvinte, rece, desfăşurat cu repeziciune. M-am retras pe nesimţite, lăsându-l să viseze în linişte mai departe.

În spatele ferestrei mele, păsările întoarse la cuiburi se întreceau în ciripit. Bătea un vânt uşor şi, de câte ori scutura copacii, crengile slobozeau pe iarba jilavă stropii de ploaie adunaţi peste noapte. Patru dintre arbori erau mesteceni albi. Fuseseră nişte puieţi amărâţi când îi plantasem. Acum, coroana lor aerisită arunca umbre discrete printre razele luminoase în faţa ferestrei dormitorului meu. Am închis ochii, simţind parcă tremurul luminii pe pleoape. Nu voiam să mă scol, nu încă.

Îmi fusese rău cu o seară înainte şi nu avusesem pe nimeni lângă mine. Băiatul meu, Hap, o pornise haihui cu Starling cu vreo trei săptămâni în urmă şi nu se întorsese încă. Nu-l puteam condamna. Traiul meu retras şi cenuşiu începea să-i apese umerii tineri. Poveştile lui Starling despre viaţa de la Buckkeep, înflorite cu harul ei de menestrel, îi trezeau în închipuire imagini prea viu colorate ca să le ignore. Aşa că mi-am călcat pe inimă şi am lăsat-o să-l ducă în vacanţă la Buckkeep, ca să vadă cu ochii lui cum e Festivalul Primăverii, să mănânce o prăjitură cu glazură din seminţe de carris, să vadă un teatru de păpuşi, poate chiar să sărute o fată. Hap trecuse de vârsta la care se mulţumea cu mese regulate şi un pat cald. Îmi tot spuneam şi eu că venise vremea să-l eliberez, să-l fac ucenicul unui tâmplar sau al unui dulgher priceput. Avea înclinaţie spre asemenea activităţi şi, cu cât mai repede se apuca un tânăr să înveţe o meserie, cu atât o prindea mai bine. Dar încă nu eram pregătit să-l las să plece. Deocamdată, mă bucuram de o lună de pace şi singurătate şi-mi aduceam aminte cum e să mă ocup singur de treburi. Ochi Întunecaţi şi cu mine ne ţineam companie unul altuia. Ce altceva să-mi trebuiască?

Cu toate acestea, nici n-au ieşit bine pe uşă Starling şi Hap, că a şi început să mă apese liniştea din cocioaba mea. Emoţia băiatului la gândul plecării semăna prea mult cu propriile mele sentimente dinainte de Festivalul Primăverii sau alte sărbători asemănătoare. Teatrul de păpuşi, prăjiturile cu seminţe de carris şi sărutatul fetelor îmi stârneau amintiri vii, pe care le crezusem înăbuşite cu mult timp în urmă. Poate că tocmai amintirile acelea îmi aduceau şi visele prea intense ca să le pot trece cu vederea. Mă trezisem deja de două ori transpirat şi tremurând tot, cu muşchii încordaţi. Trecuseră ani buni de când nu mai fusesem atât de agitat, dar, de patru ani încoace, vechea mea obsesie revenise. În ultima vreme, venea şi pleca după un tipar pe care nu reuşeam să-l desluşesc. Era ca şi cum vechiul Meşteşug mă chema şi încerca să mă scoată din pacea şi singurătatea mea. Zilele care, până atunci, îmi trecuseră toate la fel, ca mărgelele pe aţă, erau acum tulburate de chemarea lui. Uneori, foamea de Meşteşug mă rodea aşa cum roade cancerul carnea sănătoasă. Alteori, doar

câteva nopţi la rând visam că tânjesc după el. Dacă băiatul meu ar fi fost acasă, probabil că m-aş fi putut scutura de Meşteşugul care trăgea de mine. Dar nu era, aşa că, cu o seară înainte, am cedat dependenţei stăruitoare stârnite de vise. Am coborât pe ţărmul înalt şi abrupt, m-am aşezat pe băncuţa cioplită de băiat pentru mine şi mi-am trimis magia să rătăcească peste valuri. Ochi Întunecaţi a stat un timp lângă mine, aruncându-mi o veche privire mustrătoare. Am încercat să-l ignor.

— Nu-i mai rău decât încăpăţânarea cu care sâcâi tu porcii spinoşi, i-am atras atenţia.

Dar că ghimpii lor se pot scoate. Ceea ce te înţeapă pe tine intră adânc în carne şi-o face să putrezească. Ochii lui pătrunzători priveau dincolo de mine când mi-a împărtăşit remarcile tăioase.

De ce nu te duci să vânezi un iepure?

L-ai trimis de-acasă pe băiat, cu arcul lui.

— Ai putea să-l hăituieşti singur, să ştii. Într-o vreme, aşa făceai.

Într-o vreme, veneai cu mine la vânătoare. De ce nu vii şi acum, în loc să rătăceşti aiurea cu mintea? Când vei accepta că nu e nimeni care să te audă?

Pur şi simplu trebuie să... încerc.

De ce? Nu ţi-e suficientă tovărăşia mea?

Ba da. Întotdeauna mi-a fost. Mi-am deschis mai mult mintea, lăsând-o în voia Harului care ne lega, şi-am încercat să-l fac să simtă cum trage Meşteşugul de mine. *Mă cheamă magia, nu eu sunt de vină.*

Alung-o. Nu vreau să văd aşa ceva. Iar când mi-am închis pentru el partea aceea din mine, m-a întrebat îndurerat: *N-o să ne lase niciodată în pace?*

N-am ştiut ce răspuns să-i dau. După o vreme, s-a culcat pe burtă, şi-a pus botul mare pe labe şi-a închis ochii. Ştiam că avea să rămână pe loc, pentru că se temea pentru mine. Cu două ierni în urmă, căzusem pradă Meşteşugului de două ori, consumând atâta energie fizică, încât nu mai fusesem în stare să mă târăsc singur în colibă. Ochi Întunecaţi trebuise să-l aducă pe Hap de ambele dăţi. Acum însă eram doar noi doi.

Ştiam că e o prostie ce fac, că nu are rost. Ştiam, de

asemenea, că nu mă pot opri. Ca un om lihnit de foame care mănâncă iarbă ca să-şi umple golul chinuitor din stomac, tot aşa îmi întindeam şi eu Meşteşugul către vieţile pe care reuşeam să le ating. Le mângâiam gândurile şi-mi potoleam temporar setea care-mi amplifica senzaţia de pustiu. Ştiam câte ceva despre familia ieşită la pescuit într-o zi cu vânt. Aflam despre temerile căpitanului a cărui corabie ducea o încărcătură mai grea decât trebuia. Pe secundul de pe aceeaşi ambarcaţiune îl îngrijora bărbatul cu care voia să se mărite fiica lui; era un tip plăcut la vedere, dar înfăţişarea nu-i compensa lenea. Musul îşi blestema nenorocul: n-aveau să ajungă la Buckkeep la timp ca să prindă Festivalul Primăverii. N-avea să mai găsească decât ghirlande veştejite prin rigole. Aşa era el, un mare ghinionist.

Într-o mică măsură, aflarea acestor lucruri mă distrăgea de la ale mele. Îmi aducea aminte că lumea era mai mare decât cei patru pereţi ai colibei mele, chiar decât grădina mea. Dar nu era ca atunci când exersam cu adevărat Meşteşugul. Nu se putea compara cu momentul acela de împlinire, când minţile se unesc şi simţi lumea ca un întreg, ca o entitate în care propriul tău corp nu-i mai mare decât un grăunte de praf.

Colţii fermi ai lupului, înfipţi în încheietura mea, mi-au tulburat concentrarea. *Gata. Ajunge. Dacă leşini, o să-ţi petreci noaptea în frig şi umezeală Eu nu sunt băiatul, să te târăsc pe picioare. Hai odată.*

M-am ridicat, la început văzând negru cu coada ochiului. Ameţeala mi-a trecut, dar nu şi apăsarea din suflet. L-am urmat pe lup înapoi prin întuneric, printre copacii din care curgeau stropi de ploaie, până acasă, unde focul ardea slab în cămin, iar lumânările licăreau pe masă. Mi-am pregătit ceai din scoarţă de spiriduş, negru şi amar, ştiind că nu va face decât să mă întristeze, dar şi că-mi va alunga durerea de cap. Mi-am consumat energia dată de scoarţa de copac descriind pe un sul de pergament ce este jocul cu pietre şi cum se joacă. Încercasem de mai multe ori să scriu un tratat despre el, dar renunţasem, lipsit de speranţă. Putea fi învăţat doar jucând, îmi zisesem. De data asta, am completat textul cu un set de ilustraţii, ca să arăt cum decurge de obicei o partidă. În zori, când am lăsat treaba la o parte, mi s-a părut cea mai

proastă dintre încercările mele din ultimul timp. M-am culcat dimineaţa devreme, nu seara târziu.

M-am trezit la jumătatea dimineţii. În colţul îndepărtat al curţii, găinile scurmau şi cotcodăceau. Cocoşul a cântat o singură dată. Am gemut. Ar trebui să mă ridic din pat, să strâng ouăle din cuibar şi să arunc o mână de grăunţe orătăniilor, ca să le potolesc. Grădina tocmai înverzea. Deja trebuia s-o curăţ de buruieni. Şi ar fi bine să replantez stratul de fese pe care-l mâncaseră viermii. Aşteptau să fie culeşi şi stânjeneii violeţi, cât erau în floare; ultima oară când am încercat să fac cerneală din ei, n-am reuşit, dar voiam să mai încerc o dată. Trebuia să tai lemne şi să le stivuiesc. Să fierb terciul de ovăz, să curăţ căminul. Şi să mă urc în frasin, deasupra coteţului, ca să tai creanga ruptă, până nu vine vreo furtună s-o dărâme peste păsăret.

Ar trebui să mergem şi la râu, să vedem dacă au apărut peştii tineri. Ne-ar prinde bine nişte peşte proaspăt, îşi adăugă Ochi Întunecaţi propriile gânduri la ale mele.

Anul trecut era să mori după ce-ai mâncat peşte stricat.

Cu atât mai mult zic să mergem acum, cât sunt proaspeţi şi săltăreţi. Te-ai putea ajuta de suliţa băiatului.

Ne-am uda din cap până-n picioare şi-am îngheţa.

Mai bine ud şi zgribulit decât flămând.

M-am întors pe partea cealaltă şi m-am culcat la loc. Şi ce dacă o să fiu leneş într-o dimineaţă? Cine-ar afla şi cui i-ar păsa? Găinilor? Mi s-a părut că s-au scurs doar câteva minute când lupul şi-a trimis gândurile spre mine.

Frate, trezeşte-te. Vine un cal ciudat.

Somnul mi-a sărit într-o clipă. Raza oblică de lumină care-mi bătea în fereastră mi-a arătat că trecuseră câteva ceasuri bune. M-am ridicat, mi-am tras repede o haină peste cap şi mi-am încălţat pantofii de vară. De fapt, erau doar nişte tălpi care se prindeau de gleznă cu barete de piele. Mi-am dat la o parte părul de pe obraz. M-am frecat la ochi.

— Du-te şi vezi cine e, l-am rugat pe Ochi Întunecaţi.

Vezi tu singur. Aproape c-a ajuns la uşă.

Nu aşteptam pe nimeni. Starling venea de trei sau patru ori pe an şi stătea câteva zile. Mă punea la curent cu bârfele şi-mi aducea hârtie de calitate şi vin bun, dar ea şi Hap nu aveau să

se întoarcă prea curând. Rareori mă vizita altcineva: Baylor, care-şi avea căsuţa şi porcii în valea vecină, dar el n-avea cal. Un meşter bun la toate venea de două ori pe an. Prima oară dăduse peste mine întâmplător, pe timp de furtună, când calul lui se lovise la picior. Văzuse luminiţa din coliba mea şi se abătuse de la drum. De atunci, m-au mai vizitat şi alţi călători, în aceeaşi situaţie. Meşterul cioplise o pisică încolăcită pe o bucată de lemn – semn de casă ospitalieră – şi-o agăţase într-un copac, la marginea drumului care ducea la coliba mea. Îl văzusem, dar îl lăsasem acolo, ca să-mi mai bată şi mie cineva la uşă din când în când.

Aşa că vizitatorul acesta trebuia să fie un călător rătăcit sau un negustor ostenit de drum. Mi-am zis cu bucurie că un musafir mă va distrage de la griji, dar n-am reuşit să mă conving.

Am auzit calul oprindu-se afară, apoi zgomot de călăreţ care descalecă.

E Cenuşiul, mârâi gros lupul.

Mi-a stat inima în loc. Am deschis uşa încet, chiar când bătrânul se pregătea să bată. Mă cercetă din priviri, apoi îşi lăţi buzele într-un zâmbet.

— Fitz, dragul meu băiat! O, Fitz!

Vru să mă îmbrăţişeze. În prima clipă, n-am schiţat niciun gest, incapabil să mă mişc. Nu ştiam ce simt. Faptul că bătrânul meu mentor mă găsise după atâţia ani mă speria. Trebuia să mai existe un motiv, nu era doar dorinţa lui de a mă revedea. Dar m-a încercat şi imboldul acela pe care-l simţi în faţa unei rude, interesul pe care Chade îl stârnise în mine dintotdeauna. În copilăria mea, la Buckkeep, mă chema la el în taină, în toiul nopţii, obligându-mă să urc scările ascunse către vizuina lui din turnul de deasupra camerei mele. Acolo îşi amesteca otrăvurile şi mă învăţa meşteşugul asasinilor, legându-mă de el pentru toată viaţa. Inima îmi bătea mai repede ori de câte ori deschidea uşa secretă. În ciuda anilor trecuţi şi a suferinţei pe care-am îndurat-o, Chade avea acelaşi efect asupra mea. Tainele şi promisiunea aventurii se ţineau scai de el.

Aşa că m-am pomenit că întind mâinile ca să-i cuprind umerii încovoiaţi şi să-l strâng în braţe. Din slab cum fusese, acum

era şi mai sfrijit, mai osos decât atunci când l-am cunoscut. Dar acum eu eram pustnicul îmbrăcat în straie ponosite, din lână cenuşie, iar el purta pantaloni mulaţi, de un albastru regal, şi o vestă de aceeaşi culoare, cu inserţii verzi, care-ţi luau ochii. Avea bocanci din piele neagră, asortaţi cu mănuşile. Mantia sa verde se potrivea cu inserţiile din vestă şi era căptuşită cu blană. La guler şi la manşete îi flutura dantelă albă. Cicatricele de care se ruşinase altădată, şi care-l obligaseră să se ascundă, deveniseră mici puncte palide pe obrazul lui îmbătrânit. Părul alb îi atârna pe umeri şi i se ondula pe frunte. Avea cercei cu smaralde, iar în mijlocul benzii argintii pe care o purta lipită de gât strălucea aceeaşi piatră preţioasă.

Văzând că-i admir veşmintele splendide, bătrânul asasin îmi zâmbi ironic.

— Sfătuitorul reginei trebuie să se îmbrace pe măsura funcţiei, dacă e să primească respectul pe care îl merită şi el, şi ea, atunci când stau de vorbă.

— Înţeleg, am murmurat, apoi, când mi-a revenit glasul, am adăugat: Dar intră, te rog, intră. Mă tem că biata mea căsuţă nu e pe măsura celor cu care sunt sigur că te-ai obişnuit, dar eşti bine-venit în ea.

— N-am venit să discutăm despre cum arată casa ta, băiete. Am venit să te văd.

— „Băiete”? am întrebat în şoaptă, zâmbindu-i şi poftindu-l înăuntru.

— Da, păi… Pentru mine asta vei fi întotdeauna. E unul din avantajele vârstei, pot să spun oricui cum îmi place şi nimeni nu îndrăzneşte să mă contrazică. A, văd că mai ai lupul. Ochi Întunecaţi, nu? Ai îmbătrânit şi tu. Hai, vino-aici, băiete, bravo! Fitz, vrei să te ocupi de calul meu? Am stat în şa toată dimineaţa, iar noaptea trecută am tras la un han mizerabil. Am cam înţepenit. Şi adu-mi şi desagii înăuntru, dacă nu te superi. Mulţumesc.

Se aplecă şi-l scărpină pe lup pe urechi, cu spatele la mine, convins că mă voi supune. Eu am zâmbit şi m-am supus. Iapa neagră pe care o călărea era un animal frumos, prietenos şi blând. E întotdeauna o plăcere să te ocupi de asemenea animale. I-am dat să bea câtă apă a vrut, am hrănit-o cu

grăunţe pentru găini şi am dus-o în padocul poneiului, acum gol. Desagii pe care i-am cărat în casă erau grei, iar dintr-unul se auzea un pleoscăit promiţător.

L-am găsit pe Chade aşezat la masa de scris, studiindu-mi hârtiile ca şi când ar fi fost ale lui.

— A, iată-te! Mulţumesc, Fitz. Ăsta e jocul pietrelor, nu? Cel pe care l-ai învăţat de la Kettle, ca să te ajute să nu te gândeşti la Drumul Meşteşugului? E fascinant. Aş vrea să-mi dai mie notiţele când ai terminat cu ele.

— Dacă vrei, am murmurat.

M-a cuprins o uşoară stânjeneală. Pomenea cuvinte şi nume pe care le îngropasem demult şi nu voiam să le tulbur. Kettle. Drumul Meşteşugului. Le-am alungat înapoi în trecut.

— Nu mă mai cheamă Fitz, am spus amabil. Acum sunt Tom Badgerlock[1].

— Poftim?

Mi-am pipăit cicatricea, dunga albă din păr.

— Din cauza asta. Oamenii ţin minte numele. Le spun că m-am născut cu o dungă albă pe cap şi de-asta m-au botezat părinţii mei aşa.

— Înţeleg, spuse Chade pe un ton neutru. Da, e logic şi înţelept. Se lăsă pe spătarul scaunului de lemn, făcându-l să scârţâie. Am nişte rachiu în desagi, dacă ne dai căni din care să-l bem. Şi nişte turte cu ghimbir făcute de bătrâna Sara… Mă îndoiesc că te aştepţi din partea mea să mai ţin minte cât de mult îţi plac. Cred că s-au cam turtit, dar gustul contează.

Lupul se ridicase deja în capul oaselor. Veni şi-şi puse botul pe marginea mesei. Arătă cu el spre desagi.

— Deci Sara mai e bucătăreasă la Buckkeep? am întrebat, căutând două căni neciobite.

Pe mine nu mă deranja, însă musafirului meu nu-mi venea să-i dau să bea dintr-o cană spartă.

Chade abandonă studiul şi se aşeză la masa de bucătărie.

— Păi, nu prea mai e. O dor gleznele alea bătrâne dacă stă prea mult în picioare. Are un scaun tapiţat uriaş, aşezat pe-o platformă, într-un colţ din bucătărie. De-acolo supraveghează toată activitatea. Găteşte ce-i place, plăcintele alea grozave,

[1] Tom Dungă-de-Bursuc, nume ales de Fitz datorită asemănării cicatricei lui cu dungile albicioase de pe botul bursucului (n.tr.).

turte condimentate şi dulciuri. Un tinerel pe nume Duff face toată mâncarea de peste zi acum.

Vorbind, începu să despacheteze. Scoase două sticle de rachiu de Sandsedge. Uitasem de când nu mai pusesem ultima oară gura pe aşa bunătate. Apărură şi turtele cu ghimbir, cam zdrobite, cum spusese Chade. Lăsaseră fărâmituri pe şervetul în care fuseseră învelite. Lupul meu le adulmecă îndelung, apoi începu să saliveze.

— Văd că şi lui îi plac, remarcă Chade şi-i aruncă una.

Ochi Întunecaţi o prinse şi plecă s-o molfăie pe covoraşul din faţa căminului.

Desagii se goliră repede şi de celelalte comori. Un teanc de hârtie fină, călimări cu cerneală albastră, roşie şi verde. O rădăcină de ghimbir, gata să dea rod, numai bună de sădit pentru vară. Câteva pachete de condimente. O roată de caşcaval, un adevărat lux pentru mine. Iar într-un mic scrin de lemn – nişte obiecte atât de familiare, încât mă speriau. Lucruşoare pe care le crezusem pierdute de mult. Un inel care aparţinuse prinţului Rurisk, din Regatul Munţilor. Vârful de săgeată care-i străpunsese pieptul şi din cauza căruia fusese la un pas de moarte. O cutiuţă cioplită din lemn, pe care o lucrasem cu mâna mea cu ani în urmă, ca să am unde să-mi ţin otrăvurile. Am deschis-o. Era goală. Am acoperit-o la loc şi-am pus-o pe masă. M-am uitat la Chade. Nu era doar bătrânul care venise să mă vadă. Aducea cu el tot trecutul meu, aşa cum o femeie îşi trage după ea trena brodată. Când l-am invitat să intre în casă, am invitat şi lumea mea veche odată cu el.

— De ce? l-am întrebat cu glas şoptit. De ce m-ai căutat după atâţia ani?

— Păi… îşi trase un scaun şi se aşeză cu un oftat. Destupă rachiul şi turnă în două căni. Dintr-o mie de motive, continuă el. L-am văzut pe băiatul tău cu Starling. Am ştiut imediat cine e. Nu că ar semăna cu tine, aşa cum nici Nettle nu seamănă cu Burrich. Dar are gesturile tale. Se dă puţin înapoi ca să judece mai bine un lucru, cu capul lăsat într-o parte, înainte de-a hotărî dacă să-l facă sau nu. Mi-a adus atât de bine aminte de tine la vârsta lui, încât…

— Ai văzut-o pe Nettle, l-am întrerupt cu glas calm, dar nu

întrebător.

— Bineînţeles, mi-a răspuns, la fel de calm. Vrei să afli câte ceva despre ea?

N-aveam încredere. Prudenţa mea dintotdeauna mă îndemna să nu mă arăt foarte interesat de fată. Dar aveam presimţirea, oricât de vagă şi scurtă, că Nettle, fata mea, pe care nu o văzusem niciodată, decât în viziunile mele, era motivul vizitei lui Chade. M-am uitat la cană şi m-am întrebat cât de bine e să beau rachiu la dejun. Apoi m-am gândit iar la Nettle, fiica bastardă pe care o abandonasem, fără voia mea, înainte de-a se naşte. Am sorbit din rachiu. Uitasem cât de fin era cel de Sandsedge. Căldura lui mi s-a răspândit prin corp la fel de repede ca poftele trupeşti în tinereţe.

Chade s-a milostivit de mine, adică nu m-a obligat să-mi recunosc interesul cu glas tare.

— Seamănă mult cu tine, adică e slabă scândură, dar ca fetele, îmi spuse, apoi zâmbi, văzând că mă zbârlesc. Ciudat, însă, seamănă tot mai mult cu Burrich. A împrumutat mai multe din gesturile şi obiceiurile lui decât oricare din cei cinci băieţi ai săi.

— Cinci! am strigat uimit.

Chade îmi zâmbi.

— Cinci, şi toţi la fel de respectuoşi şi de supuşi faţă de tatăl lor pe cât şi-ar dori orice bărbat. Nettle nu-i aşa nici pe departe. A învăţat să-şi înăsprească privirea la fel ca Burrich şi se uită urât la el ori de câte ori se încruntă el la ea. Adică rareori. Nu zic că-i preferata lui, dar cred că, tocmai pentru că-l înfruntă, îi intră în graţii mai iute decât toţi băieţii la un loc, cu tot respectul lor sincer. E nerăbdătoare ca Burrich şi, tot ca el, ştie ce-i bine şi ce-i rău. Şi e încăpăţânată ca tine, dar poate că asta tot de la Burrich a învăţat-o.

— Deci l-ai văzut pe Burrich?

Burrich mă crescuse, iar acum îmi creştea fata, ca şi când ar fi fost a lui. Se însurase cu femeia pe care, chipurile, o părăsisem. Amândoi mă credeau mort. Îşi văzuseră de viaţă fără mine. Auzind veşti despre ei, mă încerca un sentiment amestecat, de durere şi afecţiune. I-am alungat gustul cu rachiu de Sandsedge.

— Ar fi fost imposibil s-o văd pe Nettle fără să-l văd pe

Burrich. O păzeşte straşnic, ca un tată adevărat. Lui îi merge bine. Şchiopătează la fel ca înainte, dar merge rareori pe jos, aşa că nu-l deranjează prea mult. Cai, cai şi iarăşi cai. Chade îşi drese glasul. Ştii că regina şi cu mine ne-am îngrijit ca mânjii Roşcovanului şi-ai Cenuşiei să ajungă la el? Burrich trăieşte de pe urma lor. Iapa pe care ai deşeuat-o, Ember[2], de la el o am. Acum şi antrenează cai, nu doar îi creşte. Nu va fi niciodată un om bogat, pentru că, imediat ce face un ban, cumpără un cal sau un alt teren de păşunat. Dar, când l-am întrebat cum o duce, mi-a răspuns: „Binişor”.

— Ce ţi-a spus când te-ai dus la el? am vrut să ştiu, mândru că puteam vorbi fără să-mi pierd glasul de emoţie.

Chade îmi zâmbi din nou, dar am simţit o umbră de mâhnire în zâmbetul lui.

— După ce i-a trecut şocul, a fost foarte politicos şi primitor. Iar a doua zi, dimineaţă, când m-a condus la iapa mea, înşeuată de unul din gemenii lui, cred că de Nim, mi-a promis, cât se poate de calm, că, dacă mă apropii de Nettle, îmi face de petrecanie. Mi-a vorbit cu părere de rău, dar cât se poate de sincer. Nu m-am îndoit de adevărul vorbelor lui, aşa că nu vreau să le aud şi de la tine.

— Fata ştie că Burrich nu e tatăl ei? Dar despre mine ştie ceva?

Întrebările îmi răsăreau în minte una după alta. Le-am pus frâu. Mă enerva nerăbdarea cu care le rostisem pe cele dintâi, dar nu m-am putut abţine. Era ca dependenţa de Meşteşug, foamea aceasta de *a afla,* în sfârşit, lucruri după care tânjeam de atâţia ani.

Chade întoarse privirea şi sorbi din rachiu.

— Nu ştiu. Îi spune „tati”. Îl iubeşte la nebunie, necondiţionat. Da, îl contrazice de multe ori, dar în treburi mărunte, nu-l sfidează pe el, ca tată. Însă relaţia cu mama ei e cam furtunoasă. Pe Nettle n-o interesează nici albinele, nici lumânările, deşi Molly ar vrea ca fata ei să-i calce pe urme. După cât de încăpăţânată e Nettle, cred că Molly va trebui să se mulţumească dacă un fiu sau doi îi vor prelua meşteşugul. Privi spre fereastră. Nu ţi-am pomenit numele când era Nettle de faţă.

---

[2] Tăciune (n. Tr.).

Mi-am răsucit cana în palmă.
— Dar ce anume o interesează?
— Caii. Şoimii. Săbiile. La cincisprezece ani, mă aşteptam s-o aud măcar pomenind de băieţi, dar se pare că nu-i pasă de ei. Poate că nu s-a trezit încă femeia din ea sau poate că are prea mulţi fraţi ca să-şi facă iluzii romantice în legătură cu băieţii. Ar vrea să fugă la Buckkeep şi să se înroleze în compania gărzilor. Ştie că Burrich a fost şeful grăjdarilor acolo cândva. Unul din motivele pentru care m-am dus la el a fost şi faptul că regina Kettricken i-a oferit iarăşi postul. Burrich l-a refuzat. Nettle nu înţelege de ce.
— Eu, da.
— Şi eu. Dar i-am spus că i-aş putea găsi un loc lui Nettle acolo, dacă el nu vrea să vină înapoi. Fata ar putea să facă pe pajul pentru mine, dacă nu altceva, deşi sunt sigur că reginei Kettricken i-ar plăcea s-o aibă în preajma ei. „Las-o şi pe fată să vadă cum se trăieşte în turn şi la oraş, să guste viaţa de la curte”, i-am spus lui Burrich. El însă m-a refuzat imediat şi s-a simţit aproape jignit de propunerea mea.
Fără să vreau, am respirat uşurat. Chade mai luă o înghiţitură de rachiu şi-şi îndreptă privirea asupra mea. Aştepta. Ştia la fel de bine ca mine ce aveam de gând să-l întreb. De ce? De ce l-a căutat pe Burrich, de ce s-a oferit s-o ducă pe Nettle la Buckkeep? Am băut şi eu din rachiu şi l-am analizat pe bătrân. Îmbătrânise, da, însă nu aşa cum îmbătrânesc alţii. Părul îi albise complet, dar ochii lui verzi străluceau parcă mai puternic pe sub şuviţele de culoarea zăpezii. M-am întrebat cât efort depunea ca să nu se cocoşeze de tot, ce leacuri bea ca să-şi prelungească vlaga oaselor şi cum trebuia să plătească pentru ele. Era mai în vârstă decât regele Shrewd, iar Shrewd murise de ani buni. Era bastard regesc, la fel ca mine, dar, spre deosebire de mine, părea să prospere de pe urma intrigilor şi-a conflictelor. Eu fugisem de curte şi de tot ce ţinea de ea. El preferase să rămână, să devină indispensabil pentru încă o generaţie din neamul Farseer.
— Aşa… Patience ce mai face?
Mi-am ales întrebarea cu grijă. Veştile despre soţia tatălui meu circulau peste tot, ştiam mai multe decât voiam, însă mă puteam folosi de răspunsul lui Chade ca să mă apropii de ceea

ce voiam să aflu cu adevărat.
— Lady Patience? N-am mai văzut-o de câteva luni. Dacă mă gândesc bine, cred că a trecut chiar un an. Stă la Tradeford, ştii? Ea conduce treburile acolo, şi încă destul de bine. Ciudat, dacă stai să judeci mai adânc. Când a fost regină de-adevărat şi s-a căsătorit cu tatăl tău, n-a ieşit în evidenţă niciodată. Când a rămas văduvă, s-a mulţumit să fie excentrica Lady Patience. Dar, când toţi ceilalţi au fugit, a ajuns regină la Buckkeep, chiar dacă nu purta titlul acesta. Kettricken a fost înţeleaptă şi i-a dăruit un domeniu care să fie numai al ei, pentru că n-ar fi putut rămâne la Buckkeep altfel decât ca regină.
— Şi prinţul Dutiful[3]?
— Seamănă leit cu tatăl lui, îmi răspunse Chade, clătinând din cap.
L-am urmărit cu atenţie, neştiind cum să-i interpretez cuvintele. Ce şi cât ştia? Vorbi mai departe, încruntat.
— Regina trebuie să-i mai slăbească frâul. Lumea vorbeşte despre el ca despre Chivalry, tatăl tău. Cinstit până în pânzele albe, aşa spun oamenii şi mă tem că au dreptate.
I se schimbase puţin tonul.
— De ce? am întrebat încet.
Chade îmi zâmbi ca şi când ar fi vrut să se scuze.
— În ultima vreme, n-a prea fost în apele lui. E un singuratic de felul lui, dar asta pentru că-i singurul prinţ. A fost mereu nevoit să nu uite cine este, să aibă grijă să nu prefere pe cineva în locul altcuiva. Dar, de-un timp încoace, s-a cam întunecat la faţă. E distras şi plin de toane, atât de prins cu propriile gânduri, încât lasă impresia că habar n-are ce se petrece cu vieţile celor din jur. Nu e nepoliticos, nici nepăsător, cel puţin nu intenţionat. Dar…
— Câţi ani are, paisprezece? Nu mi se pare prea diferit de Hap, mai ales în ultima vreme. La fel gândesc şi eu despre el. Că trebuie să-i mai slăbesc frâul. E vremea să iasă în lume şi să afle lucruri noi şi de la altcineva, nu doar de la mine.
Chade încuviinţă.
— Cred că ai perfectă dreptate. Regina Kettricken şi cu mine am luat aceeaşi hotărâre cu privire la prinţul Dutiful.

[3] Îndatoritor (n.tr.).

Din tonul lui, am bănuit că tocmai căzusem în laţ.
— Serios? am întrebat, cu precauţie.
— Serios? mă maimuţări Chade, aplecându-se şi turnându-şi încă o porţie de rachiu în cană. Zâmbi larg, arătându-mi că jocul se sfârşise. Da, ai ghicit, fără îndoială. Am vrea să te întorci la Buckkeep şi să-l înveţi pe prinţ Meşteşugul. Şi pe Nettle, dacă Burrich poate fi convins să-i dea drumul şi dacă fata are vreo înclinaţie pentru asta.
— Nu.
Am refuzat imediat, înainte de-a mă lăsa amăgit. Nu ştiu cât de categoric a sunat răspunsul meu. Nici n-a venit bine Chade cu ideea, că mi s-a şi trezit gustul pentru ea. Era răspunsul, răspunsul atât de simplu, primit după atâţia ani de aşteptare. Instruieşte un nou grup de oameni să folosească Meşteşugul. Ştiam că Chade păstrase manuscrisele şi tăbliţele despre magia Meşteşugului. Maestrul Galen, apoi prinţul Regal le ascunseseră de noi cu mulţi ani în urmă. Dar acum puteam studia şi învăţa mai multe. Pe deasupra, îi puteam învăţa şi pe alţii; nu aşa cum procedase Galen, ci într-un mod corect. Prinţul Dutiful ar avea un grup de oameni care să-l ajute şi să-l protejeze, iar eu n-aş mai fi singur. Ar avea cine să-mi răspundă atunci când mi-aş trimite gândurile să rătăcească printre ale altora.
Şi m-ar cunoaşte amândoi copiii mei, ca om, chiar dacă nu ca tată.
Chade era la fel de viclean ca întotdeauna. Probabil că mi-a simţit nesiguranţa. Mi-a lăsat refuzul să plutească în aer. Îşi ţinea cana cu ambele mâini. I-a aruncat o privire, amintindu-mi, dureros, de Verity. Apoi s-a uitat din nou la mine, ochii lui verzi întâlnindu-i pe ai mei. N-am citit nicio urmă de ezitare în ei. Nu mi-a pus întrebări, nu mi-a cerut nimic. N-a trebuit decât să aştepte.
Faptul că-i cunoşteam tactica nu mă proteja de ea.
— Ştii bine că nu pot. Ştii şi de ce.
— Nu-i chiar aşa, îmi replică, scuturând uşor din cap. De ce să i se refuze prinţului Dutiful dreptul cu care s-a născut în neamul Farseer? Sau lui Nettle, completă, pe un ton ceva mai moale.
— Dreptul din naştere? Am râs amar. Mai degrabă o boală de

familie, Chade. E ca o foame, iar când eşti învăţat cum să ţi-o potoleşti, se transformă în dependenţă. O dependenţă care, până la urmă, poate să devină suficient de puternică încât să te îndrepte pe drumuri care duc dincolo de Regatul Munţilor. Ai văzut ce s-a întâmplat cu Verity. Meşteşugul l-a devorat. L-a folosit în propriile scopuri; şi-a cioplit dragonul şi s-a revărsat în el. A salvat cele Şase Ducate. Dar, chiar dacă n-ar fi existat Corăbiile Roşii cu care să ne batem, Verity tot s-ar fi dus în munţi, până la urmă. Îl chema locul. E sfârşitul predestinat al oricărui om deprins cu Meşteşugul.

— Îţi înţeleg temerile, mărturisi Chade. Totuşi, consider că greşeşti. Cred că Galen ţi-a insuflat deliberat frica asta. Ţi-a pus limite şi te-a înfricoşat. Am citit manuscrisele despre Meşteşug. N-am descifrat tot ce scrie în ele, însă am înţeles că nu înseamnă o simplă comunicare la distanţă. Cu ajutorul lui, se poate îmbunătăţi sănătatea şi se poate prelungi viaţa. Creşte puterea de convingere. Instruirea ta… Nu ştiu cât de departe a mers, dar pun prinsoare că Galen te-a învăţat cât de puţin a putut.

Simţeam în vocea bătrânului cum prinde tot mai mult curaj.

— Meşteşugul presupune multe, mult mai multe. În unele manuscrise scrie că se poate folosi ca mijloc de tămăduire, nu numai ca să se afle de ce suferă un luptător rănit, ci şi să ajute la vindecarea rănilor. Un om care cunoaşte bine Meşteşugul vede prin ochii altora, aude ceea ce aude şi simte altul. Şi…

— Chade.

Blândeţea din vocea mea l-a făcut să tacă. Mă înfuriasem când recunoscuse că citise manuscrisele. N-avea dreptul, mi-am zis, dar am înţeles că, dacă regina i le-a dat lui să le citească, atunci avea tot dreptul. Cine altul, dacă nu el? Nu mai exista niciun maestru al Meşteşugului. Neamul binecuvântat cu această abilitate dispăruse. Nu, nu dispăruse, îl omorâsem eu. Îi ucisesem, unul după altul, pe toţi cei pricepuţi la Meşteşug din ultimul grup format la Buckkeep. Se dovediseră necredincioşi regelui lor, aşa că îi omorâsem şi pe ei, şi magia lor. Jumătatea raţională din mine ştia că era mai bine ca magia să nu fie reînviată.

— Nu sunt maestru al Meşteşugului, Chade. Nu e numai faptul că am cunoştinţe incomplete despre Meşteşug, ci şi că

talentul meu vine şi pleacă. Dacă ai citit manuscrisele, atunci sunt sigur că ai aflat singur sau ai auzit de la Kettricken că folosirea scoarţei de spiriduş e cel mai rău lucru pe care-l poate face un om deprins cu Meşteşugul. Îţi drămuieşte sau îţi omoară talentul. Am încercat să n-o utilizez deoarece mă tulbură efectul pe care îl are asupra mea. Dar până şi depresia indusă de ea e mai bună decât foamea de Meşteşug. Câteodată, când nu mai ştiam cum să-mi alung pofta de Meşteşug, am băut ceai din scoarţă de spiriduş zile la rând. Am întors capul, ca să nu-i văd privirea îngrijorată. Puţinul talent pe care l-am avut probabil că e atât de ciuntit, încât nici nu se mai poate manifesta.

— Mie mi se pare că foamea ta neîntreruptă dovedeşte exact contrariul, Fitz, observă Chade, cu voce blândă. Îmi pare rău să aud că suferi; noi, sincer, n-am ştiut nimic despre asta. Eu mi-am închipuit că foamea de Meşteşug e ca pofta de băutură sau de inspirat fum şi că, după o perioadă de abstinenţă forţată, trece de la sine.

— Nu, nu trece. Uneori zace adormită. Trec luni la rândul, chiar ani. Pe urmă, fără motiv, se trezeşte din nou.

Am strâns tare din pleoape. A vorbi despre asta, a mă gândi numai la asta era ca a zgândări un buboi.

— Chade, ştiu că acesta e motivul pentru care ai bătut atâta drum până la mine. Dar eu te-am refuzat. Acum putem vorbi şi despre alte lucruri? Conversaţia asta… mă îndurerează.

O vreme, a domnit tăcerea. Am sesizat o amabilitate forţată în vocea lui când mi-a răspuns dintr-odată.

— Sigur că putem. Am prevenit-o pe Kettricken că mă îndoiesc că vei fi de acord cu planul nostru. Oftă scurt. Va trebui să mă descurc singur, cu ceea ce am priceput din manuscrise. Bine. Eu am spus ce-am avut de spus. Tu ce-ai vrea să afli?

— Doar nu vrei să spui că vei încerca să-l înveţi Meşteşugul pe prinţul Dutiful bazându-te pe ce-ai citit în nişte hârţoage vechi?

Eram, brusc, pe punctul de-a mă enerva.

— Nu-mi dai de ales, îmi replică el politicos.

— Îţi dai seama la ce pericol îl expui? Meşteşugul te cheamă, Chade. Se agaţă de minte şi de inimă şi le atrage ca un

magnet. Prinţul va dori să fie una cu el. Dacă va ceda atracţiei chiar şi o clipă în timp ce învaţă, e pierdut. Şi nu va mai exista niciun om priceput la Meşteşug care să-l aducă înapoi, să-l pună pe picioare şi să-l smulgă din vârtej.

Mi-am dat seama, după expresia feţei lui, că nu înţelege ce-i spun. Mi-a răspuns încăpăţânat.

— Din ce-am citit eu, e periculos să laşi neinstruit pe cineva foarte talentat la Meşteşug. În unele cazuri, unii tineri au început să-l practice instinctiv, dar fără să fie conştienţi de pericol şi fără să ştie cum să stea departe de el. Eu zic că şi o brumă de cunoştinţe tot e mai bună decât să-l lăsăm pe prinţul Dutiful în ignoranţă.

Am dat să-i răspund, apoi m-am răzgândit. Am tras aer adânc în piept şi l-am expirat încet.

— Nu mă las atras, Chade. Refuz. Mi-am făcut o promisiune acum mulţi ani. Am stat lângă Will şi l-am văzut murind. Nu l-am omorât. Pentru că îmi promisesem să nu mai fiu un asasin sau o unealtă. Nu aveam să mai fiu manipulat şi folosit. Am făcut destule sacrificii. Cred că mi-am câştigat dreptul să mă retrag. Iar dacă tu şi Kettricken nu sunteţi de acord şi nu mai doriţi să-mi daţi bani, nu-i nimic, o să mă descurc şi fără ei.

Mai bine să dau cărţile pe faţă. Prima oară când am găsit o pungă cu bani lângă pat, după o vizită de-a lui Starling, m-am simţit jignit. Am ţinut supărarea luni la rândul, până când m-a vizitat din nou. A râs de mine şi mi-a spus că banii nu sunt de la ea, ca să-mi plătească serviciile, dacă la asta m-am gândit, ci reprezintă o pensie de la cele Şase Ducate. Atunci m-am obligat să recunosc că tot ce ştia Starling despre mine ştia şi Chade. Tot de la el proveneau şi hârtia fină, şi cernelurile de calitate pe care mi le aducea ea. Probabil că îi dădea raportul ori de câte ori se întorcea la Buckkeep. Nu mă deranjează, mi-am zis atunci. Dar acum mă întrebam dacă nu cumva Chade îmi ţinuse socoteala traiului în toţi anii aceştia numai pentru că aştepta să-i fiu din nou de folos. Cred că mi-a citit întrebarea în priviri.

— Fitz, Fitz, Calmează-te. Se întinse peste masă şi mă bătu pe mână liniştitor. N-a fost vorba de aşa ceva. Ştim amândoi foarte bine ce-ţi datorăm, nu doar noi, ci şi toate cele Şase Ducate. În ce priveşte instruirea prinţului Dutiful, nu te mai

gândi la ea. Ca să fiu sincer, nici nu e problema ta.

M-am întrebat neliniştit, încă o dată, ce şi cât ştia. Apoi m-am încurajat.

— Aşa cum spui, nu e problema mea. Eu nu pot decât să te avertizez să fii precaut.

— Of, Fitz, dar când ştii tu să fi fost eu altfel?

Mi-a zâmbit pe deasupra cănii. Eu am lăsat-o pe-a mea la o parte. Am încercat să uit ideea, dar era ca şi cum încercam să smulg un copac din rădăcini. În parte, mă temeam că învăţătura neexperimentată a lui Chade îl va pune pe tânărul prinţ Dutiful în primejdie. Însă cea mai mare dorinţă a mea nu era de-a preda Meşteşugul unui grup, ci de a-mi potoli mie foamea. Odată ce-am conştientizat acest lucru, nu puteam accepta să transmit unei generaţii dependenţa mea.

Chade s-a ţinut de cuvânt. N-a mai pomenit de Meşteşug. În schimb, am vorbit ore întregi despre toţi cei pe care i-am cunoscut cândva la Buckkeep şi ce s-a ales de ei. Blade era bunic, Lacey se plângea că o dor încheieturile şi din cauza asta fusese nevoită să renunţe, în sfârşit, la croşetat dantele. Hands era şef peste grăjdari la Buckkeep. Se căsătorise cu o femeie din centrul ducatelor, cu păr roşu ca focul şi o fire pe măsură. Toţi copiii lor aveau păr roşu. Îl ţinea pe Hands din scurt şi, după spusele lui Chade, lui îi convenea de minune. În ultima vreme, îl tot bătea la cap să se mute în Farrow, locul ei de baştină, iar el părea înclinat să-i facă pe plac; de-asta fusese Chade la Burrich şi-i ceruse să fie iar şef la grajduri. Şi tot aşa, ba despre una, ba despre alta, Chade a dat la o parte stratul de uitare de pe amintirile mele şi mi-a readus în memorie feţe atât de cunoscute. M-a făcut să-mi fie dor de Buckkeep şi nu m-am putut abţine să-i pun întrebări. Când n-am mai avut despre cine să vorbim, i-am arătat locul meu. Parcă eram două bătrânele venite în vizită una la alta. I-am arătat găinile şi mestecenii, grădina şi aleile pe care mă plimbam. Şopronul în care lucram, unde-mi preparam vopselele şi cernelurile colorate vândute de Hap la piaţă. Cel puţin cu ele am reuşit să-l surprind.

— Ţi-am adus cerneluri de la Buckkeep, dar acum mă întreb dacă ale tale nu sunt mai bune.

M-a bătut pe umăr ca odinioară, când amestecam bine

otrăvurile, şi m-a trecut acelaşi fior de plăcere, văzând cât de mândru era de mine.

Cred că i-am arătat mult mai multe decât intenţionasem. Când mi-a văzut straturile de ierburi, a observat, fără îndoială, că cele mai multe sunt sedative. Iar când l-am dus la banca mea de pe ţărmul înalt al mării, mi-a spus încet.

— Da, lui Verity i-ar fi plăcut aici.

Cu toate acestea, în ciuda celor văzute sau bănuite, nu mi-a mai vorbit despre Meşteşug.

Am stat până târziu în seara aceea. L-am învăţat câteva mişcări de bază din jocul lui Kettle. Ochi Întunecaţi s-a plictisit de discuţiile noastre şi-a plecat să vâneze. L-am simţit puţin gelos şi mi-am zis că o să-l liniştesc mai târziu. Când am terminat cu jocul, am schimbat subiectul şi l-am întrebat pe Chade cum o duce. A recunoscut, zâmbind, că se bucură de întoarcerea la curte şi de societate. Mi-a vorbit despre tinereţea lui, ceea ce rareori făcuse mai demult. Dusese o viaţă fericită înainte de-a mânui greşit o otravă care l-a desfigurat şi l-a făcut să se ruşineze într-atât de înfăţişarea lui, încât să-şi ducă viaţa pe ascuns, ca asasin în slujba regelui. În ultimii ani, a reluat viaţa tânărului căruia îi plăcea atât de mult să danseze şi să ia masa cu doamne pline de spirit. M-am bucurat pentru el şi l-am întrebat, mai mult în glumă.

— Dar cum reuşeşti să împaci meseria ta secretă pentru coroană cu celelalte îndatoriri şi distracţii?

— Mă descurc. Iar ucenicul meu de acum e şi iute, şi priceput. Nu mai e mult până când îmi voi putea lăsa toate îndatoririle pe mâini mai tinere.

Am simţit scurt ghimpele geloziei la gândul că luase pe altul în locul meu. În clipa următoare, mi-am dat seama cât de prost sunt. Dinastia Farseer va avea întotdeauna nevoie de un bărbat capabil să împartă discret dreptatea regelui. Eu afirmasem că nu mai vreau să fiu asasin regal; asta nu însemna că slujba în sine trebuia să dispară. Am încercat să-mi recapăt încrederea în mine.

— Deci experienţele şi lecţiile continuă în turn.

Chade înclină serios din cap.

— Da. De fapt…

Se ridică brusc de lângă foc. De dragul vechiului nostru

obicei, ne aşezaserăm în aceleaşi poziţii ca odinioară, el, stând pe scaun lângă foc, eu, la picioarele lui. Abia atunci mi-am dat seama ce ciudat era şi m-am întrebat cât de natural părea. Am clătinat gânditor din cap, în timp ce el scotocea prin desagii de pe masă. Scoase o sticlă colorată, din piele tare.

— Am adus-o cu mine ca să ţi-o arăt, dar ne-am luat cu vorba şi era să uit de ea. Mai ţii minte cât de fascinat eram de focurile neobişnuite şi de fum?

Mi-am dat ochii peste cap. „Fascinaţia” lui ne pârlise de multe ori nasurile. Am refuzat să mă gândesc la noaptea în care fusesem martor la magia lui cu focul: făcuse ca torţele din Buckkeep să ardă cu flacără albastră şi să sfârâie în seara când prinţul Regal se declarase moştenitorul direct al coroanei Farseer. Tot în seara aceea murise regele Shrewd, iar eu fusesem arestat pentru uciderea lui.

Dacă Chade şi-a dat seama la ce mă gândeam, n-a arătat-o în niciun fel. S-a întors iute lângă foc, cu sticla în mână.

— Ai hârtie ondulată? Eu n-am adus.

I-am dat hârtia şi am privit suspicios cum rupe o fâşie lungă, o împătureşte pe lungime, presară o măsură de praf în îndoitură, împătureşte din nou hârtia cu grijă şi o răsuceşte în spirală.

— Acum, fii atent! îmi ceru el nerăbdător.

Am urmărit cu spaimă cum pune hârtia în foc. Dar, indiferent ce trebuia să se întâmple, să iasă flăcări, scântei sau fum, nu s-a întâmplat. Hârtia s-a făcut maro la culoare, s-a aprins şi-a ars. Se simţea un miros uşor de sulf. Atât. Am ridicat întrebător din sprânceană spre Chade.

— Nu-i cinstit! protestă el nervos.

Pregăti cu repeziciune o altă hârtie, dar de data asta puse mai mult praf din sticlă. O aşeză unde ardea focul mai puternic. M-am lăsat pe spate, m-am pregătit de spectacol, însă am fost iarăşi dezamăgit. Mi-am frecat buzele ca să-mi maschez zâmbetul când i-am văzut supărarea de pe chip.

— O să crezi că mi-am pierdut îndemânarea!

— Niciodată, l-am asigurat, dar mi-am ascuns cu greu veselia din glas.

A treia oară, hârtia pe care-a pregătit-o semăna mai mult cu un tub gros din care s-a scurs praf când a răsucit-o mai tare.

M-am ridicat şi m-am îndepărtat de foc când a aruncat-o în flăcări. Dar, ca şi celelalte, n-a făcut decât să ardă.

Chade pufni dezgustat. Se uită pe gâtul întunecat al sticlei, apoi o scutură. O astupă, cu încă o exclamaţie de dezgust.

— Probabil că s-a umezit cumva. Asta mi-a stricat demonstraţia.

Aruncă sticla în foc, semn de mare supărare la Chade.

Aşezându-mă la locul meu, în faţa căminului, am simţit cât de dezamăgit era şi mi-a fost milă de el. Am încercat să-i alung supărarea.

— Îmi aduce aminte de ziua în care am încurcat praful de fum cu cel din rădăcină de sabia-lupului. Mai ţii minte? Mi-au lăcrimat ochii ore întregi.

Chade râse scurt.

— Da.

Tăcu o vreme, zâmbind pentru sine. Ştiam că-i zboară mintea în trecut, la timpul petrecut împreună. Apoi se aplecă în faţă şi-mi puse mâna pe umăr.

— Fitz, mă întrebă, fixându-mă din priviri, nu te-am amăgit niciodată, nu-i aşa? Am fost cinstit cu tine. Ţi-am spus de la bun început ce anume te voi învăţa.

Am văzut atunci cicatricea care ne lega. Mi-am pus mâna peste a lui. I-am simţit încheieturile osoase, pielea subţire ca hârtia. Am întors capul spre foc când i-am vorbit.

— Întotdeauna ai fost cinstit cu mine, Chade. Dacă m-a amăgit cineva, eu am fost acela. L-am servit pe regele nostru şi-am făcut ceea ce a trebuit pentru cauza noastră. Nu mă întorc la Buckkeep. Dar nu pentru că mi-ai fi greşit tu cu ceva, ci pentru că am devenit ceea ce am devenit. Nu-ţi port niciun fel de pică, pentru nimic.

Am ridicat capul spre el. Avea o expresie gravă, iar în ochii lui citeam ceea ce nu-mi spunea. Îi era dor de mine. Îmi cerea să mă întorc la Buckkeep şi pentru el, nu doar din alte motive. Atunci am descoperit o şansă mică de vindecare şi pace sufletească. Eram încă iubit, cel puţin de Chade. M-am emoţionat şi-am simţit că mi se pune un nod în gât. Am încercat să rostesc cuvinte cât mai blânde.

— N-ai pretins niciodată că a fi ucenicul tău nu înseamnă a duce o viaţă paşnică şi sigură.

Ca pentru a-mi confirma spusele, o flamă ţâşni din cămin. Dacă n-aş fi stat cu faţa la Chade, cred că m-ar fi orbit. Pe urmă, un pocnet de tunet şi fulger la un loc mă asurzi. Mă asaltară tăciuni zburători şi scântei, iar focul răcni pe neaşteptate, ca o fiară cuprinsă de furie. Am sărit amândoi în picioare şi ne-am îndepărtat de cămin. În clipa următoare, un val de funingine căzu din hornul pe care nu-l curăţasem din neglijenţă şi stinse focul. Chade şi cu mine am început să alergăm prin cameră, călcând pe scânteile lucioase şi trimiţând cu piciorul bucăţi de sticlă aprinsă înapoi în cămin, ca să nu ia foc podeaua. Uşa se deschise brusc, împinsă de Ochi Întunecaţi. Lupul dădu buzna înăuntru, cu ghearele gata de atac, alunecând pe labe până se opri.

— Sunt bine, sunt bine, l-am liniştit.

Atunci mi-am dat seama că strig ca să-mi acopăr ţiuitul din urechi. Ochi Întunecaţi pufni, scârbit de mirosul din cameră. Se retrase supărat în bezna nopţii, fără să schimbe măcar un gând cu mine.

Chade mă pocni peste umăr de mai multe ori.

— Sting un tăciune, mă asigură el cu glas tare.

Ne-a luat ceva timp să facem ordine şi să aprindem focul la locul lui, în cămin. Chiar şi aşa, Chade şi-a tras scaunul de lângă el, iar eu nu m-am mai aşezat în faţa flăcărilor.

— Asta voiai să faci cu praful acela? l-am întrebat cu întârziere, după ce ne-am instalat şi ne-am mai turnat rachiu de Sandsedge.

— Nu! Pe boaşele lui El, crezi c-am făcut-o intenţionat? Prima oară, am obţinut o sclipire de lumină albă, aproape orbitoare. Praful ăla n-ar fi trebuit să explodeze. Mă întreb de ce-a făcut-o. Ce s-o fi întâmplat? La naiba! Aş vrea să-mi amintesc ce-am ţinut în sticla aia înainte…

Se încruntă şi se holbă furios la foc. Ştiam că noul lui ucenic avea să fie pus să afle ce anume provocase explozia. Nu-l invidiam pentru şirul de experimente pe care eram convins că urma să le facă.

Chade şi-a petrecut noaptea în coliba mea. I-am dat patul meu, iar eu am dormit într-al lui Hap. Dar a doua zi dimineaţă, când s-a trezit, am ştiut amândoi că vizita lui se apropia de sfârşit. Dintr-odată, n-am mai găsit subiecte de discuţie şi nici

nu mai avea rost să vorbim despre orice altceva. M-a cuprins un soi de amărăciune. De ce să-l întreb despre oameni pe care nu aveam să-i mai văd niciodată? De ce să-mi povestească despre intrigile politice care, oricum, nu-mi afectau existenţa? Preţ de o după-amiază şi o seară lungă, vieţile noastre se împletiseră din nou, dar acum, că se arătau zorii unei zile cenuşii, m-a urmărit făcându-mi treburile casnice, scoţând apă şi aruncând grăunţe orătăniilor, pregătind dejunul pentru amândoi şi spălând vasele. Distanţa dintre noi creştea parcă cu fiecare clipă de tăcere stânjenitoare. Aproape că-mi doream să nu fi venit.

După dejun, mi-a spus că trebuie să plece, iar eu n-am încercat să-l reţin. I-am promis că-i dau pergamentul cu jocul pietrelor, când aveam să-l termin. I-am dat şi câteva suluri pe care notasem dozele de ceaiuri sedative, nişte rădăcini ale unor ierburi din grădina mea pe care nu le cunoştea, pe care să le planteze, şi sticluţe cu cerneluri de diferite culori. N-a mai făcut decât o încercare foarte discretă de-a mă convinge să mă răzgândesc, atunci când a remarcat că la Buckkeep cernelurile mele s-ar vinde mai bine. Eu m-am rezumat să dau din cap aprobator şi să-i spun că s-ar putea să i-l trimit pe Hap câteodată. Pe urmă am înşeuat şi-am pus frâul iepei sale frumoase şi i-am adus-o. M-a îmbrăţişat, a încălecat şi a plecat. L-am urmărit cum se îndepărtează pe cărare. Lângă mine, Ochi Întunecaţi şi-a vârât botul pe sub mâna mea.

Îţi pare rău?

Îmi pare râu după multe lucruri. Dar ştiu că, dacă m-aş duce cu el şi aş face ce vrea, până la urmă, mi-ar părea şi mai rău. Însă nu-mi venea să mă mişc din loc, nici să-mi iau ochii de la Chade. Nu e prea târziu, m-am ispitit singur. Ar fi destul să-l strig o dată, că şi-ar întoarce iapa şi-ar veni imediat înapoi. Am strâns din dinţi.

Ochi Întunecaţi mi-a împins mâna cu botul. *Hai să mergem la vânătoare. Fără băiat, numai cu arcul. Numai tu şi cu mine.*

— Îmi place ideea, m-am auzit spunând.

Aşa că am plecat la vânătoare şi chiar am prins un iepure de primăvară. Mi-a făcut bine să-mi pun muşchii la treabă şi să-mi demonstrez că mai pot vâna. Am hotărât că nu sunt bătrân, nu încă, şi că, la fel ca Hap, trebuie să ies mai des din

casă şi să fac lucruri noi. Să învăţ ceva nou. Acesta fusese dintotdeauna leacul lui Patience împotriva plictiselii. În seara aceea, mi-am aruncat ochii prin coliba mea. Era mai degrabă sufocantă decât intimă. Ceea ce îmi fusese familiar şi confortabil cu câteva nopţi în urmă mi se părea acum răsuflat şi plicticos. Ştiam că nu e de vină decât contrastul dintre poveştile lui Chade despre Buckkeep şi propria mea viaţă plictisitoare. Însă neastâmpărul, odată trezit, e un sentiment foarte puternic.

Am încercat să mă gândesc când dormisem ultima oară în alt pat decât al meu. Duceam o viaţă neschimbată. La vremea recoltei, în fiecare an, plecam la drum timp de o lună, găsindu-mi de lucru la strânsul fânului, la culesul grânelor sau al merelor. Îmi prindeau bine bănuţii aceia în plus. Mă obişnuisem să merg la Howsbay de două ori pe an, să-mi dau cernelurile şi vopselele la schimb pentru haine, vase şi alte asemenea obiecte. În ultimii doi ani, îl trimisesem în locul meu pe băiat, călare pe poneiul lui cel bătrân şi gras. Viaţa mea curgea atât de monoton, încât nici nu băgasem de seamă.

Aşadar, ce vrei să faci? Ochi Întunecaţi se întinse, apoi căscă, resemnat.

Nu ştiu, am recunoscut. *Ceva nou. Ce-ai zice să colindăm puţin lumea?*

O vreme, se retrase în locul acela din mintea lui, care era numai al său. Apoi mă întrebă, oarecum iritat: *Mergem pe jos sau te aştepţi să ţin pasul cu un cal toată ziua?*

E o întrebare corectă. Dacă mergem amândoi pe jos?

Dacă ţii neapărat, acceptă el în silă. *Te gândeşti la locul acela din munţi, nu-i aşa?*

Oraşul străvechi? Da.

Nu s-a opus. *Îl luăm şi pe băiat?*

Cred că pe Hap o să-l lăsăm să se descurce singur o vreme. S-ar putea să-i prindă bine. Și trebuie să se îngrijească cineva de găini.

Atunci bănuiesc că nu plecăm înainte să se întoarcă el.

Am încuviinţat în tăcere. Oare mi-am pierdut minţile cu totul?

M-am întrebat dacă ne vom mai întoarce vreodată acolo.

Capitolul II

STARLING

Starling Birdsong, menestrelul reginei Kettricken, a inspirat tot atâtea cântece câte a compus. Faimoasa însoţitoare a reginei în călătoria întreprinsă de aceasta pentru a cere ajutorul Străbunilor, în timpul Războiului cu Corăbiile Roşii, a slujit decenii întregi tronul dinastiei Farseer, pe vremea când cele Şase Ducate se refăceau după războiul amintit. Dăruită cu talentul de-a se simţi acasă în orice companie, i-a devenit indispensabilă reginei în anii tulburi care au urmat Purificării ducatului Buck. Menestrelul a primit misiuni legate nu doar de tratate şi înţelegeri între nobili, ci şi oferte de amnistiere a bandelor de jefuitori şi a familiilor de contrabandişti. Ea însăşi a compus numeroase cântece despre multe dintre aceste misiuni, dar putem fi siguri că a avut şi alte îndatoriri, duse la capăt în secret pentru tronul Farseer şi mult prea tainice pentru a deveni subiect de baladă.

Starling l-a ţinut pe Hap lângă ea două luni bune. La început, absenţa lui prelungită m-a amuzat, dar amuzamentul s-a transformat ulterior în iritare, apoi în furie. Furios eram însă, în primul rând, pe mine. Nu mi-am dat seama cât de mult ajunsesem să depind de spatele puternic al băiatului până când nu am fost nevoit să mă aplec eu însumi ca să fac treburile pe care i le dădeam lui. Însă nu erau de vină doar sarcinile pe care trebuia să le fac în locul lui, în luna de absenţă prelungită. Vizita lui Chade stârnise ceva în mine. Nu ştiam cum să-i spun, părea un demon care mă rodea, dezvăluind fiecare colţişor sărăcăcios al micii mele gospodării. Pacea căscioarei mele izolate mi se părea acum automulţumirea leneşului. Chiar a trecut un an de când am vârât o piatră sub treapta care se clătina pe terasă şi mi-am promis că o s-o repar mai târziu? Nu, a trecut un an şi jumătate.

Am reparat terasa, apoi nu numai că am curăţat coteţul găinilor cu hârleţul, dar l-am şi spălat cu apă cu leşie înainte de-a presăra stuf proaspăt pe jos. Am reparat acoperişul spart al şopronului şi, la urmă, am tăiat fereastra pe care mi-o

promiteam de doi ani şi-am acoperit-o cu o bucată de piele unsuroasă. Am făcut o curăţenie de primăvară temeinică, aşa cum nu făcusem de mulţi ani. Am tăiat creanga de frasin ruptă pe jumătate, lăsând-o să cadă uşor prin acoperişul proaspăt curăţat al coteţului, pe care l-am înlocuit cu unul nou. Tocmai îl terminam, când Ochi Întunecaţi m-a anunţat că aude tropot de copite. Am coborât de pe acoperiş, am îmbrăcat cămaşa şi m-am dus în faţa colibei, ca să-i întâmpin pe Starling şi pe Hap, care veneau pe cărare.

Nu ştiu dacă să dau vina pe timpul pe care l-am petrecut separat ori pe neastâmpărul recent sădit în mine, dar, dintr-odată, Starling şi Hap mi s-au părut doi străini. Nu doar din cauza veşmântului nou purtat de băiat, deşi îi scotea în evidenţă picioarele lungi şi umerii laţi. Arăta caraghios pe spinarea poneiului gras, lucru de care sunt sigur că era conştient. Animalul nu i se potrivea deloc flăcăului, aşa cum nu i se mai potriveau nici patul de copil din colibă, nici traiul meu paşnic. Am înţeles imediat că nu aveam dreptul să-i cer băiatului să stea acasă şi să vadă de găini, în vreme ce eu pornesc într-o aventură. De fapt, dacă nu-l trimiteam eu să-şi caute norocul, uşoara nemulţumire pe care am observat-o în ochii lui ceacâri la întoarcerea acasă avea să se transforme într-o dezamăgire cumplită. Hap îmi fusese un tovarăş de nădejde; copilul găsit pe care l-am adoptat mă salvase, poate, în aceeaşi măsură în care îl salvasem şi eu pe el. Ar fi mult mai bine pentru mine să-l trimit pe băiat în lume, câtă vreme încă ne plăceam unul pe celălalt, decât să aştept până ajung o datorie împovărătoare pentru umerii lui tineri.

Nu doar Hap mi s-a părut schimbat. Starling era la fel de plină de energie ca întotdeauna, zâmbind larg când şi-a aruncat un picior peste cal şi-a descălecat. Dar, când a venit spre mine cu braţele larg deschise, mi-am dat seama cât de puţine ştiam despre viaţa ei din prezent. M-am uitat în ochii ei negri şi veseli şi, pentru prima oară, am observat laba gâştei la coada lor. Peste ani, dobândise veşminte mai bogate, cai mai buni şi giuvaiere mai scumpe. Astăzi, îşi prinsese părul negru şi des cu o agrafă din argint curat. Îi mergea, evident, foarte bine. De trei-patru ori pe an stătea câteva zile la mine, dându-mi peste cap viaţa liniştită cu poveştile şi cântecele ei. În timpul

ăsta, insista să condimenteze mâncarea după gustul ei, îşi împrăştia lucrurile pe masă, pe birou şi pe jos, iar patul nu mai era locul pe care îl căutam când mă lăsau puterile. Zilele care urmau plecării ei îmi aminteau de un drum de ţară plin de praf ridicat în urma unei caravane de păpuşari. Aveam impresia că mă sufoc şi mi se înceţoşează văzul până când reuşeam să-mi reiau rutina deprimantă.

Am îmbrăţişat-o şi eu, simţind miros de praf şi de parfum în părul ei. S-a depărtat de mine, m-a privit în ochi şi m-a întrebat imediat.

— Ce s-a întâmplat? Văd o schimbare.

Am zâmbit amar.

— Îţi spun mai târziu, i-am promis şi am ştiut amândoi că ne aştepta una din conversaţiile noastre nocturne.

— Du-te şi te spală, acceptă ea amânarea. Miroşi ca armăsarul meu.

M-a împins uşor, iar eu m-am dus să-l salut pe Hap.

— Ei, băiete, cum a fost? Festivalul Primăverii e la fel de frumos ca în poveştile lui Starling?

— A fost bine, mi-a răspuns el pe un ton fără inflexiuni şi m-a privit o singură dată.

În ochii lui, unul căprui, unul albastru, am citit o mare durere sufletească.

— Hap? l-am strigat îngrijorat, dar el s-a îndepărtat repede de lângă mine şi n-am apucat nici să-l ating pe umăr.

S-a îndepărtat, dar poate că i-a părut rău că m-a întâmpinat atât de rece, pentru că mi-a spus imediat, cu glas răguşit.

— Mă duc la râu să mă spăl. Sunt plin de praf de pe drum.

Însoţeşte-l. Nu ştiu ce-i cu el, dar are nevoie de un prieten.

De preferinţă, unul care nu pune întrebări, încuviinţă Ochi Întunecaţi.

Cu botul puţin lăsat, cu coada ridicată, lupul îl urmă pe băiat. În felul lui, ţinea la Hap la fel de mult ca mine şi contribuise în aceeaşi măsură la creşterea lui.

Când s-au îndepărtat, m-am întors spre Starling.

— Ştii despre ce-i vorba?

Ea a ridicat din umeri şi mi-a oferit un zâmbet şmecher.

— Are cincisprezece ani. Trebuie să ai motive speciale să fii bosumflat la vârsta asta? Nu te îngrijora. Poate fi orice: o fată

de la festival care nu l-a sărutat, sau una care l-a sărutat; a plecat din Buckkeep şi s-a întors acasă; nu i-a căzut bine cârnatul la dejun. Cine ştie? Lasă-l în pace. O să-i treacă.

L-am urmărit pe Hap cum dispare cu lupul printre copaci.

— Poate că eu îmi amintesc vârsta de cincisprezece ani puţin altfel, am remarcat.

Când Starling a intrat în casă, m-am ocupat de calul lui şi de poneiul Clover, reflectând, între timp, că, indiferent de starea mea de spirit, Burrich mi-ar fi poruncit să mă îngrijesc de animale înainte de a pleca în altă parte. Ei, dar eu nu sunt Burrich, mi-am zis. Oare lui Nettle, Chivalry şi Nim le impune aceeaşi disciplină pe care mi-o impusese mie? Aş fi vrut să-l fi întrebat pe Chade cum îi cheamă pe ceilalţi copii ai lui. Când am terminat cu animalele, mi-am dorit ca bătrânul Chade să nu fi venit la mine. Vizita lui îmi trezise prea multe amintiri vechi. Le-am înăbuşit cu hotărâre. Oase de cincisprezece ani, mi-ar fi spus lupul. Ne-am atins puţin minţile. Hap se stropise cu apă pe obraz şi plecase în pădure, bolborosind şi mergând atât de neatent, că n-aveau nicio şansă să vadă vânatul. Am oftat pentru amândoi, apoi m-am dus în colibă.

Starling răsturnase conţinutul desagilor pe masă. Bocancii şi-i lăsase pe pervaz, iar haina ei îmbrăca un scaun. Apa tocmai începea să fiarbă în ceainic. Ea stătea pe un taburet înalt, în faţa dulapului de vase. Când am intrat, mi-a întins o oală de lut maro.

— Mai e bun de ceva ceaiul ăsta? Miroase ciudat.

— E excelent când mă doare destul de tare ca să-l dau pe gât. Dă-te jos de-acolo.

Am prins-o de talie şi-am ridicat-o cu uşurinţă, deşi am simţit un junghi în spate, acolo unde aveam cicatricea, când am lăsat-o jos.

— Aşază-te. Pregătesc eu ceaiul. Povesteşte-mi despre festival.

Şi mi-a povestit, în timp ce eu am zdrăngănit cu cănile, am tăiat felii din ultima mea franzelă şi am pus la încălzit tocana de iepure. Istorioarele ei despre Buckkeep erau cele pe care mă obişnuisem să le aud din gura ei. Vorbea despre menestrelii care cântaseră bine sau prost, bârfea despre lorzi şi doamne de care nu auzisem niciodată şi lăuda sau se

plângea de mâncarea de la mesele nobililor care o găzduiseră. Istorioarele ei erau pline de spirit, mă făceau să râd sau să scutur din cap, după cum se cuvenea, fără să simt durerea pe care o trezise Chade în mine. Poate pentru că cu el discutasem despre oameni pe care îi cunoscuserăm şi-i iubiserăm amândoi, iar cuvintele se năşteau din modul lui intim în care privea lucrurile. Nu după Buckkeep sau după viaţa de la oraş tânjeam eu, ci după zilele copilăriei şi după prietenii de atunci. În ce-i privea pe ei, eram în siguranţă; nu mă puteam întoarce în trecut. Foarte puţini ştiau că trăiesc, iar eu asta îmi şi doream. I-am spus-o şi lui Starling.

— Uneori, poveştile tale mă ating la suflet şi mă fac să vreau să mă întorc la Buckkeep. Dar porţile acelei lumi sunt închise pentru mine.

Starling se încruntă.

— Nu văd de ce.

Am râs cu voce tare.

— Crezi că nu s-ar mira nimeni să vadă că trăiesc?

Lăsă capul pe-o parte şi mă fixă cu o privire sinceră.

— Ba da, cred că ar fi câţiva, mai ales dintre vechii tăi prieteni, care te-ar recunoaşte. Însă majoritatea oamenilor te ţin minte ca pe un tânăr fără cicatrice. Nasul spart, dunga de pe faţă, chiar şi fâşia albă din păr ar fi o deghizare numai bună. În plus, pe atunci te îmbrăcai ca un fiu de prinţ, acum porţi straie ţărăneşti. Mai demult, te deplasai cu uşurinţa unui războinic. Acum, ei bine,... acum dimineaţa sau în zile friguroase, te mişti anevoie, ca un bătrân. Îşi însoţi vorbele cu un clătinat din cap în semn de regret. Nu-ţi pasă cum arăţi, dar nici anii care-au trecut peste tine n-au fost prea blânzi. Ai putea spune că ai cinci sau chiar zece ani mai mult, nimeni n-ar zice că minţi.

M-a durut evaluarea aceasta făcută fără menajamente de iubita mea.

— Păi, e bine de ştiut, i-am răspuns, uşor ironic.

Am luat ceainicul de pe foc, nevrând să-i întâlnesc imediat privirea. Ea mi-a interpretat greşit cuvintele şi tonul.

— Da, şi dacă mai pui la socoteală şi faptul că oamenii văd ceea ce vor să vadă şi nu se gândesc că eşti în viaţă… Eu zic că ai putea să încerci. Aşadar, te gândeşti să te întorci la

Buckkeep?

— Nu.

Ştiam cât de categoric suna răspunsul meu, dar nu-mi venea în minte ce altceva să adaug. Faptul n-a părut s-o deranjeze.

— Păcat. Pierzi foarte mult locuind aici singur.

A început imediat să-mi povestească despre dansurile de la Festivalul Primăverii. În ciuda dispoziţiei mele mohorâte, nu m-am putut abţine să râd când mi-a spus cum a dansat Chade când l-a invitat o fătucă de numai şaisprezece ani. Avea dreptate. Mi-ar fi plăcut să fi fost şi eu de faţă.

Pregătind mâncarea pentru toţi trei, m-am trezit că-mi răsare iar în minte întrebarea „dar dacă?”. Dacă aş fi în stare să mă întorc la Buckkeep, cu regina mea şi cu Starling? Dacă m-aş întoarce la Molly şi la copilul nostru? Dar întotdeauna, indiferent cum răsuceam pretinsul meu răspuns, tot la un dezastru ajungeam. Dacă m-aş fi întors la Buckkeep, unde toţi mă ştiau executat pentru că folosisem Harul, n-aş fi făcut decât să-i dezbin pe locuitori într-un moment în care Kettricken încerca să-i reunifice. O parte din ei m-ar fi susţinut, pentru că, bastard cum eram, tot sânge de Farseer îmi curgea în vene, pe când ea ajunsese la tron numai prin căsătorie.

O grupare şi mai puternică ar fi cerut executarea mea, de data asta cu mai multă grijă.

Iar dacă m-aş fi întors la Molly şi la copil, ca s-o cuceresc şi să fie a mea din nou? Cred că aş fi reuşit, dacă nu m-aş fi gândit decât la mine. Ea şi Burrich mă credeau, amândoi, mort. Femeia care-mi fusese soţie în toate, dar nu şi cu numele, şi bărbatul care mă crescuse şi-mi fusese prieten apropiat se întoarseră unul către celălalt. El i-a oferit un acoperiş deasupra capului şi s-a îngrijit să aibă căldură şi mâncare cât mi-a purtat copilul în pântece. Cu mâinile lui mi-a adus pe lume fiica bastardă. Împreună cu Molly, au ascuns-o pe Nettle de oamenii lui Regal. Burrich le-a spus tuturor că amândouă sunt ale lui, nu doar ca să le protejeze, ci şi ca să le iubească. Aş fi putut să mă întorc la ei, să-i fac să nu le vină a crede ochilor. Burrich mi le-ar fi dat mie pe Molly şi pe Nettle. Simţul lui profund al dreptăţii nu l-ar fi lăsat să facă altfel. Iar eu m-aş fi întrebat într-una, după aceea, dacă Molly mă compară cu el, dacă dragostea dintre ei era mai puternică şi mai sinceră

decât…

— Se arde tocana, mi-a atras atenţia Starling nervoasă.

Era deja arsă. Am pus în farfurii din partea de deasupra şi m-am aşezat lângă ea la masă. Mi-am alungat din minte ambele trecuturi, şi pe cel real, şi pe cel închipuit. Nu era nevoie să mă gândesc la ele. Starling îmi ocupa mintea destul. Ca de obicei, eu ascultam, iar ea povestea. A început o istorisire lungă despre un menestrel parvenit de la Festivalul Primăverii, care nu numai că a îndrăznit să cânte două din cântecele ei, schimbând doar un vers sau două din ele, dar a mai şi pretins că le-a scris el. Starling vorbea şi gesticula cu pâinea şi era să mă lovească cu ea. Dar propriile mele amintiri, de la alte Festivaluri ale Primăverii, nu-mi dădeau pace. Oare chiar nu mă mai mulţumea deloc viaţa simplă pe care o duceam? Băiatul şi lupul îmi fuseseră destulă tovărăşie ani la rând. Ce anume mă neliniştea acum?

De la gândul acesta am sărit la altul, mai tulburător. Unde era Hap? Pregătisem ceai pentru toţi trei şi împărţisem mâncarea în trei porţii. Hap mânca întotdeauna cu poftă după orice fel de treabă sau drumeţie. Mă deranja că nu e în stare să treacă peste indispoziţia lui şi să stea cu noi la masă. În timp ce Starling pălăvrăgea într-una, mi-am aruncat ochii de mai multe ori la porţia lui neatinsă, până când ea şi-a dat seama.

— Nu te agita din cauza lui, îmi spuse, cam nervoasă. E băiat, deci are toane de băiat. Când o să-i fie foame, o să vină la masă.

Sau o să distrugă bunătate de peşte, arzându-l la flacără. Gândul lupului veni ca răspuns la Harul cu care-l căutasem. Erau la râu. Hap îşi încropise o suliţă dintr-un băţ, iar lupul intrase pur şi simplu în apă să prindă peşti de-a lungul malului ros la bază. Când dădea peste un banc de peşti, nu-i venea greu deloc să încolţească unul, să-şi vâre capul sub apă şi să-l prindă cu fălcile. Îl dureau încheieturile de la apa rece, dar focul băiatului avea să-l încălzească imediat. *Nu te teme.*

Inutil sfatul, dar m-am prefăcut că-l ascult. Am terminat de mâncat, iar eu am strâns vasele. Cât am făcut ordine, Starling s-a aşezat lângă focul de seară, cântând din harpă, până când notele scoase la întâmplare s-au transformat în vechea

melodie despre fata morarului. Când toate lucrurile erau la locul lor, m-am dus lângă ea, cu câte o cană de rachiu de Sandsedge pentru amândoi. M-am aşezat pe un scaun, dar ea stătea pe jos. S-a lăsat pe spate, cu spatele proptit de picioarele mele. I-am urmărit degetele ciupind coardele harpei, urmele locurilor unde îi fuseseră rupte, ca ameninţare la adresa mea. La sfârşitul cântecului, m-am aplecat şi am sărutat-o. Mi-a răspuns la sărut, lăsând harpa la o parte şi făcând astfel o treabă mult mai serioasă decât mine.

Pe urmă s-a ridicat şi m-a luat de mâini, ca să mă ridic şi eu. În timp ce-o urmam în dormitor, a remarcat.

— Eşti foarte îngândurat în seara asta.

Am scos un fel de mormăit aprobator. A-i spune că mi-a rănit sentimentele mai devreme ar fi însemnat să mă smiorcăi ca un copil. Voiam să mă mintă, să-mi spună că sunt încă tânăr şi atrăgător, când era clar că nu sunt aşa? Timpul îşi pusese amprenta asupra mea. Atât – şi era ceva de aşteptat. Chiar şi aşa, Starling tot venea la mine. În toţi anii aceştia, a venit mereu la mine şi în patul meu. Asta trebuia să însemne ceva.

— Voiai să-mi spui şi tu ceva? m-a îndemnat ea.

— Mai târziu, i-am răspuns.

Trecutul se agăţa de mine, dar eu i-am împins la o parte ghearele lacome, hotărât să mă scufund în prezent. Nu duceam o viaţă chiar atât de grea. Era simplă şi lipsită de conflicte. Nu la un astfel de trai am visat eu întotdeauna? Unul în care să hotărăsc singur ce voi face? În plus, nici nu eram singur. Îi aveam pe Ochi Întunecaţi şi pe Hap. Şi pe Starling, când venea la mine. I-am deschis vesta, apoi bluza, ca să-i dezgolesc sânii, în vreme ce ea îmi desfăcea cămaşa. M-a luat în braţe, frecându-se de mine cu plăcerea nereţinută a unei pisici care toarce. Am lipit-o de mine şi m-am aplecat s-o sărut în creştet. Şi acesta era un lucru simplu, dar cu atât mai dulce. Salteaua mea proaspăt umplută era moale şi mirosea plăcut, ca iarba şi plantele care o umpleau. Ne-am aruncat pe ea. O vreme, nu m-am mai gândit la nimic, încercând să îi conving pe amândoi că, în ciuda aparenţelor, eram încă tânăr.

Puţin mai târziu, am zăbovit în preajma somnului. Câteodată cred că mă odihnesc mai bine în momentele dintre trezie şi somn decât în somnul propriu-zis. Mintea pluteşte în amurgul

ambelor stări şi descoperă adevăruri ascunse de lumina zilei şi vise, deopotrivă. Lucrurile pe care nu suntem pregătiţi să le aflăm tocmai acolo se ascund, aşteptând acea stare de spirit în care mintea lasă garda jos.

M-am trezit. Studiam detaliile camerei mele în semiîntuneric, înainte de a-mi da seama că-mi fugise somnul. Starling îşi aruncase un braţ peste pieptul meu. În somn, împinsese pătura cu picioarele şi ne descoperise pe amândoi. Semiîntunericul îi ascundea trupul gol, învăluindu-l în umbre. Am stat nemişcat, ascultând cum respiră şi simţindu-i mirosul de transpiraţie amestecat cu parfum. M-am întrebat de ce mă trezisem. Nu reuşeam să găsesc motivul, dar nici să adorm la loc. M-am strecurat pe sub braţul ei şi m-am ridicat în picioare lângă pat. Am bâjbâit după pantaloni şi cămaşă.

Tăciunii aruncau o lumină şovăitoare în odaia principală, dar eu n-am zăbovit acolo. Am deschis uşa şi am păşit desculţ în noaptea blândă de primăvară. Preţ de-o clipă, am rămas nemişcat, pentru ca ochii să mi se obişnuiască cu întunericul, apoi m-am îndepărtat de colibă şi de grădină şi-am coborât la apă. Sub tălpi simţeam noroiul rece şi întărit de pe cărare, bine bătut de drumurile pe care le făceam zilnic, ca să aduc apă. Coroanele copacilor mi se împleteau deasupra capului şi nu era nici lună, dar nasul şi picioarele mele ştiau pe unde să meargă la fel de bine ca ochii. N-a trebuit decât să-mi urmez Harul ca să-l găsesc pe lup. Curând, am observat sclipirea vag portocalie a focului aprins de Hap şi-am surprins mirosul de peşte prăjit.

Dormeau amândoi lângă foc, lupul încolăcit, cu nasul în coadă, iar Hap, ghemuit, cu braţele în jurul gâtului său. Ochi Întunecaţi a deschis ochii când m-am apropiat, dar nu s-a mişcat. *Ţi-am spus să nu-ţi faci griji.*

Nu-mi fac. Pur şi simplu sunt aici. Hap lăsase nişte vreascuri lângă foc. Le-am aruncat peste tăciuni. Am stat şi-am privit cum focul prinde curaj. Odată cu căldura, s-a făcut şi mai multă lumină. Ştiam că băiatul e treaz. Nu poţi creşte cu un lup fără să-i împrumuţi din prudenţă.

— Nu tu eşti de vină. Adică nu numai tu, oricum.

Am evitat să-l privesc chiar şi atunci când mi-a vorbit. Unele lucruri e mai bine să rămână destăinuite întunericului. Am

aşteptat. Liniştea e cea care pune toate întrebările, pe când limba e înclinată s-o pună doar pe cea greşită.

— Trebuie să ştiu, izbucni Hap.

Inima mi s-a făcut cât un purice la gândul întrebării următoare. În adâncul sufletului, m-am temut întotdeauna că aveam s-o aud din gura lui într-o zi. N-ar fi trebuit să-l las la Festivalul Primăverii, mi-am reproşat, furios. Dacă l-aş fi ţinut lângă mine, secretul meu n-ar fi fost niciodată ameninţat.

Dar nu aceea a fost întrebarea pe care mi-a pus-o.

— Ştiai că Starling e măritată?

Atunci l-am privit, iar expresia mea trebuie să-i fost răspuns suficient. Compătimitor, a închis ochii.

— Îmi pare rău, mi-a zis calm. Ar fi trebuit să bănuiesc că nu ştii. Ar fi trebuit să ţi-o spun altfel.

Dintr-odată, alinarea femeii care venea în braţele mele când voia, pentru că dorea să fie cu mine, dulceaţa serilor cu poveşti şi muzică lângă foc, ochii ei negri veseli fixându-i pe-ai mei au devenit, toate, vină, înşelătorie, minciună. Eram acelaşi prost dintotdeauna, nu, eram unul şi mai mare, pentru că naivitatea la un tânăr e prostie la un bărbat. Măritată. Starling e măritată. Crezuse că nimeni nu avea s-o dorească de soţie, pentru că era stearpă. Îmi spusese că trebuia să se descurce singură în viaţă, cu ajutorul cântecelor ei, pentru că nu avea să existe niciodată un bărbat căruia să-i pese de ea, nici copii care să se îngrijească de ea la bătrâneţe. Poate că, atunci când îmi spusese aceste lucruri, chiar crezuse în ele. Eu, în prostia mea, crezusem că adevărul n-avea să se schimbe niciodată.

Treaz, Ochi Întunecaţi se întinse ţeapăn şi veni să se culce lângă mine, cu botul pe genunchiul meu. *Nu înţeleg. Eşti bolnav?*

Nu. Doar tâmpit.

Aha. Asta nu-i o noutate. Nu-i bai, n-ai murit din cauza asta până acum.

Dar nici departe n-am fost. Am inspirat adânc.

— Povesteşte-mi.

Nu voiam să aud amănunte, dar ştiam că Hap trebuie să mi le spună. Mai bine să trecem odată peste asta.

Cu un oftat, băiatul veni şi se aşeză de partea cealaltă a lui

Ochi Întunecaţi. Luă un vreasc de pe jos şi începu să se joace cu el în foc.

— Nu cred că Starling voia să aflu. Soţul ei nu locuieşte la Buckkeep. A venit pe neaşteptate, ca să-i facă o surpriză şi să petreacă Festivalul Primăverii cu ea.

În timp ce-mi vorbea, vreascul se aprinse. Hap îl aruncă în foc, apoi începu să-l scarpine pe Ochi Întunecaţi.

Mi-am imaginat un fermier de nădejde, însurat cu un menestrel care s-a retras şi-şi petrece anii în pace. Poate că are copii dintr-o căsătorie anterioară. O iubeşte, dacă vine la Buckkeep ca să-i facă o surpriză. Festivalul Primăverii era, prin tradiţie, sărbătoarea îndrăgostiţilor, şi tineri, şi mai bătrâni.

— Îl cheamă Dewin, continuă Hap. Şi e un fel de rudă cu prinţul Dutiful. Sunt verişori îndepărtaţi. E un bărbat înalt, întotdeauna îmbrăcat foarte elegant. Avea o manta de două ori mai largă decât îi trebuia lui, cu blană la gât. Şi purta brăţări de argint la ambele mâini. E şi foarte puternic. La dans, a ridicat-o pe Starling şi-a răsucit-o pe deasupra capului, iar lumea s-a dat la o parte ca să-i vadă mai bine.

Hap mă privea în timp ce-mi povestea. Cred că se bucura de stânjeneala mea evidentă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ştii. N-ai fi pus coarne unui zdrahon ca el.

— N-aş fi pus coarne niciunui bărbat, am bâiguit. Nu intenţionat.

Hap oftă uşurat.

— Aşa m-ai învăţat şi pe mine. Ca un copil ce era, mintea îi fugea numai la el. M-am supărat când i-am văzut că se sărută. N-am mai văzut pe nimeni să se sărute aşa, în afară de tine şi de Starling. Mi-am zis că te trădează, dar când l-am auzit că se prezintă drept soţul ei… Lăsă capul pe-o parte. M-a durut cu adevărat, crezând că ştii şi nu-ţi pasă. Mi-am zis că toţii anii ăştia una m-ai învăţat, şi alta ai făcut. M-am întrebat dacă mă consideri aşa de prost încât să nu aflu, dacă tu şi Starling nu râdeţi de mine pe la spate, că sunt aşa un neghiob. Atât m-am gândit la asta, că am ajuns să mă îndoiesc de tot ce m-ai învăţat. Îşi mută privirea spre foc. A fost oribil, m-am simţit trădat.

M-am bucurat că lămurea lucrurile în felul acela. Mult mai

bine să se gândească numai la felul în care îl afectează pe el, decât să se întrebe cât mă doare pe mine. Mai bine să-şi urmeze şirul gândurilor şi să vadă unde-i duce. Mintea mea o lua în altă direcţie, scârţâind ca o căruţă veche scoasă din şopron, care trebuie unsă pentru primăvară. M-am opus roţilor care voiau să se învârtească spre o concluzie inevitabilă. Starling era măritată. De ce nu? N-avusese nimic de pierdut din asta, dimpotrivă, doar de câştigat. O casă confortabilă cu domnul ei cel impozant, care sigur deţinea şi un titlu, cât de neînsemnat, bogăţie şi siguranţă la bătrâneţe. Pentru el, o soţie superbă şi fermecătoare, un menestrel renumit, în gloria căruia se putea scălda şi el, invidiat de alţi bărbaţi.

Iar dacă Starling avea să se plictisească de el, putea oricând s-o pornească la drum, ca orice menestrel, şi să sară în braţele mele pentru o tăvăleală. Care dintre cei doi bărbaţi era mai înţelept? Niciunul? Să cred oare că eram numai doi în viaţa ei?

— Ai crezut că eşti singurul cu care se culcă?

Spune lucrurile pe şleau, băiatul ăsta al meu. Oare ce întrebări i-o fi pus lui Starling în drum spre casă?

— Cred că nu m-am gândit la asta niciodată, am recunoscut.

E mult mai uşor să trăieşti cu anumite lucruri fără să te gândeşti la ele. Probabil ştiam că Starling merge şi cu alţi bărbaţi. E menestrel. E normal să aibă mai mulţi. Aşa mi-am justificat, mie şi, indirect, lui Hap, de ce mă culcam cu ea. Ea nu deschidea subiectul niciodată, eu n-o întrebam nimic, iar ceilalţi iubiţi ai ei erau fiinţe imaginare, fără chip şi trup. În niciun caz soţi. Însă ea îi aparţinea soţului ei prin jurământ, iar el îi aparţinea ei. În ochii mei, asta era diferenţa.

— Ce-ai să faci acum?

Bună întrebare. Una pe care o evitasem cu atenţie.

— Nu sunt sigur, am minţit.

— Starling a zis că nu e treaba mea, că nu face rău nimănui. Mi-a zis că, dacă-ţi spun, eu voi fi cel lipsit de inimă, pentru că ţie îţi voi face rău, nu ei. A zis că întotdeauna a avut grijă să nu te rănească, fiindcă ai suferit destul în viaţă. Când i-am răspuns că ai dreptul să ştii, mi-a replicat că ai şi mai mult dreptul să nu ştii.

Starling şi limba ei cea ascuţită. Nu-i dăduse nicio ocazie lui Hap să simtă că procedează bine. Băiatul se uita acum la mine

cu o expresie de câine credincios în ochii lui ceacâri şi aştepta să-l judec. I-am spus adevărul.

— Prefer să aflu adevărul de la tine decât să vezi că sunt înşelat.

— Te-am rănit, aşadar?

Am negat scuturând uşor din cap.

— Eu singur m-am rănit, băiete.

Aşa şi făcusem. Nu fusesem niciodată menestrel, deci nu aveam dreptul să judec faptele unuia. Cei care trăiesc de pe urma degetelor şi-a cuvintelor au inimi mai insensibile decât noi, ceilalţi, bănuiesc.

— Mai repede găseşti un jder blând decât un menestrel credincios, zice proverbul.

M-am întrebat dacă soţul lui Starling auzise de el.

— Am crezut c-o să te înfurii. M-a avertizat că s-ar putea să te înfurii destul de tare ca să-i faci rău.

— Şi tu ai crezut-o?

Asta m-a durut mai tare decât adevărul.

Hap trase iute aer în piept, şovăi o clipă, apoi spuse repede.

— Eşti iute la mânie. Pe deasupra, până acum n-a mai trebuit să-ţi spun ceva care să te rănească. Ceva care să te facă să te consideri un prost.

Deştept băiatul. Mai deştept decât l-am crezut.

— Sunt furios, Hap. Furios pe mine.

Privi din nou focul.

— Am impresia că sunt egoist, pentru că mă simt mult mai bine acum.

— Mă bucur că te simţi mai bine. Mă bucur că s-au limpezit lucrurile între noi. Aşa. Lasă asta şi povesteşte-mi despre festival. Ce zici de oraşul Buckkeep?

S-a pus pe vorbit, iar eu l-am ascultat. Văzuse oraşul şi festivalul cu ochi de copil, iar ascultându-l, mi-am dat seama cât de mult se schimbaseră şi oraşul, şi castelul de când fusesem eu acolo. Din descrierile lui, am aflat că oraşul era acum mai mare, furând spaţiu pentru clădiri de la stâncile abrupte de deasupra lui şi întinzându-se pe piloni. Hap mi-a descris taverne şi prăvălii plutitoare. Mi-a vorbit şi despre negustorii din Bingtown şi insulele de dincolo de Bingtown, dar şi despre cei din Insulele Străine. Buckkeep îşi consolidase

statutul de port comercial. Când mi-a descris Coridorul cel Mare şi camera în care îl găzduise Starling, am înţeles că şi turnul suferise foarte multe schimbări. Mi-a povestit despre covoare şi fântâni, de cergi pe fiecare perete, de scaune tapiţate şi candelabre sclipitoare. Mi-a adus aminte mai mult de conacul luxos al lui Regal de la Tradeford decât de fortăreaţa mohorâtă pe care o numisem cândva „acasă”. Bănuiam că la mijloc era deopotrivă influenţa lui Chade şi a lui Kettricken. Bătrânul asasin se dăduse întotdeauna în vânt după lucruri fine, ca să nu mai spun de confort. Mă hotărâsem deja să nu mă mai întorc la Buckkeep. De ce ar fi atât de descurajant să aflu că locul pe care mi-l aminteam, cetatea aceea dezolantă din piatră, nu mai era ce fusese înainte?

Hap mai avea şi alte poveşti în tolbă, despre localităţile prin care trecuseră în drum spre Buckkeep şi înapoi spre casă. Una dintre ele mi-a făcut inima cât un purice.

— M-am speriat de moarte într-o dimineaţă, pe lângă Istmul lui Hardin.

Aşa şi-a început povestea, iar eu n-am recunoscut numele satului. Îmi aminteam, vag, că mulţi oameni care fugiseră de pe coastă în anii Corăbiilor Roşii se întorseseră ca să clădească oraşe noi, deşi nu întotdeauna pe cenuşa celor vechi. Am dat din cap, ca şi când aş fi recunoscut numele locului. Probabil că atunci când îl vizitasem ultima oară fusese doar un spaţiu larg pe drum. Hap făcea ochi tot mai mari pe măsură ce înainta cu povestea şi mi-am dat seama că, cel puţin pe moment, uitase de minciuna lui Starling.

— Eram în drum spre Festivalul Primăverii. Dormisem la hanul de acolo. Starling cântase în schimbul cinei noastre şi ca să primim o cameră. Toată lumea s-a arătat aşa de amabilă cu noi şi ne-a vorbit aşa de frumos, încât am crezut că Istmul lui Hardin e un loc minunat. În sala comună, când Starling nu cânta, am auzit oameni discutând despre un om cu Har care fusese pus să vrăjească vacile ca să nu mai fete, dar nu le-am dat atenţie. Mi-am zis că sunt doar nişte beţivi care vorbesc prea tare, după prea multă bere. Primisem o odaie la etaj. M-am trezit devreme, mult prea devreme pentru Starling, dar n-am mai putut dormi. Aşa că m-am aşezat la fereastră şi m-am uitat la cei care treceau pe stradă. În piaţă a început să se

adune lumea. Mi-am zis că vine la târg sau la vreun bâlci de primăvară. Dar pe urmă am văzut cum nişte bărbaţi târăsc după ei o femeie plină de vânătăi şi însângerată. Au legat-o de-un stâlp şi-am crezut că o s-o biciuiască. Abia atunci am observat că oamenii din mulţime aveau coşuri pline cu pietre. Am trezit-o pe Starling şi-am întrebat-o ce se întâmplă, dar ea mi-a cerut să tac, oricum n-aveam ce face niciunul dintre noi. Mi-a cerut să plec de la fereastră, dar n-am ascultat-o. N-am putut. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Mi-am zis într-una că o să vină cineva şi-o să-i oprească pe oamenii aceia. Tom, femeia era legată stâlp, nu putea face nimic. A apărut un bărbat care a citit ceva de pe un sul de pergament, apoi s-a dat la o parte, iar mulţimea a început să arunce cu pietre în ea.

Tăcu. Ştia că în sate se dădeau pedepse grele pentru hoţii de cai şi criminali. Auzise de biciuiri şi de spânzurători, dar nu văzuse niciuna cu ochii lui. În liniştea lăsată între noi, l-am auzit cum înghite în sec. M-am înfiorat. Ochi Întunecaţi a scos un geamăt, iar eu am pus mâna pe el.

Ai fi putut foarte bine să fii tu în locul femeii.

Ştiu.

Hap inspiră adânc.

— Am vrut să cobor în piaţă, cineva trebuia să facă ceva, dar îmi era prea frică. M-am ruşinat din cauza asta, dar nu m-am putut mişca din loc. Am stat pur şi simplu şi-am privit cum o lovesc pietrele. Iar ea tot încerca să-şi acopere capul cu braţele. Mi s-a făcut greaţă. Pe urmă am auzit un sunet cum nu mai auzisem până atunci, ca şi cum un râu ar fi ţâşnit prin aer. Cerul dimineţii s-a întunecat, parcă acoperit de nori de furtună, dar nu bătea vântul. Erau ciori, Tom, un potop de păsări negre. N-am mai văzut niciodată atâtea la un loc, croncănind şi cârâind, ca atunci când găsesc un uliu sau un şoim şi se apucă să-l gonească. Numai că ele nu un şoim urmăreau de data asta. S-au ridicat în zbor de dincolo de dealurile din spatele oraşului şi-au umplut cerul, ca o pătură neagră care flutură pe sârmă, la uscat. S-au lăsat brusc peste mulţime, plonjând şi croncănind. Una a aterizat în părul unei femei şi-a început s-o izbească cu ciocul în ochi. Oamenii fugeau în toate părţile, ţipând şi lovind păsările cu mâna. Au

speriat doi cai care-au luat-o razna, târând prin gloată căruţa la care erau înhămaţi. Toată lumea ţipa. Până şi Starling s-a ridicat şi-a venit la fereastră. În scurtă vreme, pe străzi n-au mai rămas decât ciorile. Se cocoţau pe unde apucau, pe acoperişuri şi pervazuri, şi umpleau copacii, rupând crengile sub greutatea lor. Femeia care fusese legată, cea cu Har, dispăruse. Rămăseseră numai funiile însângerate în jurul stâlpului. Apoi, pe neaşteptate, păsările s-au ridicat toate deodată şi şi-au luat zborul. N-a rămas nici urmă de ele. Din glasul lui Hap rămase doar o şoaptă. Mai târziu, în aceeaşi dimineaţă, hangiul a spus, că, după părerea lui, femeia s-a transformat în cioară şi-a plecat cu suratele ei.

Altă dată, mi-am zis. Altă dată o să-i povestesc că nu era adevărat, că femeia poate a chemat ciorile ca s-o ajute să scape, dar că nici măcar oamenii înzestraţi cu Har nu-şi pot schimba forma. Altă dată, o să-i spun că n-a fost un laş pentru că n-a coborât în piaţă, că ar fi fost ucis şi el cu pietre. Altă dată. Povestea lui mă ardea cum arde otrava o rană. Mai bine să curgă de la sine. Am început să-l ascult din nou.

— … şi îşi zic cei cu Sânge Străvechi. Hangiul spunea că au început să-şi dea importanţă. Cică ar vrea să fie la putere, cum erau în zilele când domnea Prinţul Pestriţ. Dar, dacă ajung la putere, o să se răzbune pe toţi. Cei fără Har o să le fie sclavi. Iar dacă o să-ncerce să se opună, o să fie daţi la fiare. Hap îşi pierdu iar glasul. Tuşi ca să şi-l dreagă. Starling mi-a spus că asta-i o prostie, că oamenii cu Har nu sunt aşa. Că ei nu vor decât să fie lăsaţi în pace şi să trăiască netulburaţi.

Am tuşit şi eu, tot ca să-mi dreg vocea. M-am mirat cât de recunoscător îi eram lui Starling.

— Păi, Starling e menestrel. Menestrelii cunosc multe feluri de oameni şi ştiu multe lucruri tare ciudate. Aşa că poţi să-i dai crezare.

Hap îmi dăduse mult prea mult de gândit. De-abia m-am putut concentra la celelalte poveşti ale lui. Îl şocase ideea că la Bingtown se creşteau dragoni şi că, în curând, oraşele aveau să-şi poată cumpăra un dragon de Bingtown ca să le păzească. L-am asigurat că văzusem dragoni adevăraţi şi că nu e cazul să creadă asemenea baliverne. Mai aproape de realitate era zvonul că războiul dintre Bingtown şi Statele

Chalced s-ar putea întinde până în cele Şase Ducate.

— O să fie război şi aici? a vrut el să afle.

Tânăr fiind, nu avea decât amintiri vagi, dar înfricoşătoare, despre lupta noastră cu Corăbiile Roşii. Însă tot copil rămânea, iar un război i se părea un eveniment la fel de interesant ca Festivalul Primăverii.

— „Mai devreme sau mai târziu, un război cu Statele Chalced tot izbucneşte”, i-am amintit eu vechea zicătoare. Chiar şi atunci când e pace între noi şi ele, tot au loc mici hărţuieli pe la graniţă şi piraţii tot fac câte-o razie. Nu te îngrijora. Ducatele Shoaks şi Rippon duc greul luptei întotdeauna, însă le şi place. Celor din Shoaks nimic nu le-ar plăcea mai mult decât să smulgă o bucată din teritoriul stăpânit de ducele din Chalced.

Conversaţia noastră s-a îndreptat spre veşti mai sigure şi mai banale despre Festivalul Primăverii. Hap mi-a povestit despre jongleri care strâng ciomege aprinse şi săbii în palme, mi-a spus cele mai bune glume aflate dintr-un spectacol cu păpuşi, mai fără perdea, şi mi-a vorbit de Jinna, o vrăjitoare frumoasă care stăpâneşte magia tămăduitoare şi care-i vânduse un talisman împotriva hoţilor de buzunar şi-i promisese să ne viziteze într-o zi. Am râs cu gura până la urechi când am aflat că talismanul îi fusese furat la nicio oră după aceea, de un pungaş de rând. A mâncat peşte în saramură şi i-a plăcut foarte mult, până când, într-o seară, l-a clătit cu prea mult vin şi le-a vomat pe amândouă. S-a jurat că nu va mai mânca aşa ceva. L-am lăsat să vorbească, bucuros că, în sfârşit, îi plăcea să-mi împărtăşească şi mie din aventurile lui la Buckkeep. Cu toate astea, fiecare poveste îmi arăta tot mai limpede că viaţa mea simplă nu mai era potrivită pentru el. Venise vremea să-l dau ca ucenic şi să-l las să se descurce singur.

Preţ de-o clipă, am avut impresia că stau pe buza unei prăpăstii. Trebuie să-l trimit pe Hap la un meşter care să-l înveţe o meserie adevărată, iar pe Starling trebuie s-o scot din viaţa mea. Ştiam că, dacă n-o mai primesc în patul meu, nu se va umili venind la mine ca simplă prietenă. Ar dispărea frumuseţea simplă a legăturii noastre din ultimii ani. În vremea asta, Hap vorbea înainte, cuvintele lui curgând în jurul meu ca nişte stropi fini de ploaie. Avea să-mi fie tare dor de el.

Am simţit botul cald al lupului pe genunchi. Animalul pironea focul. *Odată, visai la vremuri când aveam să fim doar noi doi.*

Legătura întărită prin Har nu lasă loc înşelăciunii. *Nu m-am aşteptat să-mi fie atât de dor de tovărăşia alor mei,* am recunoscut.

O privire scurtă, sclipitoare, din ochii lui pătrunzători. *Numai noi doi suntem ai noştri. Asta a fost întotdeauna necazul cu legăturile pe care am încercat să ni le facem cu alţii, fie lupi, fie oameni. N-au fost niciodată ai noştri. Nici măcar cei care-şi zic Sânge Străvechi nu sunt atât de legaţi între ei ca noi doi.*

Ştiam că spune adevărul. L-am mângâiat pe capul mare şi m-am jucat cu urechea lui între degete. Nu m-am gândit la nimic altceva.

Nu se putea împăca nicicum cu gândul. *Ne paşte iarăşi schimbarea, Preschimbătorule. O simt la marginea orizontului, aproape că o şi adulmec. E ca un animal mare de pradă care intră pe teritoriul nostru de vânătoare. Tu n-o simţi?*

Nu simt nimic.

Dar lupul a simţit minciuna. A scos un oftat prelung, obosit.

Capitolul III

DESPĂRŢIRI

Harul este o magie dezgustătoare, care îi afectează de obicei pe copiii din gospodăriile necurate. Deşi se spune adesea că Harul presupune comunicarea cu animalele, această vrăjitorie josnică are şi alte surse. Un părinte înţelept nu-şi va lăsa odrasla să se joace cu căţeluşii sau pisoii care încă sug, nici să doarmă în culcuşul lor. Mintea unui copil care doarme poate fi foarte uşor invadată de visele unui animal, aşadar el poate să îmbrăţişeze graiul animalelor şi să-l preţuiască în adâncul inimii. Deseori, o asemenea magie murdară afectează generaţii întregi din aceeaşi familie, din cauza obiceiurilor lor respingătoare, dar se cunosc şi cazuri în care se naşte, dintr-odată, un copil cu Har în familii cu cel mai nobil sânge. Când se întâmplă aşa ceva, părinţii trebuie să-şi întărească sufletul şi să facă ceea ce trebuie făcut, de dragul tuturor copiilor din familie. De asemenea, familia trebuie să caute şi în rândul slugilor lor, ca să descopere a cui răutate sau neglijenţă e

sursa molipsirii cu Har, iar nelegiuitul trebuie să-şi primească pedeapsa meritată.

SARCOGIN, *Boli şi nenorociri*

Îndată ce s-a crăpat de ziuă şi păsările au început să cânte, Hap a aţipit. Am stat puţin lângă foc, privindu-l îndelung. Îngrijorarea de pe chip îi dispăruse. Era un băiat calm şi obişnuit, căruia nu-i plăceau certurile. Nici după secrete nu se dădea în vânt. Mă bucuram că cele povestite despre Starling îi uşuraseră sufletul. Până să mi-l uşurez şi eu, trebuia să străbat o cărare plină de pietre.

L-am lăsat dormind în soarele dimineţii, lângă ultimele răsuflări ale focului.

— Să nu-l scapi din ochi, i-am cerut lui Ochi Întunecaţi.

Am simţit durerea din şoldul lupului, ecou al suferinţei care-mi rodea spatele însemnat. Nopţile petrecute sub cerul liber nu mai erau pentru noi. Totuşi, mai bucuros m-aş fi întins pe pământul reavăn, decât să mă întorc în colibă şi să am o discuţie cu Starling. De obicei, când e vorba de treburi neplăcute, mai bine le înfrunţi mai devreme decât mai târziu, mi-am zis. Cu mers de moşneag, m-am întors în casă.

M-am oprit la coteţ, să adun ouăle din cuibare. Găinile se treziseră deja şi scurmau fericite. Cocoşul zbură pe acoperişul reparat, flutură de două ori din aripi şi scoase un „cucurigu" din toţi rărunchii. Era dimineaţă. Da. O dimineaţă de care mi-era groază.

Înăuntru, am aţâţat focul şi-am pus ouăle la fiert. Am scos ultima franzelă, brânza de la Chade şi ceaiul de plante. Starling nu se scula niciodată devreme. Aveam timp destul să mă gândesc la ce să-i spun şi la ce să nu-i spun. În timp ce făceam ordine prin odaie, adică ridicam de jos lucrurile ei împrăştiate, am rememorat anii pe care i-am petrecut împreună. Trecuseră peste zece ani de când ne cunoşteam. De când *credeam* că o cunosc, m-am corectat. Pe urmă m-am acuzat că sunt un mincinos. Chiar o cunoşteam. I-am luat mantaua de pe scaun. Parfumul ei intrase în lâna de calitate. De foarte bună calitate, am adăugat. Soţul ei îi oferea ce era mai bun. Mai rău mi se părea că faptele lui Starling nu mă surprindeau. Îmi era ruşine numai de mine şi mă deranja că nu

le prevăzusem.

La şase ani după Purificarea din Buck, străbătusem singur lumea. Nu luasem legătura cu niciunul dintre cunoscuţii mei din Buckkeep. Viaţa mea ca Farseer, ca bastard al prinţului Chivalry, ca ucenic al asasinului Chade, nu mai exista. Am devenit Tom Badgerlock şi-am păşit foarte bucuros într-o existenţă nouă. Aşa cum visasem de multă vreme, am călătorit, iar hotărârile le luam singur, împărtăşindu-le numai cu lupul. M-am împăcat cu mine însumi. Asta nu însemna că nu-mi era dor de cei dragi de la Buckkeep. Uneori, mă durea foarte mult lipsa lor. Flămândul poate visa la friptură caldă cu sos fără să dispreţuiască plăcerea de-a mânca pâine cu brânză. Îmi încropisem un trai în care, chiar dacă îmi lipseau bucuriile vieţii trecute, mă bucuram de plăcerile simple pe care tocmai viaţa aceea mi le refuzase. Fusesem mulţumit.

Apoi, într-o dimineaţă ceţoasă, la un an după ce mă stabilisem în coliba de lângă ruinele din Forge, întorcându-mă cu lupul de la vânătoare, ne-am pomenit că ne întâmpină o schimbare serioasă. Pe umeri îmi atârna grea o căprioară tânără şi simţeam junghiuri în zona cicatricei lăsate demult de o săgeată. Încercam să mă hotărăsc dacă plăcerea unei băi lungi şi fierbinţi merita efortul de-a ridica multe găleţi pline şi de-a aştepta să se încălzească apa, când am auzit un ropot inconfundabil de copite pe piatră. Am lăsat vânatul jos şi, împreună cu Ochi Întunecaţi, am dat ocol colibei. N-am văzut decât o iapă, înşeuată încă şi priponită de un copac, lângă uşă. Mai mult ca sigur, călăreţul intrase în casă. Iapa a ciulit urechile la apropierea noastră, simţindu-mi prezenţa, dar neştiind dacă să dea sau nu alarma.

Stai pe loc, frate. Dacă iapa îţi simte mirosul, se pune pe nechezat. Dacă merg numai eu, foarte încet, m-aş putea apropia destul ca să văd cine e înăuntru, înainte să dea ea alarma.

Într-o linişte perfectă, uşor precum ceaţa care ne învăluia, Ochi Întunecaţi s-a retras într-un vârtej cenuşiu. Eu m-am întors în spatele colibei, apoi m-am lăsat să alunec în jos, cât mai aproape de zid. Îl auzeam pe intrus înăuntru. Să fie un hoţ? Am auzit zdrăngănit de oale, apoi sunet de apă golită. Bufnitura era un buştean aruncat în foc. M-am încruntat,

nedumerit. Indiferent cine era, se simţea ca acasă. În clipa următoare, am auzit un glas cântând refrenul unui cântec cunoscut şi inima s-a pornit să-mi bată ca nebuna. Deşi trecuseră anii, am recunoscut-o pe Starling.

Femela urlătoare, mi-a confirmat şi Ochi Întunecaţi. Îi prinsese mirosul. Ca de obicei, m-am strâmbat la numele pe care i-l dădea lui Starling.

Lasă-mă să intru eu mai întâi. Chiar ştiind cine e, tot cu precauţie m-am apropiat de propria mea uşă. Nu era o întâmplare. Mă descoperise. De ce? Ce voia de la mine?

— Starling, am rostit, deschizând uşa.

Ea se întoarse cu faţa la mine. Avea ceainicul în mână. Mă cercetă iute din priviri, apoi se uită în ochii mei şi exclamă bucuroasă: „Fitz!” Veni imediat la mine şi mă luă în braţe. În clipa următoare, am îmbrăţişat-o şi eu. Mă strânse tare la piept. Ca mai toate femeile din Buckkeep, era scundă şi brunetă, dar i-am simţit vigoarea în îmbrăţişare.

— Bună, i-am spus, şovăitor, privindu-i creştetul.

Ea ridică faţa spre mine.

— Bună? mă îngână, uimită. Râse cu glas tare de expresia de pe chipul meu. Bună?

Se aplecă şi puse ceainicul pe masă, apoi se întinse, îmi cuprinse obrajii în palme şi mă trase în jos, ca să mă sărute. Tocmai venisem din frig şi umezeală, iar buzele ei calde îmi dădeau o senzaţie incredibilă, la fel ca aceea de a strânge o femeie în braţe. Mă ţinea lipit de ea. Aveam impresia că primesc chiar îmbrăţişarea vieţii. Parfumul ei mă îmbăta. Mă treceau valuri de căldură şi inima nu mi se mai potolea. Mi-am dezlipit gura de a ei.

— Starling, am rostit.

— Nu, mă opri ea categorică.

Aruncă o privire peste umărul meu, mă apucă de mâini şi mă trase spre alcovul din odaia principală. Am urmat-o, copleşit de uimire. Ea se opri lângă pat şi-şi desfăcu nasturii cămăşii. Văzând că mă holbez la ea ca prostul, râse şi se întinse să-mi desfacă şireturile cămăşii.

— Să nu vorbeşti încă, mă preveni.

Îmi luă mâna rece şi mi-o puse pe sânul ei dezgolit. În clipa aceea, Ochi Întunecaţi izbi uşa cu umărul şi intră în casă,

aducând un val de frig în odaia încălzită. Stătu o clipă şi se uită la noi, pe urmă îşi scutură umezeala de pe blană. Veni rândul lui Starling să îngheţe.

— Lupul… Uitasem de el… Îl mai ai…

— Suntem încă împreună, bineînţeles.

Am vrut să-mi iau mâna de pe sânul ei, dar ea mi-a reţinut-o.

— Nu mă deranjează. Cred. Părea cam stânjenită. Dar trebuie să… stea aici?

Ochi Întunecaţi se mai scutură o dată, se uită la Starling, apoi întoarse capul. Răceala din cameră nu venea doar prin uşa deschisă. *Carnea se va răci şi se va întări dacă te aştept.*

Atunci nu mă aştepta, i-am sugerat jignit.

Ieşi din colibă şi se îndepărtă în ceaţă. Am simţit că-şi fereşte gândurile de noi. Gelozie sau politeţe? M-am dus şi-am închis uşa. Am rămas pe loc, tulburat de reacţia lui Ochi Întunecaţi. Starling m-a cuprins cu braţele din spate. Când m-am întors ca să-i răspund la îmbrăţişare, am văzut că e goală şi aşteaptă. N-am stat pe gânduri. Împreunarea noastră de atunci s-a petrecut cu lentoarea cu care coboară noaptea pe pământ.

Gândindu-mă la momentele acelea, m-am întrebat dacă Starling pusese totul la cale. Probabil că nu. Se înstăpânise pe partea aceea din viaţa mea fără premeditare, aşa cum s-ar fi aplecat să culeagă zmeura crescută pe marginea drumului. Era acolo, era dulce, de ce să n-o mănânce? Deveniserăm iubiţi fără să ne declarăm dragostea, de parcă împreunarea noastră fizică ar fi fost inevitabilă. O iubeam oare şi acum, după atâta vreme de când venea şi pleca într-una din viaţa mea?

Jocul cu asemenea gânduri mi se părea la fel de ciudat ca atingerea obiectelor aduse de Chade. Cândva, aceste gânduri mi se păruseră foarte importante… întrebări despre iubire, onoare, datorie… Eu o iubesc pe Molly, dar ea mă iubeşte pe mine? O iubesc mai mult decât pe regele meu? Este ea mai importantă pentru mine decât datoria mea? În tinereţe, asemenea întrebări mă chinuiseră nespus, dar, în ce-o priveşte pe Starling, nu mi le pusesem niciodată.

Totuşi, răspunsurile fugeau de mine şi de data asta. O iubeam. Nu ca pe o persoană pe care mi-o alesesem cu grijă ca să-mi împart viaţa cu ea, ci ca pe o parte familiară a

existenţei mele. S-o pierd ar fi fost ca şi cum aş fi rămas fără căminul în care să aprind focul. Devenisem dependent de afecţiunea ei, oferită cu întreruperi. Da, trebuia să-i spun că nu mai puteam continua ca până acum. Groaza pe care o simţeam îmi amintea de repeziciunea scurgerii timpului şi de felul cum mi se încleştase, mai demult, sufletul împotriva tămăduitoarei care urma să-mi scoată vârful de săgeată din spate. Presimţeam aceeaşi teamă de durere ca atunci, demult, înainte de sosirea vindecătoarei.

Am auzit foşnetul aşternutului când s-a trezit Starling. A venit călcând cu pasul ei uşor în spatele meu. Nu m-am întors spre ea când am turnat apa pentru ceai. Dintr-odată, nu m-am putut uita la ea. Dar nici ea n-a venit la mine şi nici nu m-a atins. După câteva minute, mi-a spus.

— Ai vorbit cu Hap.

— Da, i-am răspuns calm.

— Şi eşti hotărât să-l laşi să distrugă totul între noi.

Nu părea să existe un răspuns pentru asta. În glasul ei prinse curaj furia.

— Ţi-ai schimbat numele, dar în toţi anii ăştia nu ţi-ai schimbat şi felul de-a fi. Tom Badgerlock e acelaşi puritan habotnic ca fostul FitzChivalry Farseer.

— Opreşte-te, am avertizat-o, nu din cauza tonului ei, ci a numelui pe care îl rostise.

Făcusem tot posibilul ca Hap să mă ştie doar ca Tom. Nu din întâmplare îmi rostise Starling numele celălalt cu glas tare acum, ci ca să-mi aducă aminte că-mi cunoaşte secretele.

— N-o să-i spun, m-a asigurat, dar cu glas tăios ca lama de cuţit. Iar un cuţit, chiar în teacă, tot cuţit rămâne. Îţi amintesc doar că duci o viaţă dublă şi că te descurci foarte bine. Mie de ce-mi negi dreptul ăsta?

— Eu nu aşa văd lucrurile. Asta e singura viaţă pe care o duc acum. Şi nu încerc să fac, pentru soţul tău, decât ceea ce aş vrea să facă alt bărbat pentru mine. Sau vrei să-mi spui că el ştie de mine şi nu-i pasă?

— Dimpotrivă. Nu ştie, deci nu-i pasă. Dacă te gândeşti bine, vei vedea că e exact acelaşi lucru.

— Nu şi pentru mine.

— Un timp, a fost şi pentru tine. Până când Hap a considerat

potrivit să strice totul. Ţi-ai impus regulile aspre asupra unui alt tânăr. Felicitări. Sper că eşti mândru să afli că ai crescut un alt individ la fel de moralist şi de încrezut ca tine.

Îmi arunca vorbele în timp ce trântea obiectele prin odaie, strângându-şi lucrurile furioasă. Până la urmă, m-am întors şi m-am uitat la ea. Avea obrajii foarte roşii şi părul ciufulit de somn. Nu purta decât cămaşa mea. Tivul i se freca de pulpe. S-a oprit când m-am întors spre ea şi m-a pironit cu privirea. Şi-a luat o poziţie ţanţoşă, ca să se asigure că văd bine tot ceea ce îmi refuzam.

— Ce e rău în ceea ce facem noi? mă luă ea la rost.

— E rău pentru soţul tău, dacă află, i-am răspuns calm. Hap mi-a dat de înţeles că e un fel de nobil. Bârfele pot face mai mult rău unuia ca el decât un cuţit. Gândeşte-te la demnitatea lui, la demnitatea casei lui. Nu face din el un prost bătrân dus de nas de o femeie mai tânără şi mai plină de viaţă…

— Prost bătrân? Starling era perplexă. Nu… Hap ţi-a spus că e bătrân?

Îmi pierdusem siguranţa de sine.

— Mi-a zis că e un tip masiv…

— Masiv, da, dar nici pe departe bătrân. Dimpotrivă. Pe buze îi apăru un zâmbet ciudat, între mândrie şi stânjeneală. Are douăzeci şi patru de ani, Fitz. E un bun dansator şi e puternic ca un taur tânăr. Ce ţi-ai închipuit, că m-am retras ca să încălzesc patul unui boşorog de rang?

Asta îmi închipuisem.

— Am crezut…

Trecu la o atitudine sfidătoare, ca şi când aş fi subestimat-o.

— E frumos şi fermecător şi ar fi putut alege orice femeie ar fi vrut. M-a ales pe mine. Şi, în felul meu, îl iubesc sincer. Mă face să mă simt tânără şi dorită şi capabilă de pasiune adevărată.

— Şi eu cum te-am făcut să te simţi? am întrebat fără să vreau, cu glas scăzut.

Ştiam că-mi caut suferinţa cu lumânarea, dar nu mă puteam abţine. Întrebarea însă o nedumeri puţin.

— Liniştită, îmi răspunse într-un sfârşit, fără să ţină seama de sentimentele mele. Acceptată şi apreciată. Zâmbi dintr-odată, iar expresia ei mă tăie la suflet. Generoasă, dându-ţi ceea ce

nimeni altcineva nu ţi-a dat. Şi chiar mai mult. Spirituală şi aventuroasă. Ca o pasăre cântătoare cu pene lucioase care bate la uşa unei pitulici.

— Aşa ai şi fost, am recunoscut. Am întors capul spre fereastră. Dar acum nu mai eşti, Starling. Nu vei mai fi aşa niciodată. Poate nu dai doi bani pe viaţa mea, dar e a mea. Nu voi fura firimiturile de la masa altui bărbat. Atâta mândrie am şi eu.

— Nu-ţi permiţi mândria asta, îmi spuse fără menajamente, dându-şi la o parte părul de pe faţă. Uită-te în jurul tău, Fitz. Doisprezece ani de singurătate şi cu ce te-ai ales? O amărâtă de cocioabă în pădure şi o mână de găini. Dar strălucirea, afecţiunea şi dulceaţa? Numai de la mine le ai. Poate că nu ţi le aduc decât pentru o zi sau două, când şi când, dar sunt singura fiinţă adevărată din viaţa ta. I se înăspri vocea. Firimiturile de la masa altui bărbat sunt mai bune decât să mori de foame. Ai nevoie de mine.

— Hap. Ochi Întunecaţi, i-am replicat cu glas rece.

Nici nu mă luă în seamă.

— Un băiat orfan, pe care ţi l-am adus *eu,* şi un lup decrepit.

Faptul că-i subaprecia atât de mult nu numai că mă jignea, dar mă obliga să observ cât de diferit vedea ea lucrurile faţă de mine. Cred că, dacă am fi locuit împreună, zi de zi, asemenea certuri ar fi izbucnit de mult. Însă în clipele noastre de linişte nu purtam discuţii filosofice, nici nu aveau în vedere consideraţii practice. Eram împreună când îi convenea ei să împart masa şi patul cu ea. Dormea, mânca, îmi cânta şi mă urmărea făcându-mi treburile zilnice, dar într-o viaţă pe care n-o împărtăşea cu mine. Micile noastre neînţelegeri le uitam de la o vizită la alta. Pe Hap mi-l adusese ca pe-o mâţă fără stăpân, fără să se gândească vreodată ce am putea deveni unul pentru celălalt. Cearta de acum nu numai că punea capăt la ceea ce împărtăşisem noi până atunci, ci şi scotea la iveală cât de puţine împărtăşisem. Eram de două ori mai distrus din cauza asta. Mi-au venit în minte nişte vorbe amare dintr-o viaţă trecută. Bufonul mă avertizase: „Nu are pic de afecţiune pentru Fitz, să ştii, vrea doar să se laude că l-a cunoscut pe FitzChivalry”. Poate că, în ciuda atâtor ani în care fusesem împreună cu Starling, cuvintele bufonului rămăseseră

adevărate.

N-am deschis gura, de teama vorbelor pe care le-aş fi putut rosti; cred că Starling mi-a interpretat tăcerea drept o clătinare a hotărârii mele. Trase brusc aer adânc în piept şi-mi zâmbi obosită.

— Of, Fitz, avem nevoie unul de altul într-un fel pe care niciunul dintre noi nu vrea să-l recunoască. Scoase un oftat uşor. Pregăteşte dejunul. Mă duc să mă îmbrac. Lucrurile par întotdeauna mai grave dimineaţa, pe stomacul gol.

Apoi ieşi din cameră.

Pe mine mă cuprinse o răbdare fatalistă. Am pus masa pentru dejun, cât ea s-a îmbrăcat. Ştiam că luasem deja o hotărâre. Era ca şi când cuvintele lui Hap de cu o seară înainte stinseseră lumânarea care ardea în inima mea. Sentimentele mele pentru Starling schimbaseră totul. Am stat amândoi la masă, iar ea a încercat să facă în aşa fel încât lucrurile să pară ca înainte, dar eu mă gândeam într-una la ale mele. Probabil că era ultima oară când vedeau cum plimbă ceaiul în cană ca să-l răcească sau cum gesticulează cu pâinea în timp ce vorbeşte. Am lăsat-o să vorbească, iar ea a discutat numai despre treburi neimportante, încercând să mă facă interesat de locul în care plănuia să meargă după ce pleca de la mine sau de ţinuta lui Lady Amity la o anumită ocazie. Cu cât vorbea mai mult, cu atât mai departe părea de mine. Urmărind-o, am avut senzaţia ciudată că uitasem ceva, că-mi scăpa ceva. A mai luat o bucată de brânză, muşcând alternativ din ea şi din pâine.

Descoperirea m-a străfulgerat, trecând prin mine ca un strop de apă rece scurs pe şira spinării. Am întrerupt-o.

— Ai ştiut că Chade urma să vină la mine.

Ridică din sprâncene cu o fracţiune de secundă prea târziu.

— Chade? Aici?

Mă crezusem scăpat de asemenea năravuri ale minţii. Jocuri ale gândurilor, însuşite cu mari eforturi de la un mentor priceput, în orele dintre amurg şi zori, în anii tinereţii mele. Era un mod de a cerne faptele şi de a le pune unul lângă altul, un antrenament care lăsa mintea să sară iute la concluzii care nu erau simple presupuneri. Se începe cu o simplă observaţie. Starling n-a spus nimic despre brânză. Orice brânză era un lux

pentru băiat şi pentru mine, mai ales un caşcaval ca acesta. Aşa că ar fi trebuit să fie surprinsă că-l vede pe masă. Dar n-a fost. N-a spus nimic nici de rachiul de Sandsedge, cu o seară înainte. Pentru că n-au mirat-o nici rachiul, nici caşcavalul. Am fost şi uimit, şi impresionat, dar şi înfricoşat de repeziciunea cu care-mi zbura mintea de la o idee la alta, până când am privit imaginea evidentă pe care o alcătuiau faptele.

— Înainte, nu te-ai oferit niciodată să-l duci pe Hap undeva. Acum l-ai dus la Buckkeep ca să vină Chade la mine când sunt singur. O posibilă concluzie îmi îngheţă sângele în vene. În caz că trebuia să mă omoare. Să nu fie martori.

— Fitz! mă dojeni Starling, deopotrivă supărată şi şocată.

Aproape că n-am auzit-o. Odată ce gândurile începeau să alunece pe pantă precum pietricelele, urma să se producă şi avalanşa de concluzii.

— Toţi aceşti ani. Toate vizitele tale. Ai stat cu ochii pe mine pentru el, nu-i aşa? Spune-mi. Îi verifici şi pe Burrich, şi pe Nettle de câteva ori pe an?

Mă privi rece, dar nu negă nimic.

— A trebuit să-i caut. Să-i dau caii ăia lui Burrich. Tu mi-ai cerut-o.

Da. Mintea mea gonea mai departe. Caii ar fi fost un început perfect. Burrich ar fi refuzat orice alt dar. Dar Roşcovanul era al lui pe bună dreptate, cadou de la Verity. Cu mulţi ani în urmă, Starling îi spusese că regina îi trimitea şi mânzul Cenuşiei, drept mulţumire pentru serviciile aduse dinastiei Farseer. M-am uitat la Starling, aşteptând să aud şi restul. Era menestrel. Îi plăcea să vorbească. Eu nu trebuia decât s-o ascult în linişte.

Starling plecă ochii.

— Când mă nimeresc în zona lor, îi vizitez, da. Iar când mă întorc la Buckkeep, dacă Chade ştie că am fost acolo, mă întreabă de ei. Aşa cum mă întreabă şi de tine.

— Şi bufonul? Ai aflat pe unde umblă şi el?

— Nu.

Răspunsul veni scurt şi categoric şi l-am crezut. Dar Starling era menestrel, iar pentru ea, forţa unui secret stătea tocmai în dezvăluirea lui. Nu se putu abţine să adauge.

— Dar cred că ştie Burrich. O dată sau de două ori, când i-am

vizitat, am văzut jucării mult mai frumoase decât cele pe care-şi permitea Burrich să i le cumpere lui Nettle. Una era o păpuşă care mi-a amintit foarte mult de marionetele bufonului. Altă dată, am văzut un şirag din mărgele de lemn, pe fiecare fiind gravată o faţă mică.

Mi s-a părut interesant, dar nu am lăsat să se vadă. I-am pus direct întrebarea care mă frământa cel mai mult.

— De ce m-ar considera Chade o ameninţare pentru neamul Farseer? E singurul motiv care l-ar determina să creadă că trebuie să mă omoare.

Pe faţa ei trecu o umbră vecină cu mila.

— Tu chiar crezi ce spui, nu? Că Chade te-ar putea omorî. Că eu l-aş ajuta, ademenindu-l pe băiat în altă parte.

— Îl cunosc pe Chade.

— Iar el te cunoaşte pe tine, îmi replică, pe un ton aproape acuzator. Odată mi-a spus că eşti incapabil să te încrezi complet în cineva. Lipsa aceasta de încredere, dar şi teama îţi vor măcina sufletul întotdeauna. Nu. Cred că bătrânul a vrut să te vadă singur ca să-ţi poată vorbi nestingherit. Să te aibă numai pentru el, să vadă cu ochii lui cum îţi merge, după atâţia ani de tăcere din partea ta.

Menestrel fiind, se pricepea de minune să-şi aleagă cuvintele şi tonul vocii. Îmi lăsa impresia că eram şi nepoliticos, şi crud faţă de prietenii mei, pentru că evitam să merg la Buckkeep. De fapt, pentru mine, era vorba de supravieţuire.

— Despre ce-ai vorbit cu Chade? mă întrebă, cu glas prea nepăsător.

Am fixat-o cu privirea.

— Cred că ştii deja, i-am răspuns, întrebându-mă dacă chiar ştie.

Se schimbă la faţă şi mi se păru că-i văd învârtindu-se rotiţele minţii. Aşa, deci. Chade nu-i dezvăluise adevărul despre misiunea lui. Totuşi, era inteligentă şi ageră la minte şi cunoştea destule amănunte. Am aşteptat să le pună cap la cap.

— Sângele Străvechi, îmi spuse cu voce calmă. Ameninţarea Prinţului Pestriţ.

Mi s-a întâmplat de multe ori în viaţă să fiu şocat, dar nevoit să-mi ascund şocul. În momentul acela însă cred că mi-a fost

cel mai greu s-o fac. Starling mă studie cu atenţie, continuând:

— Mocneşte de-o vreme încoace, dar se pare că acuşi se sparge buba. La Festivalul Primăverii, în Noaptea Menestrelilor, când toţi se întreceau să cânte pentru regele lor, unul dintre ei a cântat o melodie veche despre Prinţul Pestriţ. Ţi-l aminteşti?

Mi-l aminteam. Era vorba de o prinţesă ademenită de un bărbat cu Har care luase înfăţişarea unui armăsar pestriţ. Odată rămaşi singuri, bărbatul şi-a reluat chipul de om şi a sedus-o. Prinţesa a născut un bastard tot pătat cu alb şi negru, la fel ca tatăl lui. Prin trădare şi ură, bastardul a ajuns pe tron, domnind cu cruzime, ajutat de cohortele lui de vicleni cu Har. Întregul regat suferise, până când, zicea cântecul, verişorul bastardului, căruia îi curgea prin vine sânger pur de Farseer, a adunat un grup de şase fii de nobili, în sprijinul cauzei sale. La solstiţiul de vară, când soarele ajungea la zenit şi puterile Prinţului Pestriţ scădeau, cei şase s-au năpustit asupra lui şi l-au omorât. L-au spânzurat, i-au tăiat corpul în bucăţi şi le-au dat foc deasupra apei, ca să-i alunge spiritul, nu care cumva să-şi caute adăpost în trupul vreunui animal. Felul în care se spunea în cântec că a fost omorât Prinţul Pestriţ devenise calea tradiţională de a scăpa de cei înzestraţi cu Har. Regal fusese foarte dezamăgit că nu reuşise să scape de mine în acelaşi mod.

— Nu-i cântecul meu preferat, am spus, cu glas liniştit.

— E de înţeles. Totuşi, Slek l-a cântat bine şi-a primit multe aplauze, mai multe decât merită vocea lui. Are tremoloul acela la sfârşitul frazelor care le place unora, dar, de fapt, nu e decât un semn că nu-şi poate controla vocea… Starling îşi dădu seama deodată că se îndepărtează de subiect. De-o vreme încoace, lumea e foarte pornită împotriva celor cu Har. Iar ei au fost cam agitaţi. Circulă poveşti care-ţi fac părul măciucă. Am auzit că într-un sat în care a fost spânzurat şi ars un bărbat cu Har au murit toate oile peste patru zile. Pur şi simplu au căzut moarte pe pajişte. Lumea zice că aşa s-a răzbunat familia lui. Dar, când sătenii s-au dus să se răzbune pe rudele lui, au descoperit că ele plecaseră de mult. N-au găsit decât o hârtie lipită de uşă, pe care scria: „O meritaţi”.

S-au petrecut şi alte incidente asemănătoare.
Am privit-o în ochi.
— Mi-a spus şi Hap, am recunoscut.
Ea încuviinţă scurt din cap. Se ridică de la masă şi se îndepărtă de ea. Menestrel adevărat, avea o poveste de spus şi-i trebuia neapărat o scenă pentru asta.
— După ce Slek a terminat de cântat despre Prinţul Pestriţ, a apărut alt menestrel. Unul foarte tânăr şi, poate tocmai de aceea, foarte nesăbuit. Şi-a scos pălăria în faţa reginei Kettricken, spunând că va intona un alt cântec, ceva mai nou decât „Prinţul Pestriţ”. Când a spus că-l auzise mai întâi într-un sat în care toţi sătenii aveau Har, s-a stârnit un murmur printre ascultători. Toţi aflaseră despre existenţa unor asemenea locuri, dar eu, cel puţin, n-am mai auzit pe cineva să pretindă că a şi vizitat unul. Când murmurul s-a stins, menestrelul a început să intoneze un cântec pe care nu-l mai auzisem niciodată. Melodia nu avea nimic original, însă versurile mi s-au părut cu totul noi, nerafinate, precum vocea cântăreţului. Lăsă capul pe-o parte şi mă privi bănuitoare. Cântecul vorbea despre bastardul lui Chivalry. Amintea de toate cele înfăptuite de el înainte de-a i se da în vileag Harul spurcat. Menestrelul chiar a furat una-două fraze muzicale din cântecul meu, „Turnul de pe Insula Cornului”, imaginează-ţi cât tupeu! Suna cam aşa: bastardul, „fiu de Farseer, cu Sânge Străvechi, viteaz cu sânge sălbatic, regesc”, n-a murit în temniţa pretendentului la tron, ci, zice cântecul, a trăit şi s-a dovedit credincios familiei tatălui său. Când regele Verity a plecat în căutarea Străbunilor, bastardul s-a ridicat din mormânt, pentru a veni în ajutorul suveranului său legitim. Menestrelul a cântat şi despre o scenă emoţionantă, în care bastardul l-a invocat pe Verity, chemându-l să iasă pe porţile morţii, ca să-i arate o grădină cu dragoni de piatră, care ar putea fi treziţi ca să sprijine cauza celor Şase Ducate. Cu asta, măcar s-a apropiat de adevăr. M-a făcut să fiu foarte atentă şi să-mi pun întrebări, chiar dacă a început să cânte cam răguşit.
Tăcu, aşteptând să vorbesc şi eu, însă eu nu-mi găseam cuvintele. Scutură din umeri, apoi remarcă tăioasă.
— Dacă voiai să se compună un cântec despre zilele acelea, puteai să te gândeşti la mine mai întâi. Am fost acolo, ştii… De

fapt, pentru asta m-am dus acolo. Şi sunt un menestrel mult mai bun decât băiatul ăla.

Vorbise cu un tremur de gelozie şi indignare în glas.

— N-am avut nicio legătură cu cântecul acela, şi sunt sigur că ţi-ai dat şi tu seama. Aş vrea să nu-l fi auzit nimeni, niciodată.

— Ei, să ştii că n-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa asta, rosti Starling pe un ton cât de poate de satisfăcut. Nu l-am mai auzit până atunci, nici de atunci încoace. Nu era un cântec reuşit, melodia nu se potrivea cu conţinutul, cuvintele erau cam forţate şi…

— Starling.

— Mă rog. Menestrelul a dat cântecului tradiţionalul final eroic: dacă i-ar mai cere-o vreodată dinastia conducătoare Farseer, bastardul cu Har, dar credincios lor din adâncul sufletului, s-ar întoarce să ajute regatul. La sfârşit, o parte din mulţimea adunată pentru Festivalul Primăverii l-a huiduit, iar cineva a zis că, probabil, avea şi el Har, deci era numai bun de ars. Regina Kettricken le-a poruncit tuturor să tacă, dar, la sfârşitul serii, nu i-a dat menestrelului nicio pungă drept răsplată, cum le-a dat altora.

N-am făcut nicio remarcă la spusele ei. Văzând că nu muşc momeala, Starling adăugă.

— Pentru că s-a făcut nevăzut când a venit vremea ca regina să-i răsplătească pe aceia care i-au plăcut. L-a strigat pe nume mai întâi, dar nimeni n-a ştiut unde dispăruse. Numele nu-mi era cunoscut. Tagsson.

Fiul lui Tag, nepotul lui Reaver, aş fi putut s-o lămuresc. Şi Reaver, şi Tag fuseseră membri de nădejde ai gărzii lui Verity de la Buckkeep. Am străbătut anii cu mintea înapoi în trecut, ca să-mi aduc aminte de chipul lui Tag când a îngenuncheat în faţa lui Verity, în Grădina de Piatră, în faţa porţilor morţii. Da, probabil că aşa şi-a închipuit el lucrurile: Verity iese din stâlpul negru ca smoala al Meşteşugului şi păşeşte în cercul de lumină tremurătoare a focului. Băiatul şi-a recunoscut regele, în ciuda greutăţilor prin care trecuse acesta din urmă. Şi-a declarat devotamentul faţă de el, iar Verity i-a cerut să se întoarcă la Buckkeep şi să le spună tuturor că regele cel adevărat se va întoarce. Privind în urmă, eram aproape sigur că Verity ajunsese la Buckkeep înaintea soldatului Tag.

Dragonii înaripaţi sunt mult mai rapizi decât un om care merge pe jos.

Nu ştiam că Tag mă recunoscuse şi pe mine. Cine s-ar fi gândit că avea să răspândească povestea, darămite că fiul lui avea să ajungă menestrel?

— Deci îl cunoşti, rosti Starling pe un ton calm.

I-am aruncat o privire. Mă cerceta, vrând să-mi citească expresia feţei. Am oftat.

— Nu cunosc niciun Tagsson. M-am gândit la un lucru pe care l-ai spus mai devreme. Cei cu Har sunt din ce în ce mai agitaţi. De ce?

Starling ridică din sprânceană.

— Credeam că ştii mai bine decât mine.

— Trăiesc departe de lume, Starling, după cum ştii prea bine. Nu am cum să aud veşti de niciun fel, în afară de cele pe care mi le aduci tu. Veni rândul meu s-o scrutez. Iar despre asta nu mi-ai mai spus niciodată nimic.

Îşi întoarse privirea de la mine, făcându-mă să mă întreb dacă se hotărâse singură sau îi ceruse Chade să nu-mi vorbească despre subiectul respectiv. Sau uitase cu totul de el din cauza atâtor poveşti despre nobilii pentru care cântase şi a laudelor primite?

— Nu-i un lucru frumos de povestit. Cred că a început acum un an şi jumătate… Poate doi. Pe-atunci mi s-a părut că lumea vorbeşte tot mai des despre cum sunt prinşi şi pedepsiţi cei cu Har. Sau omorâţi. Ştii cum sunt oamenii, Fitz. După Războiul împotriva Corăbiilor Roşii, sunt convinsă că, măcar pentru o vreme, oamenii erau sătui până peste cap de omoruri şi băi de sânge. Dar, când duşmanul a fost, în sfârşit, alungat departe de ţărmul tău, după ce ţi-ai reclădit casa, ogorul a început să rodească din nou, iar animalele să ţi se înmulţească, vine iar vremea să cauţi vecinilor nod în papură. Cred că Regal a stârnit o poftă de sânge în cele Şase Ducate, cu Arena Regelui şi dreptate împărţită prin luptă. Mă întreb dacă vom scăpa vreodată de moştenirea asta sângeroasă.

Starling îmi stârnise un coşmar vechi. Arena Regelui, de la Tradeford, animalele ţinute în cuşcă şi mirosul de Sânge Străvechi, judecata prin luptă… Amintirea mă izbi ca un val furios, lăsând în urmă greaţă.

— Acum doi ani… da, continuă ea, plimbându-se agitată prin odaie, în timp ce se gândea. Atunci a reizbucnit vechea ură împotriva celor cu Har. Regina şi-a exprimat deschis părerea împotriva acestei un, de dragul tău, îmi închipui. E foarte iubită de supuşi şi a făcut multe schimbări în bine de când ne conduce, dar, când e vorba de Har, tradiţia e prea puternică. Ce ştie ea, femeie crescută la munte, despre obiceiurile noastre? se întreabă sătenii. Aşa că, deşi regina Kettricken nu a încurajat asta, cei cu Har au fost hăituiţi în continuare, ca întotdeauna. Apoi, în Trenury, în ducatul Farrow, acum poate un an şi jumătate, s-a petrecut o grozăvie. Din câte s-a auzit în Buckkeep, o fată cu Har avea o vulpe. Fetei nu-i păsa unde vânează vulpea, câtă vreme curgea sânge în fiecare noapte.

— O vulpe drept animal de companie? am întrerupt-o eu.

— Nu-i un lucru obişnuit. Şi mai ciudat era că fata nu era nici de sânge nobil, nici bogată. Ce legătură exista între o fată de fermier şi un asemenea animal? S-au răspândit zvonuri. Cel mai mult a avut de suferit păsăretul sătenilor de lângă Trenury, dar lovitura de graţie a dat-o acel ceva care a năvălit în coteţul Lordului Doplin şi i-a mâncat de cină păsările cântătoare şi pe cele de curte, aduse tocmai din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Lordul şi-a trimis oamenii după fata şi vulpea care, se spunea, erau făptaşele. Au fost prinse, nu cu blândeţe, şi aduse în faţa lui. Fata s-a jurat că nu vulpea ei a fost de vină, că ea nu e înzestrată cu Har, dar, când i-au torturat animalul cu fierul roşu, se zice că a ţipat la fel de tare ca el. Pe urmă, ca să închidă cercul dovezilor, Doplin a poruncit să i se smulgă fetei unghiile de la mâini şi de la picioare, iar vulpea a ţipat odată cu ea.

— Stai puţin.

Cuvintele ei mă ameţeau. Îmi puteam închipui cu uşurinţă ce-mi povestea.

— Termin repede. Au murit amândouă, încet. Dar în noaptea următoare, lui Doplin i-au fost ucise alte păsări cântătoare, iar un vânător bătrân a spus că le-a omorât o nevăstuică, nu o vulpe, fiindcă nevăstuica nu face decât să sugă sângele, pe când vulpea ar fi sfârtecat păsările. Cred că nu doar moartea nedreaptă a fetei, ci şi cruzimea cu care a fost ucisă i-au stârnit pe cei cu Har împotriva lordului. A doua zi, până şi

propriul lui câine a sărit la el. Doplin a poruncit să fie omorât şi câinele, şi băiatul care se ocupa de câini. A pretins că, atunci când se plimbă prin grajduri, caii se holbează la el, toţi, lăsându-şi urechile pe spate şi izbind cu copitele pereţii boxelor. A pus să fie spânzuraţi şi arşi deasupra apei doi grăjdari. Şi mai susţinea că i se adună muştele cu grămada în bucătărie şi le găseşte moarte în mâncare şi…

Am scuturat din cap către ea.

— Asta e sălbăticie de om cu conştiinţa încărcată, nu lucrătura unuia dintre cei înzestraţi cu Har pe care i-am cunoscut eu.

Starling ridică din umeri.

— Oricum, lumea i-a cerut insistent reginei să facă dreptate, după ce mai mult de zece argaţi mărunţi de-ai lui fuseseră torturaţi sau omorâţi. Iar ea l-a trimis pe Chade.

M-am lăsat pe spate în scaun, cu mâinile împletite la piept. Aşa, deci. Bătrânul asasin împărţea încă dreptatea în numele neamului Farseer. M-am întrebat cine-l însoţea în treburile lui tainice.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, de parcă n-aş fi ştiut.

— Chade a găsit o soluţie simplă la toate problemele. La porunca reginei, i-a interzis lui Doplin să mai ţină cai, şoimi, câini de vânătoare, animale sau păsări de orice fel pe moşia lui. Nu are voie să călărească, să vâneze cu şoimii sau în alt fel. Chade i-a interzis şi lui, şi tuturor celor care trăiesc în cetatea lui să mănânce carne de orice fel timp de un an.

— Ce gospodărie jalnică…

— Printre menestreli se aude că nimeni nu mai merge în vizită la Doplin decât dacă e nevoit, că slugile lui sunt puţine la număr şi arţăgoase şi că lordului i-a scăzut prestigiul printre ceilalţi nobili de când oferă o găzduire atât de sărăcăcioasă. Chade l-a obligat să plătească sângele vărsat cu bani, nu numai familiilor servitorilor ucişi, ci şi rudelor fetei cu vulpea.

— Şi lumea i-a primit banii?

— Familiile slugilor, da. Aşa era cinstit. Rubedeniile fetei dispăruseră, muriseră ori îşi luaseră tălpăşiţa. Nimeni nu ştia sau nu voia să spună adevărul. Chade a cerut ca banii să-i fie daţi trezorierului reginei, să-i păstreze pentru familie, dacă o fi să se întoarcă. Starling scutură din umeri. Asta ar fi trebuit să

pună capăt problemelor. Însă de atunci încoace, grozăviile s-au înmulţit. Nu numai hărţuirea oamenilor cu Har, dar şi răzbunarea acestora împotriva călăilor lor.

M-am încruntat.

— Nu văd de ce s-ar stârni alte răscoale printre cei înzestraţi cu Har. După mine, Doplin şi-a primit pedeapsa cuvenită.

— Da, şi unii spun că e mai grea decât ar merita, însă Chade s-a dovedit de neînduplecat. Şi nu s-a limitat la asta. La scurtă vreme, toate cele Şase Ducate au primit scrisori de la regina Kettricken, în care scria că a avea Har nu e o crimă decât dacă e folosit ca să faci rău. Regina le-a spus ducilor că trebuie să le interzică nobililor şi lorzilor lor să-i execute pe cei cu Har, cu excepţia cazurilor în care se dovedeşte că au săvârşit fărădelegi care nu pot fi înfăptuite de oameni obişnuiţi. Edictul n-a fost bine primit, îţi dai seama. Dacă nu e ignorată, dovada vinovăţiei unui om e şi mai grăitoare după moartea lui. În loc să potolească spiritele, actul reginei a trezit toate resentimentele vechi împotriva oamenilor cu Har. În ce-i priveşte pe cei din urmă, se pare că s-au adunat, şi mai nesupuşi. Nu îngăduie ca ai lor să fie executaţi fără să lupte. Câteodată se mulţumesc să-i elibereze înainte de-a fi ucişi, dar se răzbună destul de des. Ori de câte ori e executat un om cu Har, asupra celor care l-au omorât se abate imediat o nenorocire. Le mor vitele sau vin şobolanii şi le muşcă copiii. Întotdeauna sunt implicate animale. Într-un sat, peştii din care trăiau locuitorii lui n-au migrat în anul acela. Năvoadele au atârnat goale şi lumea a murit de foame.

— E ridicol. Oamenii pretind că nenorocirile sunt rezultatul răutăţii. Cei înzestraţi cu Har nu au puterile pe care susţii tu că le au, am rostit eu cât se poate de convins.

Starling îmi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Atunci de ce-şi asumă Pestriţii asemenea fapte, dacă nu ei sunt autorii lor?

— Pestriţii? Ăştia cine mai sunt?

Ridică din umeri.

— Nimeni nu ştie. Nu-şi anunţă sosirea. Lasă mesaje prinse de porţile hanurilor şi de copaci şi trimit misive nobililor. Scriu întotdeauna acelaşi lucru, dar cu alte cuvinte: „Cineva a fost ucis pe nedrept, fără să facă vreun rău, doar pentru că avea

Sânge Străvechi. Acum mânia noastră se abate asupra voastră. Când se va întoarce Prinţul Pestriţ, nu se va arăta deloc milostiv cu voi”. Mesajele sunt anonime, poartă doar imaginea unui armăsar pătat. Oamenii se înfurie când îl văd. Regina a refuzat să-şi trimită garda să-i vâneze pe Pestriţi, iar acum nobilii bârfesc, zicând că suverana e de vină pentru execuţiile tot mai dese ale celor cu Har, pentru că, pedepsindu-l pe Lordul Doplin, i-a făcut să creadă că au dreptul la magia lor perversă.

Văzând că mă încrunt, Starling îmi reaminti.

— Un menestrel nu face decât să repete ce-a auzit. Nu eu nasc zvonuri şi nici nu pun vorbe în gura oamenilor.

Se apropie de mine pe la spate şi-mi puse mâinile pe umeri. Apoi se aplecă şi-şi lipi obrazul de al meu.

— Suntem împreună de atâţia ani. Sunt convinsă că ţi-ai dat seama că nu te consider spurcat, adăugă ea, sărutându-mă pe obraz.

Discuţia noastră aproape că-mi clătina hotărârea. Îmi venea s-o iau în braţe. N-am făcut-o. În schimb, m-am ridicat în picioare, cam stânjenit, pentru că era chiar în spatele scaunului meu. Când a încercat să mă îmbrăţişeze, mi-am înăsprit inima. Am împins-o la o parte.

— Nu eşti a mea, i-am spus cu glas liniştit.

— Dar nici a *lui* nu sunt! se înfurie ea dintr-odată. Ochii negri îi sclipiră de supărare. Îmi aparţin numai mie şi doar eu hotărăsc cine se bucură de trupul meu. Mie nu-mi face rău să fiu cu amândoi. Niciunul dintre voi n-o să mă lase însărcinată. Dacă aş fi putut rămâne grea, de mult s-ar fi întâmplat lucrul ăsta. Aşa că ce importanţă are cu cine împart patul?

Era ageră la minte şi rostea vorbe mai meşteşugite decât ale mele. N-am fost în stare să-i dau o replică inteligentă, aşa că m-am legat de cuvintele ei.

— Şi eu îmi aparţin numai mie şi hotărăsc singur cine să se bucure de trupul meu. N-am de gând să-l împart cu soţia altui bărbat.

Cred că atunci m-a crezut, în sfârşit. Îi aranjasem frumos lucrurile într-o grămadă, lângă foc. Se lăsă brusc în genunchi, lângă ea. Smulgând o desagă, începu să-şi îndese nervoasă hainele în ea.

— Nici nu ştiu de ce mi-am pierdut vremea cu tine, bolborosi ea.

Mishap, fidel numelui său, se găsi tocmai atunci să între în colibă, cu lupul lipit de călcâie. Văzând faţa supărată a lui Starling, băiatul se răsuci spre mine.

— Să plec? mă întrebă el scurt.

— Nu! se răsti Starling la el. Tu rămâi. Eu sunt cea pe care-o dă afară. Mulţumită ţie. Ai putea să te gândeşti puţin la ce s-ar fi ales de tine dacă te-aş fi lăsat să scormoneşti în grămada aia de gunoi. Meritam să-mi fii recunoscător, nu să mă trădezi!

Băiatul făcu ochii mari. Nimic din ceea ce făcuse Starling, nici măcar modul în care mă amăgise, nu mă înfurie mai mult decât să văd cum îl răneşte în faţa mea. Hap se uită la mine speriat, ca şi când s-ar fi aşteptat să-l rănesc şi eu, la rândul meu. Pe urmă ţâşni ca săgeata afară pe uşă. Ochi Întunecaţi îmi aruncă o căutătură urâtă, apoi se răsuci şi plecă după el.

Vin şi eu imediat. Mai întâi să termin povestea asta.

Mai bine n-ai fi început-o niciodată.

Nu i-am răspuns la dojană, pentru că nu-i puteam da un răspuns bun. Starling mă fulgeră din ochi. Când i-am întors privirea, am văzut o umbră de teamă pe obrazul ei. Mi-am împletit mâinile pe piept.

— Cel mai bine-ar fi să pleci, i-am cerut, pe un ton categoric.

Expresia ei prudentă mă jigni la fel de mult ca felul abuziv în care îi vorbise lui Hap. Am ieşit din colibă şi m-am dus să-i aduc iapa. Era un animal frumos, cu o şa de foarte bună calitate, primite, fără îndoială, cadou de la un tânăr chipeş. Iapa mi-a simţit agitaţia şi s-a cabrat când am înşeuat-o. Am inspirat adânc, mi-am recâştigat stăpânirea de sine şi am pus mâna pe ea. Am liniştit-o şi, în acelaşi timp, m-am calmat şi pe mine. I-am mângâiat gâtul lucios. S-a întors şi şi-a frecat botul de cămaşa mea. Am oftat.

— Ai grijă de ea, te rog. Ei nu-i pasă deloc de ea.

Nu aveam nicio legătură cu iapa, iar vorbele mele erau pentru ea doar sunete liniştitoare. Am simţit cum, în schimbul lor, mă acceptă de stăpân. Am dus-o în faţa colibei şi-am aşteptat acolo, ţinând-o de frâu. Starling apăru imediat pe prispă.

— De-abia aştepţi să mă vezi plecată, nu-i aşa? constată cu

amărăciune.

Îşi azvârli desaga pe şa, tulburând iarăşi animalul.

— Nu-i adevărat şi ştii şi tu, i-am replicat.

Am încercat să-mi păstrez vocea calmă. Suferinţa pe care refuzasem s-o accept până atunci a ieşit brusc la iveală, lăsându-mi senzaţia de umilinţă în faţa naivităţii de care dădusem dovadă şi a mâniei la gândul că Starling se folosise de mine în felul acela. Legătura noastră nu fusese o dragoste izvorâtă din adâncul inimii, ci mai degrabă o prietenie în care ne-am unit şi trupurile şi ne-am bucurat de încredere reciprocă, dormind unul în braţele celuilalt. Trădarea unui prieten diferă de trădarea iubitei numai pentru că cea din urmă doare mai tare. În clipa aceea mi-am dat seama că tocmai o minţisem pe Starling; simţeam o nevoie disperată s-o văd plecată de lângă mine. Prezenţa ei era ca o săgeată într-o rană care nu se putea vindeca până când nu pleca.

Cu toate acestea, am încercat să mă gândesc la vorbe pline de tâlc, care să salveze partea frumoasă a legăturii noastre, însă nu mi-a venit în minte niciunul. Până la urmă, am stat ca un prost când mi-a smuls frâiele din mână şi-a încălecat. M-a privit de sus, de pe spatele iepei. Sunt convins că o durea şi pe ea, dar pe chip nu i-am citit decât supărarea că mă împotrivisem voinţei ei. Clătină din cap către mine.

— Ai fi putut să ajungi cineva. Nu contează cum te-ai născut, ai avut nenumărate ocazii să te ridici. Ai fi putut să contezi. Dar tu ai ales altceva. Să nu uiţi lucrul ăsta. Tu ai ales.

Trase de frâu, răsucind capul iepei, nu foarte brutal, ca să nu-i rănească gura, dar mai dur decât ar fi trebuit. Apoi o îndemnă din călcâie să pornească la pas şi se îndepărtă de mine. Am urmărit-o cu privirea. Deşi mă durea sufletul, nu m-a încercat regretul unei despărţiri, ci am presimţit un început. M-a străbătut un fior, ca şi când bufonul ar fi stat lângă mine şi mi-ar fi şoptit la ureche: „Nu simţi? O răscruce, o culme, un vârtej. Toate cărările se schimbă din acest loc”.

M-am întors, dar nu era nimeni lângă mine. Mi-am îndreptat ochii spre cer. Nori negri se adunau grăbiţi dinspre sud; vârfurile copacilor tremurau deja, prevestind vijelia care ameninţa să vină asupra noastră. Starling îşi va începe călătoria udă leoarcă. Nu m-a bucurat deloc gândul acela, aşa

că m-am dus să-l caut pe Hap.

Capitolul IV

VRĂJITOAREA-TĂMĂDUITOARE

Prin părţile acelea trăia o vrăjitoare-tămăduitoare, Silva Copperleaf pe nume, care făcea vrăji atât de puternice, încât nu numai că ţineau de la an la an, ci-i protejau pe oamenii care le păstrau de la o generaţie la alta. Se spune că vrăjitoarea aceea i-a făcut lui Baldric Farseer o sită minunată care purifica orice apă trecea prin ea. Sita aceea era un obiect nepreţuit pentru un rege atât de des ameninţat cu otrăvirea.

Deasupra porţii oraşului Eklse, apărat de ziduri, vrăjitoarea a atârnat un talisman împotriva molimelor. Ani la rând, niciun şobolan nu s-a apropiat de baniţele cu grâne, niciun purice ori alţi paraziţi n-au intrat în vreun grajd. Eklse a înflorit, apărat de vrajă, până când bătrânii oraşului, în neghiobia lor, au construit încă o poartă în ziduri, ca să sporească vadul negustorilor. Astfel, au lăsat să pătrundă în oraş şi molimele, iar toţi locuitorii au pierit de boala sângelui, când aceasta a lovit a doua oară.

SELKIN, *Călătorii în cele Șase Ducate*

Toiul verii ne-a găsit, pe Hap şi pe mine, aşa cum ne găsea de şapte ani încoace. Aveam o grădină de îngrijit, păsări de hrănit şi peşte de pus la saramură şi la afumat pentru iarna următoare. Ne ocupam de treburile grele ale casei zi după zi; dormeam, ne sculam şi le luam de la capăt. Plecarea lui Starling, îmi spuneam, îmi potolise agitaţia stârnită de vizita lui Chade. Îi pomenisem lui Hap, în treacăt, de ideea mea de a-l da ucenic. Cu un entuziasm care m-a surprins, băiatul mi-a povestit despre un tâmplar din Buckkeep, ale cărui dulapuri le admira foarte mult. Eu m-am opus pentru că n-aveam niciun chef să vizitez oraşul Buckkeep, însă Hap bănuia, credeam eu, că nu puteam plăti taxa mare de ucenicie pe care o cerea, probabil, un meşter atât de priceput ca Gindast. În privinţa asta avea dreptate. Când l-am întrebat dacă mai ştie şi alţi lucrători în lemn, mi-a răspuns pe dată că a auzit de un constructor de corăbii din Hammerby Cove, a cărui muncă era

deseori apreciată. Poate ne încercăm norocul cu el. Era un meşter mai puţin pretenţios decât tâmplarul de dulapuri din Buckkeep. M-am întrebat, stingherit, dacă nu cumva băiatul îşi ţesea visurile după buzunarul meu. Ucenicia avea să-i influenţeze munca pentru tot restul vieţii. Nu voiam ca lipsa mea de bani să-l condamne la o meserie pe care s-o practice în silă.

Totuşi, în ciuda interesului pe care-l manifesta băiatul, ucenicia lui a rămas subiect de discuţii prelungite în noapte, lângă foc, şi nimic mai mult. A, da, am pus deoparte puţinii bani care-mi rămâneau pentru plata taxei. Ba chiar i-am spus băiatului că ne puteam descurca şi cu mai puţine ouă, dacă voia să lase găinile să le clocească. Găinile se vindeau foarte bine, iar banii primiţi pe ele îi putea economisi pentru taxă. Şi aşa, tot nu eram sigur că reuşeam să-i asigur un loc bun. O pereche de mâini harnice şi un spate rezistent îi puteau cumpăra unui băiat ucenicia, era adevărat, însă artizanii şi meseriaşii mai iscusiţi cereau, de obicei, o taxă înainte de-a primi un posibil ucenic în atelierul lor. Aşa se proceda la Buckkeep. Tainele meseriei şi bunăstarea pe care i-o aducea meseriaşului nu trebuiau să ajungă pe mâna unui străin. Dacă părinţii îşi iubeau copiii, atunci fie îi învăţau propria lor meserie, fie dădeau bani grei ca să-i vadă ucenicii celor mai buni meşteri. În ciuda sărăciei noastre, eram hotărât să-l văd pe Hap bine aranjat. Faptul că voiam să adun mai mulţi bani anul acesta, îmi ziceam, era motivul pentru care trăgeam de timp, nu cel că mă îngrozea despărţirea de băiat. Numai că nu voiam să dau greş în privinţa lui.

Lupul nu m-a întrebat nimic despre călătoria pe care i-o sugerasem nu de mult. Cred că, în adâncul sufletului, era uşurat că se amâna. În unele zile, simţeam că vorbele lui Starling mă transformaseră într-un om bătrân. Lupul însă îmbătrânise de-adevărat, odată cu trecerea anilor. Îl bănuiam foarte bătrân pentru rasa lui, deşi habar n-aveam cât trăieşte un lup în sălbăticie. Câteodată mă întrebam dacă nu cumva legătura noastră îi dădea o vitalitate neobişnuită. Odată chiar mi-a trecut prin cap că poate se folosea de anii mei ca să-i înmulţească pe ai lui. Dar gândul acesta nu mi-a venit odată cu resentimentul că mi-ar fura zilele, ci cu speranţa că mai

aveam de petrecut o bucată bună de vreme împreună. Odată băiatul ajuns ucenic, cine avea să rămână lângă mine, dacă nu Ochi Întunecaţi?

Un timp, m-am întrebat dacă Chade avea să mă mai viziteze, acum, că ştia drumul spre mine, dar zilele lungi de vară s-au dus, iar pe poteca îngustă ce ducea la coliba noastră nu s-a arătat nimeni. M-am dus la piaţă de două ori cu băiatul, ca să vindem găini, cerneluri, vopsele, rădăcini de plante şi ierburi care credeam că se întâlnesc mai rar în zona aceea. Ochi Întunecaţi a rămas bucuros acasă, pentru că îi displăceau nu numai plimbarea lungă până la răscrucea negustorilor, ci şi praful, hărmălaia şi zăpăceala din piaţa aglomerată. De plăcut, nu-mi plăceau nici mie, dar eram nevoit să mă duc oricum. Nu ne-a mers atât de bine pe cât ne-am aşteptat, fiindcă oamenii care cumpărau de la piaţa aceea mică unde ne duceam noi erau obişnuiţi mai degrabă să facă schimb de mărfuri, decât să plătească cu bani. Totuşi, am rămas plăcut surprins văzând câtă lume îşi aminteşte de Tom Badgerlock şi spune că se bucură să-l vadă din nou.

Abia a doua oară când ne-am dus la piaţă am întâlnit-o, din întâmplare, pe vrăjitoarea-tămăduitoare pe care o cunoscuse Hap la Buckkeep. Ne aşezaserăm marfa în spatele căruţei noastre trase de ponei. Pe la jumătatea dimineţii, vrăjitoarea ne-a găsit acolo şi şi-a manifestat gălăgios bucuria de a-l revedea pe Hap. Eu am stat deoparte, tăcut, urmărindu-i cum stau de vorbă. Hap îmi spusese că Jinna e frumoasă, şi chiar era, dar, mărturisesc, am constatat cu surprindere că era mai aproape de vârsta mea decât de a lui. Eu o crezusem o fetişcană care-l făcuse să-şi întoarcă privirea după ea la Buckkeep; în realitate, era o femeie care se apropia de jumătatea vieţii, cu ochi căprui, obraji pistruiaţi şi păr buclat, în nuanţe castaniu-roşcate. Avea faţa rotundă şi plăcută a unei femei mature. Când Hap i-a povestit că talismanul împotriva hoţilor de buzunare îi fusese furat chiar în ziua în care îl cumpărase, ea a râs, un râs sincer şi prietenos apoi i-a explicat, calmă, că tocmai acela fusese rostul talismanului, să apere punga cu bani şi să fie furat în locul ei.

Când Hap se uită la mine ca să mă includă în conversaţia lor, ea mă observase deja. Mă privea cu expresia aceea pe care o

au părinţii când în jurul copiilor lor apar străini posibil periculoşi. I-am zâmbit şi-am înclinat din cap când m-a prezentat Hap, apoi am salutat-o. S-a relaxat vizibil, oferindu-mi un zâmbet larg. S-a apropiat mai mult, ridicând ochii spre chipul meu, ca să mă vadă mai bine, şi atunci mi-am dat seama că nu stă bine cu vederea.

Venise şi ea cu lucruri de vânzare la piaţă. Şi-a întins rogojina în umbra căruţei noastre. Hap a ajutat-o să-şi aranjeze talismanele şi licorile. Împreună, cei doi ne-au înfrumuseţat ziua de piaţă, făcând schimb de veşti despre cele întâmplate de la Festivalul Primăverii încoace. Am tras cu urechea când Hap i-a vorbit despre planul lui de-a deveni ucenic. Din vorbele lui, am înţeles că înclina spre tâmplarul din Buckkeep, şi nu spre constructorul de corăbii din Hammerby Cove. M-am pomenit că mă întreb dacă nu există cumva o cale de a-i împlini dorinţa, nu doar de-a plăti taxa mai mare, ci şi de-a găsi pe cineva care să-i negocieze ucenicia în numele meu. Oare l-aş putea convinge pe Chade să mă ajute într-o asemenea întreprindere? În acel moment, mintea mea începu să facă speculaţii legate de ce mi-ar putea cere bătrânul să fac în schimbul acestui serviciu. Eram adâncit în gânduri când Hap mi-a tras un cot în coaste şi m-a trezit la realitate.

— Tom! mă dojeni el.

Am înţeles imediat că îl pusesem într-o situaţie stânjenitoare. Jinna se uita nerăbdătoare la amândoi.

— Da?

— Vezi, ţi-am spus eu că nu va avea nimic împotrivă, se lăudă Hap.

— Îţi mulţumesc foarte mult, dacă eşti sigur că nu-i nicio problemă, rosti Jinna. E un drum lung, cu hanuri şi prea mari, şi prea scumpe pentru cineva ca mine.

Am clătinat din cap a încuviinţare, iar în minutele următoare mi-am dat seama că Hap o invitase să stea la noi data viitoare când aveam să-i ieşim în drum. Am oftat în sinea mea. Lui Hap îi plăcea să avem musafiri, dar eu încă vedeam în orice străin un posibil pericol. Aş fi vrut să ştiu câţi ani mai trebuiau să treacă până când secretele mele aveau să se învechească destul ca să nu mai conteze.

Am zâmbit şi-am încuviinţat în tăcere conversaţia lor, dar n-

am intervenit decât foarte puţin în ea. M-am pomenit că o cercetez pe Jinna aşa cum mă învăţase Chade, însă n-am descoperit nimic care să sugereze că ar fi fost altcineva decât vrăjitoarea-tămăduitoare care susţinea că este.

Cu alte cuvinte, ştiam foarte puţine despre ea. Vrăjitoarele şi vrăjitorii-tămăduitori se întâlnesc destul de des la piaţă, la târguri sau la festivaluri. Spre deosebire de Meşteşug, acest fel de magie nu răspândeşte groază printre oamenii de rând şi nu se consideră că cei ce-o practică trebuie omorâţi, ca aceia înzestraţi cu Har. Majoritatea oamenilor se pare că o privesc şi cu îngăduinţă, şi cu îndoială. Unii dintre aceia care se declară tămăduitori sunt nişte şarlatani şi nişte nesimţiţi. Printre ei se numără cei care scot ouă din urechile naivilor, prezic lăptăreselor bogăţii uriaşe şi căsătorii cu parteneri de rang înalt, vând licori de dragoste pe care le obţin din levănţică şi muşeţel şi merg din uşă-n uşă cu talismane din labe de iepure. Eu aş zice că sunt inofensivi.

Jinna însă nu era unul dintre aceştia. Nu pălăvrăgea într-una ca să atragă muşteriii aflaţi în trecere şi nici nu purta vălurile şi bijuteriile ţipătoare cu care se împopoţonau de obicei şarlatanii. Era îmbrăcată simplu, ca un pădurean, cu tunică în nuanţe de verde, pantaloni maro din piele de căprioară şi încălţări moi. Talismanele pe care le vindea erau ascunse în săculeţe tradiţionale din pânză colorată: roz pentru cele de dragoste, roşu pentru a trezi pasiunile întârziate, verde pentru recolte bogate şi alte culori, a căror semnificaţie nu o cunoşteam. Jinna oferea şi pacheţele cu ierburi uscate. Cele mai multe îmi erau familiare şi aveau etichete corecte, în funcţie de virtuţile lor: scoarţă de ulm roşu pentru gât roşu, frunze de zmeură pentru greţuri matinale şi altele asemenea. Printre ierburi erau amestecate cristale fine, despre care Jinna pretindea că le sporeşte efectul. După mine, erau de sare sau de zahăr. Pe câteva din vasele de ceramică aşezate pe rogojina ei se aflau discuri lustruite, din jad, jasp sau fildeş, gravate cu rune menite să aducă noroc, să sporească fertilitatea sau să liniştească spiritele tulburate. Acestea erau mai ieftine decât talismanele prelucrate, pentru că însemnau, în general, urări de bine, deşi, pentru un bănuţ sau doi în plus, Jinna „îmbunătăţea” piatra din pachet după cum îi cerea

cumpărătorul.
Făcuse vânzare destul de bună în dimineaţa aceea lungă şi până după-amiază. Mai mulţi muşterii au întrebat-o ce era cu talismanele din săculeţe şi cel puţin trei i-au plătit cu argint. Dacă talismanele pe care le-a vândut acestora aveau, într-adevăr, puteri magice, nici Harul, nici Meşteşugul meu nu le-au detectat. Am reuşit să surprind cu privirea unul din ele: era un amestec bizar de mărgele lucioase, beţişoare de lemn şi, îmi închipuiam eu, un smoc de pene. L-a vândut unui bărbat care voia să întoarcă soarta în favoarea lui şi-a casei sale, fiind în căutare de nevastă. Era un tip bine clădit, musculos ca un plugar şi frumos ca o sperietoare. Părea de vârsta mea. I-am urat, în gând, să găsească ceea ce căuta.
Ziua de piaţă era pe terminate când a sosit Baylor cu căruţa lui trasă de un bou, aducând spre vânzare şase purceluşi cu picioarele legate. Nu-l cunoşteam prea bine, deşi era singurul vecin al meu şi-al lui Hap. Locuia în valea cea mai apropiată de noi şi acolo îşi creştea şi porcii. Rareori mă întâlneam cu el. Toamna făceam uneori câte-un schimb: un porc pentru pui, mână de lucru sau peşte afumat. Baylor era un bărbat mic, slăbănog, dar puternic şi întotdeauna bănuitor. Ne-a aruncat o privire încruntată în loc de salut.
Apoi, în ciuda înghesuielii, şi-a vârât cu forţa căruţa lângă a noastră. Nu-mi plăcea tovărăşia lui. Harul îţi dă capacitatea de-a înţelege celelalte creaturi vii. Eu învăţasem să mă protejez de ea, însă n-o puteam înăbuşi complet. Ştiam că hamul nepotrivit rodea pielea boului şi simţeam frica şi nesiguranţa purceluşilor din căruţă, imobilizaţi şi arşi de soare.
Aşa că, nu doar ca să mă apăr, ci şi în calitate de vecin, l-am salutat, spunându-i:
— Mă bucur că te revăd, Baylor. Ce purceluşi frumoşi ai! Ar fi bine să le dai nişte apă, ca să-i mai înviorezi şi să-i poţi da pe-un preţ bun.
Baylor le aruncă animalelor o privire nepăsătoare.
— N-are rost să-i agit sau să risc să-i dezleg. Mai mult ca sigur c-o să ajungă fleici până deseară.
Am inspirat adânc şi m-am străduit să nu-i mai spun nimic. Câteodată cred că Harul e mai degrabă un blestem decât o binecuvântare. Pentru un om înzestrat cu el, poate că cel mai

greu e să fie martor direct la cruzimea spontană a oamenilor. Unii vorbesc despre sălbăticia animalelor. Eu o voi prefera întotdeauna dispreţului ignorant pe care îl manifestă unii faţă de animale.

Voiam să pun capăt conversaţiei, însă Baylor veni să vadă ce avem de vânzare. Pufni scurt, batjocoritor, ca şi când s-ar fi mirat că ne deranjaserăm să venim la piaţă pentru atâta lucru. Apoi, surprinzându-mi privirea, remarcă cu glas sever.

— Porcii ăştia-s buni, dar mai aveam trei în cocină. Unul e chiar mai mare decât ei.

Tăcu, aşteptându-mi replica, fără să-şi ia ochii de la mine. Neştiind sigur ce anume se aşteaptă să audă, am rostit.

— Înseamnă că ai nişte purceluşi pe cinste.

— Îhî. Am avut. Până când au dispărut ăia trei.

— Mare păcat, i-am răspuns. I-ai pierdut când s-au dus după scroafă, nu? am adăugat, văzând că mă priveşte stăruitor.

Baylor încuviinţă din cap.

— În prima zi au fost zece. În a doua, şapte.

— Păcat, am repetat.

Făcu un pas mai aproape de mine.

— Tu şi băiatul. Nu cumva i-aţi văzut? Ştiu că scroafa mea ajunge câteodată până la pârâul vostru.

— Eu, unul, nu.

M-am întors spre Hap. I se citea îngrijorarea pe chip. Am observat că Jinna şi cumpărătorul ei tăcuseră, atraşi de tonul categoric al lui Baylor. Nu suportam să fiu în centrul atenţiei. Începeam să mă enervez, dar l-am întrebat calm pe băiat.

— Hap, i-ai văzut cumva pe cei trei purceluşi ai lui Baylor?

— Nu, n-am văzut nici urmă de ei ori de bălegar, îmi răspunse el serios.

Băiatul vorbise fără să se clintească, de parcă o mişcare bruscă ar fi stârnit pericolul. M-am întors către Baylor.

— Îmi pare rău, i-am spus.

— Ei, rosti el aspru. Ciudat, nu? Ştiu că tu, băiatul şi câinele ăla al tău bateţi dealurile. M-aş fi gândit că aţi văzut ceva. Remarca lui avu o ţintă precisă. Dacă i-aţi vedea, aţi şti că-s ai mei. Aţi şti că nu-s fără stăpân, ca să-i luaţi voi.

Cât a vorbit, nu m-a slăbit din priviri. Eu am scuturat din umeri, încercând să-mi păstrez calmul. Însă lumea a început

să se oprească din treabă, ca să se uite la noi şi să ne asculte. Baylor îşi făcu ochii roată, apoi mă pironi din nou.

— Eşti sigur că nu mi-ai văzut porcii? N-ai găsit niciunul înţepenit pe undeva sau rănit? Nu l-ai găsit mort şi l-ai dat de mâncare câinelui?

Veni rândul meu să mă uit de jur împrejur. Hap se înroşise la faţă. Jinna părea evident stânjenită. Mă înfuria ideea că bărbatul îndrăznea să mă acuze de furt, chiar dacă indirect. Am inspirat adânc şi am reuşit să mă stăpânesc. Cu voce scăzută, aspră, dar politicoasă, i-am răspuns.

— Nu ţi-am văzut porcii, Baylor.

— Sigur? Făcu un pas către mine, luându-mi politeţea drept pasivitate. Mi se pare cam ciudat să dispară toţi trei deodată. Unul poate să mi-l fi mâncat lupul ori să-l fi rătăcit scroafa, dar trei, nu. Nu i-ai văzut?

Stătusem proptit de spatele căruţei. M-am îndreptat de spate, ca să profit de înălţimea mea, şi mi-am depărtat picioarele. În ciuda efortului de-a mă stăpâni, simţeam în piept şi-n ceafă cum mă cuprinde furia.

Cu mult, mult timp în urmă, fusesem bătut crâncen, aproape omorât în bătaie. Oamenii reacţionează la o asemenea experienţă în două feluri. Unii se sperie şi nu mai reuşesc niciodată să opună rezistenţă fizică. O vreme, cunoscusem şi eu frica aceea abjectă. Viaţa însă mă forţase s-o alung: învăţasem un alt mod de a răspunde la ea. Omul care arată cel dintâi cât de rău poate să fie va fi, cel mai probabil, cel care va rămâne în picioare. Învăţasem să fiu un astfel de om.

— Încep să mă plictisesc de întrebarea asta, l-am avertizat pe Baylor, cu glas gros, ca un mârâit.

În piaţa aglomerată, se făcuse un cerc tăcut în jurul nostru. Tăceau nu doar Jinna şi cumpărătorul ei, ci şi negustorul de brânzeturi de vizavi, care se holba la noi, şi ajutorul unui brutar, care ţinea o tavă plină de produse proaspete şi ne urmărea cu gura căscată. Hap stătea nemişcat, cu ochii larg deschişi, când alb, când roşu la faţă. Însă lucrul cel mai evident era schimbarea de pe chipul lui Baylor. Nici dacă ar fi tăbărât asupra lui un urs mormăind n-ar fi arătat mai înspăimântat. Făcu un pas în spate şi-şi coborî privirea într-o parte, spre colbul de pe jos.

— Păi… dacă nu i-ai văzut, atunci…

— Nu i-am văzut, am repetat nervos, retezându-i vorba.

Zgomotele pieţei deveniseră zumzete îndepărtate. Nu-l vedeam decât pe Baylor. M-am apropiat de el.

— Păi… Făcu un pas înapoi şi se mută în spatele boului său, pentru ca animalul să fie între noi. Nici n-am crezut că i-ai văzut, bine-nţeles. I-ai fi gonit înapoi la mine, sunt sigur. Am vrut doar să-ţi spun şi ţie despre ei. E ciudat, nu-i aşa, să-ţi dispară trei deodată? Mi-am zis să te anunţ, în caz că ţi-au dispărut şi ţie din găini. Din împăciuitoare, vocea îi deveni brusc conspirativă. Mai mult ca sigur că am avut şi noi de-ăia cu Har pe dealurile noastre, mi-au furat animalele cum numai ei au ştiut. N-a trebuit să le fugărească, au vrăjit scroafa şi purceii au plecat singuri după ei. Toată lumea ştie că-s în stare de aşa ceva. Mai mult ca sigur că…

De-abia îmi ţineam firea. Am reuşit să-mi transform furia în cuvinte. Am vorbit calm, rostind răspicat fiecare cuvânt.

— Mai mult ca sigur că purceii au căzut de pe mal şi-au fost duşi de apă ori s-au rătăcit de scroafă. Dacă nu vrei să-ţi pierzi animalele, păzeşte-le mai bine.

— Mie mi-a dispărut un viţel în primăvară, interveni negustorul de brânzeturi. Vaca a plecat de-acasă cu burta mare şi s-a întors peste două zile, cu ea goală. Clătină din cap. N-am găsit nici urmă de viţel. Dar am dat peste o groapă în care se făcuse foc.

— Ăia cu Har, se băgă în vorbă ajutorul de brutar, făcând pe înţeleptul. Au prins-o pe una din ei la Istmul lui Hardin deunăzi, dar a scăpat. Nu se ştie pe unde-o fi acum. Sau pe unde era!

Băiatului îi luceau ochii de bucurie că avea şi el bănuielile lui.

— Ei, atunci e clar, exclamă Baylor. Îmi aruncă o privire triumfătoare, dar, văzându-mi expresia, întoarse iute capul. Asta s-o fi întâmplat, Tom Badgerlock. Eu n-am vrut decât să te avertizez, cum fac vecinii unii cu alţii. Păzeşte-ţi bine găinile alea.

Înclină din cap aprobator, ca un om chibzuit, imitat de negustorul de brânzeturi de vizavi.

— Vărul meu a fost acolo, la Istmul lui Hardin. A văzut-o pe târfa aia când i-au crescut pene şi şi-a luat zborul. A căzut

funia cu care era legată şi ea s-a făcut nevăzută.

Nici măcar n-am întors capul să văd cine vorbise. Forfota şi hărmălaia reîncepuseră în jurul nostru, dar oamenii se apucară să-i ponegrească pe cei cu Har cu vorbe pline de ură. M-am ţinut deoparte, stând în soarele cald al verii, care mă ardea în cap aşa cum îi ardea şi pe bieţii purceluşi din căruţa lui Baylor. Inima îmi bătea atât de puternic, încât simţeam că mă cutremur pe dinăuntru. Momentul în care aş fi fost în stare să-l omor trecuse ca un acces de febră. Hap îşi şterse transpiraţia de pe frunte, iar Jinna îi puse o mână pe umăr şi-i spuse ceva liniştitor. El clătină din cap. Avea buzele albe. Pe urmă se uită la mine şi-mi oferi un zâmbet tremurat. Se terminase.

Bârfa însă nu se oprise. În jurul meu, oamenii chicoteau, încântaţi de perspectiva unui duşman comun. Mă dezgustau şi mă simţeam josnic şi ruşinat că nu mă împotriveam nedreptăţii lor. Am luat căpăstrul lui Clover.

— Ocupă-te de marfa noastră, Hap. Mă duc să adap poneiul.

Încă tăcut şi serios, Hap îmi răspunse cu o mişcare a capului.

I-am simţit privirea asupra mea când m-am îndepărtat cu Clover. Am adăpat animalul pe îndelete, iar când m-am întors, Baylor a ţinut neapărat să-mi zâmbească şi să mă salute. Eu n-am reuşit decât să dau din cap. A fost o adevărată uşurare când un măcelar a cumpărat toţi purceii lui Baylor, cu condiţia să-i fie duşi la prăvălie. Când boul cu pielea roasă şi bieţii purceluşi au plecat, am oftat din adâncul sufletului. Mă durea şi spatele de atâta încordare câtă ţinusem în mine.

— Simpatic individul, comentă Jinna, calmă.

Hap izbucni în râs. Până şi eu am reuşit să zâmbesc, chiar dacă amar. Mai târziu, am împărţit cu Jinna ouăle noastre răscoapte, pâinea şi peştele în saramură. Ea avea un săculeţ cu mere uscate şi un cârnat afumat. Am încropit o masă în aer liber, iar când eu am râs de o glumă de-a lui Hap, m-a făcut să roşesc, spunându-mi:

— Eşti tare fioros când te încrunţi, Tom Badgerlock. Iar când îţi încleştezi pumnii, n-aş vrea să fiu în preajma ta. Dar când zâmbeşti sau râzi, ţi se îmbunează privirea.

Hap chicoti pe seama mea, văzând că mă îmbujorez. Restul zilei l-am petrecut într-o tovărăşie plăcută şi trocuri

prietenoase. La sfârşitul zilei de piaţă, Jinna se descurcase destul de bine. Provizia de talismane i se subţiase vizibil.

— În curând va trebui să mă întorc la Buckkeep, ca să fac mai multe. Mi se potriveşte mai bine să le fac, decât să le vând, deşi îmi place să călătoresc şi să cunosc oameni, remarcă ea, în timp ce-şi împacheta talismanele rămase.

Hap şi cu mine am dat la schimb obiectele noastre pentru altele, de care aveam trebuinţă acasă, dar câştigasem puţini bani pentru taxa lui de ucenicie. Băiatul a încercat să-şi ascundă dezamăgirea, dar i-am citit îngrijorarea din priviri. Dacă n-aveam destui bani nici pentru constructorul de bărci? Ce se alegea atunci de ucenicia lui? Întrebarea nu-mi dădea pace nici mie.

Totuşi, niciunul dintre noi n-a rostit-o cu glas tare. Am dormit în căruţă, ca să nu dăm bani la han, şi am plecat spre casă a doua zi dimineaţă. Jinna a venit să-şi ia rămas-bun, iar Hap şi-a reînnoit invitaţia de a sta la noi. Ea l-a asigurat că n-o s-o uite, dar s-a uitat la mine ca şi când n-ar fi fost convinsă că ar fi cu adevărat bine-venită. Vrând-nevrând, i-am zâmbit şi i-am spus că sper să ne revedem curând.

Pe drum, am avut parte de-o zi frumoasă. Norii înalţi şi un vânt uşor n-au lăsat arşiţa să ne apese. Am ciugulit din fagurele primit de Hap pentru o găină. Am vorbit despre tot felul de lucruri: piaţa era mult mai mare decât atunci când fusesem eu acolo prima oară, pe drum circulau mai mulţi călători decât anul trecut. Niciunul dintre noi n-a pomenit de Baylor. Am trecut pe lângă drumul de la o răscruce, care dusese cândva la Forge. Acum creştea iarbă pe el. Hap m-a întrebat dacă credeam că avea să se mai ridice o aşezare omenească acolo. I-am răspuns că speram să nu se ridice niciuna, dar că, mai devreme sau mai târziu, minereul de fier avea să aducă acolo pe cineva cu memorie scurtă. Am trecut apoi la istorisiri despre cele întâmplate la Forge şi despre necazurile aduse de Războiul Corăbiilor Roşii. I le-am spus ca pe nişte poveşti auzite de la alţii, nu pentru că îmi plăcea să le istorisesc, ci pentru că băiatul trebuia să cunoască istoria. Erau lucruri de care toţi locuitorii celor Şase Ducate ar fi trebuit să-şi amintească întotdeauna şi am încercat, din nou, să-mi aduc în memorie faptele din vremurile acelea. M-am

gândit la lucrurile de care mă apucasem cândva cu elan, la nenumăratele suluri de pergament de pe rafturile de deasupra mesei mele, şi m-am întrebat dacă aveam să duc vreodată unul până la capăt.

O întrebare pusă de Hap pe neaşteptate m-a trezit la realitate.

— Eu sunt un bastard al Piraţilor Corăbiilor Roşii, Tom?

Am rămas cu gura căscată. Vechea mea durere, stârnită de cuvântul acela, sclipi în ochii ceacâri ai băiatului. Mama lui îl botezase Mishap. Îl găsise Starling, fusese un orfan care căuta prin gunoaie, nu-l voia nimeni din satul acela. Atât ştiam despre el. M-am chinuit să-i răspund sincer.

— Nu ştiu, Hap. E posibil să te fi născut dintr-un invadator.

Am folosit intenţionat un cuvânt mai blând. El privea fix în faţă şi mergea drept.

— Starling zice că aşa e. Am vârsta unui astfel de bastard, iar ăsta s-ar putea să fie motivul pentru care nu m-a vrut nimeni, în afară de tine. Aş vrea să ştiu adevărul. Aş vrea să ştiu cine sunt.

— Da? am rostit, într-un sfârşit, în liniştea care plutea între noi.

Hap încuviinţă hotărât de două ori. Adăugă cu voce tremurată.

— Când i-am spus că trebuie să-ţi spun adevărul despre ea, Starling mi-a replicat că am inimă de neom, la fel ca violatorul de taică-meu.

În clipa aceea, mi-am dorit ca Hap să fi fost mai mic, ca să-l prind de mijloc şi să-l strâng în braţe. Dar nu era, aşa că i-am pus mâinile pe umeri şi l-am forţat să se oprească. Poneiul o porni agale înaintea noastră. Nu l-am obligat pe băiat să se uite fix în ochii mei şi nici nu i-am vorbit cu voce prea serioasă.

— O să-ţi fac un cadou, fiule. Sunt cunoştinţe pentru care am avut nevoie de douăzeci de ani ca să mi le însuşesc, deci te rog să apreciezi faptul că ţi le transmit ţie acum, când eşti tânăr. Am tras aer adânc în piept. Nu contează cine ţi-e tată. Părinţii tăi au făcut un copil, dar de tine depinde ce fel de om va deveni copilul acela. I-am susţinut privirea o clipă. Hai să mergem acasă.

Am pornit mai departe. O vreme, am mers ţinându-i pe după gât, până când s-a întins şi m-a bătut el pe umăr. Atunci i-am dat drumul, să meargă şi să-şi ducă singur la capăt şirul gândurilor. Doar atât puteam face pentru el. Cât despre Starling, numai de bine nu gândeam despre ea.

Ne-a prins noaptea înainte de-a ajunge la coliba noastră, dar răsărise luna, iar drumul îl cunoşteam amândoi. Poneiul cel bătrân mergea fără ţintă, nepăsător. Bocănitul copitelor şi scârţâitul căruţei pe două roţi răsunau ca o muzică ciudată. A început o ploaie de vară, umezind praful şi răcorind noaptea. Nu departe de casă, Ochi Întunecaţi a venit să ne întâmpine relaxat, de parcă numai întâmplarea ni l-ar fi scos în cale. Am mers împreună, băiatul, în tăcere, lupul şi cu mine comunicând fără efort, graţie Harului nostru. Am aflat fiecare ce făcuse celălalt peste zi, ca şi când am fi tras aer în plămâni. Nu mi-a înţeles îngrijorarea la gândul viitorului băiatului.

Ştie să vâneze şi să pescuiască. Ce altceva îi mai trebuie? De ce să-l trimitem pe unul de-al nostru la altă haită, să înveţe obiceiurile altora? O să avem de suferit dacă-i pierdem puterea. Nu întinerim, nici tu, nici eu.

Frate, tocmai acesta este motivul pentru care ar trebui să plece. Trebuie să înceapă să-şi croiască singur drum în lume, pentru ca, atunci când va veni vremea să-şi ia o pereche, să-i poată asigura traiul ei şi copiilor lor.

Dar tu şi cu mine? Noi n-o să-l ajutăm să le asigure traiul? N-o să-i păzim puii când merge să vâneze, nu vom împărţi cu el prada noastră? Nu suntem noi haita lui?

Printre oameni, aşa e obiceiul. Era un răspuns pe care i-l dădusem de multe ori în anii petrecuţi împreună. Ştiam cum îl interpretează: ca pe un obicei omenesc lipsit de sens şi nu trebuia să piardă timpul ca să-l înţeleagă.

Şi cu noi cum rămâne când pleacă el?

Ţi-am spus. Poate că vom călători din nou.

A, da. Părăsim o vizuină caldă şi hrana uşor de găsit. Asta e la fel de logic ca a-l trimite pe băiat de acasă.

I-am lăsat gândul fără răspuns, pentru că avea dreptate. Poate că agitaţia stârnită de Chade în mine fusese ultima zvâcnire a tinereţii mele. Poate că ar fi trebuit să cumpăr de la Jinna talismanul aducător de neveste. Din când în când, mă

gândisem să-mi caut o soţie, dar mi se părea că prea o fac din necesitate. Ştiam că unii aşa procedează, îşi caută o femeie sau un bărbat cu interese asemănătoare şi fără obiceiuri extrem de enervante. Astfel de întovărăşiri se transformă deseori în legături întemeiate pe iubire. Dar, având experienţa unei relaţii care nu numai că se bazase pe mulţi ani de prietenie, ci fusese şi binecuvântată cu o dragoste adevărată, de-a dreptul îmbătătoare, nu credeam că mă voi mulţumi vreodată cu altceva. N-ar fi corect să-i cer unei femei să trăiască în umbra lui Molly. În toţi anii în care Starling s-a împărţit cu mine, chiar cu întreruperi, nu m-am gândit niciodată s-o cer de nevastă. Constatarea aceasta m-a pus pe gânduri o clipă: oare sperase Starling s-o cer în căsătorie? Clipa însă a trecut, iar eu am zâmbit cu amărăciune în sinea mea. Nu. Starling ar fi considerat cererea mea derutantă, dacă nu chiar ridicolă.

Ultima parte a călătoriei am făcut-o pe întuneric şi mai des, pentru că drumul spre coliba noastră era îngust şi umbrit de copaci în ambele părţi. Stropi de ploaie curgeau de pe frunze. Căruţa tresălta.

— Ar fi trebuit să aduc o lanternă, a remarcat Hap, iar eu am scos un mormăit aprobator.

Cocioaba era ca o movilă mai întunecată în scobitura plină de umbre pe care o numeam casa noastră.

Am intrat şi am aprins focul, apoi am pus deoparte bunurile pe care le primisem la schimb. Hap a luat o lanternă şi s-a îngrijit de ponei. Ochi Întunecaţi s-a aşezat imediat pe cămin, oftând, cât mai aproape de foc, atent să nu-şi pârlească blana. Eu am pus de ceai şi am adăugat puţinele monede câştigate la bănuţii adunaţi de Hap. N-aveau să ne ajungă, am recunoscut morocănos. Nici dacă Hap şi cu mine aveam să ne angajăm tot restul verii la strânsul fânului şi altor recolte, tot n-ar fi fost destui. Şi nici nu puteam să lucrăm amândoi, doar dacă ne resemnam cu gândul că grădina şi găinile noastre, neîngrijite, aveau să piară. Dar, dacă se ducea la lucru unul din noi, ar putea trece un an, poate mai mult, până să economisim toată suma.

— Ar fi trebuit să încep să pun bani deoparte pentru asta anul trecut, am spus eu trist când a venit Hap de afară.

Băiatul puse lanterna pe raft, la locul ei, înainte de-a se trânti pe scaun. I-am făcut semn din cap să-ţi toarne ceai din vasul de pe masă. Fişicul de monede era un zid precar între noi doi.

— E prea târziu să gândeşti aşa, remarcă el, luându-şi cana. Trebuie să începem cu ce avem.

— Întocmai. Crezi că tu şi Ochi Întunecaţi vă puteţi descurca restul verii, cât mă duc eu la lucru?

Ni se întâlniră privirile.

— De ce să mergi tu la lucru? Banii sunt pentru ucenicia *mea.*

Am sesizat o mică schimbare de percepţie. Nu mai mergea să-i spun că sunt „mai mare şi mai puternic decât el şi puteam câştiga mai mult”. Avea umerii la fel de laţi ca ai mei şi, pus la încercare, spatele lui tânăr probabil că ar fi rezistat mai mult decât al meu. Zâmbi compătimitor când văzu că-mi dau seama de ceea ce el deja ştia.

— Poate pentru că e un dar pe care vreau să ţi-l fac, am zis eu calm, iar el a încuviinţat din cap, înţelegând ce voiam să spun, de fapt.

— Mi-ai dat deja mai mult decât aş putea să-ţi dau înapoi vreodată. Inclusiv deprinderea de-a mă duce la lucru pentru mine.

Atât ne-am spus înainte de culcare. Închizând ochii, am zâmbit. Ce vanitoşi suntem când ne mândrim cu copiii noştri! M-am învârtit pe lângă Hap atâta vreme fără să mă gândesc prea mult dacă îl învăţam sau nu ce înseamnă a fi om. Iar într-o seară, tânărul Hap se uită în ochii mei şi-mi spune că se poate descurca şi singur la nevoie, iar eu simt cum mă copleşeşte un sentiment cald de triumf. Băiatul crescuse singur, mi-am spus, dar tot am zâmbit în sinea mea, până când am adormit.

Probabil că starea mea de spirit exuberantă m-a făcut mai vulnerabil decât de obicei, pentru că mi-am exersat Meşteşugul visând în noaptea aceea. Aveam din când în când asemenea vise care mai degrabă îmi aţâţau dependenţa decât mi-o uşurau, pentru că erau evenimente incontrolabile care-mi ofereau doar frânturi din satisfacţia unui contact direct cu Meşteşugul altuia. Totuşi, visul mă amăgea cu posibilităţi, simţind că mă alătur unei singure minţi, şi nu sondez gândurile rătăcite ale unei mulţimi.

A fost şi amintire, şi viziune. Mă furişam prin Coridorul cel Mare de la Buckkeep, plin de lume elegantă, îmbrăcată în haine din cele mai fine. Prin aer plutea muzică şi am zărit şi nişte dansatori, dar m-am deplasat alene printre oamenii care discutau între ei. Unii se întorceau să mă salute când treceam pe lângă ei, iar eu le răspundeam murmurând, dar nu zăboveam cu privirea pe chipurile lor. Nu voiam să fiu acolo; nimic nu-mi putea trezi mai puţin interesul. Preţ de-o clipă, ochii mi-au căzut pe o cascadă de păr arămiu sclipitor. Fata stătea cu spatele la mine. Pe mâna subţire care s-a ridicat să îndrepte nervoasă gulerul rochiei tremurau mai multe brăţări. Simţindu-mi privirea, fata s-a răsucit spre mine. M-a surprins cu ochii pironiţi asupra ei şi s-a îmbujorat când mi-a făcut o reverenţă adâncă. M-am înclinat şi eu în faţa ei, am salutat-o şi m-am retras în mulţime. Am simţit că mă urmăreşte cu privirea şi m-a deranjat.

Şi mai tare m-am enervat când l-am văzut pe Chade, înalt şi elegant, pe un podium, lângă suverană, puţin în spatele scaunului ei. Şi el mă urmărea din ochi. S-a aplecat să-i şoptească ceva reginei la ureche, iar ea şi-a mutat privirea spre mine fără ezitare. Mi-a făcut un semn scurt să mă alătur lor. Inima mi s-a făcut cât un purice. Nu voi avea niciodată timp doar pentru mine, ca să fac ce vreau? Posac, m-am supus şi m-am dus încet la ei.

Apoi visul s-a schimbat, aşa cum se schimbă visele. Eram întins pe o pătură, în faţa unui cămin. Mă plictiseam. Nu era deloc cinstit. Acolo, jos, lumea dansează, mănâncă, iar eu... Visul tremură, tulburat de un val scurt. Nu. Nu mă plictiseam, pur şi simplu nu făceam nimic. Mi-am scos leneş ghearele şi mi le-am verificat. Aveam puţin puf de pasăre sub una din ele. L-am scos, apoi mi-am curăţat bine toată laba, înainte de-a aţipi iar la căldura focului.

Ce-a fost asta? Un gând adormit, uşor amuzat, de la Ochi Întunecaţi, dar ca să-i răspund ar fi trebuit să fac un efort mai mare decât voiam. I-am mormăit ceva, m-am întors pe partea cealaltă şi m-am cufundat iar în somn.

Dimineaţa, m-am gândit la vis, însă foarte puţin, alungându-i ca pe-o combinaţie dintre Meşteşugul meu nestăpânit şi propriile mele amintiri din copilăria petrecută la Buckkeep,

amestecate cu ambiţiile mele privitoare la Hap. În timp ce mă ocupam de treburile dimineţii, am observat că stiva de lemne pentru foc se micşorase. Trebuia refăcută, nu numai ca să gătim pe timpul verii şi să ne fie bine noaptea, dar şi ca să ne facem provizii pentru frigul nemilos al iernii. Am intrat în colibă ca să mănânc dejunul, zicându-mi că aveam să mă ocup de ea în ziua aceea.

Raniţa lui Hap, proaspăt pregătită, stătea proptită de uşă. Băiatul, spălat şi pieptănat, avea un aer proaspăt. Mi-a zâmbit larg, reţinându-şi emoţia din zâmbet când a turnat terciul de ovăz în castroane. M-am aşezat la locul meu la masă, iar el, în faţa mea.

— Astăzi? l-am întrebat, încercând să-mi ascund ezitarea din voce.

— Niciodată nu-i prea devreme, a subliniat el, amabil. La piaţă am auzit că se strânge fân la Cormen. E doar la două zile distanţă de-aici.

Am încuviinţat încet din cap, neştiind ce să-i spun. Avea dreptate. Mai mult, ardea de nerăbdare. Lasă-l să plece, mi-am zis şi mi-am reţinut propriile obiecţii.

— Păi, cred că n-are rost să amânăm, am bâiguit.

Mi-a luat vorbele drept încurajare şi sprijin. În timp ce mâncam, şi-a făcut planuri să strângă fân la Cormen, pe urmă să plece la Divden şi să vadă ce-o fi de lucru şi pe-acolo.

— Divden?

— La trei zile de Cormen. Jinna ne-a spus despre asta, mai ţii minte? A zis că lanul lor de orz seamănă cu un ocean când bate vântul. Aşa că m-am gândit să încerc şi acolo.

— Sună promiţător, l-am aprobat. Şi pe urmă vii acasă?

— Dacă nu aud că mai e de lucru pe altundeva.

— Bineînţeles. Dacă n-auzi că mai e de lucru pe altundeva.

Peste câteva ore scurte, Hap era deja plecat. Îl convinsesem să ia mai multă mâncare şi nişte bani la el, să-i aibă la nevoie. Măsurile mele de precauţie îi puneau răbdarea la încercare. Avea să doarmă la marginea drumului, nu în hanuri. Mi-a spus că patrulele reginei Kettricken îi ţin la distanţă pe tâlhari şi că hoţii nu se deranjează cu sărăntoci ca el. M-a asigurat că nu i se va întâmpla nimic. La insistenţele lui Ochi Întunecaţi, l-am întrebat dacă nu vrea să ia lupul cu el. Mi-a zâmbit cu

indulgenţă şi s-a oprit la uşă, ca să-l scarpine între urechi.

— S-ar putea să fie prea mult pentru un bătrân ca el, sugeră cu blândeţe. Mai bine să rămână aici, unde puteţi avea grijă unul de altul până mă întorc.

Stând alături de lup şi uitându-mă cum se îndepărtează băiatul pe cărarea ce ducea la drumul principal, m-am întrebat dacă am fost şi eu vreodată atât de enervant de tânăr şi de sigur pe mine, dar durerea din sufletul meu purta aura plăcută a mândriei.

Mi-a fost ciudat de greu să-mi umplu restul zilei. Aveam de lucru, dar nu-mi venea să mă apuc de treabă. De mai multe ori m-am pomenit că pur şi simplu stau şi privesc în gol. M-am dus de două ori la stânci, nu din alt motiv decât de-a cerceta largul mării, şi o dată am mers până la capătul cărării noastre, privind la stânga şi la dreapta. Nici măcar praf nu se zărea în aer. Cât vedeam cu ochii, linişte şi nemişcare. Lupul venea după mine, neconsolat. M-am apucat de zece lucruri şi n-am dus niciunul la capăt. M-am trezit că ascult şi aştept, fără să ştiu ce anume. În timp ce spărgeam lemne şi le stivuiam, m-am oprit. Atent să gândesc cât mai puţin, am ridicat toporul şi l-am înfipt în butuc. Mi-am luat cămaşa de jos, am aruncat-o peste umărul transpirat şi-am pornit spre stânci.

Ochi Întunecaţi a apărut brusc în faţa mea. *Ce faci?*

.

Nu-i adevărat. Te duci la stânci, chemat de Meşteşug.

Mi-am frecat palmele de pantaloni. Gândurile mele nu prindeau formă.

— Voiam doar să mă răcorească puţin briza.

Odată ce ajungi acolo, vei încerca să rătăceşti cu Meşteşugul. Ştii că aşa vei face. Îţi simt foamea de Meşteşug la fel de bine ca tine. Frate, te rog. Nu te duce.

Gândul lupului se încheie cu un scheunat. Nu l-am mai văzut niciodată încercând să mă întoarcă din drum cu atâta disperare. Mă nedumerea.

— Atunci nu merg, dacă te îngrijorează aşa de mult.

Am smuls toporul din butuc şi m-am apucat iar de spart lemne. După un timp, mi-am dat seama că atacam lemnele cu o ferocitate nejustificată. Am terminat de despicat grămada de butuci şi am început munca plictisitoare a stivuirii lor, astfel

încât să se usuce, chiar dacă avea să le stropească ploaia.

Nu face asta, frate.

Ţi-am zis deja că n-o s-o fac. M-am ferit de el, negând frustrarea pe care o simţeam. Am smuls buruienile din grădină. Am adus apă de la râu, ca să umplu butoiul pentru bucătărie. Am săpat o groapă nouă, am mutat latrina, iar pe cea veche am acoperit-o cu pământ curat. Pe scurt, m-am mistuit lucrând, aşa cum mistuie pajiştea focul stârnit de fulger vara. Mă dureau spatele şi braţele, nu doar din cauza efortului, ci şi a rănilor vechi, dar tot nu îndrăzneam să mă opresc. Meşteşugul trăgea de mine, refuzând să se lase ignorat.

Când s-a înserat, lupul şi cu mine ne-am dus la prins peşte pentru cină. Mi s-a părut o prostie să gătesc numai pentru mine, dar m-am obligat să-mi pregătesc o masă decentă şi s-o mănânc. Am strâns vasele, apoi m-am aşezat. Mă aşteptau lungile ore ale serii. Mi-am pregătit pergamentul şi cernelurile, dar n-aveam chef să scriu nimic. Nu reuşeam să-mi pun ordine în gânduri. Până la urmă, am scos veşmintele rupte şi m-am apucat sârguincios de peticit, cusut sau ţesut orice haină care se cerea dreasă.

Într-un sfârşit, când ochii mi-au obosit şi n-am mai văzut bine să lucrez, m-am dus la culcare. M-am întins pe spate, mi-am acoperit faţa cu braţul şi-am încercat să ignor cârligele care mi se agăţau de suflet şi-l târau după ele. Ochi Întunecaţi s-a trântit lângă pat, oftând. Mi-am lăsat braţul celălalt peste marginea patului, proptindu-mi mâna pe capul său. M-am întrebat când s-a transformat solitudinea noastră plăcută în singurătate.

Nu singurătatea te roade în felul ăsta.

Nu părea să existe o replică la gândul lui. Am avut o noapte grea. M-am chinuit să mă scol când s-a luminat. În următoarele câteva zile, mi-am petrecut dimineţile tăind lemn de arin pentru afumătoare, iar după-amiezile prinzând peşte de pus la afumat. Lupul s-a îmbuibat cu maţe, dar tot m-a urmărit cu ochi lacomi când am sărat feliile de biban şi le-am atârnat de cârlige, deasupra focului slab. Am mai adăugat nişte vreascuri, ca să îngroş fumul, apoi am închis bine uşa în urma mea. Într-o după-amiază târzie, eram la butoi, spălându-

mă pe mâini de solzi şi sare, când Ochi Întunecaţi şi-a întors brusc capul spre potecă.

Vine cineva.

Hap? a încolţit speranţa în mine.

Nu.

M-am mirat cât de dezamăgit puteam să fiu. Ecoul aceluiaşi sentiment l-am regăsit şi la lup. Fixam amândoi cărarea umbrită de copaci, când a apărut Jinna. S-a oprit puţin, poate stingherită de privirile noastre pironite asupra ei, apoi a ridicat mâna în semn de salut.

— Bună, Tom Badgerlock! Am venit să mă bucur de ospitalitatea ta, aşa cum m-ai invitat.

E o prietenă de-a lui Hap, i-am explicat lui Ochi Întunecaţi. El a rămas tot crispat şi a studiat-o foarte atent când m-am dus s-o întâmpin.

— Bine-ai venit. Nu mă aşteptam să te revăd atât de curând, i-am spus, apoi mi-am dat seama că nu rostisem cele mai potrivite cuvinte. O plăcere neaşteptată e cu atât mai mare, am adăugat, ca să dreg busuiocul, pe urmă am realizat că amabilitatea exagerată e la fel de nepotrivită.

Uitasem oare cu desăvârşire cum să mă port cu oamenii? Zâmbetul Jinnei m-a scos din încurcătură.

— Rareori am parte de atâta sinceritate exprimată în vorbe iscusite, Tom Badgerlock. E rece apa?

Fără să aştepte răspuns, se duse la butoiul cu apă de ploaie, desfăcându-şi năframa de la gât. Mergea ca o femeie obişnuită cu drumul, adică obosită de călătorie la sfârşitul zilei, dar nu istovită din cauza ei. Rucsacul umflat pe care-l căra în spate făcea parte din ea. Îşi umezi năframa şi se şterse de murdărie pe faţă şi pe mâini. O umezi a doua oară, mai bine, apoi se frecă pe ceafă şi pe gât.

— Mă simt mai bine acum, oftă ea, recunoscătoare. Se întoarse spre mine, cu un zâmbet care-i încreţi coada ochilor. La sfârşitul unei zile lungi, îi invidiez pe cei ca tine, care au o viaţă liniştită şi un loc pe care îl numesc al lor.

— Te asigur că cei ca mine nu o dată se întreabă dacă nu le-ar fi mai bine să călătorească dintr-un loc într-altul. Dar nu vrei să intri şi să te faci comodă? Tocmai voiam să pregătesc cina.

— Ba da, mulţumesc.

În timp ce ne îndreptam spre colibă, Ochi Întunecaţi ne urmă de la distanţă. Fără să se întoarcă pentru a-l privi direct, Jinna remarcă.

— E cam ciudat să ţii un lup pe post de câine de pază.

Îi minţeam adesea pe oameni, insistând că Ochi Întunecaţi e un câine care seamănă cu un lup. Ceva îmi spunea însă că ea s-ar simţi jignită de o asemenea minciună, aşa că i-am spus adevărul.

— L-am adoptat de pui. E un tovarăş de nădejde.

— Aşa mi-a zis şi Hap. Şi mi-a mai zis că lupului nu-i place să fie ţintuit cu privirea de străini, dar va veni singur la mine când îşi va da seama ce hram port. Ca de obicei, spun o poveste începând de la mijlocul ei. M-am întâlnit cu Hap pe drum acum câteva zile. Era voios nevoie mare şi foarte încrezător că va găsi de lucru şi se va descurca foarte bine. Aşa cred şi eu. Băiatul are o fire atât de prietenoasă şi de plăcută, încât nu-mi imaginez pe cineva care să nu-l primească cu braţele deschise. M-a asigurat încă o dată că voi fi bine-venită aici şi sunt convinsă că a spus adevărul.

Mă urmă în casă. Îşi lăsă rucsacul pe jos şi-l propti de perete, pe urmă îşi îndreptă spatele cu un geamăt de uşurare.

— Aşa… Ia să vedem, ce gătim? Dă-mi voie să te ajut, nu mă simt niciodată într-o bucătărie în largul meu dacă nu lucrez ceva. Peşte? O, am o mirodenie grozavă pentru peşte. Ai o oală adâncă şi-un capac potrivit?

Cu uşurinţa tipică firilor sociabile, preluă jumătate din sarcinile pregătirii cinei noastre. Nu mai împărţisem treaba la bucătărie cu o femeie de pe vremea când trăisem printre cei cu Har şi, chiar şi pe atunci, Holly îmi fusese o tovarăşă taciturnă. Jinna vorbea într-una, zdrăngănind oalele şi tigăile şi umplându-mi casa cu forfoteala şi pălăvrăgeala ei prietenoasă. Avea darul rarisim de a-mi invada teritoriul şi de a-mi folosi bunurile fără să mă facă să mă simt nelalocul meu sau stânjenit. Sentimentele mele s-au revărsat şi asupra lui Ochi Întunecaţi. A intrat curând în casă şi s-a dus la locul lui obişnuit de supraveghere, lângă masă. Jinna nu s-a arătat tulburată de privirea lui insistentă, ci i-a apreciat dexteritatea cu care prindea resturile de peşte. În scurtă vreme, peştele

fierbea în oală, dres cu mirodeniile ei. Cât ea a prăjit felii groase de pâine în untură, eu am dat o tură prin grădină, după morcovi şi verdeţuri proaspete.

Cina parcă s-a aşezat singură pe masă. Jinna n-a uitat să pregătească pâine şi pentru lup, deşi cred că Ochi Întunecaţi a mâncat mai mult ca să stea pe lângă noi decât de foame. Peştele fiert înăbuşit era moale şi gustos, condimentat şi cu conversaţia întreţinută de Jinna, şi cu mirodeniile ei. Jinna nu vorbea ca o moară stricată, dar mă încuraja să-i răspund la poveşti şi mă asculta cu acelaşi interes cu care mânca. La sfârşit, vasele au dispărut de pe masă fără niciun efort. Când am scos rachiul de Sandsedge, a exclamat încântată: „Ei, ăsta zic şi eu desert!”.

Şi-a luat rachiul şi s-a dus la cămin. Focul pe care gătisem era pe cale să se stingă. A aruncat în el un buştean, mai mult pentru lumină decât pentru căldură, pe urmă s-a aşezat pe jos, lângă lup. Ochi Întunecaţi nici măcar n-a mişcat din urechi. Jinna a sorbit din băutură, a scos un mormăit de plăcere şi a făcut un gest cu cana. Prin uşa deschisă a camerei mele, mi se vedea masa de lucru.

— Ştiam că faci cerneluri şi vopsele, dar, din câte văd, le şi foloseşti. Eşti un fel de scrib?

Am ridicat din umeri indiferent.

— Cam aşa ceva, am recunoscut. Nu fac lucruri complicate, doar ilustraţii simple. Scrisul meu nu-i altfel decât acceptabil. Pentru mine, e o satisfacţie să-mi îmbogăţesc cunoştinţele şi să le pun pe hârtie, ca să fie accesibile oricui.

— Oricui ştie să citească, mă corectă ea.

— Ai dreptate.

Îşi lăsă capul într-o parte şi zâmbi.

— Nu prea sunt de acord cu asta.

Mă lăsă cu gura căscată. Nu pentru că nu era de acord cu un asemenea lucru, ci pentru că îşi exprima dezaprobarea cu atâta amabilitate.

— De ce nu?

— Poate că unele cunoştinţe n-ar trebui să fie la îndemâna tuturor. Poate ar trebui câştigate, transmise pe bucăţi de către învăţător numai învăţăcelului celui mai sârguincios, şi nu scrise pe hârtie, ca să le poată citi oricine, ca şi când ar fi ale

lui.

— Îţi mărturisesc că am şi eu îndoieli în privinţa asta, i-am răspuns, gândindu-mă la pergamentele despre Meşteşug pe care le studia acum Chade. Totuşi, cunosc cazuri când învăţătorul a murit prea devreme, înainte de a-şi transmite cunoştinţele elevului pe care şi-l alesese. Odată cu moartea lui, s-au pierdut generaţii întregi de cunoştinţe.

— Foarte trist, remarcă Jinna după o pauză. Deşi cei ce stăpânesc un meşteşug ştiu foarte multe despre el, fiecare are secretele lui, destinate propriului ucenic.

— Gândeşte-te la cineva ca tine, am continuat, profitând de faptul că eram în avantaj. Îndeletnicirea ta e, în acelaşi timp, şi o artă ţesută din tainele şi deprinderile împărtăşite numai de către cei ce practică magia tămăduitoare. Din câte am văzut, n-ai niciun ucenic, dar pun prinsoare că sunt lucruri pe care le ştii tu şi numai tu şi care, dacă tu ai dispărea peste noapte, s-ar stinge odată cu tine.

Mă privi fix un moment, apoi sorbi din rachiu.

— Ăsta-i un gând care-ţi dă fiori, spuse ea tristă, dar şi puţin amuzată. Dar mai e ceva, Tom. Nu ştiu literele. N-aş putea să scriu ceea ce ştiu dacă nu m-ar ajuta cineva ca tine. Totuşi, n-aş fi sigură dacă ai scris exact ce ştiu eu sau ceea ce ai crezut că ţi-am spus. Jumătate din harul de-a învăţa pe cineva e să te asiguri că tânărul ucenic învaţă ce-i spui tu, nu ce crede el că i-ai spus.

— Foarte adevărat, m-am văzut nevoit să recunosc.

De câte ori nu crezusem şi eu că am înţeles instrucţiunile lui Chade, numai ca să provoc un dezastru când amestecam singur substanţele? M-a străbătut un fior scurt de nelinişte la gândul că Chade încearcă să-l înveţe pe prinţul Dutiful Meşteşugul bazându-se pe pergamente. Oare îl învaţă ceea ce a pus cândva pe hârtie cine ştie ce maestru uitat de timp sau ceea ce înţelege el din ele? Am renunţat să mă mai gândesc la ideea asta tulburătoare. Nu era de datoria mea. Îl avertizasem; mai mult, n-aveam ce face.

Conversaţia a început să lâncezească, iar Jinna s-a dus să se odihnească în patul lui Hap. Ochi Întunecaţi şi cu mine am plecat să închidem coteţul peste noapte şi să facem rondul micii noastre gospodării. Era linişte în noaptea aceea paşnică

de vară. Am aruncat o privire spre stânci. Valurile aveau să fie dantelate argintiu la noapte. Mi-am interzis să stărui în acelaşi gând şi am simţit uşurarea lui Ochi Întunecaţi. Am aruncat vreascuri de arin în focul mic din afumătoare.

— E ora de culcare, am hotărât.

În nopţi ca asta, obişnuiam să vânăm împreună. Luna va agita vânatul şi-l va scoate din vizuină.

Cu toate acestea, m-a urmat când m-am întors în colibă. Oricât ne ispiteau amintirile, nu mai eram lupii tineri de altădată. Aveam burţile pline, căminul era cald, iar odihna avea să uşureze durerea din labele din spate ale lui Ochi Întunecaţi. Trebuia să ne mulţumim să vânăm în vis.

Dimineaţa, m-a trezit sunetul apei turnate cu polonicul într-un ceainic. Când m-am dus în bucătărie, Jinna pusese deja la fiert apa deasupra focului aţâţat. Mi-a aruncat o privire peste umăr, în timp ce tăia pâinea.

— Sper să nu trăieşti cu impresia că m-am înstăpânit pe lucrurile tale, s-a scuzat ea.

— Deloc, i-am răspuns, deşi chiar mă simţeam puţin ciudat.

Când m-am întors în casă, după ce m-am ocupat de animale şi-am adunat ouăle proaspete, pe masă aştepta mâncarea caldă. La sfârşitul mesei, Jinna m-a ajutat să fac ordine. Mi-a mulţumit pentru ospitalitate, adăugând:

— Înainte de-a pleca, poate facem un mic schimb. N-ai vrea să primeşti unu-două talismane pentru câteva cerneluri galbene şi albastre?

Mi-am dat seama că accept cu bucurie că-şi întârzie puţin plecarea, nu doar pentru că era o companie plăcută, ci şi pentru că magia tămăduitoare îmi stârnise dintotdeauna curiozitatea. Poate că acum mi se ivise ocazia să studiez mai atent instrumentele Jinnei. Mai întâi m-am dus la masa mea de lucru din şopron, unde i-am pregătit călimări cu cerneală galbenă şi albastră şi una mai mică, cu cerneală roşie. Cât le-am sigilat cu dopuri de lemn şi ceară, Jinna mi-a explicat că folosea culori la talismane, pentru că le sporea eficienţa, dar încă făcea experimente cu ele. Am dat din cap aprobator la vorbele ei, dar, în ciuda curiozităţii care mă rodea, nu i-am cerut alte amănunte. Nu mi s-a părut politicos.

Când ne-am întors în casă, a pus călimările pe masă şi şi-a

deschis rucsacul. Mi-a întins în faţă mai multe talismane în săculeţe.

— Ce alegi, Tom Badgerlock? mă întrebă zâmbind. Am talismane pentru grădini de zarzavaturi, pentru noroc la vânătoare, pentru bebeluşi sănătoşi: ţie ăsta nu ţi-ar folosi, îl pun înapoi. A, uite unul pe care l-ai putea considera necesar.

Dezveli unul din talismane. Ochi Întunecaţi scoase un mormăit din gât. I se ridică părul pe ceafă când porni spre uşă şi o deschise cu botul. M-am dat şi eu înapoi din faţa obiectului pe care-l scosese la iveală. Mai multe beţe scurte din lemn, cu simboluri negre stridente, erau legate unul de altul în unghiuri haotice. Mărgele prevestitoare de rău erau prinse printre ele. Câteva smocuri de blană, răsucite şi fixate cu smoală, atârnau de beţe. Obiectul m-a şocat şi m-a tulburat în aceeaşi măsură. Aş fi fugit, dacă aş fi îndrăznit să-mi iau ochii de la el. Am simţit că se dărâmă peretele peste mine. M-am lipit de el, ştiind că exista o cale mai bună de scăpare, dar incapabil să-mi dau seama care anume.

— Îmi cer iertare.

Am auzit cuvintele blânde ale Jinnei parcă rostite de la mare distanţă. Am clipit şi obiectul a dispărut, învelit în pânză şi ascuns vederii. În faţa uşii, mârâitul gros al lui Ochi Întunecaţi se transformă într-un schelălăit şuierat, apoi încetă. Am avut impresia că ies la suprafaţa unei ape foarte adânci.

— Nu m-am gândit la asta, se scuză Jinna, aruncând talismanul în rucsac. E menit să ţină la distanţă prădătorii de coteţe şi ţarcuri, îmi explică ea.

Respiraţia mi-a revenit la normal. Nu ne-am privit în ochi. Teama plutea ca o miasmă între noi. Aveam Har, iar acum ştia şi ea. Cum se va folosi de ceea ce tocmai aflase? Va fi dezgustată? Înspăimântată? Destul de speriată ca să-mi trimită o nenorocire pe cap? Mi l-am imaginat pe Hap întorcându-se la o casă arsă din temelii.

Jinna ridică brusc capul şi mă privi în ochi, de parcă mi-ar fi auzit gândurile.

— Omul e aşa cum se naşte. Asta nu se poate schimba.

— Aşa este, am mormăit ruşinat de cât de uşurat mă simţeam.

Am reuşit să mă dezlipesc de perete şi să mă îndrept spre

masă. Ea nu se mai uită la mine. Scormoni prin rucsac, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Atunci hai să-ţi găsim ceva mai potrivit.

Căută printre săculeţe, oprindu-se câteodată să tragă cu ochiul la conţinut, ca să-şi aducă aminte ce e înăuntru. Alese unul verde şi-l puse pe masă.

— Vrei un talisman pe care să-l agăţi lângă grădina ta, ca să-ţi încurajezi verdeţurile să crească mai repede?

Am încuviinţat în tăcere, încă speriat. Cu câteva minute în urmă, m-aş fi îndoit de eficacitatea talismanelor ei. Acum mă temeam de puterea lor. Am încleştat din dinţi când l-a dezvelit pe cel pentru grădină, dar, când m-am uitat la el, n-am simţit nimic. Privind-o în ochi, am citit în ei compasiune. Avea un zâmbet liniştitor.

— Va trebui să-mi dai mâna, ca să-l armonizez cu tine. Pe urmă îl ducem afară şi-l potrivim după grădina ta. O jumătate din el e pentru grădină, cealaltă, pentru grădinar. Tocmai legătura dintre grădinar şi bucata lui de pământ face o grădină să fie rodnică. Dă-mi mâna.

Se aşeză la masă şi-mi întinse mâinile cu palmele în sus. M-am aşezat pe scaunul din faţa ei şi, după un scurt moment de şovăială stânjenitor, mi-am pus palmele peste ale ei.

— Nu aşa. Viaţa şi felul de-a fi al omului se ghicesc în palmă, nu în dosul ei.

Ascultător, mi-am răsucit mâinile. Cât am fost ucenicul lui Chade, am învăţat de la el să citesc în palma unui om nu ca să-i aflu viitorul, ci trecutul. Bătăturile lăsate de sabie arată altfel decât cele lăsate de condei sau de cazma. Jinna se aplecă şi-mi studie atentă mâinile. În timp ce le scruta, m-am întrebat dacă avea să descopere că, odată, am mânuit toporul sau am tras la vâsle. Ea însă îmi cercetă adânc mai întâi palma dreaptă, se încruntă, apoi trecu la cea stângă. Când se uită la mine, parcă mă privi un chip dintr-un tablou. Zâmbetul care-i strâmba chipul era unul mâhnit.

— Eşti tare ciudat, Tom, n-am nicio îndoială! Dacă mâinile nu ţi-ar fi ataşate de trup, aş zice că aparţin unor oameni diferiţi. Se zice că stânga arată cu ce te-ai născut, iar dreapta, ceea ce ai devenit. Chiar şi aşa, rareori mi-a fost dat să văd o deosebire atât de mare între mâinile aceluiaşi om! Uite ce

anume citesc în palma asta. Un băiat bun la inimă. Un tânăr sensibil. Apoi, linia vieţii se opreşte brusc în palma stângă.

Vorbindu-mi, îmi lăsă dreapta liberă. Îşi puse arătătorul în palma stângă şi urmări cu el linia vieţii până la sfârşit.

— Dacă ai fi de vârsta lui Hap, m-aş teme că mă uit la un tânăr care nu mai are mult de trăit. Dar, cum stai chiar în faţa mea, iar în palma ta dreaptă văd o linie a vieţii lungă şi fermă, o să ne luăm după ea, bine?

Mi-a eliberat palma stângă şi mi-a cuprins-o pe dreapta cu ambele mâini.

— Cred că da, am acceptat, uşor stingherit.

Nu doar cuvintele ei mă neliniştea. Faptul că mă apăsa uşor cu degetele m-a făcut să mă gândesc la ea ca la o femeie. Am reacţionat puternic, ca un adolescent. M-am foit pe scaun. Zâmbetul subtil care-i coloră buzele mă tulbură şi mai mult.

— Aşa. Un grădinar înrăit, după cum văd, unul care cunoaşte multe ierburi şi la ce se foloseşte fiecare.

Am scos un zgomot neutru. Îmi văzuse grădina, putea specula pe baza plantelor care creşteau în ea. Mi-a mai studiat puţin palma dreaptă, degetul alunecându-i uşor, pentru a netezi liniile mai vagi, apoi mi-a strâns degetele într-ale ei, ca să mi se închidă pumnul şi să se adâncească liniile.

— Stânga sau dreapta, nu-i niciuna uşor de citit. Se încruntă şi-mi compară din nou palmele. Dacă mă iau după cea stângă, aş zice că ai avut parte de o iubire frumoasă şi adevărată în viaţa ta scurtă. O iubire care s-a încheiat numai odată cu moartea ta. Totuşi, în palma dreaptă văd o dragoste care a tot venit şi-a plecat de la tine în toţi aceşti ani. Inima aceea credincioasă a lipsit o vreme, dar se va întoarce în curând.

Îşi înălţă ochii căprui spre mine, să vadă dacă ghicise adevărul. Eu am ridicat un umăr. Îi povestise Hap despre Starling? Pe ea n-aş numi-o nici pe departe credincioasă. Văzând că tac, Jinna reveni la palmele mele, privind când la una, când la cealaltă. Se încruntă puţin, cât să-i apară o cută între sprâncene.

— Uite-aici. Vezi? Furie şi teamă, legate împreună cu un lanţ gros… îţi urmează linia vieţii, e ca o umbră neagră deasupra ei.

Mi-am alungat neliniştea provocată de spusele ei. M-am

aplecat în faţă, să-mi văd propriile linii.

— Probabil că e doar o urmă de murdărie, am sugerat.

Jinna pufni amuzată şi clătină din cap, dar nu-şi reluă prezicerile tulburătoare, ci îmi acoperi mâna cu a ei şi ni se întâlniră privirile.

— N-am mai văzut niciodată un om cu palme atât de diferite. Bănuiesc că uneori te întrebi dacă ştii cine eşti cu adevărat.

— Sunt sigur că orice om se întreabă acelaşi lucru din când în când.

Îmi venea ciudat de greu să-i susţin privirea aşa de apropiată de a mea.

— Hm… Dar poate că tu ai motive mai serioase decât alţii să te întrebi asta. Ei, oftă ea, să văd ce pot face.

Îmi eliberă mâinile. Mi le-am retras şi eu, frecându-le una de alta pe sub masă, ca şi când aş fi vrut să scap de senzaţia de gâdilat provocată de atingerea ei. Jinna luă talismanul, îl răsuci de câteva ori, apoi desfăcu o aţă. Schimbă ordinea mărgelelor de pe ea şi mai adăugă una maro din rucsac. Legă sfoara la loc, apoi scoase călimara cu cerneală galbenă de la mine. Vârî în ea o pensulă fină şi desenă cu ea câteva rune negre pe unul din beţele de lemn, aplecându-se deasupra lui ca să vadă mai bine ce face. Vorbi în timp ce lucra.

— Data viitoare când vin la tine, mă aştept să-mi spui că plantele tale care dau rod la suprafaţa pământului când se coc la soare au avut cel mai bun an de până acum. Suflă pe talisman ca să se usuce desenele, apoi puse la loc călimara şi pensula. Acum hai să mergem să armonizăm talismanul cu grădina.

Când am ieşit afară, m-a trimis să-i aduc o creangă bifurcată cel puţin de înălţimea mea. Întorcându-mă cu ea, am văzut că Jinna săpase o groapă în colţul de sud-est al bucăţii mele de pământ. Am pus creanga în groapă după indicaţiile ei şi-am astupat-o. Jinna a atârnat talismanul de ramura dreaptă. Când bătea vântul, mărgelele zdrăngăneau uşor şi suna un clopoţel. Jinna îl atinse cu vârful degetului.

— Alungă păsările.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. E un loc bun pentru talismanul meu. Mă bucur că-l las aici. Data viitoare când vin, te voi întreba cât de mult

te-a ajutat.

Era a doua oară că vorbea de revenirea ei. Umbra de politeţe care-mi rămăsese mă îmboldi să-i răspund.

— Data viitoare când vii, vei fi la fel de bine-venită ca acum. Voi aştepta cu nerăbdare să revii.

Zâmbetul pe care mi-l oferi îi adânci gropiţele din obraji.

— Mulţumesc, Tom. Sigur voi mai trece pe la tine. Lăsă capul pe-o parte şi adăugă cu o francheţe neaşteptată: Ştiu că eşti un singuratic, Tom. Dar nu vei fi mereu aşa. La început, te-ai îndoit de puterea talismanelor mele. Încă te îndoieşti de adevărul celor ce se citesc în palma unui om. Eu, nu. Dragostea ta adevărată apare şi dispare din viaţa ta. Vei mai iubi. De asta să nu te îndoieşti.

M-a ţintuit cu ochii ei căprui. N-am fost în stare nici să râd, nici să mă încrunt la ea, aşa că am încuviinţat din cap. Şi-a pus rucsacul pe umeri şi-a luat-o în jos pe cărare. Am urmărit-o cum se îndepărtează. Nu-mi ieşeau din minte vorbele ei, iar speranţele de mult înăbuşite se luptau să înmugurească iarăşi în mine. Le-am alungat din nou. Molly şi Burrich îşi aparţineau unul altuia. Nu era loc pentru mine în viaţa lor.

Mi-am îndreptat spatele. Aveam de stivuit lemne, de afumat peşte, de reparat acoperişul. Era încă o zi frumoasă de vară. Mai bine să profit de ea, căci, deşi vara îmi zâmbea, iarna nu era foarte departe.

Capitolul V

OMUL ARĂMIU

Există câteva sugestii, în primele istorisiri despre teritoriile care aveau să devină, în cele din urmă, cele Şase Ducate, că Harul nu a fost dintotdeauna o magie dispreţuită. Aceste istorisiri sunt fragmentare, iar traducerile vechilor pergamente sunt deseori disputate, dar majoritatea scribilor sunt de acord că a fost o vreme când existau aşezări în care cei mai mulţi oameni se năşteau înzestraţi cu Har şi practicau des această magie. În unele manuscrise se arată că ei au fost primii locuitori ai pământurilor respective. Aceasta poate fi sursa numelui pe care îl folosesc cei care deţin Harul: Sânge Străvechi.

Pe atunci, teritoriile nu erau bine delimitate. Oamenii se bazau mai mult din vânătoare şi pe generozitatea naturii decât pe recoltarea plantelor cultivate de ei înşişi. Poate că, în zilele acelea, legătura dintre om şi animal nu părea atât de nefirească, pentru că oamenii se întreţineau la fel ca animalele sălbatice.

Chiar şi în istoria mai recentă, poveştile despre uciderea celor cu Har sunt rare. Într-adevăr, însuşi faptul că execuţiile lor apar menţionate în scris pare a demonstra că erau neobişnuite, deci demne de a fi puse pe hârtie. De-abia după scurta domnie a regelui Charger, aşa-numitul Prinţ Pestriţ, Harul e pus în legătură cu ura şi apare bănuiala că întrebuinţarea lui trebuie pedepsită cu moartea. În urma domniei lui, au apărut poveşti despre uciderea în masă a celor înzestraţi cu Har. În unele cazuri, sate întregi au fost rase de pe faţa pământului. După carnagiul acela, cei cu Sânge Străvechi fie s-au rărit, fie au devenit prea prudenţi ca să recunoască în faţa lumii că practică magia Harului.

Au urmat nişte zile de vară minunate, una după alta, ca mărgelele albastre şi verzi pe aţă. Totul mergea bine în viaţa mea. Am grădinărit, am făcut reparaţii în coliba mea de prea multă vreme neglijată. Dimineaţa şi pe înserat, vânam cu lupul. Mi-am umplut timpul cu lucruri simple şi folositoare. Vremea s-a menţinut frumoasă. Soarele mă încălzea la umeri când lucram, vântul îmi răcorea obrajii când mă plimbam pe stânci, seara, iar grădina înflorea datorită solului rodnic. Liniştea aştepta să mă las în braţele ei. Numai eu eram de vină că o ţineam departe de mine.

În unele zile, eram aproape mulţumit. Grădina prospera, păstăile de mazăre se umflau de boabe, fasolea se căţăra veselă pe spaliere. Aveam carne şi de mâncat, şi de conservat, iar coliba devenea tot mai intimă şi mai curată pe zi ce trecea. Mă mândream de cele realizate. Totuşi, câteodată mă pomeneam că stau lângă talismanul Jinnei şi răsucesc mărgelele, cu ochii la potecă. Aşteptând. Nu-mi era greu să-l aştept pe Hap câtă vreme nu mă gândeam că-l aştept. Însă a-l aştepta pe el a devenit centrul existenţei mele. Când se întorcea, ce avea să urmeze? Întrebarea aceasta

trebuia neapărat să mi-o pun. Dacă îi reuşeau planurile, avea să revină numai ca să plece din nou. Asta şi trebuia să sper. Dacă nu reuşea să-şi câştige taxa de ucenicie, trebuia să mă gândesc la altă cale de-a obţine banii. În toată vremea asta, eu aşteptam. A-l aştepta pe Hap să se întoarcă s-a transformat în a aştepta să plece din nou. Şi pe urmă? Pe urmă... altceva, mi-a sugerat inima, pe urmă avea să fie timp pentru mai multe, dar nu eram în stare să spun ce anume îmi tulbura sufletul. În clipele când conştientizam că stau în suspensie, viaţa toată parcă se revolta împotriva mea. Atunci lupul se scula în patru labe, ofta şi venea să se întindă lângă mine. Îmi ridica mâna cu botul şi-şi vâra sub ea capul lui mare.

Nu mai tânji. Îţi otrăveşti liniştea de azi tot gândindu-te la ziua de mâine. Băiatul se va întoarce când se va întoarce. De ce te îngrijorezi atât din cauza asta? Nu-i nimic în neregulă cu niciunul din noi doi. Ziua de mâine va veni foarte curând, *într-un fel sau altul.*

Ştiam că are dreptate. În mod normal, m-aş fi scuturat de griji şi mi-aş fi văzut de treburile casei. Odată, recunosc, am coborât la banca mea de la ţărmul mării. Dar n-am făcut decât să stau acolo şi să privesc apa îndelung. N-am încercat să-mi întrebuinţez Meşteşugul. Poate că, după atâţia ani, învăţasem, în sfârşit, că a-l folosi nu era un leac împotriva singurătăţii.

Vremea a rămas în continuare frumoasă. Fiecare dimineaţă era un nou dar răcoros şi proaspăt. Serile, reflectam eu în timp ce luam feliile de peşte de pe cârligele din afumătoare, erau şi mai preţioase. Îmi aduceau odihna binemeritată când îmi duceam treaba la capăt. Îmi aduceau satisfacţie, când le lăsam pe altă dată. Peştii au ieşit pe gustul meu, lucioşi, tari şi roşii pe dinafară, dar suficient de moi pe dinăuntru, ca să li se păstreze savoarea. Am aruncat ultima felie într-un săculeţ de plasă. Umplusem deja şase astfel de săculeţe şi le atârnasem de căpriorii din colibă. Cu asta, încheiam provizia pentru iarnă. Lupul m-a urmat înăuntru şi m-a urmărit cum mă urc pe masă, ca să agăţ ultimul sac cu peşte. I-am vorbit privind peste umăr.

— Ne sculăm de dimineaţă mâine, să căutăm un porc sălbatic?

Eu n-am pierdut niciun porc. Ai pierdut tu vreunul?

M-am uitat în jos la el, surprins. Era un refuz mascat cu umor, dar tot un refuz, la urma urmei. Mă aşteptasem să sară în sus de bucurie. Ca să fiu sincer, nici eu nu prea aveam chef de o vânătoare extenuantă, cum e prinsul unui porc. Venisem cu ideea numai ca să-i fac lui o bucurie. În ultima vreme, sesizasem la el un fel de apatie şi bănuiam că tânjeşte după Hap. Băiatul îi fusese un ager tovarăş de vânătoare. Mă temeam că, faţă de el, eu îl plictisesc. Ştiam că simte cum îl cercetez, privindu-l, dar s-a retras în mintea lui, lăsându-mi doar o învălmăşeală de gânduri.

— Te simţi bine? l-am întrebat, îngrijorat.

A întors brusc capul spre uşă. *Vine cineva.*

— Hap?

Am sărit imediat de pe masă.

Un cal.

Lăsasem uşa întredeschisă. S-a dus la ea şi-a tras cu ochiul afară, cu urechile ciulite. M-am dus şi eu lângă el. În clipa următoare, am auzit ropot de copite. *Starling?*

Nu-i femela urlătoare. Nu şi-a ascuns uşurarea că nu era menestrelul. Asta m-a durut puţin. De-abia în ultimul timp am înţeles pe deplin cât de mult o antipatiza. N-am spus nimic cu glas tare, nici nu i-am transmis gândul meu, dar el a ştiut, oricum. Mi-a aruncat o privire în semn că-şi cere iertare, apoi s-a furişat afară din casă.

Am ieşit pe prispă, aşteptându-l să se întoarcă şi ascultând. Un cal bun. Chiar şi la ora aceea târzie, tot voios alerga. Când s-au apropiat şi cal, şi călăreţ, am rămas cu respiraţia întretăiată. Se vedea din fiecare trăsătură că era o iapă grozavă, de rasă foarte bună. Era albă. Coama şi coada de zăpadă fluturau de parcă tocmai ar fi fost pieptănate. Ciucurii negri mătăsoşi prinşi în coamă se asortau cu hamul negru cu argintiu. Nu era un animal mare, dar i-am ghicit vigoarea după felul în care şi-a aruncat ochii şi şi-a ciulit urechea, precaută, în direcţia lupului nevăzut care mergea în coasta ei prin pădure.

Era alertă, fără să fie şi speriată. A ridicat mai mult copitele, ca pentru a-l asigura pe Ochi Întunecaţi că are destulă forţă fie să se lupte, fie să fugă.

Călăreţul era demn de calul care-l purta. Stătea bine în şa şi-

am sesizat armonia deplină dintre el şi iapă. Purta veşminte negre, decorate cu argint, ca şi cizmele. Ar fi părut o combinaţie sumbră, dacă argintul n-ar fi fluturat în valuri de broderie pe mantia lui de vară şi la marginea dantelei albe de la manşete şi gât. Tot cu argint îi era legat şi părul deschis la culoare, dat pe spate de pe fruntea înaltă. Mănuşi negre fine îi acopereau mâinile ca o a doua piele. Era un tânăr zvelt, dar, aşa cum sprinteneala calului te trimitea cu gândul la repeziciune, supleţea lui amintea mai degrabă de vioiciune decât de fragilitate. Avea pielea arămie, bronzată, la fel ca părul, şi trăsături delicate. Omul arămiu se deplasa în linişte. Se auzea numai tropotul ritmic al copitelor. Când s-a apropiat mai mult, a tras uşor de hăţuri dintr-o singură mişcare şi m-a privit cu ochii lui de ambră. Apoi mi-a zâmbit.

Un fior mi-a străbătut inima.

Mi-am umezit buzele, dar nu mi-am găsit cuvintele, iar dacă le-aş fi găsit, n-aş fi avut puterea să le rostesc. Inima îmi spunea ceva, ochii, altceva. Zâmbetul i s-a şters treptat de pe faţă şi din ochi, mascat sub trăsăturile înlemnite. Când mi-a vorbit, a făcut-o cu glas scăzut, pe un ton lipsit de inflexiuni.

— Nu vrei să mă saluţi, Fitz?

Am deschis gura, apoi, neajutorat, am desfăcut larg braţele. La gestul care spunea mai mult decât toate cuvintele pe care nu reuşeam să le rostesc, o expresie îi lumină chipul. Lucea ca şi când s-ar fi aprins o luminiţă în el. Nu descălecă, ci se aruncă de pe cal spre mine, ajutat la aterizare de Ochi Întunecaţi, care se năpusti brusc asupra lui din pădure. Iapa pufni alarmată şi sări de câteva ori scurt, pe picioarele ţepene. Bufonul sări din şa cu mai mult elan decât intenţionase, dar, agil ca întotdeauna, ateriză pe picioare. Calul se sperie, dar nu-l luă nimeni în seamă. Dintr-un pas, l-am şi ridicat pe bufon. L-am luat în braţe, în vreme ce lupul zburda în jurul nostru ca un căţeluş.

— Of, bufonule, am rostit cu glas înecat de emoţie. Nu se poate să fii tu, şi totuşi se poate. Şi nu-mi pasă cum de e aşa.

Îşi aruncă braţele în jurul gâtului meu. Mă strânse cu putere, până când inelul lui Burrich îmi intră în piele. Se agăţă de mine clipe îndelungate, ca o femeie, până când lupul se vârî între noi. Atunci se lăsă într-un genunchi pe pământ, fără să-i

pese că-şi murdăreşte hainele frumoase, şi-l îmbrăţişă.

— Ochi Întunecaţi! şopti cu bucurie nestăpânită. Nu m-am gândit c-o să te revăd. Bun găsit, prieten vechi.

Îşi îngropă faţa în ceafa lupului, ştergându-şi lacrimile. Nu mi-a venit să râd de el. Ale mele îmi curgeau libere pe obraz.

Se ridică în picioare dintr-o singură mişcare, cu graţia care-mi era la fel de familiară ca respiratul. Mă prinse de ceafă cu palmele, cum făcuse de atâtea ori, şi-şi lipi fruntea de a mea. Respiraţia îi mirosea a miere şi a rachiu de caise. Oare-şi făcuse curaj înainte de întâlnirea noastră? După câteva clipe, se retrase, dar îşi lăsă mâna pe umărul meu. Mă privi îndelung, plimbându-şi ochii de pe dunga albă din părul meu la cicatricele de pe faţă. L-am privit şi eu cu aceeaşi intensitate, ca să observ nu cât se schimbase – căci se făcuse, din alb, arămiu –, ci cât nu se schimbase. Arăta la fel de proaspăt ca atunci când îl văzusem ultima oară, cu cincisprezece ani în urmă. N-avea nici urmă de rid pe faţă.

Îşi drese glasul.

— Ei, nu mă inviţi înăuntru? mă întrebă.

— Ba da, sigur. Imediat ce ne ocupăm de calul tău, i-am răspuns cu vocea înecată de emoţie.

Zâmbetul larg care-i lumină faţa şterse toţii anii şi depărtarea dintre noi.

— Nu te-ai schimbat deloc, Fitz. Caii înainte de toate, aşa ai fost dintotdeauna.

— Eu nu m-am schimbat? am clătinat din cap. Tu eşti cel care nu arată nicio zi mai în vârstă. Însă în rest…

Am scuturat din cap neputincios, apropiindu-mă şovăitor de iapă. Animalul se îndepărtă cu paşi mari, ţinându-se la distanţă.

— Ai dat de bogăţie, bufonule. Şi te îmbraci la fel de frumos cum se îmbrăca Regal mai demult. Când te-am văzut prima oară, nu te-am recunoscut.

Scoase un oftat de uşurare, terminat cu un râset.

— Atunci nu e ceea ce m-am temut eu, că ai stat pe gânduri dacă să mă întâmpini sau nu?

O asemenea întrebare nici nu merita răspuns. Am ignorat-o, apropiindu-mă din nou de iapă. Ea întoarse capul, ca să n-o pot apuca de hăţuri. Nu scăpa lupul din ochi. Îl simţeam pe

bufon cum ne urmăreşte amuzat.
— Ochi Întunecaţi, nu mă ajuţi deloc şi o ştii foarte bine! am strigat, supărat.
Lupul plecă botul şi mă privi cu subînţeles, dar încetă cu hărţuiala.
Aş putea s-o duc chiar eu în şopron, dacă mi-ai da ocazia.
Bufonul lăsă uşor capul pe-o parte, uitându-se nedumerit la amândoi. Am simţit ceva venind din partea lui: o atingere cât se poate de discretă. Aproape că am uitat de iapă. Fără să vreau, am atins semnul pe care mi-l lăsase cu atâta vreme în urmă: amprentele argintii de pe încheietură, devenite de un gri şters cu vremea. Bufonul zâmbi din nou şi ridică o mână înmănuşată, cu degetul îndreptat spre mine, parcă pregătit să mă atingă din nou.
— În toţi anii aceştia, rosti el cu un glas de aur, ca pielea lui, ai fost cu mine, mi-ai fost la fel de aproape ca vârfurile degetelor, chiar dacă ne-au separat ani întregi şi ape fără de margini. Fiinţa ta era ca murmurul unei coarde ciupite la marginea auzului meu sau o mireasmă purtată de vânt. Tu n-ai simţit la fel?
Am inspirat adânc, temându-mă să nu-l jignesc cu răspunsul meu.
— Nu, i-am spus calm, aş vrea să fi fost aşa. De prea multe ori m-am simţit absolut singur, numai cu Ochi Întunecaţi. De prea multe ori am stat la marginea stâncii, căutând cu mintea pe cineva, oriunde, dar n-am simţit că mă caută şi pe mine cineva.
Clătină din cap.
— Dacă aş fi ştiut să folosesc Meşteşugul, ai fi ştiut că sunt acolo. Chiar în vârful degetelor tale, dar neauzit.
Am simţit o uşurare stranie, fără să am un motiv anume. Bufonul scoase un zgomot ciudat, un fel de ciripit, iar iapa veni imediat la el, să-şi frece botul de mâna sa întinsă. Stăpânul ei îmi dădu hăţurile, ştiind că de-abia aştept să mă ocup de ea.
— Ia-o. Călăreşte-o până la capătul potecii şi înapoi. Pun prinsoare că n-ai urcat pe un astfel de cal în viaţa ta.
În clipa în care am pus mâna pe hăţuri, iapa veni la mine. Se frecă cu botul de pieptul meu şi mă adulmecă tremurând din

nări. După aceea, ridică botul şi mă împinse uşor, parcă îndemnându-mă să cedez ispitei bufonului.
— Ştii de când n-am mai călărit? i-am întrebat pe amândoi.
— De prea multă vreme. Hai, ia-o, mă îndemnă.
Era un gest copilăresc să împartă imediat cu mine bunul lui nepreţuit, iar inima mea i-a răspuns pe măsură, ştiind că, oricât de lung timp şi oricât de departe am fost unul faţă de celălalt, nimic important nu se schimbase între noi.
N-am aşteptat să mă invite a doua oară. Am pus piciorul în scara şeii şi-am încălecat. În ciuda anilor trecuţi, am observat imediat cât de mult se deosebea iapa aceasta de calul meu de odinioară, Cenuşia. Era mai mică, cu oase mai subţiri şi mai delicată. M-am simţit neîndemânatic şi brutal când am îndemnat-o să pornească, apoi am răsucit-o, trăgând uşor de frâu. Mi-am mutat greutatea în şa, am smuls frâul, iar ea s-a dat imediat înapoi.
— Ar fi fost cel mai bun cal din Buckkeep pe vremea când Burrich era şef peste grajduri, am recunoscut.
Am mângâiat-o pe greabăn şi-am simţit dansul vioi al minţii ei micuţe şi curioase. Nu se temea, era doar curioasă. Lupul stătea pe prispă şi mă urmărea cu seriozitate.
— Trage o raită cu ea pe cărare, mă îndemnă bufonul. Zâmbetul meu s-a oglindit într-al lui. Şi las-o pe ea să conducă. Dă-i voie să-ţi arate ce poate.
— Cum o cheamă?
— Malta. Eu am botezat-o. Am cumpărat-o în Shoaks, în drum spre tine.
Am încuviinţat în sinea mea. În Shoaks, locuitorii cresc cai mici şi uşori ca să străbată câmpiile lor largi şi bătute de vânturi. Malta fusese uşor de întreţinut, îi trebuise puţină mâncare ca să reziste de la o zi la alta. M-am aplecat puţin în faţă.” Malta”, am spus, iar ea a înţeles că i-am rostit numele cu multă îngăduinţă. A ţâşnit în faţă şi duşi am fost.
Dacă drumul până la coliba mea o obosise, nu o arăta. Mai degrabă părea să se fi săturat de mersul în acelaşi ritm şi acum se bucura că are ocazia să-şi pună muşchii în mişcare. Am zburat pe sub coroanele boltite ale copacilor, iar copitele ei tropotind pe solul întărit răsunau ca un cântec în inima mea.
Acolo unde poteca mea se întâlnea cu drumul mare, am

oprit-o. Nici măcar nu răsufla greu; dimpotrivă, şi-a arcuit gâtul şi-a tras foarte uşor de zăbală, ca să-mi atragă atenţia că s-ar bucura să mai alerge. Am ţinut-o pe loc, privind şi la stânga, şi la dreapta drumului. Ciudat cum mica schimbare de perspectivă mi-a modificat felul în care percepeam lumea din jur. Călare pe animalul acela splendid, drumul mi se părea o panglică desfăşurată înaintea mea. Se pregătea de amurg, dar, şi aşa, eu tot am clipit în lumina blândă, ghicind posibilităţi nenumărate în dealurile cu nuanţe albăstrii şi munţii care mărgineau orizontul înserării. Iapa care fremăta între coapsele mele îmi aducea întreaga lume mai aproape. Am potolit-o şi mi-am plimbat privirea pe un drum care, până la urmă, putea să mă ducă la Buckkeep sau, într-adevăr, oriunde în lume. Traiul meu paşnic din colibă împreună cu Hap părea că mă îngrădeşte şi mă împiedică, aşa cum stânjeneşte o piele uzată trupul. Tânjeam să mă zbat ca un şarpe şi să năpârlesc, ca să ies proaspăt şi sclipitor în lumea largă.

Malta clătină din cap, fluturându-şi coama cu ciucuri şi aducându-mi aminte că stăteam şi priveam în depărtare de multă vreme. Soarele săruta orizontul. Iapa a făcut un pas sau doi, forţând frâul strâns de mine. Avea propria voinţă şi dorea s-o ia la galop în josul drumului la fel de mult pe cât dorea să se întoarcă la pas la coliba mea. Aşa că am făcut un compromis: am întors-o din nou pe potecă, dar i-am dat voie să impună ea ritmul. A ales un galop mic. Când, ajunşi în faţa casei, am oprit-o, bufonul m-a privit pe după uşă.

— Am pus apă la fiert. Adu-mi desaga, dacă eşti amabil. Am cafea din Bingtown în ea.

Am dus-o pe Malta în grajd, lângă ponei, şi i-am dat apă proaspătă şi fânul pe care îl aveam. Poneiul preţuia mult nutreţul şi nu-l deranja să pască pe dealul cu tufe din spatele colibei. Harnaşamentul luxos al bufonului sclipea straniu pe peretele aspru. Mi-am aruncat şaua cu desagi pe umăr. Amurgul văratic se adâncea când m-am întors în casă. La ferestre scânteiau lumini, iar înăuntru se auzea zgomot plăcut de oale. Intrând şi punând şaua pe masă, l-am văzut pe lup trântit în faţa focului, ca să-şi usuce blana, şi pe bufon păşind pe lângă el, ca să agaţe un ceainic de cârlig. Am clipit şi, câteva secunde, am revenit în coliba lui din munţi, aşteptând

să mi se vindece o rană veche, în timp ce el stătea între mine şi restul lumii, păzindu-mă, ca să mă pot odihni. Atunci, ca şi acum, făurise o altă realitate în jurul lui, aducând ordine şi pace pe o insuliţă în care focul ardea cu lumină blândă şi mirosea, simplu, a pâine coaptă în cuptor.

Bufonul îşi mută ochii la mine. Galbenul lor oglindea culoarea flăcărilor. Lumina îi scălda pomeţii obrajilor şi scădea pe măsură ce i se pierdea prin păr. Am clătinat uşor din cap.

— Cât s-a pregătit soarele să apună, tu mi-ai şi arătat lumea largă de pe spinarea calului şi-ai adus sufletul lumii între pereţii colibei mele.

— O, prieten drag, rosti el calm.

Mai mult de-atât nici nu trebuia spus.

Suntem întregi.

La gândul acela, bufonul lăsă capul într-o parte. Părea că încearcă să-şi aducă aminte un lucru important. Privirea mea s-a întâlnit, scurt, cu a lupului. Avea dreptate. Asemenea cioburilor unui vas de lut care se unesc cu atâta precizie, încât spărtura devine invizibilă, bufonul se unea cu noi şi ne completa. Dacă vizita lui Chade îmi umpluse mintea de întrebări şi de nevoi, prezenţa bufonului era, ea însăşi, un răspuns şi o mulţumire.

Găsise singur cele de trebuinţă în grădina şi în cămara mea. Într-o oală fierbeau la foc mic cartofi noi, morcovi proaspeţi şi napi mici, albi şi violeţi. Peşte proaspăt dres cu busuioc aburea sub un capac care acoperea numai bine altă oală.

— Lupul se pare că-şi aduce aminte cât îmi place peştele proaspăt, observă bufonul, văzând că ridic întrebător din sprâncene.

Ochi Întunecaţi îşi lăsă urechile pe spate şi scoase la mine limba lungă. Turte coapte pe poliţa căminului şi gem de mure completau masa noastră simplă. Bufonul reuşise să descopere şi rachiul meu de Sandsedge. Băutura ne aştepta pe masă.

Bufonul scotoci în desagă şi scoase un săculeţ cu boabe maronii lucind a ulei.

— Miroase, îmi ceru, apoi mă puse să le zdrobesc, în timp ce el umplea şi ultima mea oală cu apă de pus la fiert.

N-am vorbit prea mult. El zumzăia pentru sine, focul trosnea, iar capacele ţopăiau pe oale, lăsând aburii să evadeze în foc

din când în când. Pistilul lovea mojarul cu un zgomot plăcut când eu zdrobeam boabele aromate. Ne-am retras o vreme amândoi în timpul lupului, trăind mulţumirea prezentului, fără să ne îngrijoreze ce-a fost sau ce avea să vină. Seara aceea rămâne, pentru mine, un moment nepreţuit, auriu şi parfumat precum rachiul în pahare de cristal.

Cu o îndemânare care pe mine nu m-a caracterizat niciodată, bufonul a pregătit mâncarea imediat, astfel încât cafeaua maronie aburea odată cu peştele şi legumele, iar turtele ne aşteptau calde, sub un şervet curat. Ne-am aşezat împreună la masă. Bufonul i-a pregătit o felie de peşte moale şi lupului, care a mâncat-o cuminte, deşi ar fi preferat-o crudă şi rece. Plăcerea bucatelor mâncate împreună, într-o minunată seară călduţă, umplea casa şi se revărsa prin uşa întredeschisă, dincolo de care se ghicea noaptea înstelată.

Am clădit vasele murdare unele peste altele, urmând să le spălăm mai târziu, şi am ieşit să bem cafeaua pe prispă. Nu mai gustasem boabele acelea străine până atunci. Mă atrăgea mai mult mirosul lichidului maroniu şi fierbinte decât gustul lui, deşi îmi punea mintea pe roate într-un mod cât se poate de plăcut. Până la urmă, ne-am pomenit că o luăm toţi trei în jos, spre pârâu, cu cănile calde în mâini. Ochi Întunecaţi a băut apă rece îndelung, apoi ne-am întors în plimbare şi ne-am oprit la grădină. Bufonul a răsucit mărgelele de pe talismanul de la Jinna în timp ce-i spuneam povestea lui. Pe urmă a dat un bobârnac uşor clopoţelului care a clinchetit o singură dată în întuneric. Ne-am dus să vedem ce face iapa, iar eu am închis uşa coteţului, ca să stea găinile în siguranţă peste noapte. Ne-am întors agale la colibă şi m-am aşezat la marginea prispei. Fără un cuvânt, bufonul mi-a luat cana goală şi a intrat în casă.

Când a revenit, cana era plină-ochi cu rachiu. El s-a aşezat lângă mine, de-o parte; la fel şi lupul, de partea cealaltă, cu capul pe genunchiul meu. Am sorbit din băutură, mi-am trecut urechea lupului printre degete şi-am aşteptat. Bufonul a oftat uşor.

— Am stat departe de tine cât de mult am putut.

Îmi vorbise ca şi când ar fi vrut să se scuze. Am ridicat din sprânceană.

— Oricând ai fi venit să mă vizitezi, tot n-ar fi fost prea devreme. Nu o dată m-am întrebat ce s-o fi ales de tine.

Dădu din cap aprobator, cu o expresie serioasă.

— M-am ţinut la distanţă, în speranţa că, într-un sfârşit, îţi vei găsi pacea şi mulţumirea.

— Şi le-am găsit, l-am asigurat. Le-am găsit.

— Iar acum m-am întors ca să ţi le alung.

Nu s-a uitat la mine când mi-a spus vorbele acelea. Privea pierdut în noapte, în întunericul din spatele copacilor deşi. Dădea din picioare ca un copil şi sorbea din rachiu.

Mi-a stat sufletul în loc. Crezusem că venise la mine de dragul meu. Prudent, l-am întrebat.

— Aşadar, te-a trimis Chade? Să mă rogi să mă întorc la Buckkeep? i-am dat deja un răspuns.

— Da? Aha. Făcu o scurtă pauză, învârtind rachiul în cană în vreme ce cugeta. Ar fi trebuit să-mi dau seama că a fost deja aici. Nu, prietene, nu l-am văzut deloc pe Chade în anii aceştia. Dar faptul că te-a căutat dovedeşte lucrul de care m-am temut. Ne aşteaptă o vreme când Profetul Alb trebuie să apeleze din nou la Catalizatorul lui. Crede-mă, dacă ar exista altă cale, dacă te-aş putea lăsa în pace, aş face-o. Sincer, aş face-o.

— De ce anume ai nevoie de la mine? am întrebat cu glas scăzut.

Însă nu era în stare să-mi dea un răspuns direct atunci, după cum nu fusese nici pe timpul când îi slujise drept bufon regelui Shrewd, iar eu fusesem nepotul bastard al aceluiaşi rege.

— Am nevoie de ceea ce am avut întotdeauna, încă de când am descoperit că exişti. Dacă e să schimb cursul timpului, dacă e să îndrept lumea pe o cale mai adevărată decât a mers vreodată, atunci trebuie să te am alături. Viaţa ta e unealta de care mă folosesc ca să oblig viitorul să se abată de la făgaşul lui.

Se uită la expresia mea nemulţumită şi izbucni în râs.

— Mă străduiesc, Fitz, zău că mă străduiesc. Vorbesc cât de limpede pot, dar tu refuzi să crezi ceea ce-ţi aud urechile. Prima oară am venit în cele Şase Ducate şi la curtea lui Shrewd, cu atâţia ani în urmă, ca să găsesc o cale de a evita un dezastru. Am venit aici neştiind cum o voi face, ci doar că

trebuie s-o fac. Şi peste ce-am dat? Peste tine. Un bastard, totuşi, un moştenitor al dinastiei Farseer. Nu te zărisem în niciun viitor la care trăsesem cu ochiul, dar, când am rememorat tot ceea ce ştiam despre profeţiile neamului meu, te-am aflat pe tine, din nou şi din nou. Erai acolo, pomenit în vorbe piezişe şi aluzii subtile. Aşa că am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să te ţin în viaţă, adică să te îndemn pe tine să rămâi în viaţă. Am orbecăit prin ceaţă călăuzit doar de o presimţire discretă ca urma lucioasă de melc. Am acţionat ştiind numai ceea ce trebuia să preîntâmpin, nu şi ceea ce trebuia să provoc. Am păcălit toate celelalte viitoruri. Te-am îndemnat să intri în pericol şi te-am smuls din ghearele morţii, ignorând preţul pe care l-ai plătit prin durerile trupului, cicatrice şi visuri destrămate. Dar ai supravieţuit, iar când toate cataclismele Purificării din Buckkeep s-au încheiat, neamul Farseer avea un moştenitor adevărat. Datorită ţie. Deodată, parcă aş fi fost înălţat pe o culme deasupra unei văi ascunse de ceaţă. Nu spun că ochii mei străpung ceaţa, ci doar că mă ridic deasupra ei şi desluşesc, la mare depărtare, culmile unui posibil viitor nou. Unul care se întemeiază pe tine.

M-a privit cu ochii săi gălbui, care parcă străluceau în lumina vagă ce pătrundea prin uşa deschisă. Se uita la mine pur şi simplu, iar eu m-am simţit dintr-odată bătrân şi-am tresărit când un junghi mi-a trezit la viaţă cicatricea lăsată demult de o săgeată pe spate şi mi-a tăiat respiraţia câteva secunde, urmat de o zvâcnire grea şi surdă, ca o presimţire. Mi-am zis că stătusem prea mult în aceeaşi poziţie, atâta tot.

— Ei? mă îndemnă bufonul, scrutându-mi chipul cu ochi parcă flămânzi.

— Cred că mai vreau puţin rachiu, i-am mărturisit, căci nu ştiu cum, mi se golise cana între timp.

O goli şi el pe-a lui şi o luă şi pe-a mea. Se ridică, iar lupul şi cu mine i-am urmat exemplul, mergând după el în colibă. Scotoci prin raniţă şi scoase o sticlă goală pe sfert. Mi-am notat observaţia în minte: deci îşi făcuse curaj pentru întâlnirea noastră. M-am întrebat care parte a ei îl îngrozise mai mult. Scoase dopul şi ne umplu cănile. Scaunul meu şi taburetul lui Hap erau lângă foc, dar am preferat să ne aşezăm pe pietrele căminului în care focul abia pâlpâia. Cu un

oftat adânc, lupul se întinse între noi şi-şi aşeză capul în poala mea. L-am mângâiat pe cap şi-am simţit junghiul care l-a străbătut. Mi-am mutat mâna pe încheieturile lui de la şolduri şi le-am masat uşor. Lupul scoase un mârâit gros sub atingerea mea.

Te doare tare?

Vezi-ţi de treaba ta.

Tu eşti treaba mea.

Nu mi-e mai uşor dacă împart durerea cu tine.

Nu sunt aşa sigur de asta.

— Îmbătrâneşte, ne întrerupse bufonul gândurile împreunate.

— Ca mine, am subliniat. Tu, însă, eşti la fel de tânăr ca întotdeauna.

— Cu toate astea, sunt mult mai în vârstă decât voi amândoi la un loc. Iar în seara asta îmi simt povara fiecărui an trăit.

Ca pentru a-şi dezminţi propriile cuvinte, ridică genunchii la piept şi-şi propti bărbia de ei, cuprinzându-şi picioarele cu braţele.

Dacă ai bea un pic de ceai din scoarţă de salcie, ţi-ai mai uşura suferinţa.

Scuteşte-mă de poşirca aia a ta şi masează-mă mai departe.

Un zâmbet discret arcui buzele bufonului.

— Aproape că vă aud. Parcă-mi zumzăie o gâză pe la ureche sau mă râcâie ceva uitat. Sau parcă încerc să-mi amintesc gustul unui lucru simţindu-i boarea trecătoare. Pe neaşteptate, ne-am privit în ochi. Îmi dă senzaţia de singurătate.

— Îmi pare rău, i-am zis, neştiind ce altceva să-i spun.

Felul în care vorbeam eu cu Ochi Întunecaţi nu era un efort de a-l exclude pe bufon din cercul nostru. Atâta doar că cercul ne făcea una pe amândoi, într-un fel pe care nu-l puteam împărtăşi altora.

Totuşi, odată l-am împărtăşit, îmi reaminti lupul. *Odată l-am împărtăşit, şi ne-a fost bine.*

Nu cred că mi-am aruncat ochii la mâna înmănuşată a bufonului. Poate că era mai aproape de noi decât ne dădeam seama, pentru că a ridicat mâna şi şi-a scos mănuşa fin ţesută, dezvelindu-şi degetele lungi, frumoase. Demult, atinsese din întâmplare cu ele mâinile îmbibate de Meşteşug ale lui Verity. Atingerea aceea îi argintase degetele şi-i dăruise

un Meşteşug al pipăitului, graţie căruia afla istoria lucrurilor doar punând mâna pe ele. Mi-am răsucit şi eu încheietura, ca s-o studiez. Se vedeau pe ea urmele de un gri pal, lăsate odinioară de atingerea lui. O vreme, minţile noastre se împreunaseră, ca şi când el, Ochi Întunecaţi şi cu mine am fi alcătuit un adevărat cerc al Meşteşugului. Însă argintul de pe degetele bufonului se ştersese, asemenea urmelor de pe încheietura mea şi a legăturii care ne unise cândva.

Bufonul ridică un deget, un semn parcă de avertizare. Apoi îşi răsuci mâna şi-o întinse spre mine, ca şi cum mi-ar fi oferit un dar invizibil pe vârfurile degetelor. Am închis ochii, nevrând să cedez ispitei. Am clătinat uşor din cap.

— N-ar fi înţelept, am spus cu glas răguşit.

— Un bufon trebuie să fie înţelept?

— Ai fost întotdeauna cea mai înţeleaptă fiinţă pe care am cunoscut-o. Am deschis ochii şi i-am întâlnit privirea sinceră. Am nevoie de Meşteşug aşa cum am nevoie de aer, bufonule. Dar îndepărtează-l de mine, te rog.

— Dacă eşti sigur… nu, ar fi o cruzime să te întreb. Uite, a dispărut, gata.

Îşi puse din nou mănuşa pe mână, o ridică să mi-o arate, apoi şi-o împreună cu cea dezvelită.

— Mulţumesc.

Am sorbit îndelung din rachiu. Am simţit gustul unei livezi de vară şi-am auzit zumzet de albine sub soarele fierbinte, printre fructe pârguite şi căzute de pe ramuri. Miere şi caise îmi dansau pe limbă. Era necuviincios de plăcut.

— N-am mai gustat niciodată ceva atât de bun, am remarcat, bucuros să schimb subiectul.

— A, da. Mă tem că m-am răsfăţat, acum, că mi-o permit. Mi-am făcut o provizie serioasă în Bingtown, nu trebuie decât să trimit un mesaj celor de-acolo ca să le spun unde să mi-o expedieze.

Am lăsat capul pe-o parte, căutând gluma din cuvintele lui. Încet-încet, am înţeles că vorbea serios. Hainele frumoase, calul pursânge, cafeaua de la Bingtown, acum, rachiul…

— Eşti bogat? am riscat eu întrebarea, dar nu fără o umbră de precauţie.

— Cuvântul nu se potriveşte cu realitatea.

Obrajii lui de chihlimbar căpătară o nuanţă trandafirie. Părea că suferă să recunoască adevărul.

— Spune-mi! am insistat, zâmbind la soarta care-i fusese favorabilă.

El clătină din cap.

— E o poveste prea lungă. Lasă-mă să ţi-o scurtez. Nişte prieteni au stăruit să împartă cu mine o avere primită pe neaşteptate. Nici măcar nu cred că ştiau cât de mult înseamnă toate lucrurile pe care mi le-au dat. Am o prietenă într-un oraş negustoresc, departe, în sud, le vinde la cel mai bun preţ care se poate cere pe asemenea bunuri rare şi-mi trimite scrisori de credit la Bingtown. Scutură din cap trist, surprins de norocul care dăduse peste el. Oricât cheltuiesc, parcă tot mai mult primesc.

— Mă bucur pentru tine, i-am spus cu o sinceritate venită din adâncul inimii.

El zâmbi.

— Am ştiut c-ai să te bucuri. Totuşi, partea cea mai ciudată e că asta nu schimbă nimic. Fie că dorm pe un pat de aur, fie pe o saltea de fân, destinul meu rămâne acelaşi. Al tău, la fel.

Deci ne-am întors de unde am plecat. Mi-am adunat toate puterile şi voinţa.

— Nu, bufonule, am zis cu glas ferm. Nu mă mai las prins în iţele politice de la Buckkeep. Am viaţa mea acum, aici.

Lăsă capul pe-o parte şi umbra vechiului său surâs de bufon îi lăţi buzele.

— Of, Fitz, dar întotdeauna ai avut viaţa ta. Tocmai asta e problema. Întotdeauna ai avut un destin. Cât priveşte faptul că eşti aici… îşi aruncă iute ochii prin odaie. *Aici* nu e altceva decât locul în care stai în clipa de faţă. Sau în care şezi. Inspiră adânc. N-am venit să te târăsc înapoi la nimic, Fitz. Timpul m-a adus aici. Şi tot el te-a adus şi pe tine. Şi pe Chade. Şi orice alte întorsături neaşteptate ale sorţii în ultima vreme. Mă înşel?

Nu se înşela. Toată vara fusese o cotitură largă în viaţa mea, care se scurgea lin. Nu i-am răspuns, dar nici n-a fost necesar. Ştia deja răspunsul. Se lăsă pe spate, întinzându-şi picioarele. Se muşcă cu delicateţe de degetul mare neînmănuşat, apoi îşi propti capul de scaun şi închise ochii.

— Te-am visat odată, i-am spus pe neaşteptate.
Nu intenţionasem să i-o spun.
— Cred că am mai avut o dată discuţia asta, rosti, deschizând un ochi galben, de pisică. Cu multă vreme în urmă.
— Nu. De data asta e altfel. N-am ştiut că te-am visat pe tine decât cu o clipă în urmă. Sau poate că am ştiut.
Fusese o noapte agitată, cu ani în urmă. Mă trezisem şi visul mi se agăţase de colţul minţii ca smoala de mâini. Ştiusem şi atunci că avea o semnificaţie, dar frânturile celor visate îmi spuneau prea puţine. Nu le-am perceput înţelesul.
— N-am ştiut că îţi schimbaseşi culoarea în auriu, vezi tu? Acum, când te-ai lăsat pe spate cu ochii închişi… Tu sau altcineva stăteai întins pe o podea tare de lemn, cu ochii închişi. Erai bolnav sau rănit. Un bărbat s-a aplecat deasupra ta. Am simţit că vrea să-ţi facă rău. Aşa că l-am…
Îl respinsesem cu ajutorul Harului, cum nu mai făcusem de mulţi ani. O respingere brutală din partea unei prezenţe animalice, menită să-l împingă la o parte, să-l domine într-un mod pe care nu-l înţelegea, dar îl ura. Ura îi era la fel de mare ca teama. Bufonul tăcea, aşteptând să continui.
— L-am azvârlit de lângă tine. Era furios, te ura, voia să-ţi facă rău. Dar eu l-am forţat să creadă că trebuie să ceară ajutor, să anunţe că eşti la ananghie. M-a detestat pentru ceea ce i-am făcut, dar a fost nevoit să mi se supună.
— Pentru că i-ai ars mintea cu Meşteşugul, spuse bufonul calm.
— Poate, am recunoscut, în ciuda voinţei mele.
Bineînţeles, a doua zi, mă chinuiseră îndelung durerea de cap şi foamea de Meşteşug. Gândul mă tulbura. Îmi tot spusesem că nu eram chiar atât de priceput la Meşteşug. Alte vise îmi tulburau memoria. Le-am alungat din nou. Nu, mi-am promis. Nu erau aceleaşi.
— Era puntea unui vas, rosti bufonul. Şi e foarte posibil ca tu să-mi fi salvat viaţa. Inspiră adânc. Mi-am zis eu că asta trebuie să se fi întâmplat. N-am înţeles niciodată de ce n-a scăpat de mine când a avut ocazia. Uneori, când eram singur, râdeam de mine că mă agăţam de o asemenea speranţă. Că mă credeam atât de important pentru cineva, încât acel cineva să călătorească în vis ca să mă apere.

— Ar fi trebuit să ştii mai bine, i-am atras atenţia cu voce liniştită.

— Crezi?

Întrebarea era mai degrabă o provocare. Bufonul m-a privit fix, cum nu mă mai privise niciodată până atunci. N-am înţeles durerea pe care i-am citit-o în ochi, nici speranţa din ei. Voia ceva de la mine, însă nu eram sigur ce anume. Am încercat să-i vorbesc, dar, înainte de a găsi ce să-i spun, s-a scurs momentul. A întors capul, eliberându-mă de privirea sa rugătoare. Când s-a uitat din nou la mine, şi-a schimbat şi expresia feţei, dar şi subiectul discuţiei noastre.

— Ce s-a întâmplat cu tine după plecarea mea?

Întrebarea mă luă prin surprindere.

— Am crezut că... dar ai spus că nu l-ai văzut pe Chade de mult timp. Atunci cum de-ai ştiut unde mă găseşti?

În loc de răspuns, bufonul închise ochii şi-şi lipi în faţa lor cele două degete arătătoare. Deschise apoi ochii şi-mi zâmbi. Ştiam că n-aveam să capăt alt răspuns de la el.

— Nici nu ştiu de unde să încep, am spus.

— Ştiu eu. Cu mai mult rachiu.

Se ridică cu uşurinţă în picioare. L-am lăsat să-mi ia cana goală. Am pus mâna pe capul lui Ochi Întunecaţi şi l-am simţit plutind între somn şi veghe. Dacă-l mai dureau şoldurile, o ascundea foarte bine. Devenise tot mai priceput în a se ţine la distanţă de mine. M-am întrebat de ce-şi tăinuieşte durerea.

Ai chef să-ţi împărţi cu mine suferinţa? Lasă-mă-n pace şi nu mai căuta necazul cu lumânarea. Nu trebuie să rezolvi tu toate problemele din lume. Înălţă capul de pe genunchiul meu şi, cu un oftat prelung, se întinse mai comod în faţa căminului. Ca şi când s-ar fi lăsat o perdea între noi, se ascunse de mine încă o dată.

M-am ridicat alene, cu mâna apăsându-mi spatele, ca să-mi potolesc propria durere. Avea dreptate lupul. Câteodată, n-avea rost să-ţi împărţi durerea. Bufonul umplu ambele căni cu rachiu de caise. Eu m-am aşezat la masă, iar el mi-o aduse pe-a mea şi mi-o puse în faţă. Pe-a lui o ţinu în mână şi se plimbă prin odaie. Se opri în faţa hărţii celor Şase Ducate de pe perete, lăsată neterminată de Verity, aruncă un ochi în alcovul unde dormea Hap, pe urmă se propti de uşa dormitorului meu.

Când Hap venise să locuiască la mine, adăugasem o încăpere căreia îi ziceam birou. Avea propriul cămin, o masă şi un suport pentru pergamente. Bufonul se opri în pragul ei, apoi păşi îndrăzneţ înăuntru. L-am urmărit din priviri. Parcă pândeam un motan care explora o casă bizară. Nu atingea nimic, însă părea că vede totul.

— O mulţime de pergamente, remarcă el din camera cealaltă.

I-am răspuns vorbind mai tare.

— Încerc să scriu istoria celor Şase Ducate. Patience şi Fedwren mi-au propus lucrul ăsta cu ani în urmă, când eram copil încă. Îmi trece timpul mai uşor seara.

— Înţeleg. Îmi dai voie?

Am încuviinţat. Bufonul se aşeză la masa mea şi desfăşură manuscrisul cu jocul pietrelor.

— A, da, îmi aduc aminte de el.

— Chade m-a rugat să i-l dau lui când îl termin. I-am mai trimis câte ceva din când în când, prin Starling. Dar, până acum vreo lună, nu l-am mai văzut de când ne-am despărţit în Regatul Munţilor.

— Aha. Dar ai mai văzut-o pe Starling.

Stătea cu spatele la mine. Oare ce expresie avea acum? Bufonul şi menestrelul nu se împăcaseră bine niciodată. O vreme, încheiaseră o pace temporară, dar eu fusesem întotdeauna mărul discordiei dintre ei. Bufonul nu aprobase prietenia mea cu Starling, nu crezuse că ea punea interesul meu pe primul loc. Din cauza asta, nu-mi venea deloc uşor să recunosc în faţa lui că avusese dreptate de la început până la sfârşit.

— O vreme, m-am întâlnit cu ea. Am văzut-o când şi când, vreme de şapte-opt ani, să zicem. Ea e cea care mi l-a adus pe Hap cu şapte ani în urmă. Băiatul tocmai a împlinit cincisprezece ani. Acum nu e acasă; s-a dus să caute de lucru, sperând să câştige bani mai mulţi pentru taxa de ucenicie. Vrea să ajungă tâmplar de dulapuri. Se descurcă bine pentru un băiat; el a făcut şi masa, şi suportul. Încă nu ştiu dacă are destulă răbdare pentru detalii, aşa cum trebuie să aibă un tâmplar bun. Dar asta îşi doreşte el şi vrea să devină ucenicul unui tâmplar din oraşul Buckkeep. Îl cheamă Gindast şi e un

meşter bun. Chiar şi eu am auzit de el. Dacă mi-aş fi dat seama că Hap ţinteşte atât de sus, aş fi pus mai mult deoparte în anii ăştia. Dar…

— Starling?

Întrebarea rostită de bufon pe un ton bănuitor mă smulse din cugetările mele despre băiat. Îmi veni greu să recunosc adevărul.

— E măritată. Nu ştiu de cât timp. A aflat băiatul când s-a dus împreună cu ea la Festivalul Primăverii, la Buckkeep. Mi-a spus când s-a întors acasă. Am ridicat din umeri. A trebuit să pun capăt legăturii noastre. Ştia şi ea că aveam s-o termin când aflu, dar tot s-a supărat. N-a înţeles de ce nu puteam continua, câtă vreme soţul ei n-ar fi ştiut nimic despre noi.

— Asta-i Starling, spuse el cu un glas ciudat, deloc critic, de parcă am fi discutat despre mana grădinii. Se răsuci în scaun şi mă privi peste umăr. Şi ţi-ai revenit?

Mi-am dres vocea.

— Mi-am găsit de lucru. Şi nu m-am gândit prea mult la asta.

— Dacă ea nu s-a ruşinat deloc, ai impresia că trebuie să te ruşinezi tu pentru amândoi. Oamenii ca ea se pricep de minune să dea vina pe alţii. Cerneala asta roşie-i grozavă. De unde-o ai?

— Eu am făcut-o.

— Nu mai spune!

Curios ca un copil, trase dopul unei călimări de pe masă şi-şi vârî degetul înăuntru. Îl scoase tot roşu la vârf şi-l studie o clipă.

— Am păstrat inelul lui Burrich, recunoscu pe neaşteptate. Nu i l-am mai dat lui Molly.

— Înţeleg. Mă bucur că n-ai făcut-o. Mai bine să nu ştie niciunul din ei că am supravieţuit.

— Aha! Încă o întrebare la care am primit răspuns. Scoase o batistă albă din buzunar şi-o murdări ştergându-se de cerneală. Aşa, deci. Ai de gând să-mi povesteşti toate în ordine sau trebuie să te trag de limbă şi să le aflu cu ţârâita?

Am oftat. Mă îngrozea să-mi amintesc vremurile acelea. Chade se mulţumise să-i povestesc evenimentele legate de neamul regesc Farseer. Bufonul va dori să afle mult mai multe. Oricât băteam în retragere, nu puteam nega faptul că

eram dator să-i spun tot.

— O să-ncerc. Dar acum sunt obosit, am băut amândoi prea mult rachiu şi sunt mult prea multe de povestit într-o seară.

Se răsuci la loc pe scaun.

— Te aşteptai să plec mâine?

— Aşa m-am gândit. I-am privit expresia feţei când am adăugat: Nu am sperat.

Mă crezu pe cuvânt.

— Asta-i bine, pentru că ai fi sperat în zadar. La culcare cu tine, Fitz. Eu o să dorm în patul băiatului. Nu-i târziu nici mâine să-ncepem să recuperăm aproape cincisprezece ani de absenţă.

Rachiul de caise al bufonului era mai tare decât cel de Sandsedge sau eu eram mai obosit decât de obicei. M-am dus împleticindu-mă în odaia mea, mi-am scos cămaşa şi m-am trântit în pat. Am zăcut acolo, camera învârtindu-se cu mine, şi-am ascultat paşii uşori ai bufonului care mişuna prin odaia cealaltă, stingând lumânări şi trăgând zăvorul. Poate că numai eu aş fi observat uşoara nesiguranţă din mişcările lui. După aceea, s-a aşezat pe scaunul meu, cu picioarele întinse către foc. Lângă ele, lupul gemu şi se foi în somn. I-am cercetat mintea cu fineţe; dormea adânc şi degaja mulţumire.

Am închis ochii, dar camera se învârtea cu mine şi-mi era greaţă. I-am întredeschis şi m-am uitat la bufon. Stătea liniştit, cu privirea la foc, însă lumina veselă a flăcărilor i se regăsea în trăsăturile când ascunse, când dezvăluite de dansul umbrelor. Auriul pielii sale părea un truc al flăcărilor, dar eu ştiam că e cât se poate de real.

Îmi venea greu să accept că nu mai era drăcuşorul neastâmpărat care-l slujise, dar îl şi apărase pe regele Shrewd atâţia ani. Cu excepţia culorii, trupul nu i se schimbase. Mâinile sale graţioase, cu degete lungi, atârnau pe braţele scaunului. Părul lui, odată lipsit de culoare şi diafan ca puful de păpădie, era acum dat pe spate şi prins într-o coadă aurie. Închise ochii şi-şi propti capul de spătar. Flăcările îi colorau profilul nobil în nuanţe de bronz. Hainele scumpe pe care le purta acum aminteau oarecum de fostul lui veşmânt în alb şi negru, dar puneam prinsoare că n-avea să mai poarte niciodată clopoţei şi panglici, nici sceptrul cu cap de şobolan.

Spiritul lui viu şi limba sa ascuţită nu mai influenţau cursul evenimentelor politice. Făcea ce voia cu viaţa lui acum. Am încercat să mi-l închipui ca pe-un om avut, care putea să călătorească şi să trăiască după placul inimii. Un gând neaşteptat mă scoase brusc din starea mea de toropeală.

— Bufonule? am strigat în odaia întunecată.

— Ce-i?

Nu deschise ochii, dar reacţia lui imediată îmi arătă că nu adormise.

— Nu mai eşti bufon. Cum ţi se spune acum?

Un zâmbet leneş îi arcui buzele din profil.

— Cum îmi spune cine anume?

Vorbise pe tonul cu care obişnuise să mă tragă de limbă odinioară. Dacă aş fi încercat să-mi lămuresc întrebarea lui, m-ar fi atras calambururi până când aş fi renunţat să primesc răspunsul. Am refuzat să mă las prins în joc, aşa că mi-am reformulat întrebarea.

— Cum vrei să-ţi spun?

— Aha, cum vreau să mă strigi *tu* pe mine? Acum pricep. Asta-i cu totul altă întrebare.

Glasul îi dansa pe tonuri băşcălioase. Am tras adânc aer în piept şi am rostit cât se poate de clar.

— Care e numele tău, numele tău adevărat?

— Aha. Deveni brusc serios. Inspiră scurt. Numele meu. Adică cum m-a botezat mama când m-a născut?

— Întocmai.

Mi-am ţinut respiraţia. Rareori vorbea de copilăria lui. Dintr-odată, mi-am dat seama că-i ceream un lucru nemaipomenit. Era vorba de vechea magie a numelor: dacă ştiu cum te cheamă, atunci eşti în puterea mea. Dacă-ţi spun cum mă cheamă, atunci eu sunt în puterea ta. Aşa cum păţeam ori de câte ori îi puneam bufonului o întrebare directă, mi-era groază de răspuns, deşi muream de nerăbdare să-l aflu.

— Dacă-ţi spun, atunci o să mă strigi aşa?

Am ghicit, din inflexiunea vocii lui, că trebuia să-mi cumpănesc vorbele. Asta m-a pus pe gânduri. Numele său era al lui, nu se făcea să-l strig în gura mare.

— Numai când suntem noi doi. Şi numai dacă vrei, am propus eu, solemn, considerând că rostesc un fel de jurământ.

— Aha. Se întoarse cu faţa la mine. Obrajii îi luceau de încântare. Păi, sigur că vreau, mă asigură.

— Deci?

Mă cuprinse brusc nesiguranţa, convins că şi de data asta bufonul se dovedise mai bun decât mine.

— Numele pe care mi l-a dat mama ţi-l spun acum ţie, ca să mă strigi cu el când suntem numai noi doi. Inspiră scurt şi-şi răsuci iar privirea spre foc. Închise ochii, dar zâmbetul i se lăţi. M-a botezat „Preaiubitul”.

— Bufonule! am protestat.

Începu să râdă – un chicotit gros, semn de veselie pură – foarte mulţumit de sine.

— Aşa m-a botezat! stărui el.

— Bufonule, vorbesc serios.

Camera începu să se învârtească iarăşi cu mine. Dacă nu adormeam curând, avea să-mi fie rău.

— Şi ai impresia că eu glumesc? Scoase un oftat teatral. Ei, bine, dacă nu poţi să-mi spui „Preaiubite”, atunci cred că poţi să-mi zici mai departe „bufonule”. Pentru că eu întotdeauna voi fi bufonul pentru Fitz.

— Tom Badgerlock.

— Ce?

— Acum sunt Tom Badgerlock. Aşa mă ştie lumea.

Rămase tăcut o vreme.

— Nu şi eu, veni replica lui categorică. Dacă insişti să ne luăm amândoi alte nume, atunci *eu* îţi voi spune ţie „Preaiubite”. Şi de câte ori te strig eu aşa, tu poţi să mă strigi „bufonule”.

Deschise ochii şi-şi dădu capul pe spate, ca să mă vadă. Zâmbi ca bolnav de dragoste, pe urmă eliberă un oftat exagerat.

— Noapte bună, Preaiubite. Am stat despărţiţi prea multă vreme.

Am capitulat. Conversaţia nu mai avea niciun rost când îl apucau asemenea toane.

— Noapte bună, bufonule.

M-am întors pe partea cealaltă şi-am închis ochii. Dacă mi-a dat vreun răspuns, am adormit înainte de a-l auzi.

Capitolul VI

ANII DE LINIȘTE

M-am născut bastard. Primii şase ani de viaţă i-am petrecut în Regatul Munţilor, lângă mama mea. Nu am prea multe amintiri clare din vremea aceea. La şase ani, bunicul m-a dus la fortul din Moonseye, şi acolo m-a dat în grija unchiului meu, Verity Farseer, fratele tatei. Dezvăluirea existenţei mele a fost cauza nereuşitei personale şi politice care l-a determinat pe tatăl meu să renunţe la tron şi să se retragă de la curte. La început, am fost dat în grija lui Burrich, şeful grăjdarilor de la Buckkeep. Mai târziu, regele Shrewd a considerat potrivit să-mi ceară să-i fiu loial şi m-a făcut ucenicul asasinului curţii sale. La moartea lui Shrewd, prin trădarea comisă de fiul său cel mai tânăr, Regal, am devenit credincios regelui Verity. Pe el l-am urmat şi l-am slujit până când, sub ochii mei, şi-a transformat fiinţa şi spiritul într-un dragon cioplit în piatră. Aşa a prins viaţă Verity-Dragonul şi aşa au fost salvate cele Şase Ducate de prădăciunile Piraţilor de pe Corăbiile Roşii ale Străinilor, căci Verity-Dragonul i-a condus pe străvechii dragoni ai Străbunilor când i-au izgonit pe invadatori din cele Şase Ducate. În urma serviciilor aduse regelui meu, fiind rănit şi la trup, şi la suflet, m-am retras de la curte şi dintre oameni preţ de cincisprezece ani. Am crezut că nu mă voi mai întoarce niciodată printre ei.

În anii aceia de izolare, am încercat să scriu istoria celor Şase Ducate, dar şi povestea vieţii mele. Tot atunci am obţinut şi am studiat diverse manuscrise şi scrieri despre o varietate de subiecte. Aceste îndeletniciri foarte diferite au fost, de fapt, eforturile mele de-a afla adevărul. M-am străduit să descopăr şi să cercetez fiecare părticică şi forţă care au făcut ca viaţa mea să curgă aşa cum a curs. Totuşi, cu cât am studiat mai mult şi cu cât mi-am aşternut mai mult gândurile pe hârtie, cu atât m-a ocolit mai mult adevărul. Ceea ce am învăţat de la viaţă în decursul anilor petrecuţi în izolare a fost cd niciun om nu ajunge să afle vreodată adevărul întreg. Peste ceea ce crezusem cândva despre experienţele mele personale şi despre mine însumi, timpul singur a aruncat o lumină nouă. Ceea ce mi se păruse cândva limpede ca lumina zilei s-a

acoperit de umbre, iar amănunte pe care le considerasem neînsemnate au început să iasă în evidenţă.

Grăjdarul Burrich, bărbatul care m-a crescut, m-a avertizat odată: „Dacă spui adevărul pe bucăţi, de frică să nu pari un idiot, până la urmă vei ajunge să pari un idiot şi mai mare.” Din proprie experienţă, am descoperit că are dreptate. Totuşi, chiar fără a separa voit bucăţi dintr-o poveste şi a le înlătura, după mulţi ani de la relatarea completă şi corectă a unui eveniment, te poţi dovedi un mincinos. Asemenea minciuni nu apar cu intenţie, ci din cauza unor fapte despre care n-ai auzit atunci când ai scris sau n-ai cunoscut importanţa întâmplărilor banale. Nimănui nu-i place să se pomenească într-o astfel de situaţie, dar oricine afirmă că nu a trecut niciodată prin aşa ceva nu face decât să adauge o minciună la celelalte.

Strădaniile mele de a scrie istoria celor Şase Ducate au avut la bază povestiri orale şi vechi pergamente la care am avut acces. Chiar în timp ce aşterneam aceste rânduri ştiam că e posibil să perpetuez greşeala altcuiva. Nu-mi dădeam seama că efortul meu de a-mi povesti viaţa poate fi supus aceleiaşi erori. Adevărul, am descoperit, este un copac care creşte pe măsură ce omul acumulează experienţă. Copilul vede ghinda din care îi creşte viaţa zilnică, dar omul matur priveşte înapoi şi vede stejarul.

Nimeni nu poate fi din nou copil. Există însă momente în viaţă când, o vreme, omul retrăieşte sentimentul că lumea e un loc al iertării şi că el e nemuritor. Am crezut întotdeauna că aceasta este esenţa copilăriei: să consideri că greşelile nu sunt fatale. Bufonul a trezit în mine vechiul optimism şi până şi lupul mi s-a părut un căţelandru nebunatic în zilele cât a stat el cu noi.

Bufonul n-a pătruns cu forţa în viaţa noastră. N-a trebuit să schimb, nici să adaptez nimic. Pur şi simplu ni s-a alăturat, aranjându-şi programul după al nostru şi lucrând cot la cot cu mine. Întotdeauna se scula înaintea mea. Mă trezeam şi găseam uşile de la camera şi dormitorul meu deschise, de cele mai multe ori şi pe cea de la intrare. Din pat, îl vedeam cum stă pe scaunul meu picior peste picior, ca un croitor, aplecat deasupra mesei. Era întotdeauna spălat şi îmbrăcat,

gata să înceapă o nouă zi. A renunţat la hainele lui elegante după prima zi, înlocuindu-le cu veste şi pantaloni simpli sau, seara, cu o haină largă mai comodă. În clipa când mă trezeam, era deja conştient de prezenţa mea şi înălţa ochii spre mine înainte de-a apuca eu să deschid gura. Întotdeauna citea ceva, fie pergamentele sau documentele pe care le obţinusem cu mare greutate, fie cele scrise de mine însumi. Unele erau încercările mele ratate de a redacta istoria celor Şase Ducate. Altele, eforturile mele dezlânate de a-mi înţelege viaţa, aşternând-o pe hârtie. Ridica din sprânceană când mă trezeam, pe urmă aşeza cu grijă pergamentul exact acolo de unde-l luase. Dacă ar fi vrut, n-aş fi aflat niciodată că-mi studiază scrierile. Dar a dovedit respect faţă de mine, neîntrebându-mă niciodată despre cele citite în ele. Gândurile intime pe care le aşternusem pe hârtie au rămas ale mele, iar buzele bufonului nu mi-au dezvăluit niciodată secretele.

A apărut deodată şi fără efort în viaţa mea, umplând un loc pe care nu-l simţisem gol înainte. Cât a stat la mine, aproape că am uitat să-mi fie dor de Hap, numai că ardeam de nerăbdare să mă laud cu băiatul în faţa lui. Ştiu că vorbeam adesea despre el. Câteodată, bufonul lucra cu mine în grădină sau mă ajuta să repar padocul din piatră şi buşteni. Când era treabă de un singur om, ca săpatul gropilor pentru stâlpii din gard, se cocoţa undeva în apropiere şi mă privea.

Discutam lucruri simple, despre lucrul care trebuia dus la capăt, sau pălăvrăgeam ca doi bărbaţi care copilăriseră împreună. Dacă încercam să vorbesc despre lucruri serioase, îmi ocolea întrebările cu glume. O călăream pe rând pe Malta, pentru că bufonul susţinea că iapa lui poate să sară peste orice, iar şirul de obstacole improvizate de-a latul potecii mele au dovedit că are dreptate. Iapa cea mică şi plină de energie se bucura de alergătură la fel de mult ca noi.

Câteodată, după cină, mergeam în plimbare pe stânci sau coboram pe plajă, când se retrăgeau apele. Pe înserat, vânam iepuri cu lupul şi ne întorceam acasă, unde aprindeam focul în cămin mai mult ca să ne distrăm decât ca să ne încălzim. Bufonul adusese câteva sticle de rachiu de caise, nu doar una, şi avea o voce la fel de frumoasă ca înainte. Seara venea rândul lui să cânte, să vorbească şi să spună poveşti ba

uimitoare, ba amuzante. Unele păreau să fi fost chiar aventuri trăite de el; altele erau întâmplări pe care le auzise pe drum. Mâinile lui graţioase erau mai expresive decât marionetele pe care le lucrase odinioară, iar trăsăturile lui vii puteau reda orice personaj din poveştile lui.

Abia în orele târzii ale serii, când din foc rămâneau tăciunii, iar umbrele ascundeau liniile caracteristice de pe faţa lui, conducea discuţia astfel încât să vorbesc despre ce dorea el. În prima seară, a remarcat, cu glasul înmuiat de rachiu:

— Ai idee cât de greu mi-a fost s-o las pe fata-de-pe-dragon să plece cu mine, iar pe tine să te lase în urmă? A trebuit să cred că roţile se mişcau şi tu aveai să trăieşti. A fost nevoie de toată încrederea pe care o aveam în mine însumi ca să plec în zbor, iar pe tine să te las acolo.

— Încrederea pe care o aveai în tine însuţi? am întrebat, prefăcându-mă jignit. Dar în mine nu aveai încredere?

Bufonul întinsese aşternutul lui Hap pe podea, în faţa căminului, şi renunţasem la scaune ca să ne trântim pe el, într-un confort îndoielnic. Lupul, cu botul pe labe, moţăia în stânga mea, în timp ce bufonul, proptindu-se în coate, cu bărbia în palme, stătea la dreapta mea. Privea în foc şi-şi legăna încet picioarele ridicate. În ochi îi dansau vesel ultimele flăcări ale serii.

— În tine? Ei… O să-ţi spun doar că m-a ajutat mult gândul că Ochi Întunecaţi era lângă tine.

În privinţa asta, să ştii că nu s-a înşelat, remarcă cinic lupul.

Credeam că dormi.

Încerc.

Bufonul continuă cu o voce parcă auzită într-un vis.

— Ai supravieţuit fiecărui cataclism pe care îl prevăzusem pentru tine. Aşa că te-am părăsit, silindu-mă să cred că te aştepta, cândva, o perioadă de linişte. Poate chiar una de pace îndelungă.

— Şi m-a aşteptat. Într-un fel.

Am inspirat prelung. Eram gata să-i povestesc cum stătusem lângă Will până a murit. Eram gata să-i spun cum reuşisem să străbat, cu magia Meşteşugului, prin mintea lui Will, până la Regal, asupra căruia mi-am impus voinţa. Am respirat prelung. Bufonul n-avea nevoie să audă acele lucruri, iar eu nu aveam

nevoie să le retrăiesc.

— Mi-am găsit pacea. Puţin câte puţin. Pe bucăţele.

Am zâmbit larg în sinea mea. Ciudat cum ne amuză lucrurile mărunte după ce am băut.

M-am pomenit că-i povestesc despre anul petrecut în munţi. I-am relatat bufonului că ne întorsesem în valea unde curgeau izvoarele fierbinţi şi înălţasem o colibă pentru iarna următoare. Anotimpurile se schimbă mai repede la munte. Într-o dimineaţă, frunzele de mesteacăn au vinişoare gălbui, iar arinul se înroşeşte peste noapte. Încă două-trei nopţi şi copacii se trezesc cu crengile goale, înălţate spre cerul de un albastru rece. Plantele mereu verzi se îndoaie la venirea iernii. Pe urmă, vine zăpada, ca să acopere totul cu o mantie de un alb iertător.

I-am povestit despre zilele pe care le-am petrecut vânând cu Ochi Întunecaţi, singurul meu tovarăş. Vindecarea şi pacea erau prăzile care se lăsau prinse cel mai greu. Duceam un trai modest, două animale de pradă credincioase unul celuilalt, nu şi altora. Solitudinea aceea absolută a fost cel mai bun balsam pentru rănile pe care le îndurasem şi pe trup, şi în suflet. Astfel de răni nu se vindecă niciodată cu adevărat, dar am învăţat să trăiesc cu cicatricele, aşa cum învăţase Burrich să trăiască târându-şi un picior. Vânam căprioare şi iepuri. Am ajuns să accept că murisem, că-mi pierdusem viaţa în toate felurile care contau. Crivăţul bătea în jurul colibei noastre, iar eu am înţeles că Molly nu mai era a mea. Scurte au fost zilele acelea de iarnă – răgazuri luminoase pe zăpada scânteietoare, înainte de amurgurile îndelungi, cu degete albăstrui, care apropiau de noi nopţile adânci. Am învăţat să-mi alin pierderea cu gândul că fetiţa mea avea să crească ocrotită de braţul bun şi drept al lui Burrich, aşa cum crescusem şi eu.

Încercasem să scap de amintirile mele cu Molly. Junghiurile care mă săgetau când îmi aminteam de încrederea pe care i-o înşelasem erau giuvaierele cele mai strălucitoare din colierul de dureroase aduceri aminte. Aşa cum îmi dorisem dintotdeauna să scap de îndatoriri şi obligaţii, a fi eliberat de asemenea legături era şi o despărţire, dar şi o dezrobire. Pe măsură ce zilele scurte ale iernii alternau cu nopţile lungi şi reci, i-am trecut în revistă pe cei pe care-i pierdusem. Mi-au

fost prea multe degetele de la o mână ca să-i număr pe oamenii care ştiau că trăiesc. Bufonul, regina Kettricken, menestrelul Starling şi, prin ei, Chade – iată-i pe cei patru care ştiau de existenţa mea. Alţi câţiva mă văzuseră în viaţă, printre ei, grăjdarul-şef Hands şi un anume Tag Reaverson, un soldat, dar circumstanţele scurtelor întâlniri cu ei fuseseră de aşa natură, încât orice poveşti despre supravieţuirea mea ar fi fost foarte greu de crezut.

Toţi ceilalţi care mă cunoscuseră, inclusiv cei care mă iubiseră, mă credeau mort. Dar nu mă puteam întoarce la ei ca să le dovedesc că se înşală. Fusesem executat o dată pentru practicarea magiei Harului. Nu aveam să risc să fiu ucis cu mai multă stăruinţă. Dar, chiar dacă numele meu ar fi fost spălat de ruşinea aceea, tot nu mă puteam întoarce la Burrich şi la Molly. Ar fi însemnat să-i distrug pe toţi, inclusiv pe mine. Chiar dacă Molly mi-ar fi îngăduit Harul şi nenumăratele minciuni, cum ar fi putut, oricare dintre noi, să desfacă dintr-odată căsătoria ei cu Burrich? A-l confrunta pe Burrich cu gândul că-mi furase soţia şi copilul ar fi însemnat a-l nenoroci. Aş mai fi putut fi fericit după aceea? Ar mai fi putut Molly?

— Am încercat să mă consolez cu ideea că sunt în siguranţă şi fericiţi.

— Dar nu puteai să-ţi întinzi Meşteşugul până la ei şi să vezi cu ochii tăi că aşa este?

Umbrele din odaie se adânciseră, iar privirea bufonului se fixase asupra focului. Era ca şi cum îmi relatam povestea mie însumi.

— Aş putea să pretind că am învăţat să mă stăpânesc şi să nu le invadez intimitatea. În realitate, cred că m-am temut să nu-mi pierd minţile văzând dragostea dintre ei.

Am rămas cu privirea aţintită la foc când am vorbit despre zilele acelea. Am simţit că bufonul îşi întoarce ochii spre mine, însă nu m-am răsucit către el. Nu voiam să văd mila din ei. Nu mai aveam de mult nevoie de mila nimănui.

— Mi-am găsit liniştea. Puţin câte puţin, dar mi-am găsit-o. Mă întorceam odată cu Ochi Întunecaţi de la o vânătoare matinală. Vânasem cu spor şi doborâsem o capră de munte, gonită de pe înălţimi de stratul gros de zăpadă. Coboram pe o pantă de deal abruptă, carcasa golită de măruntaie îmi atârna

grea pe umeri, iar pielea obrazului mi se întărise ca o mască din cauza frigului care muşca sub cerul senin şi albastru. Am zărit un fuior subţire de fum ridicându-se din hornul meu, iar dincolo de coliba mea, izvoarele fierbinţi din apropiere înălţau aburi înceţoşaţi. Când am ajuns în vârful ultimului deal, m-am oprit să-mi trag sufletul şi să-mi întind spatele.

Mi-am amintit totul foarte limpede. Ochi Întunecaţi se oprise lângă mine, suflând norişori de aer rece. Mi-am acoperit partea de jos a feţei cu tivul mantalei; îmi îngheţase până la barbă. Am coborât privirea şi am ştiut că aveam carne pentru mai multe zile, coliba noastră mică ne apăra de gerul aspru al iernii, iar noi mai aveam puţin până acasă. Deşi mă cuprinsese frigul şi eram istovit, mă încerca un sentiment de mulţumire supremă. Mi-am aruncat prada pe umeri. *Suntem aproape de casă,* i-am spus lui Ochi Întunecaţi.

Aproape de casă, a venit şi gândul lui ca un ecou. Iar în gândul acela, al meu şi al lui deopotrivă, am desluşit un înţeles pe care niciun glas omenesc nu l-ar fi putut exprima. Acasă. O încheiere.

Un loc de care aparţii. Coliba umilă era casa noastră, căminul comod unde mă aşteptam să găsesc tot ceea ce îmi trebuia. Stând pe loc şi fixând-o cu privirea, am simţit o înţepătură de conştiinţă, ca şi cum aş fi avut o obligaţie neonorată. Mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama ce lipsea. Trecuse o noapte întreagă, iar eu nu mă gândisem deloc la Molly. Ce se întâmplase cu dorul şi sentimentul că pierdusem ceva din mine? Ce fel de om eram, dacă nu mai tânjeam după nimic, ci mă gândeam doar la vânătoarea din zori? Mi-am îndreptat înadins gândurile spre locul şi oamenii care însemnaseră cândva pentru mine cuvântul „acasă”.

Când eu mă pierd în trecutul mort, ca să-mi amintesc cum miroase, tu mă dojeneşti.

M-am întors spre Ochi Întunecaţi ca să mă uit în ochii lui, dar n-a vrut să-mi întâlnească privirea. Stătea în zăpadă, cu urechile ciulite, îndreptate spre coliba noastră. Vântul subţire al iernii îi ciufulea blana de pe ceafa groasă, fără să-i ajungă până la piele.

Adică? am stăruit, deşi înţelegeam perfect ce vrea să spună.

Ar trebui să renunţi la a mai adulmeca învelişul vieţii tale

trecute, frate. Ţie poate că-ţi place suferinţa fără sfârşit. Mie, nu. Nu-i nicio ruşine să te îndepărtezi de oase, Preschimbătorule. Până la urmă, şi-a răsucit capul şi m-a pironit cu ochii lui adânciţi în orbite. *Dar nici nu-i înţelept să te răneşti singur tot mereu. De ce să fii credincios suferinţei aceleia? N-ai fi cu nimic mai prejos dacă i-ai întoarce spatele.* S-a ridicat în patru labe, şi-a scuturat blana de zăpadă şi-a pornit hotărât în josul pantei albe. L-am urmat şi eu, dar mai încet.

Într-un sfârşit, mi-am aruncat ochii spre bufon. Deşi privea spre mine, întunericul mă împiedica să-i văd faţa.

— Cred că atunci am avut parte de primele clipe de linişte. Nu că m-aş putea lăuda că mi-am dat seama de asta singur. Ochi Întunecaţi a trebuit să-mi atragă atenţia asupra lor. Poate că altcineva le-ar fi observat imediat. Nu scormoni suferinţele vechi. Dacă vezi că încetează să te hărţuiască, lasă-le în pace.

Glasul bufonului se auzi slab în odaie.

— Nu-i nimic dezonorant în a-ţi abandona suferinţa. Câteodată îţi găseşti mult mai repede liniştea dacă nu mai încerci s-o eviţi.

Se foi uşor în întuneric. Şi nici nu mai stai nopţi întregi cu ochii deschişi, tot gândindu-te la ea.

Am pufnit încet.

— Aş vrea eu să fie aşa. Tot ce pot spune e că am încetat să-mi provoc deliberat starea de melancolie. Când a venit, în sfârşit, vara şi ne-am văzut de drum, a fost ca şi cum aş fi lepădat un strat de piele.

Am lăsat liniştea să coboare peste noi câteva clipe.

— Aşadar, ai plecat de la munte şi te-ai întors la Buck?

Ştia că nu plecasem, pur şi simplu, dar aşa făcea el ca să mă tragă de limbă.

— Nu imediat. Ochi Întunecaţi n-a fost de acord, dar eu am simţit că nu pot pleca din Regatul Munţilor până când nu refac o parte din călătoria noastră acolo. M-am întors la carieră, în locul unde Verity îşi cioplise dragonul. Am stat chiar în locul acela. Nu era decât un spaţiu neted, arid, mărginit de zidurile înalte ale carierei, sub un cer de culoarea ardeziei. Nu se vedea nici urmă din cele întâmplate, rămăseseră numai mormanele de aşchii şi câteva unelte boante. Am străbătut şi

locul unde ne aşezasem tabăra. Ştiam că obiectele împrăştiate peste tot şi corturile turtite fuseseră cândva ale noastre, dar cele mai multe îşi pierduseră importanţa. Erau nişte cârpe murdare, îmbibate cu apă şi prăbuşite. Am găsit şi câteva lucruri pe care le-am luat cu mine… pietrele pentru jocul lui Kettle, pe ele le-am luat. Am inspirat adânc. Şi am coborât în locul unde murise Carrod. Cadavrul era acolo unde îl lăsasem, rămăseseră din el numai oasele şi nişte zdrenţe mucegăite. Nu-l tulburase niciun animal. Animalelor nu le place Drumul Meşteşugului, ştii…

— Ştiu, recunoscu bufonul cu glas scăzut.

Am avut impresia că mă însoţise la cariera părăsită.

— Am petrecut multă vreme privind oasele acelea. Am încercat să mi-l amintesc pe Carrod aşa cum arătase când l-am cunoscut, dar n-am reuşit. Însă, uitându-mă la scheletul lui, parcă am primit o confirmare. Da, se întâmplaseră toate cu adevărat, şi se terminaseră cu adevărat. Evenimentele şi locul le puteam părăsi. Le puteam lăsa în urmă, căci nu aveau să se ridice şi să vină după mine.

Ochi Întunecaţi gemu în somn. L-am mângâiat pe-o parte, bucuros să-l simt atât de aproape şi cu mâna, şi cu mintea. Nu încuviinţase vizita mea la carieră. Îi displăcuse călătoria pe Drumul Meşteşugului, deşi îmi sporise abilitatea de a-mi ţine sub control sinele când îl chema Drumul ca o sirenă. Fusese şi mai nemulţumit când stăruisem să mă întorc şi în grădina de piatră.

Am auzit un zgomot slab, clinchetul sticlei pe buza cănii, când bufonul ne-a mai turnat o porţie de rachiu. Tăcerea lui mă invita să vorbesc în continuare.

— Dragonii se întorseseră la locul unde-i găsisem prima oară. Acolo i-am vizitat. Pădurea şi-i lua înapoi treptat, iarba crescând înaltă în jurul lor, lujerii târându-se pe ei. Erau la fel de frumoşi şi de neuitat ca atunci când îi descoperisem. Şi tot nemişcaţi.

Străpunseseră coroanele copacilor când se treziseră din somn şi se ridicaseră la luptă pentru Buck. Întoarcerea lor nu fusese mai blândă, aşa că razele soarelui împungeau ca nişte săgeţi vegetaţia deasă, ca să aurească fiecare dragon sclipitor. M-am plimbat printre ei şi, ca prima dată, am simţit

tremurai firav al Harului în statuile căzute în somn adânc. Am găsit dragonul cu coarne al regelui Wisdom; am avut curajul să-i ating umărul cu palma. N-am simţit decât solzii cioplіţi cu fineţe, reci şi tari ca piatra din care fuseseră modelaţi. Cu toţii erau acolo: dragonul mistreţ, pisica înaripată, toate formele atât de diferite, cioplite şi de Străbuni, şi de cei înzestraţi cu Meşteşug.

— Am văzut-o şi pe fata-de-pe-dragon. Am surâs flăcărilor din vatră. Doarme foarte bine. Figura umană stă cu membrele întinse în faţă, cu braţele încolăcite afectuos de gâtul dragonului pe care îl călăreşte încă.

Pe ea îmi fusese teamă s-o ating; îmi aminteam prea bine foamea ei de amintiri şi cum o hrănisem eu cu ale mele. Poate că mă temusem la fel de mult să recâştig ceea ce-i oferisem cândva de bunăvoie. Mă furişasem pe lângă ea fără zgomot, însă Ochi Întunecaţi trecuse prin dreptul ei ţanţoş, cu blana zbârlită, arătându-şi fiecare colţ din gură cu un mârâit. Lupul ştia pe cine căutam eu, de fapt.

— Pe Verity, rosti bufonul încet, ca pentru a-mi confirma gândul nerostit.

— Pe Verity, am încuviinţat. Pe regele meu.

Am oftat şi mi-am continuat povestea. L-am găsit acolo. Când i-am zărit pielea turcoaz scânteind în umbra cenuşie a verii, Ochi Întunecaţi s-a aşezat şi şi-a încolăcit cuminte coada în jurul picioarelor lui din faţă. Mai aproape n-a vrut să vină. Şi-a păstrat gândurile pentru sine, oferindu-mi cu grijă intimitatea propriilor mele gânduri. M-am apropiat de Verity-Dragonul încet, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Acolo, într-un corp cioplit din Meşteşug şi piatră, dormea omul care-mi fusese rege. De dragul lui, îndurasem răni atât de grele, încât şi trupul, şi mintea mea aveau să le poarte urmele până în ultima clipă. Cu toate acestea, apropiindu-mă de forma aceea împietrită, ochii au început să mă usture de lacrimi şi m-a cuprins un dor nestăvilit de glasul lui familiar.

„Verity?” am întrebat răguşit.

Sufletul meu tânjea după el până la încordare, l-am căutat cu vorba, cu Harul, cu Meşteşugul. Dar nu l-am găsit. Mi-am lipit palmele de umărul lui rece, mi-am apăsat fruntea de bucata aceea tare şi din nou mi-am întins spre el Meşteşugul, fără să-

mi pese de nimic. L-am simţit atunci, dar nu era decât o umbră din ceea ce fusese odinioară. Poţi spune că ai atins soarele atunci când prinzi în palme o rază de lumină cenuşie în pădure? „Verity, te rog”, l-am implorat, şi l-am căutat încă o dată, cu fiecare picătură de Meşteşug din mine.

Când mi-am revenit, zăceam ghemuit lângă dragon. Ochi Întunecaţi nu părăsise locul din care mă veghea „A plecat”, i-am spus, deşi nu avea rost, nu era nevoie. „Verity a plecat”.

Atunci mi-am lăsat capul pe genunchi şi-am plâns, jelindu-mi regele cum n-o făcusem din ziua în care trupul său dispăruse în dragonul cioplit.

M-am oprit din povestit ca să-mi dreg vocea. Am sorbit din rachiu, am pus ceaşca jos şi-am constatat că bufonul mă priveşte. Se apropiase de mine ca să audă mai bine ce spun. Lumina focului îi poleia pielea, dar nu-i dezvăluia şi tainele din priviri.

— Cred că acela a fost momentul în care am înţeles pe deplin că viaţa mea de dinainte se făcuse scrum. Dacă Verity ar fi îmbrăcat o formă care mi-ar fi permis să ajung la el, dacă ar fi existat în continuare ca partenerul meu de Meşteşug, atunci poate că o parte din mine ar fi vrut să rămână FitzChivalry Farseer. Dar Verity nu mai exista. Sfârşitul regelui meu era şi sfârşitul meu. Când m-am ridicat şi-am părăsit grădina de piatră, am înţeles că dobândisem, cu adevărat, lucrul după care tânjisem ani la rând: şansa de a stabili cine sunt şi un timp în care să-mi trăiesc viaţa aşa cum vreau. De atunci încolo, aveam să hotărăsc singur pentru mine.

Ce să zic… mă ridiculiza lupul. L-am ignorat ca să mă adresez bufonului.

— M-am mai oprit într-un loc, înainte de a pleca din Regatul Munţilor. Cred că-ţi aminteşti de el. Stâlpul lângă care te-am văzut schimbându-te.

Bufonul încuviinţă în tăcere, iar eu mi-am continuat povestea.

Când am ajuns la răscrucea unde se afla o piatră înaltă a Meşteşugului, m-am oprit, mânat de ispită. M-au copleşit amintirile. Prima oară fusesem acolo cu Starling şi cu Kettle, cu bufonul şi cu regina Kettricken, în căutarea regelui Verity. Acolo ne oprisem, iar eu, într-o frântură de vis trăit parcă cu ochii deschişi, văzusem, în locul pădurii verzi şi proaspete, o

piaţă înţesată de lume. Pe locul unde bufonul se cocoţase în vârful unui bloc de piatră stătea o femeie care semăna cu el, având şi ea pielea albă şi ochii aproape lipsiţi de culoare. În acel spaţiu şi timp, femeia purta o coroană din lemn împodobit cu capete de cocoşi şi pene din coada lor. Asemenea bufonului, poznele ei atrăseseră atenţia mulţimii. Toate acestea le-am zărit într-o fracţiune de secundă, ca şi când aş fi aruncat o privire printr-o fereastră deschisă către o altă lume. Apoi, cât ai clipi, totul a revenit la normal, iar eu l-am văzut pe bufonul împietrit căzând de pe piatra înaltă pe care se căţărase. Părea că avusese şi el aceeaşi viziune scurtă, dintr-un alt timp şi cu alţi oameni în jur.

Viziunea aceea misterioasă a fost motivul revenirii mele acolo. Monolitul negru care domina cercul de pietre trona neatins de muşchi sau licheni, glifele cioplite în el chemându-mă spre destinaţii necunoscute. Acum ştiam ce reprezintă, însă când văzusem prima dată o poartă a Meşteşugului, nu ştiusem. Am ocolit-o încet. Am recunoscut simbolul care m-ar fi trimis înapoi în cariera de piatră. Altul, eram aproape sigur, m-ar fi transportat din nou în oraşul Străbunilor. Fără să mă gândesc, am ridicat un deget, vrând să urmez conturul runei.

Deşi e mare, Ochi Întunecaţi se mişcă repede şi fără zgomot. M-a prins cu botul de încheietura mâinii, ţâşnind între mine şi obelisc. Am căzut odată cu el, ca să nu-mi sfâşie carnea cu colţii. M-am pomenit la pământ, prăbuşit pe spate. El stătea lângă mine, nu chiar deasupra mea, dar tot îmi ţinea încheietura în bot. *Nu vei face asta.*

— N-am avut de gând să folosesc piatra, doar s-o ating.

Nu te poţi încrede în ea. Am fost în bezna dinăuntrul ei. Dacă ar trebui să te urmez din nou acolo ca să-ţi salvez viaţa, ştii că aş face-o. Dar nu-mi cere s-o fac numai dacă te mână curiozitatea.

Te superi dacă mă întorc în oraş pentru scurtă vreme, singur?

Singur? Ştii că niciunul dintre noi nu poate fi „singur” cu adevărat.

Eu te-am lăsat singur ca să încerci traiul în haită.

Nu-i acelaşi lucru, iar tu o ştii foarte bine.

Sigur că o ştiam. Mi-a dat drumul la mână. M-am ridicat şi m-am scuturat de praf. Am închis subiectul. Acesta e unul din

cele mai mari avantaje ale Harului. Nu e nevoie să porţi discuţii lungi şi cu detalii dureroase ca să te convingi că te înţelegi cu celălalt. Odată, cu ani în urmă, lupul m-a părăsit ca să trăiască printre ai lui. Când s-a întors, mi-a dat de înţeles, tacit, că aparţinea mai degrabă de mine decât de ei. În vremea scursă de atunci, ne-am apropiat şi mai mult. Eu nu mai eram doar om, el nu mai era doar lup. Dar nu mai reprezentam nici două entităţi separate. Aceasta nu însemna că lua hotărâri peste capul meu, ci că eu discutam cu mine însumi cât de înţelept era ceea ce urma să fac. Totuşi, în scurta noastră confruntare, amândoi ne-am lovit de ceea ce evitasem până atunci.

— Legătura noastră a devenit tot mai strânsă şi mai complicată. Niciunul dintre noi nu ştia cum s-o tălmăcească mai bine.

Lupul şi-a înălţat botul şi m-a pironit cu ochii lui adânci. Ne-am împărtăşit îndoielile, însă el m-a lăsat pe mine să iau hotărârea finală.

Să-i spun bufonului unde ne-am dus mai departe şi ce anume am învăţat? Era oare experienţa trăită de mine printre cei cu Sânge Străvechi numai a mea, ca s-o pot împărtăşi cu alţii? Secretele pe care le cunoşteam apărau multe vieţi. În ceea ce mă privea, aveam toată încrederea în a-mi pune viaţa în mâinile bufonului. Dar aveam dreptul să-i dezvălui taine care nu-mi aparţineau doar mie?

Nu ştiu cum mi-a interpretat bufonul ezitarea. Bănuiesc că a considerat-o altceva decât propria mea nesiguranţă.

— Ai dreptate, afirmă el, pe neaşteptate.

Îşi luă băutura, sorbi şi ultima picătură din ea, puse cana hotărât pe podea, apoi desenă un cerc în aer cu mâna lui graţioasă, oprindu-se cu arătătorul subţire în sus, într-un gest pe care i-l cunoşteam foarte bine. *Aşteaptă,* mă îndemna el.

Se ridică în picioare graţios, ca tras de sfori. În ciuda întunericului din odaie, merse fără poticneli până la raniţa lui. L-am auzit scotocind în ea. În scurt timp, se întoarse lângă foc cu un săculeţ de pânză groasă. Se aşeză aproape de mine, ca şi când se pregătea să-mi dezvăluie secrete atât de grele, încât nici întunericul nu trebuia să le audă. Săculeţul din poala lui era ros şi pătat. Îl deschise trăgând de gura strânsă cu

sfoară şi scoase din el un obiect învelit într-o pânză minunată. Mi s-a tăiat respiraţia când a desfăcut-o. Nu mai văzusem niciodată o ţesătură atât de catifelată, niciun model atât de sofisticat, lucrat în culori atât de intense. Chiar şi în lumina slabă a focului aproape stins, nuanţele de roşu străluceau, iar cele de galben licăreau. Cu bucata aceea de pânză ar fi putut intra în graţiile oricărui lord.

Dar nu asta voia el să-mi arate. Dădu la o parte pânza aceea superbă, fără să-i pese că se adună grămadă pe podeaua aspră. M-am aplecat în faţă, cu respiraţia tăiată, ca să văd ce altă minunăţie va ieşi la iveală de sub ea. Pânza alunecă de tot. M-am aplecat şi mai mult, nevenindu-mi să-mi cred ochilor.

— Am crezut că am văzut-o într-un vis.

— Într-un vis ai şi văzut-o. La fel ca mine.

Coroana de lemn din palmele bufonului purta patina timpului. Dispăruseră penele sclipitoare şi vopseaua care o colorase cândva. Rămăsese numai un obiect simplu, din lemn cioplit, lucrat cu măiestrie, dar auster în frumuseţea lui.

— Tu ai cerut să fie lucrată? am presupus.

— Am găsit-o, îmi răspunse bufonul. Sau poate că m-a găsit ea pe mine.

Am aşteptat să-mi dea amănunte, dar zadarnic. Am vrut să ating coroana, însă el a făcut un gest discret, de parcă voia s-o ţină numai pentru el. În clipa următoare, a cedat şi mi-a întins-o. Când am luat-o, mi-am dat seama că mi se oferea pe sine mult mai mult decât atunci când îmi dăduse voie să-i călăresc iapa. Am răsucit obiectul străvechi în palme, descoperind urme de vopsea lucioasă în liniile sculptate din capetele cocoşilor. Două din ele îşi păstraseră pietrele preţioase licărind în loc de ochi. Găurile de la marginea coroanei arătau unde fuseseră prinse penele din coada de cocoş. Nu recunoşteam lemnul din care fusese lucrată. Uşor, dar rezistent, părea să-mi şoptească printre degete, împărtăşindu-mi taine într-o limbă necunoscută.

I-am întins-o înapoi bufonului.

— Pune-ţi-o pe cap, l-am rugat cu glas încet.

O luă din mâna mea. L-am văzut cum îşi înăbuşe emoţia.

— Eşti sigur? mă întrebă şi el tot cu voce scăzută. Mi-am mai

pus-o pe cap, recunosc. Nu s-a întâmplat nimic. Dar acum, că suntem amândoi aici, Profetul Alb şi Catalizatorul său… Fitz, s-ar putea să invocăm o vrajă pe care n-o înţelege niciunul dintre noi. Mi-am cercetat amintirile de nenumărate ori, dar n-am regăsit coroana în nicio profeţie pe care am învăţat-o. Habar n-am ce semnificaţie are, dacă o fi având vreuna. Tu îţi aduci aminte de viziunea ta cu mine; eu nu am decât amintiri foarte vagi despre ea, e ca un fluture văzut într-un vis, prea fragil ca să-şi reia zborul minunat.

Am tăcut. Mâinile bufonului, de un auriu la fel de intens ca albul lor de odinioară, ţineau coroana în faţa lui. În linişte, ne-am îndemnat unul pe altul, curiozitatea luptând cu prudenţa. Până la urmă, fiind noi cine eram, un singur lucru puteam face. Un zâmbet cutezător apăru treptat pe faţa prietenului meu. La fel zâmbise, mi-am amintit eu, şi în seara în care atinsese, cu degete scăldate în Meşteşug, carnea cioplită a fetei-de-pe-dragon. Gândindu-mă la agonia pe care o provocasem amândoi fără voie, am trăit un moment de teamă. Dar, înainte de-a apuca să deschid gura, el îşi aşeză coroana pe cap.

Nu se întâmplă nimic.

M-am holbat la el, uşurarea şi dezamăgirea luptându-se în mine. Preţ de-o clipă, am păstrat liniştea. Pe urmă, el a început să chicotească. În momentul următor, am izbucnit în râs amândoi. Tensiunea a dispărut şi am râs până ne-au dat lacrimile. Când ne-am potolit, m-am uitat la bufonul care-şi păstrase coroana pe cap – prietenul meu dintotdeauna. Îşi ştergea lacrimile de pe obraji.

— Ştii, luna trecută, cocoşul meu şi-a pierdut aproape toate penele din coadă într-o încăierare cu o nevăstuică. Le-a adunat Hap. Ce zici, încercăm să le montăm pe coroană?

Îşi scoase coroana şi-o privi cu regret, în batjocură.

— Mâine, poate. Şi poate că tot mâine am să-ţi fur şi cernelurile, să-i refac culorile. Mai ţii minte cum era colorată?

Am ridicat din umeri.

— În privinţa asta, mă bazez pe tine, bufonule. Întotdeauna ai avut ochi pricepuţi la aşa ceva.

Înclină din cap cu exagerare gravă la complimentul meu. Luă pânza de pe jos şi înveli la loc coroana. Din foc mai

rămăseseră câţiva tăciuni care ne împrumutau o strălucire roşie. L-am privit îndelung pe bufon. În lumina aceea, puteam pretinde că nu i se schimbase culoarea, că era tot bufonul cu pielea albă din copilăria mea, aşadar, eram şi eu la fel de tânăr ca el. Se uită scurt la mine, văzu că-l studiez şi începu să mă cerceteze şi el, cu o expresie ciudat de avidă pe figură. Avea o privire atât de intensă, încât am fost nevoit să întorc capul. În clipa următoare, îmi vorbi.

— Aşa, deci. După Regatul Munţilor, ai plecat la…?

Mi-am luat cana cu rachiu. Era goală. M-am întrebat cât băusem şi mi-am dat seama imediat că depăşisem măsura în seara aceea.

— Mâine, bufonule. Mâine. Lasă-mă să dorm o noapte şi să cuget cum să-ţi continui mai bine povestea.

O mână cu degete lungi îmi cuprinse brusc încheietura. Ca de obicei, pielea lui era mai rece decât a mea.

— Cugetă, atunci, Fitz. Dar, între timp, nu uita… Părea că nu-şi găseşte cuvintele. Îmi căută încă o dată privirea. I se schimbă tonul şi-mi vorbi cu glas încet, rugător: Spune-mi tot ce poţi, atât cât te lasă conştiinţa. Pentru că nu ştiu niciodată care lucruri anume trebuie auzite, dacă nu le-am auzit.

Încă o dată, fervoarea privirii lui mă descurajă.

— Ghicitori, l-am luat eu în râs, încercând să-i vorbesc cu lejeritate, însă vorbele mele parcă le confirmară pe ale lui.

— Ghicitori, aprobă el. Ghicitori la care răspunsul suntem noi, cu condiţia să descoperim întrebările.

Se uită la mâna cu care-mi strângea încheietura şi mi-o eliberă. Se ridică în picioare brusc, graţios ca o felină. Se întinse, contorsionându-se de parcă şi-ar fi desfăcut oasele din încheieturi şi le-ar fi pus la loc. Se uită către mine cu drag.

— Du-te la culcare, Fitz, mă sfătui, ca şi când aş fi fost un copil. Odihneşte-te cât mai poţi. Eu trebuie să mai stau puţin treaz şi să mă gândesc. Dacă pot. Mi s-a cam urcat rachiul la cap.

— Şi mie, am mărturisit.

Întinse mâna şi mă ajută să mă ridic cu o forţă care, ca de obicei, mă uimea la un trup atât de fragil. M-am clătinat şi-am păşit într-o parte. L-am tras după mine, dar m-a prins de cot şi m-a îndreptat.

— Vrei să dansăm? am glumit cu ultimele puteri, în timp ce mă ajuta să-mi păstrez echilibrul.

— Deja dansăm, îmi răspunse, aproape serios.

Ca şi când şi-ar fi luat rămas-bun de la o parteneră de dans, mimă o plecăciune ceremonioasă peste mâna mea, când mi-am retras degetele din strânsoarea lui.

— Să visezi cu mine, adăugă melodramatic.

— Noapte bună, i-am spus, refuzând să-i cad iarăşi în plasă.

În timp ce mă îndreptam spre pat, Ochi Întunecaţi se sculă mârâind şi veni după mine. Rareori dormea la distanţă mai mare de un braţ de mine. Ajuns în odaia mea, mi-am aruncat hainele pe jos, mi-am tras cămaşa de noapte peste cap şi m-am prăbuşit în pat.

Lupul îşi găsise deja loc pe podeaua rece, lângă el. Am închis ochii şi mi-am lăsat braţul să alunece ca să-i ciufulesc blana de pe ceafă.

— Somn uşor, Fitz, îmi ură bufonul.

Am întredeschis pleoapele. Se aşezase din nou pe scaunul din faţa focului stins şi-mi zâmbi prin uşa întredeschisă a odăii mele.

— Te păzesc eu, se oferi teatral.

Am clătinat din cap la aiurelile sale şi-am scuturat din mână în direcţia lui, pe urmă am căzut în braţele somnului.

Capitolul VII

INIMĂ DE LUP

Una din cele mai dese răstălmăciri ale Harului este faptul de a fi considerat o putere a omului care poate fi exercitată asupra animalelor. În aproape toate poveştile care circulă despre Har, e vorba despre un om rău, care-şi foloseşte puterea asupra animalelor sau păsărilor, pentru a le face rău vecinilor săi oameni. În majoritatea lor, până la urmă, soarta e dreaptă, căci animalele care-l slujesc se ridică împotriva lui, pentru a-l coborî la nivelul lor, dându-i astfel în vileag în faţa celor pe care i-a nenorocit.

În realitate, Harul este caracteristic atât animalelor, cât şi oamenilor. Nu toţi oamenii au capacitatea de a stabili o legătură specială cu un animal, care stă la temelia Harului,

după cum nu orice animal poate stabili o asemenea legătură cu omul. Foarte puţine animale care au această capacitate doresc să se apropie de om. Pentru a se crea o legătură dintre ei, ea trebuie să fie rezultatul dorinţei reciproce şi la fel de intense a ambilor parteneri. În rândul familiilor cu Har, când mezinul ajunge la vârsta majoratului, e trimis să-şi caute un tovarăş animal. Asta nu înseamnă că pleacă de acasă, îşi alege un animal şi-l supune voinţei lui, ci se speră că va întâlni o fiinţă cu minte asemănătoare, fie sălbatică, fie domestică, ce doreşte să stabilească o legătură întemeiată pe Har. Mai simplu spus, pentru a se forma o legătură bazată pe Har, animalul trebuie să fie la fel de înzestrat ca omul. Deşi un om cu Har poate ajunge la un anumit nivel de comunicare cu aproape orice animal, între ei nu se va stabili nicio legătură dacă animalul nu dovedeşte talent şi înclinaţii similare cu ale omului.

În orice relaţie există însă şi capacitatea de a face abuz. Aşa cum un soţ îşi poate lovi soţia sau aşa cum o soţie poate distruge sufletul soţului ei, dispreţuindu-l, tot aşa, un om îşi poate abuza partenerul de Har. Poate că forma cea mai obişnuită a abuzului se petrece atunci când omul îşi alege un partener mult prea tânăr pentru a-şi da seama cât de importantă e o asemenea hotărâre, luată pe viaţă. Sunt rare, dar nu inexistente, cazurile în care un animal îşi umileşte partenerul sau îi dictează ce să facă. Cei cu Sânge Străvechi spun că atât de cunoscuta baladă despre Grayson Rătăcitorul se bazează pe povestea unui bărbat care a fost destul de neghiob ca să se lege de un gâscan sălbatic, fiind obligat să-şi petreacă restul vieţii urmărind anotimpurile, la fel ca pasărea lui.

Badgerlock, *Legendele Sângelui Străvechi*

A venit dimineaţa, prea strălucitoare şi prea devreme, în cea de-a treia zi a vizitei bufonului. El s-a trezit înaintea mea şi, dacă suferea din cauza rachiului băut cu o noapte înainte, nu o arăta. Ziua promitea deja să fie fierbinte, aşa că ţinea focul de gătit cât mai mic, suficient cât să fiarbă apa pentru terciul de ovăz. Afară, am dat drumul găinilor din coteţ şi am dus poneiul şi iapa pe o pantă de deal care dădea spre mare.

Poneiul l-am lăsat liber, însă pe Malta am priponit-o. Mi-a aruncat o privire plină de reproş, dar s-a apucat de păscut ca şi când smocurile de iarbă erau tot ce-şi dorea. Am stat o vreme cu ochii la marea liniştită. Sub soarele arzător al dimineţii, părea o întindere mată de metal. O briză foarte uşoară bătea dinspre larg şi-mi flutura părul. Aveam impresia că-mi vorbise cineva cu glas tare şi că eu eram ecoul cuvintelor. „E vremea schimbării”.

O vreme schimbătoare, l-am auzit pe lup, ecou la ecoul gândului meu. Eu nu rostisem exact aceleaşi vorbe, însă păreau mai apropiate de adevăr. M-am întins, răsucindu-mi umerii, şi am lăsat briza să-mi alunge durerea de cap. M-am uitat la mâinile mele întinse în faţă, apoi le-am studiat. Erau mâini de fermier, aspre şi cu bătături, cu urme lăsate de ţărână şi de trecerea timpului. M-am scărpinat pe obrazul ţepos; nu catadicsisem să mă bărbieresc în ultimele zile. Hainele mele erau curate şi le puteam purta încă, dar aveau pete, în urma treburilor mele zilnice. Pe deasupra, le şi peticisem. Senzaţia de confort şi linişte de dinainte s-a transformat, într-o clipă, într-o mască, un costum pe care l-am îmbrăcat ca să mă protejeze în anii mei de pace sufletească. Dintr-odată, am vrut să mă rup de viaţa mea şi să devin nu Fitz cel de înainte, ci acel Fitz care ar fi putut fi, dacă nu ar fi murit pentru restul lumii. M-a străbătut un fior ciudat, amintindu-mi, pe neaşteptate, de o dimineaţă de vară din copilărie, când urmărisem un fluture zbătându-se şi ieşind din gogoaşă. Oare aşa se simţise şi el, de parcă învelişul acela nemişcat şi străveziu îi devenise peste noapte prea strâmt?

Am tras adânc aer în piept şi mi-am ţinut respiraţia, apoi am expirat. Mă aşteptam să-mi alung astfel nemulţumirea bruscă şi, în mare parte, am reuşit să scap de ea. Dar nu de toată. Un timp schimbător, spusese lupul.

— Şi în ce ne schimbăm de data asta?

Tu? Nu ştiu. Eu ştiu doar că te schimbi şi uneori asta mă sperie. La mine e simplu. Îmbătrânesc.

I-am aruncat lupului o privire.

— Şi eu, i-am atras atenţia.

Nu. Tu nu îmbătrâneşti. Trec anii peste tine, dar nu îmbătrâneşti ca mine. E-adevărat şi o ştim amândoi.

N-avea rost să-l contrazic.

— Şi? l-am provocat, mascându-mi tulburarea surprinzătoare sub bravadă.

Aşadar, se apropie vremea hotărârilor. Și va trebui ca hotărârile să le luăm noi, nu să lăsăm lucrurile să ni se întâmple cum vor ele. Cred că ar trebui să-i spui bufonului despre timpul pe care l-am petrecut printre cei cu Sânge Străvechi. Nu pentru că va hotărî sau pentru că poate hotărî pentru noi, ci pentru că şi tu, şi eu judecăm mai bine când ne împărtăşim gândurile cu el.

Era o idee chibzuită cu multă grijă de lup, un raţionament aproape prea uman al jumătăţii mele care mergea pe patru picioare. M-am lăsat într-un genunchi şi l-am cuprins cu braţele pe după gât. Speriat fără un motiv pe care să am curajul să-l numesc, l-am strâns tare, vrând parcă să-l ascund în pieptul meu şi să-l ţin acolo pentru totdeauna. M-a tolerat câteva momente, apoi şi-a tras capul în jos şi s-a îndepărtat de mine. A sărit de câteva ori, pe urmă s-a oprit. S-a scuturat zdravăn, ca să-şi aranjeze blana ciufulită, şi şi-a întors ochii spre mare, căutând parcă noi locuri de vânătoare.

— O să-i spun. Deseară.

Mi-a aruncat o privire peste umăr, cu nasul plecat şi urechile îndreptate înainte. Avea ochi luminoşi. Îi dansau în ei licăriri ale zburdălniciei sale de demult. *Ştiu că-i vei spune, frăţioare. Nu te teme.*

Apoi, cu un salt care-i sfida vârsta de câine, a ţâşnit de lângă mine şi-a luat-o la fugă, până când a devenit o dungă cenuşie pierdută printre tufele scunde şi smocurile de iarbă de pe panta lină a dealului. Nu-l mai vedeam, atât de inteligent era, dar inima mea era alături de el, ca întotdeauna. Inima mea, mi-am spus, va reuşi întotdeauna să-l găsească, va găsi întotdeauna un loc în care ne vom atinge minţile şi ni le vom uni. I-am trimis şi lui acest gând, dar nu mi-a răspuns.

M-am întors la colibă. Am adunat ouăle din coteţ şi le-am dus înăuntru. Bufonul le-a fiert pe cărbunii din cămin cât eu am pregătit ceaiul. Am dus mâncarea afară, în aerul dimineţii senine, şi am mâncat dejunul aşezaţi pe prispă. Vântul care adia dinspre apă nu ajungea până în mica mea vale. Frunzele copacilor atârnau nemişcate. Numai găinile cotcodăceau şi

scurmau în praful din curte. Nu mi-am dat seama cât se prelungise liniştea decât atunci când bufonul a spart-o.

— E plăcut aici, remarcă, arătând cu lingura spre copacii din jur. Pârâul, pădurea, stâncile de pe plaja din apropiere… înţeleg de ce preferi să locuieşti aici, şi nu la Buckkeep.

Avusese dintotdeauna darul de a-mi răstălmăci gândurile.

— Nu sunt convins că prefer să locuiesc aici, i-am replicat calm. Nu mi-a trecut prin cap niciodată să compar cele două locuri şi să aleg în care dintre ele aş prefera să trăiesc. În prima iarnă pe care am petrecut-o aici, am rămas pentru că ne prinsese viscolul şi, căutând adăpost pe sub copaci, am descoperit o urmă veche de căruţă. Ne-a condus la o cocioabă abandonată – aceasta – şi am intrat în ea. Am ridicat din umeri. De-atunci, n-am mai plecat de-aici.

Bufonul îşi înclină capul.

— Aşadar, deşi ai fi putut să alegi un loc din toată lumea, tu n-ai ales nimic. Pur şi simplu, într-o zi ai încetat să mai rătăceşti.

— Probabil. A fost cât pe ce să nu rostesc vorbele care-mi stăteau pe buze, pentru că nu aveau legătură cu subiectul discuţiei noastre. Forge nu-i departe de-aici.

— Asta te-a atras?

— Nu cred. L-am vizitat, bineînţeles, ca să văd ruinele şi să-mi aduc aminte de întâmplările de demult. Nu mai locuieşte nimeni acolo. De obicei, într-un asemenea loc, oamenii ar fi devastat rămăşiţele. Dar la Forge n-au făcut-o.

— Au prea multe amintiri urâte legate de satul acela, îmi confirmă bufonul spusele. Forge a fost doar începutul, însă oamenii îl ţin minte cel mai bine şi-au numit după el năpasta care a urmat. Mă întreb câţi au fost transformaţi până la urmă în neoameni.

M-am foit stânjenit, apoi m-am ridicat şi-am luat farfuria goală a bufonului. Nici acum nu-mi plăcea să evoc zilele acelea. Corăbiile Roşii ne prădaseră ţărmul ani la rând, furându-ne bogăţiile. Abia când piraţii au început să fure şi caracterul omenesc al locuitorilor ne-am revoltat, plini de mânie, împotriva lor. Atacaseră mai întâi la Forge, răpind sătenii şi trimiţându-i înapoi rudelor sub forma unor monştri fără suflet. Cândva, fusese datoria mea să-i găsesc şi să-i ucid

pe neoameni, una din multele îndatoriri murdare şi desfăşurate pe ascuns de asasinul regelui. Dar asta se întâmplase cu ani în urmă, mi-am zis. Acel Fitz nu mai exista.

— A fost tare demult, i-am adus aminte bufonului. S-a terminat.

— Aşa zice lumea, dar unii nu sunt de acord. Alţii nu vor să renunţe la ura faţă de Străini şi spun că şi dragonii pe care i-am trimis împotriva lor au fost prea blânzi. Iar alţii zic, desigur, că ar trebui să uităm conflictul, pentru că cele Şase Ducate şi Străinii au renunţat întotdeauna la război în favoarea negoţului. În drum spre tine, într-o cârciumă, am auzit vorbindu-se că regina Kettricken caută să obţină şi pacea, şi o alianţă comercială cu Străinii. Se zvoneşte că-l va însura pe prinţul Dutiful pe Insulele Străine, cu o narcescă, pentru a întări tratatul pe care l-a propus.

— Narcescă?

Bufonul ridică din sprâncene.

— Un fel de prinţesă, presupun. Sau măcar fiică de nobil influent.

— Aşa, deci. Am încercat să nu arăt cât mă tulbura vestea. Nu e prima oară când diplomaţia se asigură pe calea asta. Gândeşte-te cum a ajuns Kettricken soţia lui Verity. Scopul căsătoriei lor a fost să confirme alianţa noastră cu Regatul Munţilor. Dar a ajuns să însemne mult mai mult.

— Într-adevăr, încuviinţă bufonul amabil, însă tonul lui neutru mă puse pe gânduri.

Am dus vasele înăuntru şi le-am spălat. M-am întrebat ce părere avea prinţul Dutiful despre faptul că e „dat la schimb” pentru tratat, apoi mi-am alungat ideea din minte. Kettricken probabil că îl crescuse în spiritul celor de la munte – conducătorul trebuie să se considere întotdeauna slujitorul poporului. Probabil că Dutiful era… îndatoritor[4], mi-am spus. Fără îndoială că va accepta căsătoria fără ezitare, aşa cum acceptase Kettricken căsătoria ei aranjată cu Verity. Am observat că butoiul pentru apă era deja aproape gol. Bufonului i-a plăcut întotdeauna să se bălăcească şi folosea de trei ori mai multă apă decât orice om. Am luat găleţile şi m-am întors

[4] Aluzie la înţelesul pe care îl are numele prinţului, acela de amabil, îndatoritor (n.tr.).

afară.

— Mă duc după apă.

Bufonul sări vioi de pe scaun.

— Vin şi eu.

Coborî cu mine pe cărarea cu umbre cenuşii până la pârâu, în locul unde săpasem o groapă şi-o aliniasem cu bolovani, ca să umplu găleţile mai uşor. Profită de ocazie ca să se spele pe mâini şi să bea zdravăn din apa rece şi dulce. Când îşi îndreptă spatele, aruncă iute ochii în jur.

— Unde-i Ochi Întunecaţi?

M-am îndreptat şi eu, echilibrat de greutatea găleţilor.

— Îi place să hoinărească singur uneori. Merge…

Un junghi mă străbătu din cap până-n picioare. Am scăpat găleţile şi mi-am dus mâna la gât cu o clipă înainte de a-mi da seama că nu eu simţeam durerea. Privirea mea se întâlni cu a bufonului. Pălise. Cred că simţea o frântură din frica mea. L-am căutat cu mintea pe Ochi Întunecaţi, l-am găsit şi-am rupt-o la fugă.

N-am urmat nicio cărare prin pădure. Mă agăţam de tufele scunde care încercau să-mi împiedice goana nebună. Am trecut prin ele, fără să-mi pese de haine şi de zgârieturi. Lupul nu putea respira; răsuflarea lui chinuită afecta şi încercările mele disperate de-a trage aer în piept. M-am luptat să nu mă panichez şi eu. În fugă, mi-am scos cuţitul, gata să înfrunt orice duşman care îl atacase. Dar când am ieşit dintre copaci în luminişul de lângă iazul castorilor, l-am văzut zvârcolindu-se singur, la mal. Încerca să-şi vâre o labă în gură; avea botul larg deschis. Jumătate dintr-un peşte mare zăcea pe pietre, lângă el. Făcea salturi înapoi, în cercuri, scuturând din cap într-o parte şi-n alta, încercând să scape de ceea ce îl asfixia.

M-am aruncat în genunchi lângă el.

— Să nu mi te opui! l-am implorat, dar nu cred că m-a auzit.

Era înnebunit de spaimă. Am încercat să-l prind cu braţul, dar s-a smuls. Scutura din cap sălbatic, însă nu-şi putea scoate piedica din beregată. M-am năpustit asupra lui şi l-am trântit la pământ. Am căzut pe coastele lui şi i-am salvat viaţa fără să vreau. Apăsându-l cu trupul pe piept, i-am împins înapoi în gură peştele care i se blocase în gât. Fără să-mi pese de colţii lui, i-am vârât mâna în bot şi l-am scos afară, aruncându-i cât

colo. L-am simţit pe lup răsuflând greu şi m-am ridicat de pe el. Clătinându-se, încerca să stea în picioare. Eu nu m-am simţit în stare să mă ridic.

— Te-ai înecat cu peştele! am strigat cu voce tremurată. Ar fi trebuit să ştiu! Să-ţi fie învăţătură de minte, să nu mai înghiţi cu atâta lăcomie.

Am inspirat adânc, cât se poate de uşurat. Dar scurtă mi-a fost uşurarea. Lupul s-a ridicat, a făcut doi paşi legănaţi, apoi s-a prăbuşit. Nu se mai sufoca, dar durerea îl chinuia pe dinăuntru.

— Ce este? Ce-a păţit? vru să afle bufonul din spatele meu.

Nu-mi dădusem seama că venise după mine şi nici n-aveam timp de el acum. M-am dus în patru labe la prietenul meu. Am pus mâna pe el, plin de teamă, şi-am simţit că atingerea mea întăreşte legătura dintre noi. Se crispa din cauza durerii din piept. De-abia putea să respire. Îşi auzea în urechi bubuiturile inimii. Printre pleoapele deschise i se vedeau ochii daţi peste cap, iar limba îi atârna moale din gură.

— Ochi Întunecaţi! Frate! am ţipat, dar ştiam că nu mă aude.

L-am cercetat cu mintea, i-am împrumutat din voinţa mea şi am descoperit un lucru incredibil. Se ferea de mine. Se retrăgea, refuza, atât cât mai era în stare, din cauza slăbiciunii, legătura pe care o împărtăşeam de atâta vreme. Când şi-a ascuns mintea, am simţit că-mi alunecă printre gânduri într-o ceaţă pe care n-o puteam străpunge.

Aşa ceva era de neîngăduit.

— Nu! am urlat şi mi-am trimis conştiinţa după el.

Văzând că nu pot dărâma bariera cenuşie cu Harul, am încercat s-o dobor cu Meşteşugul, fără să-mi pese de nimic şi folosind, instinctiv, toată magia de care eram capabil ca să ajung la el. Şi am ajuns. Dintr-odată, eram lângă el, conştiinţa mea se împletea cu a lui, aşa cum nu se mai împletise niciodată. Trupul său era al meu.

Cu mulţi ani înainte, când m-a omorât Regal, am părăsit învelişul neputincios al trupului meu şi m-am adăpostit în cel al lui Ochi Întunecaţi. Am locuit amândoi în el, i-am perceput gândurile, am văzut lumea prin ochii lui. Am mers împreună cu el, călător în viaţa lui. În cele din urmă, Burrich şi Chade ne-au chemat pe amândoi la mormântul meu şi m-au readus în

propriul meu trup.

Acum, lucrurile nu stăteau aşa. Nu. Am intrat în trupul lui şi i l-am luat, i-am dominat conştiinţa de lup cu conştiinţa mea de om.

M-am statornicit în el şi l-am forţat să-şi potolească zvârcolirea. I-am ignorat dezgustul pentru ceea ce făceam; era necesar, i-am spus. Nu mi s-a mai opus, dar nu pentru că mi-ar fi cedat. Pur şi simplu abandona cu dispreţ ceea ce luasem de la el. Dar de asta aveam să mă ocup mai târziu. Faptul că l-am jignit era ultima mea grijă. Era ciudat să mă aflu în trupul său în felul acela, parcă aş fi purtat haine de împrumut. Îi distingeam fiecare părticică, de la unghii până în vârful cozii. Aerul îmi crea o senzaţie ciudată pe limbă şi, în ciuda disconfortului, percepeam acut mirosurile zilei. Am simţit transpiraţia părţii numite Fitz din mine în apropiere şi am sesizat vag bufonul aplecat deasupra ei, scuturând-o. Nu aveam timp de el acum. Descoperisem sursa durerii lupului în mijlocul inimii mele, care bătea ca nebuna. Calmul pe care l-am forţat asupra lui îl ajutase deja, cât de cât, însă pulsul lui nesigur, în salturi, îmi arăta că ceva nu merge bine deloc şi asta mă îngrozea.

Să te uiţi în jos într-o pivniţă e cu totul altceva decât să cobori în ea şi s-o cercetezi. O explicaţie mai bună nu sunt în stare să dau. La început doar am simţit inima lupului, însă, deodată, am *devenit* chiar ea. Nu ştiu cum s-a întâmplat; parcă m-aş fi lăsat, cu toată puterea disperării mele, pe o uşă încuiată, ştiind că salvarea mea se află dincolo de ea, iar uşa a cedat subit. Am devenit inima lupului, ştiind ce rol am în corpul lui, dar şi că ceva mă împiedică să-l duc la capăt. Muşchiul se subţiase cu vremea şi slăbise. Inimă fiind, m-am liniştit şi-am căutat, fragilă, să bat mai regulat. Când am reuşit, durerea apăsătoare s-a mai domolit şi-am început să funcţionez.

Ochi Întunecaţi se retrăsese într-un colţ îndepărtat al conştiinţei noastre. L-am lăsat să zacă acolo bosumflat, concentrându-mă numai pe ceea ce trebuia să fac. Cu ce-aş putea compara ceea ce am făcut? Cu ţesutul pânzei? Cu clăditul unui zid de cărămidă? Poate a semănat mai degrabă cu cârpitul unui ciorap rupt în călcâi. Am simţit că am creat,

mai bine zis, am recreat ceva ce fusese slăbit. Şi am ştiut, de asemenea, că nu eu, Fitz, am făcut asta, ci că, fiind o parte din corpul unui lup, l-am condus într-un dans familiar. Cu ajutorul concentrării mele, şi-a îndeplinit sarcina mai repede. Atât şi nimic mai mult, mi-am spus, neliniştit, dar am simţit că undeva, cineva trebuie să plătească pentru graba cu care a fost obligat trupul să funcţioneze.

Când am considerat că mi-am dus sarcina la capăt, m-am retras. Nu am mai fost „inimă”, însă am simţit, mândru, că ea bate regulat, cu puteri noi. Totuşi, senzaţia aceea a venit însoţită de un fior. Nu eram în propriul meu trup; habar n-aveam ce se întâmplase cu el cât am pătruns în cel al lupului, nici cât timp trecuse de atunci. Buimac, l-am căutat pe Ochi Întunecaţi, dar s-a ţinut la distanţă de mine.

Am făcut-o doar ca să te ajut, am protestat.

Tăcere. Nu-i puteam distinge gândurile, dar îmi erau clare sentimentele lui. Nu fusese nicicând mai jignit.

Prea bine, atunci, i-am spus cu răceală. *Fie cum vrei tu.* M-am retras supărat.

Adică am încercat să mă retrag. Dintr-odată, am căzut pradă confuziei. Ştiam că trebuie să merg undeva, dar „a merge” şi „undeva” nu mai aveau înţeles. Semăna cu senzaţia pe care o trăisem când căzusem, pe nepregătite, în şuvoiul Meşteşugului. Râul acela magic putea risipi sinele cuiva neexperimentat, putea zdruncina un om pe apele conştiinţei, până când îşi pierdea şi ultima fărâmă a sinelui său. Altfel stăteau lucrurile cu mine. Nu mă simţeam risipit sau zdruncinat, ci prins în propria mea capcană, săltând în sus şi-n jos în şuvoi, şi nu aveam de ce să mă agăţ, decât corpul lui Ochi Întunecaţi. L-am auzit pe bufon strigându-mă pe nume, dar nu m-a ajutat, pentru că îl auzeam cu urechile lupului.

Vezi, constată lupul cu tristeţe, *vezi ce ne-ai făcut? Am încercat să te previn, am încercat să te ţin la distanţă.*

Pot îndrepta lucrurile, am spus, disperat. Amândoi ştiam că nu mint, ci că mă lupt cu disperare ca gândul meu să fie adevărat.

M-am despărţit de trupul lui. I-am părăsit simţurile, am refuzat atingerea, văzul şi auzul, am respins praful de pe limbă şi mirosul trupului meu aflat în apropiere. Mi-am eliberat

conştiinţa de a lui, dar mi-a rămas atârnată undeva. Nu ştiam cum să mă întorc în corpul meu.

Atunci am simţit ceva, o zvâcnire mai discretă decât dacă cineva mi-ar fi smuls un fir de aţă din cămaşă. Mă căuta, se târa către mine din trupul meu adevărat. Să mă agăţ de ea ar fi fost ca şi când m-aş fi agăţat de o rază de soare. M-am luptat din toate puterile s-o apuc, apoi m-am întors în sinea mea fără formă, simţind că încercarea mea n-a făcut decât să disipeze impulsul slab trimis către mine. Conştiinţa mea, nemişcată şi minusculă, aştepta ca o pisică pândind o gaură de şoarece. Încă o zvâcnire, firavă ca raza de lună printre frunze. M-am forţat să nu mişc, mi-am impus să rămân calm, ca să mă poată găsi. Asemenea unui fir de aur delicat, până la urmă, a reuşit să mă atingă. M-a cercetat şi, când a fost sigură de mine, m-a apucat şi m-a tras clătinat către sine. Trăgea stăruitoare, dar nu avea putere mai mare decât un fir de păr. Nu puteam s-o ajut, aş fi distrus-o. Trebuia să rămân suspendat, de teamă să nu rup atingerea care mă îndepărta, nesigură, de lup, apropiindu-mă de mine. A reuşit să mă tragă tot mai repede şi, deodată, am fost în stare să plutesc din proprie voinţă.

Am recunoscut imediat forma boţită a trupului meu. M-am revărsat în mine, îngrozit de cât de rece şi de ţeapăn devenise învelişul fizic al sufletului meu. Aveam ochii lipicioşi şi uscaţi, căci îi ţinusem deschişi, fără să clipesc deloc, prea multă vreme. La început, n-am văzut nimic. Nu puteam nici vorbi, pentru că gura şi gâtlejul îmi erau la fel de uscate. Am vrut să mă răsucesc pe-o parte, dar nu m-au ajutat muşchii contractaţi şi rigizi. Puteam doar să mă zbat uşor. Totuşi, până şi durerea era o binecuvântare, pentru că era a mea, o senzaţie a propriului meu trup asociat cu propria mea minte. Am scos un geamăt răguşit de uşurare.

Bufonul îmi turna apă din palme pe buze şi pe gât. Mi-a revenit văzul, înceţoşat mai întâi, dar destul ca să desluşesc soarele, trecut de mult de amiază. Lipsisem din trupul meu ore întregi. După un timp, am fost în stare să mă ridic în capul oaselor. L-am căutat imediat cu mintea pe Ochi Întunecaţi. Stătea întins lângă mine. Nu dormea. Era într-o stare de inconştienţă mai profundă decât somnul. Cercetându-l, am

perceput o frântură a sinelui său bine ascunsă. I-am simţit pulsul stabil şi m-a cuprins o satisfacţie imensă. Am atins uşor frântura de sine.

Pleacă! Era încă supărat pe mine. Nu-mi păsa. Plămânii îi funcţionau, inima îi bătea regulat. El era extenuat, eu, dezorientat, dar merita, dacă îi salvasem viaţa.

După un timp, l-am descoperit şi pe bufon. Stătea îngenuncheat lângă mine şi mă ţinea cu braţul pe după umeri. Nu sesizasem că încearcă să mă stabilizeze. Am întors capul spre el, clătinându-l. Avea chipul schimonosit de istovire şi fruntea încreţită de durere, dar a reuşit să-mi ofere un zâmbet strâmb.

— N-am ştiut dacă sunt în stare s-o fac. Dar altceva nu mi-a venit în minte.

Peste câteva clipe, am priceput ce voise să spună. M-am uitat la încheietura mâinii mele. Amprentele lui se reînnoiseră; nu erau argintii, ca prima dată când mă atinsese cu Meşteşugul lui, ci de o nuanţă cenuşie mai închisă decât fuseseră de-o vreme încoace. Firul de conştiinţă care ne unea devenise o idee mai puternic. Eram şocat de ceea ce făcuse.

— Mulţumesc. Cred, i-am spus nerecunoscător.

Mă simţeam invadat. Mă deranja că mă atinsese în felul acela fără consimţământul meu. Era un sentiment copilăros, dar în clipele acelea nu aveam puterea să-l depăşesc.

A râs, însă mi-am dat seama că râsul lui friza isteria.

— Am ştiut că n-o să-ţi placă. Totuşi, prietene, nu m-am putut abţine. A trebuit s-o fac. Inspiră cu întreruperi şi adăugă, cu voce mai blândă: Şi, uite-aşa, o luăm de la început. Nici n-am venit bine, că soarta şi întinde mâna spre tine. Oare întotdeauna va trebui să plătim preţul ăsta? Mă strânse mai tare de umeri. Of, Fitz, cum poţi să mă ierţi tot timpul pentru ceea ce-ţi fac?

Nu puteam, dar nu i-am spus. Am întors capul.

— Vreau să rămân puţin singur. Te rog.

Câteva clipe de linişte mi-au întâmpinat rugămintea. Apoi îmi spuse „sigur că da”, îşi luă mâna de pe umerii mei şi se trase de lângă mine cu mişcări bruşte. M-am simţit uşurat. Atingerea lui intensificase legătura Meşteşugului dintre noi. Mă făcea vulnerabil. Nu ştia cum să treacă de ea şi să dea

năvală în mintea mea, dar asta nu-mi scădea frica. Un cuţit la gât era o ameninţare, chiar dacă mâna care-l ţinea avea cele mai bune intenţii.

Am încercat să ignor cealaltă faţă a monedei. Bufonul nu bănuia cât de deschis era spre mine atunci. Faptul că ştiam lucrul acesta mă tachina, mă tenta să încerc să mă unesc mai strâns cu el. Nu trebuia decât să-l determin să-şi pună din nou degetele pe încheietura mea. Ştiam ce-aş fi putut face cu atingerea lui. Aş fi putut aluneca în el, i-aş fi putut afla toate secretele, i-aş fi putut lua toată puterea. I-aş fi putut face din trup o prelungire a corpului meu, i-aş fi putut folosi viaţa şi zilele rămase numai pentru mine.

Îmi era ruşine de foamea aceasta a mea. Văzusem ce păţiseră cei care-i cedaseră. Cum să-l iert pentru că m-a făcut s-o îndur?

Îmi bubuia capul ca după ce foloseam Meşteşugul, iar trupul mă durea de parcă aş fi luptat într-o bătălie. Mă simţeam vulnerabil în faţa lumii şi până şi atingerea prietenoasă a bufonului mă irita. M-am sculat cu greu în picioare şi m-am dus clătinat la apă. Am încercat să îngenunchez pe malul pârâului, dar mi-a fost mai uşor să mă las pe burtă şi să sorb apa cu gura mea uscată. Odată ce mi-am astâmpărat setea, m-am spălat pe faţă. M-am frecat pe obraji şi pe păr, apoi pe ochi, până când mi-au dat lacrimile. Umezeala mi-a făcut bine şi mi s-a limpezit văzul.

Am privit trupul vlăguit al lupului meu, apoi mi-am aruncat ochii la bufon. Stătea mic, cu umerii aduşi în faţă şi buzele strânse.

Îl rănisem. Mi-a părut rău. Nu-mi voise decât binele, însă o parte din mine se încăpăţâna să-i respingă gestul. Am încercat să-mi justific de ce mă agăţam de o prostie. N-am găsit nicio explicaţie. Uneori, faptul că ştii că nu ai dreptul să fii supărat nu-ţi alungă furia.

— Mă simt mai bine, am rostit şi mi-am scuturat apa din păr, de parcă ne-aş fi putut convinge pe amândoi că numai setea fusese motivul necazului meu.

Bufonul nu mi-a răspuns.

Am luat apă în căuşul palmelor şi m-am aşezat lângă lup, lăsând stropii să cadă pe limba care-i atârna moale. După un

timp, s-a mişcat uşor, destul cât să-şi vâre limba în gură.
Am mai încercat o dată să-l îmbunez pe bufon.
— Ştiu că ai făcut ce-ai făcut ca să-mi salvezi viaţa. Îţi mulţumesc.
Amândurora ne-a salvat viaţa. Ne-a oprit să continuăm ceva ce ne-ar fi distrus şi pe mine, şi pe tine. Lupul n-a deschis ochii, dar din gândul lui se revărsa patima.
Totuşi, ce-a făcut e…
Mai rău decât ceea ce mi-ai făcut tu mie?
N-aveam ce să-i răspund. Cum să regret că-l ţinusem în viaţă? Totuşi…
Era mai uşor să vorbesc cu bufonul decât să-mi duc gândul până la capăt.
— Amândurora ne-ai salvat viaţa. Cumva… nu ştiu cum, am intrat în corpul lui Ochi Întunecaţi. Cu Meşteşugul, cred.
M-a străfulgerat o idee. Oare asta voise Chade să-mi spună, că Meşteşugul poate fi folosit ca leac? M-am cutremurat. Mi-l imaginasem ca pe-o unire a forţelor, dar ceea ce făcusem eu… Mi-am alungat ideea din minte.
— A trebuit să încerc să-l salvez. Şi… chiar l-am ajutat. Dar n-am mai reuşit să ies din el. Dacă nu m-ai fi tras tu înapoi…
Nu mi-am continuat gândul. N-aveam cum să-i explic pe scurt de la ce grozăvie ne salvase. Acum eram sigur că aveam să-i povestesc despre anul petrecut printre cei cu Sânge Străvechi.
— Hai să ne întoarcem la colibă. Am scoarţă de spiriduş pentru ceai. Şi am nevoie de odihnă la fel de mult ca Ochi Întunecaţi.
— Şi ca mine, consimţi bufonul.
I-am aruncat o privire, observându-i paloarea obrajilor căzuţi de oboseală şi cutele adânci de pe frunte. M-a copleşit vina. Fără să fi învăţat cum se foloseşte Meşteşugul şi fără niciun ajutor, îl întrebuinţase ca să mă aducă înapoi în propriul meu trup. Nu avea, ca mine, magia lui în sânge, nu avea o înclinaţie din naştere pentru el. Avea doar vechile semne ale Meşteşugului pe degete, amintind de clipa în care se frecase de mâinile scăldate în Meşteşug ale lui Verity. Semnele lui şi legătura firavă pe care o avusesem noi odată prin atingerea aceea fuseseră singurele unelte de care s-a folosit când a riscat să mă aducă înapoi. Nici frica, nici neştiinţa nu l-au

oprit. Nu ştiuse cât de periculos era ceea ce făcea. Nu mă puteam hotărî dacă, din cauza asta, gestul lui fusese mai curajos sau mai puţin îndrăzneţ. Iar eu nu făcusem decât să-l dojenesc.

Mi-am adus aminte cum a fost când Verity se folosise de puterea mea ca să-şi însufleţească Meşteşugul. Leşinasem, stors de vlagă. Bufonul mergea pe propriile picioare, legănându-se uşor, dar mergea. Şi nu se plângea că-l doare capul, deşi sigur îi bubuiau tâmplele. Nu era prima dată când mă minunam de rezistenţa trupului său delicat. Probabil că mi-a simţit privirea asupra lui, pentru că şi-a întors ochii spre mine. I-am zâmbit. Mi-a răspuns cu o grimasă cinică.

Ochi Întunecaţi se răsuci pe burtă, apoi se sculă anevoie. Nesigur pe picioare ca un mânz proaspăt fătat, merse tropăind la apă şi bău. Amândoi ne-am simţit mai întremaţi îndată ce ne-am astâmpărat setea, însă mie-mi tremurau picioarele de oboseală.

— O să fie un drum lung până acasă, am remarcat.

Bufonul mi se adresă pe un ton neutru, aproape normal.

— Te descurci?

— Cu puţin ajutor…

Am întins mâna către el. A venit să mi-o ia şi m-a ajutat să mă ridic. M-a prins de braţ şi-a mers lângă mine, dar cred că mai degrabă se sprijinea el de mine, decât eu de el. Lupul venea agale după noi. Am strâns din dinţi şi-am îndurat, dar nu l-am căutat cu Meşteşugul care atârna între noi ca un lanţ de argint. Pot să rezist tentaţiei, mi-am spus. Verity a putut. Pot şi eu.

Bufonul sparse liniştea în pădurea colorată de soare cu petice de lumină.

— La început am crezut că faci o criză, din acelea care te doborau mai demult. Dar pe urmă nu te-ai mai mişcat… şi m-am temut c-o să mori. Aveai ochii deschişi şi holbaţi. Nu-ţi găseam pulsul. Totuşi, din când în când, un spasm îţi zguduia trupul şi ţi se tăia răsuflarea. Făcu o pauză. N-aveai nicio reacţie. Singurul lucru care mi-a venit în minte a fost să mă scufund după tine.

Cuvintele lui m-au înspăimântat. Nu eram sigur că voiam să ştiu ce făcuse trupul meu cât lipsisem din el.

— Probabil că numai aşa mi-ai putut salva viaţa.

— A ta, dar şi a mea, preciză el încet. Pentru că, indiferent ce se întâmplă cu oricare dintre noi, eu trebuie să te ţin în viaţă. Tu eşti unealta de care trebuie să mă folosesc, Fitz. Şi pentru asta îmi pare atât de rău, că nici nu pot s-o spun.

Vorbind, întoarse ochii de la mine. Onestitatea privirii lui aurii se împletea cu legătura dintre noi, aurul îngemănându-se cu argintul. Am recunoscut şi-am respins un adevăr pe care nu voiam să-l aflu.

În spatele nostru, lupul păşea alene, clătinând din cap.

Capitolul VIII

SÂNGE STRĂVECHI

„... Şi sper că dulăii vor ajunge la tine teferi şi sănătoşi, împreună cu această scrisoare. Dacă nu va fi aşa, te rog să-mi trimiţi o pasăre cu veşti, ca să-ţi dau sfaturi pentru îngrijirea lor. În încheiere, te rog să transmiţi urările mele de bine Lordului Chivalry Farseer. După ce-l saluţi din partea mea, spune-i că mânzul pe care mi l-a dat în grijă suferă, pentru că a fost înţărcat prea repede. Din fire, e sperios şi bănuitor, dar nădăjduim că ţinut, cu răbdare şi blândeţe, de o mână categorică, se va îndrepta. E şi cam încăpăţânat, lucru tare neplăcut pentru dresorul lui, dar cred că asta a moştenit-o de la tatăl său. Disciplina poate înlocui încăpăţânarea cu tăria de caracter. Rămân, ca întotdeauna, al lui servitor credincios.

Salutări nevestei şi copiilor tăi, Tallman. Aştept cu nerăbdare, data viitoare când vin la Buckkeep, să vedem cine câştigă prinsoarea despre cine-i mai stăruitor în a prinde urma vânatului, Vulpiţa mea sau Coadă-Frântă al tău.

Burrich, şef peste grajduri în Buckkeep *Fragment dintr-o scrisoare trimisă lui Tallman, şef peste grajduri în Withywoods*

Până când am ajuns la colibă, nu mai vedeam nimic cu coada ochilor. Am apucat umărul delicat al bufonului şi l-am condus spre uşă. S-a împiedicat de trepte. Lupul ne-a urmat. L-am împins pe bufon pe un scaun şi s-a prăbuşit pe el. Ochi Întunecaţi s-a dus direct în dormitorul meu şi s-a căţărat în pat. A făcut un mic spectacol şifonând păturile, apoi şi-a găsit

o poziţie comodă şi-a căzut într-un somn adânc. Harul meu a încercat să-l caute, dar îşi închisese mintea. M-am mulţumit să văd cum pieptul i se ridică şi coboară ritmic, în timp ce puneam la fiert apa în ceainic. Fiecare gest pe care-l presupuneau sarcinile mele simple îmi cerea o concentrare maximă. Nu-mi permiteam să mă opresc, deşi îmi plesneau tâmplele de durere.

Aşezat la masă, bufonul se culcase cu capul pe mâini, întruchiparea nenorocirii. Când am scos provizia de scoarţă de spiriduş, şi-a înălţat capul, clătinându-l, ca să-mi urmărească mişcările. S-a strâmbat când şi-a amintit cât de amară e scoarţa de spiriduş, neagră şi uscată.

— Deci o ţii la îndemână, nu?

Întrebarea lui mi-a sunat ca un orăcăit.

— Da, am recunoscut, împărţind scoarţa în porţii.

Am măcinat-o în mojar cu pistilul. Imediat ce-am obţinut puţin praf, mi-am vârât degetele în el şi le-am pus pe vârful limbii. Durerea m-a lăsat puţin.

— Şi o foloseşti des?

— Numai când sunt nevoit.

Bufonul a tras adânc aer în piept şi l-a expirat cu zgomot. S-a sculat de pe scaun fără niciun chef şi a găsit căni pentru amândoi. Când a fiert apa, am pregătit un ceai tare. Leacul avea să alunge durerea de cap provocată de Meşteşug, dar îţi dădea şi o stare de agitaţie, şi una de deprimare. Auzisem că proprietarii de sclavi din Statele Chalced îl dădeau sclavilor ca să le sporească puterile şi, în acelaşi timp, să le potolească setea de evadare. Se zice că scoarţa de spiriduş provoacă dependenţă, însă mie nu mi s-a întâmplat. Poate că, dacă o bei regulat şi forţat, începi să pofteşti la ea, dar eu am consumat-o numai ca leac. Se mai spune că scade capacitatea de-a lucra cu Meşteşugul la tineri şi-o afectează pe cea a oamenilor mai în vârstă. În privinţa asta, poate că ar fi fost o binecuvântare pentru mine, dar ştiam, din experienţă, că-ţi amorţeşte Meşteşugul fără să-ţi domolească şi foamea de el.

Am turnat ceaiul în căni după ce scoarţa s-a înmuiat şi l-am îndulcit cu miere. M-am gândit să aduc mentă din grădină, însă mi s-a părut prea departe. Am pus o cană lângă bufon şi m-am aşezat în faţa lui. El a ridicat-o ironic, ca şi când ar fi

vrut să ciocnim.
— În sănătatea noastră: Profetul Alb şi Catalizatorul lui.
Am ridicat-o şi eu pe-a mea.
— În cinstea lui Fitz şi-a bufonului, l-am corectat, şi-am ciocnit cu el.
Am sorbit din ceai. Amăreala mi-a cuprins toată gura. Când l-am înghiţit, mi s-a strepezit beregata. Bufonul s-a uitat cum beau, pe urmă a luat şi el o gură. S-a strâmbat, dar cutele de pe frunte i s-au relaxat imediat. S-a încruntat la cană.
— Nu ne putem bucura altfel de avantajele scoarţei?
Am zâmbit trist.
— Odată am fost atât de disperat, încât am mestecat-o. Mi-a făcut obrajii ferfeniţă pe dinăuntru şi mi-a lăsat un gust atât de amar în gură, că nici apă n-am putut să beau ca să scap de el.
— Aha.
Bufonul şi-a mai pus o lingură zdravănă de miere în cană, a băut şi s-a încruntat din nou. Pe urmă, s-a lăsat o linişte uşoară, însă un dram de stânjeneală tot mai zăbovea între noi. Am aruncat o privire spre lupul care dormea pe patul meu şi mi-am dres vocea.
— După ce-am părăsit Regatul Munţilor, ne-am întors la graniţa cu ducatul Buck.
Ochii bufonului s-au întâlnit cu ai mei. Cu bărbia proptită în palmă, în tăcere, mă fixa din priviri, acordându-mi toată atenţia. Aştepta să-mi găsesc cuvintele. Încetul cu încetul, i-am depănat povestea acelor zile.
Ochi Întunecaţi şi cu mine nu ne-am grăbit în călătoria noastră. Ne-a luat aproape un an ca să străbatem un drum ocolitor prin munţi şi să traversăm câmpia întinsă din Farrow, înainte de-a ne întoarce la Crowsneck, în Buck. Toamna tocmai începuse să-şi vestească sosirea când am ajuns la cabana cu acoperiş jos, clădită din lemn şi piatră pe panta dealului împădurit. Vegetaţia perenă înfrunta ameninţările toamnei, însă promoroaca pişcă deja frunzele tufelor mai mici şi-ale plantelor care creşteau pe acoperişul plin de muşchi, colorându-le marginile cu galben sau cu roşu. Coliba întâmpina frigul după-amiezii cu uşa larg deschisă, iar din hornul îndesat se înălţa un fuior de fum aproape invizibil. N-a

fost nevoie să bat sau să strig. Cei cu Sânge Străvechi ştiau că suntem acolo, aşa cum şi eu îi simţeam înăuntru pe Rolf şi pe Holly. Deloc uimit, Rolf cel Negru a apărut în prag şi ne-a privit încruntat din bezna de peşteră a cocioabei lui.

— Aşadar, până la urmă ţi-ai dat seama că trebuie să-ţi însuşeşti ceea ce te pot învăţa eu, a rostit el, în loc de bun venit.

Duhoarea de ursoaică se simţea peste tot. Şi eu, şi Ochi Întunecaţi ne simţeam stânjeniţi din cauza ei. Cu toate acestea, am dat din cap a încuviinţare.

Rolf a râs, iar zâmbetul larg de întâmpinare i-a împărţit în două barba neagră şi deasă. Uitasem ce namilă de om era. A păşit greoi afară şi m-a cuprins într-o îmbrăţişare prietenească, mai-mai să-mi rupă coastele. Am desluşit parcă şi gândul pe care i l-a transmis Hildei, animalul cu care se întovărăşea.

— Sângele Străvechi urează bun venit Sângelui Străvechi.

Holly a ieşit şi ea să ne întâmpine. Nevasta lui Rolf era la fel de zveltă şi de tăcută cum mi-o aminteam. Tovarăşul ei, şoimul Măzăriche, stătea pe încheietura mâinii ei. M-a fixat scurt cu un singur ochi scânteietor, apoi, când ea s-a apropiat de noi, şi-a luat zborul. Holly a zâmbit şi-a clătinat din cap, urmărindu-l cum se îndepărtează. Deşi ne-a primit mai reţinută decât Rolf, mi s-a părut mai caldă.

— Bun găsit şi bun venit, ne-a urat ea, apoi a întors puţin capul şi ne-a aruncat o privire piezişă din ochii ei negri.

Un zâmbet scurt i-a luminat faţa, deşi a încercat să şi-l ascundă. Stătea lângă Rolf. Pe cât de voinic era el, pe atât de fragilă era ea. Şi-a dat la o parte părul scurt şi lucios de pe faţă.

— Intraţi şi mâncaţi cu noi, ne-a invitat.

— După aceea, mergem la o plimbare, să găsim un loc numai bun pe care să-ţi clădim vizuina, a propus Rolf categoric şi direct, ca de obicei. A aruncat o privire la cerul înnorat printre coroanele copacilor din pădure. Vine iarna. Prost ai fost că ai întârziat atâta.

Şi, uite-aşa, m-am alăturat celor dăruiţi cu Har care trăiau departe de Crowsneck. Erau locuitori ai pădurii, mergeau la târg numai pentru lucrurile pe care nu şi le puteau confecţiona

singuri. Îşi fereau magia de târgoveţi, pentru că a avea Har însemna a-ţi chema la uşă călăul cu funia şi sabia. Nu că Rolf, Holly sau ceilalţi şi-ar fi zis unii altora mânjiţi cu Har. Aşa îi numeau doar cei care şi urau, şi se temeau de magia animalelor; erau vorbe de ocară, care trimiteau la spânzurătoare. Oamenii cu Har îşi ziceau Sânge Străvechi şi-i compătimeau pe aceia care, născuţi în mijlocul lor, nu se puteau lega de un animal cu mintea şi cu sufletul, aşa cum oamenii obişnuiţi îi compătimesc pe copiii născuţi orbi sau surzi.

Cei cu Sânge Străvechi nu era mulţi la număr; doar vreo cinci familii, risipite în pădurile din jurul târgului Crowsneck. Din cauza persecuţiei, învăţaseră să nu locuiască prea aproape unii de alţii. Se recunoşteau reciproc şi asta le era suficient ca să se considere o comunitate. Familiile cu Sânge Străvechi practicau de obicei meserii solitare, care le permiteau să trăiască separat de restul lumii, dar destul de aproape de o localitate ca să facă trocuri şi să se bucure de avantajele ei. Erau tăietori de lemne sau vânători de animale cu blană. O familie locuia cu vidrele ei lângă un mal argilos şi lucrau produse ceramice deosebit de frumoase. Un bătrân împrietenit cu un mistreţ trăia bine de pe urma banilor primiţi de la târgoveţii mai bogaţi pe trufele pe care le scotea din pământ. Una peste alta, alcătuiau o comunitate paşnică, de inşi care se împăcaseră cu gândul că aparţineau lumii naturale, fără urmă de dispreţ. Însă nu se putea spune că simţeau la fel despre oameni în general. Am auzit şi-am simţit din partea lor că îi dezaprobă pe cei care trăiau înghesuiţi la oraş şi considerau animalele slugi ori le ţineau numai pentru companie – creaturi „proaste”. De asemenea, îi dispreţuiau pe semenii lor cu Sânge Străvechi care locuiau printre oamenii obişnuiţi şi-şi renegau magia. Deseori s-a presupus că şi eu mă trag dintr-o asemenea familie şi mi-a fost destul de greu să-i conving că nu aveau dreptate, fără să dezvălui tot adevărul despre mine.

— Şi ai reuşit? m-a întrebă bufonul cu glas scăzut.

Am avut senzaţia tulburătoare că mă întreabă tocmai pentru că ştia că nu reuşisem. Am oftat.

— A fost cea mai grea încercare pentru mine. În lunile pe

care le-am petrecut acolo, m-am întrebat dacă nu cumva făcusem o mare greşeală revenind printre ei. Cu ani înainte, când i-am cunoscut întâia oară, Rolf şi Holly ştiau că mă cheamă Fitz. Şi că îl uram pe Regal. Ştiind acestea, nu mai aveau de făcut decât un pas până la a-şi da seama că sunt Fitz, bastardul cu Har. Rolf l-a şi făcut, am ştiut, pentru că a încercat să vorbească cu mine despre asta într-o zi. I-am spus fără ezitare că se înşală, că era o coincidenţă nefericită, şi de nume, şi de faptul că eram dăruit cu Har, coincidenţă din cauza căreia îndurasem multe necazuri în viaţă. M-am exprimat atât de categoric, că până şi el, cu firea lui aspră, a înţeles că n-avea să mă convingă să recunosc. Am minţit, iar el ştia că mint, dar i-am spus foarte clar că acela era adevărul despre noi, aşa că, până la urmă, a lăsat-o baltă. Holly, sunt convins, ştia la fel de multe ca el, dar nu mi-a spus nimic, niciodată. Ceilalţi membri ai comunităţii nu cred că şi-au dat seama de adevăr. M-am prezentat drept Tom, şi aşa mă şi strigau, chiar şi Rolf şi Holly. Fitz, m-am rugat eu, avea să rămână mort şi îngropat.

— Deci ştiau adevărul, şi-a confirmat bufonul suspiciunea. Cel puţin oamenii din acel grup ştiau că Fitz, bastardul lui Chivalry, nu murise.

Am ridicat din umeri. Mă miram că vechea poreclă mă durea la fel de tare, chiar rostită de el. Sigur trecusem peste asta, nu? Odată, mă gândisem şi eu la mine doar ca la „bastardul”. Dar depăşisem momentul demult, dându-mi seama că omul e aşa cum se modelează singur, nu aşa cum s-a născut. Mi-am adus aminte cât de nedumerită se arătase vrăjitoarea-tămăduitoare de palmele mele, atât de diferite între ele. Am rezistat tentaţiei de-a mi le studia. În schimb, am mai turnat ceai din scoarţă de spiriduş şi mie, şi bufonului. După aceea, m-am ridicat şi-am căutat în cămară ceva care să-mi alunge gustul amar. Am luat rachiul de Sandsedge, dar l-am pus imediat înapoi. În locul lui, am luat ultima bucată de brânză, cam tare, dar încă aromată, şi jumătate de franzelă. Nu mâncasem de la dejun. Acum, că mă mai lăsase durerea de cap, mi se făcuse o foame de lup. Bufonul avea şi el poftă de mâncare, pentru că, în timp ce eu tăiam bucăţi de brânză, el a tăiat pâinea în felii groase.

Povestea mea atârna neterminată între noi. Am oftat din nou.

— Ori că ştiau, ori că nu ştiau adevărul despre mine, n-am avut de ales, am fost nevoit să-l neg. Ochi Întunecaţi şi cu mine aveam nevoie de cunoştinţele lor. Numai ei ne puteau arăta ceea ce trebuia să învăţăm.

Bufonul m-a aprobat şi-a muşcat din brânza pe care şi-o pusese pe pâine. Aştepta să continui.

Cuvintele s-au lăsat rostite cu încetineală. Nu-mi plăcea să rememorez anul petrecut acolo. Totuşi, am învăţat multe atunci, nu doar de la Rolf, care se ocupa în mod special de noi, ci pur şi simplu trăind în mijlocul celor cu Sânge Străvechi.

— Rolf nu era un dascăl grozav. Se enerva şi-şi pierdea repede răbdarea, mai ales la ora mesei. Era înclinat să-mi dea palme uşoare şi să-şi mârâie nemulţumirea, uneori chiar să-şi urle frustrarea provocată de un elev mai încet la minte. Pur şi simplu nu putea pricepe că eram complet neştiutor când venea vorba de modul de viaţă şi obiceiurile Sângelui Străvechi. Cred că, după aprecierea lui, eram la fel de nemanierat ca un copil care voia să fie obraznic. Conversaţiile mele „sonore” cu Ochi Întunecaţi deranjau vânătoarea altor tovarăşi legaţi între ei prin Har. Nu ştiuserăm că trebuie să ne anunţăm prezenţa prin Har dacă ne schimbăm teritoriul. Cât stătusem la Buckkeep, habar nu avusesem că oamenii cu Har formează o comunitate, cu atât mai puţin că aveau obiceiuri proprii.

— Stai puţin, mă întrerupse bufonul. Din spusele tale, înţeleg că cei dăruiţi cu Har pot face schimb de gânduri unul cu altul, aşa cum fac şi cei pricepuţi la Meşteşug.

Părea foarte entuziasmat de idee.

— Nu-i aşa, am spus, clătinând din cap. Îmi dau seama dacă cineva cu Har vorbeşte cu animalul său… dacă sunt neatenţi şi discută liber, cum eram cândva şi eu cu Ochi Întunecaţi. Adică îmi dau seama că e folosit Harul, deşi nu iau parte la gândurile celor care discută prin mijlocirea lui. E ca zumzetul unei coarde de harpă. Am zâmbit amar. Aşa mă ţinea Burrich sub supraveghere, ca să fie sigur că nu mă folosesc de Har, odată ce aflase că îl am. Îşi ridica propriile ziduri în faţa lui. Nu-l întrebuinţa şi încerca să se ferească de animalele care-şi întindeau mintea spre el. Mult timp, din cauza asta nu şi-a dat

seama că eu îl folosesc. Îşi înălţase ziduri în minte, ziduri ca acelea împotriva Meşteşugului, pe care învăţasem şi eu să le ridic de la Verity. Dar, odată ce şi-a dat seama de Harul meu, cred că le-a coborât ca să mă poată supraveghea. Am făcut o scurtă pauză, văzând expresia nedumerită a bufonului. Înţelegi?

— Nu chiar. Dar e destul ca să te pot urmări. Vrei să zici că poţi auzi cum vorbeşte un animal cu omul de care e legat?

Am clătinat iarăşi din cap, reţinându-mi cu greu râsul la privirea lui perplexă.

— Mie mi se pare un lucru foarte natural, e greu să-l exprim în cuvinte. M-am gândit puţin. Închipuie-ţi că noi doi avem o limbă a noastră, pe care numai noi doi o putem înţelege.

— Poate că şi avem, remarcă el, cu un zâmbet.

— Gândurile pe care le împart cu Ochi Întunecaţi, m-am încăpăţânat eu cu explicaţiile, nu le înţelege niciun alt om care ne aude comunicând prin Har. Limba aceea a fost dintotdeauna doar a noastră, însă Rolf ne-a învăţat să ne îndreptăm gândurile numai şi numai unul către celălalt, în loc să ne strigăm Harul pretutindeni. Un alt om dăruit cu Har ne-ar simţi prezenţa dacă ne-ar asculta intenţionat, dar, în general, conversaţia noastră se împleteşte acum cu toate şoaptele transmise prin Har în restul lumii.

Bufonul se încruntă.

— Deci numai Ochi Întunecaţi poate vorbi cu tine?

— Ochi Întunecaţi îmi vorbeşte foarte clar. Câteodată, o altă creatură, de care nu sunt legat, îmi împărtăşeşte gândurile ei, dar mi-e greu să le înţeleg; e ca şi cum ai încerca să comunici cu cineva care vorbeşte o limbă străină, chiar dacă asemănătoare cu a ta. Dai din mâini şi ridici vocea, repetând cuvinte şi gesturi. El pricepe, în mare, ce vrei să zici, dar nu şi amănuntele. M-am oprit din nou, să mă gândesc puţin. Cred că e mai uşor dacă animalul e legat cu Harul de un om. Ursoaica lui Rolf mi-a vorbit o dată. Şi un dihor. Iar între Ochi Întunecaţi şi Burrich... Trebuie să fi fost ciudat de umilitor pentru Burrich, dar l-a lăsat pe Ochi Întunecaţi să-i vorbească atunci când eu eram în celula unde mă aruncase Regal. N-au comunicat perfect, însă destul cât să pună amândoi la cale un plan ca să mă salveze.

M-am pierdut o vreme în amintirea aceea, apoi am revenit la povestea mea.

— Rolf m-a învăţat principalele maniere ale celor cu Sânge Străvechi, dar nu cu blândeţe; dorea la fel de mult să ne pedepsească şi înainte de-a ne da seama că greşim, şi după aceea. Ochi Întunecaţi era mai îngăduitor cu el, fiind, probabil, mai înclinat să accepte ideea de ierarhie în haită. Pentru mine cred că a fost mai greu să învăţ de la Rolf, pentru că mă obişnuisem să am demnitatea unui adult. Dacă aş fi ajuns la el mai de tânăr, poate că i-aş fi tolerat mai mult metoda aspră de a preda. Experienţele mele din anii trecuţi mă învăţaseră să devin violent în faţa celor care se poartă agresiv cu mine. Cred că prima oară când m-am răţoit la el, după ce-a strigat la mine din cauză că greşisem, l-am şocat. S-a purtat distant cu mine toată ziua, iar eu am priceput că trebuia să mă supun manierei lui dure dacă voiam să învăţ de la el. Aşa că m-am supus, dar aveam impresia că trebuia să învăţ încă o dată să-mi stăpânesc firea. De fapt, deseori am fost obligat să-mi înăbuş furia. Din cauză că Rolf se dovedea nerăbdător cu încetineala mea, eram la fel de frustrat pe cât de uimit era el în faţa „gândirii mele de om”. În zilele lui cele mai rele, îmi aducea aminte de Galen, maestrul Meşteşugului, şi părea la fel de îngust la minte şi de crud ca el atunci când îmi reproşa că primisem o educaţie cât se poate de proastă printre cei lipsiţi de Har. Mă enerva că vorbea urât de cei pe care îi consideram ai mei. Ştiam însă că mă credea un om suspicios şi nedemn de încredere, care nu-şi cobora niciodată complet barierele în faţa lui. E-adevărat, am ascuns multe de el. Mi-a cerut să-i spun cum am crescut, ce îmi amintesc despre părinţii mei, când am simţit pentru prima oară Harul prinzând viaţă în mine. Niciunul din răspunsurile mele laconice nu l-a mulţumit, însă nu puteam să-i dau amănunte fără să trădez din cine mă trag şi cine fusesem. Puţinul pe care i l-am dezvăluit l-a enervat atât de mult, încât sunt convins că o istorisire mai detaliată l-ar fi dezgustat. A încuviinţat faptul că Burrich mă împiedicase să mă leg cu Harul de un animal când eram prea mic, dar a condamnat toate motivele pentru care o făcuse. Însă faptul că eu tot am reuşit să mă apropii de Faur, în ciuda vigilenţei lui Burrich, l-a convins că am o fire

înşelătoare. Repeta într-una că nu fusesem educat cum se cuvine în copilărie şi că din cauza asta avusesem atâtea probleme în a-mi găsi Harul. Mi-a amintit încă o dată de Galen, care-l dispreţuia pe bastard pentru că încerca să înveţe Meşteşugul, considerat magia regilor. Ajuns, în sfârşit, în mijlocul unor oameni care, sperasem eu, mă vor accepta, m-am pomenit din nou că nu sunt nici în car, nici în căruţă. Dacă mă plângeam lui Ochi Întunecaţi de tratamentul pe care ni-l aplica Rolf, acesta din urmă se răstea la mine, zicându-mi să termin cu smiorcăiala şi să mă străduiesc să învăţ mai bine.

Ochi Întunecaţi prindea mai repede decât mine şi deseori el era acela care, până la urmă, mă ajuta să înţeleg ceea ce Rolf nu reuşise să-mi explice cu nervi. Lupul simţea şi mai acut decât mine cât de mult îl compătimea Rolf, însă nu reacţiona bine la asta, pentru că mila lui Rolf se baza pe ideea că eu nu mă purtasem cu Ochi Întunecaţi aşa cum ar fi trebuit. A înţeles greşit, că eu fusesem aproape un adult, iar lupul doar un pui când ne-am legat. Mă dojenea în repetate rânduri că nu-l tratez pe Ochi Întunecaţi ca pe un egal, lucru pe care l-am contrazis amândoi.

Prima ciocnire dintre mine şi Rolf s-a petrecut atunci când ne pregăteam adăpostul pentru iarnă. Am ales un loc aproape de casa lui şi-a lui Holly, dar suficient de departe ca să nu ne deranjăm unii pe alţii. În prima zi, am început să clădesc coliba, iar Ochi Întunecaţi s-a dus la vânătoare. Când a trecut Rolf pe acolo, m-a certat că-l oblig pe lup să trăiască într-o locuinţă tipic omenească. Coliba lui era o peşteră naturală săpată în coasta dealului şi era astfel concepută, încât să fie şi casă de oameni, şi vizuină de urs. A insistat ca Ochi Întunecaţi să-şi sape un bârlog în deal, iar eu să ridic coliba astfel încât să-l cuprindă şi pe el. Când m-am consultat cu Ochi Întunecaţi, mi-a replicat că se obişnuise de mic cu locuinţele oamenilor şi nu vedea niciun motiv pentru care eu să nu construiesc un adăpost confortabil pentru amândoi. Dar când i-am spus lui Rolf acestea, şi-a vărsat toată mânia asupra noastră, zicându-i lui Ochi Întunecaţi că nu găsea nimic amuzant în faptul că-şi trăda natura de animal numai pentru confortul partenerului său egoist. Era atât de departe de ceea ce simţeam amândoi, încât n-a lipsit mult să plecăm de la Crowsneck atunci. Ochi

Întunecaţi a fost cel care a hotărât că trebuie să rămânem şi să învăţăm. Am respectat îndrumările lui Rolf: Ochi Întunecaţi şi-a săpat o vizuină, iar eu am ridicat coliba la gura ei. Lupul petrecea foarte puţin timp în bârlog, preferând căldura focului meu, însă Rolf n-a aflat niciodată.

Multe din conflictele mele cu Rolf aveau aceleaşi rădăcini. Îl considera pe Ochi Întunecaţi prea umanizat şi clătina din cap, nemulţumit că eu aveam prea puţin din lup în mine. În acelaşi timp, ne-a prevenit pe amândoi că eram mult prea apropiaţi unul de altul, că nu exista loc în care, dacă-l simte pe unul, să nu-l simtă şi pe celălalt. Poate că lucrul cel mai important pe care l-am învăţat de la Rolf a fost să ne separăm. Prin mine, Rolf i-a transmis lui Ochi Întunecaţi ideea că fiecare dintre noi avea nevoie de intimitate în momente precum împerecherea sau suferinţa. Eu nu fusesem în stare să-l conving pe lup de necesitatea separării noastre în asemenea momente. Şi de data asta, Ochi Întunecaţi a învăţat mai repede şi mai bine decât mine. Când voia, se ascundea perfect de simţurile mele. Nu-mi plăcea senzaţia de a sta izolat de el. Parcă-mi lipsea o jumătate, uneori chiar mai mult. Totuşi, am înţeles amândoi că aşa e înţelept şi ne-am străduit să facem progrese în privinţa aceea. Dar, oricât de mulţumiţi eram noi de progresul făcut, Rolf se încăpăţâna să ne spună că, şi atunci când ne separam, eram atât de strâns legaţi, încât niciunul nu-şi mai dădea seama de asta. Când am ridicat din umeri în semn că faptul mi se părea neimportant, a luat foc.

— Şi când unul din voi o să moară, ce-o să fie? Moartea ne aşteaptă pe toţi, mai devreme sau mai târziu, şi n-o putem înşela. Două suflete nu pot locui într-un corp prea multă vreme; unul din ele sigur va prelua controlul, iar celălalt va ajunge o umbră. E o cruzime, indiferent care dintre ele se dovedeşte mai puternic. Din acest motiv, tradiţia Sângelui Străvechi se fereşte să ţină cu dinţii de viaţă.

În acest punct, Rolf s-a încruntat la mine cât a putut. Bănuia oare că păcălisem deja moartea în felul acela? N-avea cum, m-am asigurat. I-am răspuns cu o privire nevinovată, dar el şi-a împreunat din nou, ameninţător, sprâncenele negre.

— Orice fiinţă, dacă i-a sosit ceasul, moare. E împotriva naturii să-i prelungeşti viaţa. Totuşi, numai Sângele Străvechi

ştie cât e de greu când moartea separă două suflete unite. Aşa e şi normal. Dar ele trebuie să fie în stare să se despartă când vine vremea.

A mişcat ameninţător din sprâncenele-i apropiate. Ochi Întunecaţi şi cu mine căzusem pe gânduri. Până şi Rolf şi-a dat seama cât de mult ne tulbura ideea. Ne-a vorbit în continuare cu glas hotărât, dar puţin mai blând.

— Obiceiul nostru nu e crud, cel puţin nu mai crud decât trebuie. Există o cale de-a păstra în amintire ceea ce au împărţit. O cale de-a păstra vocea înţelepciunii şi dragostea din inima celuilalt.

— Adică un partener poate trăi mai departe prin celălalt? am întrebat, nedumerit.

Rolf mi-a aruncat o privire dezgustată.

— Nu. Tocmai ţi-am explicat, nu aşa se procedează. Când vine vremea să mori, trebuie să te separi de partenerul tău şi să te stingi, nu să cauţi să trăieşti mai departe pe seama lui.

Ochi Întunecaţi a scos un geamăt slab. Era la fel de confuz ca mine. Rolf părea să recunoască faptul că ne învăţa o treabă grea, pentru că a făcut o pauză scurtă şi s-a scărpinat în barbă.

— Cam aşa stau lucrurile: mama mea e demult oale şi ulcele, dar eu şi acum îmi amintesc vocea ei când îmi cânta cântece de leagăn sau îmi atrăgea atenţia dacă încercam să fac o prostie. Înţelegi?

— Cred că da.

Acesta era un alt punct sensibil în relaţia mea cu Rolf. Nu voia să accepte că nu aveam amintiri cu mama mea adevărată, deşi îmi petrecusem cu ea primii şase ani de viaţă. La răspunsul meu lipsit de entuziasm, a mijit ochii.

— Majoritatea oamenilor îşi amintesc, a continuat el mai tare, de parcă sunetul singur m-ar fi putut convinge. Şi cu asta rămâi când va muri Ochi Întunecaţi. Sau cu asta va rămâne el, când vei muri tu.

— Amintiri, am încuviinţat în şoaptă.

Mă tulbura numai gândul la moartea lupului.

— Nu! a strigat Rolf. Nu doar amintiri. Oricine poate avea amintiri. Dar ceea ce un partener lasă în urmă după moarte e mai profund decât amintirea. E o prezenţă. Nu mai trăieşte în

mintea celuilalt, nu-i mai împărtăşeşte gândurile, hotărârile şi experienţele. Pur şi simplu... e acolo. În aşteptare. Acum pricepi şi tu, m-a informat el brutal.

Nu, am vrut să-i spun, dar Ochi Întunecaţi s-a proptit greu de piciorul meu, aşa că m-am rezumat să scot un sunet care ar fi putut însemna un răspuns afirmativ. În luna următoare, Rolf ne-a ţinut lecţii în stilul lui grosolan, cerându-ne să ne separăm, apoi lăsându-ne să ne refacem legătura, dar una subţire cât un fir de aţă. Eram total nemulţumit. Aveam convingerea că ceea ce facem e greşit, că astea nu puteau fi alinarea şi „fiinţarea" despre care ne vorbise Rolf. Când mi-am exprimat îndoiala, Rolf m-a surprins, aprobându-mă, dar mi-a spus că eu şi lupul tot eram prea apropiaţi, că trebuia să ne separăm şi mai mult. L-am ascultat şi ne-am străduit din toate puterile, dar am discutat între patru ochi despre ce aveam să facem când murea unul din noi.

Nu ne-am dat glas încăpăţânării, însă Rolf sunt sigur că o sesiza. S-au străduit să ne „demonstreze" că greşim, iar exemplele pe care ni le dădea erau de-a dreptul tulburătoare. Membrii unei familii de Sânge Străvechi, neglijenţi, lăsaseră nişte rândunele să-şi facă cuib în streaşină casei. Copilul lor nu numai că le auzea ciripiturile, dar şi se uita cum vin şi cum pleacă. Şi altceva nu făcea, nici acum, când avea treizeci de ani. În oraşul Buckkeep, oamenii ar fi zis că-i un prostovan, şi aşa şi era, dar când Rolf ne-a cerut să-l cercetăm mai atent cu Harul nostru, am înţeles perfect de ce se purta aşa. Băiatul se legase nu doar de o rândunică, ci de toate. Se credea pasăre, iar când se tăvălea în ţărână şi flutura din mâini, o făcea pentru că, în mintea lui, aşa era normal.

— Aşa se întâmplă când te legi prea de tânăr de un animal, a conchis Rolf pe un ton sever.

Ne-a mai arătat o pereche, însă numai de la distanţă. Într-o dimineaţă, devreme, când ceaţa acoperea văile, stăteam pe burtă la buza unei vâlcele. Nu scoteam niciun zgomot şi nici nu schimbam gânduri între noi. O căprioară albă mergea agale prin ceaţă, spre un iaz, călcând nu cu precauţie de animal, ci cu graţie de femeie. Ştiam că partenerul ei trebuie să fie pe-aproape, ascuns de pâclă. Căprioara şi-a plecat botul şi-a băut cu înghiţituri lungi şi leneşe din apa răcoroasă. Pe urmă a

ridicat încet capul, îndreptându-şi urechile mari în faţă. Am clipit, vrând să-mi concentrez privirea asupra ei. Ochi Întunecaţi a scos un mic scâncet întrebător.

Rolf s-a sculat brusc, arătându-se plin de dispreţ. A refuzat contactul cu răceală. I-am simţit dezgustul când s-a îndepărtat, dar am rămas pe loc, cu ochii la căprioară. Probabil a simţit şi ea stările contradictorii, pentru că ne-a privit cu o îndrăzneală deloc tipică pentru o căprioară. M-a cuprins o ameţeală ciudată. Am mijit ochii, încercând să conving silueta din faţa mea să se transforme în cele două fiinţe care, îmi spunea Harul meu, se aflau în ea.

În ucenicia mea, Chade mă învăţase mai multe exerciţii, ca să văd exact ceea ce-mi arată ochii, nu ceea ce se aşteaptă mintea mea să vadă. Cele mai multe erau uşoare: mă uitam la nişte fire încâlcite şi trebuia să hotărăsc dacă sunt înnodate sau doar atârnă, ori la nişte mănuşi amestecate şi trebuia să spun cărora dintre ele le lipseşte perechea. Un truc mai special pe care mi-l arătase Chade era să scriu numele unei culori cu cerneală de altă culoare, de exemplu, să scriu „roşu” cu litere albastre strălucitoare. Ca să citesc o listă astfel scrisă, rostind corect cuvântul, şi nu culoarea cernelii, avusesem nevoie de mai multă concentrare decât mă aşteptasem.

Aşa că m-am frecat la ochi şi, privind atent, am văzut numai o căprioară. Femeia nu existase decât în mintea mea, din cauza Harului. Practic, ea nu era acolo. Prezenţa ei în căprioară mi-a deformat simţul cu care percepusem animalul. M-am scuturat de percepţia mea greşită. Rolf ne lăsase în urmă. Nedumeriţi, Ochi Întunecaţi şi cu mine am plecat în grabă după el, părăsind vâlceaua ascunsă de ceaţă şi iazul liniştit. După un timp, şi după ce ne-am îndepărtat bine de ele, l-am întrebat.

— Ce-a fost asta?

S-a răţoit la mine, jignit de ignoranţa mea.

— Ce-a fost asta? Voi doi, peste zece ani, dacă nu vă corectaţi obiceiurile. I-ai văzut ochii! Nu era o căprioară, ci o femeie în piele de căprioară. Asta am vrut să vezi, cât de greşit e, în ce perversiune s-a transformat o legătură care ar fi trebuit să se întemeieze pe încredere.

L-am privit în tăcere, aşteptând. Cred că voia să fiu de acord cu el, pentru că a scos un sunet răguşit, din adâncul beregatei.

— Era Delayna, femeia care a căzut în Iazul Marple. S-a spart gheaţa şi s-a înecat cu două ierni în urmă. Ar fi trebuit să moară chiar atunci, dar s-a agăţat de Parela. Căprioara n-a avut fie inima, fie puterea de-a i se opune. Şi acum, iată-le, o căprioară cu minte şi inimă de femeie, fără un gând care să mai fie al ei. E împotriva firii. Cei ca Delayna sunt de vină pentru că oamenii fără Har ne vorbesc de rău. Din cauza ei vor să ne spânzure şi să ne ardă deasupra apei. Femeia asta ar merita o asemenea soartă.

Am întors capul, deranjat de vehemenţa lui. Fusesem eu însumi prea aproape de o asemenea soartă ca să cred că o merită cineva. Trupul îmi zăcuse rece în mormânt zile întregi cât Ochi Întunecaţi îşi împărţise corpul şi viaţa cu mine. Eram sigur că Rolf bănuia ceva şi mă întrebam de ce continua să mă înveţe dacă mă dispreţuia atât. De parcă mi-ar fi citit gândurile, a adăugat cu asprime.

— Dacă nu e învăţat, oricine greşeşte. Dar, odată educat, n-are nicio scuză să-şi repete greşelile. Absolut niciuna.

S-a întors şi-a pornit în jos pe cărare. Noi l-am urmat. Ochi Întunecaţi înainta cu coada ţeapănă. Rolf bombănea pentru sine.

— Lăcomia lui Delayna le-a nenorocit pe amândouă. Parela nu mai duce o viaţă de căprioară. Nu se împerechează, nu face pui, iar când va muri, va dispărea pur şi simplu, iar Delayna, odată cu ea. N-a putut accepta moartea ca femeie, dar nu vrea să accepte nici traiul de căprioară. Când se aude chemarea căpriorilor, n-o lasă pe Parela să le răspundă. Probabil îşi închipuie că e credincioasă soţului sau cine ştie ce altă prostie. Când va muri Parela şi, odată cu ea, şi Delayna, ce vor fi câştigat amândouă, în afară de câţiva ani de viaţă pe care niciuna din ele nu o poate numi adevărată?

Nu-l puteam contrazice. Nedreptatea pe care o percepusem îmi trimitea fiori pe şira spinării.

— Totuşi, am reuşit să recunosc în faţa bufonului, în sinea mea, m-am întrebat dacă, în afară de cele două, mai putea cineva înţelege hotărârea pe care o luaseră. Dar dacă, în

ciuda aparenţelor, lor li se părea că era cea bună?
M-am oprit din povestit câteva momente. Istoria lor mă tulbura întotdeauna. Dacă Burrich n-ar fi reuşit să mă readucă în propriul meu trup din cel al lupului, am fi ajuns şi noi doi ca ele? Dacă bufonul n-ar fi fost azi cu noi, oare Ochi Întunecaţi şi cu mine am sălăşlui şi acum într-un singur corp? N-am dat glas gândurilor. Ştiam că bufonul ar fi făcut deja schimbarea. Mi-am dres vocea şi-am continuat.
— Rolf ne-a învăţat multe în anul cât am stat cu el, însă chiar însuşindu-se metodele magiei pe care o împărtăşeam, Ochi Întunecaţi şi cu mine n-am acceptat toate tradiţiile celor cu Sânge Străvechi. Consideram că aveam tot dreptul să aflăm secretele pe care le aflaserăm, în virtutea faptului că eram înzestraţi cu Har, însă nu mă simţeam obligat să accept regulile pe care voia să ni le impună Rolf. Poate că ar fi fost mai înţelept să mă prefac, dar eram sătul de înşelăciune şi de numeroasele minciuni care trebuiau ţesute ca s-o susţină. Aşa că m-am retras din lumea aceea, iar Ochi Întunecaţi a fost de acord să se retragă odată cu mine. În consecinţă, respectam comunitatea în sânul căreia ne aflam, dar nu ne-am implicat niciodată prea mult în vieţile celor cu Sânge Străvechi.
— Şi s-a retras şi Ochi Întunecaţi? m-a întrebat uşor bufonul.
Am încercat să nu mă gândesc că întrebarea conţinea şi un dram de reproş: nu cumva eu fusesem cel care-l trăsesem pe lup după mine, din egoism?
— Simţea la fel ca mine. Cunoştinţele despre magia cu care eram dăruiţi din naştere… erau datori să ni le explice. Iar când Rolf ne-a tratat de parcă ar fi fost doar o răsplată pe care urma s-o primim numai dacă înduram şi jugul regulilor lui… Ei, asta se cheamă excludere, prietene.
Am aruncat un ochi la cârlionţii cenuşii de blană de pe păturile mele. Ochi Întunecaţi dormea adânc, plătind preţul intervenţiei mele în corpul său.
— Nu v-a întins nimeni dintre cei de-acolo o mână prietenească?
Întrebarea m-a adus înapoi la povestea mea. Am stat puţin pe gânduri înainte de-a răspunde.
— Holly a încercat. Cred că mă compătimea. Era timidă şi retrasă din fire, aşa cum eram şi eu. Măzăriche şi perechea lui

îşi făcuseră cuib într-un copac înalt de pe panta dealului, deasupra casei lui Rolf, şi Holly însăşi avea obiceiul să stea ceasuri întregi cocoţată pe-o platformă împletită, nu departe de cuib. Nu era vorbăreaţă, dar făcea gesturi de bunătate; mi-a dat, de pildă, o saltea din penele rămase de la victimele lui Măzăriche. Am zâmbit în sinea mea. Şi mi-a arătat multe feluri de-a mă descurca singur, pe care nu le învăţasem când stătusem la castelul din Buckkeep şi se îngrijiseră alţii de nevoile mele. E o adevărată plăcere să faci pâine din aluat crescut. M-a învăţat să gătesc şi altceva în afară de tocană înăbuşită şi terciul lui Burrich. Când am ajuns acolo, eram tot zdrenţuit. Holly mi-a cerut toate hainele, nu ca să mi le cârpească, ci ca să mă înveţe cum să le îngrijesc. Stăteam în preajma focului şi învăţam să cos ciorapi fără să le fac gâlci, să răsucesc manşetele înainte de-a se roade…

Am dat din cap, zâmbind la amintirea acelor clipe.

— Şi, fără îndoială, Rolf era încântat să vadă cât de des stăteaţi aplecaţi unul către celălalt, cu capetele apropiate…

Am ghicit din tonul bufonului ceea ce voia să afle, de fapt. Îi dădusem lui Rolf motive să fie gelos şi duşmănos?

Am băut şi ultimele înghiţituri de ceai amar şi m-am lăsat pe spătarul scaunului. Mă cuprindea sentimentul obişnuit de deprimare din cauza scoarţei de spiriduş.

— N-a fost cazul, bufonule. N-ai decât să râzi, dacă vrei, dar eu am avut impresia că mi-am găsit mai degrabă o mamă. Nu că Holly ar fi fost mult mai în vârstă decât mine, însă era blajină, îngăduitoare şi-mi voia binele. Dar – mi-am dres iar vocea – ai dreptate.

Rolf era gelos, deşi n-a spus-o niciodată. Când venea în casă din frigul de-afară şi-l găsea pe Ochi Întunecaţi trântit în faţa căminului, iar pe mine cu degetele încâlcite în firele pe care urma să le împletească Holly, îi găsea imediat altceva de făcut nevestei sale. Nu se purta urât cu ea, dar se străduia se demonstreze că era femeia lui. Holly nu mi-a spus nimic despre asta niciodată, dar, într-un fel, cred că se purta aşa intenţionat, ca să-i aducă aminte că, indiferent de cât de mulţi ani erau împreună, ea tot avea viaţa şi voinţa ei. Dar n-a încercat niciodată să-i pună gelozia la grea încercare.

De fapt, pe la sfârşitul iernii, a încercat să mă aducă în sânul

comunităţii Sângelui Străvechi. La invitaţia ei, au venit prieteni în vizită, iar ea s-a străduit să mă prezinte tuturor. Mai multe familii aveau fete de măritat care veneau cel mai des atunci când eram şi eu invitat la masă de Rolf şi Holly. Rolf bea, râdea şi devenea expansiv când avea musafiri şi se vedea de la o poştă cât îi plăceau asemenea ocazii. A remarcat în repetate rânduri că era cea mai fericită iarnă de mulţi ani încoace. Am dedus că Holly nu ţinea prea des casa deschisă pentru atâţia musafiri. Totuşi, nu făcea eforturi evidente să-mi găsească o tovarăşă de viaţă. Era clar că o considera pe Twinet perfectă pentru mine. Twinet avea doar câţiva ani mai mulţi decât mine, era înaltă, brunetă, cu ochi albaştri. Animalul ei era o cioară la fel de veselă şi de pusă pe năzdrăvănii ca ea. Ne-am împrietenit, dar inima mea nu era pregătită pentru mai mult. Cred că tatălui ei îi displăcea lipsa mea de ardoare mai mult decât ei, pentru că a făcut câteva comentarii chibzuite, sugerând că o femeie nu aşteaptă la nesfârşit. Eu însă am simţit că Twinet nu era atât de dornică să-şi găsească o pereche pe cât îşi închipuiau părinţii ei. Am rămas prieteni toată primăvara şi toamna. Ollie, tatăl ei, bârfind cu Rolf, mi-a precipitat plecarea din mijlocul comunităţii cu Sânge Străvechi de la Crowsneck. Îi spusese fiicei lui că ori nu se mai întâlnea cu mine, ori mă presa să-mi declar intenţiile. Ca răspuns, Twinet îşi exprimase clar propria dorinţă, aceea de-a nu lua de bărbat „pe cineva cu care nu mă potrivesc, cu atât mai puţin pe unul ca el, mult mai crud decât mine şi ca vârstă, şi la suflet. De dragul de-a avea nepoţi, m-ai pune să împart patul cu cineva crescut printre cei fără Har şi pătat de sângele neamului Farseer”.

Vorbele ei mi-au ajuns la urechi nu prin Rolf, ci prin Holly. Mi le-a spus cu blândeţe, cu ochii plecaţi, ruşinată parcă să rostească asemenea zvonuri. Dar, când a ridicat privirea spre mine, aşteptând, cu calm şi bunătate, să le neg, minciunile pe care le pregătisem dinainte mi-au murit pe buze. Cu glas liniştit, i-am mulţumit că mi-a dezvăluit sentimentele lui Twinet faţă de mine şi i-am spus că mi-a dat mult de gândit. Rolf nu era de faţă. Venisem la ei să împrumut securea, fiindcă vara se taie lemnele pentru iarnă. Am plecat fără s-o mai cer, înţelegând de îndată, şi eu, şi Ochi Întunecaţi, că nu

aveam să ne petrecem iarna printre cei cu Sânge Străvechi. Înainte de răsăritul lunii, lupul şi cu mine lăsam a doua oară în urmă ducatul Buck. Am sperat ca plecarea noastră neaşteptată să fie considerată consecinţa unei tentative nereuşite a unui bărbat de-a face curte unei fete, şi nu fuga lui din faţa celor ce-l recunoscuseră în el pe Bastard.

S-a lăsat liniştea. Bufonul ştia, cred, că dădusem glas în faţa lui celei mai statornice dintre temerile mele. Cei cu Sânge Străvechi ştiau cine sunt şi cum mă cheamă, iar asta îi făcea mai puternici decât mine. Ceea ce n-am vrut să recunosc niciodată faţă de Starling am recunoscut faţă de bufon. Oamenii care nu te iubesc nu trebuie să aibă atâta putere asupra ta. Totuşi, ei o aveau, iar eu nu puteam face nimic. Am locuit singur şi separat de oamenii cu Sânge Străvechi, dar nicio clipă nu s-a scurs fără să-mi dau seama, cât de vag, că eram vulnerabil în relaţia cu ei. Am vrut să-i spun bufonului povestea despre menestrelul de la Festivalul Primăverii, pe care o auzisem de la Starling. Mai târziu, mi-am promis. Mai târziu. Parcă voiam să ascund un pericol de mine însumi. Dintr-odată, m-am simţit posac şi acru. Am ridicat capul şi l-am văzut pe bufon cu ochii pironiţi pe faţa mea.

— Scoarţa de spiriduş e de vină, mi-a spus el liniştit.

— Scoarţa de spiriduş, am recunoscut, nervos, dar nu m-am putut convinge că valul de deznădejde care mă scălda era doar efectul leacului.

Nu cumva era de vină şi viaţa mea fără de rost?

Bufonul s-a ridicat şi-a început să patruleze agitat prin odaie, de la uşă la cămin şi de la cămin la fereastră de două ori, apoi de-acolo la dulapul de vase. A luat rachiul şi două căni şi le-a pus pe masă. Părea o idee la fel de bună ca oricare alta. L-am urmărit cum toarnă băutura în căni.

Am băut agale, până când seara s-a făcut noapte. A venit rândul bufonului să vorbească. Cred că încerca să fie amuzant şi să mă înveselească, dar moralul lui părea să fie la fel de scăzut ca al meu. De la glume cu negustori din Bingtown a trecut la o poveste cumplită cu şerpi-de-mare, care se transformau din cocon în dragoni. Când l-am întrebat cum se făcea că nu văzusem şi eu asemenea dragoni, a clătinat din cap.

— Sunt cam piperniciţi. Ies din cocon pe la sfârşitul primăverii, slabi şi alungiţi, ca nişte pisoi născuţi prea devreme. Mai au timp să ajungă la maturitate, dar, acum, bietelor creaturi le e ruşine de fragilitatea lor. Nici măcar pentru ei nu pot să vâneze.

Îmi aduc aminte foarte bine de expresia de vinovăţie din privirea lui. M-a sfredelit cu ochii lui aurii.

— Să fie vina mea? a întrebat încet şi fără rost, la sfârşitul poveştii. M-am ataşat de cine nu trebuia?

Şi-a umplut cana şi-a băut tot rachiul dintr-o înghiţitură, hotărât, ca Burrich când avea toane.

Nu-mi aduc aminte când ne-am dus la culcare, doar că am zăcut întins, cu braţele aruncate peste lupul meu adormit, urmărindu-l ameţit pe bufon. Scosese un instrument caraghios, care avea numai trei strune. S-a aşezat în faţa focului şi s-a pus pe zdrăngănit, scoţând note piţigăiate pe care le îndulcea cu vorbele unui cântec trist, într-o limbă străină. Mi-am dus degetele la încheietură. Pe întuneric, l-am simţit prezent şi în urmele acelea. Nu s-a întors spre mine, dar simţurile noastre au surprins ceva atârnând între noi. Vocea lui îmi răsuna tot mai limpede în urechi. Ştiam că intona cântecul unui exilat care se topeşte de dorul meleagurilor natale.

Capitolul IX

REGRETELE MORTULUI

Se spune deseori că Meşteşugul este magia moştenită a dinastiei Farseer şi, după câte se pare, curge cu predilecţie în venele celor născuţi în acest neam. Totuşi, în cele Şase Ducate se cunosc cazuri în care această aptitudine este latentă. Pe vremea regilor de demult, maestrul Meşteşugului care-l slujea pe regele Farseer la Buckkeep căuta în mod regulat tineri cu înclinaţie pentru asemenea magie. Aceştia erau aduşi la Buckkeep, instruiţi, dacă dovedeau mult talent, şi încurajaţi să formeze grupuri: cete de câte şase tineri se alegeau între ei şi-l slujeau pe rege după cum era nevoie. Deşi informaţiile despre grupurile acestea sunt foarte puţine, ca şi când manuscrisele despre ele ar fi fost distruse intenţionat,

tradiţia orală, spune că rareori existau mai mult de două sau trei deodată şi că cei foarte pricepuţi la Meşteşug erau şi mai rari. Metoda pe care o întrebuinţau maeştrii pentru a-i descoperi pe copiii cu înclinaţie pentru Meşteşug s-a pierdut în timp. Regele Bounty, tatăl regelui Shrewd, a întrerupt practica formării grupurilor, crezând, poate, că restrângând cunoştinţele despre Meşteşug exclusiv la prinţi şi prinţese, va creşte puterea celor care ştiu să-l întrebuinţeze. Aşa s-a făcut că, pe vremea lui Shrewd, când războiul a cuprins ţărmurile celor Şase Ducate, nu existau grupuri de tineri pricepuţi la Meşteşug care să ajute dinastia Farseer să protejeze regatul.

M-am trezit în toiul nopţii tresărind. Malta. Lăsasem iapa bufonului priponită pe deal. Poneiul venea singur acasă şi probabil intrase deja în şopron, dar iapa o uitasem acolo toată ziua, fără o picătură de apă.

Nu-mi rămânea de făcut decât un singur lucru. M-am sculat în linişte şi-am ieşit din colibă fără să închid uşa după mine, nu cumva să-l trezesc pe bufon. Nu m-a simţit nici lupul când am păşit singur pe întuneric. M-am oprit scurt la şopron. Aşa cum bănuisem, poneiul se întorsese. L-am mângâiat uşor cu Harul. Dormea. L-am lăsat în pace.

Am urcat dealul spre locul unde priponisem iapa, bucuros că nu mergeam prin bezna unei nopţi de iarnă. Stelele şi luna plină mi se păreau foarte aproape de pământ. Totuşi, cărarea cu care eram obişnuit îmi era călăuză mai bună decât propriii mei ochi. Când am ajuns la ea, Malta m-a mustrat cu un fornăit. Am desfăcut priponul şi-am coborât-o de pe deal. Acolo unde pârâul, în drum spre mare, se intersecta cu poteca noastră, m-am oprit şi-am lăsat-o să se adape.

Era o noapte de vară superbă. În aerul răcoros, zumzetul insectelor acompania lipăitul iepei. Mi-am lăsat privirea să colinde liberă, bucurându-mă din plin de frumuseţea nopţii. Întunericul ascundea culorile ierbii şi-ale copacilor, dar, cine ştie cum, umbrele lor nemişcate, negre-cenuşii, dădeau peisajului o notă de obscuritate. Umezeala din aer trezea toate miresmele verii, adormite peste zi. Am deschis gura şi-am inspirat adânc, gustând din plin noaptea. M-am predat simţurilor, uitând de grijile lumeşti, savurând clipa şi lăsând-o

să mă învăluie, eternă. Harul mi s-a desfăşurat şi am devenit una cu splendoarea nopţii.

Harul aduce cu sine şi euforie. Seamănă, dar se şi deosebeşte de Meşteşug. Când îţi foloseşti Harul, devii conştient de tot ce-i viu în jurul tău. Nu numai că simţeam freamătul iepei lângă mine, ci desluşeam şi formele miriadelor de insecte care sălăşluiau în iarbă, şi forţa din stejarul înalt ce-şi ridica braţele între mine şi lună. Puţin mai sus, pe deal, un iepure ghemuit stătea nemişcat printre firele verzi. I-am surprins prezenţa vagă nu ca pe-o frântură de viaţă dintr-un loc anume, ci ca pe timbrul distinct al unui singur glas răsunând dintre zecile de voci dintr-o piaţă aglomerată. Mai presus de toate, am simţit legătura mea fizică cu tot ceea ce era viu pe lume. Aveam dreptul să fiu acolo. Făceam parte din noaptea aceea de vară, ca toate insectele sau apa care-mi susura la picioare. Cred că magia străveche a Harului îşi trage seva tocmai din recunoaşterea unui lucru: aparţinem unei lumi, nimic mai mult, dar sigur nu însemnăm mai puţin decât iepurele acela pitit în iarbă.

Justeţea armoniei cu lumea m-a scăldat ca un val menit să spele foamea meschină de Meşteşug care-mi mânjise sufletul mai devreme. Am mai inspirat o dată adânc, apoi am expirat aerul ca şi când mi-aş fi dat ultima suflare, dorindu-mi să fac parte din noaptea aceea frumoasă şi curată.

Privirea mi-a tremurat, am văzut dublu, apoi privirea mi s-a limpezit din nou. Preţ de-o clipă, n-am mai fost eu însumi, n-am mai stat pe deal, lângă coliba mea, şi n-am mai fost singur.

Eram din nou copil, scăpat dintre zidurile de piatră şi din aşternuturile încurcate. Fugeam ca glonţul pe o păşune presărată cu smocuri de buruieni nepăscute, încercând zadarnic să ţin pasul cu tovarăşa mea. Era frumoasă precum cerul înstelat, iar blana ei arămie lucea ca smălţuită prin întuneric. Se mişca pe nevăzute, asemenea nopţii. Am urmat-o, dar nu din ochi, ci cu Harul care ne unea. Eram ameţit de dragoste pentru ea şi pentru noaptea care ne înconjura, beat de vârtejul în care mă prinsese libertatea nestăvilită. Ştiam că trebuia să mă întorc înainte de răsăritul soarelui. Iar ea ştia, la fel de bine, că nu trebuia să ne întoarcem, că nu exista clipă

mai potrivită decât aceea pentru a evada.

În secunda următoare, vraja se destrămase. Noaptea încă fremăta şi mă atrăgea în mrejele ei, dar acum eram bărbat, şi nu un băiat pierdut în farmecul primei legături a Harului său. Nu ştiu a cui minte o atinsesem, nici unde erau cei doi, nici de ce ni se împletise conştiinţa până la contopire. M-am întrebat dacă băiatul mă percepuse la fel de intens cum îl percepusem eu. Nu avea importanţă. Oriunde s-ar fi aflat, oricine ar fi fost, le-am urat să fie fericiţi în fuga lor nocturnă. Speram ca legătura lor să dăinuie şi să fie la fel de trainică precum oasele lor tinere.

Am simţit căpăstrul mişcându-se. Malta îşi astâmpărase setea şi nu voia să stea pe loc, în timp ce insectele se ospătau din pielea ei. Mi-am dat seama că şi trupul meu cald atrăsese un roi de ţânţari. Iapa a scuturat din coadă, eu am fluturat din mână în jurul capului, apoi am pornit-o amândoi în josul dealului. Am dus-o în grajd, iar eu m-am strecurat discret în colibă, cu gând să mă odihnesc în patul meu în ce mai rămăsese din noapte. Ochi Întunecaţi ocupa mai mult de jumătate din pat, dar nu m-a deranjat. M-am întins şi eu lângă el, cu mâna pe coastele lui. Bătaia inimii lui şi pieptul care-i urca şi cobora în ritmul respiraţiei mă alinau mai mult decât un cântec de leagăn. Când am închis ochii, m-am simţit atât de liniştit, cum nu mai fusesem de săptămâni bune.

A doua zi, m-am trezit uşor şi devreme. Escapada de pe deal se pare că mă relaxase mai bine decât somnul. Lupul însă nu se odihnise la fel de bine. Încă dormea un somn adânc, tămăduitor. M-a mustrat conştiinţa din cauza lui, dar am ignorat-o. Ceea ce îi făcusem eu inimii sale se vede că îl sleise de puteri, dar mai bine aşa, decât să-l fi lăsat să moară. I-am cedat patul şi l-am lăsat să doarmă.

Bufonul nu se afla prin preajmă, dar uşa era deschisă, semn că ieşise. Am aprins un foc mic, am pus la fiert apa de ceai, pe urmă m-am spălat şi m-am bărbierit pe îndelete. Tocmai îmi aranjasem părul pe după urechi când i-am auzit paşii pe prispă. A intrat cu un coş cu ouă pe braţ. Ridicând spre el obrazul încă umed, s-a oprit în loc. Un zâmbet i s-a lăţit încet pe faţă.

— Ia uite, e Fitz! Puţin mai în vârstă, dar tot Fitz. Chiar m-am

întrebat cum arăţi pe sub stufărişul ăla.

M-am uitat în oglindă.

— Păi, nu mă prea interesează cum arăt.

M-am strâmbat la mine, apoi am şters cu degetul un strop de sânge. Ca de obicei, mă ciupisem chiar de cicatricea care-mi rămăsese din vremea petrecută în celula din Buckkeep. Mulţumesc, Regal.

— Starling mi-a spus că arăt mult mai bătrân decât sunt. Că m-aş putea întoarce la Buckkeep fără teama de a fi recunoscut.

Bufonul scoase un scurt pufnet de dezgust, punând ouăle pe masă.

— Ca întotdeauna, Starling se înşală de două ori. După câţi ani ai trăit şi după câte vieţi ai avut, arăţi remarcabil de tânăr. E-adevărat că experienţa şi timpul ţi-au transformat trăsăturile; oamenii care şi-l amintesc pe băiatul Fitz nu l-ar recunoaşte în bărbatul din tine. Totuşi, unii dintre noi, prietene, te-ar recunoaşte chiar dacă ai fi biciuit şi ţi s-ar da foc.

— Iată un gând liniştitor…

Am lăsat oglinda jos şi m-am apucat să pregătesc dejunul.

— Ţi s-a schimbat culoarea, am spus, spărgând ouă într-un castron. Dar nu arăţi nici măcar cu o zi mai bătrân decât ultima dată când te-am văzut.

Bufonul umplea ceainicul cu apă fierbinte.

— Aşa e neamul meu, îmi explică el calm. Trăim mai mult, deci trecem prin viaţă mai încet. M-am schimbat, Fitz, chiar dacă tu nu observi decât că am pielea de altă culoare. Când m-ai văzut ultima oară, mă apropiam de vârsta maturităţii. Tot felul de sentimente şi idei se năşteau în mine, atât de multe la număr, încât abia mă concentram pe ceea ce trebuia să fac. Când îmi aduc aminte cum m-am purtat, până şi eu mă scandalizez. Acum, te asigur, sunt mult mai matur. Ştiu că toate au un timp şi un loc al lor şi că ceea ce sunt destinat să fac e mai important decât orice altceva mi-aş dori.

Am turnat ouăle bătute în tigaie şi-am aşezat-o la marginea focului. Am vorbit încet.

— Când vorbeşti în ghicitori, mă exasperezi. Dar, când încerci să vorbeşti despre tine pe înţeles, mă înspăimânţi.

— Un motiv în plus să nu vorbesc despre mine deloc, exclamă el cu falsă bucurie. Ia să vedem, ce avem de făcut azi?

Am amestecat ouăle şi le-am împins mai aproape de foc. M-am gândit ce răspuns să-i dau.

— Nu ştiu, i-am răspuns calm.

Tresări la schimbarea mea bruscă de ton.

— Fitz? Te simţi bine?

Nici eu nu-mi puteam explica de ce mi se schimbase dispoziţia pe neaşteptate.

— Dintr-odată, toate mi se par zadarnice. Când ştiam că Hap avea să fie aici pentru iarnă, mă îngrijeam întotdeauna de provizii pentru amândoi. Grădina mea era pe un sfert din cât e acum când a venit la mine, iar eu şi Ochi Întunecaţi vânam zilnic pentru carne. Dacă nu ne mergea bine la vânătoare şi răbdam o zi-două, nu ni se părea mare lucru. Acum mă uit la ceea ce am pregătit deja şi-mi spun: dacă băiatul nu va fi aici, dacă va ierna la un stăpân când va începe să înveţe o meserie, am deja destule provizii pentru mine şi Ochi Întunecaţi. Câteodată mă întreb la ce mai e bună viaţa mea, de fapt.

O cută despărţi sprâncenele bufonului.

— Ce pesimist eşti… Sau o fi de vină scoarţa de spiriduş?

— Nu. Am luat papara de pe foc şi-am dus-o la masă. Era o uşurare să vorbesc despre gândurile pe care mi le tot alungasem. Cred că de-asta mi l-a adus Starling pe Hap. Probabil a văzut că nu mai aveam niciun scop în viaţă şi mi-a adus pe cineva care să-mi umple zilele.

Bufonul puse farfuriile pe masă cu zgomot şi trânti papara în ele supărat.

— Îi acorzi prea mult credit crezând că s-ar fi gândit să facă un lucru de care nu avea nevoie. Eu bănuiesc că l-a luat pe băiat fără să chibzuiască prea mult şi l-a abandonat când s-a plictisit de el. Tu şi Hap aţi avut noroc amândoi că v-aţi ajutat unul pe celălalt.

Am tăcut. Mă mira cât de vehement se exprima împotriva ei. M-am aşezat la masă şi am început să mănânc. Dar el nu terminase de vorbit.

— Dacă Starling s-a gândit la cineva care să-ţi umple zilele,

atunci numai la ea s-a gândit. Mă îndoiesc că şi-a imaginat vreodată că ai avea nevoie de tovărăşia altcuiva în afară de a ei.

M-a cuprins o bănuială enervantă – că avea dreptate – mai ales când mi-am amintit cum vorbise Starling de Ochi Întunecaţi şi Hap la ultima ei vizită.

— Ce şi-a imaginat sau ce nu şi-a imaginat ea n-are nicio importanţă. Orice-ar fi, eu sunt hotărât să-l văd pe Hap ucenic la un meşter bun. Dar, odată ce l-am aranjat…

— Odată ce l-ai aranjat, vei fi liber să te ocupi din nou de viaţa ta. Am senzaţia că te va chema înapoi la Buckkeep.

— Ai „senzaţia”? l-am întrebat pe un ton cinic. E senzaţia bufonului sau a Profetului Alb?

— Cum nu dai crezare niciunei profeţii de-ale mele, de ce ţi-ar păsa a cui e?

Îmi zâmbi şiret şi începu să mănânce.

— O dată sau de două ori, mi s-a părut că ceea ce ai prezis s-a adeverit. Deşi prezicerile tale erau atât de încâlcite, încât puteai înţelege orice din ele.

Bufonul îşi înghiţi îmbucătura.

— Nu profeţiile mele erau încâlcite, ci felul în care le-ai înţeles tu. Când am venit, te-am avertizat că m-am întors în viaţa ta pentru că aşa a trebuit, nu pentru că am vrut eu. Nu că n-aş fi dorit să te revăd. Vreau să spun că, dacă te-aş putea scuti de tot ceea ce trebuie să ducem noi la capăt, aş face-o.

— Şi ce anume trebuie să ducem noi la capăt?

— Ce anume? repetă el, ridicând din sprânceană.

— Exact. Şi precis, l-am provocat.

— Prea bine. Exact şi precis. Trebuie să salvăm lumea, tu şi cu mine. Din nou.

Se propti de spătar, legănând scaunul pe picioarele din spate. Sprâncenele palide i se ridicară spre linia părului când mă privi cu ochi mari.

Mi-am ascuns fruntea în palme, dar el surâdea ca un nebun şi nu mi-am putut reţine un zâmbet.

— Din nou? Nu-mi aduc aminte când am salvat-o prima oară.

— Dar bine-nţeles că am salvat-o! Eşti în viaţă, nu? Iar tronul Farseer are un moştenitor. Asta înseamnă că am schimbat cursul timpului. Pe calea brăzdată a destinului, tu ai fost o

piatră de hotar, dragul meu Fitz. Ai scos roata din şanţ şi-ai pus-o pe-un făgaş nou. Acum, desigur, trebuie să ne îngrijim să-l urmeze. S-ar putea să fie partea cea mai grea dintre toate.

— Şi ce anume, exact şi precis, trebuie să facem noi ca să împlinim ce-i de împlinit?

— Păi, e simplu. Luă o îmbucătură din ouă, savurând clipa de suspans. Foarte simplu, zău.

Aranjă papara în cerc pe farfurie, mai luă o îmbucătură, pe urmă lăsă lingura jos. Se uită la mine şi-i pieri încet zâmbetul. Când îmi vorbi, o făcu pe un ton solemn.

— Trebuie să mă îngrijesc ca tu să supravieţuieşti. Din nou. Iar tu trebuie să te îngrijeşti ca moştenitorul dinastiei Farseer să urce pe tron.

— Şi te întristează gândul supravieţuirii mele? l-am întrebat, perplex.

— Vai, nu. Nici vorbă. Însă gândul la ceea ce va trebui să înduri ca să supravieţuieşti mă umple de presimţiri rele.

Am împins farfuria la o parte. Îmi pierise pofta de mâncare.

— Tot nu pricep, am rostit, iritat.

— Ba pricepi, mă contrazise el, implacabil. Bănuiesc că zici că nu pricepi pentru că e mai uşor aşa pentru amândoi. Însă de data asta, prietene, am să-ţi spun lucrurile pe şleau. Gândeşte-te la vremurile când am fost împreună ultima oară. N-au fost acelea vremuri când moartea ţi s-a părut mai uşoară şi mai puţin dureroasă decât viaţa?

Cuvintele lui mă străpunseră ca nişte ace de gheaţă în stomac, dar, dacă eu nu sunt căpos, atunci nu ştiu cine e.

— Dar când nu mi se pare a fi aşa? l-am întrebat.

Puţine au fost momentele din viaţa mea când am reuşit să-l amuţesc pe bufon, şocându-l cu vorbele mele. Aceasta a fost unul din ele. Se uită la mine cu ochi mari, tot mai mari, apoi faţa i se lăţi într-un zâmbet larg. Se ridică brusc, mai-mai să dărâme scaunul, şi se repezi la mine, cuprinzându-mă într-o îmbrăţişare sălbatică. Inspiră adânc, ca eliberat pe neaşteptate de o povară.

— Dar bineînţeles că aşa este, îmi şopti la ureche. Apoi strigă, aproape asurzindu-mă: Bineînţeles că aşa este!

Se depărtă de mine înainte de-a apuca eu să mă retrag din

strânsoarea lui. Făcu câţiva paşi de dans, deranjându-şi hainele de toată ziua, şi sări graţios pe tăblia mesei. Deschise larg braţele, de parcă ar fi dat un spectacol în faţa întregii curţi a răposatului rege Shrewd, nu a unei singure persoane.

— Moartea e întotdeauna mai puţin dureroasă decât viaţa! E adevărat ce spui tu. Totuşi, zi de zi, nu moartea o alegem. Pentru că, în cele din urmă, moartea nu e opusul vieţii, ci al posibilităţii de-a alege. Moartea e ceea ce primeşti când nu mai ai de unde alege. Am dreptate?

Oricât de molipsitoare era strania lui dispoziţie, eu tot am scuturat din cap.

— Habar n-am dacă ai sau nu dreptate.

— Atunci crede-mă pe cuvânt. Am dreptate. Nu sunt eu Profetul Alb? Şi nu eşti tu Catalizatorul meu, cel care schimbă cursul timpului? Uită-te la tine. Nu eşti un erou, nu. Eşti Preschimbătorul. Cel care, prin însăşi existenţa lui, le permite altora să devină eroi. O, Fitz, Fitz, suntem cine suntem şi cine va trebui să fim întotdeauna. Iar când mă descurajez, când îmi pierd nădejdea şi-mi vine să întreb: „De ce nu-l pot lăsa în pace, ca să-şi găsească liniştea, atât cât mai poate?”, atunci, ce să vezi? Începi să vorbeşti cu vocea Catalizatorului şi-mi schimbi modul în care percep tot ceea ce fac. Mă încurajezi să fiu din nou ceea ce trebuie să fiu. Profetul Alb.

Am stat şi m-am uitat lung la el. În ciuda eforturilor, gura mi se strâmbă într-un zâmbet.

— Credeam că alţii sunt cei pe care-i încurajez să devină eroi. Nu pe profeţi.

— Da, păi… Sări înapoi pe podea. Unii dintre noi trebuie să fie şi una, şi alta.

Îşi scutură hainele şi-şi aranjă vesta. Îi mai pierise din exuberanţă.

— Aşa. Acum să revin la întrebarea mea. Ce-avem de făcut astăzi? E rândul meu să-ţi dau un răspuns. Prima noastră însărcinare e să nu ne gândim la ziua de mâine.

I-am urmat sfatul, cel puţin în ziua aceea. M-am ocupat de lucruri pe care nu mi le îngăduisem până atunci, pentru că nu mă ajutau să supravieţuiesc de la o zi la alta, dar le îndrăgeam. Am lucrat la cerneluri, nu ca să le duc la piaţă şi să le vând, ci ca să obţin culoarea violet curat pentru propria-

mi plăcere. N-am avut succes în ziua aceea; toate nuanţele de violet s-au făcut maronii când s-au uscat. Totuşi, era o activitate cu care mă delectam. În ce-l priveşte pe bufon, s-a distrat cioplindu-mi mobila. Am ridicat scurt ochii auzind cum zgârie lemnul lama cuţitului. Mi-a sesizat privirea. „Iartă-mă”, s-a scuzat el îndată. A ridicat lama între două degete, ca să-mi arate că-i pare rău, şi-a pus-o cu grijă la loc. S-a sculat de pe scaun şi s-a dus la desaga lui. A scotocit prin ea şi a scos un set de unelte ascuţite. Fredonând pentru sine, s-a întors la masă şi s-a apucat să lucreze la scaune. Le cioplea cu mâna goală, renunţase la mănuşa fină care-i ascundea degetele scăldate de Meşteşug. Ziua se scurgea, iar scaunele mele modeste se împodobeau cu frunze de viţă care urcau până la spătar şi feţişoare care se iveau printre ele.

Pe la jumătatea după-amiezii, când am ridicat ochii de la treabă, l-am văzut intrând cu buşteni din stivele aranjate de mine. M-am proptit de spătar şi l-am urmărit cum îl răsucea şi îl studia pe fiecare, pipăindu-i textura cu degetele atinse de Meşteşug, ca şi când i-ar fi dezvăluit secretele în faţa ochilor mei. Până la urmă, a ales o bucată cu un nod în ea şi-a început s-o cioplească. Fredona şi lucra, iar eu l-am lăsat să-şi vadă de ale lui.

Ochi Întunecaţi s-a trezit o dată în ziua aceea. S-a dat jos din patul meu cu un oftat şi-a ieşit clătinat afară. Când s-a întors, i-am dat mâncare, dar a strâmbat din nas. Băuse multă apă, cât încăpuse în el, şi s-a culcat, oftând din nou, pe podeaua rece. S-a culcat, dar n-a mai dormit atât de adânc.

Am petrecut o zi frumoasă, cu alte cuvinte, am lucrat la ceea ce am vrut, şi nu la ceea ce ştiam că ar fi trebuit să lucrez. M-am gândit mult la Chade şi m-am întrebat, cum numai rareori mă întrebasem înainte, cum îşi petrecuse bătrânul asasin orele şi zilele lungi în turnul său izolat înainte de-a mă lua pe mine ca ucenic. Pe urmă am pufnit cu dispreţ la imaginea aceea a lui. Cu mult înainte de sosirea mea, Chade fusese asasinul regelui, împărţind dreptatea în numele lui, pe ascuns, acolo unde era nevoie de ea. Impresionanta bibliotecă de manuscrise din încăperile sale şi nesfârşitele lui experimente cu otrăvuri şi artificii aducătoare de moarte dovedeau că ştiuse cu ce să-şi ocupe timpul. Iar ţelul vieţii lui fusese

bunăstarea dinastiei domnitoare Farseer.
Cândva, împărtăşisem şi eu acelaşi ţel. Renunţasem la el ca să-mi văd de viaţa mea, dar, în acelaşi timp, nu ştiu cum se face că am renunţat şi la viaţa pe care crezusem că mi-o voi clădi chiar mie. Ca să mă pot bucura de libertatea de-a trăi, tăiasem toate legăturile cu viaţa mea de dinainte. Pierdusem contactul cu toţi cei care mă iubiseră şi pe care îi iubisem la rândul meu.
Acesta nu era tot adevărul, dar se potrivea cu dispoziţia mea de atunci. În clipa următoare, mi-am dat seama că mă autocompătimesc. Ultimele trei cerneluri violete se uscaseră şi deveniseră maronii, deşi una avea o nuanţă frumoasă, de roz spre brun. Am pus deoparte hârtia pe care am scris mai întâi cum obţinusem nuanţa respectivă, numai bună pentru ilustraţii botanice, mi-am zis.
Mi-am desfăcut picioarele de sub scaun, m-am ridicat şi m-am întins. Bufonul înălţă şi el ochii spre mine.
— Ţi-e foame? l-am întrebat.
Stătu o clipă pe gânduri.
— Aş putea să mănânc ceva. Lasă-mă pe mine să gătesc. Mâncarea pe care o pregăteşti tu îţi umple stomacul, dar altceva nu face.
Lăsă jos figurina la care lucra. Văzu că arunc o privire spre ea şi-o acoperi imediat, aproape supărat.
— O să ţi-o arăt când va fi gata, îmi promise, apoi dădu iama prin vasele mele.
L-am lăsat să ţâţâie nemulţumit de lipsa mea de interes faţă de condimente şi-am ieşit la aer. Am traversat pârâul care m-ar fi condus până jos, la plajă. Am urcat alene dealul, trecând pe lângă iapa şi poneiul care păşteau liniştiţi. Ajuns în vârf, mi-am încetinit pasul până la banca mea. M-am aşezat. La numai câţiva paşi de mine, panta ierboasă a dealului făcea brusc loc unor faleze din gresie, cu plaje stâncoase dedesubt. De pe bancă, nu vedeam decât întinderea fără margini a mării. Am devenit din nou agitat. Mi-am amintit de visul meu cu băiatul şi felina la vânătoare şi-am zâmbit în sinea mea.
Fugi şi lasă totul în urmă, îl îndemnase felina pe băiat, bucurându-se de întreaga mea compătimire.
Cu toate astea, cu ani în urmă, şi eu făcusem la fel, ajungând

ceea ce eram acum. Duc un trai liniştit şi mi-e destul cât am, ar trebui să mă mulţumească; totuşi, iată-mă stând aici şi cugetând.

Peste câteva minute, apăru şi bufonul, cu Ochi Întunecaţi la picior. Lupul se aşeză lângă mine cu un oftat de martir.

— E foamea Meşteşugului? m-a întrebat bufonul pe un ton calm şi compătimitor.

— Nu, i-am răspuns.

Îmi venea să râd. Foamea pe care o trezise el în mine fără să ştie cu o zi înainte fusese înăbuşită temporar de scoarţa de spiriduş. Chiar dacă tânjeam să-mi folosesc Meşteşugul, mintea mea era prea amorţită pentru asta.

— Am lăsat mâncarea să fiarbă la foc mic, ca să nu trebuiască să ieşim din casă de căldură. Avem timp berechet. Făcu o mică pauză, apoi mă întrebă cu precauţie: După ce-ai plecat din mijlocul celor cu Sânge Străvechi, unde te-ai dus?

Am oftat. Ochi Întunecaţi avea dreptate. Discuţiile cu bufonul mă ajutau să gândesc. Însă poate că gândeam prea mult. M-am întors în timp şi-am reluat firul povestirii.

— Peste tot. Când am plecat de-acolo, n-am avut o destinaţie anume. Am mers unde-am văzut cu ochii. Mi-am întors privirea spre apă. Am rătăcit aşa preţ de patru ani, prin cele Şase Ducate. Am văzut cum e Tilth pe timp de iarnă, când vântul spulberă peste câmpii stratul de zăpadă de numai câţiva centimetri, dar frigul pare să coboare în măruntaiele pământului. Am străbătut de la un cap la altul tot ducatul Farrow, ca să ajung la Rippon, apoi am luat-o spre ţărm. Uneori îmi găseam câte ceva de lucru şi-mi cumpăram pâine, alteori vânam amândoi ca lupii şi mâncam carne crudă.

Mi-am îndreptat ochii spre bufon. Mă asculta cu o privire fixă, concentrat pe povestea mea. Dacă mă judeca, nu se vedea nimic pe faţa lui.

— Când am ajuns la ţărm, o corabie ne-a dus în nord, dar lui Ochi Întunecaţi nu i-a plăcut drumul. Am vizitat ducatul Bearns în miez de iarnă.

— Bearns? Bufonul se gândi puţin. Cândva ai fost promis lui Lady Celerity, din ducatul Bearns.

Întrebarea i se citea pe chip, dar n-a rostit-o.

— Da, însă nu din voia mea, dacă-ţi aduci aminte. Şi nu m-am

dus acolo s-o caut pe Celerity. Dar am zărit-o în trecere pe Lady Faith, ducesă de Bearns, mergând călare pe străzi, în drum spre castelul ei, Ripplekeep. Ea nu m-a văzut şi, chiar dacă ar fi făcut-o, sunt sigur că nu l-ar fi recunoscut pe FitzChivalry Farseer într-un hoinar jerpelit. Am auzit că Celerity s-a măritat şi are parte şi de dragoste, şi de pământuri multe. E doamna Turnurilor de Gheaţă din Oraşul de Gheaţă.

— Mă bucur pentru ea, spuse grav bufonul.

— Şi eu. N-am iubit-o niciodată, însă i-am admirat spiritul şi mi-a plăcut destul de mult. Mă bucur că a avut noroc.

— Şi pe urmă?

— M-am dus în Insulele Apropiate, iar de-acolo am vrut să străbat drumul cel lung până la Insulele Străine, ca să văd cu ochii mei pământurile celor care ne-au invadat şi ne-au nenorocit atâta vreme, dar lupul nici n-a vrut s-audă de-o călătorie atât de lungă pe mare. Aşa că ne-am întors pe uscat şi am pornit spre sud. Am mers mai mult pe jos, dar ne-a luat şi o corabie şi-am trecut pe lângă Buckkeep, dar nu ne-am oprit acolo. Am călătorit în josul ţărmului ducatelor Rippon şi Shoaks, trecând dincolo de graniţa celor Şase Ducate. În Chalced nu mi-a plăcut. Ne-am urcat pe-o corabie numai ca să plecăm de-acolo.

— Şi până unde v-aţi dus? mi-a dat ghes bufonul să continui, văzând că tac.

Un zâmbet mi s-a ivit pe faţă când m-am lăudat.

— Până la Bingtown.

— Serios? Interesul lui crescu. Şi ce impresie ţi-a lăsat?

— Dinamic. Prosper. Mi-a amintit de Tradeford. Oameni eleganţi, cu case frumos împodobite, cu geamuri la ferestre. Are tarabe la care se vând cărţi, iar pe o stradă din piaţă, fiecare prăvălie are magia ei. Am ameţit numai umblând pe ea. Nu pot să-ţi spun despre ce fel de magie e vorba, dar îmi apăsa simţurile, mă tulbura ca un parfum prea puternic… Am clătinat din cap. M-am simţit ca un străin înapoiat şi, fără îndoială, aşa mă considerau şi oamenii de acolo, îmbrăcat cum eram în zdrenţe şi însoţit de un lup. Totuşi, în ciuda celor văzute, oraşul nu se ridică la înălţimea aşteptărilor. Cum ziceam mai demult? Că indiferent la ce lucru te gândeşti, sigur

îl găseşti la Bingtown. Am văzut multe la care nu m-aş fi gândit, dar asta nu înseamnă că am vrut să le şi cumpăr. Şi am văzut şi lucruri urâte. Sclavi coborând de pe o corabie, cu răni infectate din cauza lanţurilor. Am văzut şi navele lor vorbitoare. Eu crezusem că e doar o poveste.

Am tăcut, neştiind cum să redau ceea ce Ochi Întunecaţi şi cu mine am simţit despre magia aceea apăsătoare.

— Nu m-aş simţi deloc în largul meu, să fiu înconjurat de ea, am spus, în cele din urmă.

Prezenţa atâtor oameni în oraş îl copleşise pe lup şi s-a bucurat când i-am propus să plecăm. După vizita mea acolo, m-am simţit mărunt. Am apreciat mai mult sălbăticia şi izolarea ţărmului din Buck şi caracterul milităresc al oraşului Buckkeep. Cândva, crezusem că Buckkeep e inima civilizaţiei, dar în Bingtown se vorbea despre locuitorii lui ca despre nişte barbari şi nişte neciopliţi. Comentariile pe care le-am auzit m-au jignit, însă nu le puteam contrazice. Plecasem din Bingtown umilit, hotărât să-mi îmbunătăţesc educaţia şi să aflu cât de mare e lumea.

Am clătinat din cap la amintirea aceea. Oare mă ridicasem la înălţimea propriilor aşteptări?

— N-aveam bani să mergem cu corabia, chiar dacă Ochi Întunecaţi ar fi rezistat. Aşa că ne-am hotărât s-o luăm în sus, pe coastă, pe picioarele noastre.

Bufonul se întoarse către mine cu o expresie neîncrezătoare.

— Dar asta e imposibil!

— Aşa ne-au spus toţi. Am crezut că sunt vorbe-n vânt de-ale orăşenilor, o simplă avertizare a unora care nu ştiu ce înseamnă o călătorie în condiţii aspre. Dar aveau dreptate.

În ciuda sfaturilor primite, am încercat să străbatem coasta pe jos. Pe tărâmurile sălbatice din jurul oraşului Bingtown am descoperit ciudăţenii care aproape că le depăşeau pe cele din Regatul Munţilor. Nu degeaba li se spune Ţărmurile Blestemate. M-au chinuit vise întrerupte la jumătate, iar cele imaginate de conştiinţa mea mă ameţeau şi mă ameninţau. Faptul că eram în pragul nebuniei îl frământa pe lup. N-aş putea spune de ce. N-am avut temperatură şi nici simptomele bolilor acelora care tulbură mintea omului, dar n-am fost în apele mele cât am traversat tărâmul acela aspru şi

neospitalier. S-au întors să mă hăituiască vise intense cu Verity şi dragonii noştri. Chiar şi treaz, m-a torturat la nesfârşit gândul la hotărârile mele prosteşti din trecut şi nu o dată mi-a trecut prin cap să mă sinucid. Numai tovărăşia lupului m-a oprit de la un asemenea gest. Privind acum înapoi, îmi amintesc nu zile şi nopţi, ci un şir de vise lucide şi răscolitoare. Gândurile nu mi se mai încâlciseră aşa de când călătorisem pe drumul Meşteşugului. Nu-i o experienţă pe care aş vrea s-o repet.

Nici până atunci şi nici de-atunci încoace nu mi-a fost dat să văd o fâşie de coastă de unde omul să lipsească cu desăvârşire. Până şi animalele care trăiau acolo îmi agresau Harul cu asprimea şi ciudăţenia lor. Înfăţişarea coastei era la fel de străină precum izul ei. Erau bălţi care abureau şi duhneau şi ne ardeau nările, mlaştini cu vegetaţie bogată, în care plantele păreau răsucite şi deformate, deşi creşteau nestingherite pe o suprafaţă întinsă. Am ajuns la Râul Sălbatic, pe care locuitorii din Bingtown îl numesc Râul Ploilor Sălbatice. N-aş putea spune ce fel de fantezie bolnavă m-a făcut să-i urmez cursul în teritoriu, dar i l-am urmat. Malurile mlăştinoase, vegetaţia sălbatică şi visele bizare ne-au determinat să ne întoarcem. O substanţă anume din sol a ros perniţele din labele lui Ochi Întunecaţi şi tălpile bocancilor mei din piele aspră, uzată, până când i-a făcut zdrenţe. Ne-am recunoscut înfrânţi, dar am mai făcut o greşeală mare în aventura noastră atât de neobişnuită, atunci când am tăiat nişte copaci tineri ca să încropim o plută. Nasul lui Ochi Întunecaţi ne-a avertizat să nu bem apă din râu, dar eu nu mi-am dat seama cât de periculoasă poate fi. Pluta noastră improvizată a rezistat cu greu până la gura râului şi ne-am pricopsit amândoi cu răni care supurau din cauza apei. Am fost de-a dreptul uşuraţi când am ajuns la apă sărată. Deşi ne-a usturat de mama focului, ne-a vindecat rănile.

Statele Chalced susţin de multă vreme, şi pe bună dreptate, că le aparţine şi teritoriul întins până la Râul Sălbatic, şi adesea declară că şi Bingtown tot între graniţele lor se află, însă noi n-am văzut nici picior de om pe coasta aceea. Drumul spre nord a fost unul lung şi plin de ostilităţi. La trei zile după ce ne-am îndepărtat de Râul Sălbatic, am lăsat în urmă

ciudăţeniile, dar am mers încă zece zile până am dat de o aşezare umană. Spălatul regulat în apă sărată ne-a lecuit de bube, dar eu arătam ca un cerşetor vlăguit, însoţit de un câine râios. Oamenii nu s-au arătat deloc primitori cu noi.

Călătoria prin statele Chalced spre nord, în timpul căreia ne-am ales cu răni la picioare, m-a convins că oamenii de acolo sunt cei mai duşmănoşi din lume. Mi-a priit şederea printre ei exact atât cât îmi dăduse de înţeles Burrich că avea să-mi priască. Nici măcar oraşele magnifice nu m-au impresionat. Minunile arhitectonice şi civilizaţia lor măreaţă se întemeiază pe nenorocirea oamenilor. M-a îngrozit cât de răspândită era sclavia în realitate.

M-am oprit puţin din povestit şi-am aruncat o privire la cercelul libertăţii din urechea bufonului. Fusese premiul câştigat cu sudoare de bunica lui Burrich, însemnul unei sclave care-şi obţinuse libertatea. Bufonul întinse braţul şi-l atinse. Atârna lângă alţi câţiva cercei din lemn, iar plasa lui argintie atrăgea privirea.

— Burrich, spuse bufonul calm. Şi Molly. Acum te întreb direct: I-ai căutat vreodată?

Mi s-a făcut ruşine.

— Da, am recunoscut, după câteva momente. I-am căutat. Ciudat că mă întrebi acum, pentru că tocmai când străbăteam statele Chalced am simţit brusc nevoia să-i văd.

Într-o seară, după ce-am poposit departe de drum, adormind, am avut un vis foarte intens. Poate că imaginile mi s-au arătat pentru că undeva, în adâncul sufletului ei, Molly mai păstra un loc pentru mine. Dar n-am visat-o aşa cum îşi visează un bărbat iubita. M-am visat pe mine, cred, mic, cu fierbinţeală şi bolnav de moarte.

A fost un vis negru, fără imagini, dar plin de senzaţii. Stăteam ghemuit la pieptul lui Burrich şi numai prezenţa şi mirosul lui îmi alinau suferinţa. Apoi nişte mâini teribil de reci mi-au atins pielea fierbinte. Au încercat să mă ridice, dar eu m-am zvârcolit şi-am ţipat, agăţându-mă de Burrich. I-am simţit braţul vânjos strângându-se în jurul meu.

— Las-o, porunci el cu glas aspru.

Am auzit vocea lui Molly, îndepărtată, tremurătoare şi distorsionată.

— Burrich, eşti la fel de bolnav ca ea. Nu poţi s-o îngrijeşti. Dă-mi voie s-o ţin eu cât te odihneşti.

— Nu. Las-o lângă mine. Tu ocupă-te de Chiv şi de tine.

— Fiul tău e bine. Nici eu n-am nimic. Numai tu şi Nettle sunteţi bolnavi. Lasă-mă s-o iau, Burrich.

— Nu, gemu el, punând o mână protectoare peste mine. Aşa începea boala sângelui când eram eu copil. I-a ucis pe toţi cei pe care i-am iubit. Molly, n-aş suporta s-o iei de lângă mine şi să moară. Te rog. Las-o lângă mine.

— Ca să muriţi amândoi? întrebă ea, ridicând vocea.

O resemnare grea se strecură în vocea lui.

— Dacă trebuie, da. Moartea e şi mai neîndurătoare dacă te găseşte singur. O s-o ţin în braţe până la sfârşit.

Mintea i-o luase razna. Am simţit-o pe Molly şi furioasă, dar şi îngrijorată din cauza lui. I-a adus apă. M-am foit când l-a ridicat în capul oaselor ca s-o bea. Am încercat să sorb din ceaşca pe care mi-a dus-o la gură, dar mă dureau buzele crăpate, mă durea şi capul foarte tare, iar lumina era prea puternică. Când am împins cana, mi-am vărsat pe piept apa rece ca gheaţa. Am ţipat şi am început să plâng.

— Nettle, Nettle, linişteşte-te, mă rugă ea.

Mă atinse cu mâinile ei reci. N-o voiam lângă mine atunci. Am simţit un sâmbure de gelozie în Nettle când alt copilaş s-a aşezat în poala lui Molly. M-am agăţat de cămaşa lui Burrich, iar el m-a strâns din nou la piept şi-a început să fredoneze cu vocea lui groasă. Mi-am lipit faţa de el ca să-mi feresc ochii de lumină şi-am încercat să dorm.

Am încercat cu atâta disperare să dorm, încât pur şi simplu m-am trezit. Am deschis ochii. Gâfâiam, iar aerul inspirat îmi zgâria plămânii. Eram lac de sudoare, dar nu puteam uita senzaţia pielii mele încordate şi fierbinţi din visul Meşteşugului. Când mă culcasem, mă învelisem cu mantaua; acum nu ştiam cum s-o dau mai repede jos de pe mine. Alesesem să dormim peste noapte pe malul unui pârâu; m-am dus clătinându-mă la el şi-am băut cu sete. Când mi-am ridicat faţa din apă, l-am găsit pe lup şezând ţeapăn lângă mine şi urmărindu-mă. Îşi înfăşurase coada în jurul labelor.

— Ştia deja că trebuia să mergem la ei. Am pornit la drum chiar în noaptea aceea.

— Dar ştiaţi unde să mergeţi?

Am scuturat din cap.

— Nu. Nu ştiam decât că, atunci când au plecat din Buckkeep, s-au stabilit lângă un târg numit Capelin Beach. Şi mai ştiam, adică „simţeam”, unde locuiesc. Numai cu atât am plecat spre ei. După ani de rătăciri, era ciudat să am o destinaţie, cu atât mai mult să mă grăbesc spre ea. Nu mă gândeam la ceea ce făceam, nici dacă era o prostie. O parte din mine recunoştea că era lipsit de noimă. Eram prea departe. N-aş fi ajuns la timp. Până să-i găsesc, ori ar fi murit, ori s-ar fi însănătoşit. Dar, odată plecat pe drumul acela, nu mă puteam abate de la el. După ce ani la rândul fugisem de cei ce m-ar fi putut recunoaşte, dintr-odată voiam să revin în viaţa lor? Am refuzat şi să mă gândesc la asta. Pur şi simplu am mers înainte.

Bufonul dădu compătimitor din cap. Mă temeam că bănuia mult mai multe decât voiam eu să-i dezvălui.

După atâţia ani în care îmi tăgăduisem chemarea Meşteşugului, m-am scufundat din nou în el. Dependenţa se agăţa de mine, iar eu am îmbrăţişat-o, la rându-mi. Mă tulbura când o simţeam venind asupra mea cu atâta putere, dar nu m-am împotrivit. Deşi mă durea capul de-mi plesnea după eforturile depuse, îmi întindeam Meşteşugul către Molly şi Burrich aproape în fiecare seară. Rezultatele nu erau încurajatoare. Nimic nu se aseamănă cu graba cu care se întâlnesc două minţi deprinse cu Meşteşugul. Dar a vedea prin mijlocirea Meşteşugului e cu totul altceva. Eu nu fusesem instruit să-l folosesc astfel; ştiam doar ceea ce învăţasem singur, pe bâjbâite. Tatăl meu ferecase Meşteşugul lui Burrich, ca nu cumva să-l întoarcă cineva pe prietenul lui împotriva sa, iar Molly, din câte ştiam, nu avea înclinaţie pentru el. Aşadar, minţile noastre nu se puteau lega, îmi rămânea doar frustrarea de a-i vedea fără ca ei să fie conştienţi de mine. În curând, am descoperit că nu mă puteam baza nici măcar pe asta. Nefolosite, abilităţile mele ruginiseră. Cel mai mic efort mă storcea de vlagă şi cădeam victimă durerii, dar nu rezistam să nu-l fac. Am ţinut cu dinţii de legătura mea cât de slabă cu ei şi am căutat informaţii. Am zărit fugitiv nişte dealuri în spatele casei lor, am simţit mirosul mării, am văzut

oi negre păscând pe o colină mai îndepărtată – am ţinut minte toate amănuntele din locul în care se aflau, sperând că aveau să mă călăuzească spre ei. Nu puteam controla ceea ce vedeam. Deseori mă pomeneam urmărindu-i în timp ce se ocupau de cele mai simple treburi casnice, spălând rufe şi atârnându-le la zvântat, recoltând ierburi şi punându-le la uscat sau îngrijind stupii. Zărind în fugă faţa unui copilaş pe care Molly îl striga Chiv şi care semăna cu Burrich, am simţit şi gelozie, şi mirare.

În cele din urmă, am găsit un sat numit Capelin Beach. Am găsit şi coliba pustie în care se născuse fiica mea. De atunci, locuiseră şi alte familii în ea; n-am zărit nicio urmă de-a lui Molly şi Burrich, dar nasul lupului s-a dovedit mai fin. Totuşi, cei doi plecaseră de-acolo de mult, iar eu nu ştiam unde. N-am îndrăznit să întreb de ei prin sat, pentru că nu voiam să ajungă la urechile lor că îi caută cineva. Călătorisem luni la rândul până acolo. În fiecare sat prin care trecusem, văzusem morminte proaspete. Nu ştiu ce molimă lovise, dar se răspândise ca pecinginea şi-i trimisese pe mulţi la moarte. Nettle nu-mi apăruse în niciuna din viziuni; oare să fi murit şi ea? Am dat ocol satului, părăsindu-l, apoi am vizitat hanurile şi cârciumile din satele învecinate. Am devenit un călător cam neghiob, obsedat de albinărit şi susţinând că ştie totul despre meseria asta. Mă luam la harţă cu alţii, ca să mă corecteze şi să vorbească despre apicultorii pe care-i cunoşteau. Eforturile mele de-a auzi cel mai vag zvon despre Molly s-au dovedit zadarnice, până când, într-o după-amiază, am luat-o pe un drum îngust spre un vârf de deal şi am recunoscut un pâlc de copaci.

În clipa aceea, mi-a pierit tot curajul. Am părăsit drumul şi m-am furişat în pădurea de pe dealurile care-l mărgineau de-o parte şi de alta. Lupul m-a urmat fără să întrebe nimic şi fără să mă tulbure cu gândurile lui, în timp ce eu pândeam frânturi din fosta mea viaţă. Pe la începutul serii, am ajuns pe o pantă de pe care se zărea coliba lor. Era o gospodărie curată şi înfloritoare, cu găini care scurmau în curtea laterală şi trei stupi gălbui pe pajiştea din spatele ei. Aveau şi o grădină de zarzavaturi foarte bine îngrijită. În spate am văzut un şopron, o clădire nouă, evident, şi câteva padocuri din buşteni şlefuiţi.

Mirosea a cai. Burrich se ocupase de ei. Am rămas în întuneric, cu ochii la singura fereastră luminată de o flacără de lumânare gălbuie, până când s-a stins. Cât am stat eu de veghe în noaptea aceea, Ochi Întunecaţi a vânat singur. Nu mă puteam apropia de colibă, dar nici nu puteam pleca. Eram ca o frunză prinsă într-un vârtej. Am crezut dintr-odată în toate poveştile cu stafii blestemate să bântuie un loc la nesfârşit. Oricât m-aş fi îndepărtat de locul acela, o parte din mine avea să rămână înlănţuită acolo.

În zori, Burrich a ieşit pe uşa colibei. Şchiopăta mai tare decât îmi aminteam, iar şuviţa albă din păr îi ieşea mai bine în evidenţă. A ridicat ochii spre cerul care se lumina de ziuă şi-a inspirat adânc. O clipă scurtă, cât ar fi clipit lupul, m-am temut că o să-mi simtă prezenţa. Dar el n-a făcut decât să meargă la fântână şi să scoată o găleată cu apă. A dus-o în casă, apoi s-a întors să arunce găinilor o mână de grăunţe. Din horn ieşea un fuior de fum. Aşadar, se trezise şi Molly. Burrich s-a dus în şopron. Ştiam perfect ce are de gând să facă, de parcă aş fi umblat în spatele lui. După ce avea să verifice fiecare animal, avea să iasă afară şi să care găleţi cu apă în şopron. Aşa a şi făcut.

Vorbele mi s-au oprit în gât, apoi am izbucnit în râs. Aveam ochii plini de lacrimi, dar le-am ignorat.

— Îţi jur, bufonule, că de-abia m-am abţinut să cobor la el. Mi s-a părut cel mai nefiresc lucru cu putinţă să-l urmăresc lucrând, iar eu să nu trudesc alături de el.

Bufonul a încuviinţat în tăcere, absorbit de poveste.

— A ieşit din şopron cu un armăsar dereş. Am înţepenit de uimire. Era „mândria grajdurilor din Buckkeep”, se vedea în fiecare linie a corpului său. Gâtul încordat îi trăda vioiciunea, umerii şi picioarele din spate îi subliniau forţa. Mi s-a umplut inima de bucurie la vederea unui asemenea animal, ştiind că se află în grija lui Burrich. Burrich l-a dus în padoc şi-a adus alte găleţi de apă, pe care le-a turnat în troaca de acolo.

Când l-a scos din şopron pe Roşcovanul, mi s-a dezvăluit misterul. Pe atunci nu ştiam că Starling îl găsise pe Burrich şi se îngrijise ca atât calul său, cât şi mânzul Cenuşiei să i se dea lui în grijă. M-am bucurat să văd din nou alături cal şi om. Roşcovanul părea să-şi mai fi domolit firea, însă Burrich nu l-a

dus lângă armăsarul celălalt, ci cât mai departe de el. A cărat apă şi pentru el, l-a bătut prieteneşte pe spate şi s-a întors în colibă.

Atunci a ieşit afară Molly.

Am tras aer în piept şi mi-am ţinut respiraţia. Am privit îndelung marea, dar nu apa o vedeam în clipele acelea. Imaginea celei care fusese cândva femeia mea îmi trecea prin faţa ochilor. Părul ei negru, odinioară fluturând liber în vânt, era împletit şi prins frumos în jurul capului, într-o coroană de femeie măritată. Un băieţaş umbla şovăind în spatele ei. Cu coşul pe braţ, Molly s-a dus graţioasă şi liniştită în grădină. Şorţul alb îi ascundea pântecul umflat. Fata agilă şi suplă dispăruse, dar nici femeia în care se transformase nu mi se părea mai puţin atrăgătoare. Am simţit un dor în inimă după ea şi după tot ce însemna ea pentru mine: vatra caldă şi căminul paşnic, tovarăşa de viaţă care în anii ce aveau să vină umplea casa bărbatului ei de copii şi de lumină.

I-am şoptit numele. A fost foarte ciudat. A ridicat brusc capul şi, o fracţiune de secundă, am crezut că m-a simţit. Dar, în loc să se uite pe deal, a râs cu glas tare, strigând: „Chivalry, nu! Nu-i bun de mâncat”. S-a aplecat puţin şi a scos o mână de flori de sângele-voinicului din gura copilului. L-a luat în braţe – cu efort, am observat eu – apoi a strigat din nou, către colibă: „Iubitule, hai să-l iei pe fiul tău până nu smulge toată grădina. Spune-i lui Nettle să vină şi să-mi culeagă nişte napi”.

Atunci l-am auzit pe Burrich răspunzându-i: „Imediat!” în clipa următoare, s-a ivit în prag şi-a strigat peste umăr: „Terminăm de spălat mai târziu. Vino s-o ajuţi pe mama”. A traversat curtea din câţiva paşi şi şi-a luat fiul în braţe. L-a ridicat în aer, iar băieţelul a scos un chiot de bucurie când l-a aşezat pe umeri. Molly şi-a pus mâna pe pântec şi-a râs odată cu ei, privindu-i cu încântare în priviri.

Am tăcut. Nu mai vedeam marea. Lacrimile mi-au înceţoşat privirea.

Am simţit mâna bufonului pe umăr.

— Nu te-ai mai dus la ei, nu-i aşa?

Am clătinat din cap în tăcere.

Fugisem. Fugisem de ghimpele geloziei care mă înţepase dintr-odată, fugisem ca nu cumva să văd chipul copilului meu

şi să mă duc la el. Nu era loc pentru mine acolo, nici măcar la marginea lumii lor. O ştiam foarte bine. O ştiam de când bănuiam că se vor căsători. Dacă m-aş fi dus la uşa lor, le-aş fi adus numai nenorocire.

Nu sunt cu nimic mai bun decât alţi bărbaţi. Eram plin de amărăciune şi de furie împotriva lor, conştient că soarta ne trădase pe toţi. Nu-i puteam condamna că s-au apropiat unul de celălalt. Dar nici pe mine nu mă puteam condamna că sufăr pentru că, făcând aşa, m-au exclus pentru totdeauna din viaţa lor. Pentru mine se terminase totul, regretele erau zadarnice. Morţii nu au dreptul la regrete, mi-am spus. În favoarea mea pot să spun doar că am plecat de-acolo. N-am îngăduit suferinţei mele să le otrăvească fericirea sau să pună în pericol casa fiicei mele. Măcar atâta putere am mai găsit în mine.

Am tras adânc aer în piept şi mi-a revenit vocea.

— Şi aşa se încheie povestea mea, bufonule. Iarna care a urmat ne-a găsit aici. Am găsit cocioaba asta şi ne-am stabilit în ea. Şi aici am rămas de atunci încoace.

Am respirat cu zgomot şi m-am gândit la propriile mele cuvinte. Brusc, niciunul nu mi s-a părut memorabil. În schimb, m-a zguduit întrebarea bufonului, rostită cu glas liniştit.

— Şi celălalt copil al tău?

— Poftim?

— Dutiful. L-ai văzut? El nu e fiul tău, aşa cum e Nettle fiica ta?

— Eu… nu. Nu, nu e fiul meu. Şi nu l-am văzut niciodată. E fiul lui Kettricken şi moştenitorul lui Verity. Şi Kettricken e convinsă de asta, sunt sigur.

Am simţit că roşesc, stânjenit de sugestia bufonului. I-am pus mâna pe umăr.

— Prieten drag, numai tu şi cu mine ştim cum s-a folosit Verity de mine… de trupul meu. Când mi-a cerut permisiunea, l-am înţeles greşit. Nu-mi amintesc absolut nimic despre cum a fost conceput Dutiful. Probabil că-ţi aminteşti tu; am fost împreună, prins în trupul greşit întrebuinţat lui Verity. Regele meu a făcut ce-a făcut ca să aibă un moştenitor. Nu-i port pică, dar nici nu vreau să-mi aduc aminte ce s-a întâmplat.

— Dar Starling nu ştie? Nici Kettricken?

— Starling a dormit în noaptea aceea. Sunt convins că, dacă ar fi bănuit ceva, ar fi spus. Un menestrel n-ar putea lăsa un astfel de cântec necântat, oricât de lipsit de înţelepciune ar fi. Cât despre Kettricken, Verity ardea de Meşteşug ca un rug. În noaptea aceea, ea nu l-a văzut decât pe rege în patul ei. Sunt sigur că, dacă n-ar fi fost aşa... Am oftat brusc şi-am recunoscut: Mi-e ruşine că am fost implicat în înşelătoria aceea. Ştiu că nu se cuvine să pun la îndoială voinţa lui Verity în privinţa asta, dar...

Nu mi-am dus gândul până la capăt. Nici măcar faţă de bufon nu puteam recunoaşte că mă interesa Dutiful. Un fiu care era şi nu era al meu. Cum a ales tatăl meu să se poarte cu mine, aşa am ales şi eu să mă port cu el: să nu-l cunosc, ca să-l pot proteja.

Bufonul şi-a pus mâna peste a mea şi mi-a strâns-o.

— N-am vorbit cu nimeni despre asta. Şi nici nu voi vorbi. Inspiră adânc. Aşadar ai venit aici, ca să te aşezi şi să-ţi găseşti liniştea. Aceasta e cu adevărat sfârşitul poveştii tale?

Da, era cu adevărat sfârşitul ei. De când îmi luasem rămas-bun de la bufon ultima oară, îmi petrecusem zilele fie fugind, fie ascunzându-mă. Coliba aceasta era refugiul meu egoist şi i-am spus-o şi lui.

— Mă îndoiesc că Hap ar vedea lucrurile aşa, sosi replica lui blândă. Majoritatea oamenilor ar considera că a salva lumea o dată în viaţă e un merit destul de mare şi nu s-ar gândi că trebuie să facă mai mult. Totuşi, cum văd că inima îţi dă ghes, o să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să te târăsc din nou prin ce-ai trecut prima oară.

Arcui ispititor din sprânceană către mine. Am râs, dar nu din adâncul inimii.

— Nu trebuie să fiu erou, bufonule. Mă mulţumesc cu sentimentul că tot ce am făcut în fiecare zi a avut un sens şi pentru altcineva, în afară de mine.

Se lăsă pe spătarul băncii şi mă cercetă serios preţ de câteva clipe. Apoi ridică din umeri.

— Atunci e simplu. Îndată ce Hap intră ucenic, vii să mă cauţi la Buckkeep. Îţi promit că vei fi foarte important.

— Sau mort, dacă voi fi recunoscut. N-ai auzit ce porniţi sunt oamenii împotriva celor cu Har în ultima vreme?

— Nu. N-am auzit. Însă nu mă miră, nu, nu mă miră deloc. Dar să fii recunoscut? Mi-ai mai pomenit de îngrijorarea asta a ta, deşi din alt punct de vedere. Mă văd obligat să fiu de acord cu Starling. Cred că foarte puţini te vor remarca. Nu mai semeni aproape deloc cu FitzChivalry Farseer cel de acum cincisprezece ani. Ţi se citesc pe faţă trăsăturile neamului Farseer, dacă ştii să le cauţi, dar curtea e un loc al încrucişărilor pestriţe. Mulţi nobili poartă urmele aceleiaşi moşteniri. Cu cine te-ar compara un om care te zăreşte întâmplător, cu un portret şters dintr-o sală întunecată? Eşti singurul adult rămas în viaţă din neamul tău. Shrewd s-a stins cu ani în urmă, tatăl tău s-a retras la Withywoods înainte de a fi ucis, iar Verity a îmbătrânit înainte de vreme. Eu ştiu cine eşti, deci observ asemănarea. Nu cred că vei fi în pericol să te recunoască un curtean din Buckkeep care se uită la tine din întâmplare. Făcu o pauză, apoi mă întrebă pe un ton sincer: Ce zici? Ne vedem la Buckkeep înainte de prima ninsoare?

— Poate, am ezitat eu.

Mă îndoiam, dar n-am vrut să-mi răcesc gura de pomană contrazicându-l.

— Atunci aşa rămâne, hotărî el ferm. Mă bătu pe umăr. Hai să ne întoarcem. Probabil că e gata cina. Şi vreau să termin de cioplit.

Capitolul X

SABIA ȘI CHEMAREA

Probabil că orice regat are povestea lui despre un protector tainic şi puternic, unul care se va ridica în apărarea sa, dacă va fi mare nevoie şi dacă va fi rugat cu toată sinceritatea. În Insulele Străine, se vorbeşte despre Icefyre, o creatură care sălăşluieşte în mijlocul gheţarului din jurul Insulei Aslevjal. Localnicii jură că, atunci când insula e zguduită de cutremure, Icefyre se răsuceşte în visele lui reci, în adâncul vizuinii sale din gheţar. Legendele celor Şase Ducate pomenesc întotdeauna de Străbuni, o rasă de oameni străvechi şi puternici care locuiau undeva dincolo de Regatul Munţilor şi care ne-au fost aliaţi în vremuri de demult. Numai un prinţ moştenitor atât de disperat ca Verity Farseer ar fi dat acestor

legende nu numai crezare, ci şi atâta importanţă, încât să-şi lase moştenirea în mâinile unui tată bolnav şi ale unei regine străine, iar el să plece ca să ceară ajutorul Străbunilor. Poate că tocmai soarta disperată e cea care i-a dat puterea nu numai să trezească dragonii cioplіţi în piatră şi să-i cheme în apărarea celor Şase Ducate, ci şi să-şi cioplească sieşi trup de dragon şi să-i conducă în apărarea tărâmului său.

Bufonul a rămas la mine, dar, în zilele care au urmat, a evitat cu orice preţ subiectele de discuţie sau treburile serioase. Mă tem că şi eu i-am urmat exemplul. Se pare că, povestindu-i despre anii mei de linişte, am alungat stafiile care mă bântuiau de demult. Dar, în loc să mă mulţumească revenirea la vechea mea rutină, o altă nelinişte a început să-mi dea târcoale. O vreme schimbătoare şi vremea schimbării. Preschimbătorul. Catalizatorul. Cuvintele şi gândurile cărora le dădeau naştere mi se strecurau în viaţă ziua şi-mi încurcau visele noaptea. Nu mă chinuia atât de mult trecutul, cât mă necăjea viitorul. Privind înapoi la ceea ce făcusem în tinereţea mea, m-am trezit dintr-odată îngrijorat de cum şi-o va petrece Hap pe a lui. Aveam impresia că am irosit ani întregi, în loc să-l pregătesc pentru propria lui viaţă. Era un tânăr bun la suflet şi nu mă neliniştea caracterul lui. Grija mea era că nu-l învăţasem decât lucrurile cele mai elementare despre cum să-ţi găseşti rostul în lume. Nu avea nicio înclinaţie anume. Ştia tot ceea ce trebuia să ştie ca să trăiască într-o colibă sau o fermă izolată şi să vâneze ca să nu moară de foame. Dar eu îl trimiteam în lumea largă; cum avea să se descurce în ea? Nevoia de a-l da ucenic la un meşter bun începea să mă ţină treaz noaptea.

Dacă bufonul şi-a dat seama de asta, nu mi-a arătat-o. Lucra toată ziua cu uneltele lui în colibă. Pe poliţa căminului se târau lujeri de viţă. De pe grinda de sus a uşii mă priveau şopârle. Feţişoare ciudate se uitau chiorâş la mine din colţul uşilor dulapurilor şi de la marginea treptelor prispei. Niciun obiect de lemn nu scăpa de uneltele ascuţite şi degetele lui iscusite. Giumbuşlucurile spiriduşilor de pe butoiul meu cu apă de ploaie l-ar fi făcut să roşească şi pe un soldat.

Eu am preferat activităţi paşnice şi am trudit pe-afară, dar şi

în casă, în ciuda vremii frumoase, în parte pentru că aveam nevoie de timp ca să mă gândesc, dar şi pentru că lupul îşi recăpăta greu puterile. Ştiam că, dacă stau cu ochii pe el, nu-i grăbesc vindecarea, dar nu-mi puteam alunga îngrijorarea. Când l-am mângâiat cu Harul, m-a întâmpinat o linişte posomorâtă, lucru neobişnuit la vechiul meu camarad. Uneori ridicam ochii de la treabă şi-l surprindeam urmărindu-mă cu ochi adânci, gânditori. Nu l-am întrebat la ce se gândeşte; dacă voia să-mi împărtăşească din gândurile lui, mintea mea îi stătea la dispoziţie.

Treptat, şi-a reluat vechile activităţi, dar îi mai scăzuse elanul. Se deplasa cu grijă pentru corpul lui, nu şi-l punea la încercare. Nu mai venea după mine când lucram, ci se culca pe prispă şi mă urmărea plecând şi venind. Vânam împreună seara, dar ne mişcam mai greu, pretinzând amândoi că ne încetinea bufonul. Ochi Întunecaţi se mulţumea deseori să depisteze vânatul şi să aştepte să trag eu cu arcul, în loc să se năpustească asupra lui şi să-l omoare singur. Schimbările acestea mă nelinişteau, dar m-am străduit să-mi ascund frământarea. Tot ceea ce-i trebuia lupului era timp să se vindece, mi-am spus, şi mi-am adus aminte că zilele fierbinţi ale verii nu-i priiseră niciodată. La toamnă, avea să-şi recapete vigoarea.

Ne-am complăcut toţi trei în confortul rutinei. Seara spuneam poveşti sau ne aminteam de întâmplări mai puţin importante din viaţa noastră. La un moment dat, am rămas fără rachiu, dar conversaţiile curgeau la fel de uşor precum ne alunecase pe gât băutura caldă. I-am povestit bufonului ceea ce văzuse Hap la Istmul lui Hardin şi ce auzisem la piaţă vorbindu-se despre oamenii cu Har. I-am repetat şi cele spuse de Starling despre menestrelul de la Festivalul Primăverii şi i-am spus cum îl descrisese Chade pe prinţul Dutiful şi ce anume îmi ceruse. Toate acestea bufonul părea să le adune în minte asemenea unui ţesător care strânge fire de toate felurile, ca să facă din ele o tapiserie.

Am încercat să vârâm penele de cocoş în coroană într-o seară, dar aveau tulpinile prea subţiri ca să stea bine în locaşuri, iar penele se risipeau în toate direcţiile. Ştiam amândoi, fără să trebuiască s-o spunem, că nu se potriveau

deloc. În altă seară, bufonul a pus coroana pe masă şi a ales pensule şi cerneluri din provizia mea. M-am aşezat pe scaun lângă el şi l-am urmărit. Le-a aranjat pe toate meticulos în faţa lui, a vârât o pensulă în cerneala albastră, apoi s-a oprit să mediteze. Am stat amândoi atâta vreme în tăcere, încât am auzit focul trosnind. Atunci, bufonul a lăsat pensula jos.

— Nu, a rostit el calm. Nu e bine. Nu încă.

A învelit coroana la loc şi-a pus-o înapoi în raniţă. Într-o seară, când eu îmi ştergeam încă lacrimile de râs după ce ascultasem un cântec deşănţat, şi-a pus harpa deoparte şi m-a anunţat.

— Mâine trebuie să plec.

— Nu! am strigat, şocat de o asemenea veste neaşteptată. De ce?

— Ştii de ce, mi-a răspuns dezinvolt. Aşa e viaţa unui Profet Alb. Trebuie să prezic fapte din viitor, despre salvarea lumii – treburi de-astea mărunte. În plus, nu mai ai mobilă pe care s-o cioplesc.

— Nu, fii serios, zău, am protestat. Chiar nu mai poţi sta câteva zile? Măcar până când se întoarce Hap? Ca să-l cunoşti şi tu.

Bufonul a oftat.

— Am stat deja mult mai mult decât ar fi trebuit. Mai ales că insişti că nu poţi veni cu mine. Sau nu? Se îndreptă de spate, plin de speranţă. Te-ai răzgândit cumva?

Am scuturat din cap.

— Ştii şi tu că nu. Nu pot să plec şi să-mi abandonez casa. Trebuie să fiu aici când se întoarce Hap.

— A, da. Se lăsă iarăşi pe spătarul scaunului. Ucenicia lui. Şi găinile de care trebuie să te îngrijeşti.

Mă duru ironia din vorbele lui.

— Poate că ţie nu ţi se pare cine ştie ce viaţă, dar e viaţa mea, i-am atras atenţia cu amărăciune.

Faptul că mă înţepase îi stârni un zâmbet larg.

— Eu nu sunt Starling, dragul meu. Nu dispreţuiesc viaţa nimănui. Gândeşte-te la a mea şi hotărăşte singur dacă sunt în măsură să te privesc de sus. Nu sunt. Îmi văd de treburile mele, oricât de plicticoase ar părea ele cuiva care are un ciopor de găini de îngrijit şi rânduri întregi de fasole de plivit.

Şi sarcinile mele sunt la fel de importante. Am o grămadă de zvonuri de împărtăşit cu Chade şi un şir nesfârşit de cunoştinţe noi de făcut la Buckkeep.

Mă străbătu un fior de gelozie.

— Cred că se vor bucura toţi să te revadă.

Ridică din umeri.

— Unii dintre ei, poate. Alţii s-au bucurat să mă vadă plecând. Iar cei mai mulţi nici nu-şi vor aminti de mine. Cei mai mulţi, poate chiar toţi, dacă sunt deştept. Se ridică brusc. Aş vrea să pot să rămân aici, mărturisi el potolit. Aş vrea să cred, ca tine, că pot face ce vreau cu viaţa mea. Din păcate, ştiu că nici tu, nici eu nu putem gândi aşa.

Merse la uşa deschisă şi privi seara caldă de vară. Deschise gura ca şi când ar fi vrut să mai spună ceva, apoi oftă. Îşi îndreptă umerii, luând parcă o hotărâre, şi se întoarse spre mine, cu un zâmbet amărât.

— Nu, cel mai bine e să plec mâine. Mă vei urma şi tu, cât de curând.

— Nu te baza pe mine, l-am avertizat.

— Ba trebuie să mă bazez, ripostă el. Aşa o cer vremurile. De la amândoi.

— Of, lasă pe altcineva să salveze lumea de data asta. Sigur mai există un alt Profet Alb pe undeva.

Am rostit cuvintele cu nonşalanţă, pe ton de glumă. Bufonul însă făcu ochi mari auzindu-le şi respiră tremurat.

— Să nu mai vorbeşti aşa niciodată. Mă doare până şi gândul că ţi-a încolţit sămânţa asta în minte. Pentru că există, într-adevăr, o femeie care ar vrea să îmbrace mantia Profetului Alb şi să îndrepte evenimentele pe cursul închipuit de ea. Mă lupt de la bun început împotriva puterii cu care mi se opune. Dar, de data aceasta când se va schimba lumea, forţa ei va creşte. Iar eu voi avea *nevoie* de puterea ta, prieten drag. Noi doi, împreună, vom fi suficienţi. La urma urmei, o singură pietricică ajunge ca să ridici roata căzută în şanţ şi s-o aduci înapoi pe drumul ce bun.

— Hmm… Nu mi se pare o experienţă plăcută pentru pietricică.

Întoarse ochii spre mine. Dacă înainte fuseseră palizi, acum sclipeau aurii, reflectând flacăra lumânării. În glasul său îşi

făcură loc şi afecţiunea, şi oboseala.
— Nu-ţi fie frică, vei supravieţui. Ştiu eu că trebuie să supravieţuieşti. Toată puterea mea numai pentru asta o voi folosi. Ca să supravieţuieşti.
M-am prefăcut disperat.
— Şi îmi spui să nu-mi fie frică?
Dădu afirmativ din cap. Avea o expresie prea sobră. Am căutat să schimb subiectul.
— Cine e femeia asta despre care vorbeşti? O cunosc?
Reveni în odaie şi se aşeză iar la masă.
— Nu. Dar eu am cunoscut-o, mai demult. Sau, mai bine zis, am auzit de ea, deşi fusese bătrână şi murise în copilăria mea... Bufonul aruncă din nou o privire spre mine. Acum multă vreme, ţi-am povestit ceva despre mine. Mai ţii minte? Nu aşteptă să-i răspund. M-am născut undeva departe de tot, în sud, într-o familie obişnuită. Obişnuită ca toţi oamenii obişnuiţi cu adevărat... Am avut o mamă iubitoare, iar taţii mei erau doi fraţi, aşa cum cerea obiceiul locului. Dar, din clipa în care am ieşit din pântecele mamei, a fost limpede că trăsăturile străvechi ale neamului erau exprimate prin mine. Într-un trecut îndepărtat, un Alb şi-a împletit sângele cu neamul meu, iar eu m-am născut ca să preiau îndatoririle acelui neam străvechi.
Oricât m-au iubit şi m-au preţuit părinţii mei, au ştiut că nu-mi era hărăzit să rămân în casa lor, nici să învăţ vreuna din meseriile lor. Aşa că m-au trimis într-un loc unde să fiu educat şi pregătit pentru soarta care mă aştepta. Am fost tratat bine, foarte bine, acolo. Şi oamenii aceia m-au preţuit, în felul lor. În fiecare dimineaţă mă întrebau ce-am visat şi scriau tot ce-mi aminteam, pentru ca nişte înţelepţi să încerce să-mi desluşească visele. Pe măsură ce creşteam şi visam tot mai des cu ochii deschişi, am învăţat arta scrisului, ca să-mi pot aşterne singur pe hârtie viziunile, pentru că nicio mână nu scrie mai limpede decât cea care aparţine aceluiaşi trup ca ochiul care le-a văzut. Râse cu ironie la adresa lui şi clătină din cap. Ce stil de-a creşte un copil! Orice vorbuliţă ieşită din gura mea era considerată o cugetare plină de înţelepciune. În ciuda ascendenţei mele, nu eram cu nimic mai presus decât un copil oarecare. Făceam prostii de câte ori aveam chef, inventam

poveşti cu mistreţi zburători şi umbre cu sânge regesc în vene. Fiecare poveste pe care o spuneam era mai gogonată decât cea de dinaintea ei, însă am descoperit un lucru ciudat: oricât încercam să-mi ţin limba în frâu, adevărul tot se strecura în cuvintele mele.

Îşi îndreptă scurt ochii spre mine, parcă aşteptând să-l contrazic. Eu însă am tăcut, aşa că-şi coborî privirea spre podea.

— Cred că numai pe mine însumi mă pot condamna pentru faptul că, atunci când adevărul cel mare a prins curaj în mine şi nu s-a lăsat înăbuşit, nimeni n-a vrut să-mi dea crezare. În ziua în care m-am autoproclamat Profetul Alb cel mult-aşteptat de vremurile acestea, dascălii mei m-au redus la tăcere. „Domoleşte-ţi ambiţiile năvalnice”, m-au sfătuit. De parcă şi-ar fi dorit cineva vreodată să-şi asume un asemenea destin. Altcineva purta deja mantia aceea, mi-au spus ei. Pornise la drum înaintea mea, pentru a modela viitorul lumii, aşa cum o îndemnaseră viziunile. Fiecare epocă îşi are propriul Profet Alb. Toţi ştiu asta. Până şi eu o ştiam. Atunci, eu ce eram? i-am întrebat. N-au ştiut să-mi spună ce eram, dar erau siguri de ceea ce nu eram. Nu eram Profetul Alb. Pe ea o pregătiseră şi o trimiseseră deja în lume.

Inspiră îndelung şi tăcu o vreme.

— Ştiam că se înşală, îşi reluă povestirea, ridicând din umeri. Ştiam că greşesc, la fel de bine pe cât ştiam cine sunt. Am încercat să mă convingă să mă mulţumesc cu viaţa mea de acolo. Nici nu cred că le-a trecut prin cap că aveam să-i sfidez. Dar i-am sfidat. Am fugit. Şi am venit în nord, străbătând drumuri şi vremuri pe care nici măcar să ţi le descriu nu pot. Am mers şi-am tot mers spre nord, până când am ajuns la curtea regelui Shrewd Farseer. M-am vândut lui, cam aşa cum ai făcut şi tu: loialitatea mea în schimbul protecţiei sale. Şi n-a trecut nici măcar un anotimp de la sosirea mea, că zvonul apariţiei tale a şi început să frământe curtea. Un bastard. Un copil nedorit, un Farseer nerecunoscut. Vai, ce uimiţi au fost cu toţii! În afară de mine. Pentru că eu îţi văzusem deja chipul în vis şi ştiam că trebuie să te găsesc, deşi toţi mă asiguraseră că nu exişti şi nici n-ai putea exista.

Se aplecă deodată în faţă şi-mi prinse încheietura cu mâna

înmănuşată. N-o ţinu decât o clipă, iar pielea mea nu s-a atins de-a lui, dar a fost destul ca să simt că ne leagă ceva. Altfel n-aş putea să-mi descriu senzaţia. N-a fost Meşteşugul la mijloc; n-a fost nici Harul. N-a fost vorba de magie, pentru că ştiu ce e magia. A fost un moment de dublă recunoaştere pe care îl ai uneori când te afli într-un loc neobişnuit. Am avut impresia că mai stătusem amândoi aşezaţi în acelaşi fel, că mai rostisem aceleaşi cuvinte şi că, de fiecare dată, cuvintele noastre fuseseră pecetluite de atingerea aceea scurtă. Am întors privirea de la el, numai ca să întâlnesc ochii scânteietori ai lupului fixându-i pe ai mei.

Mi-am dres glasul şi-am încercat să schimb subiectul.

— Zici că ştii cine e femeia aceea. Are şi un nume?

— Eu n-am auzit să aibă vreunul. Dar tu ai auzit de ea. Mai ţii minte că, pe vremea Războiului cu Corăbiile Roşii, pe conducătorul lor îl cunoşteam doar cu numele de Kebal Rawbread?

Am confirmat din cap. Fusese conducătorul Străinilor, care devenise renumit pentru răutatea lui peste noapte, dar tot peste noapte i-a apus şi steaua, odată cu trezirea dragonilor noştri. Unele poveşti spun că l-a devorat dragonul lui Verity, altele, că s-a înecat.

— Ai auzit vreodată că avea o sfătuitoare? O Femeie Palidă?

Numele îmi suna vag cunoscut. M-am încruntat, încercând să-mi aduc aminte unde-i auzisem. Da, circulase un zvon, dar nimic mai mult. Am încuviinţat iarăşi din cap.

— Aşa. Bufonul se lăsă pe spate. Vorbi pe un ton aproape dezinvolt: Ea era femeia aceea. Şi-ţi mai spun un lucru: pe cât e de convinsă că ea e Profetul Alb, pe atât de sigură e şi că Kebal Rawbread e Catalizatorul ei.

— Cel care apare ca să dea voie altora să devină eroi?

Scutură din cap.

— Nu. Catalizatorul ei apare ca să-i distrugă pe eroi. Să-i încurajeze pe oameni să devină inferiori faţă de ceea ce ar trebui să fie. Unde eu aş construi, ea ar dărâma. Ceea ce eu aş uni ea ar despărţi. Clătină din cap. Crede că totul trebuie să se sfârşească înainte de a începe din nou.

Am aşteptat să spună ceea ce crede el, dar a tăcut. Până la urmă, l-am îmboldit eu să continue.

— Şi tu ce crezi?
Un surâs leneş îi apăru pe faţă.
— Eu cred în tine. Tu eşti noul meu început.
Nu mi-a venit în minte o replică potrivită. În odaie, s-a înstăpânit liniştea.
Bufonul duse mâna la ureche.
— Port cercelul ăsta de când ne-am despărţit noi ultima oară, dar cred că ar trebui să ţi-l dau ţie acum. Acolo unde merg, nu-l pot purta. E unic. Unii şi-ar putea aminti că l-au văzut atârnând în urechea ta. Sau a lui Burrich. Sau a tatălui tău. Ar putea trezi amintiri pe care nu vreau să le tulbur.
L-am urmărit cum se străduieşte să-şi desfacă cercelul. Era o plasă de argint cu o piatră preţioasă albastră prinsă de ea. Burrich i-l dăduse tatălui meu, apoi îl purtasem eu. La rândul meu, i-l dădusem bufonului, ca să i-l dăruiască lui Molly după moartea mea, ca semn că n-o uitasem niciodată. Înţelept, bufonul l-a păstrat. Acum ce-ar urma?
— Stai, l-am rugat. Nu-l da jos.
Mă privi nedumerit.
— Ascunde-l, dacă trebuie. Dar poartă-l mai departe.
Lăsă mâna jos.
— Eşti sigur? mă întrebă, nevenindu-i să creadă.
— Da, i-am răspuns.
Eram foarte sigur.
A doua zi dimineaţă, când m-am sculat, l-am găsit pe bufon treaz, spălat şi îmbrăcat. Raniţa îl aştepta pe masă. Aruncând un ochi prin odaie, n-am mai văzut niciun lucru de-ai lui. Purta din nou straiele acelea elegante care contrastau vizibil cu activitatea umilitoare de a mesteca în terci.
— Aşadar, pleci? l-am întrebat, prosteşte.
— Imediat după ce mâncăm dejunul, mi-a răspuns el calm.
Ar trebui să mergem cu el.
Era cel mai clar gând pe care mi-l transmitea lupul de câteva zile bune. M-a luat prin surprindere şi m-am uitat spre el, asemenea bufonului.
— Şi Hap?
Ochi Întunecaţi îmi răspunse doar din priviri, de parcă aş fi ştiut deja răspunsul. Nu-l ştiam.
— Trebuie să rămân aici, le-am spus amândurora. Niciunul nu

păru convins. Refuzul meu îmi dădea o senzaţie de calm şi cumpătare, dar nu-mi păsa de ea. Am responsabilităţi aici, am spus pe un ton aproape iritat. Nu pot să plec, pur şi simplu, şi să-l las pe băiat să se întoarcă într-o casă goală.

— Nu, nu poţi, încuviinţă repede bufonul, şi mă duru până şi încuviinţarea lui, spusă parcă doar ca să mă înduplece.

M-am pomenit brusc indispus. Am mâncat dejunul posac, iar când ne-am ridicat de la masă n-am mai suportat să văd vasele slinoase şi oala cu terci. Rutina şi restul treburilor mele zilnice mi s-au părut imposibile.

— Mă duc să-ţi pun şaua pe iapă, l-am anunţat morocănos. N-are rost să-ţi murdăreşti hainele astea frumoase.

Bufonul n-a zis nimic când m-am ridicat şi-am ieşit pe uşă.

Malta părea să fi simţit agitaţia dinaintea călătoriei, pentru că era cam îndărătnică, dar nu greu de înşeuat. M-am ocupat de ea pe îndelete, iar la sfârşit pielea îi lucea la fel de frumos ca harnaşamentul. Aproape că m-am liniştit sufleteşte, dar când am scos-o afară, l-am văzut pe bufon în picioare, lângă prispă, cu mâna pe spinarea lupului. M-a izbit un nou val de nemulţumire şi am dat, copilăreşte, vina pe el. Dacă n-ar fi venit să mă vadă, nu mi-aş fi dat seama niciodată cât de mult îi simţeam lipsa. Aş fi continuat să jelesc trecutul, dar n-aş fi tânjit după un viitor.

M-am simţit morocănos şi bătrân când a venit să-şi ia la revedere de la mine. Ştiam că atitudinea mea e condamnabilă, dar asta n-a schimbat-o cu nimic. M-am crispat în strânsoarea lui de rămas-bun, fără să-l îmbrăţişez la rândul meu. Am crezut c-o să mi-o tolereze, dar, când a ajuns cu gura la urechea mea, mi-a şoptit patetic.

— Rămas-bun, Preaiubite.

Am zâmbit, în ciuda supărării. L-am strâns în braţe, apoi i-am dat drumul zicându-i bosumflat.

— Mergi cu bine, bufonule.

— Şi tu, mi-a răspuns grav, făcându-şi vânt în şa.

Tânărul nobil de pe cal nu semăna deloc cu bufonul pe care-l cunoscusem în tinereţe. Numai când ni s-au întâlnit privirile l-am regăsit pe vechiul meu prieten în ele. O vreme, am stat şi ne-am uitat unul la celălalt fără o vorbă. Pe urmă, trăgând uşor de hăţuri şi mişcând uşor din corp, şi-a îndemnat

animalul s-o ia din loc. Malta a smucit din cap, cerând să-i lase hăţurile libere. Bufonul i-a făcut pe voie şi iapa a pornit îndată la galop mic. Coada ei argintie plutea în vânt ca o flamură. M-am uitat cum se îndepărtează prietenul meu şi, chiar după ce nu l-am mai văzut, am rămas cu ochii la praful ridicat în urma lui pe cărare.

Când, în cele din urmă, m-am întors în colibă, am văzut că spălase toate vasele şi oala şi le pusese la loc. În mijlocul mesei, înainte ascuns de raniţă, era cioplit adânc un căprior cu coarnele plecate, gata de atac. Am pipăit cu degetele conturul siluetei dăltuite şi mi s-a strâns inima.

— Ce vrei de la mine? am întrebat tăcerea din jur.

O zi s-a scurs după alta şi aşa mi-a trecut timpul, dar nu cu uşurinţă. În fiecare zi părea că domină aceeaşi monotonie, iar serile nu se mai terminau. Aveam întotdeauna ce lucra, şi chiar lucram, dar am observat că nici nu terminam bine o treabă, că imediat apărea altceva de făcut. Mâncarea gătită presupunea vase de spălat, o plantă semănată trebuia curăţată de buruieni în zilele următoare. Traiul meu simplu nu-mi aducea nicio satisfacţie.

Îmi era dor de bufon şi mi-am dat seama că-mi lipsise în toţi anii trecuţi. Era ca o rană veche care durea şi trebuia din nou îngrijită. Lupul nu ajuta la vindecarea ei. Îl copleşise o stare de meditaţie profundă, iar serile ne surprindeau deseori cufundaţi în propriile gânduri. Odată, când m-am aşezat să cârpesc o cămaşă la flacăra lumânării, Ochi Întunecaţi a venit la mine şi, oftând, şi-a proptit capul de genunchiul meu. M-am jucat cu urechile lui, pe urmă l-am scărpinat după ele.

— Te simţi bine? l-am întrebat.

N-ar ţi bine pentru tine să rămâi singur. Mă bucur că s-a întors la noi Cel-fără-miros. Mă bucur că ştii unde-l găseşti.

Şi-a ridicat bărbia de pe genunchiul meu cu un geamăt şi s-a dus să se încolăcească pe prispă.

Ultimul val de căldură al verii s-a lăsat asupra noastră ca o pătură aprinsă. Am năduşit cărând apă pentru grădină de două ori pe zi. Găinile n-au mai ouat. Totul părea prea fierbinte şi amorţit ca să supravieţuieşti. Pe urmă, când nemulţumirea mea a atins punctul culminant, s-a întors Hap. Nu mă aşteptasem să-l văd decât după ce luna de recoltare

avea să se încheie, dar, într-o seară, Ochi Întunecaţi şi-a înălţat capul pe neaşteptate. S-a ridicat ţeapăn şi s-a dus la uşă, privind fix poteca. Am lăsat jos cuţitul pe care-l ascuţeam şi m-a dus lângă el.

— Ce este?

Se întoarce băiatul.

Aşa de curând? Mi-am pus însă frâu gândului, ştiam că nu era deloc curând. Lunile pe care le petrecuse cu Starling în primăvară trecuseră ca vântul. Rămăsese miezul verii cu mine, dar fusese plecat toată luna recoltelor timpurii şi o parte din cea a recoltatului târziu. Trecuse numai o lună şi jumătate, dar tot mi se părea teribil de mult. Am surprins cu privirea o siluetă în capătul îndepărtat al potecii. Şi eu, şi Ochi Întunecaţi ne-am grăbit să-i ieşim în cale. Când ne-a văzut, şi-a grăbit pasul obosit ca să ne întâlnim la jumătatea drumului. Luându-l în braţe, mi-am dat seama imediat că se înălţase şi slăbise. Iar când i-am dat drumul şi l-am îndepărtat de mine la un braţ, ca să mă uit bine la el, am citit şi ruşine, şi înfrângere în ochii lui.

— Bine-ai venit acasă, i-am urat, dar el mi-a răspuns ridicând amărât din umeri.

— Mă întorc cu coada între picioare, mi-a mărturisit, apoi s-a lăsat pe vine, ca să-l îmbrăţişeze pe Ochi Întunecaţi. E numai piele şi os! a exclamat îngrozit.

— A fost bolnav o vreme, dar acum îşi revine. Am încercat să-i vorbesc pe un ton cât mai afectuos şi să ignor fiorul de îngrijorare care m-a străbătut. Şi despre tine aş putea să spun la fel. Găseşti carne pe tavă şi pâine pe scândură. Vino să mănânci, pe urmă ne povesteşti cum ţi-a mers în lumea largă.

— Pot să-ţi povestesc şi acum, în câteva cuvinte, mi-a replicat, în timp ce ne întorceam anevoie acasă. Vorbea cu glas gros, de bărbat, dar şi cu amărăciunea unui bărbat. Nu mi-a mers prea bine. Recolta a fost bună, dar, oriunde mergeam, eram ultimul angajat, pentru că întotdeauna voiau să-l ia mai întâi pe vărul lor sau pe prietenul vărului lor. Întotdeauna eram un străin, pus la muncile cele mai scârboase şi mai grele. Am lucrat ca un bărbat, Tom, dar m-au plătit ca pe un şoarece, cu firimituri şi monede mici. Şi erau şi bănuitori. Nu mă lăsau să dorm în hambar, nu, nici să stau de vorbă cu fetele lor. Între slujbe, trebuia să mănânc, dar totul

costa mai mult decât socoteam eu. Am venit acasă cu puţin mai mult decât am plecat. Am fost un prost să plec. Aş fi câştigat mai mult stând aici şi vânzând găini şi peşte sărat.

Vorbea cu supărare mare în glas. Am tăcut, l-am lăsat să spună tot ce avea pe suflet. Până să termine, am ajuns la uşă. Şi-a vârât capul în butoiul cu apă pe care-l pregătisem pentru grădină cât m-am dus eu înăuntru să pregătesc masa. Când a intrat, a aruncat o privire în jur şi mi-am dat seama că i se părea mult mai mică decât la plecare.

— E bine acasă, mi-a spus, însă nu ştiu ce-o să mă fac cu taxa de ucenicie, a adăugat în clipa următoare. Poate c-o să mă duc iar la lucru anul viitor. Până atunci, unii vor zice că sunt prea bătrân ca să învăţ cum trebuie. Deja m-am întâlnit pe drum cu un bărbat care mi-a spus că n-a mai auzit de-un meseriaş care să nu-şi fi început ucenicia la doisprezece ani. Acolo-i miere?

— Da.

Am pus mierea pe masă, lângă pâine şi carnea rece. Hap a mâncat de parcă nu băgase nimic în gură de zile întregi. Am pregătit şi ceai, apoi m-am aşezat vizavi de el şi l-am urmărit cum mănâncă. Mort de foame, şi tot îi dădea câte-o bucată şi lupului care stătea lângă scaunul lui. Iar Ochi Întunecaţi mânca nu cu poftă, ci ca să-i facă plăcere băiatului şi de dragul de-a împărţi carnea cu un membru al haitei. Când din pasăre n-a mai rămas carne nici cât pentru o supă, Hap s-a proptit pe spătar cu un oftat, apoi s-a aplecat în faţă pe neaşteptate, urmărind cu degetele conturul căpriorului nărăvaş sculptat în tăblia mesei.

— Dar e minunat! Când ai învăţat să ciopleşti aşa?

— N-am învăţat. A venit un prieten vechi şi şi-a petrecut o parte din timp decorând coliba. Am zâmbit în sinea mea. Când ai o clipă liberă, uită-te şi la butoiul pentru apă de ploaie.

— Un prieten vechi? N-am ştiut că ai şi alţi prieteni în afară de Starling.

N-a vrut să mă ironizeze, dar a reuşit. A pipăit emblema încă o dată. Cândva, FitzChivalry Farseer purtase emblema aceea ca pe un blazon brodat.

— Ei, am şi eu câţiva, numai că nu mă caută prea des.

— Aha. Dar prieteni noi ţi-ai făcut? A trecut Jinna pe-aici în

drum spre Buckkeep?

— Da. Ne-a lăsat un talisman, ca să ne crească legumele mai repede, drept mulţumire că am adăpostit-o peste noapte.

Hap m-a privit chiorâş.

— A rămas peste noapte, deci. E drăguţă, nu-i aşa?

— Da, este.

Aştepta să-i spun mai multe, dar am refuzat. Şi-a plecat capul şi-a încercat să-şi ascundă zâmbetul cu mâna. M-am întins peste masă şi l-am prins de încheieturi. S-a ferit de pretinsa mea palmă şi m-a apucat brusc de mână. Zâmbetul i-a dispărut de pe faţă, înlocuit de spaimă.

— Tom, Tom, ce-o să mă fac? Am crezut c-o să fie uşor, dar nu e. Şi am vrut să muncesc din greu pentru un salariu cinstit, am fost politicos şi-am lucrat de dimineaţa până seara, dar tot s-au purtat urât cu mine. Ce-o să mă fac? Nu pot să trăiesc toată viaţa aici, la margine de nicăieri. Nu pot!

— Aşa este, nu poţi.

În clipa aceea, mi-am dat seama de două lucruri. Primul, că stilul meu de viaţă izolat nu-l pregătise pe băiat pentru a-şi găsi propriul drum. Al doilea, că aşa trebuie să se fi simţit Chade când i-am spus că nu mai vreau să fiu asasin. E ciudat să te gândeşti că, oferindu-i unui copil ceea ce ai crezut că e cel mai bine pentru tine, n-ai reuşit decât să-l schilodeşti. Privirea lui disperată mă făcea să mă simt meschin şi ruşinat. Ar fi trebuit să fiu un tată mai bun. Aveam să-i fiu un tată mai bun. M-am pomenit vorbind fără să gândesc.

— Am, într-adevăr, prieteni vechi la Buckkeep. Pot împrumuta bani pentru taxa ta de ucenicie.

Mi s-a făcut inima ghem când m-am gândit în ce fel puteam plăti dobânda la un asemenea împrumut, dar m-am ţinut tare. Aveam să mă duc mai întâi la Chade, iar dacă ceea ce îmi va cere el în schimb era prea scump, aveam să-l caut pe bufon. Nu-mi venea uşor să mă umilesc cerând bani, dar…

— Ai face asta? Pentru mine? Dar nici măcar nu sunt fiul tău.

Lui Hap nu-i venea să creadă. L-am prins de mână.

— Da, aş face-o. Pentru că tu eşti singurul pe care-l voi putea numi vreodată fiul meu.

— O să te-ajut să plăteşti datoria, îţi jur.

— Nu. Va fi datoria mea, împrumut banii pentru că aşa vreau

eu. De la tine mă voi aştepta să fii atent la ce-ţi spune dascălul tău şi să înveţi meseria cum se cuvine.

— Aşa o să fac, Tom. Îţi promit. Şi-ţi jur că la bătrâneţe nu-ţi va lipsi nimic.

Rostea vorbele cu ardoarea unui tânăr sincer şi nevinovat şi aşa le-am considerat şi eu, ignorând sclipirile amuzate din ochii lupului.

Vezi ce instructiv e să te vadă cineva îndreptându-te spre moarte?

N-am zis niciodată că ai fi cu un picior în groapă.

Nu, dar mă tratezi de parcă aş fi la fel de fragil ca un os de pui.

Şi nu eşti?

Nu. Îmi revin forţele. Aşteaptă să cadă frunzele şi să se răcească vremea. O să fiu în stare să merg până ai să cazi tu mort de oboseală. Ca de obicei.

Dar dacă trebuie să plec mai repede?

Lupul îşi propti capul de labele din faţă şi scoase un oftat. *Şi dacă sari la gâtul unui căprior şi ratezi lovitura? N-are rost să-ţi faci griji înainte de-a se întâmpla ceva.*

Nerăbdător, Hap sparse liniştea aparentă din odaie.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

L-am privit în ochii cuprinşi de îngrijorare.

— Probabil. Tu la ce te gândeşti?

— Cu cât vorbeşti mai repede cu prietenii tăi din Buckkeep, rosti el oarecum şovăitor, cu atât vom şti mai repede ce planuri să ne facem pentru iarnă.

I-am răspuns calm.

— Nu ţi-ar conveni să mai petreci o iarnă aici, nu-i aşa?

— Nu. Îmi răspunse repede, graţie sincerităţii lui fireşti, pe urmă se gândi să-şi mai îndulcească răspunsul: Nu-i din cauză că nu-mi place să stau aici, cu tine şi cu Ochi Întunecaţi. Dar… îşi găsi mai greu cuvintele. Ai avut vreodată impresia că simţi cum trece timpul peste tine? Ca şi cum viaţa s-ar scurge pe lângă tine, iar tu eşti prins într-un braţ mort, lângă peşti morţi şi crengi putrede?

Tu ai fi peştele mort. Eu aş fi o creangă putredă.

L-am ignorat pe Ochi Întunecaţi.

— Mi-aduc aminte că am simţit şi eu aşa ceva de câteva ori.

M-am uitat la harta celor Şase Ducate, lăsată neterminată de Verity. Am încercat să nu-mi transform răsuflarea într-un oftat. O să pornesc spre Buckkeep cât de repede posibil.

— Aş putea fi gata mâine dimineaţă. Un somn bun peste noapte şi…

— Nu.

I-am tăiat elanul, dar am făcut-o cu blândeţe. Am dat să-i spun că la prietenii pe care trebuie să-i văd trebuia să merg singur. M-am oprit înainte de a-i stârni bănuieli. Am dat din cap spre Ochi Întunecaţi.

— Trebuie să se îngrijească cineva de lucrurile de aici cât sunt plecat. Le las în grija ta.

Hap se posomorî într-o clipă, dar, spre cinstea lui, trase iute aer în piept, îşi îndreptă spatele şi încuviinţă în tăcere.

Lângă masă, Ochi Întunecaţi se răsuci pe-o parte, apoi pe spate.

Iaca şi lupul mort. Ai putea la fel de bine să-l îngropi, şi-aşa nu-i bun de nimic, decât să zacă într-o curte plină de praf şi să se holbeze la găinile pe care n-are voie să le omoare. Scutură uşor din labe în aer.

Idiotule. Eu pentru găini l-am rugat pe băiat să rămână, nu pentru tine.

Zău? Atunci, dacă mâine dimineaţă când te scoli le-ai găsi pe toate moarte, n-ai avea niciun motiv să nu plecăm împreună?

Să nu cumva să-ndrăzneşti, l-am avertizat.

Deschise gura şi-şi lăsă limba să cadă pe-o parte. Băiatul zâmbi plin de afecţiune pentru el.

— Întotdeauna am impresia că râde când face-aşa.

N-am plecat în dimineaţa următoare. M-am trezit cu mult înaintea băiatului. Mi-am scos hainele bune, mucegăite de nepurtat, şi le-am atârnat la aer. Pânza cămăşii se îngălbenise de vreme. Mi-o făcuse cadou Starling cu mult timp în urmă. Cred că am purtat-o o dată, în ziua în care am primit-o. M-am uitat la ea întristat, gândindu-mă că-l va înspăimânta pe Chade şi-l va amuza pe bufon. Dar, ca în atâtea alte situaţii, nu aveam de ales.

Mai aveam şi o ladă construită cu ani în urmă, pe care o ţineam pe-o poliţă din atelier. Am dat-o jos cu greutate şi-am deschis-o. În ciuda cârpelor uleioase în care fusese învelită,

sabia lui Verity îşi pierduse luciul. Mi-am pus centura şi teaca, spunându-mi să mai fac o gaură la centură, ca să nu mă strângă. Mi-am supt burta şi-am fixat-o aşa cum era. Am şters lama cu o cârpă şi-am vârât sabia în teaca de la şold. Când am scos-o, am simţit-o grea, dar uşor de mânuit, ca întotdeauna. M-am întrebat dacă e înţelept s-o port. M-aş fi simţit ca un idiot dacă ar fi recunoscut-o cineva şi mi-ar fi pus întrebări incomode. Aş fi fost însă un idiot şi mai mare dacă m-aş fi ales cu gâtul tăiat pentru că n-aş fi avut nicio armă la mine.

Am făcut un compromis, învelind mânerul bătut cu pietre preţioase în fâşii de piele. Teaca era cam uzată, dar mergea. Se potrivea cu înfăţişarea mea sărăcăcioasă. Am scos iar sabia şi-am făcut o fandare, întinzându-mi muşchii neobişnuiţi cu mişcarea. Mi-am reluat poziţia iniţială şi-am spintecat aerul cu lama de câteva ori la rând.

Amuzament. *Mai bine ia-ţi un topor.*

Nu mai am niciunul. Sabia o primisem chiar de la Verity. Dar atât el, cât şi Burrich îmi atrăseseră atenţia că, la stilul meu de luptă, mi se potrivea mai bine toporul grosolan decât sabia graţioasă şi elegantă. Am încercat o nouă lovitură în aer. Mi-am adus aminte tot ceea ce mă învăţase Hod, dar trupului meu îi venea greu să facă mişcările cerute.

Ai unul pentru tăiat lemne.

Ăla nu-i topor de luptă. Aş fi caraghios să-l car cu mine. Am vârât sabia în teacă şi m-am întors spre lup.

Stătea în pragul atelierului, cu coada încolăcită frumos în jurul picioarelor. Ochii negri îi sclipeau a râs. A întors capul şi s-a uitat nevinovat în zare. *Cred că una din găini a murit peste noapte. Păcat. Biata de ea... Moartea nu iartă pe nimeni.*

Minţea, dar a avut satisfacţia de-a mă vedea vârând sabia în teacă şi fugind în curte, ca să mă conving. Toate cele şase orătănii ale mele cotcodăceau şi se bălăceau în praf, la soare. Cocoşul, căţărat pe un stâlp din gard, nu-şi scăpa nevestele din ochi.

Ciudat. Aş fi jurat că grăsana aia albă nu arăta prea bine ieri. Mă aşez cuminte aici la umbră şi le ţin sub supraveghere. A făcut exact ce-a spus, trântindu-se sub mesteceni, printre peticele de umbră, pironind găinile cu privirea.

Făceam o gaură în centura sabiei când s-a trezit Hap. A venit

somnoros la masă, ca să mă urmărească lucrând. S-a trezit de-a binelea când i-au căzut ochii pe sabia care aştepta în teacă.

— N-am mai văzut-o până acum.

— O am de multă vreme.

— N-ai purtat-o niciodată la piaţă. Nu luai cu tine decât cuţitul în teacă.

— Călătoria la Buckkeep e altceva decât drumul la piaţă.

Remarca lui mi-a atras atenţia asupra motivelor pentru care luam sabia cu mine. Când fusesem la Buckkeep ultima oară, mai mulţi oameni îmi doriseră moartea. Dacă aveam să mă întâlnesc cu unul dintre ei şi avea să mă recunoască, voiam să fiu pregătit.

— Într-un asemenea oraş mişună mai mulţi pungaşi şi vagabonzi decât într-o piaţă de la ţară.

Am terminat de făcut gaura în centură şi-am încercat-o din nou. Îmi venea mai bine. Am scos sabia, tăindu-i răsuflarea lui Hap. Chiar şi cu mânerul învelit în piele simplă, tot se vedea că nu-i o armă oarecare. O făurise un maestru.

— Pot s-o încerc şi eu?

Am încuviinţat din cap, iar el a luat-o cu multă grijă. A apucat-o mai bine, ca s-o poată ridica, apoi a imitat caraghios poziţia unui spadasin. Nu-l învăţasem să lupte. M-am întrebat o clipă dacă fusese o decizie greşită. Sperasem că nu avea să aibă niciodată nevoie de îndemânarea unui spadasin. Dar faptul că nu-l învăţasem să lupte nu-l proteja dacă avea să fie provocat.

Asta semăna cu refuzul de a-l învăţa Meşteşugul pe Dutiful.

Am alungat iute gândul acela şi n-am zis nimic când Hap a rotit lama în aer. Peste câteva minute, a obosit. Muşchii tari ai mâinilor de fermier nu-l ajutau la rotitul sabiei. A mânui o asemenea armă cerea şi instruire, şi exerciţiu permanent. A aşezat-o la loc şi m-a privit în tăcere.

— Plec la Buckkeep mâine dimineaţă, în zori. Mai am să curăţ sabia, să-mi ung bocancii, să-mi împachetez haine şi mâncare…

— Şi să te tunzi, mă întrerupse Hap.

— Hmm…

Am traversat odaia şi-am luat în mână mica noastră oglindă.

De obicei, când venea Starling să ne viziteze, mă tundea. M-am uitat cât de lung îmi crescuse. Apoi mi l-am dat la spate – ceea ce nu mai făcusem de mulţi ani – şi mi l-am prins în coadă de războinic. Hap m-a privit cu sprâncenele ridicate a mirare, dar n-a făcut nicio observaţie legată de aspectul meu ostăşesc.

Cu mult înainte de-a amurgi, eram gata de plecare. M-am concentrat asupra micii mele gospodării. Mi-am găsit de lucru, mie şi băiatului, asigurându-mă că-i va merge bine în lipsa mea. Când ne-am aşezat să luăm cina, făcusem deja toate treburile la care ne puteam gândi. Mi-a promis că va uda grădina şi va culege mazărea rămasă. Va sparge lemnele de foc şi le va stivui. M-am trezit că-i spun lucruri pe care le ştia deja şi, până la urmă, mi-am ţinut gura. El a zâmbit la îngrijorarea mea.

— Am supravieţuit singur pe drumuri, Tom. O să mă descurc acasă. Aş vrea numai să plec şi eu cu tine.

— Dacă toate merg bine, când mă întorc, o să facem o excursie la Buckkeep cu toţii.

Ochi Întunecaţi se ridică dintr-odată în patru labe, ciulind urechile. *Aud cai.*

M-am dus la uşă, cu lupul lângă mine. Peste câteva momente, tropotul copitelor a ajuns şi la urechile mele. Animalele se apropiau în ritm constant. M-am mutat în locul din care vedeam cotitura potecii noastre înguste şi am desluşit călăreţul. Nu era, cum sperasem eu, bufonul, ci un străin. Călărea un armăsar dereş suplu şi mâna un altul. Pe greabănul armăsarului luceau dungi de transpiraţie şi praf. Urmărindu-i cum se apropie, m-a străfulgerat o presimţire rea. Lupul mi-a împărtăşit temerea. I s-a făcut părul măciucă pe spinare, iar mârâitul gros pe care l-a scos din gât l-a adus şi pe Hap la uşă.

— Ce este?

— Nu sunt sigur. Dar nu-i un călător sau un negustor rătăcit.

La vederea mea, străinul trase de hăţuri. Ridică braţul în semn de salut, apoi se apropie mai încet. Cei doi cai ciuliră urechile la mirosul de lup. Le-am simţit spaima, dar şi setea, căci mirosiseră şi apa.

— Te-ai rătăcit, străine? l-am întrebat pe bărbat de la o

distanţă sigură.

Nu-mi răspunse, ci continuă să se apropie. Lupul mârâia tot mai tare. Călăreţul păru să-i ignore avertizarea.

Aşteaptă, i-am cerut lupului.

Am rămas pe loc. Armăsarul pe care-l călărea străinul era înşeuat şi înhămat. M-am întrebat dacă bărbatul îşi pierduse tovarăşul sau furase animalul de la cineva.

— Te-ai apropiat destul, l-am avertizat brusc. Ce cauţi aici?

Mă privise intens până atunci. Nu se opri la vorbele mele, ci arătă mai întâi spre urechi, apoi spre gură, venind spre mine. Am ridicat mâna.

— Opreşte-te, l-am avertizat, iar el mi-a înţeles gestul şi s-a supus.

Fără a descăleca, băgă mâna în săculeţul care-i atârna la piept.

Scoase un sul şi mi-l întinse.

Fii gata, l-am prevenit pe Ochi Întunecaţi, păşind în faţă, ca să iau pergamentul. Atunci am recunoscut sigiliul. Propriul meu căprior, imprimat în ceară roşie groasă. Un alt fel de teamă mă străbătu. M-am uitat lung la misiva din mâinile mele, apoi i-am făcut semn surdomutului să descalece. Am tras adânc aer în piept şi i-am vorbit lui Hap cu glas ferm.

— Du-l în casă şi dă-i să mănânce şi să bea. Pe urmă, ocupă-te de cai. Te rog.

Nu-l scăpa din ochi, frate, cât citesc eu mesajul, i-am cerut lui Ochi Întunecaţi.

Lupul se opri din mârâit când îmi auzi gândul, dar îl urmă îndeaproape pe surdomut, spre marea uimire a lui Hap, care-l invită prin gesturi să între în casă. Caii obosiţi rămăseseră pe loc. Peste câteva minute, Hap apăru şi-i duse la adăpat. Am rămas singur în prag, cu ochii pironiţi la sulul din mâna mea. În cele din urmă, am rupt sigiliul şi-am studiat scrisul înclinat al lui Chade în lumina tot mai slabă a zilei.

Dragul meu verişor,

Chestiuni de familie îţi solicită prezenţa acasă. Nu-ţi întârzia întoarcerea. Ştii că nu te-aş chema dacă nu ar fi nevoie urgentă de tine.

Semnătura care încheia misiva era indescifrabilă. Nu era numele lui Chade. Mesajul adevărat se ascundea în sigiliu. Nu

l-ar fi folosit niciodată dacă n-ar fi fost ceva *urgent.* Am răsucit pergamentul la loc şi m-am uitat la soarele care apunea.

Când am intrat în casă, mesagerul s-a ridicat imediat. Încă mestecând, s-a şters la gură cu dosul palmei şi mi-a dat de înţeles că e gata să plece imediat. Am bănuit că avea poruncă strictă de la Chade. Nici om, nici animal nu aveau vreme de dormit sau de odihnă. I-am făcut semn să mănânce mai departe. M-am bucurat că aveam deja rucsacul pregătit.

— Am deşeuat caii şi i-am şters puţin, îmi spuse Hap, apărând în uşă. Arată ca şi cum ar fi străbătut drum lung.

Am inspirat scurt.

— Pune-le şeile înapoi. Plecăm imediat ce prietenul nostru va termina de mâncat.

Băiatul rămase ca trăsnit.

— Unde pleci? mă întrebă cu glas pierit.

Am încercat să-i zâmbesc cât mai convingător.

— La Buckkeep, băiete. Mai iute decât m-am aşteptat.

Am stat şi m-am gândit puţin. N-aveam de unde să ştiu când urma să mă întorc. Sau dacă aveam să mă mai întorc vreodată. O asemenea misivă de la Chade însemna clar un pericol. M-am mirat eu însumi de cât de repede mă hotărâsem.

— Vreau ca tu şi Ochi Întunecaţi să veniţi după mine imediat ce se crapă de ziuă. Luaţi poneiul şi căruţa. Dacă oboseşte, lupul poate urca în ea.

Hap se uită la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

— Dar găinile? Dar treburile pe care trebuia să le fac în absenţa ta?

— Găinile vor fi nevoite să se descurce singure. Nu. N-ar trece o săptămână, că le-ar şi veni de hac o nevăstuică. Du-i-le lui Baylor. O să le hrănească şi-o să le păzească, pentru că fac ouă. Nu te grăbi, mai stai o zi şi închide bine casa. S-ar putea să lipsim amândoi o vreme.

Am întors privirea de la expresia nedumerită a lui Hap.

— Dar…

Auzindu-l teama din voce, m-am răsucit din nou spre el. Mă privea ca şi cum nu m-ar fi cunoscut.

— Unde să mă duc când ajung la Buckkeep? Te întâlneşti cu mine acolo?

Am auzit ecoul unui glas de copil părăsit în vocea lui.

Mi-am scotocit memoria după numele unui han decent. Până să-mi amintesc unul, Hap interveni plin de speranţă.

— Ştiu unde locuiesc Jinna şi nepoata ei. Jinna mi-a zis că o găsesc acolo când mai vin la Buckkeep. Are un semn de vrăjitoare-tămăduitoare pe casă, o palmă cu linii îngroşate. Am putea să ne întâlnim acolo.

— Aşa să fie, atunci.

I se citi uşurarea pe faţă. Ştia unde merge. M-am bucurat că avea o certitudine. Eu nu ştiam nimic. În ciuda neliniştii, m-a cuprins totuşi o stranie exaltare. M-am simţit din nou ca vrăjit de chemarea lui Chade. Taine şi aventuri. Ochi Întunecaţi a venit şi s-a lipit de mine.

Vremea schimbării. Apoi, morocănos: *Aş putea încerca să ţin pasul cu caii. Buckkeep nu-i prea departe.*

Nu ştiu ce înseamnă asta, frate. Şi, până nu aflu, aş prefera să rămâi cu Hap.

Faci asta ca să-mi alini mândria rănită?

Nu. O fac pentru a-mi alunga mie temerile.

O să ţi-l aduc în siguranţă la Buckkeep, atunci. Dar după aceea nu mai plec de lângă tine.

Bineînţeles. Ca întotdeauna.

Nu şi-a luat bine soarele rămas-bun de la orizont, că urcasem deja pe calul cenuşiu, fără nicio trăsătură neobişnuită. La şold îmi atârna sabia ascunsă a lui Verity, iar rucsacul mi-l fixasem bine în spatele şeii. L-am urmat pe tovarăşul meu tăcut, care m-a condus degrabă pe drumul spre Buckkeep.

Capitolul XI

TURNUL LUI CHADE

Locuitorii celor Şase Ducate şi ai Insulelor Străine se înrudesc în aceeaşi măsură în care şi-au vărsat sângele unii altora. În ciuda duşmăniei stârnite de Războiul Corăbiilor Roşii şi a anilor de raiduri dinaintea lui, aproape fiecare familie din ducatele de coastă va recunoaşte că „are un verişor în Insulele Străine”. Toată lumea ştie că locuitorii ducatelor de coastă provin din neamuri amestecate. Sunt multe documente care spun că primii conducători ai dinastiei Farseer au fost,

probabil, invadatori veniţi din Insulele Străine care, în loc să se apuce de jafuri, s-au stabilit în cele Şase Ducate.

Aşa cum istoria celor Şase Ducate s-a modelat după trăsăturile lor geografice, şi cronicile Insulelor Străine au fost influenţate de relief. Pământurile lor sunt mai neprimitoare decât ale noastre. Gheaţa de pe munţii lor nu se topeşte niciodată. Fiorduri adânci le crestează insulele şi ape înfuriate le separă. Noi considerăm insulele nişte întinderi imense, însă gheţarii uriaşi permit omului să-şi ridice aşezări numai la marginea lor. Puţinele terenuri arabile pe care le au de-a lungul ţărmurilor sunt mai degrabă sterpe şi dau recolte slabe. Astfel, nu se pot înălţa oraşe mari pe ele, ci doar câteva târguri. Caracteristicile ţinuturilor de acolo sunt barierele şi izolarea, iar locuitorii lor trăiesc în sate independente şi în oraşe-stat. Odinioară, erau invadatori de nevoie, dar şi pentru că aşa le dicta firea, şi se prădau unii pe alţii tot atât de des pe cât se aventurau pe mare ca să hărţuiască ţărmurile celor Şase Ducate. Este adevărat că, în timpul Războiului Corăbiilor Roşii, Kebal Rawbread a reuşit să impună cu forţa o alianţă scurtă a insularilor, iar cu ajutorul ei a adunat o flotă invadatoare puternică. Numai că dragonii devastatori din cele Şase Ducate au fost suficienţi pentru a-i slăbi controlul asupra propriilor supuşi.

Cunoscând, aşadar, forţa unei astfel de alianţe, conducătorii satelor din Insulele Străine şi-au dat seama că forţa aceasta putea fi folosită şi la altceva, nu doar la luptă. În anii de refacere de după Războiul Corăbiilor Roşii, s-a format Hetgurd. Această alianţă, alcătuită din conducătorii individuali ai Insulelor Străine, a fost una tulbure. La început, au căutat să înlocuiască raidurile interioare cu tratate comerciale între conducători. Arkon Bloodblade[5] *a fost primul conducător care a subliniat în faţa celorlalţi că Hetgurd îşi putea folosi forţele unificate pentru a normaliza relaţiile comerciale cu cele Şase Ducate.*

Brawkenner, *Cronicile Insulelor Străine*

Ca întotdeauna, Chade plănuise totul cu minuţiozitate. Mesagerul lui tăcut părea să-i cunoască foarte bine obiceiurile.

[5] Lamă însângerată (n.tr.).

Până a doua zi la amiază, ne schimbaserăm deja caii obosiţi la o fermă părăginită. Am străbătut povârnişuri pârjolite de arşiţă şi am lăsat caii la coliba unui pescar. Acolo ne aştepta o bărcuţă, al cărei echipaj ursuz ne-a transportat repede în susul coastei. Am acostat într-un mic port negustoresc, unde erau pregătiţi alţi cai, la un han dărăpănat. Am tăcut din gură, asemenea călăuzei mele, şi nimeni nu m-a luat la întrebări. Dacă s-a făcut vreun schimb de bani, nu l-am văzut. Întotdeauna e mai bine să nu vezi lucrurile sortite să fie ascunse. Caii ne-au dus la o altă barcă, de data asta una cu puntea plină de solzi, duhnind a peşte. M-am mirat că ne-am apropiat de Buckkeep nu pe ruta cea mai rapidă, ci pe cea mai puţin probabilă. Dacă ne-a urmărit cineva pe drum, trebuie să fi fost tare dezamăgit.

Castelul Buckkeep e construit pe o fâşie de coastă neprimitoare. Înalt şi negru, domină de pe stâncile abrupte, dar oferă o privelişte frumoasă a estuarului râului Buck. Oricine domneşte în castel controlează şi negoţul de pe râu. De-asta a şi fost ridicat castelul acolo. Capriciile istoriei l-au transformat în locul de domnie al familiei Farseer. Oraşul Buckkeep se agaţă de stâncile de sub castel ca lichenii de roci. Jumătate din oraş e clădit pe docuri şi debarcadere. În copilărie, crezusem că oraşul nu se poate întinde mai mult din cauza poziţiei lui geografice, dar în după-amiaza în care am ajuns acolo cu barca, mi-am dat seama că mă înşelasem. Inventivitatea omului biruise natura neîndurătoare. Pe blocurile mari de rocă şerpuiau cărări suspendate, iar o seamă de căsuţe şi prăvălii găsiseră o cale de-a se prinde de ele. Casele mi-au amintit de cuiburile rândunicilor şi m-am întrebat cum rezistau la viscol. Piloni fuseseră împlântaţi în nisipul şi rocile negre de pe plaja pe care odinioară alergasem şi mă jucasem cu Molly şi cu alţi copii. Pe structurile sprijinite pe ei se cocoţau acum depozite şi hanuri, iar când venea fluxul, îţi puteai lega barca chiar la uşa lor. Aşa am făcut şi noi, iar eu mi-am urmat călăuza mută pe „mal”, pe o alee de lemn.

Când bărcuţa care ne adusese a plecat şi ne-a lăsat acolo, am căscat gura de jur împrejur, ca un ţăran venit prima dată la oraş. Clădirile numeroase şi negoţul intens pe apă erau semne că Buckkeep prospera, însă pe mine nu mă bucurau.

Erau dovada clară că orice urmă din copilăria mea dispăruse. Locul de care mă îngrozeam, dar în care tânjisem să mă întorc, nu mai exista. Îl înghiţise portul acesta înfloritor. Uitându-mă în jur după călăuza mea mută, am constatat că dispăruse. Am mai tândălit o vreme acolo unde mă lăsase, bănuind că nu avea să se întoarcă. Mă adusese înapoi la Buckkeep. Acum nu mai aveam nevoie de ghid. Lui Chade nu îi plăcuse niciodată ca iscoadele lui să cunoască fiecare potecuţă din drumurile încâlcite care duceau la el. Mi-am pus micul rucsac pe umăr şi am pornit spre casă.

Probabil, mi-am zis în timp ce înaintam agale pe străzile abrupte şi înguste, că Chade chiar se gândise că aş prefera să fiu singur în ultima parte a călătoriei mele. Nu m-am grăbit. Ştiam că nu pot lua legătura cu el decât după lăsarea întunericului. Explorând străzile şi aleile dosnice cândva atât de familiare mie, n-am văzut nicio clădire care să fi rămas aşa cum o ştiam. Fiecare casă care putuse să fie înălţată crescuse cu încă un etaj, iar pe unele străduţe mai strâmte balcoanele aproape că se uneau, astfel că mergeai tot timpul pe semiîntuneric. Am regăsit hanuri în care intrasem şi prăvălii în care târguisem de nenumărate ori, chiar şi cunoştinţe vechi, cu feţele îmbătrânite de cincisprezece ani de experienţă. Niciuna dintre ele însă n-a scos exclamaţii de uimire sau de încântare la vederea mea; fiind un străin, mă vedeau numai băieţii care vindeau plăcinte calde pe stradă. Am cumpărat una cu un bănuţ şi-am mâncat-o din mers. Gustul sosului piperat şi al bucăţilor de peşte din ea era însuşi gustul oraşului Buckkeep.

Prăvălia de lumânări ţinută cândva de tatăl lui Molly devenise croitorie. N-am intrat în ea. În schimb, m-am dus la cârciuma la care obişnuisem să mergem mai demult. Masa grea dintr-un colţ purta încă urmele lăsate de cuţitul lui Kerry. Băiatul care mi-a adus berea era prea tânăr ca să mă fi cunoscut, dar am ghicit cine era tatăl său după cutele frunţii lui şi m-am bucurat că afacerea rămăsese în familie. O bere s-a făcut două, apoi trei, iar pe a patra am sorbit-o înainte ca amurgul să umbrească străzile oraşului. Nimeni nu adresa o vorbă străinului ursuz care bea de unul singur, dar eu ascultam oricum ce se vorbea. Oricât de urgentă era treaba pentru care

mă chemase Chade, era clar că lumea nu aflase de ea. Am auzit numai bârfe despre logodna prinţului Dutiful, voci care se plângeau că războiul dintre Bingtown şi Chalced dăunează negoţului şi şoapte despre vremea foarte ciudată. Într-o noapte liniştită, cu cer senin, fulgerul lovise într-un depozit nefolosit din turnul exterior al castelului şi-i zburase acoperişul. Am lăsat un bănuţ în plus băiatului care mă servise şi mi-am pus din nou rucsacul pe umăr.

Ultima dată când plecasem din Buckkeep, o făcusem într-un sicriu, mort. N-aveam cum să intru în acelaşi fel, iar de poarta principală mi-era frică să mă apropii. Mai demult, fusesem o figură familiară în odaia gărzilor. Indiferent cât mă schimbasem, tot nu voiam să risc să fiu recunoscut. Aşa că m-am dus la un loc ştiut numai de mine şi de Chade, o ieşire secretă din castel, descoperită de Ochi Întunecaţi când fusese pui. Prin deschizătura aceea mică din zidul castelului, regina Kettricken şi bufonul fugiseră de urmările complotului prinţului Regal. În seara asta, pe acolo aveam eu de gând să pătrund în castel.

Când am ajuns în dreptul ei, am descoperit însă că gaura din zidurile care apărau castelul fusese de mult reparată, iar în faţa ei crescuse o tufă deasă de ciulini. Nu departe de tufă, aşezat cu picioarele încrucişate pe o pernă mare brodată, un tânăr cu păr auriu, al cărui chip îi trăda sângele nobil, cânta la flaut cu o iscusinţă desăvârşită. Apropiindu-mă de el, îşi încheie cântecul cu o suită de note colorate şi lăsă instrumentul la o parte.

— Bufonule, am rostit bucuros, dar nu foarte surprins.

Îşi înclină capul şi mă cadorisi cu o strâmbătură.

— Preaiubite, veni şi răspunsul lui, rostit cu voce tărăgănată. Zâmbi larg, sări iute în picioare şi-şi vârî flautul în cămaşa cu panglici. Arătă spre perna lui.

— Mă bucur că am adus-o cu mine. Am presimţit că s-ar putea să zăboveşti o vreme prin oraş, dar nu m-am aşteptat să vii atât de târziu.

— S-a schimbat, am remarcat neîncrezător.

— Cu toţii ne-am schimbat, nu-i aşa? îmi replică şi, preţ de-o clipă, doar o clipă, patosul îşi găsi ecou în glasul lui.

Îşi aranjă părul scânteietor cu gesturi afectate şi-şi aruncă o

frunză de pe ciorap. Arătă din nou spre pernă.
— Ia-o şi urmează-mă. Repede. Suntem aşteptaţi.
Rosti porunca iritat, imitând perfect un filfizon sclivisit din rândul nobililor. Scoase o batistă din mânecă şi-şi tampona buza de sus, ştergându-şi broboane de transpiraţie imaginare.
Nu mi-am putut reţine zâmbetul. Îşi juca rolul cu dibăcie şi dezinvoltură.
— Cum o să intrăm?
— Pe poarta din faţă, bineînţeles. Nu te teme. Am dat sfoară-n ţară că Lordul Auriu este foarte nemulţumit de servitorii din oraşul Buckkeep. Nu mi-a convenit niciunul, aşa că astăzi m-am dus să întâmpin o corabie care mi-a adus un tânăr de nădejde, deşi cam ţărănoi, pe care mi l-a recomandat valetul-şef al vărului meu de-ai doilea. Îi zice Tom Badgerlock.
Mi-o luă înainte. Am luat perna şi l-am urmat.
— Deci o să fiu sluga ta? l-am întrebat pe un ton cinic.
— Bineînţeles. E o acoperire perfectă. Vei fi ca nevăzut pentru nobilii din Buckkeep. Numai servitorii ceilalţi vor discuta despre tine şi, cum am de gând să devii lacheul zdrenţuros, asuprit şi cocoşat de corvezi al unui tânăr lord îngâmfat, poruncitor şi nesuferit, nu vei avea timp de pălăvrăgit cu lumea.
Se opri brusc şi întoarse capul spre mine. Îşi duse la bărbie mâna cu degete lungi şi subţiri şi se uită la mine de sus. Încruntă din sprâncenele blonde, miji ochii de culoarea chihlimbarului şi se răţoi la mine.
— Şi să nu îndrăzneşti să mă priveşti în ochi. Nu voi permite o asemenea obrăznicie. Stai drept, îţi vezi lungul nasului şi nu vorbeşti fără permisiunea mea. Ai înţeles?
— Perfect, i-am răspuns, rânjindu-i.
Mă fixa în continuare cu o căutătură aprigă, pe care o înlocui brusc cu o expresie de exasperare.
— FitzChivalry, jocul se termină aici dacă nu eşti în stare să intri în pielea personajului. Nu numai când ne aflăm în Coridorul cel Mare din castel, ci în orice moment în care există cea mai mică posibilitate să fim văzuţi. De la sosirea mea, toţi mă ştiu drept Lordul Auriu, dar sunt nou-venit la curtea reginei şi lumea încă se holbează la mine. Chade şi regina Kettricken au făcut tot ce-au putut ca să-mi susţină vicleşugul. Chade,

pentru că şi-a dat seama cât de folositor poate fi, iar Kettricken, pentru că consideră că merit să fiu tratat ca un lord.

— Şi nu te-a recunoscut nimeni? l-am întrerupt neîncrezător.

Lăsă iarăşi capul într-o parte.

— Ce anume să recunoască, Fitz? Pielea albă ca hârtia şi ochii şterşi? Chipul de bufon mâzgălit cu vopsea? Tumbele, dansul şi glumele mele îndrăzneţe?

— Eu te-am recunoscut din prima clipă, i-am reamintit.

Zâmbi prudent.

— Aşa cum te-am recunoscut şi eu şi te-aş recunoaşte oricând, chiar dacă ai mai trăi zece vieţi de acum înainte. Însă doar puţini ar mai şti cine eşti. Chade, cu ochiul lui de asasin, m-a ghicit pe dată şi mi-a aranjat imediat o audienţă la regină. Câţiva mi-au aruncat priviri curioase, dar nimeni n-a îndrăznit să-l oprească pe Lordul Auriu şi să-l întrebe dacă a fost bufonul lui Shrewd cu cincisprezece ani în urmă. Nu-mi pot ghici vârsta, după cum îi înşală şi culoarea pielii mele, şi comportamentul, şi sănătatea mea.

— Dar cum pot fi atât de orbi?

Bufonul clătină din cap şi zâmbi la ignoranţa mea.

— Fitz, Fitz… Acum cincisprezece ani, nici măcar nu m-au văzut cu adevărat. Au văzut doar un bufon, o ciudăţenie. Intenţionat nu mi-am luat niciun nume când am venit aici prima oară. Pentru majoritatea lorzilor şi doamnelor din Buckkeep, am fost, pur şi simplu, bufonul. Oamenii îmi auzeau glumele şi mă vedeau ţopăind, dar nu m-au văzut niciodată cu adevărat *pe mine.* Oftă, apoi mă privi plin de grijă. Tu mi-ai dat nume. Bufonul. Şi ai văzut cine sunt. Te-ai uitat în ochii mei când ceilalţi au întors capul, stingheriţi. Vârful limbii i se arătă scurt printre buze. Nu ţi-ai dat seama niciodată că mă înspăimântai? Că toate şiretlicurile mele erau zadarnice în faţa ochilor unui băieţel?

— Nici tu nu erai decât un copil, am subliniat stânjenit.

Avu o ezitare. Nici nu mă contrazise, nici nu mă aprobă.

— Fii sluga mea credincioasă, Fitz. Fii Tom Badgerlock în fiecare clipă din fiecare zi pe care o vei petrece la Buckkeep. Numai aşa mă pot apăra şi pe mine, dar şi pe tine. Şi numai aşa îi poţi fi de ajutor lui Chade.

— Dar ce anume vrea Chade de la mine?

— Asta-i mai bine s-o auzi din gura lui decât dintr-a mea. Vino. Se întunecă. Oraşul Buckkeep s-a lărgit şi s-a schimbat, la fel şi turnul. Dacă încercăm să intrăm pe întuneric, riscăm să fim întorşi din drum.

Se făcuse târziu, iar ziua lungă de vară începea să pălească. Mergând în faţa mea, bufonul m-a condus, pe ocolite, la cărarea înclinată care ducea la poarta principală a castelului. A zăbovit un timp printre copaci, ca să lase un negustor de vinuri să urmeze cotitura cărării înainte de-a porni şi noi pe acelaşi drum. Din locul acela, Lordul Auriu a luat-o din nou înaintea umilului său servitor, Tom Badgerlock, care venea după el cu paşi obosiţi, cărându-i perna brodată.

La poartă, bufonului i s-a dat voie să între imediat. L-am urmat, trecând neobservat. Gărzile de pază purtau uniforma albastră a Buckkeep-ului, veste brodate cu căpriorul Farseer surprins în atac. Amănunte ca acestea m-au atins pe neaşteptate în adâncul sufletului. Am clipit, am tuşit şi mi-am frecat ochii. Bufonul a avut bunătatea să nu mă privească peste umăr.

Castelul suferise mari schimbări, asemenea oraşului agăţat de ţărmurile abrupte de sub el. Pe cele mai multe le încuviinţam. Am trecut pe lângă un grajd nou şi mai mare. Aleile cândva pline de noroi erau acum pavate. Deşi prin castel umbla mai multă lume decât îmi aminteau eu, locul era mai curat şi mai bine întreţinut. M-am întrebat dacă era la mijloc disciplina de la munte impusă de regina Kettricken sau doar rezultatul păcii din ţinut. În toţi anii petrecuţi de mine la Buckkeep, avuseserăm parte numai de raiduri ale Străinilor şi, în cele din urmă, de război. Pacea relativă îngăduise reluarea negoţului, şi nu numai cu ţările din sudul celor Şase Ducate. Istoria legăturilor noastre comerciale cu ele era la fel de lungă precum cea a războaielor dintre noi. Când ajunsesem în port, văzusem corăbii de-ale Străinilor, şi cu vâsle, şi cu pânze.

Am pătruns în Coridorul cel Mare. Lordul Auriu înainta maiestuos, cu paşi mari, în timp ce eu îl urmam îndeaproape, cu paşi iuţi şi mărunţi. Două doamne l-au întârziat puţin ca să-l salute. Cred că atunci mi-a fost cel mai greu să fac pe servitorul. Dacă mai demult bufonul inspirase nelinişte sau

chiar dezgust, acum Lordul Auriu era întâmpinat cu scuturat discret de evantaie şi fluturat din sprâncene. Le-a fermecat pe ambele doamne cu complimente meşteşugite la adresa rochiilor, părului şi parfumului lor. S-au despărţit de el cu părere de rău, iar el le-a asigurat că nici el nu suporta gândul de-a se despărţi de ele, dar trebuia să-i arate slujitorului său ce îndatoriri are – ştiu doamnele prea bine ce corvoadă e asta. Nu mai găseşti servitori ca altădată şi, deşi acesta venea cu recomandări grozave, se dovedise deja a fi cam încet la minte şi teribil de bădăran. Dar ce să-i faci, trebuie să te mulţumeşti cu ce se găseşte în vremurile acestea. Spera să se bucure de compania lor a doua zi. Intenţiona să se plimbe prin grădina de cimbru după dejun, oare nu voiau să-l însoţească?

Sigur că voiau, chiar erau încântate. După alte câteva schimburi de politeţuri, ni s-a dat voie să ne vedem de drum. Lordul Auriu primise câteva încăperi în partea de vest a turnului. Pe vremea regelui Shrewd, nu şi le-ar fi dorit nimeni, pentru că aveau vedere la dealurile din spatele turnului, spre apus, nu spre apă şi spre răsărit. Pe atunci, fuseseră mobilate modest, ca pentru nobilii mai de rând.

Ori se îmbunătăţise starea lor, ori aruncase bufonul cu banii. La gestul lui, i-am deschis o uşă masivă din stejar şi l-am urmat în camerele în care bunul-gust şi calitatea se găseau amândouă la ele acasă. Nuanţe de verde-închis şi maroniu intens predominau în covoarele groase şi pe scaunele tapiţate cu generozitate. Printr-o uşă întredeschisă am zărit un pat imens, plin de perne şi acoperit de o plapumă călduroasă, înconjurat de draperii atât de groase, că n-ai fi simţit curentul nici de-ar fi bătut viscolul viscolelor în Buckkeep. Fiind vară, draperiile grele fuseseră trase în lături şi legate cu cordoane cu ciucuri, iar o acoperitoare de dantelă te ferea de insecte. Scrinuri şi dulapuri sculptate stăteau cu uşile întredeschise, căci mormanele de haine dinăuntru ameninţau să se reverse. În cameră domneau o atmosferă de lux şi o dezordine plăcută, complet diferită de odaia izolată din turn în care locuise bufonul odinioară.

Când am închis uşa, Lordul Auriu s-a trântit pe un scaun. Pe fereastra înaltă se furişa o ultimă rază de soare la apus, luminându-l ca din întâmplare. Bufonul şi-a împreunat vârfurile

degetelor graţioase în faţă şi s-a proptit cu capul de perne. Am sesizat imediat poziţia căutată a scaunului şi-a corpului său. Întreaga încăpere luxoasă era un decor pentru frumuseţea lui de aur. Fiecare culoare fusese aleasă şi fiecare mobilă fusese aşezată în aşa fel încât să i-o scoată în evidenţă. În locul şi în momentul acela, bufonul sclipea în lumina blând poleită a apusului. Am ridicat ochii ca să studiez aranjamentul lumânărilor şi poziţia în care erau aşezate scaunele.

— Îţi alegi locul ca o siluetă care păşeşte într-un portret pictat cu migală, am remarcat eu cu glas liniştit.

Bufonul îmi încuviinţă vorbele cu un zâmbet, evident mulţumit de compliment. Pe urmă se ridică uşor ca o felină. Cu mâna şi braţul coordonate în aceeaşi mişcare, arătă spre fiecare uşă din cameră.

— Dormitorul meu. Toaleta. Camera mea personală. Uşa aceea era închisă, ca şi ultima. Şi camera ta, Tom Badgerlock.

Nu l-am întrebat ce e cu camera lui personală. Ştiam de mult că are nevoie de intimitate. Am traversat încăperea şi-am deschis uşa odăii mele, mijind ochii la interiorul neîncăpător şi neluminat. Nu avea ferestre. Pe măsură ce mi s-au obişnuit ochii cu semiîntunericul, am desluşit un pat îngust într-un colţ, un lighean şi un scrin scund. Atât. M-am răsucit spre bufon cu o expresie nedumerită.

— Lordul Auriu, mă anunţă el cu un zâmbet cinic, e un tip superficial, fără scrupule. Ager la minte şi ascuţit la limbă, de-a dreptul fermecător cu cei de rangul său, dar absolut nepăsător faţă de cei inferiori lui. Aşadar, odaia ta îi reflectă întru totul firea.

— Fără o fereastră? Fără un cămin?

— Nu arată altfel decât majoritatea odăilor de servitor de la acest etaj. Are însă un singur avantaj remarcabil, pe care nu-l vei găsi în celelalte.

Am aruncat din nou o privire în odaie.

— Oricare ar fi acesta, eu nu-l văd.

— Tocmai în asta constă avantajul. Vino.

Luându-mă de braţ, mă însoţi în odaia lipsită de lumină şi închise bine uşa în spatele nostru. În clipa următoare, n-am mai văzut nimic în jur. I-am auzit glasul încet lângă mine.

— Ţine minte că uşa trebuie să fie întotdeauna închisă. Pe-

aici. Dă-mi mâna.
M-am supus, iar el mi-a ghidat degetele pe piatra dură a peretelui vecin cu uşa.
— De ce trebuie să facem asta pe întuneric? am întrebat.
— E mai rapid decât să aprindem lumânările. În plus, ceea ce-ţi voi arăta nu se poate vedea, ci doar simţi. Aici. Simţi?
— Cred că da.
Era o mică neregularitate în piatră.
— Pipăi-o bine cu mâna sau fă ce crezi că te va ajuta să afli unde e.
L-am ascultat, descoperind că era cam la şase lungimi de palmă de la colţul camerei, la înălţimea bărbiei mele.
— Şi acum?
— Împinge. Uşor. Nu trebuie să apeşi prea tare.
Am simţit piatra deplasându-se fin sub palmă. Am auzit un declic, dar nu din peretele aflat în faţa mea, ci de undeva din spate.
— Pe-aici, spuse bufonul şi mă conduse spre peretele opus al cămăruţei.
Mi-a spus din nou să pun mâna pe perete şi să apăs. Am auzit zgomot de balamale unse, piatra fiind numai o faţadă care s-a mişcat la atingerea mea.
— Aproape că nu se-aude, comentă bufonul aprobator. Probabil că a uns-o.
Am clipit, ca să-mi obişnuiesc ochii cu lumina zgârcită care se strecura de deasupra. În câteva momente, am zărit un şir de trepte foarte înguste, paralel cu peretele odăii. Un coridor la fel de strâmt şerpuia în beznă, de-a lungul peretelui.
— Cred că eşti aşteptat, m-a anunţat bufonul, în stilul lui dispreţuitor, de mare nobil. Ca Lordul Auriu, de altfel, dar de cu totul altă companie. Te voi scuti de îndatoririle tale de valet, cel puţin în seara asta. Eşti liber, Tom Badgerlock.
— Mulţumesc, stăpâne, am replicat ironic.
Mi-am lungit gâtul, ca să văd mai bine scările. Erau din piatră şi fuseseră săpate, evident, în perete, când fusese construit castelul. Raza cenuşie care se scurgea în jos sugera mai degrabă lumina de zi decât de lampă.
Bufonul îmi puse scurt mâna pe umăr, întârziindu-mă.
— O să-ţi las o lumânare aprinsă în odaie. Mă strânse cu

afecţiune. Şi bine-ai venit acasă, FitzChivalry Farseer.

M-am întors către el.

— Mulţumesc, bufonule.

Ne-am salutat înclinând din cap, un salut neobişnuit de formal, şi-am început să urc treptele. Când am păşit pe a treia, am auzit un „clic” în spate. Se închisese uşa.

Am urcat destul de mult. La un moment dat, scara cotea, dezvăluind sursa de lumină. Găuri mici, nici cât să încapă o săgeată prin ele, îngăduiau soarelui să le lumineze. Lumina scădea şi mi-am dat seama că, odată soarele apus, aş fi rămas în beznă. La un moment dat, coridorul se bifurca. Labirintul de tuneluri, scări şi coridoare al lui Chade din castelul Buckkeep era mult mai extins decât îmi închipuisem eu vreodată. Am închis ochii o secundă şi mi-am imaginat planul castelului. După o scurtă ezitare, am ales un drum şi am pornit pe el. Mergând înainte, auzeam din când în când voci. Găuri cât buricul degetului îmi îngăduiau să arunc o privire în dormitoare şi saloane, lăsând şi dârele de lumină să scalde fâşii lungi de coridor. Într-un alcov am găsit un taburet de lemn nefolosit, plin de praf. M-am aşezat pe el şi-am aruncat un ochi într-o încăpere particulară, pe care-o ştiam de pe vremea când îl slujeam pe regele Shrewd. Fără îndoială, lemnăria lucrată cu măiestrie din jurul căminului ascundea numai bine locul acela de spionat. După ce m-am familiarizat cu el, am plecat în grabă mai departe.

Într-un sfârşit, am văzut o strălucire galbenă în pasajul secret îndepărtat din faţa mea. Înaintând degrabă spre el, am dat peste o cotitură şi o lumânare aprinsă într-un pahar. Puţin mai departe, am găsit a doua lumânare. De atunci încolo, luminiţele acelea mi-au arătat drumul până la o scară foarte abruptă, care m-a dus într-o odaie cu ziduri din piatră şi o intrare îngustă. Uşa s-a deschis la simpla mea atingere şi m-am pomenit că păşesc înăuntru prin spatele rafturilor cu sticle de vin ale lui Chade.

Am cercetat odaia cu alţi ochi decât cei de odinioară. Pe moment era goală, dar focul mic care trosnea în vatră şi masa încărcată mi-au arătat că eram, într-adevăr, aşteptat. Pe patul imens erau, ca întotdeauna, cuverturi groase, perne decorative şi blănuri, dar pânza ţesută de un păianjen foarte

migălos pe draperiile prăfuite arăta că nu dormise nimeni în el de-o vreme. Chade folosea odaia, dar nu mai dormea acolo.

M-am aventurat spre colţul de lucru al încăperii, pe lângă rafturile încărcate cu suluri de pergament şi suporturile cu unelte misterioase. Câteodată, când te întorci în locurile copilăriei, obiectele îţi par mai mici. Lucrul care odată fusese enigmatic şi aparţinuse de lumea oamenilor mari devenea dintr-odată banal şi lipsit de farmec când îl priveai cu ochi maturi.

Nu aşa se întâmpla cu camera de lucru a lui Chade. Micile vase purtând etichete cu scrisul lui ferm, ceainicele înnegrite şi pistilurile pătate, ierburile răsfirate şi mirosurile stăruitoare mă vrăjeau şi acum. Harul şi Meşteşugul erau ale mele, dar straniile experienţe chimice făcute de Chade acolo ţineau de-o magie pe care n-o stăpânisem niciodată. În odaia aceea, eram încă ucenic, familiarizat numai cu noţiunile elementare ale ştiinţei complicate cu care se îndeletnicea maestrul meu.

Învăţasem cate ceva în călătoriile mele. Un castron lucios puţin adânc, acoperit cu o pânză, era un bol pentru ghicit. Îl văzusem la ghicitorii din Chalced. Mi-am adus aminte de noaptea în care Chade mă trezise din toropeala beţiei ca să mă anunţe că Neat Bay era atacat de piraţii Corăbiilor Roşii. Atunci nu avusesem timp să-l întreb de unde ştie. Am presupus întotdeauna că primise un mesaj printr-un porumbel călător. Acum însă aveam îndoieli…

Vatra era rece, dar mai curată decât îmi aminteam. M-am întrebat cine era noul ucenic al lui Chade şi dacă aveam să-l cunosc. Şirul gândurilor mele a fost întrerupt de zgomotul unei uşi închise cu fineţe. Când m-am întors, Chade Fallstar stătea lângă un suport de pergamente. De-abia atunci mi-am dat seama că odaia nu avea uşi vizibile. Până şi acolo, totul era o aparenţă. M-a salutat cu un surâs cald, deşi obosit.

— Iată-te, în sfârşit, aici. Când l-am văzut pe Lordul Auriu intrând în Coridorul cel Mare cu zâmbetul pe buze, am ştiut că mă aştepţi. O, Fitz, habar n-ai cât de uşurat mă simt că te revăd.

I-am zâmbit larg.

— Nu-mi aduc aminte să mă fi întâmpinat cu un salut mai rău prevestitor în toţi anii pe care i-am petrecut împreună.

— Vremurile sunt rău prevestitoare, băiete. Dar vino, aşază-te şi mănâncă. Întotdeauna am judecat cel mai bine la o masă plină cu bunătăţi. Am atâtea să-ţi povestesc, încât e mai bine să le auzi cu stomacul plin.

— Mesagerul tău nu mi-a spus prea multe, am recunoscut, aşezându-mă la masa încărcată cu generozitate: brânzeturi, plăcinţele, carne rece, fructe pârguite şi parfumate şi pâine cu mirodenii. De băut aveam şi vin, şi rachiu, dar Chade a început cu ceai dintr-un vas de pământ, încălzit la marginea focului. Când am întins mâna spre el, m-a oprit cu un gest.

— Stai să pun altă apă la fiert, a sugerat, atârnând ceainicul deasupra flăcărilor.

I-am urmărit trăsăturile gurii când a sorbit lichidul negru din cana lui. Nu părea să-l savureze, deşi s-a lăsat înapoi în scaun cu un oftat. Mi-am ţinut gândurile pentru mine.

Când am început să-mi umplu farfuria, a remarcat.

— Mesagerul meu ţi-a transmis atât cât a ştiut, adică nimic. Una din însărcinările mele cele mai importante a fost să ţin totul secret. Cu ce să încep? E greu de spus, pentru că nu ştiu ce anume a grăbit declanşarea crizei acesteia.

Am înghiţit o îmbucătură de şuncă cu pâine.

— Spune-mi esenţialul şi pe urmă vedem de unde a început.

Am citit tulburare în ochii lui verzi.

— Prea bine.

Inspiră adânc, apoi şovăi. Turnă rachiu pentru amândoi. Când îmi puse cana în faţă, rosti.

— Prinţul Dutiful a dispărut. Credem că a fugit. Dacă aşa este, atunci l-a ajutat cineva. E posibil şi să fi fost luat împotriva voinţei sale, dar nici regina, nici eu nu credem aşa ceva. Ăsta-i esenţialul.

Se propti din nou de spătarul scaunului, aşteptându-mi reacţia. Îmi trebuiră câteva clipe ca să-mi adun gândurile.

— Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Pe cine bănuiţi? De când a dispărut?

Ridică un braţ ca să-mi oprească şirul întrebărilor.

— De şase zile şi şapte nopţi, socotind şi noaptea asta. Mă îndoiesc că o să apară în dimineaţa următoare, deşi nimic nu mi-ar plăcea mai mult. Cum s-a întâmplat? Păi… N-o critic pe regină, dar adesea îmi vine greu să-i accept obiceiurile de

munteancă. Prinţul venea şi pleca din castel când avea chef, de la treisprezece ani. Mamei lui i s-a părut cel mai indicat ca el să cunoască oamenii în chip obişnuit. Au fost ocazii când am considerat şi eu că aşa e înţelept, pentru că lumea a început să-l iubească. Personal, eram de părere că venise vremea să-l însoţească o gardă sau măcar un tutore mai masiv. Dar Kettricken, poate îţi aminteşti, e neclintită ca stânca. Şi-a impus părerea în privinţa asta. Prinţul venea şi pleca atunci când îl tăia capul, iar gărzile aveau ordin să-l lase să treacă.

Apa începuse să fiarbă. Chade ţinea ceaiurile în acelaşi loc dintotdeauna şi n-a comentat când m-am ridicat să-mi pregătesc unul singur. Părea să-şi pună ordine în gânduri, aşa că nu l-am tulburat, pentru că propriile mele gânduri alergau în toate părţile, ca nişte oi bezmetice.

— Ar putea fi deja mort, m-am auzit rostind cu glas tare.

Mi-a venit să-mi muşc limba când am văzut expresia şocată de pe chipul lui Chade.

— Ar putea, recunoscu şi el. E un băiat energic şi sănătos, care nu dă înapoi în faţa provocărilor. Absenţa lui nu presupune neapărat un complot, e posibil să fi fost cauzată de un accident oarecare. M-am gândit la asta. Am doi-trei oameni discreţi la dispoziţia mea, i-am pus să cerceteze baza ţărmului şi viroagele cele mai periculoase, pe unde-i place lui să vâneze. Dar, cred că, şi dacă ar fi rănit, mica felină cu care vânează tot s-ar fi întors la castel. Dar nu poţi să ştii niciodată cum e cu pisicile astea… Poate că un câine s-ar fi întors, dar o pisică probabil ar fugi în sălbăticie. Oricât îmi displace, m-am gândit să caut un cadavru. Nu s-a găsit niciunul.

O pisică de vânătoare. Mi-am alungat iute gândul ca să-l întreb altceva.

— Ziceai că a fugit sau a fost răpit. Ce te face să crezi că e posibilă oricare din cele două variante?

— Prima, pentru că e un băiat care vrea să fie bărbat la o curte unde lucrul ăsta nu-i uşor deloc. A doua, pentru că e prinţ, e proaspăt logodit cu o prinţesă străină şi se zvoneşte că ar avea Har. Astea sunt motive suficiente pentru mai multe grupări fie să-l controleze, fie să-l distrugă.

Mi-a lăsat câteva minute ca să meditez la spusele lui. Nu mi-

ar fi ajuns nici câteva zile. Probabil că arătam la fel de rău pe cât mă simţeam, fiindcă în cele din urmă mi-a zis cu glas moale.

— Credem că, şi dacă a fost răpit, e mai valoros pentru răpitori în viaţă.

Am reuşit să-mi trag respiraţia şi-am întrebat cu gura uscată.

— A anunţat cineva că l-a răpit? A cerut răscumpărare?

— Nu.

M-am blestemat pentru că nu mă informasem despre situaţia politică din cele Şase Ducate. Dar nu jurasem eu că nu aveam să mă mai implic niciodată în politică? Jurământul mi s-a părut atunci la fel de prostesc ca hotărârea unui copil de a nu mai sta niciodată în ploaie. Am vorbit încet, pentru că-mi era ruşine.

— Va trebui să mă pui la curent, Chade, şi încă repede. Despre ce grupări vorbeşti? Ce avantaje ar obţine ele dacă ar deţine controlul asupra prinţului? Ce prinţesă străină? Şi – am fost gata-gata să mă înec rostind ultima întrebare – de ce-ar crede cineva că prinţul Dutiful e înzestrat cu Har?

— Pentru că şi tu ai fost, îmi răspunse Chade scurt.

Se întinse după ceainic şi-şi umplu cana. Lichidul curse şi mai închis la culoare de data asta. Îmi trecu iute pe la nas o aromă dulce-amăruie, ca de melasă. Chade sorbi o înghiţitură şi-şi clăti imediat gura cu un gât de rachiu. Înghiţi. Ochii lui verzi se întâlniră cu ai mei. Aştepta. Eu tăceam. Unele secrete erau încă numai ale mele. Cel puţin aşa speram eu.

— Ai fost înzestrat cu Har, repetă el. Unii zic că l-ai moştenit de la mama ta, cine-o fi fost ea, şi, să mă ierte Eda, am încurajat şi eu părerea asta. Alţii însă merg cu gândul înapoi în timp până la Prinţul Pestriţ şi alţi câţiva ciudaţi din dinastia Farseer, zicând: „Nu, pata e aici, la rădăcină, iar Dutiful din neamul ăsta se trage”.

— Dar Prinţul Pestriţ a murit fără să lase moştenitori, iar Dutiful nu provine din neamul ăsta. Ce anume îi determină pe oameni să creadă că ar avea Har?

Chade mă privi cu ochi mijiţi.

— Te joci cu mine de-a şoarecele şi pisica, băiete?

Îşi propti mâinile de marginea mesei. Venele şi tendoanele îi ieşiră în evidenţă bolnăvicioase când se aplecă spre mine ca

să mă întrebe.

— Ai impresia că-mi pierd judecata, Fitz? Te asigur că nu-i aşa. Am îmbătrânit eu, băiete, dar sunt la fel de ager la minte ca întotdeauna. Poţi să fii convins de asta!

Până în clipa aceea, nici nu mă îndoisem. Izbucnirea lui însă era atât de necaracteristică, încât m-am pomenit că mă las pe spate în scaun şi mă uit la el cu teamă. Probabil că îmi citi asta în priviri, pentru că se propti şi el de spătarul scaunului şi-şi lăsă mâinile în poală. Când vorbi, o făcu cu glasul mentorului meu de odinioară.

— Starling ţi-a povestit despre menestrelul de la Festivalul Primăverii. Ai auzit de tulburarea care i-a cuprins pe cei cu Har şi ai auzit şi de cei care-şi zic Pestriţii. Lumea le zice şi altfel, mai urât. Cultul Bastardului.

Îmi azvârli o privire cruntă, dar nu-mi dădu timp să mă gândesc la spusele lui. Scutură din mână a nepăsare faţă de şocul meu.

— Indiferent cum îşi zic, nu de mult şi-au făcut rost de o armă nouă. Dau în vileag familiile mânjite cu Har. Nu-mi dau seama dacă vor să demonstreze cât de răspândit e Harul sau dacă urmăresc să-i distrugă pe cei care nu li se alătură. Apar tot felul de afişe în locuri publice. „Gere, fiul lui Tanner, are Har; animalul lui e un dulău galben”. „Lady Winsome are Har; animalul cu care s-a întovărăşit e şoimul ei”. Pe fiecare afiş apare emblema lor, un cal pestriţ. La curte e la modă să se bârfească despre cine are şi cine n-are Har. Unii neagă zvonurile. Alţii fug pe la moşiile lor de la ţară, dacă au pământ, sau, dacă n-au, într-un sat îndepărtat, unde-şi schimbă şi numele. Dacă e adevărat ce scrie pe afişele alea, atunci cei care sunt înzestraţi cu magia animalelor sunt mult mai mulţi la număr decât îţi închipui. Sau – Chade îşi înclină capul – ştii mai multe despre asta decât mine?

— Nu, i-am răspuns liniştit. Nu ştiu. Mi-am dres vocea. După cum n-am ştiut nici ce rapoarte amănunţite îţi dă Starling.

Îşi uni vârfurile degetelor sub bărbie.

— Te-am jignit.

— Nu, am minţit. Nu e vorba de asta, numai că…

— Să fiu al naibii. Am devenit un boşorog ţâfnos, oricât m-am străduit să nu ajung aşa! Şi te-am jignit, iar tu mă minţi zicând

că nu-i adevărat. Şi, deşi eşti singurul care mă poate ajuta, eu te îndepărtez de mine. Judecata mea mă lasă baltă când am mai mare nevoie de ea.

Ridică spre mine nişte ochi cuprinşi de groază. În faţa mea, bătrânul se făcu mic, iar glasul îi deveni o şoaptă.

— Fitz, sunt îngrozit din cauza băiatului. Îngrozit. Acuzarea lui n-a fost făcută public. A venit sigilată. Nu purta nicio semnătură, nici măcar sigiliul Pestriţilor. „Faceţi ce trebuie”, scria în ea, „şi nu va mai afla nimeni. Ignoraţi această avertizare şi vom face noi ceea ce trebuie făcut”. Dar nu ne-au spus ce anume voiau de la noi, aşa că ce puteam face? Nu i-am ignorat. Pur şi simplu am aşteptat să aflăm mai multe. Şi-acum prinţul a dispărut. Regina se teme… regina se teme de prea multe lucruri ca să ţi le înşir acum pe toate. Cel mai frică îi este că-l vor omorî. Însă lucrul de care mi-e frică mie cel mai tare e şi mai grav: nu numai că-l vor omorî, dar vor face din el ce-au făcut alţii din tine când Burrich şi cu mine te-am scos din mormântul tău fals. Un animal cu trup de om.

Chade se ridică brusc şi se îndepărtă de masă. Nu ştiu dacă se ruşina de faptul că dragostea lui pentru băiat îl făcea să fie atât de îngrozit sau dacă încerca să mă scutească pe mine de amintirea a ceea ce fusesem cândva. Nu era cazul. Devenisem foarte priceput la a mă feri de asemenea amintiri. Rămase cu ochii fixaţi pe o tapiserie fără s-o vadă, apoi tuşi să-şi dreagă vocea. De data asta, vorbi cu glasul sfătuitorului reginei.

— Tronul Farseer nu va permite aşa ceva, Fitz Chivalry. Avem nevoie de un rege de prea multă vreme. Dacă s-ar dovedi că băiatul are Har, chiar şi lucrul ăsta aş reuşi să-l pun în altă lumină. Dar dacă ar veni în faţa ducilor lui ca un animal, toate s-ar duce de râpă, cele Şase Ducate nu vor deveni niciodată şapte, ci se vor reduce la nişte oraşe-stat care se vor ciorovăi unul cu altul şi la pământurile dintre ele, rămase fără un stăpân care să le conducă. Kettricken şi cu mine am străbătut un drum lung şi obositor în anii în care ai fost tu plecat. Niciunul dintre noi n-am putea găsi în noi autoritatea de necontestat pe care ar putea-o avea un adevărat rege Farseer. De-a lungul anilor, am navigat pe o mare agitată a alianţelor făcute mai întâi cu unii duci, pe urmă cu alţii, formând întotdeauna o majoritate care ne-a permis să mai

supravieţuim un anotimp. Acum suntem aproape, foarte aproape de scopul nostru. Peste doi ani, prinţul Dutiful nu va mai fi prinţ, ci-şi va lua titlul de prinţ moştenitor. Peste încă un an, cred că i-aş putea convinge pe duci să-l recunoască drept rege. Atunci cred că ne-am putea considera în siguranţă o vreme. Când va muri regele Eyod al Regatului Munţilor, Dutiful va moşteni şi tronul lui. Regatul Munţilor ne va proteja spatele, iar dacă alianţa prin căsătorie pe care a negociat-o Kettricken cu Hetgurd va rezista, vom avea prieteni şi dincolo de mările din nord.

— Hetgurd?

— Alianţa nobililor din Insulele Străine. Acolo nu există un rege sau un mare conducător. Kebal Rawbread a fost pentru ei ceva ieşit din comun. Însă din alianţa Hetgurd fac parte mai mulţi oameni puternici, iar unul din ei, Arkon Bloodblade, are o fiică. Am schimbat mai multe mesaje cu ei. Fata şi Dutiful par potriviţi unul pentru celălalt. Hetgurd a trimis o delegaţie care să recunoască oficial logodna lor. Va ajunge aici în curând. Dacă prinţul Dutiful se va ridica la înălţimea aşteptărilor lor, logodna va fi anunţată în timpul ceremoniei care se va ţine la următoarea lună nouă. Clătinând din cap, Chade reveni lângă mine. Mă tem că e prea devreme pentru o asemenea alianţă. Celor din Bearns nu le convine, nici celor din Rippon. Probabil că ar profita de pe urma noilor legături comerciale, dar rănile sunt prea proaspete. După mine, ar fi mai bine să aşteptăm încă cinci ani, mai întâi să ia avânt comerţul dintre cele două ţări, să ia Dutiful în mână frâiele celor Şase Ducate, şi numai după aceea să se propună o alianţă. Nu cu prinţul meu, ci cu o odraslă de rang mai mic. Fata unui duce, un fiu mai tânăr… dar eu nu fac decât să dau sfaturi. Nu eu sunt pe tron, iar regina şi-a făcut deja cunoscută voinţa. Vrea să fie pace cât trăieşte, aşa declară. Cred că vrea prea multe: să cuprindă Regatul Munţilor în cele Şase Ducate şi să urce pe tronul nostru o femeie din Insulele Străine. E prea mult şi prea devreme…

Aproape că uitase de mine. Gândea cu glas tare, cu o neglijenţă de care nu dăduse dovadă niciodată în anii cât fusese Shrewd pe tron. Pe atunci, n-ar fi rostit nici măcar o vorbă de îndoială la adresa hotărârilor regelui. Oare o

considera pe regina noastră de altă origine mai supusă greşelii sau socotea că sunt destul de copt la minte ca să-i ascult incertitudinile?

Se aşeză în faţa mea şi privirile ni se întâlniră din nou.

În acel moment, realizând cu ce mă confrunt, mă străbătu un fior pe şira spinării. Chade nu mai era bărbatul de altădată. Îmbătrânise şi, oricât nu voia el să recunoască, mintea lui ascuţită se lupta să strălucească din spatele perdelei tremurătoare de ani care trecuseră peste el. Nu-şi mai sprijinea puterea decât pe reţeaua de iscoade pe care şi-o formase cu atât efort de-a lungul vremii. Nu ştiu ce leacuri îşi fierbea în ceainic, dar nu erau suficiente ca să-i susţină faţada. Când mi-am dat seama de realitate, a fost ca şi cum aş fi ratat o treaptă coborând o scară întunecată. Am înţeles dintr-odată cât de departe şi cât de repede puteam cădea.

M-am întins peste masă şi i-am acoperit mâna cu a mea. Jur că m-am străduit să-i insuflu putere. L-am fixat cu privirea şi-am încercat să-i dau încredere.

— Începe cu noaptea dinaintea dispariţiei, i-am sugerat calm. Şi spune-mi tot ce ştii.

— După toţi aceşti ani, eu să-ţi dau ţie raportul şi să te las pe tine să tragi concluziile?

Am crezut că-l jignisem, dar am zărit o umbră de surâs pe faţa lui.

— Îţi mulţumesc, Fitz. Îţi mulţumesc, băiete. După atâta vreme, e grozav să te am din nou alături. E atât de bine să am pe cineva în care să mă încred! Noaptea dinaintea dispariţiei prinţului Dutiful. Prea bine. Să vedem.

Un timp, ochii lui verzi poposiră undeva în depărtare. M-am temut o clipă că-i îndemnasem gândurile să rătăcească, însă el întoarse imediat capul spre mine. Avea privirea pătrunzătoare.

— O s-o iau şi mai dinainte. În dimineaţa aceea, prinţul şi cu mine ne-am certat. N-a fost chiar o ceartă, fiindcă prinţul Dutiful e prea politicos ca să se ia la harţă cu un om în vârstă. Dar i-am făcut morală, iar el s-a bosumflat, cam aşa cum te bosumflai şi tu. Îţi spun eu, câteodată mă minunez cât de mult îmi aduce aminte de tine. Oftă. Aşa. Am avut o mică neînţelegere. A venit la mine de dimineaţă, pentru lecţia de

Meşteşug, dar n-a putut să se concentreze. Avea cearcăne. Ştiam că vânase iar până târziu cu pisica aia a lui. I-am atras foarte serios atenţia că, dacă nu e în stare să se îngrijească singur de el şi să vină la lecţii cu mintea proaspătă, atunci aveam să mă ocup eu de asta. Pisica putea foarte bine să fie dusă în grajd, lângă celelalte animale, ca să mă asigur că prinţul meu doarme bine în fiecare noapte.

Bineînţeles, nu i-a convenit. De când a primit-o, nu s-a mai despărţit de ea. Însă n-a scos o vorbă despre ea sau despre aventurile lui nocturne, poate fiindcă are impresia că nu ştiu foarte multe despre ele. A început să critice lecţiile şi dascălul, zicând că el e de vină. Mi-a spus că nu are mintea potrivită pentru Meşteşug şi nici nu va avea vreodată, oricât de bine s-ar odihni noaptea. I-am cerut să nu mai fie ridicol, doar e un Farseer şi are Meşteşugul în sânge. A avut tupeul să-mi replice că cel ridicol sunt eu, pentru că nu trebuia decât să mă uit în oglindă ca să văd un Farseer fără talent pentru Meşteşug.

Chade îşi drese vocea şi se propti cu spatele de spătarul scaunului. Mi-a luat un moment să-mi dau seama că era amuzat, nu nervos.

— Puştiul ştie să fie şi obraznic, rosti el supărat, dar în supărarea lui am simţit că era şi puţin mândru de temperamentul băiatului.

Asta m-a amuzat. Dacă, atunci când fusesem de vârsta prinţului, i-aş fi dat şi eu o replică asemănătoare, chiar mai puţin impertinentă, m-aş fi ales cu o palmă peste cap. Bătrânul se înmuiase. Speram că îngăduinţa lui faţă de tupeul băiatului n-avea să-i dăuneze celui din urmă. Prinţii, mi-am zis, aveau nevoie de mai multă disciplină decât alţi băieţi, nu de mai puţină.

— Deci ai început să-l înveţi Meşteşugul, am făcut şi eu o remarcă, fără legătură cu discuţia, dar nu cu intenţia de a-l judeca.

— Am început să încerc, veni replica lui, pe un ton mai degrabă concesiv. Mă simt ca o cârtiţă care-i ţine unei bufniţe lecţii despre soare. Am citit manuscrisele, Fitz, şi am încercat să practic meditaţia şi exerciţiile propuse în ele. Uneori chiar simt... ceva. Dar nu ştiu dacă simt ceea ce trebuie sau dacă nu-i decât închipuirea unui bătrân visător.

— Eu ţi-am spus, am rostit, păstrându-mi blândeţea din voce. Nu e un lucru pe care să-l înveţi ori să-l predai altuia cu ajutorul unui manuscris. Meditaţia te pregăteşte pentru el, dar după aceea tot trebuie să-ţi arate cineva ce să faci.

— De-asta am şi trimis după tine, spuse el, prea repede. Pentru că nu eşti numai singurul care-l poate învăţa pe prinţ Meşteşugul, ci şi singurul care se poate folosi de Meşteşug ca să-l găsească.

Am oftat.

— Chade, cu Meşteşugul nu merge aşa. E…

— Spune mai bine că nu te-a învăţat nimeni să-l foloseşti în acest scop. Manuscrisele sunt baza, Fitz. Scrie în ele că doi oameni care au fost uniţi prin Meşteşug se pot găsi unul pe altul cu ajutorul lui, la nevoie. Toate eforturile mele de a-l găsi pe prinţ au fost zadarnice. Câinii puşi să-i adulmece urma au fugit câteva ceasuri bune toată dimineaţa, apoi au început să se învârtă în cerc, scâncind nedumeriţi. Iscoadele mele cele mai pricepute n-au aflat nimic, mita nu mi-a adus nicio veste. Meşteşugul e tot ce ne-a rămas, ascultă-mă pe mine.

Mi-am pus frâu curiozităţii mele invidioase. Nu voiam să văd manuscrisele.

— Chiar dacă manuscrisele susţin că se poate, tu spui că doi oameni se găsesc unul pe altul dacă au fost legaţi prin Meşteşug. Prinţul şi cu mine nu avem o astfel de…

— Eu cred că aveţi.

Chade vorbeşte câteodată pe un ton care pur şi simplu te lasă fără cuvinte. Te avertizează că ştie mult mai multe decât îţi închipui şi că nu e cazul să-l minţi. Fusese o metodă foarte eficientă în copilăria mea şi am descoperit, nu fără uimire, că funcţiona cu aceeaşi eficienţă şi acum, când eram om matur. Am inspirat îndelung, dar n-am apucat să deschid gura, pentru că mi-a luat-o el înainte.

— M-au pus pe gânduri unele vise pe care mi le-a povestit prinţul. Au început când era foarte mic. Visa un lup care dobora o căprioară şi un bărbat care sărea să-i taie gâtul cu cuţitul. În vis, el era bărbatul, dar îl vedea şi din afară. Primul vis de acest fel l-a stârnit. Două zile numai despre el mi-a vorbit. Mi-l povestea ca şi cum el ar fi omorât căprioara. Făcu o mică pauză, apoi reluă: Pe atunci, nu avea decât cinci ani.

Amănuntele visului îi depăşeau cu mult experienţa.
Am preferat să tac şi să ascult mai departe.
— Au mai trecut nişte ani până ca prinţul să mai aibă un vis asemănător. Sau poate ar trebui să spun că au trecut mai mulţi ani până când mi-a povestit unul. Visase un bărbat care traversa un râu. Apa ameninţa să-l acopere, dar, până la urmă, a reuşit să ajungă pe malul celălalt. Era prea ud şi înfrigurat ca să-şi aprindă focul şi să se încălzească, dar s-a aşezat la adăpostul unui copac prăbuşit. Un lup a venit şi s-a culcat lângă el, ca să-l încălzească. Şi, încă o dată, prinţul mi-a povestit toate astea de parcă el însuşi era bărbatul pe care îl visa. „Îmi place la nebunie”, mi-a spus. „E ca şi cum aş mai avea o viaţă care-mi aparţine, una foarte îndepărtată, în care nu sunt prinţ. Una care-mi aparţine numai mie, în care am un prieten care mi-e la fel de aproape ca pielea de trup”. Atunci am început să bănuiesc că mai avusese vise provocate de Meşteşug, dar nu mi le împărtăşise.
Chade aşteptă, iar de data asta am fost nevoit să vorbesc.
— Dacă am împărtăşit acele momente din viaţa mea cu prinţul, am spus, după ce-am inspirat adânc, am făcut-o inconştient. Dar, da, întâmplările pe care ţi le-a povestit sunt adevărate.
Am tăcut, întrebându-mă brusc ce anume mai împărtăşisem cu prinţul. Mi-am adus aminte cum se plângea Verity că nu-mi păzeam bine gândurile şi că-l deranjam uneori cu visele şi experienţele mele. M-am gândit la întâlnirile mele cu Starling şi m-am rugat să nu roşesc. Trecuse foarte multă vreme de când nu mă mai obosisem să înalţ ziduri în jurul Meşteşugului meu. Era clar că trebuia s-o fac din nou. Şi-am mai avut un gând, născut în urma celorlalte: evident, talentul meu la Meşteşug nu se degradase atât de mult pe cât îmi închipuisem eu. Un val de exaltare m-a cuprins la un asemenea gând. Probabil că aceeaşi senzaţie o avea şi un beţivan care găsea o sticlă uitată, ascunsă pe sub pat cine ştie când, mi-am zis cu răutate.
— Deci ai împărtăşit momente din viaţa prinţului? stărui Chade.
— Tot ce se poate. Aşa presupun. Deseori visez intens, iar a visa că sunt din nou băiat la Buckkeep nu e un lucru străin de

propria mea experienţă. Totuşi… Am inspirat adânc şi mi-am obligat să continui: importantă aici e pisica. De când o are? Crezi că are şi Har? S-a legat cu ea?

Mă simţeam ca un mincinos, punând întrebări la care ştiam deja răspunsul. Treceam în revistă mental visele din ultimii cincisprezece ani, alegându-le pe cele pe care mi le amintisem cu o claritate neobişnuită la trezirea din somn. Unele ar fi putut fi momente din viaţa prinţului. Altele – m-am blocat la amintirea viselor în care Burrich avea febră – şi Nettle? Am împărtăşit vise cu Nettle? Ideea aceasta nouă mi-a reordonat amintirile din vise. Nu numai că fusesem martorul acelor întâmplări din perspectiva lui Nettle, dar luasem parte la viaţa ei prin Meşteşug. Era posibil ca, aşa cum se întâmplase cu Dutiful, Meşteşugul împărtăşit să se reverse în ambele sensuri. Ceea ce considerasem eu o scurtă privire în viaţa ei – clipe dragi mie –, o mică fereastră deschisă către viaţa lui Molly şi a lui Burrich, vedeam acum că era doar vulnerabilitatea fetei la neglijenţa mea. M-am cutremurat când mi-am dat seama de asta şi m-am hotărât să ridic un zid şi mai gros în jurul gândurilor mele. Cum am putut fi atât de nechibzuit? Câte secrete de-ale mele le dezvăluisem celor vulnerabili la ele?

— De unde era să ştiu că băiatul are Har? îmi răspunse Chade nervos. Nici de tine n-am ştiut, până nu mi-ai zis. Şi nici atunci n-am înţeles de la început ce mi-ai spus.

Eram dintr-odată sătul şi obosit să mai mint. Pe cine încercam să apăr cu înşelăciuni? Ştiam prea bine că minciuna are picioare scurte, că, până la urmă, ea provoacă cele mai mari găuri în armura unui bărbat.

— Eu bănuiesc că-l are. Şi că s-a legat cu pisica. Din visele pe care le-am avut.

Chade îmbătrâni în faţa mea. Scutură din cap în tăcere şi mai turnă rachiu pentru amândoi. Eu l-am băut pe al meu repede, el l-a sorbit îndelung, cugetând adânc.

— Nu pot să suport ironia, rosti el într-un sfârşit. E ca o cătuşă care ne leagă visele de temeri. Sperasem ca tu să fi format cu prinţul o legătură în vis, una care să ne permită să ne folosim de Meşteşug ca să-l găsim. Şi ai format-o, într-adevăr, numai că, odată cu ea, mi-ai demonstrat că temerea

mea cea mai mare în legătură cu Dutiful e reală. Harul. Of, Fitz, aş vrea să mă pot întoarce în timp şi să fac ceva pentru ca temerile mele să fie prosteşti, nu adevărate.

— Cine i-a dat pisica?

— Unul dintre nobili. A fost un cadou. Primeşte cu duiumul. Toţi vor să-i între în graţii. Kettricken încearcă să le refuze pe cele mai valoroase. Se teme să nu ajungă un răsfăţat. Dar nu era decât o pisică de vânătoare… totuşi, ar putea fi darul care i-ar distruge viaţa.

— Cine i-a dat-o? am stăruit.

— Va trebui să-mi verific însemnările, mărturisi Chade, privindu-mă cam supărat. Nu-i poţi cere unui bătrân să aibă ţinerea de minte a unui tânăr. Fac tot ce pot, Fitz.

Privirea lui plină de reproş spunea totul. Dacă m-aş fi întors la Buckkeep, dacă mi-aş fi reluat îndatoririle alături de el, aş fi aflat răspunsurile acelea vitale. Gândul născu o nouă întrebare.

— Ce rol joacă noul tău ucenic în povestea asta?

Chade mă privi meditativ.

— Nu e pregătit pentru astfel de îndatoriri, îmi răspunse după o clipă.

L-am pironit cu privirea.

— Oare se reface cumva după un fulger care a lovit din cer senin? Care a aprins un depozit nefolosit?

Clipi, dar îşi controlă expresia feţei. Nici glasul nu-i tremură când îmi ignoră înţepătura.

— Nu, FitzChivalry, îndatorirea asta e a ta. Numai tu ai abilităţile unice necesare pentru ea.

— Ce anume vrei să fac eu?

Întrebarea era similară cu o capitulare. Răspunsesem în grabă la chemarea lui. Ştia că încă îi aparţin. Ştiam şi eu.

— Să-l găseşti pe prinţ. Să ni-l aduci înapoi pe ascuns şi, să ne ajute Eda, viu şi nevătămat. Şi s-o faci cât îi mai pot scuza absenţa şi mă va crede lumea. Adu-l acasă înainte de sosirea delegaţiei din Insulele Străine, care vine să oficializeze logodna prinţesei lor.

— Asta când va fi?

Chade ridică neajutorat din umeri.

— Depinde de vânturi, de valuri şi de forţa vâslaşilor. De

plecat, a plecat din Insulele Străine. Ne-a şoptit o păsărică. Ceremonia e programată pentru prima lună nouă. Dacă ajung înainte şi prinţul nu-i aici, să zicem că aş putea să-i duc de nas, spunându-le că meditează în singurătate înainte de acest eveniment important din viaţa lui. Dar ar fi o scuză subţire, care s-ar fărâma dacă el n-ar apărea la ceremonie.

Am făcut o socoteală mentală rapidă.

— Asta înseamnă peste vreo două săptămâni. Timp destul pentru ca un băiat recalcitrant să se răzgândească şi să se întoarcă acasă.

Chade se uită serios la mine.

— Dar, dacă prinţul a fost răpit, iar noi nu ştim de către cine şi de ce, ca să nu mai spun că nu ştim cum să-l recuperăm, atunci şaisprezece zile înseamnă foarte puţin.

Mi-am prins capul în palme preţ de-o clipă. Când am ridicat ochii, bătrânul meu mentor încă mă privea plin de speranţă. Avea încredere că voi găsi soluţia care lui îi scăpa. Am vrut să fug; am vrut să nici nu fi aflat despre toată întâmplarea. Am inspirat adânc, liniştitor. Pe urmă i-am ordonat mintea, aşa cum o ordonase şi el pe a mea odinioară.

— Am nevoie de informaţii, l-am anunţat. Să nu presupui că ştiu totul despre situaţie, pentru că e foarte probabil să nu ştiu. Înainte de toate, trebuie să aflu cine i-a dat pisica. Şi ce părere are persoana respectivă despre Har şi despre logodna prinţului. Lărgeşte cercul pornind de aici. Cine e rivalul persoanei care i-a dăruit animalul, cine e aliatul ei? Cine de la curte îi persecută mai mult pe cei cu Har, cine se opune mai vehement logodnei, cine o sprijină? Ce nobili au fost acuzaţi în ultima vreme că au pe cineva cu Har în familia lor? Cine l-ar fi putut ajuta pe Dutiful să fugă, dacă a fugit? Dacă a fost răpit, cine a avut posibilitatea să-l răpească? Cine-i cunoştea obiceiul de la miezul nopţii?

Fiecare întrebare pe care o puneam conducea la alta, dar, în faţa tirului meu, Chade părea să fie tot mai stăpân pe sine. Ştia răspunsurile, iar faptul că mi le putea da îi întărea încrederea că împreună aveam să izbândim. M-am oprit să-mi trag răsuflarea.

— Încă nu ţi-am descris evenimentele din ziua dispariţiei. Uiţi însă că Meşteşugul ne-ar putea scuti de ore întregi de vorbit.

Hai să-ţi arăt manuscrisele şi să vedem dacă pricepi mai mult din ele decât mine.

Văzând că-mi plimb ochii în jur, Chade clătină din cap.

— Nu-l aduc pe prinţ aici. Partea aceasta a castelului rămâne o taină pentru el. Păstrez manuscrisele în vechiul turn al lui Verity şi tot acolo ţin şi lecţiile cu băiatul. Camera din turn e bine încuiată şi întotdeauna păzită de o gardă de încredere.

— Atunci cum o să am acces la ele?

Lăsă capul pe-o parte.

— Există o cale, de aici în turnul lui Verity. E un drum şerpuitor şi îngust, cu multe trepte, dar eşti tânăr. O să te descurci. Termină de mâncat. Pe urmă îţi arăt drumul.

Capitolul XII

TALISMANE

Kettricken, prinţesa din Regatul Munţilor, s-a măritat cu prinţul moştenitor Verity din cele Şase Ducate înainte de-a împlini douăzeci de ani. Căsătoria lor a fost un aranjament politic, parte a unei negocieri mai ample, menite să întărească alianţa comercială şi protecţia ambelor părţi. Moartea fratelui său mai mare în ajunul nunţii ei a adus ducatelor un beneficiu neaşteptat: orice copil pe care avea să-l nască prinţesa moştenea şi coroana Regatului Munţilor, şi pe cea a celor Şase Ducate.

Nu i-a fost uşor lui Kettricken să devină, din prinţesă de la Munte, regina celor Şase Ducate, dar a înfruntat greutăţile acceptând că era datoria ei – aceasta fiind caracteristica regilor munteni. A venit la Buckkeep singură, fără s-o însoţească nici măcar o doamnă de companie. Şi-a impus la Buckkeep propriile norme, care-o obligau să fie întotdeauna gata de sacrificiu, în orice fel i-ar fi cerut-o noua ei poziţie. Pentru că, în Regatul Munţilor, acesta este rolul asumat de orice conducător: regele e Sacrificiu pentru poporul său.

Bedel, *Regina munteancă*

Noaptea se pierdea în dimineaţă înainte de a coborî eu scările ascunse spre patul meu. Aveam capul plin de informaţii, doar puţine din ele utile pentru încurcătura mea.

Aveam să mă culc, m-am hotărât, iar la sculare, nu ştiu cum, mintea mea urma să găsească singură soluţia.

Am ajuns la panoul care ducea la odaia mea şi m-am oprit. Chade îmi arătase deja ce măsuri de precauţie trebuia să-mi iau când treceam prin astfel de pasaje. Cu respiraţia tăiată, am mijit ochii prin despicătura îngustă. N-am văzut decât foarte puţin: un rest de lumânare pâlpâia slab pe o măsuţă din mijlocul odăii. Atât. Am ascultat, dar n-am auzit nimic. Am tras de un mâner care-a acţionat fără zgomot nişte contragreutăţi bine mascate. Uşa s-a deschis şi m-am furişat înăuntru. Am împins uşor uşa ca să se închidă la loc. Când m-am uitat la perete, devenise total invizibilă.

Lordul Auriu fusese drăguţ şi-mi făcuse rost de două pături de lână scămoşate, pe care le aşezase pe patul îngust din încăperea neaerisită. Deşi eram frânt de oboseală, tot nu-mi venea să mă culc în el. Aş fi putut să mă întorc în camera din turn şi să dorm în patul magnific al lui Chade, dacă el nu-l mai folosea. Însă perspectiva nu mă atrăgea din alt punct de vedere. Folosit sau nu, patul tot lui Chade îi aparţinea. Camera din turn, hărţile şi suporturile cu manuscrise, laboratorul de experienţe stranii şi cele două cămine – toate erau ale lui şi n-aveam de gând să mi le însuşesc. Odaia mea era mai bună. Patul tare şi aerul închis îmi aduceau plăcut aminte că şederea mea acolo avea să fie foarte scurtă. Petrecusem o singură noapte de taine şi comploturi şi eram deja sătul de politica din Buckkeep.

Raniţa mea şi sabia lui Verity erau pe pat. Am pus raniţa pe jos, am proptit sabia într-un colţ, mi-am aruncat hainele sub masă, am suflat în lumânare şi m-am dus pe bâjbâite la pat. Am refuzat categoric să mă gândesc la Dutiful, la Har şi la tot ce era legat de el. M-am aşteptat să adorm imediat. N-am reuşit. Am rămas cu ochii larg deschişi pe întuneric. Alte griji de-ale mele m-au găsit şi-au început să mă frământe. Băiatul şi lupul meu plecau spre Buckkeep în seara următoare. Mă neliniştea gândul că mă bazam pe Hap să-l îngrijească pe lupul cel bătrân care-i fusese dintotdeauna protector.

Avea un arc şi ştia să tragă cu el. Se descurcau ei. Dacă nu-i atacau tâlharii. Chiar şi atunci, Hap probabil că ar dobori vreo doi înainte de-a se lăsa prinşi, ceea ce i-ar înfuria pe ceilalţi.

Ochi Întunecaţi s-ar lupta până la moarte ca să-l apere pe Hap. Am rămas în minte cu frumoasa imagine a lupului meu zăcând mort pe drum şi a băiatului meu prins de tâlhari. Iar eu eram prea departe ca să-i pot ajuta.

Păturile de lână te irită mai mult când transpiri. M-am întors pe-o parte, ca să mă holbez la alt petic de întuneric. N-o să mă mai gândesc la Hap. N-avea rost să mă frământ din cauza unor dezastre care nici măcar nu se petrecuseră. Involuntar, mintea mi-a rătăcit iar la manuscrisele lui Chade despre Meşteşug şi la situaţia de criză. Crezusem că e vorba de trei-patru pergamente. Când colo, Chade îmi arătase câteva scrinuri pline, cu manuscrise în diverse stadii de conservare. Nici măcar el nu le citise pe toate, deşi le aranjase după teme şi gradul de dificultate. Mi s-a strâns inima. Scrierea de pe două manuscrise era atât de veche, încât nu le puteam descifra. Altele păreau mai recente, dar am observat imediat cuvinte şi expresii fără înţeles pentru mine. Un manuscris recomanda „transa anticula” şi sugera o infuzie dintr-o plantă numită iarba-ciobanului, de care nu auzisem niciodată. Mai departe, se atrăgea atenţia să nu „fragmentezi bariera ridicată de partener”, ca să nu-i „risipeşti anma”. M-am uitat mirat la Chade.

— Credeam că ştii tu ce înseamnă, mi-a zis el, apărându-se.

Am clătinat din cap.

— Dacă Galen a ştiut vreodată ce înseamnă cuvintele şi expresiile astea, mie nu mi-a spus niciodată.

Chade a pufnit cu dispreţ.

— Mă îndoiesc că „maestrul” Meşteşugului a fost în stare măcar să citească literele astea. Oftă. Când înveţi o meserie, jumătate din efort înseamnă să înţelegi vocabularul celor care-o practică. În timp, le-am putea pune pe toate cap la cap, pe baza indiciilor din celelalte manuscrise. Dar acum avem foarte puţină vreme la dispoziţie. Prinţul poate că se îndepărtează de Buckkeep cu fiecare clipă care trece.

— Sau poate că nici n-a părăsit oraşul. Chade, m-ai prevenit de nenumărate ori să nu acţionez numai de dragul de-a acţiona. Dacă ne pripim, am putea să ne îndreptăm în direcţia greşită. Mai întâi gândeşti, apoi treci la fapte.

Mă simţisem teribil de stânjenit să-i amintesc maestrului meu

de propriile lui cuvinte înţelepte. Le aprobase cu un mormăit înciudat. În timp ce el era absorbit de literele acelea vechi, bolborosind şi, concomitent, făcând o traducere curată pe hârtie, eu am citit cu atenţie manuscrisul mai accesibil. L-am citit încă o dată, sperând să înţeleg mai multe din el. La a treia încercare, m-am pomenit că picotesc deasupra literelor şterse. Chade s-a aplecat peste masă şi m-a prins de încheietură cu blândeţe.

— Du-te la culcare, băiete, mi-a poruncit morocănos. Lipsa de somn te tâmpeşte, iar mintea ta trebuie să fie în cea mai bună formă.

Am cedat şi l-am lăsat singur, cu condeiul în mână, cocoşat peste hârtii.

M-am răsucit iar pe spate. Mă durea trupul de câte scări urcasem în ziua aceea. Dacă tot nu puteam dormi, mi-am zis că e mai bine să fac ceva util. Am închis ochii şi mi-am controlat sentimentele. Mi-am golit mintea de griji şi-am încercat să-mi amintesc numai ultimul vis avut cu prinţul şi pisica lui. Am invocat exaltarea lor nocturnă la vânătoare. Mi-am adus aminte de miresmele care umpleau aerul şi am căutat aura indefinită a unui vis care nu-mi aparţinea. Aproape că am reuşit să pătrund în el, dar nu asta voiam, de fapt. Eu voiam să regăsesc o legătură de care nu fusesem conştient la vremea când o trăisem.

Prinţul Dutiful. Fiul trupului meu. Aceste calificative nu atrăgeau după ele nicio impresie, dar, ciudat, interferau cu ceea ce încercam eu să fac. Ideile mele preconcepute despre Dutiful, sentimentul de posesiune şi idealizare a fiului meu natural – oare cum era el, în realitate? — se interpuneau între mine şi firele delicate ale Meşteşugului pe care căutam să le descâlcesc. De undeva, din turn, prin osatura de piatră a castelului, îmi răzbătea până la urechi o frântură muzicală rătăcită. Mă distrăgea. Pierdusem noţiunea timpului; noaptea mă împresura, eternă. Uram cămăruţa fără ferestre, izolată de lumea naturală. Uram izolarea pe care trebuia s-o îndur. Trăisem prea mult alături de lup ca să mi se pară tolerabilă.

Frustrat, am renunţat la Meşteşug şi mi-am căutat camaradul cu ajutorul Harului. Era tot în gardă, cum fusese adesea de o vreme încoace. L-am perceput dormind şi, proptindu-mă de

zidurile minţii lui, i-am simţit durerea surdă din şolduri şi din spate. M-am retras imediat ce mi-am dat seama că, cu cât mă concentram mai mult asupra ei, cu atât o conştientiza el mai intens. N-am sesizat teamă sau presimţiri negre, doar oboseală şi încheieturi dureroase. L-am învăluit cu gândurile mele, profitând recunoscător de simţurile lui.

Dorm, m-a anunţat el morocănos. *Te îngrijorează ceva?*

Nu. Am vrut să mă asigur că sunteţi bine.

Da, ne merge grozav. Am petrecut o zi minunată mergând pe un drum uscat, plin de praf. Acum dormim la marginea lui. Pe urmă, mai blând, a adăugat: *Nu-ţi face griji din cauza lucrurilor pe care nu le poţi îndrepta. Ajungem la tine în curând.*

Păzeşte-l pe Hap în locul meu.

Normal. Acuma dormi.

Am simţit miros de iarbă umedă şi fum palid de foc, chiar şi transpiraţia sărată a lui Hap, culcat în apropierea lupului. M-am liniştit. Aşadar, era linişte în lumea mea. Am uitat de toate, păstrând numai senzaţiile acelea pure şi, în sfârşit, am alunecat în lumea somnului.

— Pot cumva să-ţi reamintesc că tu eşti valetul care mă slujeşte pe mine, şi nu invers?

Cuvintele care mă făcură să sar speriat din somn fuseseră rostite de Lordul Auriu şi însoţite de sarcasm, dar zâmbetul de pe chipul bufonului era sincer. Pe braţ îi atârna o garnitură de haine. Simţeam miros de apă caldă parfumată. Era deja îmbrăcat fără cusur, în veşminte şi mai elegante decât cele din ziua precedentă. Purta o combinaţie crem cu verde-închis, cu bentiţe aurii la manşete şi la gât. Avea şi un cercel nou, un glob auriu filigranat. Ştiam ce ascundea în el. Arăta proaspăt şi vioi. M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am legănat capul în palme. Mă durea.

— De la Meşteşug ţi se trage? mă întrebă compătimitor bufonul.

Am clătinat din cap şi durerea se înteţi.

— Aş vrea eu, am murmurat, ridicând ochii spre el. Sunt doar obosit.

— Am crezut c-o să dormi în turn.

— Nu mi s-a părut corect.

M-am ridicat şi-am încercat să mă întind, dar spinarea mea se

curbă în semn de protest. Bufonul puse hainele la capătul patului şi se aşeză pe păturile mele boţite.

— Aşa. Ai idee pe unde-o fi prinţul nostru?

— Am prea multe idei. Oriunde în Buckkeep sau chiar dincolo de hotare. Sunt prea mulţi nobili care ar vrea să pună mâna pe el. Dacă a fugit de capul lui, atunci locurile în care ar putea fi se înmulţesc la număr.

Apa de spălat aburea încă. Câteva frunze de roiniţă pluteau la suprafaţa ei, în vasul simplu, de ceramică. Mi-am scufundat capul în el, recunoscător, şi m-am frecat pe faţă. Parcă mă mai trezisem şi devenisem mai conştient că exist.

— Trebuie să fac o baie. Mai există băile cu aburi din spatele cazarmei gărzilor?

— Da, dar servitorii nu le folosesc. Va trebui să te fereşti să-ţi reiei vechile obiceiuri. În general, servitorii personali se spală în apa rămasă de la baia stăpânului sau stăpânelor. Sau îşi cară singuri apă de la bucătărie.

— Atunci o să-mi aduc şi eu apă deseară, i-am spus, privindu-l.

Am profitat cât am putut de apa din ligheanul din ceramică.

Bufonul stătea jos şi mă urmărea în linişte. În timp ce mă bărbieream, îmi zise:

— Mâine va trebui să te trezeşti devreme. Toţi cei care lucrează la bucătărie ştiu că mă scol dis-de-dimineaţă.

L-am privit consternat.

— Şi?

— Şi se vor aştepta ca servitorul meu să coboare după tava cu dejunul meu.

Am înţeles mai greu ce voia. Avea dreptate. Trebuia să mă obişnuiesc mai repede cu rolul meu dacă voiam să aflu ceva folositor.

— O să cobor acum după ea, m-am oferit.

Bufonul scutură din cap.

— Nu în halul ăsta. Lordul Auriu e un bărbat mândru şi pretenţios. N-ar ţine un servitor aşa de zdrenţuit cum eşti tu acum. Trebuie să te facem să arăţi pe măsura rolului tău. Vino aici şi stai jos.

L-am urmat în camera mare, luminoasă şi aerisită. Pregătise un pieptene, o perie şi o foarfecă pe masă şi proptise pe ea o

oglindă mare. Mi-am luat inima în dinţi ca să trec şi prin asta. M-am dus la uşă, ca să verific că nu dă nimeni peste noi, apoi m-am aşezat pe un scaun şi l-am aşteptat pe bufon să-mi taie părul scurt, în stilul servitorilor. L-am desfăcut din coadă când Lordul Auriu a pus mâna pe foarfecă. Uitându-mă în oglinda cu ramă frumos împodobită, mai să nu mă recunosc. Se petrece ceva ciudat când te priveşti dintr-odată într-o oglindă mare. Starling avea dreptate, am tras eu concluzia. Arătam într-adevăr cu mult mai bătrân decât eram. Când m-am lăsat pe spătar şi mi-am privit chipul, am constatat cu uimire că cicatricea mea se estompase. Era acolo, ca o cusătură, dar nu atât de evidentă precum fusese pe faţa neridată a unui tânăr. Bufonul m-a lăsat să mă studiez o vreme în linişte, apoi mi-a luat părul în mâini. I-am privit scurt faţa în oglindă. Îşi muşca buza de jos, semn că şovăie. Puse brusc foarfecă înapoi pe masă.

— Nu pot, rosti el accentuat. Nu mă pot convinge să te tund şi nu cred că e nevoie. Inspiră scurt, apoi îmi strânse iute părul din nou în coadă de războinic. Încearcă hainele, mă îndemnă. A trebuit să-ţi ghicesc mărimea, dar nimeni nu se aşteaptă de la un servitor să poarte haine croite pe măsura lui.

M-am întors în mica mea odaie şi m-am uitat la veşmintele de la capătul patului. Erau croite din ţesătura albastră lucrată în casă, pe care o purtau dintotdeauna servitorii din Buckkeep. Nu se deosebeau prea mult de hainele pe care le îmbrăcasem în copilărie. Însă, luându-le pe mine acum, am avut o senzaţie cu totul diferită. Îmbrăcam straie care mă făceau slugă în ochii tuturor. O deghizare, mi-am spus. Nu eram servitor cu adevărat. Dar, cuprins brusc de remuşcare, m-am întrebat cum se simţise Molly când îmbrăcase pentru prima oară uniforma albastră de slujnică. Bastard sau nu, eram fiu de prinţ. Nimeni nu se aştepta să mă vadă în haine de servitor. În locul căpriorului meu Farseer, surprins gata de atac, era brodat un fazan auriu – emblema Lordului Auriu. Totuşi, hainele îmi veneau numai bine şi…

— Astea sunt cele mai frumoase haine pe care le-am purtat de câţiva ani încoace, am recunoscut cu tristeţe.

Bufonul se aplecă pe după uşă ca să mă vadă şi, preţ de-o clipă, mi s-a părut că-i citesc spaimă în ochi. Însă el, văzându-

mă, zâmbi larg şi făcu un mic spectacol, plimbându-se în jurul meu şi inspectându-mă.

— Merge, Tom Badgerlock. Găseşti o pereche de bocanci lângă uşă, făcuţi să fie cu trei degete mai lungi, dar şi mai largi, decât ai mei. Hainele tale e mai bine să le pui în scrin. Dacă vine vreun curios să arunce un ochi prin odăi, să nu vadă nimic nelalocul lui.

Mi-am ascuns degrabă hainele, în vreme ce bufonul făcea ordine în camera lui. Sabia lui Verity am dosit-o sub ele, în scrin. De-abia am avut cu ce s-o acopăr. Bocancii erau la fel de buni ca orice pereche nouă. Aveau să-mi fie mai comozi cu timpul.

— Sunt sigur că-ţi aminteşti drumul spre bucătărie. Întotdeauna iau dejunul pe tavă, în cameră; băieţii de la bucătărie se vor bucura că-i scuteşti de sarcina de a mi-o aduce ei sus. Poate găseşti şi prilej de bârfă. Bufonul făcu o scurtă pauză, după care adăugă: Spune-le că am mâncat puţin aseară şi că în dimineaţa asta mor de foame. Adu destulă mâncare pentru amândoi.

Era ciudat să-mi dea porunci atât de precise, dar, mi-am reamintit, făceam mai bine să mă obişnuiesc cu ele. Am înclinat din cap către el şi am încercat un „da, domnule” înainte de a ieşi din cameră. El vru să zâmbească, dar se stăpâni şi mişcă discret din cap.

Castelul se trezise de-a binelea. Alţi servitori erau deja prinşi cu treburi, aduceau lumânări noi, măturau pipirigul murdar sau alergau cu aşternuturi curate ori găleţi cu apă. Poate că era doar noua mea perspectivă, dar mi se părea că sunt mult mai mulţi servitori decât îmi aminteam eu. Nu era singura schimbare. Obiceiurile de la munte ale reginei Kettricken erau mai evidente ca niciodată. De când domnea ea, interiorul castelului era mult mai bine întreţinut. O simplitate naturală caracteriza încăperile pe lângă care treceam, înlocuind decenii de podoabe grele care le umpluseră altădată. Tapiseriile şi tablourile păstrate erau curate şi fără pânze de păianjen.

În bucătărie, însă, comanda încă Sara bucătăreasa. Am păşit în aburi şi miros de mâncare şi am avut senzaţia că deschid o uşă către copilăria mea. Aşa cum îmi spusese Chade, bătrâna nu mai alerga de la vatră la masă şi de la masă la vatră, ci era

instalată comod într-un scaun, dar mâncarea preparată în bucătăria din Buckkeep avea acelaşi gust ca întotdeauna. Nu m-am uitat prea mult la Sara, ca nu cumva să-mi surprindă privirea şi să mă recunoască. L-am tras cu umilinţă de mânecă pe un băiat, ca să-i transmit dorinţele Lordului Auriu. El arătă spre tăvi, vase şi tacâmuri, apoi făcu un gest larg, cuprinzând căminele de gătit. „Tu eşti sluga lui, nu io”, m-a repezit el şi s-a întors la tocat napi. M-am încruntat la el, dar în sinea mea i-am fost recunoscător. Am pus două porţii zdravene pe tavă şi-am şters-o iute din bucătărie.

Pe la jumătatea scărilor, am auzit o voce familiară. M-am oprit şi m-am lăsat pe balustradă, privind în jos. Un zâmbet mi s-a lăţit nestingherit pe faţă. Regina Kettricken străbătea holul de dedesubt cu paşi mari. Şase doamne se străduiau vitejeşte să ţină pasul cu ea. Nu le cunoşteam pe niciuna; erau toate tinere, aveau puţin peste douăzeci de ani. Fuseseră copile când plecasem eu din Buckkeep. Una mi se părea vag familiară, dar poate că o cunoscusem pe mama ei. M-am concentrat asupra reginei.

Părul ei lucios, de un auriu la fel de intens, era ridicat în bucle şi prins în jurul capului într-o coroană de împletituri. Purta o coroniţă simplă de argint în vârful capului. Era îmbrăcată cu o rochie maro-roşcat, un sarafan galben brodat. Poalele îi foşneau în mers. Doamnele îi imitau stilul simplu fără să fie în stare s-o copieze, pentru că ceea ce dădea eleganţă veşmântului ei modest era graţia ei înnăscută. În ciuda anilor scurşi, îşi păstrase ţinuta fermă şi mersul nestânjenit. Mergea concentrată, dar i-am sesizat expresia de pe chip. O parte din ea se gândea într-una la fiul ei dispărut, însă ea îşi păstra mersul de regină la curte. Mi s-a oprit inima în loc la vederea ei. Ce mândru ar fi fost Verity de femeia aceasta. „Regina mea”, am şoptit.

Se opri la jumătatea pasului. Mi s-a părut că aud cum i se taie răsuflarea. Îşi aruncă ochii în jur, apoi în sus, zărindu-i pe ai mei de la distanţă. În umbra Coridorului celui Mare, nu i-am văzut privirea albastră, mai degrabă i-am simţit-o. O clipă, ochii ni s-au întâlnit, dar pe chipul ei am citit nedumerire, nu recunoaştere.

Am simţit o lovitură bruscă peste cap. M-am răsucit spre

agresor, prea şocat ca să mă înfurii. Un domn de la curte, mai înalt decât mine, mă privea de sus dezaprobator. Mi-a vorbit răspicat.

— Se vede că eşti nou la Buckkeep, ţărănoiule. Aici servitorii n-au voie să se holbeze cu neobrăzare la regină. Vezi-ţi de treabă. Ţine minte ce-ai păţit şi nu uita care ţi-e locul, altfel nu vei mai avea niciun loc de care să-ţi aminteşti.

M-am uitat în jos, la tava cu mâncare pe care o strângeam cu degetele, luptându-mă să-mi controlez expresia feţei. M-a cuprins un val de furie. Ştiam că mi se urcase sângele în obraji. Am avut nevoie de toată puterea voinţei ca să întorc privirea şi să plec capul.

— Iertare, domnule. Voi ţine minte.

Speram să-mi ia vocea gâtuită drept exemplu de umilinţă, nu de furie înăbuşită. Strângând mai tare tava în mâini, am urcat scările mai departe. Bărbatul le-a coborât, iar eu nu mi-am permis să arunc ochii peste balustradă ca să văd dacă regina mea mă urmăreşte plecând.

Un servitor. Un servitor. Sunt un servitor loial şi bine instruit. Tocmai am venit de la ţară, dar am recomandări foarte bune, aşa că sunt un servitor manierat, obişnuit cu disciplina. Sau nu? Când l-am urmat pe Lordul Auriu în Buckkeep, sabia lui Verity îmi atârna la şold în teaca ei modestă. Sigur au fost şi oameni care au observat-o. Tenul şi cicatricele de pe mâini arătau că trăiesc mai degrabă în aer liber decât într-o casă. Dacă era să joc acest rol, atunci trebuia să fiu credibil. Trebuia să fie un rol pe care să-l îndur, dar şi unul pe care să-l interpretez cât mai convingător.

Ajuns la uşa Lordului Auriu, am bătut, am aşteptat puţin, ca să-l anunţ pe stăpânul meu că am sosit, apoi am intrat. Bufonul se uita pe fereastră. Am închis uşa cu grijă, am zăvorât-o şi am aşezat tava pe masă. Cât am aranjat mâncarea, i-am vorbit bufonului care stătea cu spatele la mine.

— Sunt Tom Badgerlock, servitorul tău. Ţi-am fost recomandat drept un om mai educat decât cei de teapa lui de către un stăpân îngăduitor, dar mi-a plăcut mai mult să mânuiesc sabia decât să învăţ bunele maniere. M-ai ales pentru că ai vrut un servitor capabil şi să te apere, şi să facă

pe valetul. Ai auzit că sunt irascibil şi câteodată iute din fire, dar vrei să mă încerci, ca să vezi dacă mă potrivesc scopurilor tale. Am… patruzeci şi doi de ani. Cicatricele le-am căpătat apărându-mi stăpânul atacat de trei – nu de şase tâlhari. I-am omorât pe toţi. Nu mă las provocat cu una, cu două. Când a murit ultimul meu stăpân, mi-a lăsat o mică rentă care-mi permite să duc un trai modest. Dar acum fiul meu a crescut şi vreau să-l dau ucenic în oraşul Buckkeep. Tu m-ai convins să-mi iau din nou o slujbă, ca să am cu ce plăti cheltuielile.

Lordul Auriu se întoarse către mine. Îmi ascultă monologul împletindu-şi degetele de aristocrat. La sfârşit, mă aprobă înclinând din cap.

— Îmi place, Tom Badgerlock. Ce noroc pe Lordul Auriu să aibă în preajma lui un slujitor puţin periculos. Ce aere o să-mi dau că am angajat un astfel de om! O să te descurci, Tom. O să te descurci foarte bine.

Veni la masă şi-şi trase un scaun. Se aşeză şi studie aranjamentul vaselor cu mâncare.

— Excelent. E exact pe placul meu. Ţine-o tot aşa, Tom, şi voi fi nevoit să-ţi măresc leafa. Înălţă ochii spre mine. Stai jos şi mănâncă cu mine, îmi propuse bufonul.

Eu am refuzat cu o clătinare a capului.

— Mai bine să-mi văd lungul nasului, domnule. Ceai?

În prima clipă, bufonul păru îngrozit. Apoi Lordul Auriu luă un şerveţel şi-şi tamponă buzele.

— Te rog.

I-am turnat ceaiul.

— Pe fiul ăsta al tău, Tom, nu l-am cunoscut. E în Buckkeep, nu?

— I-am spus să mă urmeze aici, domnule.

Mi-am dat seama dintr-odată că nici nu-i spusesem mai multe lui Hap. Avea să sosească cu un ponei obosit, trăgând o căruţă şubredă, şi un lup bătrân în ea. Nu mă dusesem la nepoata Jinnei ca s-o rog să-i aştepte. Dacă se supăra că luasem drept sigură posibilitatea ca băiatul meu să tragă acolo? Cealaltă viaţă a mea mă ajunse din urmă şi mă izbi asemenea unui val. Nu-i asigurasem băiatului nimic. Nu cunoştea pe nimeni la Buckkeep, în afară de Starling, iar eu nici măcar nu ştiam dacă ea e în oraş. Pe lângă asta, cum relaţiile noastre erau cam

încordate, era puţin probabil ca Hap să-i ceară ajutor chiar ei.

Am ştiut imediat că trebuia s-o caut pe vrăjitoarea-tămăduitoare şi să mă asigur că băiatul meu era bine primit acolo. Aveam să-i las un mesaj pentru Hap. Şi trebuia să discut cu Chade cât de repede, să mă ocup de soarta băiatului. Ştiind ceea ce ştiam acum, părea un târg greu de făcut. Am simţit un junghi în inimă. Puteam oricând să împrumut bani de la bufon. M-am strâmbat numai gândindu-mă la asta. Ce leafă primesc? M-am îndemnat să întreb. Dar buzele mele n-au reuşit să rostească vorbele.

Lordul Auriu se îndepărtă de masă.

— Eşti tăcut, Tom Badgerlock. Când ajunge fiul tău, mă aştept să mi-l prezinţi. Deocamdată, îţi dau liber în dimineaţa asta. Fă curat pe-aici, apoi, învaţă-te cu castelul şi cu împrejurimile lui. Mă cercetă cu un ochi critic. Adu-mi hârtie, o pană de scris şi cerneală. O să-ţi scriu o scrisoare pentru Scrandon, croitorul. Sper să-i găseşti repede atelierul. Îl ştii de demult. Trebuie să ţi se ia măsuri pentru mai multe haine, unele de toată ziua, altele pentru când vei vrea să te îmbraci frumos. Dacă eşti şi garda, şi valetul meu, atunci mi se pare potrivit să stai lângă scaunul meu la mesele oficiale şi să mă însoţeşti când călăresc. Şi să te duci şi la Croy. Are o tarabă cu arme pe lângă aleea fierarilor. Vezi ce săbii folosite are de vânzare şi găseşte-ţi una de care te poţi sluji.

Am dat din cap la fiecare poruncă. M-am dus la o măsuţă dintr-un colţ ca să-i pregătesc cele necesare pentru scris. În spatele meu, bufonul rosti încet.

— Lumea de-aici îşi aminteşte încă foarte bine şi de instrucţia lui Hod, şi de sabia lui Verity. Te sfătuiesc să laşi sabia lui Verity în vechea odaie a lui Chade din turn.

I-am răspuns fără să-l privesc.

— Aşa voi face. Şi voi vorbi şi cu maestrul săbiilor, ca să-l rog să-mi dea un partener cu care să exersez. Am să-i spun că am cam ruginit şi că tu doreşti să mă perfecţionez. Cu cine se antrena prinţul Dutiful?

Bufonul cunoştea răspunsul. Întotdeauna ştia astfel de lucruri. Îmi vorbi aşezându-se la masa de scris.

— Cresswell i-a fost instructor, dar cel mai des se antrena cu o femeie tânără, pe nume Delleree. Dar nu poţi, pur şi simplu,

să întrebi de ea. Hm… Spune-i maestrului că vrei să lucrezi cu cineva care luptă cu două săbii, să-ţi îmbunătăţeşti apărarea. Cred că asta e specialitatea ei.

— Aşa voi face. Mulţumesc.

În minutele următoare, scrise iute ceva pe o bucată de hârtie. Ridică ochii spre mine o dată sau de două ori, studiindu-mă bănuitor şi stânjenindu-mă. M-am dus la fereastră şi m-am uitat afară. Era o zi splendidă. Aş fi vrut să fac ce-aveam eu chef. Simţind miros de ceară topită, m-am răsucit. Lordul Auriu îşi aplica sigiliul pe misive. Lăsă ceara să se răcească puţin, apoi mi le înmână.

— Du-te acum. La croitor şi la negustorul de arme. Eu cred că mă voi plimba prin grădină. După aceea, am fost invitat în salonul reginei pentru…

— Am văzut-o. Pe Kettricken. Mi-am înecat un râs amar. Uneori am senzaţia că cele întâmplate s-au petrecut cu mult, mult timp în urmă: trezirea dragonilor, toate. Pe urmă se întâmplă ceva şi mi se pare că parcă ieri le-am trăit. Ultima oară când am văzut-o pe Kettricken, călărea pe Verity-dragonul şi-şi lua rămas-bun de la noi. E regină de peste un deceniu. M-am retras ca să mă vindec şi pentru că nu credeam că mai pot lua parte la astfel de întâmplări. Acum m-am întors, mă uit în jur şi-mi zic că mi-a fost dor de viaţa mea. Cât am fost plecat şi singur, ea s-a scurs mai departe aici, în absenţa mea, iar eu sunt condamnat pentru totdeauna să fiu străin în propria mea casă.

— Regretele sunt zadarnice, zise bufonul. Nu poţi face altceva decât să începi din nou de unde te afli acum. Cine ştie, poate că tot ce aduci cu tine din exilul la care te-ai condamnat singur e exact ce-ţi trebuie acum.

— Iar timpul trece pe lângă noi chiar acum, când stăm de vorbă.

— Întocmai, încuviinţă Lordul Auriu. Arătă spre dulap. Haina mea, Badgerlock. Cea verde.

Am deschis dulapul şi-am scos veşmântul cerut dintre mulţi fraţi de-ai lui, apoi am închis uşile atât cât mi-au permis straiele îngrămădite unele într-altele. I-am ţinut haina aşa cum îl văzusem de atâtea ori pe Charim ţinându-i haina lui Verity şi l-am ajutat să se îmbrace. Şi-a întins încheieturile ca să-i

aranjez manşetele. Am tras de poala hainei, ca să-i stea bine. Un licăr de amuzament îi apăru în ochi.

— Foarte bine, Badgerlock, îmi şopti.

O luă spre uşă înaintea mea, pe urmă aşteptă să i-o deschid.

Odată bufonul ieşit, am tras zăvorul şi-am terminat de mâncat dejunul deja răcit. Am pus vasele pe tavă. M-am uitat la intrarea în camera bufonului. După aceea, am aprins o lumânare, m-am dus în cămăruţa mea şi am închis bine uşa în spatele meu. Fără lumânare, n-aş fi văzut nimic. Mi-au trebuit câteva momente ca să găsesc declanşatorul încuietorii şi două încercări ca să apăs locul potrivit de pe perete. Deşi mă dureau picioarele, am cărat sus sabia lui Verity, urcând multele scări până la turnul lui Chade, şi-am proptit-o în colţ, lângă poliţa căminului.

La întoarcere, am făcut ordine pe masă. Când m-am uitat în oglindă, am văzut un servitor din Buckkeep cărând o tavă cu resturile de la dejunul stăpânului. Am oftat scurt, mi-am reamintit să umblu cu capul plecat şi-am părăsit camera.

Mă temusem că, întors la Castelul Buckkeep, lumea mă va recunoaşte imediat? Realitatea era că nici măcar nu mă vedea. Era destul să vadă cineva că purtam straie de slugă şi ţineam ochii în pământ, că şi uita de mine. Ceilalţi servitori m-au privit pieziş, dar majoritatea lor aveau treburi de rezolvat. Câţiva, puţini, m-au salutat grăbiţi şi le-am răspuns amabil. Aveam de gând să mă împrietenesc cu ei, pentru că nimic nu se întâmplă într-o casă mare fără ca servitorii să ştie. Am dus tava înapoi la bucătărie şi-am plecat din castel. Gărzile m-au lăsat să trec fără să mă întrebe nimic. În curând, coboram drumul abrupt care ducea în oraş. Era o zi frumoasă şi circula multă lume pe el. Vara părea hotărâtă să mai stea puţin pe la noi. Am mers în spatele unui grup de slujnice ale unor doamne, care se duceau în oraş cu coşuri pe braţe. Mi-au aruncat câteva căutături prudente, apoi m-au ignorat. Le-am ascultat curios bârfele până la baza dealului, dar n-am aflat nimic interesant. Vorbeau despre festivităţile care urmau să se ţină cu ocazia logodnei prinţului şi despre ce aveau să îmbrace stăpânele lor. Regina şi Chade reuşiseră cumva să ţină ascunsă absenţa prinţului.

În oraş, m-am ocupat iute de comisioanele Lordului Auriu, dar

am ciulit urechile la orice vorbă care avea legătură cu prinţul. Am găsit uşor atelierul croitorului. Aşa cum îmi spusese lordul, îl ştiam de demult, când fusese prăvălia de lumânări a lui Molly. M-au cuprins senzaţii stranii când am intrat. Croitorul mi-a luat scrisoarea de recomandare fără să şovăie, dar a plescăit din limbă nemulţumit, văzând că lordul îi cerea să grăbească cusutul.

— Totuşi, m-a plătit destul de bine ca să merite să nu dorm la noapte. Hainele tale vor fi gata mâine.

Am înţeles din spusele lui că Lordul Auriu era clientul lui. Am stat cuminte în picioare pe un taburet scund şi mi s-au luat măsurile. Nu mi s-au pus întrebări, pentru că lordul precizase în scrisoare cum dorea să fie îmbrăcat servitorul lui. Eram liber să tac şi să mă întreb dacă simţeam într-adevăr mirosul de ceară de albine şi ierburi parfumate sau mă păcăleam singur. Înainte de-a pleca, l-am întrebat pe croitor dacă cunoaşte vreo vrăjitoare-tămăduitoare în Buckkeep. Voiam să aflu dacă noua mea slujbă avea să fie de bun augur pentru mine. Bărbatul a clătinat din cap nemulţumit de superstiţia mea de ţărănoi, dar mi-a spus să întreb de ea pe aleea fierarilor.

Asta îmi convenea de minune, pentru că următorul meu comision era la Croy. Probabil că Lordul Auriu nu trecuse pe-acolo niciodată, mi-am zis, pentru că prăvălia gemea de arme tocite şi armuri prăpădite. Dar şi de data asta proprietarul a primit scrisoarea de la lord fără o vorbă. Mi-a luat ceva timp până am găsit o sabie acceptabilă. Voiam o armă simplă, bine făcută, dar, cum aşa ceva dorea orice războinic adevărat, era marfa cea mai căutată şi mai greu de găsit la Croy. După ce a încercat să mă momească cu câteva săbii minunate, care aveau garda lucrată cu migală, dar lama tocită, a renunţat şi m-a lăsat să caut singur prin colecţia lui. Aşa am şi făcut, dar am rostit într-una remarci despre cât se schimbase oraşul de când îl văzusem ultima oară. Nu mi-a fost greu să-l determin să bârfească, pe urmă să pălăvrăgească despre semne rele şi cei ce se ocupau de ele. N-a trebuit să pomenesc de Jinna ca să-i aud numele din gura lui. Până la urmă, am ales o sabie cu adevărat demnă de talentele mele ruginite. Croy a ţâţâit dezaprobator.

— Stăpânul tău are bani destui şi de-aruncat. Alege-ţi una

mai lucioasă sau lucrată mai cu gust, pe măsura pungii.

L-am refuzat scuturând din cap.

— Nu, nu. Nu vreau una care să se agaţe de haine când lupta e în toi. Pe asta o vreau. Dar o să iau şi un cuţit.

L-am găsit repede şi-am plecat. Am străbătut aleea fierarilor, printre zdrăngănituri asurzitoare şi pale fierbinţi. Baroasele izbeau care mai de care în nicovale, luându-se la întrecere cu căldura soarelui. Uitasem de zgomotele neîntrerupte ale oraşului. Am reluat în minte conversaţiile avute cu Jinna, ca să nu existe diferenţe între ceea ce-i spusesem atunci şi povestea nou-inventată despre viaţa mea. În cele din urmă, mi-am zis că trebuie să se potrivească. Dacă ceva nu se potrivea, n-avea decât să mă creadă un mincinos. M-am încruntat când am constatat cât de mult mă deranja ideea.

Croy îmi descrisese o firmă verde-închis cu o mână albă pictată pe ea. Liniile palmei erau desenate cu roşu de o mână foarte îndemânatică. De streaşină joasă atârnau talismane care scoteau clinchete şi se răsuceau în soare. Din fericire pentru mine, niciunul nu părea să fie împotriva prădătorilor. Mi-a luat un moment ca să-mi dau seama la ce folosesc. Erau un semn de bun venit. M-au atras spre casă şi spre uşă. A durat până a răspuns cineva la bătăile mele, dar, într-un sfârşit, jumătatea de sus a uşii s-a deschis şi m-a întâmpinat chiar Jinna.

— Badgerlock! exclamă ea, cercetându-mă.

Mi-a căzut bine că nici coada de războinic, nici hainele mele noi n-au împiedicat-o să mă recunoască. A deschis imediat şi partea de jos a uşii.

— Hai înăuntru! Bine-ai venit la Buckkeep. Îmi dai voie să mă revanşez pentru ospitalitatea ta? Hai, intră!

Puţine lucruri în viaţă sunt mai liniştitoare decât o primire călduroasă. M-a luat de mână şi m-a dus în casa ei răcoroasă şi întunecoasă, ca şi când aş fi fost un musafir aşteptat. Tavanul era jos, iar mobila, săracă: o masă rotundă cu câteva scaune în jur şi rafturi cu uneltele meşteşugului ei, printre care şi un set de talismane acoperite. Am văzut pe masă vase cu mâncare; o deranjasem de la masă. Stânjenit, m-am oprit.

— N-am vrut să te deranjez.

— Niciun deranj. Stai jos şi mănâncă şi tu. În timp ce vorbea,

s-a aşezat, iar eu n-am avut de ales. Aşa. Acum spune-mi ce vânt te-aduce la Buckkeep.

Împinse platoul spre mine. Conţinea tarte cu gem, peşte afumat şi brânză. Am luat o tartă. Ca să am vreme de gândit. Probabil că Jinna îmi observase straiele de servitor, dar mă lăsa pe mine să-i explic ce era cu ele. Mi-a plăcut gestul ei.

— Am cerut să fiu angajat ca servitor al Lordului Auriu la Buckkeep.

Ştiam că spun un neadevăr, dar tot îmi venea greu să rostesc vorbele acelea. Nu mi-am dat seama cât de vanitos sunt până când n-a trebuit să joc în mascarada asta cu servitorul bufonului.

— Când am plecat de acasă, i-am spus lui Hap să vină după mine când poate. Atunci nu eram sigur de planurile mele. Cred că, atunci când va ajunge la Buckkeep, s-ar putea să te caute. Pot să-i las vorbă la tine, ca să-i spui unde mă poate găsi?

Mi-am făcut curaj pentru toate întrebările inevitabile care ar fi putut urma. De ce mă angajasem aşa, peste noapte, de ce nu l-am luat pe Hap cu mine, cum de-l cunoşteam pe Lordul Auriu? Însă Jinna s-a luminat la chip şi-a exclamat.

— Cu mare plăcere! Dar eu îţi fac o propunere mai simplă. Când vine Hap, îl ţin aici şi trimit vorbă în turn. Poate să stea în cămăruţa din spate; a fost a nepotului meu care a crescut şi s-a însurat în altă parte. Lasă-l pe băiat o zi, două liber în Buckkeep. Am impresia că s-a distrat bine la Festivalul Primăverii, iar tu, cu noile tale îndatoriri, probabil că n-o să ai timp să-l plimbi prin oraş.

— Ştiu că i-ar plăcea tare mult, m-am pomenit vorbind.

Mi-ar fi mult mai uşor să-mi joc rolul de servitor al Lordului Auriu dacă n-ar fi fost şi Hap implicat.

— Eu sper că aici, la Buckkeep, voi putea să câştig banii necesari ca să-l dau ucenic la un meşter bun.

Atenţie că vin, mă anunţă un motan maroniu-gălbui, sărind fără efort la mine în braţe în aceeaşi clipă. L-am privit mirat. Niciun animal nu-mi mai vorbise atât de clar cu ajutorul Harului, în afară de cele de care fusesem legat. Şi nici nu mai fusesem vreodată ignorat complet de un animal care tocmai mi se adresase atât de direct. Stătea cu labele din spate în poala mea, cu cele din faţă proptite pe masă şi studia

mâncarea. Îmi dădea pe la nas cu coada stufoasă.

— Fennel! Să-ţi fie ruşine, încetează imediat! Vino-aici!

Jinna se aplecă peste masă şi-mi luă pisica din poală. Reluă conversaţia de acolo de unde se întrerupsese.

— Da, Hap mi-a povestit despre ambiţiile lui. E frumos să vezi că un tânăr are visuri şi speranţe.

— E un băiat bun, am aprobat-o eu înflăcărat. Şi merită să reuşească în viaţă. Aş face orice pentru el.

Fennel stătea acum în poala Jinnei şi mă fixa din partea cealaltă a mesei. *Ei îi place de mine mai mult decât îţi place ţie.* Fură o bucată de peşte din farfuria stăpânei.

Toate pisicile sunt atât de nepoliticoase cu străinii? l-am mustrat eu.

Se lăsă pe spate şi se gudură posesiv de pieptul Jinnei. Privirea lui galbenă era descurajantă. *Toate pisicile vorbesc cum vor, şi cui vor. Dar numai un om nepoliticos vorbeşte când nu trebuie. Taci. Ţi-am spus. Ei îi place de mine mai mult decât îţi place ţie.* Răsuci capul spre faţa stăpânei sale. *Mai ai peşte?*

— Se vede cu ochiul liber, zise Jinna.

Am încercat să-mi amintesc ce-i spusesem înainte, în timp ce o urmăream cum îi dă motanului o bucată de peşte la marginea mesei. Ştiam că Jinna nu are darul Harului. M-am întrebat dacă pisica mă minţea când spunea că toate pisicile vorbesc. Nu prea mă pricepeam la mâţe. Burrich nu le ţinuse niciodată în grajduri. Aveam şoricari care omorau şobolanii.

Jinna îmi interpretă greşit preocuparea. Se uită la mine compătimitoare când adăugă:

— Totuşi, trebuie să fie greu să pleci din casa ta şi să nu mai fii propriul stăpân, ca să vii aici şi să-l slujeşti pe altul, oricât de bun ar fi Lordul Auriu. Sper că e la fel de larg la pungă cu tine ca atunci când vine la Buckkeep să facă negoţ.

M-am silit să zâmbesc.

— Deci ai auzit de Lordul Auriu?

Ea încuviinţă scurt din cap.

— Întâmplarea face că s-a aflat chiar în această cameră luna trecută. Voia un talisman împotriva moliilor din şifonier. I-am spus că n-am mai lucrat aşa ceva niciodată, dar pot încerca. A fost foarte drăguţ. Mi-a plătit numai pentru că i-am promis să-i

fac unul. A insistat să vadă toate talismanele din prăvălia mea şi a cumpărat nu mai puţin de şase. Şase! Unul pentru vise frumoase, unul pentru bunădispoziţie, unul ca să atragă păsările – acela l-a încântat cel mai mult, parcă era o pasăre el însuşi. Dar când l-am rugat să-mi arate mâinile ca să-l armonizez cu talismanele, mi-a spus că voia să le dea cadou. Atunci i-am zis că putea trimite la mine persoanele cărora voia să le dea, ca să le armonizez după cum doreau ele, dar până acum n-a venit niciuna. Talismanele îşi fac efectul şi fără asta, dar mie îmi place să le armonizez. Asta e diferenţa dintre unul lucrat în chip mecanic şi unul făcut de un maestru. Iar eu chiar mă consider o adevărată maestră, să nu uiţi asta!

Rostise ultimele cuvinte râzând la sprâncenele mele ridicate. Am râs amândoi. N-aveam dreptul să mă simt în largul meu alături de ea, aşa cum mă simţeam atunci.

— M-ai liniştit, i-am mărturisit. Ştiu că Hap e un băiat de treabă şi nu mai e nevoie să-i port de grijă. Dar mă tem că-mi închipui întotdeauna că-i va cădea pe cap cea mai mare nenorocire.

Nu mă ignora! ameninţă Fennel. Sări pe masă. Jinna îl coborî pe podea. El ateriză din nou în poala stăpânei, care începu să-l mângâie absentă.

— Asta-i doar o parte din meseria de părinte, mă asigură Jinna. Sau de prieten. Căpătă o expresie ciudată. Şi eu îmi fac griji prosteşte câteodată. Chiar dacă nu-i treaba mea.

Îmi aruncă o privire bănuitoare, dar sinceră. Orice senzaţie de liniştire mi se scurse din trup.

— O să-ţi vorbesc pe şleau, mă preveni ea.

— Te rog, am invitat-o, deşi fiecare părticică din trupul meu şi-ar fi dorit să n-o facă.

— Eşti înzestrat cu Har.

Nu era o acuzaţie. Suna mai degrabă ca un comentariu despre o boală care te desfigurează.

— Meseria îmi cere să călătoresc mult, poate mai mult decât ai călătorit tu în ultimii ani. Atitudinea oamenilor faţă de cei cu Har s-a schimbat, Tom. Pe unde am umblat, i-am găsit tot mai ameninţători. N-am văzut cu ochii mei, dar am auzit că în Farrow au arătat lumii trupurile spintecate ale celor cu Har pe care-i omorâseră, fiecare membru într-o cuşcă separată, ca nu

cumva să învie.

Nu m-am schimbat la faţă, dar am simţit o gheară rece pe şira spinării. Prinţul Dutiful. Răpit sau fugit, oricum vulnerabil. În afara zidurilor protectoare ale oraşului Buckkeep, printre oameni în stare de asemenea cruzimi, tânărul prinţ era în pericol.

— Sunt vrăjitoare-tămăduitoare, continuă Jinna calmă. Ştiu ce înseamnă să te naşti cu magia în tine. Nu e ceva ce poţi schimba, oricât ai vrea. Pe lângă asta, ştiu ce înseamnă să ai o soră care s-a născut fără ea. Mi se părea mult mai liberă decât mine. Se uita la un talisman lucrat de tata şi pentru ea nu era decât un băţ cu mărgele. Nu-i şoptea şi n-o sâcâia. Orele pe care eu le petreceam cu tata, învăţând meseria de la el, ea le petrecea cu mama în bucătărie. Când am crescut, ne-am invidiat reciproc. Dar eram surori şi puteam fi învăţate să fim îngăduitoare una faţă de alta.

Zâmbi la amintirile ei, apoi clătină din cap şi trăsăturile i se întristară.

— Altfel stau lucrurile în lumea largă. Oamenii poate că nu ameninţă să mă spintece sau să-mi dea foc, dar am văzut ură şi invidie în multe perechi de ochi. Nu li se pare corect ca eu să am un talent pe care ei nu-l vor avea niciodată sau se tem că mă voi folosi de el ca să le fac rău. Nu se gândesc că poate au şi ei talentul lor, pe care eu nu-l voi avea vreodată. Sunt nepoliticoşi, mă îmbrâncesc pe stradă sau încearcă să-mi ocupe locul la piaţă, dar nu mă vor omorî. Tu nu ai şansa asta. Cea mai mică greşeală te va duce la moarte. Iar dacă te provoacă cineva… Devii alt om. Îţi mărturisesc că m-am tot gândit la asta de când te-am văzut ultima oară. Aşa că… pentru liniştea mea, ţi-am pregătit ceva.

Mi-am înăbuşit emoţia.

— Mulţumesc.

Nici n-am avut curajul s-o întreb ce anume îmi pregătise. Eram lac de sudoare, în ciuda răcorii din odaie. Jinna nu intenţionase să mă ameninţe, dar cuvintele ei mi-au amintit de cât de vulnerabil eram în faţa ei. Am constatat că pregătirea mea de asasin se întipărise adânc în mine. Omoar-o, mi-a propus partea aceea din mine. Îţi cunoaşte secretul şi din cauza asta e o ameninţare. Omoar-o.

Mi-am pus mâinile pe masă cu degetele împletite.

— Probabil că mă consideri o ciudată, şopti ea, ridicându-se şi mergând la un dulap. Îmi vâr nasul în viaţa ta, deşi nu ne-am văzut decât de două ori.

Mi-am dat seama că e stânjenită, dar hotărâtă să-mi ofere cadoul pregătit.

— Cred că ai un suflet bun, i-am spus, nu mai puţin stingher.

Când se ridicase, Fennel fusese obligat să plece din poala ei.

Acum stătea pe podea, cu coada înfăşurată în jurul labelor, şi mă săgeta din priviri. *S-a dus naibii statul în poală. Numai tu eşti de vină.*

Jinna a luat o cutie din dulap. O puse pe masă şi-o deschise. Conţinea un aranjament de mărgele şi beţişoare pe fâşii de piele.

Îl ridică, îl scutură şi-l transformă într-un şirag. L-am studiat atent, dar n-am simţit nimic.

— Ce face? am întrebat-o.

Ea râse uşor.

— Mă tem că foarte puţine. Nu te pot face să pari că n-ai Har, nici să fii invulnerabil la atacuri. Nici măcar nu-ţi pot da ceva care să te-ajute să-ţi stăpâneşti firea. Am încercat să obţin un talisman care să te prevină când gândeşte cineva rău despre tine, dar mi-a ieşit umflat şi greoi, mai degrabă o armură de luptă decât un talisman. Mă vei ierta dacă-ţi voi spune că prima oară când te-am văzut mi s-a părut că eşti un bărbat înfricoşător. Mi-a trebuit o vreme să mă apropii de tine, iar dacă Hap nu te-ar fi lăudat atât, te-aş fi considerat periculos. Periculos, dar nu viclean, nu te supăra că te judec. Cu toate astea, trăsăturile feţei tale, în virtutea obişnuinţei, îţi scot la iveală mai degrabă partea mai întunecată. Iar acum, cu sabia la şold şi cu părul strâns în coadă de războinic, nu pari deloc prietenos. Şi e mai uşor să urăşti un om de care prima oară te-ai temut. Aşa. Asta e o variantă a unui talisman foarte vechi. L-am făcut nu ca să atragi iubite, ci ca oamenii să fie binevoitori faţă de tine – asta dacă va funcţiona cum sper eu. Când încerci să faci o variantă a unui model tradiţional, îi lipseşte forţa. Acum stai liniştit.

Luă şiragul şi merse în spatele scaunului meu. Îl coborî prin faţa mea, iar eu, fără să mai îmi spună, mi-am aplecat capul

ca să mi-l închidă la ceafă. Talismanul nu mă făcu să mă simt altfel, dar degetele ei reci pe pielea mea mă umplură de fiori.

— Mă laud singură că ţi l-am potrivit perfect. Nu trebuie să fie nici prea larg, ca să atârne, nici prea strâmt, ca să te sufoce. Hai să vedem cum arăţi. Întoarce-te.

M-am supus, răsucindu-mă cu scaunul. Jinna se uită la şirag, apoi la mine şi zâmbi larg.

— Da, merge. Deşi eşti mai înalt decât îmi aminteam eu. Ar fi trebuit să folosesc o mărgea mai subţire pentru asta… Dar e bine şi aşa. Am crezut că va trebui ajustat, dar mă tem că, dacă încep să-l dreg, îl aduc la forma lui originală. Să-l porţi cu gulerul ridicat, uite-aşa, să se vadă numai puţin din el. Aşa. Dacă simţi vreodată că ţi-ar putea fi de folos, găseşte o scuză şi lărgeşte-ţi gulerul. Scoate-l la vedere, iar lumea îţi va considera spusele mai convingătoare. Uite-aşa. Până şi când vei tăcea vei părea mai fermecător.

Se uită fix la mine în timp ce-mi lăsă gulerul mai jos în jurul şiragului. Am ridicat ochii spre ea şi-am simţit cum mi se încălzesc obrajii. Privirile nu ni se mai dezlipeau.

— Arată foarte bine, într-adevăr, remarcă ea şi se lăsă în jos, oferindu-mi buzele.

Era de neconceput să n-o sărut. Îşi lipi gura de a mea. Avea buze calde, calde…

Ne-am separat vinovaţi când am auzit zgomotul clanţei. Uşa se deschise şi, la lumina zilei, în prag se contură silueta unei femei. Intră şi închise uşa.

— Uf, e mai răcoare aici, mulţumesc Edei. Vai, mă scuzaţi. Ghiceai în palmă?

Avea şi ea pistrui pe nas şi pe antebraţ. Fără îndoială, era nepoata Jinnei. Părea să aibă douăzeci de ani. Căra un coş cu fructe şi peşte proaspăt.

Fennel fugi s-o întâmpine, gudurându-se de gleznele ei. *Tu mă iubeşti cel mai mult. O ştii şi tu. Ia-mă în braţe.*

— Nu, încercam un talisman. Se vede că are efect.

Vocea Jinnei mă invita să mă amuz şi eu. Nepoata ei se uită mai întâi la ea, apoi la mine, înţelegând că era vorba de o glumă între noi doi, dar îşi păstră voia bună. Îl luă pe Fennel în braţe. Motanul îşi frecă botul de obrazul ei, în semn de posesiune.

— E timpul să plec. Mă tem că mai am de făcut nişte comisioane înainte de a trebui să mă întorc în turn.

Nu eram sigur că voiam să plec, însă dorinţa de a rămâne nu se potrivea deloc cu ceea ce trebuia să fac în Buckkeep. Şi, înainte de toate, simţeam nevoia să stau puţin singur, ca să-mi lămuresc cele întâmplate şi ce însemnau ele pentru mine.

— Chiar trebuie să pleci imediat? mă întrebă nepoata Jinnei. Părea sincer dezamăgită văzând că mă ridic de pe scaun. Avem peşte din belşug dacă vrei să rămâi cu noi la masă.

Invitaţia neaşteptată mă luă prin surprindere, la fel ca interesul din ochii ei.

Peştele meu. O să-l mănânc curând. Fennel se aplecă în jos, privind cu drag mâncarea.

— Se pare că talismanul funcţionează foarte bine, remarcă Jinna în şoaptă.

Involuntar, mi-am strâns gulerul în jurul gâtului.

— Mă tem că trebuie să plec. Am de lucru şi sunt aşteptat în turn. Dar mulţumesc pentru invitaţie.

— Rămâne pe altădată, atunci, propuse nepoata, iar Jinna adăugă:

— Cu siguranţă, draga mea. Înainte de a pleca, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Tom Badgerlock. M-a rugat să am grijă de fiul lui, un prieten de-al meu mai tânăr pe nume Hap, care s-ar putea să stea la noi câteva zile. Şi Tom sigur va lua masa cu noi atunci. Tom Badgerlock, nepoata mea, Miskya.

— Încântat de cunoştinţă, am asigurat-o.

Am zăbovit destul cât să schimbăm amabilităţi înainte de plecare, apoi am ieşit afară, în lumina soarelui şi în zgomotul oraşului. Mergând grăbit spre Buckkeep, am urmărit reacţiile celor cu care mă întâlneam. Într-adevăr, parcă-mi zâmbeau mai mulţi ca altă dată, dar mi-am dat seama că putea fi numai reacţia lor la faptul că ne priveam în ochi. De obicei, întorceam capul când mă întâlneam cu străini pe stradă. Un om neobservat e un om uitat, iar acesta e cel mai bun lucru la care poate spera un asasin. Apoi mi-am reamintit că nu mai eram asasin. Totuşi, m-am hotărât să-mi scot şiragul imediat ce ajung acasă. Am descoperit că străinii care se uitau la mine binevoitori mă neliniştea mai mult decât cei care îşi dădeau neîncrederea pe faţă.

Am urcat dealul abrupt până la poarta turnului. Gărzile m-au lăsat să trec. Soarele ajunsese în înaltul cerului albastru şi senin, iar dacă vreunul din trecători ştia că prinţul moştenitor al coroanei dispăruse, nu o arăta deloc. Îşi vedeau de treburile obişnuite, preocupaţi numai de grijile cotidiene. În vecinătatea grajdurilor, o ceată de băieţi înalţi se adunaseră în jurul unuia mai plinuţ. Mi-am dat seama că-i întârziat la minte după faţa turtită, urechile mici şi limba care-i atârna din gură. În ochii mici îi juca teama când băieţii îl încercuiră. Unul din ajutoarele de grăjdar mai în vârstă se uită la ei iritat.

Nu, nu, nu.

M-am întors, vrând să aflu cine mi-a trimis gândul acela discret, dar bineînţeles că nu mi-a folosit la nimic. Câteva frânturi muzicale mi-au distras atenţia. Un băiat de la grajduri, trimis degrabă la lucru, s-a ciocnit de mine. La privirea mea mirată, şi-a cerut scuze, dar într-un mod foarte grosolan. Am dus mâna la mânerul spadei fără să vreau.

— Nu face nimic, i-am zis. Spune-mi, unde-i găsesc pe maestrul armelor la ora asta?

Băiatul se opri brusc, mă studie mai atent şi zâmbi.

— Pe terenul de instrucţie, omule. Chiar în spatele hambarului celui nou.

Îmi arătă direcţia cu degetul. I-am mulţumit şi, întorcând capul, mi-am strâns gulerul în jurul gâtului.

Capitolul XIII

ÎNŢELEGERI

Pisicile de vânătoare nu sunt chiar o raritate în ducatul Buck, dar sunt considerate o ciudăţenie de mulţi ani. Nu numai că terenul ducatului este potrivit pentru vânătoarea cu câini, dar şi copoii vânează mai bine vânatul mare, care e, de obicei, prada vânătorilor călare. O haită de câini energici, agitaţi şi lătrând de nerăbdare, e tovărăşia perfectă la o vânătoare regală. Pisica, atunci când e folosită, e considerată în general o tovarăşă graţioasă, mai potrivită pentru o doamnă care doboară iepuri sau păsări. Constance, prima regină a regelui Shrewd, avea o pisică de vânătoare mică, dar o ţinea mai mult pentru companie decât ca să iasă cu ea la vânat. O chema

Hisspit.

SULINGA, *Istoria animalelor de vânătoare*

— Regina vrea să te vadă.

— Când? am întrebat neliniştit.

Nu aşa mă aşteptasem să mă întâmpine Chade. Deschisesem panoul şi intrasem în turnul lui, găsindu-l aşezat pe scaun, în faţa căminului, aşteptându-mă. La venirea mea, s-a ridicat imediat.

— Acum, bineînţeles. Vrea să ştie ce progrese am făcut şi, fireşte, e nerăbdătoare să le afle din gura ta.

— Dar n-am făcut niciun progres, am protestat.

Nici măcar nu-i raportasem lui Chade ce aflasem în ziua aceea. Probabil că miroseam a transpiraţie în urma exerciţiilor de luptă cu sabia.

— Atunci asta va dori să audă, mi-a replicat el neînduplecat. Urmează-mă.

A pus în funcţie mecanismul care deschidea uşa şi-a ieşit amândoi.

Era seară. Îmi petrecusem după-amiaza făcând ceea ce mă sfătuise bufonul, jucând rolul unui servitor care se obişnuieşte cu un loc nou. În consecinţă, am stat de vorbă cu mulţi servitori ca mine, m-am prezentat lui Cresswell, maestrului armelor, şi am reuşit să aranjez lucrurile în aşa fel încât să-mi propună să-mi perfecţionez abilităţile cu Delleree. Era un spadasin formidabil, aproape la fel de înaltă ca mine, şi dinamică, şi sprintenă. M-am bucurat că nu mi-a putut străpunge garda, dar în curând am început să gâfâi din cauza efortului de-a mă apăra. Deocamdată, nici vorbă să încerc să-i penetrez apărarea. Instrucţia lui Hod mi-a fost de mare folos, dar corpul meu pur şi simplu nu putea reacţiona la fel de repede ca mintea. Una era să ştiu ce să fac când sunt atacat, alta să fiu în stare să aplic ceea ce ştiam.

De două ori i-am cerut să mă lase să-mi trag sufletul şi de două ori m-a lăsat, cu satisfacţia celor enervant de tineri. Dar n-am reuşit să-i pun întrebările esenţiale despre prinţ decât a treia oară, când mi-am lărgit gulerul şi mi-am deschis cămaşa ca să mă răcoresc. M-am simţit oarecum vinovat, dar nu neg că am vrut să verific dacă talismanul o va convinge să fie mai

vorbăreaţă cu mine.

A convins-o. Proptindu-mă de perete la umbra magaziei de arme, mi-am tras răsuflarea şi m-am uitat la ea. Când ni s-au întâlnit privirile, a deschis larg ochii căprui, aşa cum face orice om când vede un lucru despre care ştia că avea să-i facă plăcere. I-am străpuns garda cu întrebarea mea, asemenea floretei care se repede să-şi împungă ţinta.

— Spune-mi, şi pe prinţul Dutiful îl oboseşti aşa când se antrenează cu tine?

— Mă tem că nu, zâmbi ea, pentru că trebuie să mă concentrez pe propria apărare. E un spadasin iscusit, ingenios şi cu o tactică imprevizibilă. Nici nu pun bine la cale un truc nou împotriva lui, că îl şi învaţă şi-l încearcă el împotriva mea.

— Înseamnă că-i place să lupte cu sabia, ca oricărui spadasin priceput.

— Nu, spuse Delleree după o pauză. Nu cred că despre asta-i vorba. E un tânăr care nu se mulţumeşte niciodată cu jumătăţi de măsură. Se străduieşte să fie perfect în tot ce face.

— Îi plac întrecerile, nu?

Am încercat să pun întrebarea cât se poate de natural şi mi-am făcut de lucru cu părul care-mi ieşise din coadă.

Delleree se gândi puţin.

— Nu. Nu ca de obicei. Unii dintre cei pe care-i antrenez se gândesc numai să-şi înfrângă adversarii. Preocuparea asta se poate folosi împotriva lor. Dar nu cred că prinţului îi pasă dacă câştigă întrecerile noastre, ci dacă luptă de fiecare dată perfect. Nu e acelaşi lucru cu a se întrece cu abilităţile mele…

Lăsă fraza neterminată, căzând puţin pe gânduri.

— Se ia la întrecere cu el însuşi, împotriva unui ideal închipuit.

Sugestia mea păru s-o mire în prima clipă. Apoi, zâmbind larg, îmi spuse.

— Aşa este. Chiar aşa. L-ai cunoscut, aşadar?

— Încă nu, am asigurat-o. Dar am auzit multe despre el şi de-abia aştept să-l întâlnesc.

— O să-l cunoşti foarte curând, mă informă ea cu sinceritate. În unele privinţe, a împrumutat obiceiurile munteneşti ale mamei lui. Adesea se izolează de toată curtea o vreme, ca să mediteze. Se retrage într-un turn. Unii zic că posteşte, dar mie

nu mi se pare că arată ca după un post când revine la obiceiurile lui.

— Dar ce face, de fapt? am întrebat sincer nedumerit.

— Habar n-am.

— Nu l-ai întrebat niciodată?

Delleree mă privi pieziş şi-mi vorbi cu răceală.

— Sunt doar partenera lui de antrenament, nu şi confidenta lui. Eu sunt soldat, el e prinţ. Nu mi-ar trece prin cap să-l iau la întrebări despre ce face în timpul liber. După cum ştie toată lumea, e o persoană retrasă şi are multă nevoie de singurătate.

Talisman sau nu, mi-am dat seama că exagerasem. Am zâmbit, sper că dezarmant, şi mi-am îndreptat spatele cu un icnet.

— Ca partener de antrenament, eşti la fel de bună ca oricare dintre ceilalţi pe care i-am avut. Prinţul e norocos că are pe cineva ca tine care să-i şlefuiască abilităţile. Eu, la fel.

— Mă bucur. Şi sper că ne vom mai măsura priceperea şi altă dată.

Atunci am pus capăt discuţiei. N-am avut mai mult succes nici cu servitorii. Întrebările mele, directe sau pe ocolite, mi-au adus puţine informaţii. Nu că servitorii refuzau să bârfească; de-abia aşteptau să clevetească despre Lordul Auriu sau Lady Elegance, dar, în ceea ce-l privea pe Dutiful, păreau să nu ştie nimic. Imaginea pe care mi-am format-o despre prinţ era aceea a unui băiat pe care lumea nu-l antipatiza, însă el se izola de ea nu din cauza rangului, ci a propriei sale firi. Asta nu mă încuraja deloc. Mă temeam că, dacă fugise, nu-şi divulgase planurile nimănui. Şi obiceiul de a se izola l-ar fi făcut vulnerabil în faţa răpitorilor.

Mi-am adus aminte de biletul primit de regină. I se spunea că prinţul are Har şi i se cerea să facă ce trebuie. Dar ce înţelegea autorul biletului prin „ce trebuie”? Să i se dea în vileag Harul şi să se declare că cei înzestraţi cu el trebuie acceptaţi? Să se purifice neamul Farseer prin moartea lui? Îl contactase autorul şi pe prinţ?

Pe masa de lucru a lui Chade am găsit şperaclele de care aveam nevoie pentru aventura mea de la ora cinei. Dutiful locuia în fostele apartamente ale prinţului Regal. Cunoşteam

bine încuietoarea şi bănuiam că o pot descuia cu uşurinţă. Când toată lumea din turn lua masa, m-am apropiat de încăperile prinţului. Am observat şi acolo influenţa mamei lui: nu numai că nu-i păzea nimeni uşa, dar nici nu era încuiată. M-am furişat înăuntru fără zgomot şi-am închis uşa uşor după mine. Am rămas mut de uimire. Mă aşteptasem la acelaşi talmeş-balmeş pe care-l lăsa Hap în urma lui. Când colo, puţinele lucruri ale prinţului erau aranjate atât de meticulos, încât camera spaţioasă părea aproape goală. Poate avea un valet fanatic, mi-am zis. Apoi, amintindu-mi educaţia lui Kettricken, m-am întrebat dacă prinţul avea vreun servitor personal. În Regatul Munţilor nu exista aşa ceva.

Mi-a trebuit foarte puţină vreme ca să-i cercetez camera. Avea puţine veşminte în scrinuri şi nu mi-am putut da seama dacă lipseau din ele. Bocancii de călărie erau acolo, dar Chade îmi spusese că armăsarul prinţului era în grajd. Avea un set curat format din perie, pieptene, lighean şi oglindă, toate aliniate frumos. În încăperea în care învăţa, călimara era bine astupată, iar pe tăblie nu se vedeau pete sau stropi. Niciun manuscris nu fusese uitat pe masă. Sabia lui era proptită de perete, dar am observat cuie goale, de care ar fi putut atârna alte arme. N-am zărit hârtii personale, panglici sau şuviţe ascunse în colţul scrinului cu haine, pahare de vin lipicioase ori cămăşi murdare aruncate sub pat. Pe scurt, nu mi s-a părut deloc a fi o cameră de băiat.

Într-un coş solid din apropierea căminului se afla o pernă mare. Părul de pe ea era scurt, dar fin. Pe coşul împletit se vedeau peste tot urme de gheare. Nu trebuia să am nas de lup ca să simt mirosul de pisică din cameră. Am ridicat perna şi-am găsit câteva lucruşoare sub ea; o piele de iepure legată de un şnur gros şi o jucărie din pânză umplută cu iarba-mâţei. Am ridicat mirat din sprâncene, întrebându-mă dacă pisicile de vânătoare se dădeau în vânt după ea la fel ca acelea care prind şoareci.

Alte indicii n-am găsit: niciun jurnal ascuns cu gândurile prinţului, niciun bilet dispreţuitor lăsat de fugar pentru mama lui, nimic care să sugereze că fusese luat fără voia lui. M-am retras fără zgomot din încăperile lui, lăsându-le aşa cum le-am găsit.

Drumul înapoi m-a adus la odaia copilăriei mele. M-am oprit, tentat s-o revăd. Cine locuia în ea acum? Coridorul era pustiu şi am cedat impulsului. Încuietoarea era tot cea inventată de mine şi a trebuit să-mi folosesc vechea îndemânare ca s-o descui. Fusese atât de înţepenită, încât am fost convins că n-o mai deschisese nimeni de multă vreme. Am închis uşa după mine şi-am rămas pe loc, mirosind praful.

Obloanele trase acopereau fereastra înaltă, însă, ca întotdeauna, nu se închideau perfect. Lumina zilei se strecura printre ele şi, în câteva momente, ochii mi s-au obişnuit cu semiîntunericul. Mi-am plimbat privirea de jur împrejur. Iată patul meu, cu draperiile ţesute cu pânză de păianjen. Pe scrinul din cedru de la picioarele lui se adunase un strat gros de praf. Căminul, gol, negru şi rece. Deasupra lui, tapiseria ştearsă a regelui Wisdom discutând cu Străbunii. Am privit-o îndelung. În copilăria mea, la nouă ani, îmi provocase coşmaruri. Timpul nu-mi schimbase părerea despre siluetele ciudat de alungite. Străbunii aurii priveau încremeniţi la odaia neînsufleţită şi goală.

Pe neaşteptate, m-am simţit ca şi când aş fi deschis un mormânt. Am părăsit odaia în linişte, aşa cum intrasem în ea, încuind uşa.

Crezusem că aveam să-l găsesc pe Lordul Auriu în încăperile lui, dar nu era acolo.

— Lordul meu? l-am chemat, apoi am bătut încet la camera lui personală.

Jur că n-am atins încuietoarea. S-a deschis la simpla mea atingere.

Lumina evadă dinăuntru. Mica încăpere avea o fereastră, iar soarele, la apus, o scălda în strălucire. Era un loc plăcut, deschis, care mirosea a aşchii de lemn şi vopsea. Într-un colţ, o plantă în ghiveci se căţăra pe un spalier. Atârnate de perete, am recunoscut talismanele Jinnei. Pe masa de lucru din mijloc, printre unelte împrăştiate şi vase cu vopsea, am văzut beţigaşe, şnururi şi mărgele, ca şi când ar fi fost dezmembrat un talisman. Făcusem, am descoperit, un pas în interiorul camerei. Pe masă se întindea un manuscris sprijinit cu greutăţi la colţuri. Pe el, cineva desenase talismane care nu semănau deloc cu cele din prăvălia Jinnei. Nu trebuia decât să

arunci un ochi la ele, că te tulburau imediat. La început doar mi s-a părut, dar, înaintând şi examinându-le mai îndeaproape, am fost absolut sigur că nu mai văzusem altele asemănătoare. Mă trecu un fior pe şira spinării. Mărgeluţele aveau feţe desenate pe ele, beţele erau sculptate cu spirale. Cu cât le studiam mai atent, cu atât mă nelinişteau mai mult. Aveam impresia că nu mă lasă să respir în voie, parcă mă atrăgeau spre ele.

— Du-te de-acolo.

Bufonul îmi vorbise calm din spatele meu. N-am fost în stare să deschid gura. I-am simţit mâna pe umăr şi vraja s-a destrămat. M-am întors spre el.

— Te rog să mă ierţi, am rostit degrabă. Uşa era întredeschisă şi…

— Nu mă aşteptam să te întorci atât de repede, altfel aş fi tras zăvorul.

Nu mi-a mai spus altceva. M-a scos din cameră şi-a închis bine uşa în spatele nostru. Eu parcă fusesem salvat dintr-un hău. Am tras aer în piept cutremurat.

— Ce sunt acelea?

— Un experiment. Mi-ai stârnit curiozitatea când mi-ai povestit despre talismanele Jinnei, aşa că, atunci când am ajuns la Buckkeep, m-am hotărât să le văd cu ochii mei. Pe urmă, am vrut să ştiu cum funcţionează, dacă le poate face numai o vrăjitoare-tămăduitoare sau devin magice prin felul în care sunt îmbinate. Şi-am mai vrut să ştiu dacă le pot îmbunătăţi, spuse bufonul pe un ton neutru.

— Cum poţi suporta să stai în preajma lor? l-am întrebat.

Eu tot mai aveam părul măciucă la ceafă.

— Sunt armonizate cu oamenii. Uiţi că eu sunt un Alb.

Explicaţia m-a lăsat fără cuvinte, ca desenele acelea amăgitoare.

M-am uitat la bufon şi, pentru o clipă, am avut impresia că îl văd ca prima oară. Oricât de atrăgătoare era culoarea lui, nu mai văzusem pe nimeni la fel. Existau şi alte diferenţe: felul în care avea încheieturile ataşate de braţe, părul vaporos… Dar, când ni s-au întâlnit privirile, l-am văzut din nou pe vechiul meu prieten. Parcă aş fi căzut din cer şi-aş fi aterizat înapoi pe pământ. Mi-am adus aminte dintr-odată ce făcusem.

— Îmi pare rău. N-am intenţionat să... ştiu că ai nevoie de intimitate...

Mi-a fost ruşine şi m-am înroşit în obraji. El a tăcut la început, apoi mi-a spus, pe bună dreptate.

— Când am venit eu la tine, n-ai ascuns nimic de mine.

Am avut impresia că vorbele lui reflectau mai degrabă ceea ce considera el cinstit, şi nu propriile lui păreri despre subiect.

— N-o să mai intru acolo, i-am promis ferm.

L-am făcut să zâmbească.

— Mă îndoiesc că vei mai intra.

Am vrut să schimb subiectul, dar nu mi-a venit în minte altceva.

— Am trecut pe la Jinna azi. Mi-a făcut asta.

Mi-am desfăcut cămaşa la guler. Bufonul s-a uitat la talisman, apoi la mine. Părea să fi rămas fără grai. Un zâmbet larg şi prostesc i s-a lăţit pe faţă.

— Cică-i face pe oameni să fie mai drăguţi cu mine, i-am explicat. Ca să compenseze înfăţişarea mea ursuză, cred, deşi ea a fost amabilă şi nu mi-a spus-o direct.

Bufonul a tras adânc aer în piept.

— Acoperă-l, m-a rugat râzând. L-am ascultat şi, în timp ce făceam ce îmi ceruse, şi-a întors capul. S-a dus iute la fereastră şi a privit afară. Nu sunt armonizate cu neamul meu, dar asta nu înseamnă că nu mă afectează deloc. Deseori îmi aminteşti că în unele privinţe sunt om.

Mi-am desfăcut şiragul de la gât şi i l-am întins.

— Ia-l şi studiază-l, dacă vrei. Nu sunt foarte sigur că-mi place să-l port. Cred că prefer să ştiu ce gândesc alţii despre mine cu adevărat.

— Parcă nu te-aş crede, şopti el, dar se întoarse şi luă şiragul. Îl ridică în aer între noi, îl cercetă şi aruncă o privire la mine. E armonizat cu tine, nu?

Am încuviinţat în tăcere.

— Curios. Aş vrea să-l ţin o zi-două. Promit să nu-l desfac. Dar după aceea cred că ar trebui să-l porţi. Întotdeauna.

— O să mă gândesc la asta, i-am promis, dar nu simţeam nicio înclinaţie să mi-l pun din nou la gât.

— Chade voia să te vadă imediat ce te-ai întors, m-a anunţat, ca şi când de-abia atunci şi-ar fi amintit.

Atunci am încheiat discuţia despre talisman, iar eu am simţit că eram, dacă nu trimis la treabă, cel puţin iertat că-mi vârâsem nasul unde nu trebuia.

Urmându-l pe Chade prin pasajul strâmt, l-am întrebat.

— Cum au fost construite toate astea? Cum poate rămâne secret un astfel de labirint care şerpuieşte prin tot castelul?

Chade ducea o lumânare şi mergea în faţa mea. Îmi vorbi încet peste umăr.

— O parte din el a fost construită chiar în structura castelului. Strămoşii noştri n-au fost niciodată oameni încrezători. O altă parte, ca un ansamblu de ascunzători. Alta, s-a folosit întotdeauna pentru iscodit. O porţiune a fost cândva scara servitorilor, cuprinsă în pasajele secrete, în timpul unei reconstrucţii generale, după ce castelul a luat foc. Iar o alta s-a construit intenţionat, după ce-ai apărut tu pe lume. Mai ţii minte că, pe când erai mic, Shrewd a poruncit să se reclădească şemineul din camera gărzilor?

— Vag. N-am fost prea atent la asta atunci.

— Nimeni n-a fost. Dar poate-ai observat că pereţii au fost dublaţi de o faţadă din lemn.

— Dulapul de vase de la perete? Credeam că s-a construit pentru ca bucătăreasa să aibă o cămară mai mare, în care să nu între şobolanii. Bucătăria s-a micşorat, dar era şi mai caldă.

— Iar pe deasupra dulapului trece un pasaj cu câteva crăpături pentru ochi. Lui Shrewd îi plăcea să ştie ce cred gărzile despre el, de ce anume le era frică şi ce sperau.

— Dar cei care l-au construit au ştiut de el.

— Au fost aduşi meşteri din mai multe părţi pentru diferite părţi ale lui. Crăpăturile le-am făcut eu cu mâna mea. Dacă s-a mirat cineva de ce tavanele dulapurilor erau aşa de solide, n-a zis nimic. Am ajuns. Sst!

Ridică o clapă de piele de pe perete şi se uită prin gaura de dedesubt.

— Vino, şopti după o clipă.

Uşa silenţioasă ne conduse într-o cameră tainică. Acolo ne-am oprit din nou, cât miji Chade ochii printr-un orificiu şi bătu încet la uşă.

— Intră, spuse Kettricken imediat.

L-am urmat pe Chade într-un salon micuţ, vecin cu dormitorul

reginei. Uşa de legătură dintre ele era închisă şi zăvorâtă. Salonul era decorat modest, în stilul muntenesc sobru, dar odihnitor. Lumânări parfumate groase luminau interiorul lipsit de ferestre. Masa şi scaunele erau din lemn masiv, deschis la culoare. Rogojina ţesută de pe podea şi draperiile de la perete erau din iarbă ţesută într-un peisaj cu o cascadă alunecând pe un versant. Am recunoscut lucrătura lui Kettricken. Alte obiecte nu erau acolo. Toate acestea le-am observat cu coada ochiului, pentru că regina mea stătea în mijlocul camerei.

Ne aştepta. Purta o haină simplă, de culoarea albastrului din Buck, sub un sarafan alb cu auriu. Părul bălai şi-l strânsese în jurul capului, împodobit cu o bandă argintie. Nu avea nimic în mâini. Altă femeie şi-ar fi adus lucrul de mână sau ar fi pregătit un platou cu mâncare, dar nu şi regina noastră. Ne aştepta, dar nu cu nerăbdare sau îngrijorare. Am bănuit că meditase, pentru că emana o aură de calm. Ni s-au încrucişat privirile, iar ridurile discrete din jurul gurii şi al ochilor păreau false, pentru că în ochii noştri timpul nu trecuse. Curajul pe care îl admirasem la ea dintotdeauna strălucea la fel ca înainte, iar stăpânirea de sine o îmbrăca precum o armură. Totuşi, văzându-mă, scoase un strigăt slab – „vai, Fitz!” –, iar din glasul ei am ghicit că mă întâmpină cu căldură şi uşurare.

M-am înclinat adânc, apoi m-am lăsat într-un genunchi.

— Regina mea! am salutat-o.

Înaintă şi mă atinse pe cap – un gest de binecuvântare.

— Te rog, ridică-te, mă invită ea cu glas încet. Mi-ai fost alături în prea multe clipe grele ca să vreau să te văd îngenunchind în faţa mea. Din câte-mi amintesc, mai demult îmi spuneai Kettricken.

— Asta a fost cu mulţi ani în urmă, doamna mea, i-am reamintit, ridicându-mă.

Mi-a luat mâinile într-ale ei. Aveam aproape aceeaşi înălţime, iar ochii ei albaştri priviră adânc într-ai mei.

— Mult prea mulţi, şi e numai vina ta, FitzChivalry. Dar Chade mi-a spus mai demult că ai putea prefera singurătatea şi odihna. Iar când s-a dovedit că e aşa, nu te-am ţinut de rău. Ai sacrificat totul pentru a-ţi face datoria, iar dacă singurătatea a fost singura recompensă pe care ai dorit-o, atunci ţi-am acordat-o cu bucurie. Dar îţi mărturisesc că sunt şi mai

bucuroasă că te văd, mai ales în vremuri de restrişte.

— Dacă ai nevoie de mine, atunci mă bucur că am venit, i-am spus fără rezerve.

— Mă mâhneşte gândul că te plimbi printre locuitorii Buckkeep-ului şi niciunul din ei nu ştie ce sacrificii ai făcut pentru ei. Ar fi trebuit să fi fost întâmpinat ca un erou. Iar tu mergi printre ei ca un necunoscut, deghizat în servitor.

Ochii ei albaştri sinceri îi căutară pe ai mei. I-am zâmbit fără să vreau.

— Poate că am stat prea multă vreme în Regatul Munţilor, unde locuitorii ştiu că regele e servitorul tuturor.

Kettricken făcu ochii mari. Zâmbetul sincer care-i apăru pe chip fu ca soarele care împrăştie norii de furtună, în ciuda lacrimilor care stăteau să-i curgă pe obraji.

— O, Fitz, cuvintele tale sunt un balsam pentru inima mea. Într-adevăr, te-ai sacrificat pentru poporul tău şi te admir pentru asta. Dar e o mare bucurie să aud de la tine că înţelegi că a fost datoria ta şi, pe deasupra, ai fost şi satisfăcut.

Nu-i spusesem tocmai asta, dar nu neg că laudele ei mi-au mai alinat vechile suferinţe. Am renunţat să mă gândesc prea mult la ele.

— Dutiful, am rostit dintr-odată. El e motivul pentru care am venit şi, oricât m-ar încânta reîntâlnirea noastră, şi mai mult m-ar încânta să aflu ce s-a întâmplat cu el.

Regina nu-mi dădu drumul de mâini şi mă trase la masă.

— Ai fost întotdeauna prietenul meu, chiar înainte de-a veni eu la curtea aceasta, ca străină. Iar acum, când sunt din nou greu încercată, sufletul tău e alături de al meu.

Inspiră adânc, iar temerile şi grijile mamei înfrânseră stăpânirea de sine a reginei.

— Oricât m-aş preface în faţa celor de la curte – şi mă mâhneşte adânc că trebuie să-mi înşel astfel supuşii –, fiul meu nu-mi iese din minte. FitzChivalry, mă învinovăţesc pe mine pentru cele întâmplate, dar nu ştiu dacă sunt vinovată că i-am impus prea multă sau prea puţină disciplină sau dacă am cerut prea mult de la prinţ şi prea puţin de la băiat sau…

— Regina mea, nu poţi privi lucrurile aşa. Trebuie să începem cu ce avem; nu ne va ajuta cu nimic să stabilim a cui e vina. Îţi spun pe şleau că în scurta mea şedere aici n-am aflat nimic.

Cei cărora le-am pus întrebări au vorbit frumos despre prinţ. Niciunul nu mi-a spus că ar fi nefericit sau nemulţumit în vreun fel.

— Aşadar, crezi că a fost răpit? mă întrerupse Kettricken.

Întreruperea era atât de necaracteristică pentru regină, încât am înţeles, în sfârşit, cât de îngrozită era. I-am tras un scaun, pe care s-a aşezat, am privit-o în ochi şi i-am vorbit cu tot calmul de care eram în stare.

— Încă nu cred nimic. Nu ştiu destule ca să-mi formez o părere.

La un semn nerăbdător din partea ei, Chade şi cu mine ne-am aşezat la masă.

— Dar Meşteşugul tău? mă întrebă regina. N-ai aflat nimic despre el cu ajutorul lui? Chade mi-a spus că bănuieşte că tu şi băiatul sunteţi legaţi în vis. Nu înţeleg cum e posibil aşa ceva, dar, dacă este, atunci sigur înseamnă ceva pentru tine. Ce-a visat în ultimele nopţi?

— Nu-ţi va plăcea răspunsul meu, regina mea, aşa cum nu ţi-a plăcut nici cel pe care ţi l-am dat cu ani în urmă, când îl căutam amândoi pe Verity. Talentul meu a rămas la fel ca atunci: nestatornic şi nesigur. Din câte mi-a spus Chade, e posibil ca, din când în când, eu să fi împărtăşit acelaşi vis cu prinţul Dutiful. Dacă e adevărat, atunci n-am fost conştient de asta la vremea respectivă. Şi nici nu-i pot pătrunde în vise când vreau. Dacă a visat ceva în ultimele nopţi, atunci a visat singur.

— Sau poate că n-a visat deloc, se jelui Kettricken. Poate că e deja mort sau torturat, ca să nu poată dormi şi visa.

— Regina mea, îţi închipui numai grozăvii. Din cauza asta, mintea ta se opreşte numai asupra problemei, şi nu te gândeşti la soluţie.

Chade îi vorbise cu un glas mai degrabă sever. Ştiind cât de tulburat era din cauza absenţei băiatului, asprimea lui m-a surprins, până când am văzut reacţia reginei. Kettricken deveni şi ea aspră.

— Aşa este. Ai dreptate. Inspiră adânc. Dar care să fie soluţia? N-am descoperit nimic, nici noi, nici FitzChivalry. M-ai sfătuit să-i tăinuiesc dispariţia, ca să nu panicăm poporul şi să provocăm luarea unor decizii pripite. Dar nu ni s-a cerut nicio

răscumpărare. Poate ar trebui să-i facem cunoscută dispariţia. Cineva, undeva, trebuie să ştie ceva. Cred că trebuie să anunţăm că lipseşte şi să cerem ajutorul oamenilor.

— Încă nu, m-am auzit spunând. Pentru că ai dreptate când zice că cineva, undeva, trebuie să ştie ceva. Dar dacă acest cineva ştie că prinţul lipseşte din Buckkeep şi nu a spus-o nimănui, atunci a făcut-o cu un motiv anume. Iar eu tocmai acest motiv vreau să-l aflu.

— Şi ce propui? mă întrebă Kettricken. Ce ne-a rămas de făcut?

Ştiam că o s-o enervez, dar tot i-am spus.

— Mai dă-mi puţin timp. O zi, cel mult două. Lasă-mă să mai pun întrebări şi să mai „adulmec” câte ceva.

— Dar până atunci i s-ar putea întâmpla orice!

— I s-ar fi putut întâmpla orice până acum, am subliniat eu, fără inflexiuni în voce. Am rostit cuvintele dureroase cu calm: Kettricken, dacă l-a răpit cineva ca să-l omoare, atunci e mort deja. Dacă l-a răpit ca să se folosească de el, atunci aşteaptă să facem noi o mişcare. Dacă a fugit, atunci e posibil să se întoarcă. Câtă vreme tăinuim absenţa lui, noi vom face următoarea mutare. Dacă nu o facem cunoscută, o vor face alţii. Nobilii vor răscoli ţinutul în căutarea lui, dar nu toţi o vor face în interesul lui. Unii vor vrea să-l „salveze” ca să obţină favoruri, alţii se vor gândi să smulgă premiul din gura altor turnători.

Kettricken închise ochii, dar încuviinţă în silă. Vorbi cu glas încordat:

— Dar ştii că nu mai avem timp. Chade ţi-a spus că vine o delegaţie din Insulele Străine, ca să oficializeze logodna prinţului. Când va sosi, peste două săptămâni, trebuie să-l prezint pe prinţ, altfel se va naşte o situaţie nu numai stânjenitoare, dar şi jignitoare şi se va pune capăt armistiţiului atât de greu obţinut, prin care speram să închei o alianţă.

— Cu preţul fiului tău.

Cuvintele îmi ieşiră din gură fără să le gândesc.

Deschise ochii şi mă pironi cu privirea.

— Da. Aşa cum alianţa cu Regatul Munţilor s-a făcut cu preţul meu. Îşi înclină capul. Crezi că a fost nereuşită?

Meritam să fiu mustrat. Mi-am plecat capul.

— Nu, regina mea. Cred că a fost cea mai înţeleaptă alianţă făcută vreodată de cele Şase Ducate.

Primi complimentul cu o înclinare a capului şi se înroşi uşor.

— Îţi voi asculta sfatul, Fitz. O să-l căutăm singuri pe Dutiful încă două zile. În acest timp, ne vom folosi de toate mijloacele ca să aflăm ce s-a întâmplat cu el. Chade ţi-a arătat labirintul ascuns în spatele zidurilor castelului. Nu-mi place deloc ce spune un asemenea labirint despre noi – că ne spionăm oamenii – dar ţie îţi dau libertatea s-o faci, FitzChivalry. Ştiu că nu vei abuza de ea. Foloseşte-o cum crezi de cuviinţă.

— Mulţumesc, regina mea, am răspuns, stingherit.

Nu mă încânta prea mult cadoul ei – puteam afla cusururile meschine şi josnice ale fiecărui lord şi doamne. Nu m-am uitat la Chade. Cum a plătit el pentru că ştia nu numai tainele grele ale tronului, ci şi păcatele murdare şi ruşinoase ale locuitorilor din turn? La ce patimi a fost el martor fără voie, ce metehne dureroase a surprins şi cum i-a putut privi zilnic în ochi, în odăile luminate ale turnului, pe cei spionaţi?

— … şi orice trebuie să faci.

Mintea îmi rătăcise, însă regina se uita la mine, aşteptând. I-am dat singurul răspuns posibil.

— Voi proceda întocmai, doamna mea.

Ea oftă din adâncul sufletului, ca şi când s-ar fi temut de un refuz din partea mea ori de ceea ce trebuia să-mi spună mai departe.

— Atunci aşa să faci, FitzChivalry, prietenul meu dintotdeauna. Nu te-aş obosi aşa, dacă aş avea de ales. Păzeşte-ţi sănătatea. Ai grijă la leacuri şi ierburi, căci, oricât de meticulos e bătrânul tău maestru, nicio traducere nu va fi demnă de toată încrederea. Inspiră adânc, apoi adăugă cu altă voce: Dacă Chade sau eu te istovim prea mult, te rog să ne-o spui. Mintea ta trebuie să stea de strajă la inima mea de mamă. Să nu mă… Să nu mă laşi să mă fac de ruşine, cerându-ţi mai mult decât poţi da…

Îi pieri glasul. Cred că spera să înţeleg singur ce voia să-mi spună. Trase din nou adânc aer în piept şi întoarse capul, de parcă aşa ar fi reuşit să-şi ascundă lacrimile de mine.

— Te apuci de treabă deseară? mă întrebă cu un glas neobişnuit de piţigăiat.

Atunci am înţeles ce anume tocmai căzusem de acord să fac. Am ştiut că stăteam pe buza prăpastiei. M-am aruncat în ea.

— Da, regina mea.

Cum să descriu urcuşul îndelung al treptelor care duceau în turnul lui Verity? Chade conducea drumul spre locurile tainice ale castelului, eu păşeam în lumina tremurătoare a felinarului său. În mine se ducea un război între teamă cu presimţiri. Aveam senzaţia că-mi abandonasem stomacul departe în spatele meu, dar, în acelaşi timp, mă rugam ca mentorul meu să urce scările mai repede. Şuvoaie de emoţii se scurgeau prin mine în timp ce ne apropiam de slăbiciunea pe care mi-o refuzasem atâta vreme. Speranţele şi atenţia mea ar fi trebuit să se concentreze pe găsirea prinţului, dar perspectiva de a mă revărsa în Meşteşug îmi domina toate gândurile. Mă îngrozea şi mă aţâţa. Pielea mi-o simţeam încordată şi vie, simţurile se luptau să-mi spargă limitele trupului. Mi se părea că răsună o muzică la marginea auzului meu.

Chade trase descuietoarea uşii, apoi îmi făcu semn s-o iau înainte. Trecând pe lângă el, observă:

— Eşti emoţionat ca un mire, băiete.

Am tuşit să-mi dreg glasul.

— Mi se pare ciudat să mă avânt cu capul înainte într-un lucru pe care, până acum, m-am învăţat singur să-l evit.

Chade închise uşa în spatele nostru. Eu am aruncat o privire în jur. În vatră dansa un foc mic. Chiar şi în toiul verii, din zidurile groase de piatră păreau să izvorască valuri de răcoare. Sabia lui Verity era proptită de poliţă, acolo unde o lăsasem, dar pielea de pe mâner fusese dată la o parte.

— Văd că ai recunoscut sabia lui Verity.

— Cum să n-o recunosc? Mă bucur că ai avut grijă de ea.

Am râs.

— Mai degrabă a avut ea grijă de mine. Deci, ce propui să facem?

— Propun să te faci comod şi să încerci să-l cauţi pe prinţ cu ajutorul Meşteşugului. Atât.

Am căutat din ochi un loc în care să mă aşez. Nu pe pietrele din faţa căminului. Dar, ca întotdeauna, în faţa focului nu exista decât un singur scaun confortabil.

— Dar cum rămâne cu leacurile şi ierburile pomenite de

regină?

Chade mă privi pieziş. Mi se păru că citesc o oarecare prudenţă în ochii lui.

— Nu cred că vom avea nevoie de ele. Ea s-a referit la câteva manuscrise din colecţia Meşteşugului. Se sugerează în ele ce tincturi şi ceaiuri să se dea învăţăceilor care ajung cu greu în starea de receptivitate. Ne-am gândit la început să i le dăm prinţului Dutiful, dar pe urmă am hotărât să amânăm asta până când ne convingeam că erau necesare cu adevărat.

— Galen n-a folosit nicio iarbă cât ne-a instruit.

Am luat un taburet înalt de la masa de lucru şi l-am aşezat vizavi de scaunul lui Chade. M-am cocoţat pe el. Chade se făcu comod în scaunul lui, dar fu nevoit să ridice capul ca să mă vadă şi bănuiam că-l enerva lucrul ăsta, pentru că îmi vorbi cam iritat.

— Galen n-a folosit nicio iarbă cât te-a instruit pe *tine.* Nu te-ai gândit niciodată că ceilalţi membri din grupul tău primeau o atenţie specială, de care tu nu aveai parte? Eu, da, însă, bineînţeles, nu vom şti sigur niciodată.

Am ridicat din umeri. Ce altceva puteam face? Trecuseră mulţi ani de atunci şi muriseră cu toţii, unii chiar de mâna mea. Ce mai conta acum? Dar gândurile acelea îmi amintiră de vechea mea aversiune faţă de Meşteşug. De la bucurie am trecut brusc la groază. Am schimbat imediat subiectul.

— Ai aflat cine i-a dăruit prinţului pisica?

Chade se miră de întorsătura neaşteptată.

— Am… da, desigur. Lady Bresinga din Galeton şi fiul ei, Civil[6]. I-au oferit-o la aniversarea lui, cu un ham bătut cu giuvaiere şi o lesă. Avea cam doi ani – o pisică dungată, cu picioare lungi, bot mai degrabă turtit şi o coadă la fel de lungă cât ea. Am înţeles că asemenea pisici nu se pot creşte în casă. Puiul trebuie luat din vizuină înainte de-a deschide ochii, dacă vrei să-l domesticeşti. E un animal exotic, bun pentru vânătorii solitari. Prinţul a îndrăgit-o imediat.

— Cine-a luat puiul din vizuină?

— Habar n-am. Vânătorul lor, presupun.

— Pisicii i-a plăcut prinţul?

Chade se încruntă.

[6] Politicos (n.tr.).

— Nu prea m-am preocupat de asta. Din câte-mi amintesc, s-au apropiat de podium. Lady Bresinga ţinea capătul lesei, iar fiul ei ducea pisica în braţe. Animalul părea ameţit de lumina şi de hărmălaia festivităţilor. M-am întrebat dacă nu-l amorţiseră, ca să nu se sperie şi să se zbată să scape. Dar, după ce i-au prezentat prinţului urările lor, doamna i-a dat lui capătul lesei, iar Civil, fiul ei, i-a aşezat pisica la picioare.

— N-a încercat să fugă? N-a tras de lesă?

— Nu. Aşa cum ţi-am zis, a stat calmă, aproape nefiresc de calmă. Cred că s-a uitat la prinţ o vreme, apoi s-a gudurat de genunchiul lui. Chade privea în gol, derulând scena în mintea lui vioaie. Prinţul s-a aplecat s-o mângâie, dar ea s-a retras speriată. Apoi l-a adulmecat. Pe urmă a făcut ceva tare ciudat: a deschis larg botul şi a amuşinat aerul de lângă mâna lui, ca şi când i-ar fi gustat mirosul. După aceea, l-a acceptat. S-a frecat cu capul de piciorul lui, ca orice pisicuţă. Când un servitor a încercat s-o ducă de-acolo, nu s-a lăsat, aşa că i s-a dat voie să rămână lângă scaunul prinţului tot restul serii. Dutiful s-a arătat foarte mulţumit.

— Cât de repede a început să vâneze cu ea?

— Cred că el şi Civil au scos-o afară chiar a doua zi. Cei doi au aproape aceeaşi vârstă. Prinţul ardea de nerăbdare să pună pisica la încercare, ca orice băiat. Civil şi mama lui au rămas la curte toată săptămâna. Cred că băieţii au ieşit afară cu pisica în fiecare dimineaţă. Era şansa prinţului de-a învăţa să vâneze cu ea de la cineva obişnuit cu ocupaţia asta.

— Şi vânau bine împreună?

— Aş zice că da. Nu vânat mare, dar aduceau păsări, cred, şi iepuri.

— Şi pisica dormea întotdeauna în camera lui?

— Din câte am înţeles, trebuia ţinută în apropierea oamenilor, ca să nu se sălbăticească. Şi, bineînţeles, câinii din grajduri n-ar fi lăsat-o în pace. Aşa că, da, dormea în camera lui şi-l urma peste tot în castel. Fitz, ce suspectezi?

I-am dat un răspuns sincer.

— Exact ceea ce bănuieşti şi tu. Că prinţul nostru dăruit cu Har a fugit cu tovarăşa lui de vânătoare. Şi că nu e o coincidenţă. Nici talentul animalului, nici legătura dintre ei, nici dispariţia lui. Totul a fost plănuit.

Chade se încruntă, nevrând să-şi recunoască propriile suspiciuni.

— Pisica ar fi putut fi omorâtă când a fost răpit prinţul. Sau ar fi putut fugi.

— Mi-ai mai spus. Dar, dacă prinţul are Har şi e legat de pisică, ea n-ar fi fugit.

Taburetul era incomod, dar m-am încăpăţânat să rămân aşezat pe el. Am închis ochii. Câteodată, când trupul ţi-e obosit, mintea îşi ia zborul. Mi-am lăsat gândurile să rătăcească în voie.

— Ştii că am fost legat de trei animale. Mai întâi de Curiosul, căţeluşul pe care l-a luat Burrich de lângă mine. Pe urmă de Faur, când eram încă un copil. Ultima dată, de Ochi Întunecaţi. De fiecare dată, am simţit instantaneu legătura cu animalul. De Curiosul m-am legat fără să ştiu ce fac. Cred că s-a întâmplat pentru că eram singur. Pentru că, atunci când Faur mi-a oferit dragostea lui, am acceptat-o fără discriminare. Iar când furia şi ura lupului închis în cuşcă s-au potrivit perfect cu sentimentele mele, n-am mai făcut deosebire între noi. Am deschis ochii. Chade mă fixa. Nu-mi ridicasem ziduri, ştii. Am întors capul, uitându-mă în jos, la focul tot mai mic. Din câte mi s-a spus, în familiile cu Har, copiii sunt feriţi de el. Sunt învăţaţi să-şi ridice ziduri de mici. Mai târziu, când cresc, sunt trimişi să-şi găsească partenerul potrivit, aşa cum şi-ar căuta soţul sau soţia.

— Ce vrei să spui?

Mi-am reluat gândul de unde îl lăsasem.

— Regina a ales o mireasă pentru prinţul Dutiful de dragul unei alianţe politice. Dar dacă o familie cu Sânge Străvechi a făcut acelaşi lucru?

S-a lăsat o linişte prelungă. Am întors din nou capul spre Chade. Stătea cu ochii la foc. Aproape că vedeam cum îi lucrează mintea ca să pună ordine în implicaţiile celor sugerate de mine.

— O familie cu Sânge Străvechi alege intenţionat un animal de care să se lege prinţul. Ipoteze: Lady Bresinga are Har, se trage, aşa cum ai zis, dintr-un neam cu Sânge Străvechi. Au ştiut sau au bănuit că prinţul e şi el dăruit cu Har. Tăcu, ţuguie buzele, căzu pe gânduri, apoi continuă: Poate că ei au trimis

biletul care susţinea că prinţul are Har… Dar nu pricep ce avantaj ar fi obţinut din asta.

— Ce avantaj obţinem noi din căsătoria lui Dutiful cu o fată din Insulele Străine? O alianţă, Chade.

Îmi aruncă o căutătură urată.

— Pisica face parte din familia Bresinga şi ţine legătura cu ea? Poate influenţa acţiunile politice ale prinţului?

După tonul lui, ridiculiza posibilitatea.

— Încă n-am descâlcit toate iţele, am recunoscut. Dar cred că despre aşa ceva e vorba, chiar dacă singurul lor scop e să demonstreze că prinţul are Har, deci că cei ca el n-ar trebui căsăpiţi şi arşi pentru ceea ce sunt. Sau să câştige simpatia prinţului faţă de oamenii cu Har şi, prin el, a reginei.

Chade îmi aruncă o privire piezişă.

— Iată *un* motiv pe care l-aş putea accepta. Mai există şi posibilitatea şantajului. Odată ce l-au legat pe prinţ de un animal, pot pretinde favoruri politice, sub ameninţarea că îi vor dezvălui Harul. Întoarse capul. Sau pot încerca să-l reducă pe prinţ la stadiul de animal, dacă nu le respectăm cerinţele politice.

Ca de obicei, mintea lui Chade era capabilă să conceapă mult mai multe întorsături de situaţie decât a mea. Era aproape o uşurare să-mi rafineze el ideile. Nu voiam ca trupul sau mintea mentorului meu să eşueze. În foarte multe privinţe, el era încă scutul care mă ferea de restul lumii. I-am încuviinţat presupunerile în tăcere.

— Un motiv în plus să ne apucăm de treabă conform planului nostru, rosti el, ridicându-se. Vino şi aşază-te pe scaunul meu. Parcă eşti un papagal, cocoţat cum stai acolo; imposibil să te simţi confortabil. Toate manuscrisele susţin că cel ce-şi practică Meşteşugul trebuie să-şi găsească un loc comod, în care trupul să fie relaxat şi să nu ridice obstacole în calea minţii.

Am deschis gura să-i spun că Galen procedase cu noi exact invers. Când ne învăţa, ne chinuia trupurile în aşa hal, încât singura noastră cale de scăpare era cu mintea. Cuvintele mi-au rămas nerostite. N-avea rost să protestez sau să chibzuiesc la faptele lui Galen. Bărbatul pervers, care nu ştia ce înseamnă plăcerea, ne torturase pe toţi, iar pe aceia pe care

reuşise să-i înveţe ceva îi transformase într-o coterie absurd de loială prinţului Regal. Poate că acesta fusese, de fapt, scopul lui, să le înfrângă rezistenţa fizică şi judecata, pentru a-i integra în organizaţia la care visa.

M-am aşezat în scaunul lui Chade. Îi păstrase căldura şi forma corpului. Mi s-a părut ciudat să stau pe el în prezenţa lui. Parcă mă transformam în el. Cocoţat pe taburet, se uita la mine de sus. Îşi încrucişă braţele la piept şi se aplecă în faţă, ca să-mi rânjească cu superioritate.

— Stai comod?

— Nu, am recunoscut.

— Aşa-ţi trebuie, şopti el. Apoi, râzând, se ridică. Spune-mi cu ce te pot ajuta.

— Vrei să stau aici şi să-mi întrebuinţez Meşteşugul, sperând să-l găsesc pe prinţ?

— E chiar aşa de greu?

Întrebarea sunase sincer.

— Am încercat azi-noapte, câteva ceasuri bune. Nu s-a întâmplat nimic, în afară de faptul că m-am ales cu o durere de cap.

— Aha.

Păru descurajat, dar mă anunţă hotărât.

— Pur şi simplu va trebui să încercăm din nou. Căci altceva, adăugă el în şoaptă, ce-am putea face?

N-am ştiut ce răspuns să-i dau. M-am proptit de spătar şi-am încercat să mă relaxez. M-am holbat la poliţă, numai ca să-mi atragă atenţia un cuţit înfipt în lemn. Eu îl înfipsesem acolo cu ani în urmă. Nu era momentul să meditez la întâmplarea aceea, însă m-am pomenit vorbind.

— Azi m-am furişat în fosta mea cameră. Pare să fi rămas nelocuită de când am plecat.

— Aşa şi este. În castel se şopteşte că e bântuită.

— Glumeşti!

— Nu. Ia gândeşte-te! Bastardul cu Har a dormit acolo şi-a fost omorât în pivniţele castelului. Iată un început frumos pentru o poveste cu stafii. Pe lângă asta, lumea a zărit prin obloane pâlpâiri albastre noaptea, iar un grăjdar a spus că Omul însemnat priveşte în jos pe fereastră în nopţi cu lună plină.

— Tu ai păstrat-o goală.

— Nu sunt chiar lipsit de sentimente. Şi, timp îndelungat, am sperat că, într-o zi, te vei întoarce acolo. Dar destul despre asta. Avem de lucru.

— Regina nu mi-a pomenit de biletul în care se spune că prinţul are Har.

— Nu.

— Ştii cumva de ce?

Chade avu o scurtă ezitare.

— Poate că unele lucruri sunt atât de înfricoşătoare, că nici buna noastră regină nu se poate gândi la ele.

— Aş vrea să văd biletul.

— Şi ai să-l vezi. Mai târziu. După o pauză, mă întrebă cu asprime: Fitz, ai de gând să te apuci de treabă sau o mai tărăgănezi mult?

Am tras o gură de aer încurajatoare, am expirat încet şi mi-am fixat privirea pe focul micşorat. M-am uitat în miezul flăcărilor şi mi-am eliberat mintea de gânduri. M-am deschis în faţa Meşteşugului.

Mintea a început să mi se destindă. Mă gândisem mult, în ultimii ani, la cum s-ar putea descrie Meşteşugul. Nicio metaforă n-ar reuşi să-l redea cu exactitate. Asemenea unei bucăţi de mătase împăturite, mintea se desface şi se tot desface, lărgindu-se şi, într-un fel, subţiindu-se. Asta e o variantă. Alta ar fi că Meşteşugul seamănă cu un râu mare şi nevăzut, care curge fără oprire. Când te concentrezi voit asupra lui, curentul te poate prinde şi târî odată cu el. În apele acelea sălbatice, minţile se pot atinge şi contopi.

Nu există cuvinte sau comparaţii care să descrie Meşteşugul aşa cum e, după cum nu există cuvinte care să descrie mirosul de pâine proaspătă sau culoarea galben. Meşteşugul e Meşteşugul. Este magia moştenită a dinastiei Farseer, deşi nu mai aparţine doar regilor. Se întâlneşte, într-o măsură sau alta, la mulţi locuitori ai celor Şase Ducate. În unii arde suficient de intens pentru ca un om iscusit să le audă gândurile. Câteodată, pot influenţa gândurile celor pe care-i ating cu el. Mult mai puţini sunt cei capabili să şi-l trimită în explorare. Abilitatea aceasta e, de obicei, un fel de bâjbâială, dacă talentul nu e educat. Mi-am deschis mintea şi mi-am

lăsat conştiinţa să se răspândească, fără a spera să găsesc pe cineva.

Frânturi de gânduri se încâlceau în jurul meu ca algele. „Nu suport felul în care se holbează aia la iubitul meu”. „Aş vrea să-mi pot lua rămas-bun de la tine, tată”. „Grăbeşte-te acasă, mă simt aşa de rău”. „Eşti atât de frumoasă! Te rog, te rog, răsuceşte-te ca să mă poţi vedea, fă măcar atât pentru mine!” Majoritatea celor care-şi strigau gândurile cu atâta forţă habar n-aveau ce energie au. Niciunul nu-şi dădea seama că îi aud şi eu şi nici eu nu-i puteam face părtaşi la gândurile mele. Fiecare striga, surd, cu glasuri pe care le credeau mute. Niciunul nu era al prinţului Dutiful. Dintr-o zonă îndepărtată a turnului mi-a ajuns la urechi muzică. Mi-a distras puţin atenţia, dar am alungat-o şi m-am concentrat asupra scopului meu.

Nu ştiu câtă vreme am colindat printre minţile acelea neglijente, nici cât de departe am mers cu cercetatul. Limita Meşteşugului e dată de puterea talentului, nu de distanţă. Eu n-aveam cum să-mi măsor puterea, iar timpul nu există când eşti prins în strânsoarea Meşteşugului. Am încercat totuşi să mi-o măsor, cât de cât, agăţându-mă de trupul meu, de care eram conştient, în ciuda tentaţiei de-a lăsa Meşteşugul să mă absoarbă pentru totdeauna afară din el.

— Fitz, am murmurat, răspunzând la o întrebare, apoi am rostit cu glas tare: FitzChivalry.

Un buştean ateriză pe jăraticul din vatră, spărgând inima fierbinte a flăcărilor în tăciuni. O vreme, am rămas cu ochii la ei, încercând să pricep la ce anume mă uit. Am clipit şi-am simţit mâna lui Chade pe umăr. În aer mirosea a mâncare caldă. Am întors uşor capul. Pe masa joasă de lângă scaun era un platou. L-am privit lung, neştiind cum ajunsese acolo.

— Fitz? mă strigă Chade din nou.

Am încercat să-mi amintesc ce anume mă întrebase.

— Ce-i?

— L-ai găsit pe prinţul Dutiful?

Fiecare cuvânt căpăta treptat sens, până când am înţeles ce vrea.

— Nu, i-am răspuns, doborât de un val de oboseală. Nu l-am găsit.

Din cauza extenuării, îmi tremurau mâinile şi-mi plesnea

capul. Am închis ochii, dar nu m-am simţit mai uşurat. Şerpi de lumină se unduiau pe întuneric. Când i-am deschis, s-au suprapus peste imaginea odăii din faţa mea. Aveam senzaţia că-mi pătrunde prea multă lumină în cap. Valurile de durere mă dezorientau.

— Uite, bea asta.

Chade îmi puse o cană caldă în mâini. Am dus-o recunoscător la gură. Am luat o sorbitură pe care mi-a venit s-o scuip imediat. Nu era ceai din scoarţă de spiriduş împotriva durerii de cap, ci supă de vită. Am înghiţit-o în silă.

— Ceai din scoarţă de spiriduş, i-am reamintit. De el am nevoie acum. Nu de mâncare.

— Nu, Fitz. Adu-ţi aminte ce mi-ai spus chiar tu. Scoarţa de spiriduş reduce capacitatea de a folosi Meşteşugul, îţi amorţeşte talentul. Nu putem risca aşa ceva acum. Mănâncă. Îţi vei reface forţele.

M-am uitat ascultător la platoul cu mâncare. Felii de fructe în smântână şi pâine proaspătă. Un pahar cu vin şi felii roz de peşte la cuptor. Am aşezat cu grijă cana de supă lângă mâncarea respingătoare şi-am întors capul. Focul prindea curaj, scuipa limbi roşii, prea strălucitoare. Mi-am prins faţa în mâini, căutând întunericul, dar luminile continuau să danseze în faţa mea. Am vorbit cu buzele în palme.

— Am nevoie de scoarţă de spiriduş. Nu m-am mai simţit aşa de rău de mulţi ani, de când trăia Verity, de când Shrewd mi-a împrumutat forţele. Te rog, Chade. Nu pot nici să gândesc.

A plecat. Mi-am numărat bătăile inimii până la întoarcerea lui. Îmi zvâcneau tâmplele la fiecare bătaie. I-am auzit paşii iuţi şi mărunţi şi-am ridicat capul.

— Poftim, mi-a zis morocănos, punându-mi pe frunte o cârpă umedă.

Şocul mi-a tăiat răsuflarea. Am ţinut-o acolo şi parcă mi s-a mai potolit durerea. Mirosea a levănţică.

M-am uitat la Chade ca prin ceaţă. Nu avea nimic în mâini.

— Ceaiul din scoarţă de spiriduş? i-am reamintit.

— Nu, Fitz.

— Chade, te rog. Mă doare aşa de tare, că nu mai văd.

Fiecare cuvânt rostit era greu ca o piatră. Propria mea voce răsuna prea puternic.

— Ştiu. Ştiu, băiete. Dar va trebui să înduri. Manuscrisele spun că uneori e normal să ai asemenea dureri după ce întrebuinţezi Meşteşugul, dar că, în timp şi prin eforturi susţinute, vei învăţa să le controlezi. Încă o dată, nu sunt sigur că am înţeles bine, dar cred că are de-a face cu efortul depus şi ca să ieşi din trupul tău, şi ca să nu te pierzi. Cu vremea, vei învăţa să reduci încordarea şi…

— Chade! N-am vrut să strig, dar am strigat. Am nevoie de ceaiul ăla afurisit. Te rog! Dintr-odată, am devenit stăpân pe mine însumi. Te rog, am repetat calm, spăşit. Te rog, dă-mi ceaiul. Ajută-mă să-mi treacă durerea, pe urmă pot asculta ce spui.

— Nu, Fitz.

— Chade. Mi-am dat glas fricii: O asemenea durere îmi poate provoca o criză.

I-am observat licărul de nesiguranţă din ochi.

— Nu cred. În plus, sunt lângă tine, băiete. O să am grijă de tine. Trebuie să încerci să treci peste asta fără ceai. De dragul lui Dutiful. Al celor Şase Ducate.

Refuzul lui m-a lăsat fără cuvinte. Mă luptam cu durerea şi sfidarea din mine.

— Bine, am rostit nervos. Am scoarţă de spiriduş în rucsacul din camera mea.

Am încercat să mă conving să mă ridic. După o clipă de linişte, Chade a recunoscut în silă.

— Ai avut scoarţă de spiriduş în rucsacul din camera ta. A dispărut. La fel şi provizia de carryme.

Mi-am dat la o parte cârpa de pe frunte şi i-am aruncat o căutătură cruntă. Furia îmi creştea odată cu durerea.

— N-ai dreptul. Cum îndrăzneşti?

— Îndrăznesc atât cât mi-o cere nevoia. Şi nevoia mea e mare. Mă săgetă provocator cu ochii lui verzi. Tronul are nevoie de talentul pe care numai tu îl ai. Nu voi permite să-ţi fie afectat Meşteşugul de absolut nimic.

Nu şi-a luat ochii de la mine, însă eu nu reuşeam să-mi focalizez privirea asupra lui. În jurul său, lumina ardea şi mă împungea în creier. Cu mare greutate m-am stăpânit să nu arunc cu cârpa în el. Ca şi când mi-ar fi ghicit gândul, mi-a luat compresa şi mi-a dat una rece în locul ei. Nu mă ajuta aproape

deloc, dar am pus-o pe frunte şi m-am lăsat pe spătar. Îmi venea să plâng de frustrare şi suferinţă. Cu compresa pe frunte, am rostit:

— Durere. Asta înseamnă pentru mine să fiu un Farseer. Durere şi faptul că sunt folosit.

Chade nu-mi răspunse. Aşa mă mustra el cel mai tare, lăsând liniştea să mă oblige să-mi aud propriile cuvinte la nesfârşit. Îmi luă compresa de pe frunte şi-mi dădu imediat alta. Cât mi-am apăsat-o pe ochi, mi-a spus.

— Durere şi faptul că sunt folosit. Am avut şi eu parte de asta, ca Farseer. Şi Verity, şi Chivalry, şi Shrewd, înaintea lor. Dar ştii că nu e doar atât la mijloc. Dacă ar fi, nu te-ai afla aici.

— Poate, am recunoscut, morocănos. Oboseala mă învingea. Nu voiam decât să mă ghemuiesc în jurul durerii mele şi să dorm, dar m-am luptat cu mine însumi. Poate, dar nu-i destul. Nu ca să trec prin aşa ceva.

— Şi ce altceva mai vrei, Fitz? De ce eşti aici?

Ştiam că-mi pusese o întrebare retorică, dar mă frământam de prea multă vreme. Răspunsul îmi stătea pe buze şi durerea m-a făcut să vorbesc fără să gândesc. Am ridicat un colţ al cârpei şi l-am privit cu ochi mijiţi.

— Sunt aici pentru că vreau un viitor. Nu pentru mine, ci pentru băiatul meu. Pentru Hap. Chade, n-am făcut nimic din ce-ar fi trebuit. Nu l-am învăţat nimic, nici să lupte, nici cum să-şi ducă traiul. Trebuie să-l dau ucenic la un meşter bun. Gindast. De la el vrea Hap să înveţe. Vrea să devină tâmplar, iar eu ar fi trebuit să mă gândesc din timp la asta şi să pun bani deoparte, dar n-am făcut-o. Şi acum, iată că Hap a ajuns la vârsta când trebuie să înveţe, iar eu n-am ce să-i ofer. Banii pe care i-am economisit nu sunt destui pentru…

— Mă pot ocupa de asta, spuse Chade calm, dar apoi întrebă nervos: Sau credeai că n-o voi face?

Probabil că mă trădă expresia feţei, pentru că se aplecă spre mine cu sprâncenele apropiate şi exclamă:

— Ţi-ai zis că trebuie să faci asta ca să-mi poţi cere ajutorul, nu-i aşa?

Cârpa umedă era tot în mâna lui. O trânti mânios pe lespedea de piatră.

— Fitz, ai…

Lăsă propoziţia neterminată. Se ridică şi se îndepărtă de mine. Îmi lăsă impresia că pleacă de tot, dar se opri la masa de lucru şi la căminul nefolosit din partea opusă a camerei. Ocoli încet masa, cu ochii la ea şi la rafturile cu manuscrise şi unelte, ca şi când ar fi căutat un obiect rătăcit. Am împăturit compresa rămasă la mine şi mi-am pus-o pe frunte, dar l-am privit pe furiş, printre degete. O vreme, am tăcut amândoi.

Când se întoarse la mine, păru mai liniştit, dar şi mai bătrân. Luă o altă cârpă din vasul de ceramică, o stoarse, o împături şi mi-o întinse. Făcând schimb de comprese, îmi spuse:

— Mă voi ocupa de ucenicia lui Hap. Ai fi putut să mi-o ceri când am venit la tine. Sau ai fi putut să-l aduci pe băiat la Buckkeep cu ani în urmă, iar eu aş fi avut grijă să primească o educaţie decentă.

— Ştie să scrie, să citească şi să socotească, am spus în apărarea mea. M-am ocupat de asta.

— Foarte bine, veni răspunsul lui rece. Mă bucur să aud că ai avut măcar atâta simţ practic.

N-aveam ce replică să-i dau. Mă copleşeau şi durerea, şi oboseala. Ştiam că-l jignisem, dar nu consideram că era vina mea. De unde să ştiu că era atât de dornic să mă ajute? Cu toate astea, mi-am cerut iertare.

— Chade, îmi pare rău. Ar fi trebuit să ştiu că m-ai fi ajutat.

— Da, încuviinţă el nemilos. Ar fi trebuit. Şi-ţi pare rău. Nu mă îndoiesc de sinceritatea ta. Dar îmi aduc aminte că te-am avertizat, cu ani în urmă, că vorbele astea au efect o dată, apoi încep să sune a gol. Fitz, mă doare când te văd aşa.

— Începe să-mi treacă, am minţit.

— Nu durerea de cap, prostule. Mă doare că eşti… aşa cum ai fost întotdeauna, de când… la naiba. De când ai fost luat de lângă mama ta. În ciuda a tot ce-am… După atâţia ani, încă n-ai încredere în nimeni?

N-am zis nimic, chibzuind la spusele lui. O iubisem pe Molly, însă nu-i încredinţasem secretele mele. Legătura mea cu Chade era la fel de importantă ca însuşi corpul meu, dar nu crezusem că el va face totul pentru Hap, numai de dragul trecutului nostru comun. Burrich. Verity. Kettricken. Lady Patience. Starling. Nu m-am deschis în faţa niciunuia dintre ei.

— Am încredere în bufon, i-am răspuns, întrebându-mă dacă

era adevărat.

Era, m-am asigurat. Bufonul ştia aproape totul despre mine. Asta însemna încredere, nu?

— Asta-i bine, zise Chade, după câteva momente. Că ai încredere în cineva. Întoarse capul şi vorbi cu flăcările. Ar trebui să te forţezi să mănânci. Stomacul ar putea să protesteze, dar ştii că ai nevoie de hrană. Adu-ţi aminte cum trebuia să-l forţăm pe Verity să mănânce când îşi folosea Meşteşugul.

Aproape că mă durea tonul lui neutru. Atunci mi-am dat seama că el sperase să insist că am, totuşi, încredere în el. N-ar fi fost adevărat şi nu l-aş fi minţit. M-am tot întrebat ce să-i spun în schimb. Am vorbit fără să gândesc.

— Chade, te iubesc. Numai că…

Se întoarse brusc spre mine.

— Taci, băiete. Nu mai spune nimic. Mi-e de-ajuns, adăugă cu glas parcă implorator. Îmi puse mâna pe umăr şi mă strânse tare. Nu-ţi cer ce nu-mi poţi da. Eşti aşa cum te-a modelat viaţa. Şi cum te-am modelat eu, Eda să se îndure de mine. Acum fii atent la mine. Mănâncă. Forţează-te, dacă trebuie.

Ar fi fost inutil să-i spun că era destul să văd şi să simt miros de mâncare ca să mi se facă greaţă. Am inspirat adânc şi-am dat pe gât supa de vită fără să respir. Fructele cu smântână aveau gust de noroi, peştele puţea, iar cu pâinea era să mă înec, dar m-am silit s-o înghit mestecată numai pe jumătate. Încă o gură de aer şi-am băut şi vinul. Când am pus cana jos, mi s-a întors stomacul pe dos şi m-a apucat ameţeala. Vinul era mai tare decât crezusem. Am ridicat ochii spre Chade. Se uita la mine disperat, cu gura întredeschisă.

— Nu aşa am vrut să spun, şopti.

Am dat din mână a nepăsare. Mi-era frică să deschid gura ca să vorbesc.

— Ar fi mai bine să te culci, îmi propuse cu teamă.

Am încuviinţat în tăcere şi m-am ridicat în picioare. Îmi deschise uşa, îmi dădu o lumânare, apoi rămase în capătul pasajului, luminându-mi calea până când mă pierdu din vedere. Mi se părea imposibil să ajung la camera mea de la capătul pământului, dar, până la urmă, am ajuns la intrarea secretă. Oricât îmi era de greaţă, tot am stins lumânarea

înainte şi am mijit ochii prin orificiu înainte de-a declanşa mecanismul care să-mi dea voie să intru în camera mea. Acolo nu ardea nicio lumânare. Nu conta. Am bâjbâit în bezna apăsătoare şi-am trântit uşa după mine. Din câţiva paşi am ajuns la pat şi m-am trântit în el. Era prea cald şi mă deranjau hainele de pe mine, dar eram prea obosit ca să mă dezbrac. Bezna era atât de deasă, încât nu-mi dădeam seama dacă ţineam ochii închişi sau deschişi. Măcar nu mă mai ardeau luminile de sub pleoape. Am rămas treaz în noapte, tânjind după răcoarea paşnică a pădurii.

Prin zidurile groase ale odăii mele nu răzbătea niciun sunet. Mă izolau de întuneric. Parcă eram închis într-un mormânt. Am închis ochii şi-am ascultat cum îmi bubuie capul în ritmul bătăilor inimii. Stomacul îmi protesta nemulţumit. Am inspirat adânc. „Pădure”, mi-am zis. „Noapte. Copaci. Pajişte.” Căutam mângâierea familiară a naturii. Mi-am zugrăvit singur detaliile. O briză uşoară clătina vârful copacilor. Stelele pâlpâiau printre petice de nori în mişcare. Răcoare şi mireasma plină a pământului. Mi-a dispărut încordarea şi, odată cu ea, şi durerea. Am alunecat în imaginaţia mea. Pe pământul bătătorit de la picioarele mele se ghiceau urme de vânat. Înaintam încet prin beznă, în urma tovarăşei mele.

Ea avansa mai tăcută decât noaptea, cu paşi siguri şi iuţi. Oricât încercam, nu puteam ţine pasul cu ea. Nici măcar n-o vedeam. Ştiam pe unde merge pentru că-i simţeam mirosul în aer sau auzeam foşnetul slab al tufelor în faţa mea. Pisica mea o urmărea, însă eu nu eram destul de rapid.

— Aşteaptă, le-am strigat.

Să aştept? m-a ironizat ea. *Să aştept să distrugi tu vânătoarea de noapte? Nu. Nu voi aştepta. Te vei grăbi tu, dar în linişte. N-ai aflat nimic despre mine? Am călcătura uşoară, sunt Prietena Nopţii şi Urmăritoarea Umbrelor. Fii şi tu la fel, vino, vino, vino să împărţi noaptea cu mine.*

M-am grăbit în urma ei, ameţit de noapte şi de prezenţa ei, atras ca molia de flacăra lumânării. Avea ochi verzi. Ştiam, pentru că mi-o spusese chiar ea. Avea şi plete negre. Tânjeam s-o ating, dar era înşelătoare şi zeflemitoare, mi-o lua înainte întotdeauna, nu mi se arăta niciodată, cu atât mai puţin nu mă lăsa să pun mâna pe ea. Puteam doar să fug după ea noaptea,

răsuflarea arzându-mă în piept. Nu mă plângeam. Aveam să mă dovedesc demn de ea şi s-o cuceresc.

Dar inima îmi bătea să-mi sară din piept şi plămânii îmi ardeau. Am ajuns în vârful unui deal şi m-am oprit să-mi trag sufletul. În faţa mea se întindea priveliştea splendidă a văii unui râu. Luna plutea, rotundă şi galbenă. Străbătusem o distanţă atât de mare vânând doar într-o singură noapte? Departe, la picioarele mele, zidurile din Galeton păreau o grămadă de pietre pe malul râului. Câteva lumânări răzleţe sclipeau galbene la ferestrele castelului. Oare cine stătea la lumina lor, în timp ce restul locuitorilor dormeau?

Ţi-e dor să dormi într-o cameră înăbuşitoare, îngropat sub pături? Aşa ai irosi o noapte ca asta? Păstrează-ţi somnul pentru clipele în care te va încălzi soarele, în care vânatul se ascunde în vizuină sau în bârlog. Acum vânează, nepriceputul meu prieten. Vânează cu mine! Depăşeşte-te pe tine însuţi. Învaţă să fii una cu mine, să gândeşti ca mine, să te mişti ca mine, altfel mă vei pierde pentru totdeauna.

Am plecat după ea. Gândurile mi se agăţau de ceva, întârziindu-mă. Aveam ceva de făcut chiar în clipa aceea. Trebuia să spun ceva cuiva în momentul acela. Speriat, m-am oprit în loc. Gândul mă împărţea în două. O jumătate din mine trebuia să plece, trebuia să vâneze la călcâiele ei, ca să nu mă lase în urmă. Cealaltă jumătate rămânea pe loc. Trebuie să-i spun acum. Chiar acum. M-am desprins de mine, separându-mă, dar ţinându-mă strâns de lucrurile pe care le aflasem. Pâlpâiau la marginea puterii mele de înţelegere, ameninţând să devină absurdităţile unui vis pe cale să se sfârşească. M-am agăţat de gândul acela, abandonând orice altceva. Am ţinut de el cu toată puterea. L-am rostit cu glas tare. M-am legat de cuvânt, n-am dat drumul gândului. Nu-l lăsa să plece, nu-l lăsa să dispară odată cu visul.

— Galeton!

Am rostit cuvântul cu glas tare, şezând în capul oaselor, în bezna sufocantă. Cămaşa transpirată mi se lipise de piele. Durerea de cap îmi revenise, însoţită de clopote grele, care băteau nestingherite. N-avea importanţă. Am coborât din pat clătinându-mă şi-am început să pipăi pereţii invizibili.

— Galeton, am repetat cu voce tare, ca să nu uit cuvântul.

Prinţul Dutiful vânează lângă Galeton.

Capitolul XIV

LAUREL

Există o anumită piatră neagră, deseori cu vinişoare fine, albe sau argintii, folosită intens de Străbuni în arhitectura lor. Se găseşte într-o carieră din tărâmurile sălbatice de dincolo de Regatul Munţilor, dar e sigur că există şi alte surse, pentru că e greu şi să-ţi imaginezi cum altfel s-ar fi construit din ea clădiri atât de înalte, în locuri atât de îndepărtate. Muntenii o întrebuinţau nu numai la ridicatul clădirilor, ci şi al monoliţilor pe care îi plasau la anumite răscruci. Dacă ne gândim că drumurile construite de Străbuni au câteva însuşiri bizare, ne dăm seama că ele conţin o variantă a pietrei care există pe sol sau sub formă de pietriş. Oriunde au construit Străbunii, piatra a fost materialul lor preferat. Monumente din această piatră se întâlnesc chiar şi în locurile pe care ei le-au vizitat numai sporadic. O cercetare atentă a Martorilor de Piatră din Buckkeep ne va convinge că, deşi roşi de intemperii sau vandalizaţi intenţionat de oameni în trecut, piatra din care sunt făcuţi e de acelaşi tip. Unii au sugerat că Martorii din Buckkeep şi alte „pietre ale jurământului” din cele Şase Ducate au fost înălţate de Străbuni pentru cu totul alte scopuri.

M-am trezit în patul cu baldachin al lui Chade, în camera din turn. M-am dumirit mai greu la început, până m-am convins că nu visez din nou. Eram treaz de-a binelea. Nu-mi aminteam când mă culcasem, doar că mă aşezasem puţin pe marginea patului. Purtam aceleaşi haine de cu o zi înainte.

M-am ridicat precaut în şezut. Baroasele şi nicovalele din capul meu se odihneau. În locul lor, bătea monoton o tobă. Eram singur, dar cineva fusese în cameră nu de mult. Lângă foc aburea apă de spălat şi un castron mic cu terci de ovăz acoperit, ţinut la cald. Imediat ce le-am văzut, le-am şi folosit. Stomacul meu refuza şi acum hrana, dar am mâncat, ştiind că aşa trebuia. M-am spălat, am pus de ceai şi m-am dus la masa de lucru. Pe ea se întindea o hartă mare a ducatului Buck, cu

colţurile fixate de un mojar, două pistiluri şi o ceaşcă de ceai. Pe hartă stătea un pahar de vin cu gura în jos. Când l-am ridicat, am văzut că acoperea numele Galeton. Era pe un afluent al râului Buck, la nord-vest de Buck, de partea cealaltă a râului, cum priveai din Buckkeep. Nu fusesem niciodată acolo. Am încercat să-mi amintesc ce ştiam despre Galeton. Am terminat repede. Nu-mi aminteam absolut nimic.

Harul m-a alertat de prezenţa lui Chade şi m-am întors când s-a deschis larg uşa tainică. A intrat repede în cameră. Era roşu în obraji de la aerul dimineţii, iar în părul alb avea sclipiri argintii.

— A, te-ai trezit. Excelent, mă salută el. Am reuşit să aranjez ca Lordul Auriu să ia dejunul mai devreme, deşi servitorul lui lipseşte. M-a asigurat că va fi gata de călătorie peste câteva ore. A găsit deja o scuză pentru plecarea lui.

— Care? am întrebat eu cam buimac.

Chade izbucni în râs.

— Pene de toate felurile. Lordul Auriu are mai multe pasiuni, care de care mai interesante, dar în ultimul timp e fascinat de pene. Cu cât mai mari şi mai sclipitoare, cu atât mai frumoase. Galeton se învecinează cu o regiune muntoasă împădurită, unde trăiesc mulţi fazani, ierunci şi păsări-fluier. Păsările-fluier au nişte pene nemaipomenite, mai ales în coadă. Lordul a trimis deja un mesager la Lady Bresinga din Galeton, ca s-o roage să-l primească la ea cât va sta acolo, căutând pene. Nu va fi refuzat. Lordul Auriu e prezenţa cea mai nouă şi mai populară de la curtea din Buckkeep din ultimii zece ani. Dacă-l va găzdui la conacul ei, va da lovitura printre cei de rangul ei.

Chade a tăcut, dar cel care şi-a tras răsuflarea am fost eu, nu el. Am scuturat din cap de parcă aş fi vrut să-mi aşez creierul la loc şi să pricep tot ce mi-a spus.

— Bufonul merge la Galeton ca să-l găsească pe Dutiful?

— A-a! mă avertiză Chade. Lordul Auriu merge la Galeton ca să vâneze păsări. Servitorul lui, Tom Badgerlock, îl va însoţi, fireşte. Sper ca, în timp ce urmăriţi bietele zburătoare, să daţi de urma prinţului. Dar aceasta este, bineînţeles, misiunea noastră secretă.

— Adică merg şi eu cu el.

— Evident. Chade mă studie cu ochi mijiţi. Te simţi bine, Fitz?

Pari cam încet la minte în dimineaţa asta.

— Aşa şi sunt. Parcă toate se întâmplă prea repede.

Nu i-am spus că mă obişnuisem să-mi organizez singur viaţa şi călătoriile. Mi se părea ciudat să trăiesc din nou ca altă persoană. Mi-am înăbuşit protestele. La ce mă aşteptasem? Dacă era să-l aduc înapoi pe prinţul Dutiful, atunci aşa trebuia să fie. M-am străduit să-mi pun ordine în gânduri.

— Lady Bresinga are şi o fată?

Chade chibzui o clipă.

— Nu. Doar un fiu, pe Civil. Cred că a avut grijă de o verişoară un timp. Fillip Bresinga. Cred că are… să vedem… treisprezece ani acum. S-a întors acasă primăvara trecută.

Am clătinat din cap şi a negare, şi a mirare. Era limpede că Chade se informase noaptea trecută despre familia Bresinga.

— Am perceput o femeie, nu un copil. O femeie… atrăgătoare.

Aproape că spusesem „seducătoare”. Gândindu-mă la experienţa din noaptea trecută, visul a devenit al meu şi mi-am adus aminte prea bine cum mi-a încălzit sângele. Ce ispită! Ce provocare! M-am uitat scurt la Chade. Mă privea cu o expresie de panică totală. I-am pus întrebarea evidentă:

— Dutiful s-a arătat interesat cumva de o femeie? Oare să fi fugit împreună?

— Ferească-ne Eda, exclamă el îngrozit. Nu. Nega ideea cu disperare. Nu există nicio femeie în viaţa lui Dutiful, nici măcar o fată pe care s-o considere atrăgătoare. Am fost foarte atenţi să nu-i dăm ocazia să aibă o asemenea legătură. Kettricken şi cu mine am hotărât demult că aşa e cel mai bine. N-a vrut să-şi vadă fiul ca tine, adăugă el ceva mai potolit, obligat să aleagă între dragoste şi datorie. Nu te-ai întrebat niciodată cum ar fi fost dacă n-ai fi iubit-o pe Molly, dacă ai fi acceptat să te însori cu Lady Celerity?

— Ba da. Dar nu voi regreta niciodată că am iubit-o pe Molly.

Cred că răspunsul meu vehement îl convinse să schimbe tactica.

— Nu există o asemenea dragoste în viaţa lui Dutiful, declară el categoric.

— N-a existat. Poate că există acum, l-am contrazis.

— Atunci sper să fie o aventură trecătoare, una care să fie…

— îşi căută cuvintele – încheiată repede, rosti el, strâmbându-se nemulţumit de propria alegere. Băiatul e deja promis. Nu te uita aşa la mine, Fitz.

M-am supus şi am întors capul.

— Nu cred că o cunoaşte de multă vreme. Parte din atracţia ei era misterul.

— Atunci trebuie să ne străduim să-l recuperăm cât mai repede, până nu se întâmplă vreo nenorocire.

Următoarea întrebare pe care i-am pus-o mă privea direct.

— Şi dacă nu vrea să fie recuperat? am rostit cu glas scăzut.

Chade nu-mi răspunse imediat.

— Trebuie să faci cum crezi că e mai bine, îmi spuse cu sinceritate.

Probabil că mi se citea şocul pe chip, pentru că începu să râdă.

— Pentru că n-are rost să ne ascundem după degete, pretinzând că ai face altfel, nu? Inspiră şi oftă din adâncul sufletului. Fitz, numai atât te rog: priveşte lucrurile în ansamblu. Inima unui băiat e un lucru preţios, aşa cum e şi viaţa unui bărbat. Dar bunăstarea locuitorilor din cele Şase Ducate şi din Insulele Străine e şi mai preţioasă. Aşa că fă cum crezi că e mai bine. Dar asigură-te că te-ai gândit bine înainte.

— Nu-mi vine să cred că-mi dai mână liberă! am exclamat.

— Nu? Păi, e posibil să te cunosc mai bine decât îţi închipui.

— Da, aşa este, am recunoscut, dar m-am întrebat dacă mă cunoştea într-adevăr atât de bine pe cât credea.

— Ai venit numai de două zile şi eu deja te pun iar pe drumuri, remarcă dintr-odată. Mă bătu pe umăr, zâmbindu-mi cam silit. Crezi că poţi fi gata de plecare într-un ceas?

— Nu prea am ce împacheta. Dar va trebui să fac un drum în oraş, să-i las vorbă lui Hap la Jinna.

— Mă ocup eu de asta, se oferi Chade.

— Jinna nu ştie să citească şi, dacă e să fiu Tom Badgerlock, atunci nu-mi permit să facă alţii comisioane în locul meu. Mă duc eu.

Nu i-am spus că voiam să merg la ea personal.

— Cum vrei. Stai să-i scriu o scrisoare meşterului Gindast, să i-o dea Hap când se duce să vorbească cu el despre ucenicia lui. De rest mă voi îngriji cu discreţie, îţi promit. Tâmplarul va

crede că îl ia pe Hap făcând o favoare unuia dintre clienţii lui cei mai influenţi. Făcu o mică pauză. Ştii, tot ceea ce-i putem oferi băiatului e şansa să arate ce poate. Nu-l pot obliga pe meşter să-l ţină dacă e neîndemânatic sau leneş. Zâmbi larg la privirea mea indignată. Dar sunt sigur că Hap nu-i aşa. Dă-mi un minut să compun scrisoarea.

I-a luat mai mult de un minut, bineînţeles. Când, în cele din urmă, aveam scrisoarea în mână, alergam să recuperez timpul pierdut al dimineţii. L-am întâlnit pe Lordul Auriu în camera lui când am ieşit din odăiţa mea întunecoasă. A plescăit nemulţumit din limbă, văzând că port hainele în care dormisem peste noapte, şi mi-a poruncit să le iau pe cele noi de la croitor, ca să îmbrac veşminte ca lumea în călătorie. M-a anunţat că aveam să călătorim singuri şi repede. Lordul Auriu avea deja reputaţia de a fi excentric şi de a-i plăcea aventura. Nimeni nu se va mira că pleacă într-o asemenea expediţie. Mi-a mai spus că alesese el însuşi o iapă pentru mine şi că tocmai se ocupase să fie potcovită. Puteam s-o iau chiar eu de la fierar. Presupunea că doream să-mi aleg singur harnaşamentul, aşa că mi-a dat o scrisoare de credit şi pentru asta înainte de a mă trimite la treabă. Nicio clipă nu a renunţat la manierele Lordului Auriu, iar eu m-am purtat ca Tom Badgerlock. Acestea erau rolurile în care trebuia să intrăm cât mai repede. Nu aveam voie să greşim nici măcar o dată după ce ieşeam în lume. Când, în sfârşit, am plecat în oraş, aveam o groază de comisioane de făcut şi soarele urca prea repede pe cer.

Croitorul a vrut să mă întârzie pentru o ultimă probă şi retuşurile finale. L-am refuzat şi nici măcar n-am desfăcut pachetul cu haine ca să le verific. Mi-am dat seama că Scrandon era obişnuit să facă un adevărat spectacol din prezentarea hainelor, dar i-am tăiat elanul spunându-i că Lordul Auriu mi-a cerut să mă grăbesc. A pufnit şi-a spus că nu-şi asumă răspunderea dacă hainele nu se potrivesc. L-am asigurat că nu mă voi plânge şi-am ieşit iute din atelier cu ditamai pachetul enervant sub braţ.

M-am dus la prăvălia Jinnei, dar acolo am rămas cu buzele umflate. Nu era acasă, iar nepoata ei nu ştia când avea să se întoarcă. Fennel mi-a ieşit în întâmpinare. *Mă iubeşti. Ştii că*

mă iubeşti. Ia-mă în braţe.

Mi s-a părut o prostie să nu-l ascult. L-am luat în braţe. Şi-a înfipt ghearele în umărul meu şi s-a gudurat silitor de vesta mea cu capul.

— Jinna a plecat pe dealuri ieri-dimineaţă. Şi-a petrecut noaptea acolo, ca să culeagă ciuperci în zori. S-ar putea întoarce dintr-o clipă într-alta, s-ar putea întoarce numai după lăsarea întunericului, îmi spuse Miskya. Fennel, nu fi obraznic. Vino-aici.

Îmi luă pisica din braţe, ţâţâind văzând părul auriu care mi se lipise de vestă.

— Nu-i nimic, stai liniştită. Dar, ştii, mă simt cam stânjenit, m-am scuzat şi i-am zis că stăpânul meu se hotărâse peste noapte să plece într-o călătorie, iar eu trebuia să-l însoţesc.

I-am lăsat scrisoarea compusă de Chade pentru Hap şi un bilet de la mine pentru băiat. Ochi Întunecaţi nu se va bucura să ajungă în oraş şi să afle că am plecat. Şi nici nu se va mulţumi să zacă acolo, aşteptându-mă. Mi-am dat seama cu întârziere că îl lăsam pe capul Jinnei nu numai pe Hap, ci şi pe lup, poneiul şi căruţa până la întoarcerea mea. Oare nu mă putea ajuta Chade? N-aveam niciun ban să le las, doar profunda mea recunoştinţă şi asigurarea că le voi plăti toate cheltuielile făcute din cauza lor.

— Mi-ai mai spus, Tom Badgerlock, mă dojeni ea blând, făcând haz de necazul meu. Fennel se gudură de bărbia ei şi mă privi cu asprime. De trei ori mi-ai spus că te vei întoarce curând şi ne vei plăti bine. Stai liniştit, fiul tău va fi pe mâini bune şi-l vom primi bine, cu sau fără plată. Nu cred că i-ai cerut bani mătuşii când ai primit-o în casa ta.

Mi-am dat seama că pălăvrăgisem într-una, ca o găină speriată. Am făcut un efort şi nu i-am mai explicat încă o dată cât de urgentă era treaba mea şi cât de tare mă grăbeam. Când, în sfârşit, am terminat cu mulţumirile mele fâstâcite, nu mai ştiam unde mi-e capul de ameţeală, gândurile mi se împrăştiaseră, ca şi când o parte din mine era cu Ochi Întunecaţi şi cu Hap, iar alta în odaia din turnul castelului. Mă simţeam vulnerabil şi expus.

— La revedere, atunci, i-am spus Miskyei.

E mai plăcut să dormi la soare. Trage un pui de somn cu

pisica, mi-a propus Fennel, iar Miskya mi-a urat drum bun.

Îndepărtându-mă de casa Jinnei, a început să mă roadă vina. Îmi lăsam responsabilităţile pe umeri străini. Am negat categoric că mă simţeam dezamăgit că n-o întâlnisem pe Jinna înainte de plecare. Sărutul pe care voise să mi-l dea atârna în aşteptare, ca o conversaţie neîncheiată, dar am refuzat să mă gândesc unde ne-ar fi dus. După cât de complicate erau lucrurile, ultimul lucru la care trebuia să-mi stea capul era cum să le complic şi mai mult. Dar de-abia aşteptasem să mă întâlnesc din nou cu ea, iar faptul că nu avusesem parte nici de atâta bucurie îmi scădea pofta de călătorit.

Căci mă încânta ideea că plecam din nou la drum. Vina pe care o simţisem lăsându-l pe Hap în grija altora era o reflecţie ciudată a sentimentului de libertate pe care îl încercam la gândul întreprinderii noastre. În scurt timp, bufonul şi cu mine urma să plecăm împreună într-un loc numai de El ştiut, de capul nostru. Drumul promitea să fie plăcut, vremea, bună, iar tovărăşia, excelentă. Avea să fie mai degrabă o vacanţă decât o misiune. Visul din noaptea anterioară îmi atenuase mult temerile legate de prinţ. Pe băiat nu-l păştea nicio primejdie fizică. Ameţit de noapte şi de femeia pe care o urmărea, singura în pericol era inima lui tânără, iar de pericolul acela nimeni nu-l putea scăpa. Ca să fiu sincer, însărcinarea nici nu mi se părea atât de dificilă. Ştiam unde să-l căutăm pe băiat şi, cu sau fără lupul meu, mă pricepeam foarte bine să iau urma cuiva. Dacă Lordul Auriu şi cu mine nu reuşeam să-l scoatem imediat pe prinţ din Galeton, atunci aveam să-i caut urma pe dealurile înconjurătoare. În niciun caz nu aveam să lipsim mult. Cu conştiinţa puţin mai uşurată, m-am dus la fierar.

Nu mă aşteptasem la un cal grozav. Dimpotrivă, mă temusem că Lordul Auriu se folosise de simţul umorului al bufonului când mi-l alesese. Am găsit-o pe fata fierarului răcorindu-se cu apă de ploaie din butoi şi i-am spus că am venit să iau calul trimis de Lordul Auriu la potcovit. Ea a înclinat din cap în semn că a înţeles, iar eu am rămas pe loc, aşteptând. Era foarte cald afară. Nu intenţionam să intru în atelierul meşterului, unde te asurzeau zgomotele şi te dobora arşiţa iadului.

Fata a revenit destul de iute, aducând o iapă neagră, cu picioare subţiri. I-am dat ocol şi am ridicat ochii spre ea. Mă privea tot aşa de precaut cum o priveam şi eu. Părea sănătoasă şi neafectată de prea mult stat în grajd. Mi-am întins uşor Harul către ea. A fornăit şi a refuzat să se uite la mine. N-o interesau prieteniile cu oamenii.

— A fost o adevărată pacoste la potcovit, mi-a strigat fierarul transpirat, ieşind din atelier. Nici n-a catadicsit să ridice piciorul ca să poată omul lucra. Dă din picioare dacă are ocazia, fii atent. Şi a-ncercat s-o muşte pe fata mea. Dar numai cât a trebuit potcovită. Pe urmă s-a purtat destul de frumos.

I-am mulţumit că m-a prevenit şi i-am dat punga cu bani promisă de Lordul Auriu.

— Ştii cumva cum o cheamă? l-am întrebat.

Fierarul şi-a ţuguiat buzele şi-a scuturat din cap.

— N-am mai văzut-o până azi-dimineaţă. Dacă a avut nume, probabil că şi l-a pierdut când a fost vândută. Spune-i cum vrei, mai mult ca sigur că n-o să te ia în seamă.

Am lăsat deoparte problema numelui iepei. Am luat-o de căpăstrul uzat şi-am dus-o la şelar. Am cumpărat un harnaşament modest şi folositor. Deşi m-am târguit, tot am rămas uimit de preţul care mi s-a cerut. Expresia de pe faţa şelarului îmi arăta clar că mă considera nerezonabil. Ieşind din atelier cu harnaşamentul, m-am întrebat dacă avea dreptate. Nu mai trebuise să cumpăr hamuri până atunci. Poate că tocmai din cauza preţului piperat fusese Burrich obsedat să le repare.

Iapa fusese nărăvaşă când probasem diferite şei pe ea, iar când am încercat s-o călăresc, s-a tras la o parte. Odată urcat în spinarea ei, s-a supus comenzilor pe care i le-am dat din frâu şi din genunchi, dar cam neîndemânatică. M-am încruntat, dar m-am forţat să am răbdare cu ea. Poate că, după ce aveam să ştim fiecare cât poate pielea celuilalt, avea să mă slujească mai cu spor. Iar dacă nu, ei, atunci se cerea răbdare ca să dezveţi un cal de proaste obiceiuri. Mai bine să mă pregătesc de acum pentru asta. Călărind-o cu atenţie pe străzile în pantă din Buckkeep, mi-am zis că poate în tinereţe fusesem mult mai răsfăţat decât crezusem. Cai

nemaipomeniţi, harnaşament de calitate, arme grozave, haine frumoase, mâncare din belşug: prea le luasem pe toate drept sigure.

Un cal? Aş putea învăţa un cal orice trebuie învăţat. La ce-ţi trebuie un cal?

Ochi Întunecaţi mi se furişase în minte atât de discret, că nici nu-l simţisem printre gânduri. *Trebuie să plec undeva. Cu Cel-fără-Miros.*

Neapărat călare? Nu mi-a dat timp să-i răspund. I-am simţit iritarea. *Aşteaptă-mă. Ajung imediat.*

Ochi Întunecaţi, nu, nu veni la mine. Stai cu băiatul. Mă înapoiez curând.

Dar a plecat şi gândul mi-a rămas fără răspuns. L-am căutat, dar am dat numai peste ceaţă. Nu voia să se certe cu mine. Nici vorbă să rămână cu Hap.

Gărzile de la poartă nici nu m-au luat în seamă. M-am încruntat şi m-am decis să vorbesc despre asta cu Chade. Faptul că purtam straie albastre nu însemna că aveam neapărat treabă la castel. M-am dus până la porţile grajdurilor, am descălecat şi m-am oprit. Inima a început să-mi bată cu putere. Dinăuntru se auzea glasul prietenos al unui bărbat care învăţa pe cineva să cureţe copitele cailor. Anii îl îngroşaseră, dar tot l-am recunoscut. Hands, prietenul meu din copilărie, acum grăjdar-şef la Buckkeep, era chiar în spatele porţilor deschise. Mi s-a uscat gura. Ultima dată când mă văzuse, se uitase la mine ca la o stafie sau un demon şi fugise urlând după gărzi. Asta fusese cu ani în urmă. Între timp, mă schimbasem mult, mi-am zis, dar nu mă puteam încrede în înfăţişarea dată de anii trecuţi peste mine. M-am refugiat în Tom Badgerlock.

— Hei, băiete, am chemat un flăcău care trândăvea pe lângă grajduri. Du iapa asta înăuntru. E a Lordului Auriu, aşa că ai grijă să fie tratată cum trebuie.

— Da, domnule. Ne-a trimis vorbă să fim cu ochii în patru după Tom Badgerlock şi o iapă neagră şi să-i înşeuăm calul imediat ce vă întoarceţi. Ne-a spus să vă anunţăm că vă aşteaptă în camera lui îndată ce apăreţi.

Mi-a luat iapa şi-a plecat fără să mai spună altceva. Am respirat uşurat, fericit că scăpasem uşor de obstacolul acela.

N-am făcut zece paşi, că un bărbat a trecut în grabă pe lângă mine, evident, cu o treabă urgentă de rezolvat. Nu mi-a aruncat nicio privire. M-am uitat lung după Hands. Se îngrăşase, dar şi eu. Părul negru i se rărise în vârful capului, dar era mai des şi mai aspru pe mâinile vânjoase. A cotit în clipa următoare şi l-am pierdut din vedere. Am rămas cu gura căscată în urma lui, de parcă aş fi fost într-adevăr o stafie, invizibilă pentru restul lumii. Pe urmă am oftat şi mi-am văzut de drum. Cu vremea, Hands o să-l vadă pe Tom Badgerlock azi, o dată, mâine a doua oară şi uite-aşa, când o să stăm faţă în faţă, eu voi fi fost de atâta vreme altcineva, încât nu-mi va pune la îndoială numele şi identitatea.

Am avut senzaţia că viaţa mea ca Fitz era ca urmele de pantofi pe o podea prăfuită, deja măturată şi călcată de alţii. Nu mi-a căzut bine deloc când, traversând Coridorul cel Mare, am auzit glasul brusc poruncitor al Lordului Auriu.

— Aha, iată-te, Tom Badgerlock! Mă scuzaţi, doamnelor, a venit slujitorul meu. La revedere şi toate cele bune în absenţa mea!

L-am urmărit părăsind un grup de doamne nobile gălăgioase ca nişte gaiţe. L-au lăsat să plece întristate, fluturând din evantaie şi din gene în urma lui. Una chiar a făcut botic, dezamăgită. Lordul Auriu le-a zâmbit afectuos tuturor, făcând un gest languros de rămas-bun în timp ce se îndrepta spre mine.

— Gata treaba? Excelent. Acum ne vom încheia pregătirile şi vom pleca imediat, cât soarele e încă în înaltul cerului.

A trecut ca vântul pe lângă mine, iar eu l-am urmat la distanţa cuvenită, dând din cap la poruncile privitoare la împachetat. Când am ajuns la el în cameră şi am închis uşa, am văzut că rucsacurile lui burduşite erau deja pregătite pe scaun. Am auzit zăvorul şi m-am răsucit spre bufon. A făcut semn cu mâna spre camera mea tocmai când s-a deschis uşa ei şi a apărut Chade.

— Iată-vă, exact la timp! Regina a primit vestea de la voi şi vă porunceşte să plecaţi imediat. Nu cred că se va linişti de tot până când băiatul nu se va întoarce la castel. Probabil că nici eu. Îşi muşcă buza de jos şi apoi i se adresă mai degrabă Lordului Auriu decât mie: regina a hotărât că vă va însoţi

vânătorul Laurel[7]. Tocmai se pregăteşte.

— N-avem nevoie de ea! exclamă iritat Lordul Auriu. Cu cât ştiu mai puţini de povestea asta, cu atât mai bine.

— E vânătorul personal al reginei şi confidenta ei în multe privinţe. Familia mamei ei locuieşte la o zi de mers călare de Galeton. Susţine că cunoaşte bine regiunea din copilărie, când mergea acolo în vizită, aşa că v-ar putea fi de ajutor. Pe lângă asta, Kettricken a hotărât că va veni cu voi. Ştiu prea bine că e zadarnic să o contrazic, odată ce a hotărât un lucru.

— Îmi amintesc şi eu de asta, replică Lordul Auriu, dar cu glasul bufonului.

Am zâmbit cu colţul gurii. Ştiam şi eu ce înseamnă să tremuri în faţa privirii albastre categorice a reginei mele. M-am întrebat cine era Laurel şi ce făcuse ca să-i câştige încrederea. Am simţit cumva ghimpele invidiei că-mi luase cineva locul de confident al lui Kettricken la curte? Trecuseră cincisprezece ani de când eu fusesem acela. Chiar mă aşteptasem să nu mă înlocuiască nimeni?

Vorbele resemnate ale Lordului Auriu îmi întrerupseră şirul gândurilor.

— Păi, atunci, aşa să fie. Poate să vină, dar eu n-am de gând să aştept după ea. Tom, n-ai terminat de împachetat?

— Imediat, am răspuns, pe urmă mi-am adus aminte cine sunt şi-am adăugat: domnule. Sunt gata într-un minut. Am puţine de adunat.

— Excelent. Nu uita să iei veşmintele de la Scrandon, căci vreau să te îmbraci cumsecade ca să mă slujeşti în Galekeep.

— Cum doriţi, domnule, am spus şi i-am lăsat, ca să merg în odaia mea.

Am pus pachetul cu haine în desaga nouă pe care am găsit-o acolo. Purta însemnul Lordului Auriu, fazanul. Am adăugat câteva din straiele mele vechi, pentru treburile de noapte pe care mă aşteptam să le fac în Galeton. După aceea, mi-am plimbat privirea prin cameră. Sabia cumpărată o aveam deja asupra mea. Altceva nu mai trebuia să împachetez. Fără otrăvuri, fără arme mici, gândite cu viclenie, pe care să le strecor pe unde merg. Am avut brusc senzaţia că-mi lipseşte ceva, deşi nu le mai purtasem cu mine de mulţi ani.

---

[7] Dafin (n.tr.).

Când am ieşit din cameră cu desagii aruncaţi pe umăr, Chade mă opri, ridicând mâna.

— Încă un lucru mic, rosti el stânjenit şi-mi întinse un sul de piele, fără să mă privească.

Când l-am luat, am ştiut ce conţine fără să mă uit în el. Şperacle şi alte unelte discrete de-ale asasinilor. Lordul Auriu a întors capul într-o parte când am vârât sulul în desagă. În trecut, veşmintele mele aveau buzunare ascunse pentru astfel de lucruri. Speram că nu aveam să întârzii prea mult ca să-mi fac griji şi pentru ele.

Ne-am luat rămas-bun repede şi într-un chip ciudat. Lordul Auriu şi-a luat la revedere de la Chade formal, de parcă ar fi urmărit cine ştie câte perechi de ochi străini. Zicându-mi că ar trebui să-l imit, m-am înclinat aidoma unui servitor în faţa lui Chade, însă el m-a prins de mâini şi m-a îmbrăţişat grăbit.

— Îţi mulţumesc, băiete, îmi şopti la ureche. Du-te degrabă şi adu-ni-l pe Dutiful înapoi. Şi nu fi rău cu el. E vina lui, dar şi a mea, în aceeaşi măsură.

Încurajat, i-am cerut şi eu ceva.

— Ai grijă de băiatul meu, te rog. Şi de Ochi Întunecaţi. Nu mi-a trecut prin cap c-o să-i las pe capul Jinnei, cu tot cu ponei şi căruţă.

— Mă voi îngriji să nu păţească nimic, îmi promise.

Sunt convins că mi-a citit recunoştinţa din priviri. M-am grăbit să descui uşa pentru Lordul Auriu şi să-l urmez, cărându-ne calabalâcul, în timp ce el traversa castelul. Multă lume i-a strigat rămas-bun, iar el a răspuns afabil, dar grăbit.

Dacă Lordul Auriu a sperat sincer s-o lase pe Laurel în urmă, atunci trebuie să fi fost foarte dezamăgit. Ea stătea în poarta grajdului, ţinând toţi caii noştri şi aşteptându-ne cât se poate de nerăbdătoare. I-am dat între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani. Bine clădită, asemenea lui Kettricken, cu oase lungi şi musculoasă, dar silueta ei îşi păstrase feminitatea. Nu era din Buck, căci femeile noastre sunt scunde şi brunete, iar ea nu era niciuna, nici alta. Nu era nici blondă, ca regina, însă avea ochi albaştri. Părul castaniu, cu şuviţe deschise la culoare, era decolorat, aproape alb, la tâmple. Soarele îi arămise faţa şi mâinile. Avea nas subţire şi drept, deasupra gurii cu trăsături clare şi a bărbiei ferme. Purta costum de vânător, din piele, iar

calul ei era din rasa celor mici şi vânjoşi, care ţopăie ca un terier peste orice obstacol şi trec iute ca nevăstuica prin cele mai încâlcite tufişuri, un căluţ castrat, cu ochi vioi, ca pasul. Fata îşi adunase lucrurile într-un sul prins în spatele şeii. Apropiindu-ne, Malta înălţă capul şi necheză vesel spre stăpânul ei. Iapa mea neagră stătea şi privea plictisită. Era ciudat de umilitor.

— Vânătorul Laurel. Gata de plecare, din câte văd, o salută Lordul Auriu pe însoţitoarea noastră.

— Da, domnule. Aştept să fiţi gata şi dumneavoastră.

Se uitară amândoi la mine. Amintindu-mi brusc că eram slujitorul Lordului Auriu, am luat frâiele Maltei de la Laurel şi am ţinut-o ca să urce lordul în şa. Am fixat desagile noastre pe iapa mea, care nu s-a arătat deloc încântată. Când am luat şi frâiele ei de la Laurel, femeia mi-a zâmbit şi mi-a întins mâna.

— Laurel, din familia Downs, de lângă Pitbank. Sunt vânătorul Maiestăţii Sale.

— Tom Badgerlock. Servitorul Lordului Auriu, am spus, aplecându-mă peste mâna ei.

Bufonul îşi pusese deja calul în mişcare, arătând un dispreţ nobil faţă de treburile servitorilor. Noi am încălecat degrabă şi am pornit după el.

— Familia ta de unde se trage, Tom?

— Hm… De lângă Forge. Pârâul Bramble.

Aşa-i ziceam, Hap şi cu mine, pârâului din apropierea colibei noastre. Dacă avea alt nume, eu nu-l auzisem niciodată. Dar răspunsul meu improvizat se pare c-o mulţumise pe Laurel. Iapa mă enerva tot trăgând de zăbală şi vrând să grăbească ritmul. Se vedea bine că nu era învăţată să meargă în ritmul altui cal. Avea şi pasul mai lung decât al Maltei. Am ţinut-o la locul ei, dar a fost o bătălie continuă între voinţele noastre.

Laurel mă privi compătimitoare.

— Cal nou?

— O am de nicio zi. A-i descoperi firea într-o călătorie nu-i cea mai bună cale de-a mă învăţa cu ea.

Îmi zâmbi larg.

— Nu, dar e cea mai rapidă. Pe lângă asta, ai de ales?

Am părăsit castelul pe poarta de la apus. În copilărie, la Buckkeep, poarta aceea fusese păzită tot timpul, iar cărarea

care pornea de la ea nu fusese folosită decât de turmele de capre. Acum era deschisă, străjuită de gărzile care stăteau în ghereta lor. Am ieşit fără să fim opriţi şi ne-am pomenit pe un drum circulat, care traversa dealurile din spatele castelului Buckkeep, înainte de a se undui în jos, spre râu. Porţiunile cele mai abrupte ale vechii cărări fuseseră redirecţionate, iar cărarea, lărgită. Urmele îmi spuneau că pe ea circulau căruţe şi, pe măsură ce ne ducea în jos, la râu, am întrezărit frânturi de chei şi acoperişuri de depozite. Eram încă şocat când am dat cu ochii de căsuţe dincolo de copaci.

— Înainte nu locuia nimeni aici, am spus.

Mi-am muşcat limba înainte de a adăuga că prinţului Verity îi plăcea să vâneze pe dealurile acelea. Mă îndoiam că mai exista cine ştie ce vânat pe-acolo. Copacii fuseseră tăiaţi, ca să facă loc unor mici grădini de legume. Pe păşunile presărate cu tufişuri păşteau măgari şi ponei.

Laurel încuviinţă din cap la remarca mea surprinsă, dar adăugă:

— Înseamnă că n-ai mai fost pe-aici de când s-a terminat Războiul Corăbiilor Roşii. Toate astea au apărut în ultimii zece ani. Când a luat avânt negoţul, mai multă lume a vrut să locuiască lângă Buckkeep, dar să nu fie departe de castel, în caz că se reiau raidurile.

N-am ştiut ce răspuns să dau vorbelor ei de bun-simţ, însă partea nouă de oraş încă mă mira. În timp ce ne apropiam de docuri, am văzut chiar şi o tavernă şi o hală de închiriat pentru riverani. Am trecut pe lângă un şir de magazii aşezate cu faţa la docuri. Căruţele trase de măgari păreau să fie mijlocul de transport preferat. Ambarcaţiuni cu botul turtit erau legate la docuri, iar de pe ele se descărca marfă adusă din Farrow şi din Tilth. Am trecut pe lângă altă tavernă şi câteva pensiuni din cele agreate de marinari. Drumul urma râul în amonte. Uneori era lat şi nisipos; alteori, buşteni fuseseră aşezaţi astfel încât să formeze un fel de punţi peste porţiunile mocirloase. Caii celorlalţi nu păreau să ia în seamă schimbările, dar neagra mea încetinea ritmul şi-şi lăsa urechile pe spate ori de câte ori traversam câte-o punte. Nu-i plăcea zgomotul scos de copitele ei pe lemn. I-am pus mâna pe greabăn şi mi-am întins Harul spre ea, oferindu-i alinare. A întors capul şi-a dat un ochi peste

cap către mine, dar a rămas la fel de distantă. Probabil că ar fi refuzat să meargă mai departe dacă n-ar fi fost ceilalţi doi cai pe care să-i urmeze. Îmi era limpede că o interesa mult mai mult rasa ei decât tovărăşia pe care i-o ofeream eu.

Am clătinat din cap la diferenţa dintre ea şi caii simpatici din grajdurile lui Burrich şi m-am întrebat dacă Harul lui era motivul ei. Ori de câte ori o iapă făta un mânz, Burrich stătea lângă ea, iar mânzul cunoştea atingerea lui aproape odată cu atingerea mamei care îl lingea. Să fi fost numai prezenţa timpurie a omului cea care făcea animalele atât de îngăduitoare sau să fi fost Harul lui, înăbuşit, dar tot prezent, care le făcea atât de receptive la mine?

Soarele după-amiezii ne încălzea puternic, iar căldura se răsfrângea de pe suprafaţa întinsă şi scânteietoare a râului. Bocănitul copitelor era un acompaniament plăcut pentru gândurile mele. Burrich văzuse în Har o magie neagră şi inferioară, tentaţia de a îngădui animalului din mine să mă copleşească. Ştiinţa de rând îi susţinea părerea, ba i-o şi completa. Harul era unealta răului, o magie ruşinoasă, care ducea la degradarea şi ticăloşirea celor care-o practicau. Moartea şi ciopârţirea erau singurele leacuri recunoscute împotriva lui. Dintr-odată, nu m-am mai simţit atât de liniştit în privinţa absenţei lui Dutiful. Da, băiatul nu fusese răpit. Dar, deşi îl găsisem cu ajutorul Meşteşugului meu, Harul era, fără îndoială, acela pe care îl întrebuinţa băiatul când ieşea noaptea la vânat. Dacă se trăda în faţa cuiva, putea fi ucis. Poate că nici condiţia lui de prinţ n-ar fi fost suficientă ca să-l ferească de o asemenea soartă. La urma urmei, Harul mă aruncase pe mine din graţiile ducilor direct în temniţa lui Regal.

Nu era de mirare că Burrich renunţase să-l mai folosească. Nu era de mirare că mă ameninţase atât de des cu bătaia. Totuşi, eu nu regretam că-l aveam. Blestem sau binecuvântare, îmi salvase viaţa mai des decât mi-o pusese în primejdie. Şi nu mă puteam abţine să cred că senzaţia mea intensă că sunt înrudit cu toate vieţuitoarele îmi înfrumuseţa zilele. Am inspirat adânc şi mi-am lăsat Harul să absoarbă cu prudenţă ziua din jurul meu. I-am simţit mai intens pe Malta şi calul vânătorului, aşa cum şi ei m-au simţit mai intens pe

mine. Am simţit-o şi pe Laurel, nu ca pe călăreaţa de lângă mine, ci ca pe o fiinţă mare şi voinică. Lordul Auriu era la fel de imperceptibil Harului meu ca bufonul. Şi, deşi se îndepărta de el încet, ca unduirea apei, mie taina lui îmi era cunoscută. Păsările din copaci erau licăriri de viaţă printre frunze. Din arborii mai înalţi pe lângă care treceam mă copleşea o revărsare vie. Ţâşnea din ei viaţa, nu aşa cum o conştientiza un animal, însă tot viaţă se numea. Aveam impresia că simţul meu tactil îmi depăşea limitele pielii şi intra în legătură cu toate celelalte fiinţe vii din jur. Lumea scânteia de viaţă, iar eu făceam parte din împletitura aceea vie. Să regret această senzaţie unică? Să-mi reneg simţul tactil atât de intens?

— Eşti un tip tăcut, remarcă Laurel.

Am tresărit, conştientizându-i din nou prezenţa ca persoană. Gândurile îmi rătăciseră atât de departe, încât aproape că uitasem de femeia care călărea alături de mine. Îmi zâmbea. Avea pupilele de un albastru pal care se închidea spre marginea lor. Una din ele avea o dungă verde stranie care radia din mijlocul ei. Nu mi-a venit în minte nicio replică, aşa că am ridicat din umeri şi i-am încuviinţat spusele în tăcere. Zâmbetul ei se lăţi.

— Eşti de mult timp vânătorul reginei? am întrebat, numai ca să zic şi eu ceva.

Expresia îi deveni gânditoare când socoti numărul anilor.

— De şapte ani, îmi răspunse liniştită.

— A, deci o cunoşti bine, am dedus eu, întrebându-mă câte ştia despre misiunea noastră.

— Destul de bine, veni replica ei, iar eu mi-am dat seama că şi ea se întreba acelaşi lucru despre mine.

Mi-am dres vocea.

— Lordul Auriu merge la Galeton ca să vâneze păsări. E un pasionat colecţionar de pene, ştii?

Nu i-am pus direct nicio întrebare. Mă privi cu coada ochiului.

— Lordul Auriu are multe pasiuni, zic oamenii, rosti ea cu glas scăzut. Şi bani să şi le îngăduie pe toate.

Îmi aruncă încă o privire, vrând parcă să întrebe dacă îi iau apărarea stăpânului meu, dar dacă a intenţionat cumva să mă jignească, eu n-am băgat de seamă. Continuă să vorbească privind în faţă.

— În ce mă priveşte, călătoresc cu voi ca să văd care-i starea vânatului pentru regina mea. Îi place să prindă păsări toamna. Sper ca în pădurile din Galeton să le găsim pe cele care îi plac cel mai mult.

— Cu toţii sperăm asta, am încuviinţat.

Îmi plăcea prudenţa ei. Aveam să ne înţelegem bine, am conchis.

— Îl cunoşti de mult pe Lordul Auriu?

— Nu personal, m-am eschivat. Auzisem că e în căutarea unui slujitor şi m-am bucurat când m-a recomandat o cunoştinţă.

— Deci ai mai fost servitor şi altă dată.

— Da, dar cam demult. În ultimii zece ani am trăit în linişte, numai eu şi băiatul meu, care a ajuns la vârsta ucenicieі, iar asta înseamnă bani mulţi. Acesta e cel mai rapid mod de a-i câştiga.

— Şi mama lui? întrebă Laurel cu dezinvoltură.

— Nu mai e de mulţi ani, i-am răspuns, apoi, dându-mi seama că Hap s-ar putea duce vreodată la castelul Buckkeep, m-am hotărât să respect adevărul cât de mult puteam. N-am cunoscut-o. Pe el l-am adoptat, dar îl consider propriul meu copil.

— Deci nu eşti însurat?

Întrebarea mă surprinse.

— Nu.

— Nici eu. Îmi surâse scurt, vrând parcă să spună că deja aveam multe în comun. Ce zici de Buckkeep, îţi place?

— Foarte mult. Am locuit în apropierea lui în copilărie. S-a schimbat mult de atunci.

— Eu sunt din Tilth. Am crescut în Branedee Downs, deşi mama era din Buck. Familia ei locuia aproape de Galeton; cunosc bine zona, pentru că am cutreierat-o când eram mică. Dar cel mai mult am locuit lângă Downs, unde tata era vânătorul Lordului Sitswell[8]. Tata ne-a învăţat, pe fraţii mei şi pe mine, ce trebuie să ştie un vânător. La moartea lui, i-a luat locul fratele meu mai mare. Mezinul s-a întors la rudele mamei. Eu am rămas. Am dresat caii de vânătoare din grajdurile Lordului Sitswell. Dar când regina a mers să vâneze

[8] Bine situat (n.tr.).

acolo cu ceata ei, m-am oferit s-o ajut, pentru că ceata era foarte mare. Reginei i-a plăcut de mine şi – zâmbi mândră – de atunci sunt vânătorul ei.

Mă gândeam ce să-i mai spun, când Lordul Auriu ne făcu semn să ne apropiem. Mi-am îndemnat iapa să înainteze. Când am ajuns lângă el, lordul ne-a anunţat:

— Acelea au fost ultimele case pe care le-am întâlnit. N-am vrut să zică lumea că plecăm în mare grabă, dar nici nu vreau să pierdem singurul bac din seara asta care vine de la Lampeross. Aşa că, oameni buni, acum o luăm la galop. Şi, Badgerlock, o să vedem dacă neagra ta e la fel de iute pe cât mi-a zis cel care mi-a vândut-o. Ţineţi-vă cât mai aproape de mine. O să ţin bacul în loc până veniţi şi voi.

Zicând acestea, o îndemnă din călcâie pe Malta şi-i dădu frâu liber. Iapa atât aşteptase. Ţâşni înainte, arătându-ne copitele.

— Bulgăr al meu o ajunge din urmă oricând! declară Laurel şi-i dădu şi ea frâu liber calului.

Prinde-i! i-am propus iepei mele. Am fost şocat de reacţia ei. De la pas pur şi simplu a ţâşnit la galop. Caii mai mici ne-o luaseră înainte. Azvârleau cu copitele noroi închegat, iar Malta conducea numai pentru că alerga pe o cărare tot mai îngustă. Datorită pasului ei mare, neagra mea i-a ajuns din urmă, dar ne-am încasat porţia de bulgări de noroi. Auzind că suntem în spatele lor, ceilalţi cai s-au pornit să alerge mai repede şi ne-au luat-o înainte a doua oară. Însă eu simţeam că neagra nu dăduse tot ce avea mai bun în ea. Putea goni mult mai repede, iar ritmul ei îmi spunea că încă nu galopase cu iuţeala de care era în stare. Am încercat s-o înfrânez, ca să nu ne izbească valul de bulgări zburători, dar n-a luat în seamă frâul. În clipa în care cărarea s-a lărgit, a năvălit în faţă şi, din câţiva paşi, i-a depăşit pe amândoi tovarăşii mei. I-am auzit îndemnându-şi caii şi-am crezut că o să ne întreacă din nou. Dar, asemenea unui câine-lup care goneşte după miros, iapa mea a început să alerge cu paşi tot mai mari şi-a lăsat cărarea în urmă. Le-am aruncat celorlalţi o singură privire peste umăr, ca să le văd chipurile sclipind de provocare.

Mai repede, i-am sugerat iepei. Nu credeam că poate alerga mai iute, dar a ţâşnit aşa cum flacăra ţâşneşte din lemnul uscat. Am râs de bucurie şi-am văzut-o mişcând din urechi. Nu

mi-a cercetat mintea cu vreun gând, dar am simţit o uşoară sclipire aprobatoare din partea ei. Aveam să ne înţelegem de minune.

Am ajuns primii la Lampeross.

Capitolul XV

GALETON

Încă de pe vremea Prinţului Pestriţ, hăituirea celor înzestraţi cu Har era acceptată în cele Şase Ducate la fel ca pedeapsa cu munca forţată pentru datornici sau bătaia pentru hoţi. Aşa era normal să decurgă lucrurile şi nimeni nu le punea la îndoială. În anii de după Războiul Corăbiilor Roşii, era firesc ca purificarea să înceapă cu adevărat. Purificarea din Buck eliberase ducatul de Piraţii Corăbiilor Roşii şi de neoamenii pe care aceştia îi creaseră. Oamenii cinstiţi voiau să purifice cele Şase Ducate de întinări nepământeşti o dată pentru totdeauna. Poate că unii se grăbeau să dea pedepse pe baza unor dovezi insuficiente. O vreme, acuzaţia de a avea Har era suficientă ca să-l facă pe orice om, vinovat sau nu, să tremure pentru viaţa lui.

Pestriţii au profitat de climatul acesta de suspiciune şi violenţă. Fără a-şi dezvălui identitatea, dădeau în vileag figurile cunoscute care aveau Har, dar nu-i criticau în mod deschis pe semenii lor mai vulnerabili. A fost prima încercare a celor cu Har, uniţi într-un grup, de a folosi puterea politică. Dar nu a fost efortul unui popor pentru a se apăra împotriva unei persecuţii nedrepte, ci tactica unei grupări duplicitare, decise să pună mâna pe putere prin orice mijloace. Nu erau mai loiali unii altora mai mult decât o haită de câini.

Delvin, *Politica uneltirilor Pestriţilor*

Până la urmă, cursa mea nebună până la debarcader s-a dovedit zadarnică. Bacul era acolo, legat, şi aşa avea să rămână, mi-a spus căpitanul, până când sosea o încărcătură de două căruţe cu sare de mare. Când au ajuns Lordul Auriu şi Laurel – la scurtă vreme după mine, ca să fiu sincer –, căpitanul a rămas de neclintit. Bufonul i-a oferit o sumă mare ca să plece fără încărcătură, dar căpitanul a scuturat din cap

zâmbind.

— Banii de la voi îi primesc numai o dată şi, oricât de plăcut ar suna, i-aş putea cheltui numai o dată. Aştept căruţele la cererea lui Lady Bresinga. De la ea primesc bani în fiecare săptămână şi nu voi face nimic care să-mi atragă mânia ei. Va trebui să aşteptaţi, bunul meu domn, dacă nu vă e cu supărare.

Lordul Auriu nu era deloc mulţumit, dar nu avea ce face. Mie mi-a spus să rămân acolo cu caii, iar el s-a dus la hanul debarcaderului, să bea o cană cu bere, ca să-i treacă timpul mai uşor. Aşa ne cereau rolurile, nu-i purtam pică. Mi-am repetat lucrul ăsta de câteva ori. Dacă Laurel n-ar fi fost cu noi, probabil că am fi găsit o cale să stăm împreună fără să ne dăm de gol. Aşteptasem cu nerăbdare să călătoresc împreună cu el şi să petrecem momente în care nu trebuia să ne jucăm rolul de stăpân şi slugă, dar m-am resemnat cu ceea ce era necesar. Totuşi, probabil că mi se citea regretul pe chip, pentru că Laurel a venit la mine şi m-a însoţit când am dus caii pe un câmp din apropierea debarcaderului.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat.

Am privit-o oarecum mirat de tonul ei compătimitor.

— Mi-e dor de-un prieten vechi, i-am răspuns cu sinceritate.

— Înţeleg. Văzând că nu mai zic nimic, adăugă: ai un stăpân bun. Nu s-a supărat că l-ai întrecut cu calul. Alţii, nu puţini la număr, ar fi găsit o cale să te facă să-ţi pară rău că i-ai învins.

Ideea m-a şocat, nu pe mine ca Tom Badgerlock, ci ca Fitz. Nu-mi închipuisem niciodată că pe bufon l-ar deranja o întrecere câştigată cinstit. Evident, nu-mi jucam încă bine rolul.

— Păi, cred că ai dreptate. Dar victoria a fost a lui, în aceeaşi măsură în care a fost a mea. El a ales iapa. La început, n-am fost prea impresionat de ea. Dar ştie să alerge, iar în timp ce galopa, a dovedit că are un curaj pe care nu-l bănuiam. Cred că pot s-o transform într-un cal foarte bun.

Laurel făcu un pas înapoi şi-mi examină iapa.

— Mi se pare un animal de nădejde. De ce te-ai îndoit de ea?

— Păi… Căutam cuvinte care să nu-mi dea Harul în vileag. Mi s-a părut că-i lipseşte voinţa. Unii cai vor să se facă plăcuţi. Aşa sunt Bulgăr al tău şi Malta. Negruţa pare să nu fie aşa.

Dar, pe măsură ce vom ajunge să ne cunoaştem mai bine, poate că se va schimba.

— Negruţa? Aşa o cheamă?

Am ridicat din umeri zâmbind.

— Cred că da. Nu i-am dat un nume, dar, da, cred că aşa i-am spus până acum.

Laurel mă privi pieziş.

— E puţin mai bine decât Neagra sau Reginuţa.

Am râs la dezaprobarea ei mascată.

— Ştiu la ce te referi. Poate că o să-mi arate că merită un nume mai potrivit pentru ea, dar deocamdată rămâne Negruţa.

O vreme, am mers în tăcere. Laurel arunca într-una priviri la drumurile care duceau la debarcader.

— Aş vrea să vină odată căruţele alea. Nu se vede nici urmă de ele.

— Terenul e foarte schimbător aici. Ar putea să apară oricând într-un vârf de deal.

— Sper. Mi-aş dori să pornim odată la drum. Speram să ajungem la Galeton înainte de-a se întuneca. Aş vrea să urc pe dealuri şi să le cercetez cât de curând.

— Cauţi vânat pentru regină.

— Da. Îşi întoarse privirea de la mine. Apoi, ca pentru a se asigura că am înţeles clar că nu-şi trăda stăpâna, îmi vorbi pe şleau:

Regina Kettricken mi-a spus că şi tu, şi Lordul Auriu sunteţi demni de încredere. Că nu trebuie să ascund nimic de voi.

Am aprobat-o cu o înclinare a capului.

— Încrederea reginei în mine mă onorează.

— De ce?

— De ce? Eram uimit. Păi, o doamnă mare să aibă atâta încredere într-unul ca mine…

— E incredibil. Mai ales că ai venit la castelul Buckkeep numai de câteva zile.

Mă pironi cu privirea.

Kettricken îşi alesese bine confidenta, însă tocmai inteligenţa confidentei putea fi o ameninţare pentru mine. Mi-am lins buzele, chibzuind la un răspuns. M-am hotărât să-i spun o mică parte din adevăr. Aşa era cel mai uşor, ca să nu mă

încurc în conversaţiile viitoare.

— O cunosc de mult pe regina Kettricken. Am slujit-o în taină de câteva ori, pe vremea Războiului Corăbiilor Roşii.

— Atunci pentru ea ai venit la Buckkeep, nu pentru Lordul Auriu?

— Ca să fiu cinstit, am venit pentru mine.

Se lăsă liniştea. Ne-am condus caii la apă şi i-am lăsat să se adape. Negruţa nu se feri de apă, ci intră în ea curajoasă şi bău cu sete. M-am întrebat cum va reacţiona când va fi s-o urc pe bac. Ea era mare, râul era lat. Dacă se apuca să-mi dea bătaie de cap, traversarea putea fi foarte neplăcută pentru mine. Am umezit un colţ de batistă şi m-am şters pe faţă.

— Crezi că prinţul a fugit, pur şi simplu?

Am lăsat batista jos ca să mă holbez la ea. Femeia asta chiar nu ştia s-o ia pe ocolite. Nu-şi mută privirea de la mine.

— Nu ştiu, i-am răspuns şi eu la fel de direct. Bănuiesc că mai degrabă a fost ademenit decât luat cu forţa. Dar cred că au fost şi alţii implicaţi în plecarea lui.

Mi-am muşcat limba şi m-am mustrat că vorbisem fără să gândesc. Cum aveam să-mi dovedesc părerea? Dezvăluindu-i că aveam Har? Mai bine să ascult decât să vorbesc.

— Atunci am putea fi împiedicaţi să-l recuperăm.

— Tot ce se poate.

— De ce crezi că l-au ademenit?

— A, nu ştiu.

Începeam să-mi pierd hazul şi o ştiam. Laurel mă pironi cu privirea.

— Şi eu cred că a fost ademenit, dacă nu cumva răpit de-a dreptul. Bănuiesc că cei care l-au luat nu sunt de acord cu planul reginei de a-l însura cu o narcescă din Insulele Străine. Întoarse capul, apoi adăugă: Nici eu nu sunt.

Cuvintele ei mă puseră pe gânduri. Era primul indiciu că devotamentul ei faţă de regină nu era de neclintit. Mi-am adus aminte imediat de toată învăţătura primită de la Chade, încercând să-mi dau seama cât de departe mergea diferenţa de păreri dintre ele. Era Laurel implicată în dispariţia prinţului?

— Nu sunt sigur că sunt de acord nici eu, am rostit, invitând-o să spună mai multe.

— Prinţul e prea tânăr ca să fie logodit cu oricine, zise ea fără

înconjur. Nu sunt convinsă că Insulele Străine sunt cei mai buni aliaţi ai noştri, cu atât mai puţin că ne vor rămâne aliaţi. Cum ar putea s-o facă? Nu sunt decât nişte oraşe-stat împrăştiate de-a lungul coastei, pe un tărâm nerodnic. Niciun lord nu e stăpân acolo, se ciorovăiesc toţi într-una. Dacă ne aliem cu ei, e la fel de sigur că ne vor atrage într-unul din războaiele lor, pe cât de sigur e că vom trage foloase de pe urma negoţului cu ei.

Eram şocat. Era limpede că se gândise la problema asta îndelung şi cu o profunzime de care nu credeam că e capabilă o femeie-vânător.

— Atunci ce-ai vrea să se întâmple?

— Dacă ar fi hotărârea mea – şi ştiu bine că nu este –, l-aş mai lăsa o vreme pe prinţ, ca pe-o rezervă, ca să zic aşa, până când aş fi sigură ce se întâmplă nu doar în Insulele Străine, ci şi în Chalced, Bingtown şi în ţinuturile aflate dincolo de ele. Pe-acolo circulă zvonuri de război şi alte poveşti ciudate. Cică au fost văzuţi dragoni. Nu că aş crede tot ce aud, dar dragonii chiar au venit în cele Şase Ducate în timpul Războiului Corăbiilor Roşii. Am auzit poveştile acelea prea des ca să le ignor. Poate că sunt atraşi de război şi de prada pe care le-o oferă.

Ca s-o lămuresc cum stătuseră lucrurile în realitate, mi-ar fi trebuit ore întregi.

— Atunci l-ai însura pe prinţul nostru cu o nobilă din Chalced sau cu o fată de negustor din Bingtown?

— Poate că ar fi mai bine pentru el să se însoare în cele Şase Ducate. Sunt unii care bodogănesc fiindcă regina nu-i de-a noastră şi că a doua generaţie de venetici n-ar fi un lucru bun.

— Şi eşti de acord?

Laurel se uită la mine.

— Uiţi că sunt vânătorul reginei? Mai bine o străină ca ea, decât una din nobilele din Farrow pe care a trebuit să le slujesc în trecut.

Conversaţia noastră lâncezi o vreme. Am îndepărtat caii de râu, le-am scos zăbalele şi i-am lăsat să pască. Îmi era foame şi mie. Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, Laurel scoase din desaga ei mere pentru amândoi.

— Întotdeauna iau de mâncare cu mine, îmi explică, oferindu-

mi fructul. Unii dintre cei pentru care am vânat nu se gândesc la vânătorul lor nici cât se gândesc la caii sau la câinii lor.

Mi-am muşcat limba, să nu-i dau o replică în apărarea Lordului Auriu. Mai bine să-l las pe bufon să se prezinte cum vrea el. I-am mulţumit şi-am muşcat din măr. Era şi acru, şi dulce. Negruţa înălţă brusc botul.

Vrei şi tu?

Iapa mişcă din urechi a dispreţ şi-şi văzu de păscut.

Câteva zile fără mine şi deja se însoţeşte cu caii. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Lupul îşi folosi Harul brutal, făcându-mă să tresar şi speriind caii.

— Ochi Întunecaţi! am exclamat surprins.

L-am căutat cu privirea.

— Poftim?

— E… câinele meu. A venit după mine de-acasă.

Laurel se uită la mine ca la un apucat.

— Câinele tău? Unde?

Din fericire, lupul meu cel mare tocmai ieşea din spatele unor copaci. Gâfâia. Se duse direct la râu şi bău apă. Laurel se uită lung la el.

— Ăla-i un lup.

— Seamănă foarte bine cu un lup, am recunoscut. Am bătut din palme şi-am fluierat. Aici, Ochi Întunecaţi. Aici, băiete.

Beau apă, idiotule. Mi-e sete. Şi ţie ţi-ar fi dacă ai fi mers toată ziua pe jos, nu pe spinarea unui cal.

— Nu, mă contrazise Laurel. Ăla nu e un câine care seamănă cu un lup. E chiar un lup.

— L-am adoptat de pui. Ochi Întunecaţi se adăpa în continuare. E un tovarăş nemaipomenit.

— Lady Bresinga nu cred că va accepta un lup în casa ei.

Ochi Întunecaţi ridică deodată capul, se uită de jur împrejur, apoi, fără să-mi arunce măcar o privire, se retrase în pădure. *La noapte,* mi-a promis plecând.

Până la noapte voi fi trecut deja pe malul celălalt.

Şi eu. Ai încredere în mine. La noapte.

Negruţa prinsese mirosul lupului şi se uită lung după el. Necheză agitată. Mi-am îndreptat ochii spre Laurel şi-am descoperit că mă priveşte curios.

— Probabil că m-am înşelat. A fost, într-adevăr, un lup. Dar

semăna foarte bine cu câinele meu.

M-ai făcut să par un idiot.

N-a fost greu deloc.

— S-a purtat foarte ciudat pentru un lup, remarcă Laurel. Se uita încă după el. N-am mai văzut lup prin părţile-astea de mulţi ani.

I-am oferit cotorul de măr Negruţei. L-a primit, lăsându-mi palma umedă şi verde. Liniştea părea cea mai înţeleaptă alegere.

— Badgerlock! Vânătorule! ne strigă Lordul Auriu de pe marginea drumului.

Uşurat, am condus caii înapoi la el. Laurel veni după noi. Înaintând pe pajişte spre bufon, scoase un sunet aprobator. M-am răsucit spre ea consternat. Îl fixa din priviri pe Lordul Auriu, dar, la expresia mea întrebătoare, îmi aruncă un zâmbet. M-am uitat şi eu la el.

Conştient că-l privim, bufonul parcă stătea să fie pictat. Îl cunoşteam prea bine ca să mă las păcălit de artificiile neglijente ale Lordului Auriu. Ştia foarte bine că vântul care bătea dinspre râu se juca acum cu pletele lui blonde. Îşi alesese bine culorile, nuanţe de albastru şi alb, iar hainele veneau ca turnate pe silueta lui suplă. Arăta ca o creatură a soarelui şi a cerului. Chiar şi cărând mâncare învelită într-un şervet de pânză albă şi o cană, tot reuşea să arate ca un aristocrat elegant.

— Ţi-am adus de mâncat şi de băut, ca să nu fii tentat să laşi caii neîngrijiţi, îmi spuse, întinzându-mi şerveţelul şi cana umedă. Apoi îşi aruncă ochii la Laurel şi îi oferi un surâs aprobator. Dacă vânătorului i-ar face plăcere, aş fi bucuros să împart masa cu el, câtă vreme aşteptăm blestematele alea de căruţe.

Laurel îmi aruncă o privire plină de subînţelesuri. Îşi cerea iertare că mă părăseşte, dar era sigură că o asemenea ocazie era prea rară ca s-o rateze.

— Sunt convinsă că-mi va face plăcere, Lord Auriu, răspunse ea, înclinând din cap.

Am luat frâiele lui Bulgăr înainte de-a se gândi ea să mi-o ceară. Lordul i-a oferit braţul, ca şi când ar fi fost o doamnă. Ezitând numai o clipă, ea îşi puse degetele arse de soare de

mâneca lui albastru-deschis. El i le acoperi imediat cu degetele sale lungi, frumoase. Nici nu s-au îndepărtat bine de mine, că începuseră deja o conversaţie despre păsări, sezoane de vânătoare şi păsări.

Am închis gura, căci rămăsesem cu ea căscată. Realitatea se reordona în jurul meu. Lordul Auriu, mi-am dat eu seama brusc, era desăvârşit şi real, întocmai ca bufonul. El fusese o ciudăţenie lipsită de culoare, dispreţuitoare şi cu limba ascuţită, înclinată să trezească în cei ce-l cunoşteau fie afecţiune deplină, fie ură şi teamă. Eu mă numărasem printre prietenii bufonului regelui Shrewd şi-i preţuisem prietenia, considerând-o adevărata legătură care poate exista între doi băieţi. Cei care se temuseră de şiretlicurile lui usturătoare şi cărora le repugnaseră pielea lui palidă şi ochii fără culoare alcătuiseră marea majoritate a locuitorilor din castel.

Acum, iată că o tânără inteligentă şi, trebuie să recunosc, foarte atrăgătoare, preferase compania lui în loc de a mea.

— Gusturile nu se discută, i-am spus lui Bulgăr, care se uita după stăpâna lui cu un aer îndurerat.

Ce-i în şervet?

M-am gândit eu că nu te-ai dus prea departe. Stai puţin.

Am lăsat caii să pască, legându-l de pripoane improvizate, şi m-am dus la locul unde câmpia se întâlnea cu o pădure de rugi. Am găsit un bolovan mare şi acoperit cu muşchi şi am întins şervetul pe el. Când am desfăcut capacul cănii, am descoperit că conţinea cidru. În şervet erau două plăcinte cu carne.

Una pentru mine.

Ochi Întunecaţi n-a ieşit din spatele rugilor. I-am aruncat o plăcintă şi-am muşcat imediat dintr-a mea. Aburea încă, iar carnea şi sosul erau maronii şi savuroase. Unul din avantajele Harului e că poţi purta o conversaţie în timp ce mănânci, fără să te îneci.

Deci, cum m-ai găsit şi de ce? l-am întrebat pe lup.

Te-am găsit aşa cum aş găsi o pişcătură de purice. De ce? Păi, ce era să fac? Doar nu te aşteptai să rămân în Buckkeep. Cu un cotoi? Fii serios. Destul de rău că puţi tu a creatura aia. N-aş fi suportat să stau în acelaşi loc cu el.

Hap se va îngrijora când va vedea că lipseşti.

Poate, dar mă îndoiesc. Era încântat că se întoarce la Buckkeep. Cu ce l-o fi ademenind oraşul, zău că nu ştiu. Nu-i decât zgomot şi praf, de vânat ca lumea, nici pomeneală, şi-s prea mulţi oameni înghesuiţi într-un loc.

Deci ai venit după mine numai ca să scapi de neplăceri. Nu pentru că ai fost îngrijorat sau ţi-a fost dor de mine?

Dacă tu şi Cel-fără-Miros vânaţi, atunci ar trebui să vânez cu voi. Aşa e logic. Hap e băiat bun, dar nu-i un vânător grozav. Mai bine să rămână în siguranţă la oraş.

Dar noi mergem călare şi, dragul meu prieten, nu mai eşti aşa de iute de picior şi nici nu mai ai rezistenţa unui lup tânăr. Mai bine Întoarce-te la Buckkeep şi păzeşte-l pe băiat.

Sau ai putea să sapi o groapă şi să mă îngropi chiar aici.

— Poftim?! am exclamat, şocat de amărăciunea lui. M-am înecat cu cidru.

Frăţioare, nu te purta cu mine ca şi cum aş fi mort sau pe moarte. Dacă aşa mă vezi, atunci chiar aş prefera să fiu mort. Nu mă laşi să trăiesc astăzi, deşi te temi tot timpul că voi muri mâine. Temerile tale îmi strâng sufletul ca o gheară rece şi nu mă lasă să mă bucur de căldura zilei.

Lupul coborâse toate barierele dintre noi, aşa cum nu mai făcuse de multă vreme. Am înţeles dintr-odată ceea ce ascundeam de mine însumi. Reticenţa dintre noi din ultima vreme nu era doar vina lui Ochi Întunecaţi. Pe jumătate era şi a mea, mă depărtasem de el din teamă că n-aş putea îndura moartea lui. Eu fusesem cel care îl îndepărtase; eu fusesem cel care-şi întorsese gândurile de la el. Totuşi, o parte din sentimentele mele trecuseră cumva de zidul lui şi-l răniseră. Fusesem gata să-l abandonez. Distanţarea mea treptată de el fusese modul meu de a mă resemna cu gândul că e muritor. Cu adevărat, nu-l mai văzusem atât de plin de viaţă.

O vreme, m-am simţit josnic şi meschin. Nu era nevoie să i-o spun şi lui. Îmi era ruşine. Harul presupune o legătură în care multe explicaţii sunt inutile. Mi-am cerut iertare cu glas tare.

— Hap e destul de mare să-şi poarte singur de grijă. De acum înainte, orice-ar fi, tu eşti al meu şi eu sunt al tău.

I-am simţit încuviinţarea. *Aşadar, ce anume vânăm?*

Un băiat şi o pisică. Prinţul Dutiful.

Aha. Băiatul şi pisica din visul tău. Măcar o să ştim cum arată

când o să-i găsim.

Mă tulbura puţin ideea că el făcea asociaţii şi înţelegea cu atâta uşurinţă lucruri la care eu evitasem să chibzuiesc. Nu o dată ne împărţisem gândurile cu ceilalţi doi. Mi-am alungat tulburarea.

Dar cum vei traversa râul? Şi cum vei reuşi să ţii ritmul cu caii?

Nu te preocupa de asta, frăţioare. Şi nu mă trăda holbându-te cu gura căscată.

Mi-am dat seama că-l distra să mă lase fără răspuns la întrebări, aşa că nu l-am mai cicălit. Am terminat de mâncat şi m-am proptit cu spatele de bolovanul care-mi servise şi de masă. Absorbise căldura zilei. Nu prea dormisem în ultimul timp şi-mi simţeam pleoapele grele.

Trage-un pui de somn. Păzesc eu caii.

Mulţumesc. Era o adevărată uşurare să închid ochii şi să adorm fără griji. Mă păzea lupul meu. Legătura strânsă dintre noi se revărsa iarăşi nestingherită de la unul la celălalt. Mi-a adus mai multă linişte în suflet decât un stomac plin şi-o rază de soare.

Vin.

Am deschis ochii. Caii păşteau liniştiţi, dar umbrele lor se alungiseră pe pajişte. Lordul Auriu şi Laurel stăteau la marginea câmpiei. Am ridicat braţul ca să le-arăt că i-am văzut, pe urmă m-am sculat în picioare fără niciun chef. Dormisem cu spatele într-o poziţie incomodă, dar tot m-aş fi culcat la loc. Mai târziu, mi-am promis. Am desluşit căruţele apropiindu-se de rampa bacului.

Şi Bulgăr, şi Malta au venit când i-am fluierat. Numai Negruţa s-a dus la capătul şirului de pripoane şi a trebuit s-o aduc înapoi. Odată ce-am luat-o de frâu, mi-a cedat şi-a venit cu mine, de parcă niciodată n-ar fi avut altceva în gând. Când am zărit două perechi de picioare de lup cenuşiu sub o căruţă, am întors capul.

Bacul era un vas lat şi neted, din buşteni, legat cu o funie groasă de fiecare mal. Perechi de cai îl trăgeau înainte şi înapoi, dar am văzut şi bărbaţi cu prăjini. Au încărcat mai întâi căruţele lui Lady Bresinga, apoi pasagerii şi caii lor. Eu am fost ultimul care s-a urcat pe bac. Negruţa n-a vrut cu niciun chip.

Până la urmă, cred că a urcat numai ca să fie în tovărăşia celorlalţi cai, nu pentru că aş fi încercat eu s-o conving şi s-o laud. Bacul s-a îndepărtat de doc şi şi-a început traversarea anevoioasă a râului Buck. Apa uda gâlgâind marginea platformei încărcate.

Se întunecase de-a binelea când am ajuns pe malul de nord al râului Buck. Am fost primii care au coborât, dar pe urmă am aşteptat să fie date jos şi căruţele. Lordul Auriu hotărâse că, în loc să stăm peste noapte la han, aveam să urmăm căruţele la conacul lui Lady Bresinga din Galeton. Căruţaşii cunoşteau drumul ca-n palmă. Au aprins felinare şi le-au agăţat de scândurile laterale ale atelajelor, aşa că ne-a fost destul de uşor să-i urmăm.

Deasupra noastră strălucea o lună plină. Deşi ne aflam mult în spatele lor, praful ridicat de căruţe mi se lipea de piele. Eram mult mai obosit decât mă aşteptasem. Mă durea spatele, mai ales în zona vechii cicatrice lăsate de săgeată. Tânjeam după o conversaţie cu bufonul, ca să-mi aduc aminte de tânărul zdravăn şi sănătos care fusesem cândva. Dar, mi-am reamintit, nici Fitz, nici bufonul nu erau de faţă, doar Lordul Auriu şi servitorul lui, Badgerlock. Cu cât îmi intra în cap asta mai repede, cu atât avea să fie mai bine pentru amândoi. Laurel şi lordul purtau o discuţie calmă. Pe ea o flata atenţia lui şi nu încerca să-şi ascundă plăcerea pe care o simţea. Nu m-au exclus din ea, totuşi, m-aş fi simţit stânjenit să iau parte la ea.

Într-un sfârşit, am ajuns la Galeton. Urcasem şi coborâsem mai multe dealuri şi traversasem văile străjuite de stejari dintre ele. Când am ajuns pe un alt vârf de deal, am zărit luminile unui orăşel sclipind la poale. Galeton era orientat spre un afluent al râului Buck, Râul Cornului, un curs de apă prea îngust ca să navigheze pe el ambarcaţiuni mai mari. Majoritatea mărfurilor aduse la Galeton erau transportate cu căruţa în ultima parte a drumului. Râul Cornului asigura apa pentru vite şi ogoare şi peştii pentru cei ce locuiau la malul lui. Conacul Bresinga se afla pe o mică ridicătură care dădea spre orăşel. Pe întuneric, era imposibil să vezi pe ce suprafaţă se întindea, dar distanţa dintre ferestrele luminate m-a convins că era foarte mare. Căruţele au intrat pe poarta construită

într-un zid lung de piatră, iar noi am mers după ele fără să ne întrebe nimeni nimic. Când căruţaşii au oprit în curtea pentru căruţe de lângă conac, au venit în întâmpinarea lor bărbaţi cu torţe. Am sesizat absenţa câinilor care să ne latre şi mi s-a părut ciudată. Lordul Auriu ne-a condus, pe mine şi pe Laurel, la intrarea principală a conacului. Nici n-am descălecat bine, că s-a şi deschis uşa şi ne-au ieşit în întâmpinare un val de servitori.

Eram aşteptaţi. Un mesager plecat cu bacul de dimineaţă ne anunţase sosirea. Lady Bresinga însăşi ne-a salutat şi ne-a urat bun venit în casa ei. Servitorii ne-au luat caii şi ne-au cărat desagile, în timp ce i-am urmat pe Lordul Auriu şi pe vânătorul reginei în sala spaţioasă de la intrarea în conacul Bresinga. Clădirea era construită din lemn de stejar şi piatră de râu. Buşteni groşi şi lucrări din piatră masivă impresionau ochiul, făcând ca oamenii care umpleau sala să pară nişte pitici.

Lordul Auriu era în centrul atenţiei. Lady Bresinga îl luase de braţ în semn de bun venit. Scundă şi îndesată, femeia îl privea aprobator în timp ce discutau. Când zâmbea făcea riduri la coada ochilor, iar buza de sus i se întindea strâns deasupra dinţilor. Băiatul deşirat care stătea lângă ea probabil că era Civil Bresinga. Era mai înalt decât Hap, dar cam de vârsta lui, şi-şi purta părul negru pieptănat pe spate, subliniindu-şi linia pronunţată a părului în formă de V din mijlocul frunţii. M-a privit ciudat, în trecere, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia spre mama sa şi Lordul Auriu. Mi s-a înfiorat uşor pielea. Harul. Cineva din jur avea Sânge Străvechi şi-l ascundea cu pricepere desăvârşită. I-am trimis lupului un gând de avertizare. *Fii discret.* A reacţionat mai subtil decât mireasma florilor de noapte în zori, dar eu tot am văzut-o pe Lady Bresinga întorcând uşor capul, parcă vrând să audă un sunet îndepărtat. Era prea devreme ca să fiu sigur, dar am simţit că bănuielile mele şi ale lui Chade erau întemeiate.

Vânătorul reginei avea propriul cerc de admiratori care voiau să-i între în graţii. Vânătorul Bresinga era deja lângă Laurel, spunându-i că, imediat ce se va scula a doua zi dimineaţă, lui îi va face mare plăcere să-i arate dealurile cele mai bune pentru vânătoarea de păsări. Ajutoarele lui îi stăteau în

preajmă, alerte. Mai târziu, avea s-o însoţească la o cină târzie, cu Lady Bresinga şi Lordul Auriu. Când s-a pus la cale vânătoarea, cei doi se puteau aştepta să mănânce şi să bea vin cu mai-marii lor.

În agitaţia sosirii, mi-e nu mi s-a dat prea multă atenţie. Am stat şi-am aşteptat porunci, ca o slugă bună ce eram. O servitoare a venit la mine în grabă.

— O să-ţi arăt camerele pregătite pentru Lordul Auriu, ca să le aranjezi după gustul lui. Va dori să facă o baie?

— Fără îndoială, i-am răspuns tinerei, urmând-o. Şi o gustare uşoară în cameră. Uneori i se face foame noaptea.

Asta era o improvizaţie de-a mea, ca să mă asigur că n-aveam să rămân flămând. Era de aşteptat să mă îngrijesc mai întâi de stăpânul meu şi numai după aceea de mine.

Pentru vizita sa, Lordului Auriu i se pregătise o cameră mare cât toată coliba mea, dominată de un pat imens, cu saltele din pene şi perne umflate. Buchete uriaşe de trandafiri decorau încăperea, iar o adevărată colecţie de lumânări din ceară dădeau şi lumină, şi un parfum suav. La lumina zilei, din cameră se vedeau râul şi valea, dar peste noapte se trăgeau obloanele. Am deschis o fereastră ca să „aerisesc”, apoi am asigurat-o pe servitoare că pot despacheta singur hainele stăpânului meu, dacă ea se ocupă de apa pentru baie. O anticameră îmi era destinată mie. Deşi mică, era mai bine mobilată decât orice cameră de servitor pe care o văzusem până atunci.

Despachetatul hainelor Lordului Auriu mi-a luat mai mult decât mă aşteptasem. M-am mirat de câte reuşise să împacheteze. Am scos din desagile îndesate nu numai haine şi bocanci, dar şi bijuterii, parfumuri, eşarfe, piepteni şi perii. Le-am aşezat cât de bine am ştiut. Mi l-am amintit pe Charim, servitorul şi valetul prinţului Verity. Din perspectiva lui, altfel se vedeau toate. Omul acela bun fusese întotdeauna prezent şi întotdeauna avea ceva de făcut pentru confortul lui Verity. Discret, dar oricând gata să îndeplinească porunca stăpânului. Am încercat să mă gândesc la ce-ar face în locul meu.

Am aprins un foc mic, ca să nu-i fie frig stăpânului după baie. Am aranjat patul Lordului Auriu şi i-am pus cămaşa de noapte peste aşternut. Apoi, zâmbind afectat, m-am retras în camera

mea, întrebându-mă ce-ar fi zis bufonul de toate astea.

Crezusem că despachetatul lucrurilor mele avea să meargă mai repede. Şi a mers, până când am ajuns la pachetul cu haine de la croitor. Am desfăcut aţa, iar hainele s-au revărsat din ambalaj ca o floare care se deschide. Bufonul nu respectase promisiunea Lordului Auriu de-a mă ţine prost îmbrăcat. Nu mai avusesem niciodată veşminte de asemenea calitate: albastre, de culoarea servitorilor, dar mai bine croite decât cele pe care le purtam acum şi dintr-o pânză mai fină. Două cămăşi albe ca laptele erau mai elegante decât straiele oricărui alt servitor. Am găsit o tunică de un albastru intens, cu pantaloni mulaţi închişi la culoare, cu dungă cenuşie, şi încă o tunică verde-închis. Mi-am apropiat-o de corp. Poala ei mai că-mi atingea genunchii. Era mai lungă decât mă obişnuisem eu şi brodată generos cu galben. Alţi pantaloni mulaţi, tot galbeni. Am clătinat din cap. Tunica se strângea cu o curea de piele lată. Pe pieptul ei fusese brodat fazanul, emblema Lordului Auriu. Mi-am dat ochii peste cap când m-am văzut în oglindă. Alegându-mi hainele, bufonul se exprimase pe sine. Îndatoritor, le-am pus deoparte. Fără îndoială, avea să găsească în curând un pretext ca să mă oblige să le port.

N-am terminat bine de despachetat, că am şi auzit paşi pe coridor. O bătaie în uşă m-a anunţat că sosise cada pentru Lordul Auriu. Au adus-o înăuntru doi băieţi, urmaţi de încă trei, care cărau găleţi cu apă fierbinte şi rece. Eu urma să amestec apa după preferinţele Lordului Auriu. A mai venit un băiat cu uleiuri parfumate, din care lordul să-şi aleagă aroma dorită, şi încă unul, cu un teanc de prosoape. Doi bărbaţi au adus paravanele pictate care aveau să-l ferească de curent cât se îmbăia. N-am ştiut niciodată să apreciez prea bine starea socială a oamenilor, dar, şi aşa, tot mi-am dat seama că Lordul Auriu avea un rang înalt. O asemenea primire se făcea mai degrabă regilor, nu unui nobil fără pământ, de origine dubioasă. Evident, era mult mai popular la curte decât îmi imaginasem eu. M-a întristat faptul că n-am înţeles lucrul ăsta mai repede.

Ştiam cine este. Ştiam şi cine fusese, mai bine decât oricare dintre admiratorii lui. Pentru mine, nu era nobilul exotic şi fabulos de bogat, dintr-un neam jamaillean îndepărtat. Pentru

mine, era bufonul care juca o farsă elaborată şi mă aşteptam, din clipă în clipă, să termine cu jongleriile şi să-i cadă la pământ şi să i se risipească toate iluziile. Dar nu mă aştepta niciun fel de revelaţie. Lordul Auriu era la fel de real pe cât fusese bufonul pentru mine. Am stat aşa câteva momente, şocat, nemişcat, chibzuind la gândul acela lămuritor. Lordul Auriu era la fel de real ca bufonul. Aşadar, şi bufonul fusese la fel de real ca Lordul Auriu.

Cine era bărbatul acesta pe care îl ştiam de-o viaţă?

O umbră de prezenţă, mai degrabă un miros decât un gând, m-a atras la fereastră. M-am uitat nu spre râu, ci spre tufişuri. Mintea lui Ochi Întunecaţi s-a frecat uşor de a mea, prevenindu-mă să ţin sub control legătura noastră prin Har. O pereche de ochi pătrunzători s-au ridicat spre ai mei. *Pisică,* mi-a confirmat atingerea uşoară a lupului, înainte de a apuca eu să întreb. *Miroase a urină de pisică la colţurile grajdului şi pe sub tufele din spatele lui. Rahat de pisică îngropat în grădina de trandafiri. Pisici peste tot.*

Mai mult de una? Dutiful a primit cadou pisica de la familia asta. Poate că le ţin şi le cresc ca animale de vânătoare.

Mai mult ca sigur. Putoarea lor se simte pretutindeni. Mă tulbură. Nu vreau să dau peste vreuna. Tot ce ştiu despre ele am aflat în după-amiaza asta, când Hap a propus să mă împrietenesc cu una. N-am făcut decât să-mi arăt botul la uşă, blănosul ăla portocaliu s-a năpustit la mine cu ghearele şi m-a scuipat.

Nici eu nu ştiu mai multe despre ele decât tine. Burrich nu ţinea pisici în grajd.

A fost mai înţelept decât l-am crezut noi.

O uşă se închise fără zgomot în spatele meu. M-am răsucit, dar nu era decât Lordul Auriu. Bufon sau lord, era unul dintre puţinii oameni din lume care mă puteau lua prin surprindere. Mi-am amintit cine sunt, mi-am îndreptat spatele şi m-am înclinat în faţa lui.

— Stăpâne, m-am ocupat să-ţi fie aranjate lucrurile. Baia te aşteaptă.

— Bună treabă, Badgerlock. Şi aerul nopţii e înviorător. E frumoasă priveliştea?

— Superbă, domnule. De la fereastră se vede bine valea

râului. Şi noaptea e minunată, cu lună plină, care-i va face să urle pe mulţi lupi.

— Serios?

Merse iute la geam şi se uită în jos, la Ochi Întunecaţi. Zâmbetul care-i lumină faţa fu sincer. Inspiră adânc, satisfăcut, de parcă ar fi savurat aerul.

— Într-adevăr, o noapte minunată. Fără îndoială că multe vieţuitoare nocturne au pornit la vânătoare. Sper ca vânătoarea noastră de mâine să fie la fel de spornică precum a lor sub lumina lunii.

Mare păcat, da, foarte mare, că trebuie să aştept cu vânatul până mâine. În seara asta sunt invitat la o cină târzie cu Lady Bresinga şi cu fiul ei, Civil. Dar mi-au dat puţin timp ca să mă înviorez. Bineînţeles, te vei ocupa de mine la cină.

— Desigur, stăpâne, am răspuns cu inima îndoită.

Sperasem să mă strecor pe fereastră şi să merg în recunoaştere cu Ochi Întunecaţi.

Nu-i o treabă pe care să n-o pot face mai bine de unul singur. O să adulmec şi-o să trag o raită pe-afară. Tu să faci la fel înăuntru. Cu cât terminăm mai repede cu misiunea asta, cu atât ne întoarcem mai repede acasă.

Ai dreptate, am încuviinţat, dar m-a pus pe gânduri junghiul care mi-a săgetat inima la gândul întoarcerii acasă. Nu voiam să plec din Buckkeep şi să-mi reiau traiul cât de curând posibil? Sau începea să-mi placă rolul de servitor al unui filfizon bogat? m-am întrebat sarcastic.

L-am dezbrăcat de caftan pe Lordul Auriu şi i-am scos bocancii. Aşa cum văzusem la Charim de atâtea ori, fără să fiu atent neapărat, am periat tunica, am atârnat-o şi am dat iute cu cârpa pe bocanci înainte de a-i pune jos. Când Lordul Auriu mi-a întins încheieturile, i-am desfăcut manşetele de dantelă ale cămăşii şi-am pus podoabele sclipitoare. Bufonul s-a proptit cu spatele de spătar.

— Voi purta tunica mea albastră în seara asta. Şi cămaşa de pânză cu dungi albastre fine. Pantaloni albastru-închis, cred, şi pantofii cu lanţ de argint. Pregăteşte-mi-le pe toate. Pe urmă toarnă apa în cadă şi nu te zgârci la uleiul de trandafir. După aceea, aşază paravanele şi lasă-mă singur puţin. A, şi te rog să-ţi duci şi ţie apă în cameră şi s-o foloseşti. La cină voi vrea

să simt mirosul mâncării, nu pe al tău. A, şi te rog să te îmbraci cu albastru-închis. Cred că aşa îmi vor ieşi hainele mai bine în evidenţă. Încă ceva. Poartă şi ăsta, dar te sfătuiesc să nu-l descoperi decât dacă ai neapărată nevoie de el.

Scoase din buzunar talismanul de la Jinna şi mi-l puse în palmă.

Toate acestea mi le-a spus pe un ton de bună dispoziţie sinceră. Lordul Auriu era foarte mulţumit de sine, aşteptând cu nerăbdare o seară de conversaţii agreabile şi delicatese culinare. Am făcut cum mi s-a poruncit, apoi m-am retras recunoscător în camera mea cu apă de spălat şi puţin ulei cu miros de măr. În scurtă vreme l-am auzit pe Lordul Auriu bălăcindu-se după pofta inimii şi fredonând o melodie pe care n-o ştiam. Eu nu pot să zic că m-am bălăcit, dar mi-a priit spălatul. M-am grăbit, ştiind că lordul urma să aibă iarăşi nevoie de serviciile mele.

M-am luptat cu tunica, descoperind că mă strângea mult mai tare decât eram eu obişnuit. De-abia am avut unde să-mi ascund uneltele de la Chade, pe lângă cuţitaşul pe care mă hotărâsem să-l port. Sabia n-aveam cum s-o iau cu mine la o asemenea ocazie, dar am constatat că nu vreau să merg complet neînarmat. Harul foarte subtil al lupului din seara aceea m-a determinat să fiu şi eu precaut. Am strâns bine cureaua tunicii şi mi-am prins părul în coadă de războinic. Cu ajutorul uleiului cu parfum de măr, am reuşit să-mi îndrept cât de cât şuviţele rebele. Mi-am dat seama că nu mai auzisem pleoscăit de apă de-o vreme şi m-am dus repede în camera Lordului Auriu.

— Aveţi nevoie de serviciile mele, domnule?

— Nici vorbă.

Am sesizat o undă de sarcasm în tonul tărăgănat al bufonului. Ieşi din spatele paravanului îmbrăcat, potrivindu-şi dantelele de la manşete. Un mic zâmbet de plăcere îi jucă pe buze când ridică ochii şi-mi văzu expresia de surprindere. Zâmbetul îi dispăru brusc. O vreme, stătu şi se uită la mine cu buzele uşor întredeschise. Îi scânteiară ochii. Apropiindu-se de mine, i se citea satisfacţie pe chip.

— E perfect, şopti. Exact cum am sperat. Vai, Fitz, întotdeauna mi-am zis că, dacă aş avea ocazia, m-aş mândri

cu tine aşa cum ţi s-ar cuveni. Uită-te la tine.

Faptul că-mi rostise numele mă şocă tot atât de mult ca felul în care mă prinse de umeri şi mă duse în faţa oglinzii imense. În prima clipă, m-am uitat numai la reflexia feţei lui deasupra umărului meu, luminată de mândrie şi satisfacţie. În următoarea, mi-am mutat privirea la un bărbat pe care mai să nu-l recunosc.

Indicaţiile pe care bufonul le dăduse croitorului trebuie să fi fost foarte amănunţite. Tunica îmi venea ca turnată pe umeri şi pe piept. Albul cămăşii se vedea la guler şi la mâneci. Albastrul tunicii era albastrul de Buck, culoarea familiei mele, şi, chiar dacă acum o purtam ca servitor, croiul tunicii era de soldat. Îmi făcea umerii să pară mai laţi, iar abdomenul mai plat. Cămaşa albă contrasta cu tenul meu măsliniu, ochii şi părul meu negru. M-am privit siderat. Cicatricele mi se estompaseră odată cu scurgerea anilor tinereţii. Ridurile de pe frunte şi de la coada ochilor atenuau cicatricea care-mi traversa obrazul. Cu nasul rupt mă împăcasem demult. Dunga albă din păr se vedea mai bine dacă-mi strângeam părul în coadă de războinic. Bărbatul care se uita la mine din oglindă mi-a amintit de Verity, dar mai mult mi-a amintit de portretul prinţului moştenitor Chivalry, care atârna încă în sala din castelul Buckkeep.

— Semăn cu tata, am murmurat încântat, dar şi alarmat, în acelaşi timp.

— Numai în ochii celor care caută asemănarea, preciză bufonul. Numai cel ce ştie destule ca să caute dincolo de cicatricele tale ar vedea în tine un Farseer. Să ştii că, de fapt, semeni cel mai mult cu tine. Cu FitzChivalry care a existat întotdeauna, dar l-au ascuns înţelepciunea şi subterfugiile lui Chade. Nu te-ai întrebat niciodată de ce straiele tale erau croite simplu, ca din topor, ca să arăţi mai degrabă a grăjdar şi soldat decât a bastard princiar? Doamna Hasty, croitoreasa, credea că aşa poruncea Shrewd. Chiar atunci când i se permitea să le mai împodobească sau să le ţină în pas cu moda, zorzoanele şi priceperea ei de croitoreasă erau cele care trebuiau să iasă în evidenţă, ca să distragă atenţia de la tine. Dar eu, Fitz, întotdeauna te-am văzut aşa cum arăţi acum. Şi cum tu nu te-ai văzut niciodată.

M-am privit din nou în oglindă. Cred că spun adevărul când afirm că nu m-am considerat niciodată un om mândru. Mi-au trebuit câteva momente să accept că, deşi îmbătrânisem, schimbarea mea era o maturizare, nu o degenerare.

— Nu arăt chiar aşa de rău, am recunoscut.

Zâmbetul bufonului se lăţi.

— Vai, prietene, ştiu locuri în care femeile s-ar bate cu cuţitele pentru tine. Ridică o mână subţire şi se frecă pe bărbie. Acum însă, mă tem că trebuie să mă întreb dacă nu cumva am exagerat cu fantezia. Nu vei reuşi să treci neobservat. Dar poate că aşa e mai bine. Flirtează puţin cu bucătăresele, cine ştie ce vei afla?

Mi-am dat ochii peste cap la ideea lui ironică. Ne-am privit unul pe altul în oglindă.

— Conacul ăsta n-a văzut oameni mai eleganţi decât noi, conchise el. Mă strânse de umăr, apoi se îndreptă de spate, redevenind brusc Lordul Auriu. Badgerlock. Uşa. Suntem aşteptaţi.

Am sărit să îndeplinesc porunca stăpânului meu. Ultimele momente petrecute cu bufonul mă făcuseră cumva mai îngăduitor cu şarada noastră. Începea chiar să-mi trezească interesul. Dacă prinţul Dutiful se afla în Galeton, aşa cum bănuiam, aveam să-l găsim înainte de revărsatul zorilor. Lordul Auriu ieşi pe uşă. L-am urmat, mergând în stânga lui, la doi paşi în spate.

Capitolul XVI

GHEARE

Cel mai mult au suferit de pe urma prădăciunilor Piraţilor Corăbiilor Roşii ducatele de coastă. Averile vechi au fost decimate, descendenţele, întrerupte, iar gospodăriile mândre de altădată au ajuns nişte ruine fumegânde şi grădini de buruieni. Cu toate acestea, în urma războiului, aşa cum înfloresc plantele din seminţe primăvara, după un foc grozav, tot aşa au înflorit şi averile multor nobili mărunţi. Numeroase gospodării mai umile scăpaseră de raiduri. Au supravieţuit turme şi recolte, iar proprietăţile care, mai demult, păruseră neînsemnate au ajuns să fie considerate locuri ale belşugului.

Pe aceste tărâmuri, lorzii mai mici şi doamnele lor s-au pomenit, peste noapte, partide bune pentru moştenitorii neamurilor mai vechi, dar, deodată, mai puţin bogate. Astfel, stăpânul moşiilor Bresinga de lângă Galeton, văduv fiind, şi-a luat mireasă mult mai tânără şi mai bogată din familia Earwood, din Lesser Tor[9]*, din Buck. Earwood era un neam de nobili vechi, care se şubrezise şi ca poziţie, şi ca avere. Totuşi, în anii Războiului Corăbiilor Roşii, valea lui a fost ferită de raiduri, iar el a prosperat şi-a împărţit recolta cu membrii nenorociţi ai moşiilor Bresinga, cu care se învecinau. Bunătatea lor a fost mult apreciată în familia Earwood, când Jaglea Earwood a devenit Lady Bresinga. Ea i-a născut soţului ei mai în vârstă un moştenitor, Civil Bresinga, la scurtă vreme după ce acesta murise de fierbinţeală.*

Scribul Duvlen, *Istoria familiei Earwood*

Lordul Auriu mergea cu graţia şi siguranţa celor presupuşi a se fi născut nobili. M-a condus, fără să se rătăcească, într-o anticameră elegantă, unde îl aşteptau gazda şi fiul ei. Laurel era şi ea acolo, îmbrăcată într-o rochie bej simplă, cu dantelă. Era absorbită într-o conversaţie cu vânătorul familiei Bresinga. Rochia n-o prindea la fel de bine ca tunica simplă şi pantalonii largi de călărie, pentru că braţele şi faţa ei bronzată nu se potriveau cu dantela delicată de la guler şi cu mânecile bufante. Lady Bresinga se înzorzonase cu volane, veşmintele bogate umflându-i bustul şi şoldurile. Mai erau trei musafiri: soţul, soţia şi fiica lor de vreo şaptesprezece ani – evident, nobili locali. Toţi îl aşteptau pe Lordul Auriu.

La intrarea noastră, reacţia lor a fost exact cea anticipată de bufon. Lady Bresinga s-a răsucit să-l salute, zâmbind. L-a cercetat de sus până jos, căscând ochii de admiraţie.

— Onoratul nostru musafir a sosit, anunţă ea.

Lordul Auriu a întors uşor capul într-o parte, ascunzându-şi bărbia cu un aer nevinovat, ca şi când n-ar fi fost conştient de frumuseţea lui. Laurel se holba la el admirativ, în timp ce Lady Bresinga îl prezenta Lordului şi lui Lady Grayling[10] de Cotterhills şi fiicei lor, Sydel. Numele lor nu-mi spuneau nimic,

---

[9] Colina Mică (n.tr.).

[10] Lipan (n.tr.).

dar mi-am adus aminte că Cotterhills era o moşie mică pe dealurile submontane din Farrow. Sydel se îmbujoră şi se fâstâci când Lordul Auriu i-a făcut şi ei o reverenţă, iar după aceea nu şi-a mai luat ochii de la el. Privirea mamei sale s-a oprit asupra mea. Femeia m-a cercetat pur şi simplu din cap până-n picioare, într-un fel care ar fi trebuit s-o facă să roşească. Am întors capul numai ca s-o văd pe Laurel uitându-se la mine şi zâmbindu-mi nedumerită, de parcă ar fi uitat că mă cunoaşte. Aproape că-l simţeam pe Lordul Auriu radiind de satisfacţie că-i făcuse pe ceilalţi să-şi întoarcă toţi ochii după el.

I-a oferit braţul lui Lady Bresinga, iar fiul acesteia, Civil, a însoţit-o pe Sydel. După ei veneau Lordul şi Lady Grayling, apoi vânătorii. Eu i-am urmat pe mai-marii mei în sala de ospeţe şi m-am aşezat în spatele scaunului ocupat de Lordul Auriu. Slujba mea era şi de paznic, nu doar de servitor. Lady Bresinga mi-a aruncat o privire întrebătoare, dar eu nu m-am uitat la ea. Dacă şi-a închipuit că Lordul Auriu îi ofensa ospitalitatea punându-mă să-l însoţesc, n-a scos o vorbă despre asta. Tânărul Civil s-a zgâit puţin la mine, apoi m-a ignorat cu o ridicare din umeri, şoptindu-i ceva celei pe care-o însoţea. După aceea, am fost ca invizibil.

Cred că atunci am avut cel mai straniu punct de observaţie din toată viaţa mea de iscoadă. Nu stăteam comod deloc. Îmi era foame, iar masa lui Lady Bresinga era încărcată cu bucate savuroase şi apetisante. Slugile care aduceau felurile de mâncare şi adunau resturile treceau chiar prin faţa mea. Pe lângă asta, eram obosit şi mă dureau oasele după o zi de călărit. Totuşi, m-am silit să stau nemişcat, fără să mă foiesc, şi să-mi ţin ochii deschişi şi urechile ciulite.

La masă nu s-a vorbit decât despre vânat şi vânătoare. Lordul Grayling, doamna şi fiica lui erau vânători pasionaţi, motiv pentru care şi fuseseră invitaţi. Imediat s-a adus în discuţie şi un subiect înrudit: vânau, dar nu cu câini, ci cu pisici. Lordul Auriu s-a declarat novice la acest fel de activitate şi i-a implorat să-l lămurească asupra subiectului. Au fost de-a dreptul încântaţi s-o facă, iar conversaţia s-a concentrat în curând pe argumente care susţineau că o anumită rasă de pisici e mai pricepută la păsări şi pe un schimb de poveşti care

să ilustreze abilităţile diferitelor rase. Familia Bresinga susţinea cu tărie o rasă de pisici cu coadă scurtă, felisele, în timp ce Lordul Grayling afirma că pune oricând prinsoare că gruparzii lui ar ieşi învingători fie că vânau păsări, fie că vânau iepuri.

Lordul Auriu era un ascultător care nu se zgârcea cu complimentele, punând mereu întrebări şi exprimându-şi mirarea şi fascinaţia la răspunsurile primite. Pisicile, a aflat el pentru amândoi, nu erau animale de vânătoare asemenea câinilor. Fiecare vânător îşi lua o singură felină care mergea la vânătoare pe o pernă specială, prinsă bine în spatele şeii stăpânului. Gruparzii mai mari vânau chiar şi căprioare tinere. Se bazau pe viteză când alergau după prada pe care o sufocau imediat ce-o prindeau. Feliselor, animale mai mici, li se dădea drumul pe pajişti sau printre tufişuri, unde-şi pândeau prada până când se puteau arunca asupra ei. Preferau s-o amorţească dintr-o singură lovitură cu laba sau să-i rupă gâtul ori spinarea dintr-o muşcătură. Se obişnuia, am aflat noi, să se dea drumul feliselor într-un stol de porumbei sau turturele, ca să vadă câte trimiteau la pământ înainte ca păsările să-şi ia zborul. Adesea, se organizau întreceri la care felisele acestea cu coada tăiată se luptau care să prindă mai multe păsări, iar lumea punea rămăşag pe favorite. Familia Bresinga se lăuda că are nu mai puţin de douăzeci şi două de feline de ambele rase în grajduri. Familia Grayling avea numai gruparzi, şase la număr, dar Lady Bresinga l-a asigurat pe Lordul Auriu că prietenul ei deţinea cele mai bune rase de reproducere pe care le văzuse ea vreodată.

— Aşadar, creşteţi aceste pisici de vânătoare? Am auzit că trebuie să fie prinse, că nu se înmulţesc dacă sunt domesticite.

Lordul Auriu îşi concentră atenţia asupra vânătorului familiei Bresinga.

— Ba da, gruparzii se înmulţesc, dar numai dacă li se dă voie să se bată între ei, fără să intervină cineva, pentru femela căreia îi fac o curte asiduă. Lordul Grayling le-a asigurat un teren împrejmuit foarte întins, unde oamenii nu au voie să între. Suntem norocoşi că eforturile lui au dat roade. Înainte, după cum probabil ştiţi, gruparzii erau aduşi fie din Chalced,

fie din regiunea Sandsedge din Farrow, cu cheltuială mare, bineînţeles. În copilăria mea, erau foarte rari pe-aici, pe la noi, dar prima oară când am dat cu ochii de unul, am ştiut că acela avea să fie animalul meu de vânătoare. Şi sper să nu par un înfumurat când spun că, din moment ce gruparzii erau atât de scumpi, am fost printre primii care s-au gândit să domesticească felisele noastre native în acelaşi scop, al vânătorii. În Buck nu se auzise de vânatul cu felise până când unchiul meu şi cu mine am prins două. Felisele sunt pisicile care trebuie prinse adulte, în capcane săpate în pământ, şi dresate să-ţi fie tovarăşe de vânătoare.

Toate acestea le-a rostit neîntrerupt vânătorul familiei Bresinga, un bărbat înalt, care se apleca în faţă când vorbea, ca să fie cât mai convingător. Îl chema Avoin. Se vedea limpede că era pasionat de vânătoare.

Lordul Auriu îl flată cu atenţia lui neabătută.

— Fascinant. Trebuie neapărat să aflu cum sunt îmblânzite aceste mici creaturi mortale. N-am ştiut nici că sunt atâtea varietăţi de pisici de vânătoare. Am crezut că e o singură rasă. Aşa, deci. Să vedem. Mi s-a spus că animalul de vânătoare al prinţului Dutiful a trebuit luat din vizuină de pui. Să înţeleg că e un grupard?

Avoin avu un schimb de priviri cu stăpâna lui, ca şi când i-ar fi cerut permisiunea să vorbească.

— Aaa, păi, să vedeţi. Pisica prinţului nu e nici felisă, nici grupard. E un animal mai rar, care nu aparţine niciuneia dintre cele două varietăţi. Cei mai mulţi o numesc pisica-pătată. Urcă mult mai sus în munţi decât pisicile noastre şi se ştie că vânează şi în copaci, şi pe pământ.

Avoin vorbea acum cu ton de mare cunoscător. Odată ce începuse să-şi împărtăşească cunoştinţele, avea s-o ţină tot aşa, până când ascultătorii lui aveau să dea semne de plictiseală.

— Ţinând cont de mărimea ei, atacă vânat mult mai mare decât ea, sărind şi la căprioare, şi la capre sălbatice, fie urmărindu-le până le vlăguieşte, fie rupându-le gâtul dintr-o muşcătură. Pe pământ, nu are nici iuţeala grupardului, nici viclenia felisei, dar le combină pe amândouă şi are succes împotriva animalelor mici. Ceea ce aţi auzit despre ea e

adevărat. Trebuie luată din vizuină înainte de a deschide ochii, dacă e să fie îmblânzită. Chiar şi atunci poate să aibă o fire nestatornică, dar cele care sunt luate şi dresate bine devin cele mai de încredere tovarăşe pe care şi le poate dori un vânător. Despre ele se spune „din vizuină până la inimă”. Asta însemnând, bineînţeles, că numai cel care e destul de şiret ca să-i găsească vizuina va reuşi să pună mâna pe una. E mare lucru să ai o pisică-pătată. Când vezi un vânător însoţit de ea, vei şti că e un maestru la vânat.

Avoin tăcu brusc. Dacă i-a făcut cumva un semn stăpâna lui, eu nu l-am văzut. Era deci şi vânătorul implicat în felul în care pisica ajunsese la prinţ?

Lordul Auriu ignoră nepăsător implicaţiile celor auzite.

— Un cadou nepreţuit pentru prinţul nostru, se entuziasmă el. Dar mi-a pierit speranţa de a vâna eu însumi cu o pisică-pătată mâine. Cel puţin voi avea ocazia să văd una în libertate?

— Mă tem că nu, domnule, răspunse politicoasă Lady Bresinga. Ca să vedeţi o pisică-pătată la vânătoare, va trebui să-l rugaţi pe prinţ să vă ia cu el la una din partidele lui. Sunt convinsă că va fi încântat să vă aibă alături.

Lordul Auriu clătină vesel din cap, coborându-şi bărbia ca luat prin surprindere.

— Vai, nu, doamna mea! Am auzit că ilustrul nostru prinţ vânează cu pisica pe jos, noaptea, indiferent de vreme. Mă tem că ar fi un efort prea mare pentru mine. Nu-i deloc pe gustul meu, absolut deloc!

Chicotele îi săltau pe buze ca popicele în mâinile jonglerilor, molipsindu-i şi pe ceilalţi meseni.

Urc.

Am simţit împunsături de gheruţe şi m-am uitat în jos. O pisicuţă dungată apăruse de nicăieri. S-a ridicat pe labele din spate, agăţându-se bine cu ghearele de pantalonii mei. Se uita la mine cu ochi galben-verzui plini de sinceritate. *Acum vin!*

I-am refuzat atingerea minţii, am sperat eu, fără să-mi dau seama. La masă, Lordul Auriu îndreptase conversaţia spre ce tipuri de pisici să folosească a doua zi şi întreba dacă aveau să distrugă sau nu penajul păsărilor. Păsările, le-a reamintit el tuturor, erau ceea ce îl interesa pe el, deşi îi plăcea şi plăcinta

cu carne de pasăre.

Am mişcat din picior, sperând să scap de liana cu gheruţe. N-a mers. *Mă urc mai sus!* A insistat ea şi-a mai avansat puţin. Acum atârna de mine cu toate patru labele, iar ghearele ei îmi intraseră în carne prin pantaloni. Am reacţionat ca un servitor, cel puţin aşa am sperat. M-am strâmbat, apoi m-am aplecat discret să îndepărtez animalul de pe mine, câte o labă pe rând. Poate că nu m-ar fi văzut nimeni dacă n-ar fi scos un mieunat sfâşietor că i-am dat planurile peste cap. Sperasem să-l aşez încet pe podea, însă vocea amuzată a Lordului Auriu a îndreptat toţi ochii spre mine.

— Ei, Badgerlock, ce-ai prins acolo?

— O pisicuţă, domnule. Voia neapărat să se caţere pe piciorul meu.

Pisica era ca un puf de păpădie în mâna mea. Blana ei pufoasă lăsa doar impresia că e umflată, dar îi simţeam coastele mici în palmă. Deschise boticul roşu şi mieună după mama ei.

— Aici erai! exclamă fiica Lordului Grayling, sărind de la masă.

Fără să-i pese de comeseni, Sydel veni în grabă să ia pisicuţa care mi se zbătea în palmă. O mângâie sub bărbie cu amândouă mâinile.

— Îţi mulţumesc că ai găsit-o. Se întoarse la locul ei, vorbind în timp ce mergea: n-am avut inima s-o las singură acasă, dar cred că s-a furişat din camera mea imediat după dejun, pentru că n-am văzut-o toată ziua.

— Şi e puiul unei pisici de vânătoare? o întrebă Lordul Auriu când ea se aşeză din nou la masă.

Sydel profită îndată de ocazia de a i se adresa bufonului.

— A, nu, domnule, e animalul meu de casă, pernuţa mea, Tibbits. E un drăcuşor, nu-i aşa, scumpeteo? Dar nu suport să mă despart de ea. Câte griji mi-ai făcut în după-amiaza asta!

Sărută pisicuţă pe vârful capului, apoi şi-o aşeză în poală. Nimănui de la masă nu i se părea neobişnuit comportamentul ei. Când s-au reluat mâncatul şi conversaţia, am văzut cum puiul îşi ridică botul spre marginea mesei. *Peşte!* se gândi încântat. Peste câteva minute, Civil i-a dat o bucăţică de peşte. Mi-am zis că nu înseamnă nimic; putea fi o coincidenţă

sau chiar reacţia inconştientă pe care cei fără Har o au faţă de animalele pe care le cunosc bine. Pisica a prins peştele cu laba şi l-a pus în poala stăpânei, ca să-l mănânce.

Un rând de servitori au venit să strângă vasele şi platourile, iar un altul, să aducă desertul şi vinul de fructe sălbatice. Lordul Auriu monopolizase conversaţia. Poveştile de vânătoare pe care le spunea fie erau nişte scorneli, fie arătau că viaţa lui din ultimii zece ani fusese mult diferită de ceea ce îmi imaginasem eu. Când a vorbit despre prinderea mamiferelor din mare cu suliţe aruncate dintr-o barcă la care erau înhămaţi delfini, până şi Sydel l-a privit neîncrezătoare. Dar, aşa cum se întâmplă cu orice poveste frumos spusă, lumea a ascultat-o şi pe a lui până la capăt. Lordul Auriu şi-a încheiat recitalul cu o întorsătură şi o sclipire vicleană în ochi care sugera că, dacă aventura lui fusese presărată cu născociri de-ale lui, n-avea s-o recunoască niciodată.

Lady Bresinga a cerut să se aducă rachiul şi masa a fost strânsă din nou. Băutura a fost adusă cu alte mici bunătăţi, pentru a-i ispiti pe musafirii deja sătui. Sclipirilor vesele aprinse de vin din ochii lor le-au luat locul scânteierile de mulţumire stârnite de rachiul de calitate băut după o masă bună. Pe mine mă dureau cumplit picioarele şi şalele. Pe deasupra, eram flămând şi atât de obosit, încât, dacă aş fi avut voie să mă culc pe dalele de pe jos, aş fi adormit imediat. Mi-am vârât unghiile în palmă ca să nu mă ia somnul. Se făcuse ceasul la care se dezleagă limbile şi se vorbeşte fără reţineri despre orice. În ciuda poziţiei lui în scaun, aveam convingerea că Lordul Auriu nu era atât de beat pe cât părea. Se discuta din nou despre pisici şi vânătoare. Eu consideram că deja ştiam despre ele atât cât îmi era necesar.

După vreo şase încercări nereuşite, pisicuţa reuşise să se urce pe masă. Se încolăcise şi dormise puţin, dar acum mergea printre sticle şi pahare, ameninţând să le doboare. *Asta-i a mea. Şi asta. Asta-i tot a mea. Şi asta.* Cu încrederea oarbă a celor tineri, pretindea că toate alimentele de pe masă erau ale ei. Când Civil se întinse după carafă să-şi umple paharul lui şi al comeseanului vecin, pisica şi-a încordat spinarea mică şi-a sărit la el, hotărâtă să păstreze ce era al ei. *E-a mea!*

— Ba nu, e-a mea, replică Civil cu blândeţe şi o împinse la o parte cu dosul încheieturii.

Sydel râse la schimbul lor de replici. Eu am simţit o undă de emoţie, dar nu mi-am dezlipit privirea prefăcut neinteresată de umărul stăpânului meu. Aveau Har. Amândoi. Nu mai încăpea nicio îndoială. Şi, cum Harul se moşteneşte în familie…

— Aşa, deci. Cine a prins pisica-pătată care a fost făcută cadou prinţului? întrebă Lordul Auriu pe neaşteptate.

Întrebarea păru să decurgă din discuţie, dar fu destul de directă ca să atragă privirile tuturor mesenilor. Lordul Auriu scoase un sughiţ scurt, mai degrabă un râgâit slab care, combinat cu ochii lui uşor bulbucaţi, mai reduse din şocul întrebării.

— Pun rămăşag că tu ai fost, vânătorule.

Îi făcu acestuia un compliment sub forma unui gest simbolic.

— Nu, n-am fost eu, răspunse Avoin, clătinând din cap, dar, ciudat, de data asta nu se mai oferi să dea nicio informaţie în plus.

Lordul Auriu se lăsă pe spătar, bătându-se uşor cu degetul arătător pe buze, ca şi când ar fi luat parte la un joc de ghicit. Îşi plimbă privirea în jurul mesei, pe urmă chicoti şi arătă spre Civil.

— Atunci tu trebuie să fi fost, tinere. Am auzit eu că tu eşti cel care-a dus pisica şi-a prezentat-o prinţului Dutiful.

Băiatul îşi aruncă scurt ochii spre mama lui înainte de a clătina grav din cap.

— N-am fost eu, domnule, protestă el.

Urmă din nou liniştea aceea neobişnuită, în loc de alte informaţii. Fac front comun, am dedus eu. Nu vor să răspundă la întrebare.

Lordul Auriu îşi propti capul de spătarul scaunului, inspiră adânc, cu zgomot, apoi oftă.

— Un dar nemaipomenit, observă el degajat. Aş vrea să am şi eu o pisică-pătată, după câte am auzit despre ea. Căci una e s-auzi, şi alta s-o vezi cu ochii tăi. Cre’ c-o să-l rog pe prinţul Dutiful să-mi dea voie să-l însoţesc într-o noapte. Oftă din nou şi-şi lăsă capul să-i cadă pe-o parte. Dacă se mai întoarce de-acolo de unde meditează. Nu-i no’mal, dacă mă-ntrebaţi pe

mine, ca un băiat de vârsta lui să petreacă atâta vreme singur. Nu-i deloc no'mal.

Vorbele Lordului Auriu avură imediat efectul scontat. Lady Bresinga întrebă cât se poate de direct.

— Deci prinţul nostru s-a retras din nou din mijlocul oamenilor, ca să-şi urmeze propriile gânduri o vreme?

— Întocmai, confirmă Lordul Auriu. Şi de data asta pentru multă vreme, nu glumă. Da'i normal, că are la ce să se gândească, nu-i vorbă.

Acuşi se logodeşte, vin mesagerii de pe Insulele Străine… Prea multe pe capul unui tânăr. Vreau să zic, dumneavoastră, tinere domn, ce-aţi face? Arătă cu degetul în direcţia lui Civil. Ce-aţi zice să fiţi logodit cu o femeie pe care n-aţi văzut-o niciodată… încă nici nu-i femeie, dac-or fi adevărate zvonurile. Mai degrabă o fată care acum se coace. Câţi ani are? Unsprezece? E doar o copilă. Tânără de tot, nu credeţi? Şi nu pricep care-s avantajele căsătoriei lor. Chiar nu le pricep.

Vorbea pe şleau, criticând direct hotărârea reginei. Mesenii schimbară priviri între ei. Era clar că Lordul Auriu băuse deja mai mult rachiu decât putea duce, dar de-asta tot îşi turna în pahar. Cuvintele lui rămăseseră în aer, fără replică. Probabil Avion îşi închipui că va îndrepta conversaţia spre un subiect mai puţin periculos când întrebă:

— Deci prinţul se retrage deseori pentru a medita?

— E-un obicei muntean, confirmă Lordul Auriu. Adică aşa mi s-a spus. Eu de unde să ştiu? Ştiu numai că nu-i jamaillean. Tinerii nobili de la mine de-acasă sunt oameni mai de lume. Şi lucrul ăsta e încurajat, ascultaţi-mă pe mine, căci unde să înveţi mai bine manierele şi obiceiurile, dacă nu în mijlocul oamenilor? Prinţul Dutiful al vostru ar face bine să stea mai mult printre oamenii de la curtea lui.

Accentul jamaillean se strecurase în vorba moale a Lordului Auriu, ca şi când băutura l-ar fi întors la felul în care se vorbea odinioară la el acasă. Bufonul sorbi din pahar, pe urmă îl puse înapoi pe masă cu atâta stângăcie, încât vărsă puţină licoare chihlimbarie pe masă. Se frecă pe gură şi pe bărbie, ca şi când ar fi vrut să alunge amorţeala de la rachiu. Bănuiam că nu se mulţumise doar să ducă la buze paharul plin-ochi.

Nu răspunse nimeni la remarcile lui, dar el păru să nu

observe.

— N-a mai lipsit niciodată atât de mult! continuă el cu amănuntele. Asta-i tot ce auzim la curte în ultima vreme. „Unde-i prinţul Dutiful? Cum, tot izolat stă şi acum? Când o să se-ntoarcă? Poftim? Nu ştie nimeni?” E foarte descurajant pentru oamenii de la curte să vadă că tânărul lor conducător lipseşte atâta. Pun prinsoare că nici pisicii lui nu-i pică bine. Ce zici, Avoin, o pisică de vânătoare nu duce dorul stăpânului care lipseşte prea mult?

Vânătorul se gândi puţin înainte de-a răspunde.

— Cine-i devotat pisicii sale n-o lasă singur prea mult. Loialitatea pisicii nu trebuie luată drept sigură, ci cultivată zi de zi.

Avoin îşi luă elan ca să continue, dar Lady Bresinga îl întrerupse cu blândeţe.

— Pisicile noastre vânează cel mai bine când se crapă de ziuă. Aşa că, dacă vrem să-i arătăm Lordului Auriu frumuseţile noastre în toată splendoarea lor, ar fi mai bine să ne retragem, ca să ne putem trezi devreme.

La semnul ei discret, un servitor veni şi-i trase scaunul. Toată lumea se ridică, Lordul Auriu cu o scurtă clătinare. Mi se păru că o aud pe fata familiei Grayling chicotind, dar nici Sydel nu era prea sigură pe picioarele ei. Ştiind ce am de făcut, am înaintat şi i-am oferit Lordului Auriu braţul meu ferm. Îl refuză cu dispreţ, făcându-mi semn să mă dau la o parte şi încruntându-se la impertinenţa mea. M-am retras, aşteptând cu stoicism până când nobilii şi-au urat noapte bună unul altuia, apoi l-am urmat pe Lordul Auriu în odăile sale.

I-am deschis uşa şi-am aşteptat să între. Urmându-l, am observat că slugile casei îşi făcuseră de lucru şi prin camerele noastre. Obiectele pentru baie erau ordonate, în sfeşnice ardeau lumânări noi, iar fereastra fusese închisă. Pe masă era un platou cu carne rece, fructe şi plăcinte. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să deschid fereastra. Pur şi simplu nu mi s-a părut corect să existe un obstacol solid între mine şi Ochi Întunecaţi. Am aruncat un ochi afară, dar n-am văzut nici urmă de lup. Fără îndoială, dădea târcoale prin împrejurimi, iar eu nu voiam să risc să-l caut cu Harul. Am dat iute o tură prin odăile noastre, ca să văd dacă nu ni se umblase prin desagi,

pe urmă am verificat să nu fie iscoade pe sub paturi şi în dulapuri. Familia Bresinga şi musafirii ei se purtaseră cu prudenţă în seara aceea. Fie ştiau de ce venisem acolo, fie se aşteptau să vină în căutarea prinţului cineva ca noi. Însă n-am găsit nici urmă de iscoadă printre aşternuturi şi nici straiele mele, atârnate neglijent, nu fuseseră deranjate. Nu-mi lăsam niciodată camera în ordine perfectă. E uşor să pui lucrurile la loc după ce ai scotocit prin ele, dar e mai greu să-ţi aminteşti exact cum atinseseră podeaua mânecile unei haine trântite pe scaun.

Am cercetat în acelaşi fel şi camera Lordului Auriu. Între timp, el aştepta în linişte. Când am terminat, m-am întors la stăpânul meu. S-a trântit pe-un scaun şi-a scos un oftat din adâncul sufletului. Pleoapele i s-au lăsat grele peste ochi când bărbia i-a căzut în piept. Toate trăsăturile îi erau deformate de băutură. Am scos un mic sunet indignat. Cum de-a putut fi atât de neglijent încât să se îmbete? Privindu-l, şi-a aruncat picioarele înainte, astfel încât călcâiele i-au bocănit pe podea. M-am aplecat supus, i-am scos bocancii şi i-am pus deoparte.

— Poţi să te ridici?

— Ce-ai zis?

L-am privit din locul în care mă ghemuisem la picioarele lui.

— Te-am întrebat dacă poţi să te ridici.

A deschis foarte puţin ochii şi un zâmbet bleg i-a strâmbat gura.

— Sunt aşa de priceput, s-a felicitat în şoaptă. Iar tu eşti un ascultător aşa de bun, Fitz. Ştii ce frustram e să te prefaci că eşti altfel când nimeni nu ştie că te prefaci, să pretinzi că ai cu totul alt caracter, când nimeni nu apreciază cât de bine îţi reuşeşte? Un licăr i-a apărut în priviri, amintindu-mi de bufonul cel năzdrăvan, dar s-a stins repede, odată cu zâmbetul. Bine-nţeles că pot să mă ridic. Şi să dansez şi să ţopăi, dacă trebuie. Dar nu în seara asta. În seara asta, trebuie să mergi la bucătărie şi să te plângi că eşti mort de foame. La cât de fălos arăţi, nu mă-ndoiesc că vei primi de mâncare. Vezi spre ce subiect îndrepţi discuţia. Du-te acuma, sunt perfect capabil să mă urc singur în pat. Vrei să las fereastra deschisă?

— Da, aş prefera să rămână aşa.

Şi eu. Gândul de încuviinţare al lupului veni mai uşor ca o

boare.

— Atunci aşa va rămâne, hotărî Lordul Auriu.

Bucătăria era încă plină de servitori, pentru că sfârşitul unei mese nu înseamnă şi sfârşitul treburilor. Într-adevăr, nimeni nu munceşte mai din greu şi mai mult decât cei câţiva oameni care hrănesc un castel, pentru că, de obicei, când se termină cu strânsul mesei şi cu spălatul vaselor de la cină, se face vremea să pună la crescut aluatul pentru pâinea de la dejun. Aşa era şi la Galeton, ca şi în castelul Buckkeep. Ajuns la uşă, m-am aplecat înăuntru cu o expresie curioasă şi plină de speranţă pe chip.

Aproape în aceeaşi clipă, unei bucătărese i s-a făcut milă de mine. Am recunoscut-o drept una din femeile care servise la masă. Lady Bresinga i se adresase cu numele Lebven.

— Trebuie să-ţi fie o foame de lup. Toţi au stat la masă, au mâncat şi-au băut şi s-au purtat cu tine ca şi când ai fi fost din lemn. Hai, intră. Au mâncat ei până şi-au umplut burdihanul, dar tot a rămas o groază de mâncare.

M-am urcat imediat pe un taburet înalt, într-un colţ al unei mese cu urme de tăieturi şi resturi de făină. Lebven îmi puse în faţă mai multe feluri de mâncare. Nu minţise, rămăsese mâncare cât să se hrănească un sat întreg. Felii de carne de căprioară afumată rece umpleau jumătate de platou rotund, decorat frumos pe margini cu mere murate. Caise îndulcite, ca nişte perniţe aurii îndesate, se scăldau în pătrăţele de aluat atât de afânat, încât ţi se topea în gură. Ficăţeii de pasăre marinaţi cu bucăţi de usturoi, într-o baie de ulei, nu m-au îndemnat să-i gust, dar mai era şi piept de raţă, garnisit cu felii de ghimbir în sirop dulce. M-am desfătat cu toate deliciile culinare. Am mâncat şi pâine neagră foarte bună, unsă cu unt, ca să alunece mai bine pe gât. Lebven mi-a adus o cană cu bere rece şi o stacană din care s-o reumplu. După ce mi-a pus-o în faţă şi i-am mulţumit, s-a mutat de partea cealaltă a mesei, a presărat făină cu generozitate şi s-a apucat să frământe o bucată de aluat de pâine dospit. L-a trântit şi l-a răsucit, adăugând pumni de făină, până când a devenit lucios ca mătasea.

O vreme, am mâncat, am privit şi-am ascultat. Am auzit discuţiile obişnuite într-o bucătărie, bârfele şi rivalităţile

neînsemnate dintre slugi – una a scuipat în laptele pus la prins – şi conversaţiile despre treburile de a doua zi. Stăpânii casei aveau să se trezească devreme, dar se aşteptau să găsească o masă la fel de îmbelşugată ca în seara precedentă. Şi mai voiau şi mâncare de pus în desagi, la fel de gustoasă şi apetisantă. Am urmărit-o pe Lebven cum întinde aluatul, îl unge cu unt, îl împătureşte şi iar îl întinde, numai ca să-l ungă şi să-l împăturească din nou. Când şi-a dat seama că o urmăresc, a ridicat ochii zâmbind.

— Aşa se fac mai multe straturi în aluat, iese pufos şi crocant. Dar e multă muncă pentru un lucru care-o să fie mâncat în câteva clipe.

În spatele ei, un servitor puse pe tejghea un coş acoperit. Îl descoperi, întinse un şervet de pânză pe dinăuntru şi începu să aşeze mâncarea: cornuri proaspete, un vas mic cu unt, unul cu felii de carne, apoi mere murate. L-am urmărit cu coada ochiului, în timp ce încuviinţam şi-i răspundeam lui Lebven.

— E ciudat. Majoritatea lor nici nu se gândesc câtă muncă e necesară ca să se simtă ei bine.

Toată bucătăria îşi murmură încuviinţarea.

— Uită-te la tine, se apucă Lebven să mă compătimească din nou. Ai stat de pază toată seara, nu cumva să păţească ceva rău stăpânul tău într-o casă în care e musafir. Ce caraghios gândesc jamaillenii ăştia! Dacă n-ar fi fost aşa, ai fi putut să mănânci şi tu ca lumea şi-ai fi avut şi timp pentru tine.

— Mi-ar fi convenit de minune, am recunoscut sincer. Mi-ar fi plăcut să văd împrejurimile. N-am mai fost niciodată într-un loc în care se cresc pisici, şi nu câini.

Celălalt servitor luă coşul şi ieşi cu el pe uşa din spate. Acolo i-l întinse altui bărbat. Ceva blănos atârna pe mâna celuilalt. N-am reuşit să văd prea multe, fiindcă uşa s-a închis imediat. Aş fi vrut să mă duc şi să urmăresc coşul cu mâncare, dar Lebven încă vorbea.

— Asta se întâmplă numai de vreo zece ani încoace, de când a murit fostul stăpân. Înainte, aveam câini de vânătoare şi numai o pisică sau două, cu care vâna doamna. Dar stăpânul cel tânăr preferă pisicile, aşa că nu s-a mai ocupat de câini şi-au dispărut. Nu că mi-ar fi dor de lătratul şi de schelălăitul lor sau să mi se vâre printre picioare. Pisicile mari sunt ţinute în

ţarcul lor, ies de-acolo numai când vânează. Cele mici sunt nişte scumpe, zău aşa. Nici măcar un şobolan de apă nu mai îndrăzneşte să-şi arate coada prin bucătăria asta.

Aruncă o privire iubitoare motanului pestriţ de pe cămin. Era o seară călduţă, dar animalul prefera să se desfete la căldura focului pe cale să se stingă. Lebven termină în sfârşit de împăturit aluatul şi începu să-l bată până când făcu băşici. Conversaţia lâncezea, ceea ce era bine, pentru că am putut pleca mai uşor. M-am dus la uşă şi-am deschis-o. Bărbatul cu mâncarea dispăruse.

— Dacă vrei să ştii unde-i umblătoarea, ieşi pe uşa aceea şi mergi în partea cealaltă a casei. E chiar înaintea cuştilor pentru iepuri.

I-am mulţumit şi am ieşit pe uşa pe care mi-o arătase. Mi-am plimbat atent privirea de jur împrejur, dar n-am văzut nicio mişcare. M-am dus în partea cealaltă a casei, dar o altă aripă îmi bloca vederea. Luna lumina şirurile de cuşti dintre casă şi grajd. Deci asta căra pe braţ bărbatul acela, un iepure cu gâtul sucit nu demult. Cina perfectă pentru o pisică de vânătoare. Dar bărbatul nu se zărea nicăieri, iar eu nu îndrăzneam să-mi întind mintea către Ochi Întunecaţi, nici să lipsesc prea mult din bucătărie. Am scos un mormăit de frustrare, convins că mâncarea din coş era pentru prinţ şi pisica lui. Ratasem o ocazie. M-am întors în bucătăria caldă şi luminată.

Se făcuse linişte. Vasele fuseseră aproape toate spălate, iar băieţii şi fetele se duseseră la culcare. Rămăseseră numai Lebven, să bată aluatul, şi un bărbat ursuz care amesteca într-o oală în care fierbea carne. M-am dus la locul meu şi mi-am turnat berea rămasă în stacană. Fără îndoială, slugile aveau să doarmă cât mai puteau până când se făcea vremea să se scoale ca să pregătească masa următoare. Motanul pestriţ s-a întins brusc, s-a ridicat şi-a venit să mă cerceteze. M-am prefăcut că-l ignor când mi-a mirosit pantofii şi-a deschis botul larg, ca dezgustat, dar m-am gândit că pur şi simplu îmi savurează mirosul.

Miroase precum câinele ăla de-afară. O umbră de gând dispreţuitor din partea lui. Fără pic de efort, şi-a luat avânt, a aterizat pe masa de lângă mine şi şi-a vârât botul în platoul cu vânat. L-am împins cu dosul mâinii. Nu s-a supărat, dar nici nu

m-a luat în seamă, ci a sărit peste braţul meu, ca să-şi ia bucata pe care o voia.

— Vai, Tups, te faci de ruşine în faţa musafirilor. Nu-l lua în seamă, Tom, e-un răsfăţat şi jumătate.

Lebven luă motanul cu mâinile pline de făină. Animalul nu renunţă la felia de carne când îl aşeză pe podea, ci se plecă deasupra ei şi începu să smulgă bucăţi din ea cu botul. Îi aruncă lui Lebven o privire plină de reproş. *N-ar trebui să hrăneşti câini la masă, femeie.* Era greu să ignori răutatea din ochii motanului. Ca un copil, l-am pironit cu privirea, ştiind că animalele nu suportă să te uiţi aşa la ele. Tups mârâi ameninţător, luă carnea în bot şi dispăru sub masă.

Mi-am băut berea fără grabă. Pisica ştia. Asta însemna că ştia toată gospodăria de legătura mea cu Ochi Întunecaţi? Deşi Avoin monologase toată seara despre pisicile de vânătoare, eu tot aflasem prea puţine despre ele. Aveau să-l considere pe Ochi Întunecaţi un străin sau să-i ignore mirosul în curte? Aveau să considere informaţia destul de importantă ca s-o comunice şi oamenilor cu Har? Nu toate legăturile prin Har erau la fel de puternice ca a mea cu lupul. Preocuparea lui faţă de aspectele omeneşti ale vieţii mele îl iritase pe Rolf cel Negru până la dezgust. Poate că pisicile de vânătoare se legau cu oamenii numai pentru bucuria vânătorii. Nu era imposibil. Improbabil, dar nu imposibil.

Nu aflasem mai multe decât ceea ce bănuiam deja, dar mă bucurasem de o masă copioasă. Singurul lucru pe care îl mai puteam face în noaptea aceea era să dorm. I-am mulţumit lui Lebven şi i-am urat noapte bună şi, cu toate că a insistat să strângă ea vasele, am curăţat eu masa. În tăcerea deplină care cuprinsese conacul, m-am îndreptat încet spre odaia mea. Pe sub uşă se strecura o singură dâră de lumină. Am pus mâna pe uşă, aşteptându-mă s-o găsesc zăvorâtă. Nu era. Cu nervii întinşi la maximum, am împins-o în bezna din cameră. Apoi mi-am ţinut răsuflarea şi am rămas nemişcat.

Laurel purta o manta lungă peste cămaşa de noapte. Îşi desfăcuse părul care-i atârna pe spate. Lordul Auriu purta un halat brodat peste cămaşa de noapte. Lumina focului slab din vatră se reflecta în păsările brodate pe spatele şi pe mânecile halatului şi făcea să sclipească şuviţele deschise din pletele

fluturânde ale lui Laurel. Lordul Auriu purta mănuşi aurii. Stăteau amândoi lângă foc, foarte apropiaţi, cu capetele aplecate unul spre celălalt. Nemişcat, ca un copil şocat, m-am întrebat dacă nu cumva întrerupsesem o îmbrăţişare. Lordul Auriu se uită la mine peste umărul lui Laurel, apoi îmi făcu semn să intru şi să închid uşa. Când Laurel se întoarse către mine, făcu ochii mari.

— Credeam că dormi în camera ta, spuse ea încet.

Era dezamăgită?

— Am fost la bucătărie să mănânc, i-am explicat.

Mă aşteptam să-mi replice ceva, dar ea se mulţumi să mă privească. Am simţit brusc nevoia să fiu altundeva.

— Dar sunt foarte obosit. Cred că mă voi culca imediat. Deci noapte bună!

M-am întors şi m-am îndreptat spre odaia mea de servitor, dar vocea Lordului Auriu m-a oprit.

— Tom, ai aflat ceva?

Am ridicat din umeri.

— Amănunte neimportante din viaţa servitorilor. Nimic care să ne folosească.

Încă nu eram sigur cât de liber pot vorbi în faţa femeii-vânător.

— Ei, se pare că Laurel s-a descurcat mai bine.

Se răsuci spre ea, invitând-o să vorbească. Orice femeie ar fi fost flatată de privirea lui aurie.

— Prinţul Dutiful a fost aici, anunţă Laurel în şoaptă. Înainte de-a mă duce la culcare, l-am rugat pe Avoin să-mi arate grajdurile şi crescătoria de pisici. Am vrut să văd cum sunt găzduite animalele.

— Era şi pisica lui pătată? am întrebat sceptic.

— Nu. Nimic care să sară în ochi. Dar prinţul a insistat întotdeauna să se ocupe singur de ea. Dutiful are unele obiceiuri ciudate, împătureşte lucrurile sau îşi atârnă harnaşamentul într-un anumit fel. E foarte pretenţios când vine vorba de ele. Am văzut o îngrăditură goală în crescătorie. Pe raftul de lângă ea, periile şi celelalte obiecte erau aranjate aşa cum o face el. El le-a pus acolo. Sunt sigură.

Mi-am adus aminte de camera prinţului din Buckkeep şi am bănuit că Laurel are dreptate. Totuşi…

— Crezi că prinţul şi-ar fi lăsat pisica să stea acolo, jos? La Buckkeep, animalul doarme în camera lui.
— Pisicile au tot ce le trebuie acolo: obiecte de ascuţit ghearele, ierburile care le plac, plante verzi proaspete crescute într-o cadă, jucării cu care să se antreneze, chiar şi animale mici pe care să le mănânce. Familia Bresinga are rânduri întregi de cuşti cu iepuri, astfel încât pisicile lor nu trebuie să mănânce niciodată carne rece. Sunt nişte animale foarte răsfăţate.
Mi s-a părut că următoarea mea întrebare e cât se poate de logică.
— Oare să fi stat şi prinţul în grajd, ca să fie lângă pisica lui?
Poate că bărbatul acela nu dusese prea departe coşul cu mâncare. Laurel ridică o sprânceană.
— Prinţul să stea în crescătoria pentru pisici?
— Părea foarte ataşat de animalul lui. Mi-am zis că ar prefera să stea acolo decât să se despartă de ea.
Fusesem gata să-mi trădez concluzia: că prinţul are Har şi nu suportă să se despartă de animalul de care s-a legat. Se lăsă liniştea, dar o sparse Lordul Auriu. Glasul lui melodios nu răzbătu decât până la urechile noastre.
— Ei, măcar am aflat că prinţul a fost aici, chiar dacă acum nu mai e. Şi mâine s-ar putea să aflăm mai multe. Aici se ştie că Dutiful a plecat de la curte cu pisica. Ar putea bănui că am venit să-l căutăm. Dar ne vom juca rolurile în continuare şi vom juca după cum ne cântă ei. Nu trebuie să dăm în vileag ceea ce ştim deja.
— Nu mai suport tărăşenia asta, ne spuse Laurel verde-n faţă. Urăsc înşelăciunea şi mutrele politicoase pe care trebuie să le afişăm. Aş vrea să pot să merg la femeia aia, s-o trezesc din somn şi să-i cer să-mi spună unde-i Dutiful. Când mă gândesc la îngrijorarea pe care i-au provocat-o reginei… Aş fi vrut să fi cerut să mi se arate crescătoria de pisici înainte de cină. Aş fi pus alte întrebări, vă asigur. Dar v-am adus vestea cât de repede am putut. Familia Bresinga mi-a pus la dispoziţie o servitoare care a insistat să mă ajute să mă pregătesc de culcare şi n-am îndrăznit să mă furişez afară din cameră până când n-am fost sigură că a adormit toată casa.
— Întrebările directe nu ne vor servi la nimic, nici să luăm la

scuturat doamnele nobile, ca să scoatem adevărul de la ele. Regina vrea ca Dutiful să se întoarcă acasă fără scandal. Nu trebuie să uităm lucrul ăsta.

Lordul Auriu mă incluse şi pe mine în instrucţiunile lui.

— Mă voi strădui, spuse Laurel, resemnându-se.

— Foarte bine. Acum trebuie să încercăm să ne odihnim cât mai putem înainte de vânătoarea de mâine. Noapte bună, Tom.

— Noapte bună, domnule. Noapte bună, vânătorule.

După câteva clipe de linişte, mi-am dat seama de ceva. Aşteptasem să plece Laurel, ca să zăvorăsc uşa după ea. Voisem să-i spun bufonului despre coş şi iepurele mort. Dar Laurel şi Lordul Auriu erau cei care aşteptau să plec eu. Ea studia o tapiserie de pe perete cu o atenţie pe care nu o merita, în vreme ce el contempla admirativ cum cădeau în cascadă pletele lui Laurel.

M-am întrebat dacă e cazul să încui uşa în locul lor, apoi mi-am zis că ar fi un gest nepoliticos. Dacă Lordul Auriu o voia încuiată, o închidea singur.

— Noapte bună, am repetat, încercând să par somnoros, nu stângaci.

Am luat o lumânare şi m-am dus în camera mea, închizând încet uşa de trecere după mine. M-am dezbrăcat şi m-am vârât în pat, refuzând să mă gândesc la ce se întâmpla în spatele ei. N-am simţit invidie, doar gheara ascuţită a singurătăţii mele prin comparaţie cu ceea ce împărtăşeau cei doi. Mi-am spus: sunt un egoist. Bufonul îndurase ani de singurătate şi izolare. De ce să-mi fie ciudă că se bucură de atingerea blândă a unei mâini de femeie acum, când devenise Lordul Auriu?

Ochi Întunecaţi? Mi-am lăsat gândul să plutească lin, ca o frunză uscată ciufulită de vânt.

Atingerea minţii lui veni ca o alinare. Am desluşit copaci şi o boare mângâindu-i blana. Nu eram singur. *Dormi, frăţioare. Eu pândesc prada noastră, dar nu cred că se va întâmpla ceva deosebit până în zori.*

Se înşela.

Capitolul XVII

VÂNĂTOAREA

Printre cei cu Sânge Străvechi, circulă povestiri moralizatoare, menite să-i călăuzească pe cei foarte tineri. Sunt istorisiri simple, care învaţă copilul ce sunt virtuţile, apelând la animale care au o însuşire admirabilă. Cei care nu au Sânge Străvechi se vor mira foarte mult să afle că lupul e lăudat pentru devotamentul arătat familiei sale, sau şoarecele pentru înţelepciunea lui de a face provizii pentru iarnă cu multe luni înainte. Gâscanul care stă de pază cât timp se hrăneşte restul cârdului e apreciat pentru lipsa de egoism, iar porcul spinos, pentru îngăduinţa de a înţepa numai atunci când e atacat. Atributul pisicii e independenţa. Circulă o poveste despre o femeie care a vrut să se lege de o pisică. Felina se oferă să încerce să-i accepte tovărăşia pentru o zi sau două, dacă şi femeia va căuta să îndeplinească aşa cum se cuvine sarcinile pe care le primeşte. Povestea prezintă apoi sarcinile cu care o încearcă pisica pe femeie – să-i mângâie blana, s-o distreze cu sfoara, să-i aducă smântână şi aşa mai departe. Femeia îi îndeplineşte bucuroasă fiecare dorinţă aşa cum trebuie. La sfârşitul celor două zile, îi propune pisicii să se lege una de alta, simţind că sunt, fără îndoială, potrivite una cu cealaltă. Felina refuză, spunându-i: „Dacă m-aş lega de tine, tu ai fi mai săracă, pentru că ai pierde ceea ce îţi place mai mult la mine, fiindcă eu nu am nevoie de tine, ci doar îţi îngădui tovărăşia". *Este, spun cei cu Sânge Străvechi, o poveste care dă poveţe, menită să atragă atenţia unui copil să nu-şi găsească un animal care nu poate da la fel de mult pe cât primeşte într-o legătură cu omul.*

Badgerlock, *Legendele Sângelui Străvechi*

Lasă-mă să te văd.

M-ai văzut. M-am arătat ţie. Nu mă mai bate la cap şi fii atent. Ai spus că vei învăţa de dragul meu. Mi-ai promis. De-asta te-am adus aici, unde nu-ţi distrage nimic atenţia. Fii tu pisica.

E prea greu. Lasă-mă să te văd cu ochii mei. Te rog.

Când vei fi pregătit. Când vei putea fi pisica la fel de uşor

cum eşti tu însuţi. Atunci vei fi gata să mă cunoşti.

Era în faţa mea. Urcam cu trudă dealul în spatele ei, zgâriindu-mă de fiecare tufă, călcând în fiecare groapă şi pe fiecare piatră. Aveam gura uscată. Noaptea era răcoroasă, dar, înaintând printre tufişuri, praful şi polenul se ridicau şi mă sufocau. *Aşteaptă-mă!*

Prada nu aşteaptă. O pisică nu strigă „aşteaptă” către cel pe care-l vânează. Fii pisica.

Preţ de-o clipă, aproape că am văzut-o. Pe urmă a învăluit-o iarba înaltă şi a dispărut. Nu se mişca nimic, nu auzeam niciun sunet. Nu mai ştiam sigur pe unde s-o iau. Noaptea adâncă se răsfăţa sub razele lunii aurii, luminile din Galeton se pierdeau în spatele meu, pe dealurile vălurite. Am inspirat adânc, apoi am închis gura, hotărându-mă să respir fără zgomot dacă mă sufocam. Am înaintat, câte un pas furiş o dată. Nu împingeam crengile din calea mea cu mâna, ci mă unduiam printre ele. Călcam încet prin ierburi, străduindu-mă să le dau la o parte cu trupul, în loc să trec prin el. Îmi lăsam greutatea cu grijă de pe un picior pe altul. Ce anume mă îndemnase ea să fac? *„Fii noaptea. Nu vântul care foşneşte printre frunze, nici cucuveaua care se înalţă în zbor tăcut, nici şoricelul ghemuit în nemişcare. Fii noaptea care se revarsă peste toate, atingând fără să fie simţită. Fiindcă noaptea e o pisică”.* Prea bine. Eram noaptea, lucioasă, neagră şi mută. M-am oprit sub ramurile ocrotitoare ale unui stejar. Frunzele nu-i tremurau. Am deschis ochii şi-am privit cât de departe am putut, străduindu-mă să desluşesc orice dâră luminoasă, cât de subţire. Am întors încet capul. Mi-au fremătat nările şi-am inspirat adânc pe gură, fără zgomot, vrând să gust aerul. Unde era, unde se dusese?

Am simţit că mă apasă brusc o greutate, ca şi când un bărbat vânjos m-ar fi prins de umeri cu mâinile şi s-ar fi retras imediat. M-am întors, dar nu era decât Pisica. Se lăsase asupra mea ca o frunză în cădere, apoi sărise jos. Acum se ghemuia în iarba uscată şi frunzele căzute cine ştie când la rădăcinile copacilor. Cu burta lipită de pământ, se uită la mine, apoi îşi mută privirea. M-am lăsat pe vine lângă ea.

— În ce parte, pisicuţo? În ce parte s-a dus?

Aici. E-aici. Întotdeauna e aici, cu mine.

După vocea profundă a iubitei mele, gândul pisicii mi-a răsunat ca un tors strident în minte. Îmi plăcea mult de ea, dar mi se părea intolerabil ca gândurile ei să le atingă pe ale mele când jinduiam după iubita mea. Am dat-o la o parte cu blândeţe şi-am încercat să-i ignor protestul rănit la gestul meu.

— Aici, am murmurat. Ştiu că e aproape. Dar unde anume?

Mai aproape decât crezi. Dar nu mă vei cunoaşte niciodată, câtă vreme dai pisica la o parte. Deschide-ţi mintea faţă de ea. Dovedeşte-mi că poţi.

Pisica se furişase de lângă mine fără s-o văd. Era noaptea care se scurgea în noapte, a o găsi era ca şi cum aş fi căutat apa pe care tocmai o vărsasem într-un pârâu. Am tras aer în piept hotărât s-o urmez, nu doar cu picioarele, ci şi cu inima. Mi-am alungat teama şi mi-am deschis mintea în faţa ei.

Se întoarse brusc, o umbră şi mai deasă ieşind din beznă. Se lipi de picioarele mele. *Vânat.*

— Da. Vânăm, vânăm femeia, iubita mea.

Nu. Noi suntem vânaţi. Ceva ne adulmecă, ceva urmăreşte pisica şi băiatul în noapte. Sus. Urcă.

Îşi transformă gândul în faptă urcând în stejar. *Din copac în copac. Aici nu se găseşte urma. Mergi din copac în copac.* Ştiam că ea asta face şi că se aşteaptă s-o urmez. Am încercat. Am sărit pe stejar, însă avea trunchiul prea gros ca să mă caţăr pe el şi nu destul de aspru ca să am de ce să mă prind cu degetele mele fără gheare. M-am agăţat de el o clipă, însă n-am reuşit să urc. Am alunecat înapoi, cu unghiile îndoite şi cu hainele sfâşiate de trunchiul care refuza să mă ajute. Auzeam prădătorul apropiindu-se. Trăiam o senzaţie nouă, una care nu-mi plăcea, de a fi vânat. O să găsesc un copac mai bun. M-am întors şi-am luat-o la goană, sacrificând furişatul pentru viteză, dar n-am găsit niciunul.

Am preferat să urc dealul. Unele animale de pradă, urşii, de exemplu, nu reuşeau să alerge urcând o pantă. Dacă era un urs, îl puteam întrece în fugă. Nu ştiam ce alt animal ar îndrăzni să ne vâneze. Încă un stejar, mai tânăr şi cu crengile mai joase, mă atrase către el. Am alergat, mi-am luat avânt şi am prins ramura cea mai de jos. Dar, chiar în timp ce mă ridicam, urmăritorul a ajuns în dreptul copacului. Făcusem o

alegere proastă. Nu mai erau alţi arbori în apropiere în care să mă caţăr. Cei care-şi atingeau crengile de stejarul meu erau subţiri, nu m-ar fi ţinut. Eram prins în capcană într-un pom.

Mârâind, m-am uitat în jos la cel care mă urmărise. Am privit în propriii mei ochi care priveau în propriii mei ochi care priveau în propriii mei ochi…

Am sărit în capul oaselor, trezindu-mă brusc din somn. Sudoarea mă învelea ca o haină şi aveam gura uscată ca praful. M-am întors şi m-am dat jos din pat buimac. Unde era fereastra, unde era uşa? Atunci mi-am adus aminte că nu mă aflam în coliba mea, ci într-o odaie străină. Am bâjbâit pe întuneric până la spălător. Am luat urciorul şi-am băut apa stătută din el. Mi-am vârât mâna în ce-a mai rămas din ea şi m-am frecat pe faţă. Lucrează, minte, mi-am îndemnat creierul chinuit. Până la urmă, mi-am dat seama. Ochi Întunecaţi îl încolţise pe prinţul Dutiful, care se căţărase într-un copac de pe dealurile din Galeton. Cât eu dormisem, lupul meu îl găsise pe prinţ. Dar mă temeam că ne descoperise şi prinţul pe noi. Câte cunoştea el despre Meşteşug? Ştia că fusesem legaţi prin el? Apoi am lăsat la o parte toate întrebările. Aşa cum se dezlănţuie furtuna pe neaşteptate, dintr-o singură străfulgerare, tot aşa mi-a scăpărat şi mie o lumină în ochi, prevestind cu un dangăt durerea de cap care m-a făcut să cad în genunchi. Şi n-aveam nici urmă de scoarţă de spiriduş la mine.

Însă ar putea avea bufonul.

A fost singurul gând care m-a putut hotărî să mă ridic în picioare. Am mers pe bâjbâite până la uşă şi m-am dus clătinat în camera lui. Singura lumină venea de la tăciunii amorţiţi din vatră şi de la torţele care ardeau tremurătoare afară, aruncând dâre răzleţe înăuntru prin fereastra deschisă. M-am împleticit până la patul lui.

— Bufonule? l-am strigat încet răguşit. Bufonule, Ochi Întunecaţi l-a prins pe Dutiful căţărat într-un pom. Şi…

Cuvintele mi s-au stins pe buze. Visul îmi alungase din minte evenimentele serii trecute. Dacă forma aceea ghemuită de sub pături nu era un trup, ci două? Un braţ zvârli pledul la o parte, dezvelind un singur trup în patul uriaş. Bufonul se răsuci spre mine, apoi se ridică în şezut.

— Fitz? Eşti rănit?
M-am aşezat cu greu pe marginea patului, mi-am prins capul în mâini şi l-am strâns, încercând să mi-l păstrez pe umeri.
— Nu. Da. Din cauza Meşteşugului, dar n-avem timp de asta. Ştiu unde-i prinţul. L-am visat. Era la vânătoare de noapte cu o pisică, pe dealurile din spatele Galetonului. Pe urmă ceva ne-a vânat pe noi, pisica s-a urcat într-un copac, iar eu… prinţul s-a căţărat într-altul. S-a uitat în jos şi-a văzut lupul stând la rădăcina pomului. Ochi Întunecaţi l-a încolţit acolo, pe dealuri. Dacă mergem acum, putem să-l luăm.
— Nu putem. Încearcă să judeci.
— Nu pot. Capul stă să-mi pocnească precum coaja unui ou. M-am aplecat în faţă, cu coatele pe genunchi, cu capul în palme. De ce nu putem merge după el?
— Gândeşte-te mai bine, prietene. Ne îmbrăcăm şi ne furişăm afară din cameră, trecem de grăjdari ca să ne luăm caii, străbatem călare o zonă străină, pe timp de noapte, până ajungem la pomul în care s-a suit prinţul şi-l obligăm să coboare. După aceea, îl convingem să se-ntoarcă împreună cu noi. Lordul Auriu apare, miraculos, la dejun cu un prinţ Dutiful plin de obidă – îmi imaginez – sau Lordul Auriu şi servitorul lui pleacă pe furiş din conacul ospitalier al familiei Bresinga fără un cuvânt care să explice de ce. În oricare dintre situaţii, peste câteva zile lumea va începe să pună tot felul de întrebări incomode despre Lordul Auriu şi sluga sa, Tom Badgerlock, ca să nu mai pomenesc de prinţul Dutiful.
Avea dreptate. Deja suspectam că familia Bresinga era implicată în „dispariţia” prinţului. Să-l aducem la Galekeep era o prostie. Trebuia să-l recuperăm în aşa fel încât să-l putem duce direct la Buckkeep şi nimeni să nu vadă nimic. Mi-am apăsat globii oculari cu degetele. Am simţit că presiunea din cap mi-i împingea afară din orbite.
— Şi-atunci, ce facem? am întrebat cu glas dogit.
În realitate, nici nu voiam să ştiu. Nu-mi doream decât să mă las pe-o parte şi să mă adun într-un ghem de durere.
— Lupul ia urma prinţului. Mâine, când mergem la vânătoare, te voi trimite înapoi, să-mi aduci un lucru pe care l-am uitat. Odată ce rămâi singur, te duci acolo unde e prinţul şi-l convingi să se întoarcă la Buckkeep. Ţi-am ales un cal mare.

Ia-l imediat pe prinţ cu tine şi întoarce-te la Buckkeep. O să-ţi justific eu cumva absenţa.

— Cum?

— Încă nu m-am gândit, dar o s-o fac. Nu te preocupa tu de asta. Indiferent ce poveste îndrug, familia Bresinga va trebui s-o creadă, de teamă să nu mă ofenseze.

Am subliniat punctul cel mai slab din planul lui. De-abia reuşeam să-mi pun ordine în gânduri.

— Îl… conving să se întoarcă la Buckkeep?

— O să reuşeşti, răspunse bufonul foarte încrezător. Găseşti tu ce să-i spui.

Mă îndoiam, dar nu mai aveam putere să protestez. În spatele pleoapelor îmi jucau sclipiri intense, dureroase. Era şi mai rău dacă le apăsam cu degetele. Am deschis ochii în semiîntunericul din cameră, dar sclipirile îmi dansau în zigzaguri în faţa lor.

— Scoarţă de spiriduş, l-am implorat cu glas slab. Am nevoie de ea.

— Nu.

Mintea mea nu putea pricepe că mă refuzase.

— Te rog, am stăruit cu mare greutate. Mă doare mai tare decât pot spune.

Uneori îmi dădeam seama când o criză era iminentă. Nu mai avusesem una de foarte multă vreme. Oare încordarea aceea ciudată din ceafă şi din spate era doar închipuirea mea?

— Fitz, nu pot. Chade m-a obligat să-i promit. Cu voce stinsă, ca şi când s-ar fi temut că ceea ce-mi oferea era prea puţin, adăugă: O să stau cu tine.

Durerea mă izbi în valuri, amestecată cu teamă.

Să vin?

Nu.

— Stai unde eşti. Păzeşte-l.

M-am auzit rostind cu glas tare vorbele gândite. Asta trebuia să mă îngrijoreze dintr-un anumit motiv. Mi l-am amintit.

— Am nevoie de ceai din scoarţă de spiriduş, am bâiguit. Altfel, o să depăşesc limita. Cu Meşteşugul. Vor afla că sunt aici.

Patul se mişcă sub mine când bufonul coborî din el. Un junghi teribil îmi zgudui capul pe dinăuntru. L-am auzit pe bufon

ducându-se la spălător. Peste câteva clipe se întoarse cu o cârpă umedă în mână.

— Întinde-te pe spate, îmi spuse.

— Nu pot, am bolborosit.

Orice mişcare mă durea. Am vrut să mă întorc în odaia mea, dar n-am fost în stare. Dacă avea să mă apuce o criză, nu voiam să trec prin ea în faţa bufonului.

Cârpa udă pe frunte veni ca un şoc. Am râgâit ca şi când aş fi vomat, apoi am respirat de câteva ori sacadat, ca să-mi controlez stomacul. Mai mult l-am simţit decât l-am văzut pe bufon lăsându-se pe vine la marginea patului. Mă prinse de mână cu degetele lui înmănuşate şi mă pipăi cu ele. În clipa următoare, mă pişcă zdravăn de pielea dintre oase. Am scos un ţipăt şi-am încercat să-mi eliberez mâna, dar, ca de obicei, era mai puternic decât credeam.

— Numai puţin, murmură el vrând să mă aline.

Durerea din mână se transformase într-o amorţeală care se extindea foarte repede. Peste un minut, bufonul mă apucă de ambele braţe, chiar deasupra coatelor, pipăi din nou cu degetele şi apoi pişcă iar tare.

— Te rog, l-am implorat şi-am încercat să mă îndepărtez de el.

Însă el veni după mine. Şi durerea de cap de care nu puteam scăpa. De ce-mi făcea rău?

— Nu te împotrivi, mă imploră la rândul lui. Ai încredere în mine. Cred că te pot ajuta. Ai încredere în mine.

Îşi mişcă din nou degetele, de data asta spre umărul meu, iar degetele lui neobosite pişcară cu forţă. Mi se tăie răsuflarea. Degetele se mutară deasupra umerilor, la ceafă, apăsând şi trăgând, de parcă ar fi vrut să-mi smulgă capul. L-am prins de încheieturi, dar nu mai aveam putere în mâini.

— Încă puţin, mă rugă din nou. Fitz, Fitz, ai încredere în mine. Ai încredere.

Atunci ceva ieşi din mine. Capul îmi căzu în piept, atârnând. Durerea era tot acolo, dar mult mai suportabilă. M-am prăbuşit pe-o parte şi m-am răsucit pe spate.

— Aşa, aşa, zise bufonul şi, pentru o clipă, întunericul binecuvântat îmi acoperi ochii.

Dar degetele înmănuşate se întoarseră. Cele mari mă

atinseră pe frunte, vârfurile celorlalte căutând locuri pe tâmple şi pe marginea feţei, apoi apăsând nemiloase, cele mici presându-mi cu putere articulaţia maxilarului.

— Trage aer în piept, Fitz, l-am auzit pe bufon spunând.

Atunci mi-am dat seama că nu respiram. Am inspirat adânc şi, deodată, m-a cuprins o uşurare. Îmi venea să plâng de bucurie. În schimb, m-am cufundat imediat într-un somn profund. Am avut un vis straniu. Se făcea că eram în siguranţă.

M-am trezit ameţit, când se crăpa de ziuă. Mi-am umplut plămânii cu aer şi-am constatat că sunt în patul bufonului. Cred că tocmai se sculase. Se mişca în linişte prin cameră, alegându-şi hainele. Probabil că m-a simţit că-l urmăresc cu privirea, pentru că a venit la marginea patului. Mi-a pus mâna pe frunte, împingându-mi capul înapoi pe pernă.

— Culcă-te la loc. Mai ai doar puţin timp de odihnă şi cred că ai nevoie de ea.

Două degete înmănuşate mi-au trasat linii gemene de pe frunte pană la puntea nasului. Am adormit din nou.

Când m-am trezit a doua oară, am făcut-o pentru că bufonul mă scutura uşor. Am văzut pe pat, lângă mine, veşmântul meu albastru de servitor. Lordul Auriu se îmbrăcase deja.

— E vremea să vânăm, mi-a spus văzându-mă treaz. Mă tem că va trebui să te grăbeşti.

Am mişcat prudent din cap. Mă durea tot spatele, şi ceafa. Ţeapăn, m-am ridicat în capul oaselor. Parcă m-aş fi bătut cu cineva… sau avusesem o criză. Am simţit un punct dureros în gură, ca şi cum m-aş fi muşcat. Am întors privirea de la bufon şi l-am întrebat.

— Am avut o criză azi-noapte?

O linişte scurtă îi precedă răspunsul. Rosti cu voce obişnuită.

— Una mică, poate. Ai scuturat din cap şi-ai tremurat o vreme în somn. Te-am ţinut să nu te mişti. A trecut.

Nu voia să vorbească despre asta mai mult decât voiam eu.

M-am îmbrăcat încet. Mă durea tot corpul. Pe braţul stâng purtam urmele degetelor bufonului: nişte vânătăi ca nişte cerculeţe negre. Deci forţa lui nu fusese doar o părere. Observă că-mi studiez braţul şi-şi schimbă expresia compătimitor.

— Lasă vânătăi, dar câteodată se pare că funcţionează.
Alte explicaţii nu-mi oferi.

Dimineţile de vânătoare la Galekeep nu se deosebeau de cele de la castelul Buckkeep. În aer domnea o agitaţie temperată. Dejunul se mânca în grabă, în picioare, în curte. Nimeni nu se gândea la eforturile slugilor de la bucătărie. Eu am băut o singură cană cu bere, pentru că nu îndrăzneam să înghit altceva. Am avut, totuşi, inspiraţia să fac ceea ce spusese Laurel, adică, să pun ceva de mâncare în desagi şi să mă asigur că burduful era plin cu apă. Am remarcat-o pe Laurel în învălmăşeală, dar era foarte ocupată, vorbind cu cel puţin patru oameni deodată. Lordul Auriu se plimba prin mulţime, salutând pe toată lumea cu un zâmbet cald. Fiica Lordului Grayling nu se dezlipea de el. Surâdea şi sporovăia într-una, iar Lordul Auriu îi răspundea plin de politeţe. Nu cumva tânărul Civil îi privea cam nervos?

Caii au fost aduşi de la grajduri, înşeuaţi şi lucioşi. Negruţa nu părea impresionată de zarva din jur. M-a mirat din nou lipsa ei de însufleţire. Mulţimea mi se părea ciudat de tăcută. Am zâmbit în sinea mea, înţelegând de ce. Nu se auzea niciun lătrat care să entuziasmeze inimile şi să înflăcăreze caii. Îmi era dor de câini. Vânătorii şi ajutoarele lor au încălecat, iar pisicile au fost aduse în lesă.

Erau animale lucioase, cu păr scurt şi trupuri alungite. La prima vedere, mi s-a părut că au capete mici. Aveau blana maro-gălbuie, dar când lumina cădea din anumite unghiuri, se desluşeau pete discrete. Coada lungă şi graţioasă părea să aibă propria independenţă. Păşeau printre caii care se îmbulzeau unii în alţii calme, ca nişte câini printre oi. Erau gruparzii care ştiau foarte bine ce însemna îngrămădeala aceea de oameni călare. Cu puţin ajutor, fiecare pisică îşi căuta stăpânul. Am rămas cu gura căscată când li s-au scos lesele şi-a sărit fiecare la locul ei. Pe Lady Bresinga am văzut-o răsucindu-se în şa şi murmurând cuvinte drăgăstoase pisicii ei, în timp ce grupardul lui Civil a pus o labă pe umărul stăpânului şi l-a tras înapoi, ca să se privească faţă în faţă. Am aşteptat zadarnic o manifestare a Harului între ei. Eram aproape sigur că-l aveau şi el, şi mama lui, dar îl ţineau sub un control pe care nu l-aş fi crezut posibil. În condiţiile acelea, oricât de dor

îmi era de Ochi Întunecaţi, n-am îndrăznit să-l caut. Tăcerea lui era totală, ca şi cum nu ar fi fost acolo. Curând, mi-am promis, curând.

Am pornit spre dealurile unde, conform spuselor lui Avoin, trăiau multe păsări de pământ, iar vânarea lor era o adevărată plăcere. Călăream alături de celelalte ajutoare, inspirând praf. În ciuda orei matinale, ziua promitea să fie nespus de caldă. Colbul stârnit de caii noştri se ridica gros în aer. Solul de pe dealuri era neobişnuit, pentru că, odată ce în iarba subţire de la suprafaţă se făcea o cărare, se transforma într-o dâră de sol prăfos. În curând am început să-mi doresc o batistă cu care să-mi acopăr gura şi nasul, iar praful persistent descuraja conversaţia. Înăbuşea până şi tropotul copitelor şi, cum nu existau câini care să latre, călăream într-o linişte aproape deplină. În scurt timp, am părăsit malul râului şi am lăsat cărarea în urmă, urcând pe panta uscată de soare, printre tufişuri cenuşii-verzui, aspre şi scunde. Ne-am croit drum pe dealurile vălurite şi văile care arătau toate la fel, spre înşelarea ochiului.

Vânătorii ne-o luaseră cu mult înainte şi avansau constant când am ajuns noi pe un vârf de deal. Cred că stolul de păsări pe care l-am speriat l-a surprins şi pe Avoin, dar toată lumea a acţionat repede. Eram prea în spate ca să văd dacă pisicile au fost eliberate la un semnal sau pur şi simplu au reacţionat la vederea vânatului. Păsările erau mari şi grele şi trebuiau să alerge cu aripile desfăcute ca să-şi poată lua zborul. Câteva nici n-au mai ajuns în aer, iar cel puţin două au fost prinse în zbor de gruparzii săltând. Îţi stătea inima în loc când vedeai ce viteză aveau. Săreau de pe perne la pământ parcă neatingându-l şi se repezeau la păsări cu iuţeala şarpelui în atac. Un grupard a prins chiar două păsări, pe una apucând-o cu botul, pe cealaltă apăsând-o cu labele pe piept. Observasem înainte patru sau cinci băieţi pe ponei în spatele nostru. Acum au venit în faţă cu sacii de vânat desfăcuţi, ca să culeagă prada. Numai un grupard n-a vrut să le-o dea şi am înţeles că era o femelă mai tânără şi încă neinstruită.

Păsările i-au fost arătate Lordului Auriu înainte de a fi puse în saci. Sydel, care călărise alături de el, şi-a mânat calul mai aproape, ca să vadă trofeele şi să-şi exprime admiraţia. Lordul

Auriu luă penele din coadă câtorva păsări, apoi mă chemă la el. Când i-am luat penele din mână, mi-a poruncit.

— Pune-le imediat în cutie, ca să nu se murdărească.

— În cutie?

— Cutia pentru pene. Ţi-am arătat-o când am împachetat, la Buckkeep... Pe răsuflarea lui Sa, omule, doar n-ai lăsat-o în cameră? Ei, acum n-ai decât să te întorci după ea. Ştii care e, cea din piele prelucrată, cu căptuşeală de postav. Sigur e printre lucrurile mele la Galekeep, dacă nu cumva ai lăsat-o la Buckkeep. Dă-i penele vânătorului Laurel, să le ţină până te întorci tu. Dă-i zor, Tom Badgerlock. Îmi trebuie cutia aia!

Lordul Auriu nu şi-a ascuns enervarea pe sluga sa nătângă. Avea, într-adevăr, o asemenea cutie printre lucrurile lui, dar nu-mi spusese niciodată că era pentru pene, nici nu-mi ceruse s-o iau cu mine la vânătoare. Am reuşit să par suficient de spăşit din cauza neglijenţei mele şi să dau din cap la poruncile lui.

Aşa am renunţat la vânătoare. Supus stăpânului meu, am întors-o pe Negruţa şi-am îndemnat-o din călcâie să pornească la drum. Am lăsat două dealuri între mine şi ceata de vânători înainte de a-l căuta pe Ochi Întunecaţi. *Vin.*

Mai bine mai târziu decât niciodată, *cred,* mi-a răspuns îmbufnat.

Am oprit calul şi-am rămas nemişcat. M-a copleşit senzaţia că se petrecuse ceva rău. Am închis ochii şi am privit cu ai lupului. Se afla într-un loc greu de descris, pentru că semăna cu oricare din dealurile şi văile pe care le străbătusem de dimineaţă. Stejari în vale şi desişuri prăfuite şi iarbă pălită pe pantele dealurilor. Cumva însă, nu ştiu exact cum, ştiam unde se găsea şi cum să ajung la el. Senzaţia o descrisese chiar el: ştii unde te gâdilă înainte de a te scărpina. Dar mai ştiam, fără să mi-o fi spus el, că tăcerea lui avea un motiv. Nu l-am mai căutat cu mintea, ci am îmboldit-o pe Negruţa din călcâie şi m-am aplecat în faţă, ca să-i dau ghes. Fugea mai iute ca vântul pe pământ neted, nu pe dealurile acelea vălurite, dar s-a descurcat binişor. Peste puţin, priveam în jos, în valea unde mă aştepta Ochi Întunecaţi.

Voiam din tot sufletul să alerg direct la el. Tăcerea lui era de rău augur, ca muştele care bâzâiau în jurul sângelui. M-am

obligat s-o iau pe cărarea care ocolea valea şi să merg încet, citind semnele pământului şi adulmecând orice miros mai stăruitor. Am găsit urmele a doi cai potcoviţi, iar în clipa următoare am surprins aceleaşi urme, dar mergeau în direcţia opusă. Caii veniseră şi plecaseră din luminişul de stejari cu puţin timp în urmă. Nu m-am mai putut stăpâni. Am pătruns cu iapa în luminişul binefăcător al copacilor ca şi când aş fi intrat cu capul înainte într-o cursă. *Ochi Întunecaţi.*

Aici. Taci.

Zăcea răsuflând greu, la umbra seacă a stejarilor. Frunze vechi i se lipiseră de rănile de pe bot şi de la coaste. Am descălecat în grabă şi-am fugit la el. L-am mângâiat pe blană şi gândurile lui s-au revărsat în linişte într-ale mele. Ne-am împărtăşit Harul în cel mai tăcut chip posibil.

S-au unit împotriva mea.

Băiatul și pisica? m-am mirat de mirarea lui, doar băiatul şi pisica erau legaţi prin Har şi era normal să acţioneze împreună.

Pisica și călăreţul care a adus caii. Îl păzeam pe băiatul căţărat în copac. N-am simţit nimic din partea lui, nici măcar când şi-a chemat pisica să-l ajute. Dar, îndată ce s-a luminat, afurisita de pisică m-a atacat. S-a năpustit la mine dintr-un pom, nici n-am știut când. Trebuie să fi sărit din copac în copac, ca veveriţele. S-a agăţat de mine ca un scai. Credeam c-o s-o birui doborând-o la pământ, când m-a cuprins cu labele din faţă şi-a încercat să mă spintece cu colţii ei ascuţiţi. Aproape că a reuşit, să ştii. Însă tocmai atunci a apărut bărbatul cu caii. Băiatul a coborât din pom direct în şa, iar pisica a sărit iute ca fulgerul în spatele lui. Au plecat la galop şi m-au lăsat acolo.

Hai să-ţi văd burta.

Mai întâi apă, înainte de-a te apuca să mă piscălești.

Negruţa m-a enervat, trăgându-se de două ori când am vrut să-i prind hăţurile. Am priponit-o zdravăn de o tufă, apoi i-am adus lui Ochi Întunecaţi şi apă, şi mâncare. I-am dat să bea din căuşul palmelor, pe urmă am mâncat împreună. Am vrut să-i spăl sângele de pe rănile vizibile, dar am ştiut că n-avea să-mi dea voie. *Lasă-le să se închidă singure. Le-am curăţat eu deja cu limba.*

Măcar arată-mi-le pe cele de pe burtă.

N-a fost prea bucuros, dar m-a ascultat. Plăgile acelea erau mult mai grave, pentru că pisica îl trăsese foarte aproape de ea, iar el nu avea pe burtă blana deasă de pe spate. Nu erau tăieturi drepte, ci spintecături crestate care se infectaseră deja. Singurul lucru bun era că ghearele nu-i sfâşiaseră burta. Mă temusem că măruntaiele stăteau să-i iasă afară, dar n-am văzut decât carne sfârtecată. M-am blestemat că nu aveam la mine pomada pentru răni. Trecuse multă vreme de când nu mai trebuise să mă gândesc la aşa ceva. Nu mai eram la fel de prudent ca altădată.

De ce nu m-ai chemat să te ajut?

Erai prea departe ca să ajungi la timp. Şi – o umbră de stânjeneală îi străbătu gândul – *am crezut că vor să te chem. Bărbatul cu calul cel mare şi pisica. Au ciulit urechile, ca şi când chemarea mea era vânatul pe care voiau să-l gonească dintre tufe.*

Nu prinţul.

Nu. Frate, aici se petrec lucruri tare ciudate. Băiatul s-a mirat când l-a văzut pe călăreţ aducând un cal în plus. Dar am simţit că pisica nu s-a mirat deloc, chiar se aşteptase să vină cu doi cai. Prinţul nu cuprinde cu mintea tot ceea ce cuprinde tovarăşa lui de Har. Se vâră în legătura asta orbeşte. E… inegală. Unul face, celălalt acceptă faptele celuilalt, dar nu oferă la fel de mult. Şi pisica e… cum nu trebuie.

Nu s-ar fi putut exprima mai limpede. Am stat o vreme, cu degetele îngropate în blana lui, gândindu-mă la ce să fac în continuare. Prinţul plecase. Cineva pe care nu-l chemase venise să-l îndepărteze de Ochi Întunecaţi, exact în momentul în care pisica distrăgea atenţia lupului. Ca să-l ducă unde?

I-am urmărit o vreme. Dar e aşa cum spui tu. Nu mai pot ţine pasul cu un cal care galopează.

N-ai putut niciodată.

Păi… Nici tu. N-ai putut ţine pasul nici cu un lup care aleargă.

Aşa este. Foarte adevărat. I-am netezit blana şi-am încercat să smulg o frunză moartă de pe una din cruste.

Las-o-acolo! Îţi smulg mâna! Ar fi fost în stare. M-a apucat cu botul de braţ iute ca şarpele. L-a strâns, apoi i-a dat drumul. *Nu sângerează, aşa că las-o-n pace. Nu mă mai piguli și du-te*

după ei.

Şi să fac ce?

Începe prin a omorî pisica. Era o propunere răzbunătoare, fără justificare. Ştia la fel de bine ca mine cât ar suferi prinţul dacă i-am omorî tovarăşa.

Sigur că ştiu. Păcat că nu i-ar părea şi lui la fel de rău ca ţie dacă ţi-ar omorî tovarăşul.

Nu ştie că eşti legat de mine.

Ştie că sunt legat de cineva şi ar fi vrut să descopere de cine. Dar asta nu i-a convins să nu-mi facă rău. I-am simţit gândurile luând-o înaintea alor mele, meditând la o situaţie pe care eu n-o descifrasem încă.

Ai mare grijă, Preschimbătorule. Se repetă lucrurile de demult. Crezi că e un fel de joc, cu limite şi reguli. Vrei să aduci un prinţ înapoi aşa cum o mamă aduce înapoi la cuib un pui rătăcit. Nu te-ai gândit că pentru asta poate va trebui să-l răneşti sau să-i omori pisica. Şi cu atât mai puţin te-ai gândit că ar putea să te omoare ei pe tine ca să te împiedice să-l aduci pe prinţ înapoi. Aşa că am să-ţi dau alt sfat. Nu te duce după ei acum, singur. Lasă-mă până deseară, să mi se mai potolească durerea. Iar când îi găsim, hai să-l luăm cu noi pe Cel-fără-Miros. E deştept pentru un om.

Crezi că prinţul e în stare de asta? Să mă omoare, mai degrabă decât să mă lase să-l duc înapoi la Buckkeep? Gândul mă îngrozi. Da, fusesem mai tânăr decât prinţul când omorâsem la porunca lui Chade. Nu-mi plăcuse, dar nu stătusem să judec dacă era bine sau rău ceea ce făceam. Pe atunci, Chade era conştiinţa mea şi mă încrezusem în judecata lui. M-am întrebat dacă în viaţa prinţului exista cineva al cărui sfat era suficient ca să-l determine să renunţe la propria judecată.

Nu te mai gândi că ai de-a face cu un prinţ. Nu e aşa. Şi nici pisica nu e cea de care trebuie să ne temem. E ceva mai profund şi mai ciudat, frate, şi am face bine să fim foarte, foarte prevăzători.

A băut apa rămasă. L-am lăsat la umbra stejarilor, deşi nu-mi plăcea. N-am încercat să le iau urma, ci m-am dus la conacul Bresinga din Galeton, am găsit cutia pentru pene şi m-am întors la vânătoare. Când i-am dus-o Lordului Auriu, a

comentat.
— Ţi-a luat cam mult să vii cu ea, Tom Badgerlock. Se uită la tovarăşii lui de vânătoare şi adăugă: Măcar nu s-a întâmplat cum m-am temut eu. Am crezut că ai înţeles că trebuie să mi-o aduci chiar de-ar fi să te întorci la Buckkeep după ea.
Se auzi un râs general la presupusa mea prostie. Am dat din cap, încuviinţând supus.
— Îmi cer iertare, stăpâne, nu era acolo unde am crezut eu.
Lordul Auriu îmi acceptă scuzele cu o înclinare a capului, apoi îmi înapoie cutia.
— Ia penele de la vânătorul Laurel şi pune-le înăuntru cu mare grijă.
Laurel avea o colecţie impresionantă de pene. Cutia roşie se deschise ca o carte. Interiorul era căptuşit cu postav care să ferească penele de stricăciuni. Laurel aşeză cu grijă fiecare pană la locul ei, în timp ce eu ţineam cutia. Vânătorii ceilalţi călăriră mai departe, aparent ignorându-ne.
— Vânează bine pisicile? am întrebat-o pe Laurel când aranja penele.
— Foarte bine. E uimitor să le priveşti. Am mai văzut cum vânează pisica-pătată a prinţului, dar acum văd pentru prima oară gruparzi. Le-au dat drumul de două ori printre păsări şi o dată printre iepuri de când ai plecat.
— Crezi că vor mai vâna mult?
— Mă îndoiesc. Lordul Auriu a mărturisit că soarele amiezii e prea fierbinte pentru pielea lui şi s-ar putea să-i provoace o durere de cap. Cred că se vor întoarce curând.
— Mi-ar conveni şi mie.
Ceilalţi se îndepărtaseră multişor de noi, vorbind între ei. Laurel închise cutia şi mi-o dădu înapoi. Am călărit alături până când i-am ajuns din urmă. Ea se răsuci în şa şi-mi spuse, fixându-mă:
— Aseară, Tom Badgerlock, ai fost cu totul alt om. Ar trebui să dai mai multă atenţie înfăţişării tale ziua. Rezultatul merită efortul.
Mă lăsă fără cuvinte. Zâmbi când mă văzu amuţit, apoi mă lăsă în urmă, lângă celelalte ajutoare, şi dădu pinteni calului, ca să-l ajungă pe Lordul Auriu. Nu ştiu ce-şi spuseră, dacă-şi spuseră ceva, dar în scurtă vreme ceata de vânători hotărî să

se întoarcă la Galekeep. Sacii atârnau grei de vânat, soarele devenea prea fierbinte, iar pisicile păreau iritate şi mai puţin interesate de vânat.

Aşa stând lucrurile, nobilii întoarseră caii şi le dădură pinteni, grăbindu-se să revină la răcoarea bine-venită a zidurilor groase de piatră din Galekeep. Noi, ceilalţi, i-am urmat cât de repede am putut. Negruţa ţinea ritmul cu uşurinţă, deşi trebuia să călăresc în praful ridicat de copitele cailor.

Nobilii se retraseră în odăile lor, să se cureţe de praf şi să-şi schimbe hainele, iar slugile se ocupară de caii transpiraţi şi de pisicile nervoase. Am mers în spatele Lordului Auriu, care păşea ţanţoş pe coridoare. M-am grăbit să-i deschid uşa, apoi s-o închid după noi. Am tras încet zăvorul.

Când m-am întors, se spăla deja de praf pe faţă şi pe mâini.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă.

I-am povestit.

— O să-şi revină? se interesă îngrijorat.

— Prinţul? Habar n-am.

— Ochi Întunecaţi, mă lămuri el nerăbdător.

— Atât cât se va putea. O să-i mai duc apă şi carne. Are dureri, dar n-o să moară din cauza rănilor.

Totuşi, nu-mi plăcuse cum arătau zgârieturile acelea umflate. Bufonul parcă-mi ghici gândul.

— Am o pomadă care l-ar putea ajuta, dacă te lasă să-l ungi.

Nu mi-am putut reţine zâmbetul.

— Mă îndoiesc, dar i-o duc cu bucurie.

— Atunci îmi mai rămâne să găsesc un motiv ca să plecăm din Gale imediat după prânz. Nu putem lăsa urma să se răcească. Şi nici nu cred că prinţul se va întoarce aici.

În timp ce vorbea, îşi schimbă jacheta, îşi perie pantalonii de praf şi-şi dădu cu cârpa pe bocanci. Se studie în oglindă, apoi trase iute o dată cu peria prin păr. Şuviţele palide se agăţară de perie. Firele mai scurte de la tâmple stăteau ţepene, ca mustăţile de pisică. Scoase o exclamaţie de nemulţumire şi prinse mai bine agrafa grea de argint care-i ţinea părul la ceafă.

— Aşa. Va trebui să meargă. Adună lucrurile, Tom Badgerlock. Fii gata de plecare când mă întorc de la masă.

Bufonul plecă. Pe masă rămăseseră fructe, brânză şi pâine

din seara trecută. Pâinea era cam râncedă, dar mi-era destul de foame ca să nu mai conteze. Am mâncat şi mi-am strâns degrabă lucrurile. Garderoba Lordului Auriu mi-a făcut probleme. Nu-mi aduceam aminte cum reuşise să vâre atâtea veşminte într-un cufăr atât de mic. Până la urmă, am reuşit să le îndes pe toate, deşi m-am întrebat cum aveau să arate cămăşile lui fine după ce le despacheta.

Prânzul era în toi când am terminat cu împachetatul. Am profitat de asta şi m-am dus la bucătărie după bere rece şi cârnaţi picanţi. Vechile mele abilităţi mi-au fost de mare folos, pentru că am plecat de-acolo cu câteva bucăţi groase de carne ascunse pe sub tunica mea de servitor.

M-am întors în cameră şi mi-am petrecut începutul după-amiezii aşteptând să se întoarcă Lordul Auriu. Ardeam de nerăbdare să-mi trimit gândurile către lup, dar nu îndrăzneam. Cu fiecare minut care trecea, prinţul se putea îndepărta tot mai mult de noi. După-amiaza mi se scurgea printre degete. M-am trântit pe pat, aşteptând. În ciuda frământării, probabil că am adormit.

M-am trezit când Lordul Auriu a deschis uşa. M-am sculat în picioare, încă buimac de somn, dar nerăbdător să plec. A închis uşa şi, ca răspuns la privirea mea, a rostit nervos.

— Se dovedeşte că bunul-simţ nu ne permite să scăpăm de aici. La prânzul de azi au luat parte şi alţi musafiri, nu numai cei cu care am vânat. Au pus la cale mese şi ceaiuri şi alte vânători la care participă jumătate din ţinut. N-am reuşit să inventez un motiv aparent presant ca să plecăm. E al naibii de supărător. Aş vrea să mă pot întoarce la straiele pestriţe, la jonglerii cinstite şi la mersul pe funie.

— Înseamnă că nu plecăm încă, am remarcat prosteşte.

— Nu. Se dă un ospăţ în cinstea mea în seara asta. Ar fi o jignire să plecăm înainte. Când am sugerat că s-ar putea să fie nevoie să-mi scurtez vizita şi să plec mâine dimineaţă, mi s-a spus că Lordul Crias, de pe malul celălalt al râului, va organiza o vânătoare matinală pentru mine şi o masă de după-amiază la conacul lui.

— Te întârzie intenţionat. Familia Bresinga e implicată în dispariţia prinţului. Sunt sigur că i-au dus de mâncare lui şi pisicii astă-noapte. Şi Ochi Întunecaţi e convins că pisica

aceea care l-a atacat e legată prin Har de cineva. Au încercat să mă determine să mă dau de gol.

— Poate. Dar, chiar dacă am fi siguri, n-aş putea să încep să arunc acuzaţii. Şi nu suntem deloc convinşi. Poate că nu urmăresc decât o poziţie mai bună la curte sau vor să-mi prezinte fetele de măritat. Cred că de-asta a venit la cină fata aceea de aseară.

— Am crezut că e prietena lui Civil.

— S-a dat peste cap azi la vânătoare să-mi spună că sunt doar prieteni din copilărie şi nu e nimic romantic între ei. Oftă şi se aşeză la masă. Mi-a zis că şi ea colecţionează pene. În seara asta, după cină, vrea să-mi arate colecţia ei. Sunt sigur că e un pretext ca să petreacă mai mult timp cu mine.

Dacă nu m-ar fi presat propriile nevoi, aş fi râs de disperarea lui.

— Va trebui să mă descurc singur, cât de bine voi putea. Şi poate va fi chiar în avantajul nostru, dacă mă gândesc mai bine. A, am ceva de lucru pentru tine. Se pare că azi, la vânătoare, am pierdut un lanţ de argint. Am observat la prânz că lipseşte. E unul din preferatele mele. Va trebui să refaci traseul şi să-l cauţi. Nu te grăbi.

Spunând acestea, scoase un lanţ din buzunar, îl înveli în batistă şi mi-l întinse. L-am pus în buzunar. Deschise cufărul, văzu hainele înghesuite, îmi aruncă o privire plină de reproş, apoi scotoci prin ele până găsi vasul cu pomadă. Mi-l dădu şi pe acela.

— Să-ţi pregătesc veşmintele pentru cină înainte de a pleca?

Îşi dădu ochii peste cap când scoase o cămaşă boţită din cufăr.

— Cred că ai făcut deja destule pentru mine, Tom Badgerlock. Acum du-te.

Îndreptându-mă spre uşă, vocea lui mă opri.

— Ţi se potriveşte calul?

— Iapa cea neagră e bună, l-am asigurat. Un animal sănătos şi iute, aşa cum am dovedit. Ai ales un cal bun.

— Dar ai fi preferat să-ţi alegi tu unul.

Am fost cât pe ce să spun da, însă, chibzuind puţin, mi-am dat seama că nu era adevărat. Dacă aş fi ales eu calul, aş fi căutat unul care să-mi fie tovarăş ani la rând. Mi-ar fi luat

săptămâni întregi, dacă nu chiar luni, ca să-l găsesc. Iar acum, că mă confruntam în silă cu faptul că lupul meu era muritor, am avut o ciudată ezitare în a oferi atât de mult din mine unui animal.

— Nu, i-am răspuns cu sinceritate. A fost mult mai bine că l-ai cumpărat tu. E un animal bun. Ai făcut o alegere potrivită.

— Mulţumesc, rosti el calm.

Se vede că răspunsul meu însemna foarte mult pentru el. Dacă nu m-ar fi aşteptat lupul, mi-ar fi dat de gândit.

Capitolul XVIII

SĂRUTUL BUFONULUI

Multe sunt poveştile în care cei înzestraţi cu Har îmbracă forma animalelor ca să aducă nenorociri pe capul vecinilor. Cele mai sângeroase sunt despre oameni în piele de lup care, astfel deghizaţi, sfârtecă nu numai familiile vecinilor, ci şi turmele lor. Mai puţin înspăimântătoare sunt istorisirile despre peţitori care-şi iau chip de pasăre, pisică sau chiar urs dansator ca să poată intra într-un iatac pentru a le ademeni pe tinere.

Asemenea poveşti sunt nişte aiureli întreţinute de cei ce caută să alimenteze ura împotriva oamenilor cu Har. Deşi un om cu Har poate pătrunde în mintea unui animal, deci poate împărtăşi senzaţiile lui fizice, nu-şi poate transforma trupul de om într-unul de animal. E-adevărat că se mai întâmplă ca unii dintre cei legaţi de un animal de multă vreme să-i împrumute poziţia corpului, obiceiurile culinare şi purtarea. Dar un om care mănâncă precum un urs, stă într-o vizuină de urs, scormoneşte prin gunoaie şi duhneşte ca un urs nu devine un urs. Dacă acest mit al schimbării trupului ar putea fi distrus, ar creşte mult încrederea dintre cei cu Har şi cei fără el.

Badgerlock, *Legendele Sângelui Străvechi*

Lupul nu era unde îl lăsasem. Neliniştit, am stat şi-am chibzuit câteva momente, ca să mă conving că nu greşisem locul. Dar am văzut sânge acolo unde zăcuse, pe frunzele de cu un an înainte, şi urmele lăsate în praf, acolo unde băuse apă din căuşul palmelor mele. Fusese acolo, iar acum nu mai

era.

Una e să urmăreşti doi cai potcoviţi, alta e să iei urma unui lup pe pământ uscat. Nu lăsase niciun semn şi mă temeam să-mi trimit Harul în căutarea lui. M-am dus pe urmele cailor, crezând că făcuse şi el la fel. M-am ţinut după ele pe dealurile pârjolite de soare, apoi am coborât într-o vâlcea şi-am trecut un pârâu. Se opriseră acolo să adape caii. Iar în malul nisipos am zărit urma unei labe de lup printre cele de copite. Aşadar, îi urmărea şi el.

L-am ajuns din urmă după ce-am trecut încă trei dealuri. Ştia că vin. Nu s-a oprit să mă aştepte, s-a dus mai departe. Mersul lui mi-a atras atenţia. Nu era săltatul lui vesel. Mergea. Negruţei nu prea i-a plăcut să se apropie de Ochi Întunecaţi, dar nu mi s-a împotrivit. Înaintând spre el, l-am văzut că se opreşte la adăpostul unor copaci şi mă aşteaptă.

— Am adus carne, i-am spus descălecând.

Am ştiut că mă simte, dar nu mi-a trimis niciun gând. Straniu. Am scos carnea din cămaşă şi i-am dat-o. A înfulecat-o şi-a venit să se aşeze lângă mine. Am scos şi pomada din traistă. A oftat şi s-a întins.

Loviturile date cu gheara lăsaseră în carnea sfâşiată brazde vinete la culoare şi fierbinţi la atingere. Când le-am uns, durerea a devenit de nesuportat între noi. Am lucrat cât se poate de blând, dar şi temeinic. Ochi Întunecaţi a îndurat, dar nu bucuros. Am stat un timp lângă el, cu mâna pe ceafa lui. A mirosit pomada. *Miere şi untură de urs.* A lins zgârietura lungă. L-am lăsat. Limba lui avea să împingă pomada mai adânc în rană, fără să-i facă niciun rău. Pe lângă asta, n-aş fi avut cum să-l opresc. Ştia deja că trebuia să mă întorc la Galekeep.

Ar fi mai înţelept să-i urmăresc, chiar dacă mă mişc încet. Cu cât întârzii tu mai mult, cu atât se răceşte mai tare urma. E mai uşor să vii la mine decât să încerci să descoperi urme vechi.

Nu te pot contrazice. N-am dat glas grijilor mele că nu putea nici să vâneze, nici să se apere. O ştia şi el, o ştiam şi eu, iar el luase deja o hotărâre. O *să vin după tine cât de repede pot.* Ştia şi lucrul acesta, dar nu m-am putut abţine să i-l promit.

Frate, fii atent ce visezi la noapte.

Voi căuta să nu visez împreună cu ei.

Mă tem că te caută.

Frica îmi străbătu mintea, însă nici de data asta nu aveam ce să spun. Mi-am dorit, zadarnic, să fi fost învăţat mai multe despre Har în copilărie. Poate că, dacă aş fi înţeles mai bine Sângele Străvechi, aş fi ştiut cu ce mă confruntam acum.

Nu. Nu cred. Ce faci tu, felul în care te legi de el nu e doar Meşteşug. E îmbinarea magiei voastre. Deschizi uşa cu o mână şi porneşti într-o călătorie cu cealaltă. Ca atunci când l-am atacat pe Justin după ce a făcut o punte către mintea ta cu Meşteşugul lui. Meşteşugul lui a construit puntea, dar eu m-am folosit de legătura mea cu tine ca s-o traversez.

Îmi împărtăşise intenţionat gândul acela, exprimând o frământare care creştea în mine de-o vreme încoace. Justin îmi numise harul magie câinească şi-mi spusese că Meşteşugul meu duhnea de la o poştă din cauza ei. Verity nu se plânsese niciodată. Dar Verity, am recunoscut în silă, învăţase Meşteşugul tot pe apucate, ca mine. Poate că el nu descoperise că Meşteşugul meu era mânjit cu Har sau fusese prea bun ca să mă certe pentru asta. Acum îmi făceam griji pentru lup. *Nu te apropia prea mult de ei. Încearcă să nu afle că-i urmărim.*

De ce te-ai temut? Că o să atac o pisică şi un băiat călare? Nu. Asta e treaba ta. Eu ţin urma vânatului, tu eşti cel care-l încolţeşti şi-l dobori.

Tot drumul înapoi spre Galekeep n-am fost în stare să-mi scot din minte imaginile neplăcute trezite de gândul acela al lui. Intrasem în povestea asta ca să urmăresc un băiat fugit de-acasă ori răpit. Acum mă confruntam nu numai cu un băiat care nu voia să se întoarcă la Buckkeep, ci şi cu aliaţii lui. Cât de mari erau eforturile pe care trebuia să le depun ca să i-l aduc înapoi reginei şi ce limite avea să impună el propriei sale hotărâri de a-şi urma calea aleasă?

Oare cei care-i stăteau alături nu s-ar fi dat în lături de la nimic ca să-l păstreze?

Lordul Auriu era înţelept să continue cu prefăcătoria noastră. Oricât îmi doream să renunţ la toată mascarada ca să-l vânez pur şi simplu pe prinţ şi să-l duc înapoi la Buckkeep, îmi dădeam seama care ar fi fost consecinţele faptelor mele. Dacă

familia Bresinga ar fi convinsă că-l urmărim, cu siguranţă că l-ar avertiza. Prinţul ar fugi mai repede şi s-ar ascunde mai bine de noi. Mai rău, nu voiam să se întâmple un „accident” în timp ce-l urmăream pe prinţul Dutiful. Aşa cum stăteau lucrurile acum, puteam încă spera să-l recuperăm pe prinţ şi să-l ducem înapoi la Buckkeep pe furiş. Fugise din Galekeep la sosirea noastră acolo, dar nu se îndepărtase prea mult la început. Acum era din nou în mişcare, dar tot nu avea motive să facă legătura între Lordul Auriu şi urmărirea lui. Dacă bufonul reuşea să ne elibereze de ospitalitatea lui Lady Bresinga, puteam să ne ţinem după el pe ascuns şi aveam şanse mai mari să-l ajungem din urmă.

M-am întors la Galekeep înfierbântat, plin de praf şi ars de sete. Încă mi se părea ciudat să-i dau calul meu unui grăjdar. Pe Lordul Auriu l-am găsit trăgând un pui de somn în camera lui. Stătea în semiîntuneric, fiindcă trăsese perdelele ca să-l ferească de soare şi căldură. Am trecut în linişte pe lângă el şi m-am dus în odaia mea ca să mă spăl de praf şi transpiraţie. Mi-am atârnat cămaşa de stâlpul patului ca să se usuce şi să se aerisească şi mi-am aruncat una nouă pe umeri.

Servitorii aduseseră fructe proaspete în camera Lordului Auriu. Am luat o prună şi-am mâncat-o la fereastră, strecurând câte o privire pe după perdea, în grădină. Mă simţeam şi obosit, şi agitat. Nu găseam nimic bun de făcut, nu ştiam cum să-mi treacă timpul. Frustrarea şi grijile nu-mi dădeau pace.

— Mi-ai găsit lanţul, Badgerlock?

Tonul aristocratic al Lordului Auriu îmi întrerupse şirul gândurilor.

— Da, domnule. Exact acolo unde aţi crezut că l-aţi pierdut.

Am scos giuvaierul delicat din buzunar şi i l-am dus la patul în care stătea culcat. Îl luă din mâna mea cu graţie, ca şi când ar fi fost un nobil adevărat, iar lanţul ar fi fost chiar pierdut. I-am vorbit în şoaptă.

— Ochi Întunecaţi îi urmăreşte pentru noi.

— Cum se simte?

— E cam ţeapăn. Îl doare. Dar cred că-şi va reveni.

— Excelent. Se ridică în şezut şi-şi aruncă picioarele peste marginea patului. Am ales haine de seară pentru noi şi le-am pus în camera ta. Zău, Badgerlock, trebuie să înveţi să lucrezi

mai fin cu îmbrăcămintea mea.

— Voi încerca, stăpâne, am murmurat, dar fără tragere de inimă pentru jocul nostru. Mă săturasem de şarada noastră. Te-ai gândit cum am putea pleca de-aici cât mai discret?

— Nu.

Merse la masă. Îşi umplu un pahar din vinul lăsat şi-l bău, apoi îşi mai turnă unul.

— Dar m-am gândit cum am putea pleca de-aici cât mai indiscret şi deja am pregătit terenul în după-amiaza asta. Nu fără regrete – voi compromite oarecum reputaţia Lordului Auriu, dar ce nobil e acela care nu se vâră în scandaluri? Probabil că nu va face decât să-mi crească popularitatea la curte. Toţi vor dori să audă şi punctul meu de vedere şi vor specula pe marginea celor întâmplate, întrebându-se care-o fi fost adevărul. Sorbi din pahar. Cred că, dacă voi reuşi, o voi convinge pe Lady Bresinga că nu are motive să se teamă că noi l-am căuta pe prinţ. Niciun sol al reginei nu s-ar purta aşa cum am eu de gând.

Îmi oferi un zâmbet viclean.

— Ce-ai făcut?

— Nimic, încă. Dar îmi închipui că mâine dimineaţă vom putea pleca de aici atât de repede pe cât ne dorim. Mai bău puţin vin. Uneori nu-mi pasă de lucrurile pe care trebuie să le fac, remarcă el cu o undă de tristeţe.

Îşi termină băutura ca şi când s-ar fi pregătit pentru o sarcină cât se poate de grea. Nu-mi mai dezvălui absolut nimic despre ea. Se îmbrăcă meticulos pentru cină. Eu a trebuit să îndur ruşinea tunicii verzi şi a pantalonilor mulaţi galbeni.

— Poate că sunt un pic prea ţipătoare, recunoscu el văzându-mi privirea furioasă.

Îmi zâmbi prea larg ca să cred că intenţionase să-şi ceară scuze. Nu ştiu dacă din cauza vinului sau a umorului său scrântit.

— Nu te mai încrunta, Badgerlock, mă mustră, trăgând de manşetele unei veste de culoare verde pal. Pretind ca servitorii mei să aibă o ţinută atrăgătoare. În plus, culoarea îţi scoate în evidenţă nuanţa închisă a ochilor, pielea măslinie şi părul negru – adică pe tine. Semeni cu un papagal. Poate că tu nu apreciezi o asemenea înfăţişare, însă doamnele o vor

admira cu siguranţă.

Ca să-l ascult, am avut nevoie de toată capacitatea mea de disimulare. Am mers în urma lui la locul unde se adunaseră nobilii înainte de masă. Erau mai numeroşi decât în seara anterioară, pentru că Lady Bresinga îi invitase şi pe cei care vânaseră cu ea de dimineaţă. Din partea Lordului Auriu, puteau la fel de bine să fie nevăzuţi. Sydel fu aşezată la o masă joasă, cu tânărul Civil. În faţa ei, pe o pânză, se găseau mai multe pene. Cei doi păreau că vorbesc despre ele. Se vedea însă limpede că fata nu-şi dezlipeşte ochii de uşă, fiindcă se transfigură îndată ce apăru Lordul Auriu. Sclipea ca o torţă în bezna nopţii. Tânărul Civil suferi şi el o transformare, dar nu atât de plăcută. Nu putu arunca priviri dispreţuitoare unui musafir din casa mamei lui, dar trăsăturile i se înăspriră şi căpătă o expresie cât se poate de rece. Am simţit un nod în stomac. Nu. Nu voiam să fiu implicat în aşa ceva.

Dar Lordul Auriu, fermecător, numai zâmbet, merse ţintă la ei, salutându-i pe cei din sală scurt, aproape neglijându-i. Fără nicio urmă de subtilitate, se aşeză între cei doi, obligându-i pe Civil să se dea la o parte ca să-i facă loc. Din momentul acela, îi ignoră pe toţi, oferindu-şi farmecele numai fetei. Îşi aplecară amândoi capetele deasupra penelor. Orice gest de-ai lui era o încercare de-a o seduce. Degetele sale lungi mângâiară penele pestriţe de pe pânză. Alese una, îşi atinse obrazul cu ea, apoi se aplecă în faţă şi o plimbă delicat pe braţul lui Sydel. Ea chicoti emoţionată şi-şi retrase mâna. El surâse. Ea se înroşi la faţă. El puse pana la loc şi-o avertiză cu arătătorul, de parcă pana ar fi fost de vină, apoi alese alta. O apropie cu îndrăzneală de mâneca fetei, murmurând o comparaţie între culori. Le luă pe toate şi le aranjă într-un buchet. Cu vârful arătătorului, întoarse obrazul fetei spre al său, apoi, făcând un truc care-mi scăpă, i le prinse în păr, astfel încât atârnau în jos, urmându-i linia obrazului.

Civil se ridică brusc şi plecă. Mama lui îi spuse ceva femeii de lângă ea, care se duse repede după el, ca să-l oprească înainte de-a părăsi încăperea. Cei doi avură un schimb de replici şoptite, însă tonul tânărului nu era unul calm. N-am înţeles ce spunea, pentru că vocea Lordului Auriu acoperi conversaţiile celorlalţi.

— Aş vrea să am o oglindă ca să te poţi vedea, dar va trebui să te mulţumeşti privindu-te în ochii mei, ca să vezi ce bine te prinde această podoabă.

Mai devreme, mă şocase tupeul cu care fata îl urmărise pe Lordul Auriu şi cât de dornică fusese să renunţe la tânărul care-o curta pentru nobilul acela ciudat. Acum aproape că o compătimeam. Am auzit de păsări vrăjite de şerpi, dar n-am văzut niciuna. Acum vedeam mai degrabă o floare înclinându-se spre lumină. Absorbea toată atenţia Lordului Auriu şi înflorea la căldura lui. În câteva minute, pasiunea ei de fată orbită de vârsta, bogăţia şi manierele lui fine se transformase într-o afecţiune şi fascinaţie de femeie. Eram tot mai convins că ar fi sărit în patul lui dacă el ar fi vrut. I-ar fi deschis fără să şovăie dacă i-ar fi bătut la uşă noaptea.

— Merge prea departe.

Şoapta lui Laurel se învecina cu oroarea când fata trecu pe lângă mine.

— E foarte priceput, i-am murmurat.

Am ridicat din umeri pe sub tunica mea ţipătoare. Pretenţia mea de a fi şi garda de corp a Lordului Auriu ar fi putut să se adeverească în seara aceea. Civil îl fixa cu priviri ucigătoare.

Când Lady Bresinga anunţă că se făcuse ora mesei, tânărul făcu greşeala să ezite. Nici măcar nu avu şansa să refuze iritat s-o conducă pe Sydel la masă, pentru că rivalul lui îi oferise deja braţul fetei, iar ea îl acceptase. Aşa că nu avu de ales şi trebui s-o însoţească în sala de ospeţe pe mama lui neglijată, mergând amândoi în spatele onoratului lor musafir şi al victimei sale.

Am încercat să-mi ţin în frâu emoţiile şi să rămân un observator stoic al mesei. Tactica Lordului Auriu îmi dezvăluia multe lucruri. Părinţii lui Sydel nu ştiau dacă să se poarte cât mai curtenitor cu Lady Bresinga şi cu fiul ei sau să profite de perspectiva ademenitoare ca fata lor să atragă atenţia acestui nobil putred de bogat. Lordul Auriu era o partidă mult mai reuşită decât tânărul Civil, însă nu treceau cu vederea nici pericolul care o păştea. A atrage atenţia unui nobil nu era totuna cu a obţine şi promisiunea lui de căsătorie. Exista primejdia ca el să se joace doar cu ea şi să-i ruineze orice şansă de a se căsători în viitor. Periculoasă cale de ales pentru

o fată, iar după cum fărâma pâinea Lady Grayling, mi-am dat seama cât de mult se îndoia că fiica ei putea merge pe calea aceea.

Avoin şi Laurel s-au străduit cât au putut să pornească o conversaţie despre vânătoarea din ziua respectivă, iar lumea a încercat s-o prelungească, însă Lordul Auriu şi Sydel erau prea absorbiţi de propria lor discuţie ca să le acorde atenţie mesenilor. Nici măcar nu se uitau la Civil, aşezat de partea cealaltă a fetei. Avoin susţinu folosirea virnanţului la dresatul pisicilor, pentru că toată lumea ştia că pisicile se fereau de tot ce mirosea ca planta aceea. Laurel spuse că şi ceapa se întrebuinţa câteodată în acelaşi scop. Lordul Auriu îi oferi lui Sydel o bucăţică din farfuria lui şi privi fascinat cum fata o mănâncă. Bea mult, pahar după pahar, lăsând impresia că-şi toarnă băutura direct în gât. Mă cuprindea frica. Beat, bufonul fusese întotdeauna şi imprevizibil, şi cu toane. Oare Lordul Auriu ar putea fi mai reţinut când se îmbată?

Civil trebuie să fi fost foc de supărare, pentru că am simţit ecoul Harului venind de undeva. N-am reuşit să surprind gândul, doar sentimentul care-l însoţea. Ceva anume era dornic să-l sfâşie în bucăţi pe Lordul Auriu în numele lui Civil. Nu mă îndoiam că tovarăşa sa de har era pisica lui de vânătoare. În scurta clipă cât îşi lăsaseră gândul nepăzit, legătura dintre ei fusese însetată de sânge. Şi-l înăbuşiseră imediat, dar eu sigur nu mă înşelasem asupra lui. Băiatul avea Har. Dar Lady Bresinga? M-am uitat la ea, cercetând-o cât mai discret. N-am simţit nici urmă de Har la ea, doar că dezaproba, mamă fiind, scăparea fiului său. Pentru că-şi dezvăluise Sângele Străvechi acelora dintre invitaţi care l-ar fi putut surprinde? Sau pentru că i se citea iritarea pe chip? Nu se cuvenea să-ţi trădezi astfel sentimentele.

Cât a durat cina, am stat, ca în seara precedentă, în spatele scaunului Lordului Auriu. Am aflat puţine din conversaţiile serii, dar foarte multe din schimburile de priviri. Purtarea scandaloasă a lordului îi fascina şi-i oripila deopotrivă pe invitaţi. Îşi transmiteau nu doar păreri şoptite, ci şi priviri uluite. La un moment dat, Lordul Grayling respiră pe nasul lui bolnăvicios de mai multe ori la rând, în vreme ce soţia îi vorbea agitată, dar cu glas scăzut. Părea înclinată să renunţe

la bunăvoinţa familiei Bresinga pentru posibilul avantaj al unei partide mai bune. În tot acest amestec de impresii, eu alegeam dintre chipurile cu anumite expresii şi schimburile de păreri, căutând să aflu cine are Har. N-aveam cum să-i descopăr pe toţi, dar la sfârşitul mesei eram sigur că Civil şi Lady Bresinga îl au, iar vânătorul Laurel nu. Pe încă doi musafiri doar îi suspectam. O anume Lady Jerrit avea comportament de felină. Probabil că nu-şi dădea seama că adulmecă fiecare fel de mâncare înainte de a-l gusta. Soţul ei, un bărbat voinic şi cu înfăţişare sănătoasă, îşi înclina capul într-o parte când muşca din pulpa de pui, ca şi când dinţii din marginea gurii i-ar fi fost mai ascuţiţi şi mai potriviţi pentru tăiat carnea. Obiceiuri mărunte, dar grăitoare. Dacă prinţul fugise din Buckkeep la Galekeep, odată gonit din Galekeep, era posibil să meargă în altă casă binevoitoare faţă de cei înzestraţi cu Har. Lady Jerrit şi soţul ei locuiau în sud. Urma prinţului mergea spre nord, dar asta nu însemna că el nu putea să facă un ocol şi să se întoarcă spre sud.

Am mai observat ceva. Lady Bresinga zăbovea destul de des cu privirea asupra mea şi nu cred că-mi admira straiele caraghioase. Părea că se străduieşte să-şi aducă aminte ceva. Eram aproape sigur că n-o cunoscusem niciodată când fusesem FitzChivalry. Dar când eşti aproape sigur înseamnă că întotdeauna păstrezi un dram de îndoială într-un cotlon al minţii. O vreme, am stat cu capul uşor aplecat şi-am privit într-o parte. Numai după ce i-am studiat pe ceilalţi mi-am dat seama că era o atitudine tipică de lup. Data viitoare când i-au căzut ochii asupra mea am fixat-o şi-am privit-o fără să clipesc. N-am fost atât de îndrăzneţ încât să-i zâmbesc, dar am căscat ochii intenţionat, prefăcându-mă interesat de ea. Îşi arătă clar dispreţul faţă de slujitorul impertinent al Lordului Auriu. Pisiceşte, îşi relaxă căutătura şi mă sfredeli din ochi. Atunci am fost, în sfârşit, absolut convins de Harul ei. Avea Sânge Străvechi.

M-am întrebat dacă ea era femeia care aprindea imaginaţia prinţului. Era, neîndoielnic, atrăgătoare. Buzele pline îi dezvăluiau senzualitatea. Dutiful n-ar fi fost primul tânăr care să cadă victimă unei femei experimentate, mai în vârstă. Oare acesta să fi fost motivul pentru care îi dăduse cadou pisica?

Pentru a-l seduce şi a-i cuceri inima tânără, astfel încât, cu oricine s-ar fi însurat el, ea să păstreze o părticică din sufletul lui? Aşa s-ar explica de ce venise el aici când fugise din Buckkeep. Dar, am chibzuit eu, nu justifică pasiunea lui neîmplinită. Nu. Dacă ar fi avut de gând să-l seducă pe prinţ, s-ar fi grăbit să-l prindă cât mai strâns în mrejele ei. Altceva era la mijloc, o ciudăţenie, aşa cum ar fi spus lupul meu.

Lordul Auriu mi-a dat liber cu un gest foarte scurt. Am plecat, dar în silă. Aş fi vrut să văd cu ochii mei reacţiile la comportamentul lui dezgustător. Mesenii urmau să-şi găsească altă distracţie: muzică, jocuri de noroc şi conversaţie. M-am dus la bucătărie şi mi s-a oferit din nou un ospăţ din resturile de la masă. Se gătise un purcel întreg pentru cină, iar printre oasele de pe platou rămăseseră carne fragedă şi pieliţă crocantă, cu garnitură de sos de mere acre şi fructe sălbatice. Acestea, cu pâine şi brânză moale şi câteva căni cu bere, au fost o masă pe cinste. Ar fi fost şi mai plăcută dacă slujitorul Lordului Auriu n-ar fi fost mustrat pentru comportamentul stăpânului său.

Civil şi Sydel, mi-a spus Lebven supărată, fuseseră logodiţi de la naştere. Poate că nu oficial, dar toată lumea din ambele case ştia că erau meniţi unul altuia. Casa mamei sale şi familia lordului Grayling fuseseră întotdeauna în cele mai bune relaţii, iar moşiile lor se învecinau. De ce să nu profite fata lordului Grayling de ascensiunea rapidă a lui Lady Bresinga? Vechii prieteni ar trebui să se ajute între ei. Ce-şi închipuia stăpânul meu, vârându-se între ei? Ar putea fi onorabile intenţiile lui? Avea să-i fure mireasa lui Civil, ca s-o ducă la curte şi să-i ofere bogăţii peste condiţia ei? La Buckkeep umbla după femei, se juca acum cu sentimentele fetei? Ştia să mânuiască sabia? Pentru că oricine ştia că Civil se înfuria repede şi, cât era el de musafir, băiatul l-ar fi putut provoca la duel.

La toate acestea am răspuns pretinzând că nu ştiu nimic. Eram nou în serviciul Lordului Auriu şi la curte. Nu cunoşteam obiceiurile şi firea stăpânului meu. Eram la fel de curios ca ea de ce avea să se întâmple cu ei. Lordul Auriu stârnise o asemenea tulburare, încât n-am reuşit să aduc vorba despre Dutiful sau Sângele Străvechi sau orice alt subiect folositor. Am zăbovit numai cât să fur o halcă de carne. După aceea am

dat vina pe îndatoririle mele şi-am plecat spre odaia mea, fără să aflu nimic interesant şi foarte îngrijorat de starea Lordului Auriu. Îndată ce am ajuns în camerele noastre, m-am schimbat în hainele albastre mai sărace. Tunica verde avusese de suferit fiindcă ascunsesem halca în ea. Apoi am aşteptat întoarcerea stăpânului meu. Grijile nu-mi dădeau pace. Dacă exagera cu rolul lui, era foarte posibil să trebuiască să înfrunte sabia lui Civil. Mă îndoiam că Lordul Auriu se pricepea să lupte cu sabia mai bine decât bufonul. Ar fi scandalos dacă s-ar ajunge la vărsare de sânge, dar tinerii în situaţia lui Civil nu ţineau cont de asemenea amănunte.

Se scursese aproape toată noaptea şi avea să se lumineze în curând, când am auzit o bătaie în uşă. O servitoare cu mutră acră m-a anunţat că stăpânul meu avea nevoie de ajutor. Am urmat-o cu sufletul la gură până într-un salon unde l-am descoperit pe Lordul Auriu mort de beat pe o bancă. Se crăcănase şi arăta ca o haină aruncată. Dacă îl mai văzuse cineva prăbuşindu-se, plecase oricum. Până şi servitoarea a clătinat scurt din cap când a părăsit încăperea, lăsându-mă să mă ocup singur de el. Imediat după aceea, m-am aşteptat ca Lordul Auriu să se trezească şi să-mi facă cu ochiul, semn că la mijloc nu era decât prefăcătoria lui. M-am înşelat.

L-am ridicat în picioare, dar nici aşa nu s-a trezit. Puteam să-l târăsc după mine sau să-l duc în spate. Am ales varianta mai rapidă şi mai lipsită de demnitate, aruncându-i pe umăr şi cărându-i în cameră ca pe-un sac de cartofi. L-am trântit fără ceremonie pe pat şi-am încuiat uşa. Pe urmă i-am scos bocancii şi jacheta. Când a căzut pe spate, mi-a spus.

— Am reuşit. Sunt convins. O să-mi cer iertare mâine, cât se poate de spăsit, de la Lady Bresinga. Apoi o să plecăm imediat. Toţi vor respira uşuraţi să scape de noi. Nimeni nu ne va urmări, nimeni nu va bănui că mergem să dăm de urma prinţului.

Glasul îl trădă către sfârşitul discursului. Tot nu deschisese ochii. Cu voce încordată, adăugă:

— Cred c-o să vomit.

I-am adus ligheanul şi l-am aşezat pe pat, lângă el. Îl cuprinse cu braţul, ca pe-o păpuşă.

— Ce-ai făcut, de fapt? l-am întrebat.

— O, Eda, fă să nu se mai învârtească toate. Strânse din pleoape şi-mi răspunse: L-am sărutat. Ştiam că asta o să rezolve situaţia.

— Ai sărutat-o pe Sydel? Pe mireasa hărăzită lui Civil?

— Nu, gemu el, oferindu-mi un scurt moment de uşurare. L-am sărutat pe Civil.

— Ce?

— Mă dusesem să urinez. Când m-am întors, mă aştepta în faţa salonului unde invitaţii jucau jocuri de noroc. M-a apucat de braţ şi m-a târât într-un salonaş unde m-a înfruntat. Ce intenţii aveam cu Sydel? Nu înţelegeam că ei doi aveau o înţelegere?

— Şi tu ce i-ai spus?

— I-am zis... Tăcu brusc şi făcu ochii cât cepele. Se aplecă spre lighean, dar nu făcu decât să râgâie şi se lăsă pe spate. Icni, apoi continuă: I-am spus că înţeleg că au o înţelegere şi speram ca şi noi doi să ajungem la o înţelegere a noastră. I-am luat mâna într-a mea. I-am spus că nu văd nicio dificultate. Că Sydel era o fată minunată, tot atât de frumoasă pe cât era el de atrăgător ca băiat şi că speram să devenim toţi trei prieteni apropiaţi şi iubitori.

— Şi pe urmă l-ai sărutat?

Nu-mi venea să cred. Lordul Auriu strânse tare din pleoape.

— Mi s-a părut cam naiv. Am vrut să mă asigur că a înţeles exact ce-am vrut să spun.

— Pe Eda şi Ed unul peste altul! am tras eu o înjurătură.

M-am ridicat, făcându-l să geamă când s-a mişcat patul sub el. M-am dus la fereastră şi m-am uitat afară.

— Cum ai putut? l-am întrebat.

Inspiră adânc. Un strop de ironie forţată i se strecură în voce.

— Te rog, preaiubite, nu fi gelos. A fost cel mai cast şi mai scurt sărut de pe lume.

— Of, bufonule, l-am dojenit.

Cum de putea glumi cu aşa ceva?

— Nici măcar nu l-am sărutat pe gură. Mi-am apăsat doar buzele calde în palma lui şi l-am lins puţin. Zâmbi obosit. S-a smuls de parcă l-aş fi ars cu fierul roşu. Sughiţă tare şi se strâmbă. Eşti liber. Du-te în camera ta, Badgerlock. Nu mai am nevoie de tine în noaptea asta.

— Eşti sigur?
Dădu hotărât din cap.
— Du-te, rosti limpede. Dacă o să vomit, nu vreau să mă vezi.
I-am înţeles dorinţa de a-şi păstra măcar atâta demnitate. Mai avea foarte puţină. M-am retras la mine în odaie şi-am închis uşa. Mi-am făcut de lucru împachetând. Peste puţin timp, l-am auzit cum scoate zgomotele nenorocirii sale, dar nu m-am dus la el. Sunt lucruri pe care un om trebuie să le facă singur.
N-am dormit bine. Tânjeam să-mi ating mintea cu a lupului, dar nu mi-am îngăduit alinarea aceea. Oricât de necesare erau, tot mă simţeam mânjit de manevrele bufonului. Jinduiam după traiul sincer şi curat al lupului. În zori, m-am trezit dintr-un somn iepuresc auzindu-l pe bufon mişcându-se. L-am găsit aşezat la măsuţă, tras la faţă. Hainele curate pe care le îmbrăcase îl făceau să pară şi mai nenorocit. Până şi părul îi arăta transpirat şi ciufulit. Avea în faţă o cutiuţă şi o oglindă. Sub privirea mea nedumerită, îşi vârî degetul în ceva şi se unse pe sub ochi. Umbra de acolo se adânci într-un cearcăn. Bufonul oftă.
— Sunt scârbit de ceea ce-am făcut aseară.
Nu era nevoie să-mi explice. Am încercat să-i uşurez conştiinţa.
— Poate că a fost un lucru bun. Poate e mai bine că au aflat, înainte de-a se căsători, că inima lui Sydel nu e atât de statornică pe cât credea Civil.
Scutură din cap, refuzând alinarea.
— Dacă eu n-aş fi cântat, ea n-ar fi jucat după mine. Primele ei remarci n-au fost decât cochetării de domnişoară. Cred că fetele flirtează din instinct, aşa cum tot din instinct băieţii îşi arată muşchii şi curajul. Fetele de vârsta ei sunt nişte pisicuţe care atacă firele de iarbă învăţând să vâneze. Nu înţeleg încă ce înseamnă mişcările lor.
Oftă şi se întoarse la cutiuţa cu pudră colorată. L-am urmărit cum nu numai că-şi creează o înfăţişare şi mai bolnavă, ci se şi îmbătrâneşte cu zece ani, scoţându-şi ridurile în evidenţă.
— Crezi că-i necesar ce faci? l-am întrebat când a trântit capacul cutiei şi mi-a întins-o.
Am vârât-o înapoi în cufărul lui în care, am observat, îşi

împăturise frumos hainele.
— Da. Vreau să fiu sigur că farmecul cu care am atras-o pe Sydel va dispărea pentru totdeauna înainte de-a pleca. Să vadă în mine un bărbat mult mai bătrân decât ea şi un dezmăţat. Se va întreba unde i-o fi fost mintea şi se va întoarce la Civil. Sper s-o primească înapoi. Ar fi mai bine decât să tânjească după mine.
Oftă melodramatic, dar ştiam că se ridiculiza pe sine însuşi. În dimineaţa aceea, masca Lordului Auriu crăpase şi bufonul ieşea sclipind prin crăpături.
— Farmec? am întrebat sceptic.
— Bineînţeles. Nimeni nu-mi rezistă, dacă mă hotărăsc să-l farmec. Nimeni în afară de tine, adică. Îşi dădu ochii peste cap îndurerat. Dar nu am timp să plâng pentru asta acum. Du-te înainte şi anunţă că doresc să stau de vorbă singur cu Lady Bresinga, apoi bate la uşa lui Laurel şi spune-i că plecăm curând.
Când m-am întors, după ce-mi îndeplinisem şi a doua sarcină, Lordul Auriu se dusese deja să se întâlnească cu Lady Bresinga. A fost o întâlnire foarte scurtă, iar când s-a întors, mi-a spus să duc desagii afară imediat. Nu s-a oprit să mănânce nimic, dar eu deja luasem toate fructele din camerele noastre. Aveam să supravieţuim. Probabil era şi mai înţelept din partea lui să nu mănânce o vreme.
Ne-au fost aduşi caii. Lady Bresinga a coborât să-şi ia un rămas-bun foarte rece. Nici măcar servitorii n-au catadicsit să observe că plecăm. Lordul Auriu se scuză încă o dată, spunând că de vină pentru purtarea lui fuseseră vinurile ei de foarte bună calitate. Dacă intenţionase s-o împace cu linguşeala, atunci a dat greş. Am ieşit agale din curte, Lordul Auriu impunându-ne un ritm foarte lent. La baza dealului, am cotit în direcţia bacului. Numai când copacii înşiraţi de-a lungul drumului ne-au ferit să fim văzuţi din conac, bufonul s-a oprit şi m-a întrebat:
— În ce parte?
Laurel călărise într-o tăcere de mormânt. Nu scosese o vorbă, dar am înţeles că, umilindu-se pe sine, Lordul Auriu o pătase şi pe ea cu aceeaşi pensulă. Acum s-a uitat şocată când am răspuns „pe-aici” şi am întors-o pe Negruţa din drum, spre

pădurea colorată cu petice de soare.

— Nu ne aştepta, mi-a cerut bufonul categoric. Du-te cât de repede poţi, ca să mai reduci distanţa. O să te-ajungem şi noi din urmă, deşi bietul meu cap s-ar putea să ne întârzie puţin. Grija noastră de acum e să nu pierdem urma prinţului. Sunt sigur că Laurel o poate găsi pe-a ta.

Mai mult nici nu-mi doream. Am înţeles imediat ce urmărea. Îmi îngăduia să rămân singur cu Ochi Întunecaţi când ajungeam la el şi să stăm de vorbă numai noi doi. Am înclinat o dată din cap şi i-am dat pinteni Negruţei. A ţâşnit dornică, iar eu mi-am lăsat inima să ne conducă. Nu m-am deranjat să fac un ocol până la locul unde-i văzusem pe lup ultima oară, ci am mânat-o spre nord-est, unde ştiam că ajunsese acum. I-am trimis un gând subţire ca firul de păianjen, ca să-l anunţ că vin, şi i-am primit numaidecât răspunsul. Am îndemnat-o pe Negruţa să meargă mai repede.

Ochi Întunecaţi străbătuse o distanţă surprinzător de mare. Nu m-a interesat dacă Laurel aveau sau nu să-mi găsească urma cu uşurinţă. Scopul meu era să-l ajung din urmă, să văd dacă se simte bine, apoi să gonesc în căutarea prinţului. Eram tot mai neliniştit din cauza lui.

Era o zi fierbinte, printre ultimele suflări calde ale verii în locurile acelea, iar soarele ne bătea în cap chiar şi prin umbra subţire a copacilor. Aerul părea încărcat cu praf, care-mi absorbea umezeala din gură şi mi se agăţa de gene. N-am stat să caut urme, ci am mânat-o pe Negruţa pe dealurile împădurite şi prin văile dintre ele. Vegetaţia mai bogată îmi arăta pe unde curgeau pârâie, dar apele lor se strecurau pe sub pământ acum. Am traversat două cursuri de apă şi de fiecare dată m-am oprit ca să se adape iapa şi să beau şi eu după pofta inimii. După aceea, am mers mai departe.

La începutul după-amiezii, am căpătat, nu ştiu cum, convingerea că Ochi Întunecaţi se afla în apropiere. Înainte de a-l vedea ori simţi, am avut senzaţia stranie că mai văzusem terenul acela, că aranjarea copacilor din faţă mi se părea ciudat de familiară. Am oprit iapa şi-am cercetat cu privirea pe îndelete dealurile din jur, numai ca să-l văd apărând dintr-un tufiş de arini, la o aruncătură de băţ de mine. Negruţa se înfioră, apoi se concentră asupra lui. *Calmă. Nu trebuie să-ţi*

fie frică. Calmă.

Nu mi-e destul de foame şi-s prea obosit ca să te vânez, adăugă amabil Ochi Întunecaţi.

— Am adus carne.

Ştiu. Am simţit mirosul.

Nici n-am apucat să dezvelesc bine carnea, că a şi hăpăit-o. Am vrut să-i verific rănile, dar ştiam că nu-i înţelept să-l cicălesc cât mănâncă. Imediat ce-a terminat, s-a scuturat. *Să mergem.*

Stai să-ţi văd...

Nu. Poate deseară. Dar cât mai e lumină, *ei înaintează*, *aşa că trebuie să înaintăm şi noi. Au deja un avans serios, iar pământul uscat nu prea le reţine mirosul. Să mergem.*

Avea dreptate referitor la urme. Solul uscat nu absorbea nici urma, nici mirosul. Până la sfârşitul după-amiezii, ne rătăcisem deja de două ori, şi nu le-am redescoperit urma decât după ce ne-am învârtit într-un cerc larg. Se alungeau umbrele când ne-au ajuns Lordul Auriu şi Laurel.

— Câinele văd că te-a găsit din nou, remarcă ea ironică, iar eu n-am ştiut ce replică să-i dau. Lordul Auriu mi-a spus că-l urmăreşti pe prinţ, cică ai fi aflat de la o servitoare că a fugit spre nord.

Îmi vorbise pe un ton întrebător, iar acum îşi ţinea buzele strânse, sugerând dezaprobare. N-am înţeles dacă voia să-l prindă pe lord cu minciuna sau credea că am sedus pe cineva ca să obţin informaţia aceea.

— Nu ştia că e prinţul. L-a numit „un băiat cu o pisică de vânătoare”. Am încercat să-i spun ceva ca să termine cu întrebările. Urma e slabă. Dacă mă poţi ajuta, aş fi foarte bucuros.

Mi-a mers şiretlicul. S-a dovedit foarte pricepută la citit urme. Pe măsură ce lumina zilei scădea, a descoperit mici semne care mie poate mi-ar fi scăpat, şi astfel am reuşit să-i urmărim pe prinţ şi pe ceilalţi mult după ceasul la care eu aş fi zis că lumina nu-mi mai era suficientă. Am ajuns la un pârâu unde se opriseră ca să-şi astâmpere setea. Solul umed de la marginea apei arăta clar că trecuseră pe-acolo doi bărbaţi, doi cai şi o pisică. Am hotărât să poposim şi noi acolo peste noapte.

— E mai bine să ne oprim câtă vreme ştim că suntem pe

drumul cel bun, decât să aşteptăm până când nu mai suntem siguri şi să ne încurcăm în propriile noastre urme. Dis-de-dimineaţă o luăm de la început, ne-a anunţat Laurel.

Am ridicat o tabără cât mai simplă, doar un foc slab şi păturile noastre întinse lângă el. Mâncarea era puţină, dar măcar apă aveam din belşug. Fructele pe care le luasem din cameră se încălziseră şi se zdrobiseră, dar au fost bine-venite. Laurel avea, după obiceiul ei, pastramă şi pesmeţi. Foarte puţini, dar mi-a câştigat toată aprecierea când a spus că „nouă nu ne trebuie atâta carne cât îi trebuie câinelui, avem fructe şi pâine”. Altă femeie, mi-am zis, nu s-ar fi gândit că e flămând şi lupul şi-ar fi păstrat carnea pentru a doua zi. Ochi Întunecaţi a binevoit s-o ia din mâna ei. Iar mai târziu, când am stăruit să mă uit la rănile lui, n-a mârâit când Laurel mi s-a alăturat, dar a fost destul de înţeleaptă să nu-l atingă. Aşa cum bănuisem, lupul linsese pomada. Zgârieturile făcuseră crustă şi carnea din jur nu părea infectată. M-am hotărât să nu-l mai ung. Când am pus deoparte vasul cu pomadă, Laurel a încuviinţat din cap.

— Mai bine uscate şi închise, decât prea unse, ca să se înmoaie crusta prea mult.

Lordul Auriu se întinsese deja pe pătură. Am presupus că-l dureau încă şi capul, şi stomacul. Nu prea vorbise cât pregătisem noi tabăra şi luasem cina aceea modestă. În întunericul tot mai dens, nu mi-am dat seama dacă stă cu ochii închişi sau se uită la cer.

— Presupun că face ce trebuie, am spus, arătând spre el. Primul la culcare, primul la sculare. Cu puţin noroc, poate că-i ajungem din urmă.

Laurel probabil îşi închipuia că Lordul Auriu deja adormise. Vorbi în şoaptă.

— Va trebui să mergem mult la galop, dar şi să avem noroc. Prinţul şi ai lui înaintează siguri pe ei, pentru că ştiu unde merg, pe când noi trebuie să fim atenţi să nu-i pierdem. Îşi înclină capul şi mă studie din partea cealaltă a flăcărilor slabe. De unde-ai ştiut când să te abaţi de la drum ca să le găseşti urma?

Am inspirat adânc şi-am spus prima minciună care mi-a venit în minte:

— Am avut noroc, i-am zis calm. Am avut o bănuială că aveau s-o ia în direcţia aceea, iar când le-am descoperit urmele, le-am urmărit.

— Şi câinele tău a avut aceeaşi bănuială, de-asta a luat-o înaintea ta?

Am privit-o. Cuvintele mi-au ieşit de pe buze fără să vreau.

— Poate am Har.

— Da, sigur, replică ea cu sarcasm. De-asta are încredere în tine regina să te trimită după fiul ei. Pentru că faci parte dintre cei de care se teme ea cel mai mult. N-ar niciun Har, Tom Badgerlock. Am cunoscut oameni cu Har. Le-am îndurat dispreţul faţă de cei neînzestraţi cu magia lor. Acolo unde am crescut era plin de ei, iar pe vremea aceea nu se ascundeau. N-ai mai mult Har decât mine, deşi eşti unul dintre cei mai pricepuţi urmăritori din câţi cunosc eu.

Nu i-am mulţumit pentru compliment.

— Povesteşte-mi despre oamenii cu Har printre care ai crescut, i-am sugerat.

Am îndreptat o cută a păturii şi m-am întins pe ea. Am închis ochii aproape imediat, de parcă povestea ei nu m-ar fi interesat prea mult. Astrul nopţii, mai degrabă o părere decât o lună plină, se uita la noi printre crengi. La marginea umbrei aruncate de foc, Ochi Întunecaţi se lingea silitor. Laurel îşi făcu de lucru cu pătura, aruncând pietricelele de sub ea, apoi o netezi şi se întinse din nou. Păstră tăcerea câteva clipe. Credeam că n-avea de gând să-mi răspundă.

— A, păi nu erau chiar foarte răi. Nu ca în poveştile care se spun despre ei. Nu se transformau în urşi, căprioare sau foci când era lună plină, nici nu mâncau carne crudă, nici nu furau copii. Dar erau destul de răi.

— Cum adică?

— Păi… Laurel şovăi. Nu era cinstit, spuse până la urmă şi oftă. Imaginează-ţi să nu fii niciodată sigur că eşti singur, pentru că un vecin de-ai tău vede cu ochii şi aude cu urechile unei păsărele ori ale unei vulpi ieşite la pândă. Profitau de Harul lor, pentru că animalele le spuneau întotdeauna unde-i vânatul mai bogat sau unde se coceau mai întâi fructele sălbatice.

— Chiar îşi manifestau Harul cu atâta libertate? N-am auzit

niciodată de un asemenea sat.

— Nu mă deranja neapărat că-şi manifestau Harul nestingheriţi, ci că mă excludeau dintre ei, pentru că nu-l aveam. Copiii nu sunt prea subtili.

M-a şocat amărăciunea ei. Mi-am adus dintr-odată aminte cu cât dispreţ mă tratase coteria lui Galen când nu fusesem în stare să stăpânesc Meşteşugul. Am încercat să-mi închipui cum era să trăiesc printre oameni care m-ar fi desconsiderat. Atunci mi-a venit o idee.

— Am crezut că tatăl tău a fost vânătorul Lordului Sitswell. Să înţeleg că n-ai crescut pe moşia lui?

Voiam să aflu unde era locul despre care-mi vorbea, unde cei cu Har erau atât de mulţi, încât copiii lor se aşteptau să-l aibă şi tovarăşii lor de joacă.

— A, păi asta s-a întâmplat mai târziu, ştii?

Nu eram sigur dacă minţea acum sau minţise mai devreme, doar că neadevărul atârna aproape palpabil între noi şi făcea liniştea stânjenitoare. Am început să iau în calcul toate posibilităţile. Că Laurel avea Har, că era copilul fără Har al unei familii cu rude sau părinţi cu Har, că inventase toată povestea, că tot conacul Lordului Sitswell gemea de servitori cu Har. Poate că însuşi Lordul avea Sânge Străvechi. Speculaţiile acestea nu erau neapărat zadarnice. Îmi pregăteau mintea să aleagă între orice alte informaţii mi-ar fi dat Laurel şi să le transforme în posibilităţi plauzibile. Am revenit la o conversaţie avută cu ea mai devreme şi mi-am amintit o remarcă de-a ei care mi-a trimis un fior pe şira spinării. Spusese că ştia bine dealurile, pentru că petrecuse un timp în apropiere de Galeton, printre celelalte rude ale ei. Şi Chade îmi pomenise de asta. Am încercat să reiau cumva discuţia aceea.

— Aşa, deci. Din câte spui, nu împărtăşeşti ura pe care unii oameni o arată azi faţă de cei cu Har. Poate că nu vrei să-i vezi pe toţi arşi şi spintecaţi.

— E-un obicei murdar, îmi spuse într-un fel care să sugereze că focul şi sabia nu erau leacuri suficiente împotriva Harului. După părerea mea, părinţii care-şi învaţă copiii să-l folosească ar trebui biciuiţi. Cei care aleg să-l întrebuinţeze ar trebui să nu se căsătorească şi să nu aibă copii. Au deja un animal cu

care să-şi împartă viaţa şi casa. De ce să-l înşele, însurându-se ori măritându-se? Ar trebui să fie puşi să aleagă, de tineri, cu cine vor să se lege, cu un animal sau cu un om. Atâta tot.

Vorbise pe un ton mai ridicat, pe măsura răspunsului ei vehement, dar coborî vocea la sfârşit, amintindu-şi parcă dintr-odată că Lordul Auriu doarme.

— Noapte bună, Tom Badgerlock, adăugă puţin mai târziu.

Încercase să-şi îndulcească tonul, dar tot îmi arătase clar că discuţia era încheiată. Şi, ca să sublinieze asta, se întoarse cu spatele la mine.

Ochi Întunecaţi se ridică în patru labe cu un geamăt şi veni ţeapăn lângă mine. Se întinse cu un oftat. I-am pus mâna pe ceafă. Gândurile noastre se revărsară tainice, ca sângele nostru.

Ştie.

Crezi că are şi ea Har? l-am întrebat.

Cred că ştie că ai tu, dar nu-i place.

Am cugetat o vreme la asta. *Dar te-a hrănit.*

Păi, cred că-i place de mine. De tine nu e sigură.

Culcă-te.

O *să-i cauţi în noaptea asta?*

Nu voiam s-o fac. Dacă reuşeam, mă păştea o durere de cap cumplită. Destul să mă gândesc la ea, că mi se şi făcea greaţă. Totuşi, dacă aş fi pătruns în mintea prinţului, aş fi putut afla lucruri care să ne ajute să-l găsim mai repede. *Ar trebui să încerc.*

L-am simţit resemnându-se. *Atunci încearcă. O să fiu lângă tine.*

Ochi Întunecaţi. Când eu îmi întind Meşteşugul şi după aceea… te doare şi pe tine?

Nu chiar. Deşi mi-e greu să mă ţin departe de asta, până la urmă reuşesc. Dar mă simt ca un laş.

Nu eşti deloc laş. Ce rost are să suferim amândoi?

Nu mi-a răspuns, însă am înţeles că şi-a ţinut gândul pentru sine. Îl amuza ceva din întrebarea mea. Am luat mâna de pe el şi mi-am pus-o pe piept. Apoi am închis ochii, mi-am găsit poziţia potrivită şi am încercat să intru în transa Meşteşugului. Teama de durere îmi tot tulbura gândurile, alungându-mi pacea greu câştigată. Până la urmă, am reuşit să găsesc un

punct de echilibru, undeva între vis şi veghe. Mi-am trimis mintea să exploreze pe întuneric.

În noaptea aceea am trăit, cum nu mai trăisem de ani buni, dulceaţa legăturii pure a Meşteşugului. Mi-am întins mintea şi cineva parcă mi-a răspuns şi mi-a strâns mâinile în semn de bun-venit. A fost o unire simplă şi agreabilă, liniştitoare ca întoarcerea acasă după o călătorie lungă. Am experimentat legătura Meşteşugului cu cineva care moţăia într-un pat moale, într-un pod, sub streaşina unui acoperiş de stuf. M-au învăluit mirosurile familiare ale colibei, aroma stăruitoare a tocăniţei delicioase gătite în seara aceea şi mireasma de miere răspândită de o lumânare din ceară de albine, arzând târziu, undeva dedesubt. Am auzit un bărbat şi o femeie stând de vorbă cu glas stins, ca şi cum n-ar fi vrut să-mi tulbure odihna. Nu înţelegeam ce-şi spuneau, dar ştiam că sunt acasă, în siguranţă, şi nu mi se putea întâmpla niciun rău. Când legătura dintre noi a început să pălească, m-am cufundat în cel mai liniştit somn şi-am dormit adânc, cum nu mai dormisem de atâţia ani.

Capitolul XIX

HANUL

În anii Războiului Corăbiilor Roşii, când prinţul Regal a pretins pe nedrept să fie regele celor Şase Ducate, a introdus un mod de a face dreptate numit Arena Regelui. Judecata prin luptă nu era necunoscută în cele Şase Ducate. Se spune că, dacă doi bărbaţi se bat în faţa Martorilor de Piatră, zeii înşişi îşi coboară privirea şi aduc victoria celui a cărui cauză e cea dreaptă. Regal a făcut un pas mai departe. În arenele lui, răufăcătorii acuzaţi înfruntau fie campionii regelui, fie animalele sălbatice. Cei care supravieţuiau erau declaraţi nevinovaţi de cele acuzate. Mulţi oameni cu Har şi-au găsit sfârşitul în arene. Totuşi, cei morţi în asemenea judecăţi sângeroase erau dar jumătate din victimele ucise acolo. Pentru că întrecerile acelea îi învăţau pe oameni să îngăduie violenţa şi măcelul, iar îngăduinţa lor s-a transformat repede într-o foame. Judecăţile au devenit spectacole şi prilej de distracţie. Deşi una din primele legi date de Kettricken ca regentă a tânărului Dutiful a

fost să le pună capăt şi să desfiinţeze arenele, nicio hotărâre, fie ea şi regală, nu a putut astâmpăra setea de sânge stârnită de spectacolele lui Regal.

A doua zi, m-am trezit foarte devreme, cu un sentiment de mulţumire şi pace sufletească. Ceaţa zorilor începuse să se ridice. Pătura mea scânteia de rouă. Am stat o vreme fără să mă gândesc la nimic, privind cerul printre ramurile de stejar de deasupra capului. Aveam o stare de spirit în care modelul ţesut de crengile negre ale copacului pe covorul albastru al cerului era tot ce-mi trebuia ca să fiu mulţumit. După un timp, când mintea mea a început să recunoască în desenul acela crengile de stejar şi cerul, m-am regăsit şi mi-am adus aminte unde sunt şi ce trebuie să fac.

Nu mă durea capul. Aş fi putut să mă întorc pe-o parte şi să dorm fericit toată ziua, dar nu mă puteam hotărî dacă eram cu adevărat obosit sau pur şi simplu voiam să revin la senzaţia de siguranţă din visele mele. M-am silit să mă ridic în capul oaselor.

Ochi Întunecaţi plecase. Ceilalţi încă dormeau. Am aţâţat tăciunii şi i-am aprins înainte de a-mi da seama că nu aveam ce găti pe ei. Va trebui să strângem cureaua şi să-i urmărim pe prinţ şi pe tovarăşii lui. Dacă aveam noroc, găseam ceva bun de mâncare pe drum.

Am băut apă din pârâu şi mi-am răcorit obrazul. Se încălzea deja. În timp ce beam, s-a întors lupul.

Carne? l-am întrebat.

Un cuib de şoareci. Ţie nu ţi-am lăsat.

Nu-i nimic. Nu-mi era chiar aşa de foame. Încă.

A lipăit şi el puţină apă lângă mine, pe urmă a ridicat botul. *Unde-ai fost azi-noapte?*

Ştiam ce vrea să spună. *Nu-s sigur. Dar m-am simţit în siguranţă.*

A fost plăcut. Mă bucur că poţi ajunge într-un asemenea loc.

Am surprins o umbră melancolică în gândul lui. L-am cercetat mai atent. Preţ de-o clipă, l-am privit cu ochii altuia: un lup îmbătrânind, cu bot cărunt, cu pielea căzută pe la coaste. Recenta întâlnire cu pisica îl afecta încă. Mi-a ignorat îngrijorarea, holbându-se în apă. *Peşte?*

Am lăsat iritarea să mi se strecoare în gând.

— Nici măcar unul, am rostit cu voce tare. Deşi ar trebui să fie. E plin de plante şi de musculiţe bâzâitoare. Ar trebui să fie şi peşti. Dar nu sunt.

Gândul lui semănă cu o ridicare din umeri neputincioasă, ca şi când ar fi spus „aşa-i viaţa”. *Trezeşte-i pe ceilalţi. Trebuie să plecăm.*

Nu voia să ştie de frământarea mea. Era o povară inutilă pentru el, un motiv de nelinişte pe care nu voia s-o amplifice. Când m-am întors în tabără, ceilalţi făcuseră ochi. N-aveam prea multe să ne spunem. Lordul Auriu părea să-şi fi revenit în urma exceselor. Nimeni n-a pomenit de lipsa mâncării. Nu ne-ar fi ajutat cu nimic dacă ne-am fi plâns. În schimb, într-un timp extraordinar de scurt, eram deja toţi în şa, pe urmele tot mai vagi ale prinţului. Mergeam constant spre nord. La prânz am găsit cenuşa rece a unui foc de tabără. Pământul din jurul lui era bine bătucit, ca şi când nişte oameni ar fi poposit acolo câteva zile la rând. Misterul a fost uşor de rezolvat. Doi copaci purtau urmele unei funii pentru priponitul cailor. Cineva aşteptase acolo. Când au sosit prinţul, pisica şi însoţitorul lor, au plecat împreună. Spre nord. Laurel şi cu mine am încercat să stabilim numărul cailor din tabăra cealaltă. În cele din urmă, am ajuns la concluzia că erau patru. Se întâlniseră cu încă doi în locul acela.

Am continuat să înaintăm, mărind ritmul, pentru că mai multe urme erau mai uşor de urmărit. Cerul s-a înnorat, apoi au venit nori deşi. Am binecuvântat umbra care potolea razele încinse ale soarelui, dar Ochi Întunecaţi tot gâfâia ţinând pasul cu noi. L-am privit tot mai îngrijorat. Tânjeam să strâng legătura dintre noi, să mă asigur că nu se forţează, deşi avea dureri, dar, cum Laurel călărea alături de noi, nu îndrăzneam.

Când au început să se lungească umbrele şi să se mai răcorească, am ieşit din pădure şi am observat un drum lat şi îngălbenit care se încrucişa cu cărarea noastră. Ne-am uitat la el disperaţi, din vârful unui deal. Dacă prinţul şi însoţitorii lui aleseseră să-l urmeze, avea să fie foarte greu să-i găsim.

Am ajuns la marginea drumului. Acolo li se pierdea urma. Lupul s-a dat puţin în spectacol căutând-o, dar fără prea mult entuziasm. Dârele lăsate de prinţ se împleteau în stratul gros

de praf cu cele vechi, lăsate de căruţe, şi cu cele mai vagi, de copite. Nici semnele, nici mirosurile nu aveau să zăbovească. Vântul după-amiezii putea alunga orice dovadă a trecerii lor pe acolo.

— Ei, spuse Lordul Auriu, făcându-se util şi ridicând din sprânceană spre mine.

Ştiam ce voia să-mi propună. Nu de asta mă trimisese Chade? Am închis ochii şi-am inspirat adânc, apoi m-am aruncat în braţele Meşteşugului fără a mă gândi să mă protejez. *Unde eşti?* Am întrebat lumea care se năpustea asupra mea. Parcă am simţit o reacţie subită, dar nu puteam fi sigur că era prinţul. Noaptea trecută aflasem că ceva anume răspundea la Meşteşugul meu, dar acel ceva nu era Dutiful. Aproape că puteam să-l ating cu mâna. M-am silit să-mi mut atenţia de la portul acela ispititor şi să-l caut din nou pe prinţ. Dar el şi pisica îmi scăpau. Nu ştiu cât am stat aşa, călare pe Negruţa, cu mintea deschisă pentru întreaga lume. Timpul se opreşte când o trimiţi în explorare. Aproape că-l simţeam pe bufon aşteptându-mă; nu, îl simţeam *într-adevăr.* Un licăr de Meşteşug mi-a atras atenţia că de-abia îşi stăpânea nerăbdarea. Am oftat şi m-am retras, renunţând şi la invitaţia specială, şi la căutarea zadarnică a prinţului. Nu aveam nicio veste pentru Lordul Auriu. Am deschis ochii.

— Mergeau spre nord. Hai s-o luăm şi noi spre nord.

— Drumul se îndreaptă mai degrabă spre nord-est, decât spre nord, sublinie lordul.

Am ridicat din umeri.

— Cealaltă opţiune e sud-vest, am replicat.

— Spre nord-est, atunci, aprobă el, şi-i dădu pinteni Maltei.

Am pornit după el, apoi am aruncat un ochi peste umăr, să văd de ce întârzie Laurel. Avea o expresie nedumerită şi se uita perplexă când la mine, când la Lordul Auriu. A pornit şi ea în clipa următoare. Am revăzut ultimul schimb de cuvinte cu stăpânul meu şi mi-a venit să ne trag palme amândurora. Uitasem să-i spun „stăpâne”, ca să nu mai zic că nu-i vorbisem ca un servitor. Eu hotărâsem în ce direcţie să ne îndreptăm. Mi-am zis că cel mai bine e să nu pomenesc nimic despre asta, iar pe viitor să mă comport ca o slugă adevărată, deşi m-a durut sufletul la gândul acela şi am recunoscut în

sinea mea că mi-era tare dor de-o conversaţie şi o tovărăşie neîncătuşate.

Am călărit toată ziua. În aparenţă, ne conducea Lordul Auriu, în realitate, ne conducea drumul. Când lumina a început să scadă, am început şi eu să caut un loc de popas. Ochi Întunecaţi îmi prinse gândul din aer, pentru că ne-a luat-o înainte şi-a urcat în vârful unei coline scunde. Când a dispărut, am ştiut că vrea să-l urmăm.

— Hai să mai mergem puţin, am propus, deşi se făcea tot mai întuneric.

În vârful colinei am fost răsplătiţi de luminile rare ale unui sat pitit în cutele văii din faţa noastră. Un râu şerpuia pe lângă el; i-am simţit mirosurile, am simţit şi fumul focurilor pe care se gătea. Stomacul meu s-a trezit la viaţă şi-a început să ghiorăie.

— Trebuie să fie un han acolo, pun rămăşag că este, se entuziasmă Lordul Auriu. Paturi adevărate. Şi putem cumpăra mâncare pentru mâine.

— Să îndrăznim să ne interesăm de prinţ? întrebă Laurel.

Caii noştri obosiţi simţiră că e rost să primească şi altceva în seara aceea în afară de iarbă şi apă din pârâu. Au iuţit pasul când am coborât dealul. Nu l-am văzut pe Ochi Întunecaţi, dar nici nu mă aşteptasem să-l văd.

— O să mă interesez eu discret, m-am oferit.

Mi-am închipuit că Ochi Întunecaţi începuse deja să cerceteze locurile. Dacă prinţul şi însoţitorii lui au trecut prin sat şi s-au oprit cât de puţin, pisica trebuie să fi lăsat urme.

Cu un instinct desăvârşit, Lordul Auriu ne-a condus la han. Era o clădire mare pentru un sătuc, construită din piatră neagră şi mândrindu-se cu două caturi. Când am văzut firma atârnată, mi s-a făcut inima cât un purice. Era Prinţul Pestriţ, tăiat în cinci, capul şi patru sferturi. Îl mai văzusem şi altădată desenat la fel; de fapt, aşa apărea descris cel mai des, dar am avut o presimţire sumbră. Dacă şi Lordul Auriu, şi Laurel s-au speriat la vederea firmei, nu au lăsat să se vadă. Lumina se revărsa generoasă pe uşa deschisă a hanului, iar sporovăială şi buna dispoziţie se răspândeau odată cu ea. Mirosea a mâncare gătită, fumariţă şi bere. Râsetele şi discuţiile nu-ţi spărgeau urechile, erau un freamăt plăcut. Lordul Auriu a

descălecat şi mi-a poruncit să-i dau caii grăjdarului. Laurel l-a însoţit în sala mare cât eu am condus animalele în partea din spate, întunecată, a hanului. Peste câteva minute, s-a deschis brusc o uşă şi o rază de lumină a înviorat curtea prăfuită. A apărut grăjdarul cu o lanternă, ştergându-se la gură de mâncare, fiindcă tocmai mânca. A luat caii şi i-a dus în grajd. Mai mult l-am simţit decât l-am văzut pe Ochi Întunecaţi în colţul hanului. Când m-am apropiat de uşă, o umbră s-a arătat şi s-a frecat de mine. În atingerea aceea scurtă i-am aflat gândurile.

Au fost aici. Fii prudent. Simt miros de sânge de om pe strada din faţa acestui loc. Şi câini. Aici vin câini de obicei, dar nu şi în seara asta.

Se topi în beznă înainte să-i pot cere amănunte. Am intrat în han pe uşa din spate cu inima strânsă şi stomacul gol. Înăuntru, hangiul m-a anunţat că stăpânul meu comandase deja cea mai bună cameră pentru el, iar eu trebuia să urc cu desagii. Istovit, m-am întors la grajduri. Oricât apreciam şiretlicul pus la cale de Lordul Auriu ca să pot arunca o privire în grajd, m-a cuprins dintr-odată o oboseală pe care n-am putut s-o birui. Mâncare şi somn. Nici pat nu-mi trebuia. Aş fi dormit fericit acolo unde eram.

Grăjdarul punea încă cereale în troaca animalelor. Poate pentru că eram acolo, au primit o porţie mai mare de ovăz. N-am observat nimic neobişnuit în grajd. Trei mârţoage ţinute de orice han pentru a fi închiriate şi o căruţă stricată. Vaca din staul probabil că dădea laptele pentru terciul musafirilor. N-am încuviinţat găinile lăsate să se adăpostească pe căpriori. Excrementele lor aveau să murdărească apa şi hrana cailor, dar n-aveam ce face. Ceilalţi doi cai nu puteau fi ai celor pe care-i urmăream, pentru că erau prea puţini la număr. N-am văzut nicio pisică legată în boxe. Ei, dar nimic nu era simplu. Grăjdarul îşi vedea de treabă sârguincios, dar în tăcere, fără să se arate nici măcar curios. Hainele îi duhneau a fumariţă. Bănuiam că iarba îl înmuiase şi-l făcea să nu-i mai pese de nimic. Am luat desagii şi, împovărat cu ei, m-am întors în han.

La camera cea mai bună se ajungea pe un şir de trepte din lemn şubrede. Urcatul lor m-a istovit mai mult decât ar fi trebuit. Am bătut la uşă, apoi am deschis-o singur. Era cea

mai bună cameră pentru că era cel mai bine situată din han. Lordul Auriu trona pe un scaun tapiţat, în capul unei mese cu tăblia zgâriată. Laurel stătea în dreapta lui. Aveau amândoi căni în faţă şi un urcior mare din lut. Mirosea a bere. Am reuşit să aduc toţi desagii înăuntru, fără să-i scap din mână. Lordul Auriu catadicsi să mă ia în seamă.

— Am comandat de mâncare, Tom Badgerlock. Şi odăi pentru toţi. Imediat ce sunt făcute paturile, ţi se va arăta unde să ne duci lucrurile. Până atunci, aşază-te, bunul meu servitor. Îţi meriţi plata pe ziua de azi. Uite o cană pentru tine.

Făcu semn din cap spre scaunul din stânga. M-am aşezat. Cineva îmi turnase deja bere în cană. Mă tem că am băut-o dintr-o sorbitură, fără să mă gândesc că nu pusesem nimic în gură toată ziua. N-a fost nici cea mai bună, nici cea mai proastă bere din viaţa mea, dar puţine mi-au căzut mai bine decât ea. Am pus cana goală pe masă, iar Lordul Auriu a încuviinţat în tăcere să-mi mai torn o porţie din urcior. După ce am umplut toate cănile, a venit mâncarea: un pui prăjit, un castron mare cu mazăre cu unt, budincă cu melasă şi smântână, păstrăv crocant pe un platou, pâine, unt şi mai multă bere. Lordul Auriu i-a mai cerut ceva băiatului care ne-o adusese. Se lovise rău la umăr de dimineaţă. Nu-i putea aduce o felie de carne crudă de la bucătărie, ca să-i mai aline durerea de la umflătură? Laurel i-a servit pe Lordul Auriu şi pe ea, apoi mi-a dat mie vasele. Am mâncat în linişte, fiecare dintre noi absorbit de bucate. În scurtă vreme, din pui şi din peşte n-au rămas decât oasele. Bufonul a sunat din clopoţel după servitori, să vină şi să cureţe masa. Aceştia au adus desertul, o plăcintă cu fructe înecată în smântână, şi iarăşi bere. A sosit şi felia de carne crudă. Imediat ce-au plecat slujitorii, Lordul Auriu a învelit-o într-un şervet şi mi-a dat-o. M-am întrebat recunoscător, dar extenuat, dacă-i va observa cineva lipsa. Peste puţină vreme, mi-am dat seama că mâncasem şi băusem mai mult decât ar fi fost înţelept. Aveam senzaţia că burta stă să-mi pocnească, atât de enervantă după ce-ai răbdat de foame toată ziua. M-a cuprins lâncezeala. Am încercat să-mi ascund căscaturile cu palma şi să fiu atent la dialogul şoptit dintre Lordul Auriu şi Laurel. Vocile lor mi se păreau distante, de parcă ne-ar fi despărţit un

râu învolburat.
— Unul din noi ar trebui să dea o tură primprejur, stărui Laurel. Eventual să pună întrebări în sala de jos, cine ştie, poate află unde s-au dus sau dacă îi cunosc localnicii. E posibil să fie pe-aproape.
— Tom? mă îndemnă Lordul Auriu.
— Am făcut-o deja, i-am răspuns încet. Au fost aici. Ori au plecat deja, ori stau la alt han. Dacă un sat ca ăsta are mai multe hanuri.
M-am proptit de spătar.
— Tom? mă strigă Lordul Auriu cam iritat, apoi remarcă pentru Laurel: Fumariţa e de vină. N-a tras-o niciodată pe nas. Ameţeşte numai dacă trece prin fum.
M-am chinuit să deschid ochii.
— Poftim?
Propria mea voce îmi suna răguşită şi îndepărtată.
— De unde ştii că au fost aici? se interesă Laurel.
Nu mai întrebase asta o dată? Eram prea obosit ca să mă gândesc la un răspuns potrivit.
— Ştiu şi gata, am rostit scurt, apoi m-am adresat Lordului Auriu ca şi când am fi fost întrerupţi: şi e sânge pe stradă, în faţa hanului. Ar trebui să ne mişcăm prudenţi pe-aici.
Dădu din cap, încuviinţându-mi înţelepciunea.
— Cred că cel mai indicat ar fi să ne culcăm devreme şi să plecăm dis-de-dimineaţă.
N-o lăsă pe Laurel să protesteze, ci sună din nou din clopoţel. Află că odăile lui erau, într-adevăr, pregătite. Laurel avea o cămăruţă numai pentru ea în capătul holului. Lordul Auriu primise una mai mare, în care încăpea şi un pătuţ pentru slujitorul lui. Servitoarea care răspunse la sunetul clopoţelului stărui să-i care desaga lui Laurel, aşa că ne-am urat noapte bună atunci. Am evitat s-o privesc în ochi. M-a doborât brusc o oboseală cumplită, nici măcar nu puteam încerca să-mi joc rolul. De-abia am reuşit să ridic o parte din desagi pe umăr şi să-l urmez pe servitor în camera Lordului Auriu. Stăpânul meu a rămas să stea de vorbă cu hangiul despre proviziile pentru a doua zi dimineaţă, înainte de plecare.
Camera noastră era în partea din spate a hanului, la parter. Am târât desagii înăuntru, am închis uşa după ce-a plecat

servitorul şi am deschis larg fereastra. Am scos o cămaşă de noapte pentru Lordul Auriu şi i-am aşezat-o pe patul pregătit de culcare. Am vârât carnea în cămaşă, ca să i-o duc lui Ochi Întunecaţi mai târziu. După aceea, m-am aşezat pe patul meu şi l-am aşteptat pe bufon.

M-am trezit pentru că mă scutura cineva de umăr.

— Fitz? Te simţi bine?

Greu am reuşit să mă trezesc din vis. Mi-a trebuit un moment ca să-mi dau seama cine sunt. Visasem că eram în alt oraş, unul mare, foarte populat şi bine luminat, cu muzică şi nenumărate torţe şi lumini. O sărbătoare. Nu fusesem slujitor, ci…

— A dispărut, i-am spus somnoros bufonului.

Am auzit zgârieturi şi o bufnitură. Ochi Întunecaţi se ridică pe pervaz şi sări în cameră. Mă atinse cu botul pe obraz. L-am mângâiat absent. Eram foarte ameţit şi-mi ţiuiau urechile.

Bufonul mă scutură din nou.

— Fitz. Nu adormi şi vorbeşte cu mine. Ce-ai păţit? E din cauza fumariţei?

— Nu. E aşa de linişte… Vreau să mă culc la loc.

Somnul se agăţa de mine şi mă trăgea ca un val la reflux. Tânjeam să mă retrag odată cu el. Ochi Întunecaţi mă împinse iar cu botul.

Prostule. E piatra neagră, ca drumul Străbunilor. Te pierzi din nou în ea. Hai afară.

M-am forţat să deschid ochii mari. Am privit chipul îngrijorat al bufonului, apoi, ameţit, pereţii care mă înconjurau. Piatra neagră. Cu vinişoare argintii. Când m-am uitat la ea, am recunoscut-o: era piatră luată dintr-o clădire mult mai veche. Pietrele din interiorul camerei se potriveau una într-alta ca turnate, însă zidul exterior era mai aspru. Nu, am înţeles eu dintr-odată, ceva nu era în regulă. Clădirea era mai veche decât oraşul, dar fusese o ruină construită din aceeaşi piatră străveche. Iar piatra aceea era piatra amintirilor, prelucrată de mâinile Străbunilor.

Nu ştiu ce şi-a zis bufonul când m-am sculat cu greu în picioare.

— Pietre. Piatra amintirilor, am rostit cu glas răguşit, căutând împleticit să ajung la aer curat.

L-am auzit ţipând de uimire când m-am aruncat pe fereastră în curtea prăfuită. Ochi Întunecaţi ateriză mai uşor lângă mine.

Se pierdu printre umbre în clipa următoare, când cineva se aplecă peste o fereastră şi întrebă.

— Ce se-ntâmplă acolo?

— E servitorul meu cel neghiob! răspunse dezgustat Lordul Auriu. E-atât de beat, încât a căzut pe fereastră când i-am cerut s-o închidă. N-are decât să zacă acolo. Aşa-i trebuie beţivanului.

Am zăcut în praf, simţind cum visele se întorc şi trag iarăşi de mine. În câteva momente, aveam să mă ridic şi să mă îndepărtez de zidurile de piatră. Mai aveam nevoie doar de câteva clipe.

Oboseala cumplită care mă apăsase toată seara dispărea treptat. Uşurarea îmi dădea aripi. Am privit cerul nopţii şi-am avut impresia că pot să mă ridic până la el. Undeva, o pereche se certa. El era nenorocit, dar ea nu se dădea bătută. Mi-a fost prea greu să mă concentrez pe vorbele lor, dar apoi s-au apropiat şi n-am avut cum să nu-i aud.

— Ar trebui să mă întorc acasă, spunea el. După voce, părea foarte tânăr. Ar trebui să mă întorc la mama. Dacă n-aş fi părăsit-o, nu s-ar fi întâmplat nimic. Arno ar fi rămas în viaţă. Şi ceilalţi, la fel.

Ea îşi vârî capul sub braţul său, apoi şi-l culcă pe pieptul lui. *E-adevărat. Şi am fi despărţiţi, iar tu, dat pentru totdeauna alteia. Asta vrei să se întâmple?*

Se apropiaseră mai mult de mine. Prin el, am inspirat parfumul ei dulceag şi sălbatic, de mosc. O ţinea lipită de piept. Bătea vântul prin visul meu, zdrenţuindu-i marginile. El îi mângâie blana; părul ei lung şi negru i se răsfiră printre degete.

— Nu. Dar poate că e datoria mea.

Datoria ta e faţă de poporul tău. Şi faţă de mine. Îl cuprinse cu mâna de braţ, apăsându-i carnea cu degetele ca nişte gheare. Se agăţă de el. *Hai. E vremea să te trezeşti din nou. Nu mai putem zăbovi, trebuie să plecăm.*

El privi în adâncul ochilor ei.

— Dragostea mea, trebuie să mă întorc. Aş fi mai folositor pentru noi toţi acolo. Aş putea vorbi pe faţă, aş putea forţa o

schimbare. Aş putea…

Am fi despărţiţi. Ai putea suporta?

— Aş găsi o cale să fim împreună.

Nu! Îl pălmui uşor, frecându-i obrazul cu perniţa. Mai era puţin şi-şi scotea ghearele. *Nu vor înţelege. Ne vor despărţi cu forţa. Mă vor omorî, poate şi pe tine. Adu-ţi aminte legenda Prinţului Pestriţ. Sângele lui regal n-a fost suficient ca să-l apere de moarte. Nici al tău nu te va apăra.* O pauză, apoi: *Eu sunt singura care ţine la tine cu adevărat. Numai eu te pot salva. Dar nu îndrăznesc să mă arăt ţie toată până când nu vei dovedi că eşti de-ai nostru. Întotdeauna dai înapoi. Ţi-e ruşine de Sângele tău Străvechi?*

Nu. Niciodată.

Atunci deschide-te. Fii ceea ce ştii că eşti.

El tăcu o vreme.

— Am o datorie, rosti după aceea mai încet, dar cu regret infinit în glas.

— Scoală-l! Vocea bărbatului se auzi din spatele meu. Nu mai putem întârzia. Trebuie să ne îndepărtăm cât mai mult de ei.

M-am răsucit pe pământ ca să văd cine vorbeşte, dar n-am văzut pe nimeni.

Doi ochi verzi se pierdeau într-ai lui. Aş fi putut să mă scufund în ei pentru totdeauna. *Ai încredere în mine,* îl imploră, iar el fu nevoit să facă ceea ce-i cerea. *Te poţi gândi la toate astea mai târziu. Te poţi gândi la datoria ta mai târziu. Acum, gândeşte-te la viaţă. Şi la mine. Scoală-te.*

Bufonul îmi luă braţul şi mi-l trecu pe după umerii lui.

— Sus, băiete, rosti el cu stăruinţă, ridicându-mă în picioare.

Era îmbrăcat tot în negru. Trebuie să fi trecut mai mult timp decât îmi închipuisem eu. Din odaia cea mare a hanului, pe lângă lumină, răzbăteau hohote de râs şi vorbărie. Odată sculat, am descoperit că pot merge, dar bufonul a insistat să mă ţină de braţ când m-a condus într-un cotlon al curţii. M-am proptit de zidul din lemn aspru al grajdului şi m-am adunat.

— Ai să te descurci? mă întrebă încă o dată.

— Cred că da.

Mintea mi se elibera de sub pânzele de păianjen. Însă senzaţia acelor pânze îmi era mai familiară. Am simţit junghiurile premergătoare durerii de cap, dar mai puţin

intense decât de obicei. Am tras o gură de aer zdravănă în piept.

— O să mă descurc. Dar nu cred că ar trebui să încerc să dorm la han în noaptea asta. E clădit din piatra amintirilor, bufonule, ca drumul negru. Ca piatra din carieră.

— Ca dragonul cioplit de Verity, mă completă el.

Am inspirat adânc. Capul mi se limpezea repede.

— E plină de amintiri. Asta-i tare ciudat, să găseşti o asemenea piatră aici, în Buck. N-am bănuit niciodată că Străbunii au ajuns atât de departe.

— Bineînţeles că au ajuns. Gândeşte-te numai. Ce crezi că sunt vechii Martori de Piatră, dacă nu creaţia Străbunilor?

Cuvintele lui m-au şocat. Apoi faptul mi s-a părut atât de evident, încât n-am mai pierdut vremea să-l încuviinţez.

— Dar, dar e altceva, sunt pietre aşezate în picioare. Hanul e construit din resturile unei clădiri de-a străbunilor. Nu mă aşteptam să văd aşa ceva în Buck.

Bufonul rămăsese tăcut câteva minute. Când mi s-au obişnuit ochii cu întunericul tot mai dens al cotlonului în care ne găseam, am observat că-şi roade unghia degetului arătător. Văzând că-l privesc, îşi trase iute mâna din gură.

— Uneori sunt atât de absorbit de faptele mărunte, încât îmi scapă aspectele problemei mai vaste care sunt pretutindeni în jurul nostru, îşi mărturisi el o vină. Aşa. Te simţi bine acum?

— Cred că o să mă simt bine. O să găsesc un staul gol şi-o să dorm acolo. Dacă mă întreabă ceva grăjdarul, îi spun că am fost pedepsit.

Am dat să plec, apoi mi-am zis să mai întreb ceva.

— O să te poţi întoarce la han îmbrăcat aşa?

— Oi purta eu haine de nobil, dar să nu crezi că mi-am uitat acrobaţiile. Părea aproape jignit. O să mă întorc aşa cum am ieşit: pe fereastră.

— Bine, atunci. Eu poate că o să dau o raită prin sat, să-mi „limpezesc minţile”. Şi să văd ce mai aflu. Dacă ţi se iveşte ocazia, du-te în odaia cea mare. Îndeamnă lumea la bârfă şi vezi dacă auzi că ieri ar fi trecut pe-aici despre nişte străini cu o pisică de vânătoare.

Am vrut să pomenesc sângele vărsat de pe stradă, însă m-am răzgândit. Nu prea avea cum să aibă legătură cu noi.

— Prea bine. Fitz, mergi cu grijă.
— Nu trebuie să-mi reaminteşti.
Am dat iar să plec, însă m-a prins brusc de braţ.
— Mai stai puţin. Am vrut să-ţi spun ceva toată ziua. Îmi lăsă braţul şi-şi împleti mâinile la piept. Respiră sacadat. N-am crezut că-mi va fi aşa de greu. Am jucat atâtea roluri în viaţa mea. Mi-am zis c-o să fie floare la ureche, că va fi chiar distractiv să fac pe stăpânul tău. Dar nu este.
— Nu. E greu. Dar cred că e înţelept.
— Am dat-o-n bară de prea multe ori în faţa lui Laurel.
Am ridicat din umeri neajutorat.
— Acum nu mai avem ce face. Ştie că am fost amândoi aleşi de regină. E mai bine s-o lăsăm aşa nedumerită cum e şi să tragă singură nişte concluzii care ar putea fi mai convingătoare decât orice am inventa noi.
Îşi înclină capul şi zâmbi.
— Da, îmi convine tactica asta. Deocamdată, să vedem ce aflăm în seara asta, iar mâine să plecăm cât mai devreme.
Acestea fiind zise, ne-am despărţit. El s-a retras în beznă, evaporându-se cu abilitatea lui Ochi Întunecaţi. Am vrut să-l văd cum traversează curtea, dar nu s-a arătat. Nu l-am observat decât atunci când a făcut un salt iute pe fereastră în cameră. S-a mişcat într-o linişte perfectă.
Ochi Întunecaţi se lipi greu de piciorul meu.
Ce veşti? l-am întrebat. Harul nostru era la fel de silenţios precum căldura corpului său lipit de mine.
Proaste. Urmează-mă în linişte.
M-a condus, dar nu pe străzile principale din sat, ci departe de centru. M-am întrebat unde mergem, dar n-am îndrăznit să-i ating mintea. Mi-am pus stavilă Harului, deşi, neîmpărtăşind conştiinţa lupului, simţurile îmi amorţeau. Ne-am oprit pe un câmp pietros, aproape de malul râului. M-a dus la marginea lui, unde creşteau copaci înalţi. Iarba de la rădăcina lor fusese călcată în picioare. Am mirosit carne prăjită şi cenuşă rece. Apoi am desluşit o funie atârnând dintr-un pom şi focul stins de sub ea. Am înţepenit. Vântul care bătea dinspre apă agită cenuşa şi, deodată, mirosul de carne prăjită îmi întoarse stomacul pe dos. Am dus mâna deasupra tăciunilor stinşi. Erau umezi şi reci. Focul fusese aprins şi stins

intenţionat. I-am aţâţat şi mi-am dat seama imediat că arsese grăsime acolo. Lucraseră temeinic. Spânzurat, tăiat în patru, ars şi aruncat în apă.

M-am îndepărtat bine de foc, la adăpostul copacilor. Acolo m-am aşezat pe un bolovan. Ochi Întunecaţi a venit lângă mine. După un timp, mi-am adus aminte de carnea lui şi i-am dat-o. A mâncat-o fără să stea pe gânduri. Stăteam cu mâna la gură, cugetând. Îmi îngheţase sângele în vene. Sătenii fuseseră ucigaşii, iar acum mâncau, râdeau şi cântau la han. Omorâseră pe cineva ca mine. Poate pe fiul trupului meu.

Nu. Sângele miroase altfel. N-a fost el.

Slabă mângâiere. Însemna doar că prinţul nu murise în ziua aceea. Îl ţineau localnicii prizonier undeva? Oare noaptea veselă de la han anticipa vărsarea de sânge din ziua următoare?

Cineva venea spre noi prin întuneric, dinspre sat, dar nu mergea pe drum. Apăru dintre copacii de la marginea drumului, mişcându-se fără zgomot.

Femeia-Vânător.

Laurel părăsi umbra copacilor. Am urmărit-o cum se duce direct la peticul de iarbă ars. Aşa cum făcusem şi eu, se ghemui lângă el, îl adulmecă, apoi atinse cenuşa.

M-am ridicat, făcând suficient zgomot ca să-mi anunţ prezenţa. Tresări şi se răsuci să ne înfrunte.

— Când s-a întâmplat? am întrebat eu noaptea.

Recunoscându-mă, Laurel scoase un oftat de uşurare.

— După-amiaza trecută, îmi răspunse încet. Mi-a povestit servitoarea de la han. De fapt, s-a lăudat că feciorul cu care urmează să se mărite a fost printre cei care i-au venit de hac pestriţului. Aşa li se spune în valea asta. Pestriţii.

Vântul sufla între noi.

— Deci ai venit aici…

— Ca să văd ce-a mai rămas de văzut. Adică nu mare lucru. M-am temut să nu fie prinţul nostru, dar…

— Nu. Ochi Întunecaţi se proptea greu pe mine, iar eu i-am împărtăşit lui Laurel ceea ce suspectam amândoi: cred că a fost unul din însoţitorii lui.

— Dacă ştii asta, înseamnă că ştii şi că ceilalţi au plecat?

N-o ştiusem, dar am fost ruşinos de uşurat s-o aud.

— Au fost urmăriţi?
— Da. Şi oamenii care au plecat după ei nu s-au întors încă. Unii au plecat să-i caute, alţii au rămas ca să-l omoare pe cel prins. Au stabilit ca aceia care au făcut asta – arătă dispreţuitor spre funie şi spre foc cu o mişcare din picior – vor pleca mâine dimineaţă. Sunt cam îngrijoraţi că nu li s-au întors prietenii. În seara asta beau ca să-şi facă curaj şi să se întărâte. Mâine pleacă la drum.
— Atunci am face mai bine să pornim înaintea lor şi să mergem cât mai repede.
— Întocmai.
Laurel îşi plimbă privirea de la mine la Ochi Întunecaţi, apoi din nou la mine. Ne-am uitat amândoi la pământul călcat în picioare, la funia care atârna din copac şi la cenuşa rămasă. Am avut impresia că ar fi trebuit să facem ceva, măcar un gest, dar, dacă chiar trebuia, mie îmi scăpa.
Ne-am întors la han în tăcere. Am observat că Laurel purta straie închise la culoare şi bocanci moi şi încă o dată am ajuns la concluzia că regina Kettricken făcuse o alegere bună. Am mânjit noaptea cu o întrebare de al cărei răspuns mă îngrozeam.
— Servitoarea ţi-a dat şi alte amănunte? Cum sau de ce au fost atacaţi sau dacă băiatul şi pisica erau cu ei?
Laurel trase în piept aerul nopţii.
— Cel pe care l-au omorât nu era un străin. Era unul de-ai lor şi-l suspectaseră de mult că practica magia animalelor. Aceleaşi poveşti stupide… atunci când mieii altora au murit de diaree, ai lui au supravieţuit. Că l-a supărat un bărbat şi pe urmă i-au murit găinile. Astăzi a venit în oraş cu nişte străini, un zdrahon călare pe un cal de luptă şi unul cu o pisică. Localnicii îi cunoşteau pe ceilalţi care-l însoţeau, erau băieţi crescuţi la fermele din ţinut, ceva mai îndepărtate de sat. De obicei, la han sunt câini. Fiul hangiului creşte câini de vânătoare special pentru prins iepuri şi tocmai se întorsese de la vânătoare. Câinii erau încă agitaţi. La vederea pisicii, au turbat. Au înconjurat calul, sărind şi încercând să muşte. Bărbatul cu pisica – prinţul nostru, cel mai probabil – şi-a scos sabia ca să-şi apere animalul şi-a atacat câinii, tăind urechea unuia. Dar asta n-a fost tot. A deschis gura larg şi-a mârâit,

scuipând ca o pisică. Auzind scandal, lumea a năvălit afară din han. Cineva a ţipat „pestriţ”! Altul a strigat să i se dea o funie şi o torţă. Bărbatul de pe calul de luptă a râs de ei şi şi-a îndemnat animalul să dea cu copita şi în cai, şi în oameni. Calul l-a trântit pe unul la pământ. Gloata a început să arunce cu pietre şi să înjure şi tot mai mulţi bărbaţi au ieşit din cârciumă. Pestriţii au spart cercul agresorilor şi-au încercat să fugă, dar o piatră l-a lovit pe unul dintre ei în tâmplă şi l-a doborât din şa. Gloata l-a înconjurat, iar el le-a strigat tovarăşilor lui să-şi vadă de drum. Servitoarea a povestit în aşa fel încât să pară toţi nişte laşi, dar eu bănuiesc că cel prins a întârziat voit gloata, pentru ca tovarăşii lui să poată scăpa.

— Şi-a dat viaţa pentru a-l salva pe prinţ.

— Aşa se pare.

Am tăcut o vreme, punând faptele cap la cap. Cei atacaţi n-au negat că erau „pestriţi”. Niciunul dintre ei n-a încercat să potolească gloata. Au înfruntat-o – un semn al celor ce urmează să vină. Unul dintre ei s-a sacrificat, iar ceilalţi i-au acceptat sacrificiul drept un lucru necesar şi just. Asta arăta nu numai cât de important era prinţul pentru ei, ci şi devotament nestrămutat faţă de o cauză organizată. Îl câştigaseră pe Dutiful complet de partea lor? M-am întrebat ce rol îi dăduseră „pestriţii” prinţului şi dacă îl juca de bunăvoie. Când a fugit călare, a ştiut că bărbatul lăsat în urmă avea să aibă parte de o moarte cumplită? Aş fi dat orice să aflu.

— Dar lumea nu l-a recunoscut pe Dutiful?

Laurel negă scuturând din cap. Se făcea tot mai întuneric, aşa că mai degrabă i-am ghicit răspunsul decât i-am văzut clătinarea capului.

— Deci, dacă ceilalţi l-ar ajunge din urmă, n-ar ezita să-l omoare.

— Nici dacă ar şti că e prinţul n-ar sta pe gânduri. Prin părţile astea, ura faţă de Sângele Străvechi e adâncă. Ar crede că, ucigându-l, ar purifica neamul regesc, nu l-ar distruge.

O mică parte din mine sesiză că de data asta rostise „Sângele Străvechi”. Nu credeam s-o mai fi auzit folosind expresia înainte.

— În cazul ăsta, cred că timpul devine şi mai preţios.

— Ar trebui să plecăm în noaptea asta.

Numai când mă gândeam la plecare mă şi apuca o durere. Nu mai aveam rezistenţa tinereţii. În ultimii cincisprezece ani, mă obişnuisem cu mese regulate şi odihnă în fiecare noapte. Eram obosit şi îngrozit de ceea ce ne aştepta când aveam să-l ajungem din urmă pe prinţ. Iar lupul meu era istovit peste măsură. Ştiam că nu puterea lui fizică îi punea membrele în mişcare. În curând avea să-i trebuiască odihnă, oricât de solicitante ar fi circumstanţele. Avea nevoie de hrană şi de timp ca să se vindece, nu să se târască pe drum toată noaptea.

O să ţin pasul. Sau o să mă laşi în urmă şi-o să faci ceea ce trebuie făcut.

Fatalismul din gândul lui m-a ruşinat. Sacrificiul era prea apropiat de cel făcut în ziua aceea de un bărbat pentru un prinţ. Adevărul indiscutabil era că iroseam încă o dată toată forţa mea şi a lui pentru un rege şi o cauză. Lupul renunţa la zilele din viaţa lui pentru mine, dintr-o loialitate pe care o înţelegea numai pentru că mă iubea. Rolf cel Negru avusese dreptate cu ani în urmă. Greşeam când mă foloseam aşa de el. Mi-am făcut o promisiune copilărească că, atunci când se va termina povestea asta, aveam să mă revanşez cumva faţă de el. Aveam să mergem unde voia el şi să facem ceea ce-şi dorea el mai mult.

Coliba noastră şi focul din vatră. Atât mi-ar fi de ajuns.

Sunt ale tale.

Ştiu.

Ne-am întors la han pe o cărare ocolitoare, evitând drumurile mai circulate ale satului. În bezna din curte, Laurel mi-a şoptit la ureche.

— Eu mă strecor în odaia mea şi împachetez. Tu trezeşte-l pe Lordul Auriu şi anunţă-l că trebuie să plecăm.

A dispărut în umbrele de lângă uşa din spate. Eu am intrat pe cea din faţă, cu figura încruntată a unui slujitor aspru pedepsit, când am străbătut încăperea principală a hanului. Se făcuse târziu şi lumea avea mai degrabă dispoziţie de pus ţara la cale decât de chefuit. Nu s-a uitat nimeni la mine. Am plecat spre odaia noastră. În faţa uşii, am auzit voci certându-se. Glasul Lordului Auriu protesta cu mânie aristocrată.

— Ploşniţe, domnule! Grase cât albinele plecate să roiască!

Am pielea foarte delicată. Nu pot sta într-un loc unde prosperă asemenea gângănii!

Hangiul, în cămaşă de noapte, cu bonetă pe cap şi strângând o lumânare între degete, părea îngrozit.

— Vă rog, domnule, am alte aşternuturi, dacă doriţi să…

— Nu. Nu voi petrece noaptea aici. Pregăteşte-mi imediat socoteala.

Am bătut la uşă. Când am intrat, Lordul Auriu îşi îndreptă furia asupra mea.

— În sfârşit, ticălos nevrednic! Ai fost să chefuieşti, fără îndoială, iar eu am fost nevoit să împachetez singur lucrurile, şi pe ale mele, şi pe ale tale. Fă-te şi tu folositor la ceva! Du-te şi bate la uşa vânătorului Laurel şi spune-i că trebuie să plecăm imediat. Pe urmă scoală-l pe grăjdar şi spune-i să ne pregătească toţi caii. Nu pot petrece noaptea într-un loc infestat cu gângănii!

Am plecat când hangiul insista că hanul lui e curat. Într-un timp surprinzător de scurt, eram deja afară, gata să încălecăm. Înşeuasem chiar eu caii, nu reuşisem să-l urnesc pe grăjdar. Hangiul venise după Lordul Auriu în curte, susţinând categoric că nu aveam să găsim alt han în noaptea aceea, însă nobilul nu s-a lăsat înduplecat. A încălecat şi, fără să spună o vorbă nimănui, a îmboldit-o pe Malta să pornească. Laurel şi cu mine l-am urmat.

O vreme, am înaintat cu caii la pas. Luna răsărise, însă razele i se împiedicau în casele îngrămădite una într-alta, iar puţinele felinare pe care le ghiceam dincolo de unele obloane mai degrabă aruncau umbre decât ne luminau drumul. Glasul Lordului Auriu ni se adresă blând.

— Am auzit bârfele din cârciumă şi-am socotit că-i mai bine să plecăm imediat. Ceata prinţului a fugit.

— Mergând pe întuneric, avem toate şansele să le pierdem urma, am intervenit eu.

— Ştiu. Dar, aşteptând, e posibil să ajungem prea târziu ca să mai facem altceva decât să-l îngropăm pe prinţ. În plus, niciunul dintre noi nu putea să doarmă, iar în felul ăsta o luăm înaintea celor care vor porni după ei mâine.

Ochi Întunecaţi ni se alătură în linişte. L-am cercetat şi, în timp ce minţile ni se împleteau, noaptea păru mai uşoară.

Lupul pufni la praful de pe noi şi o luă înainte, ca să ne conducă. Legat de mine prin Har, nu putea ascunde efortul mare pe care-l făcea. Am avut o strângere de inimă, dar i-am acceptat hotărârea. Am îmboldit-o pe Negruţa să ţină pasul cu el.

— Desaga noastră pare mai îndesată decât atunci când am ajuns în sat, am remarcat, când Negruţa a ajuns-o din urmă pe Malta.

Lordul Auriu ridică indiferent din umeri.

— Pături. Lumânări. Orice am crezut că va fi folositor. Am dat o raită pe furiş la bucătărie, odată ce-am ştiut că trebuia să plecăm iute la drum, aşa că avem şi pâine în desagă. Şi mere. Dacă aş fi luat mai multe, s-ar fi observat. Încearcă să nu turteşti franzelele.

— S-ar zice că voi doi aţi mai făcut lucrul ăsta şi altădată, Lord Auriu.

Am sesizat umbra de ostilitate din tonul lui Laurel, dar şi curiozitatea cu care rostise numele lordului, destulă ca să ne trezească pe amândoi la realitate. Văzând că nu primeşte niciun răspuns de la noi, adăugă:

— Nu mi se pare corect că împart cu voi riscurile acestei aventuri, dar nu ştiu exact ce se întâmplă şi să merg ca legată la ochi între voi.

Lordul Auriu îi răspunse apelând la cel mai aristocratic ton de care era capabil:

— Ai dreptate, vânătorule. Nu e corect, dar aşa vor sta lucrurile o vreme. Fiindcă, dacă nu mă înşel, trebuie să ne grăbim. Cum prinţul nostru a plecat la galop, tot aşa va trebui să mergem şi noi.

Făcu exact ce spusese, dând pinteni Maltei, care ţâşni veselă, invitând-o pe Negruţa să se ia la întrecere cu ea. Laurel se alătură Lordului Auriu imediat. *Pe mai târziu, frate.* L-am simţit pe Ochi Întunecaţi separându-se de mine şi mental, şi fizic. Ştia că nu poate ţine ritmul cu caii alergând la galop. Avea să ne urmeze în ritmul şi pe drumul lui propriu. Despărţirea aceea mi-a frânt inima, deşi ştiam că fusese alegerea sa, dar şi cel mai înţelept lucru. Rămas fără el şi fără văzul lui pe timp de noapte, am călărit mai departe, lăsând-o pe Negruţa să-şi aleagă singură calea în timp ce înaintam toţi trei la galop mic,

printre casele înghesuite.

Satul era mic. Am ajuns repede la marginea lui. Lumina lunii scălda panglica drumului. Malta porni la galop, iar ceilalţi doi cai ţâşniră ca să ţină pasul cu ea. Am trecut pe lângă ferme şi câmpii recoltate, dar şi nerecoltate încă. Am căutat să regăsesc urme de cai părăsind drumul, însă n-am zărit niciuna. Ne-am lăsat caii să alerge până când au vrut singuri să încetinească şi să-şi tragă sufletul. Îndată ce Malta a smucit de zăbală, Lordul Auriu i-a dat voie să alerge în ritmul ei şi-am luat-o din nou toţi la galop. Comuniunea dintre cei doi, lordul şi iapa sa, era mai strânsă decât crezusem eu. Tocmai faptul că se încredea total în ea o făcea şi pe ea să fie atât de încrezătoare. Am călărit tot restul nopţii în ritmul hotărât de iapa Lordului Auriu.

Când zorii au început să lumineze cerul, Laurel a rostit exact ceea ce gândeam eu.

— Măcar suntem cu mult înaintea celor care aveau de gând să pornească odată ce se crapă de ziuă ca să vadă dacă tovarăşii lor i-au găsit pe pestriţi. Şi avem şi capul mai limpede.

Lăsase nerostită însă teama care ştiam că ne tulbură pe toţi, aceea că, în graba de a-l ajunge pe prinţ, îi pierdusem urma. În vreme ce ziua prindea curaj şi ascundea luna de ochii noştri, caii ne-au purtat mai departe. Uneori eşti nevoit să te încrezi în noroc sau în soartă, aşa cum credea bufonul.

Capitolul XX

PIETRE

Există metode care te ajută să înduri tortura. Una e aceea de a învăţa să-ţi separi mintea de trup. Jumătate din groaza pe care ţi-o provoacă un călău nu e durerea trupească, ci faptul că ştii cât rău îţi face. Călăul trebuie să procedeze foarte atent dacă vrea ca victima lui să vorbească. Când tortura depăşeşte treapta la care victima ştie că se va vindeca, atunci ea nu va mai avea niciun motiv să vorbească. Nu va dori decât să moară cât mai repede. Dar, când tortura nu trece dincolo de treapta aceea, călăul îşi poate transforma victima în complice la propria sa tortură. Sub ameninţarea durerii, victima se

întreabă îngrozită cât mai poate rezista să tacă înainte de a-şi sili călăul să treacă de momentul când o va nenoroci iremediabil. Câtă vreme refuză să vorbească, călăul se va apropia, pas cu pas, de clipa în care va provoca un rău pe care corpul nu-l va mai putea repara.

Odată învins prin tortură, cel torturat va rămâne o victimă perpetuă. Nu va putea uita niciodată locul pe care l-a vizitat, clipa în care s-a hotărât că mai bine cedează decât să mai îndure suferinţa. E o ruşine pe care niciun om nu poate s-o uite complet. Unii încearcă să şi-o înece, devenind ei înşişi cei ce provoacă altora aceeaşi suferinţă, dând naştere unei victime care va îndura ruşinea în locul lor.

Cruzimea e o artă învăţată nu doar luând exemplu de la alţii, ci şi experimentând-o pe propria piele.

Din manuscrisul intitulat *Rostul durerii,*
de Versaay

La răsărit, am pornit din nou la drum. Fermele, ogoarele cultivate şi păşunile s-au mai rărit, apoi le-au luat locul dealuri stâncoase şi păduri. Mă temeam, deopotrivă, pentru lupul meu şi prinţul cel tânăr. Una peste alta, aveam încredere mai mare în capacitatea prietenului meu cu patru picioare de-a se îngriji decât în cea a lui Dutiful. Cu o hotărâre pe care Ochi Întunecaţi ar fi încuviinţat-o, mi l-am scos din minte şi m-am concentrat la drum. Aerul înecăcios făcea şi mai greu de suportat căldura tot mai intensă a zilei. Presimţeam o furtună. Ploaia deasă ar fi şters orice urmă. Eram ros de încordare.

Fără să ne fi înţeles dinainte, Laurel călărea mai în stânga drumului, iar eu, mai în dreapta. Căutam orice semn lăsat de cai, dar în special de trei cai galopând. Dacă aş fi fugit de urmăritori călare, primul meu gând ar fi fost să părăsesc drumul şi s-o iau prin pădure, pentru că aşa m-ar fi pierdut mai uşor. Am presupus că prinţul şi tovarăşii lui ar fi procedat la fel.

Eram tot mai îngrijorat că le pierdusem urma, dar Laurel anunţă printr-un strigăt brusc că le-o descoperise. Nici nu m-am uitat bine la ea, că mi-am şi dat seama că avea dreptate. O mulţime de copite potcovite se abătuseră de la drum în mare grabă. Urmele mari ale calului de luptă erau

inconfundabile. Eram sigur că descoperisem unde părăsiseră drumul prinţul şi tovarăşii lui şi unde se luase după ei ceata de călăreţi.

Când însoţitorii mei au părăsit şi ei drumul şi s-au luat după urme, am descălecat scurt, pretinzând că trebuie să prind mai bine desagii de şaua Negruţei. Am profitat de ocazie şi m-am uşurat la marginea drumului, ştiind că Ochi Întunecaţi va căuta semne lăsate de mine.

Urcat din nou în şa, i-am ajuns repede pe ceilalţi. La orizont, cerul începea să se întunece. Am auzit câteva tunete ameninţătoare în depărtare. Cărarea bătătorită era uşor de urmat şi ne-am îndemnat animalele să înainteze la galop mic. Am străbătut două dealuri acoperite de iarbă şi tufişuri scunde. În vreme ce-l urcam pe-al treilea, ne-a întâmpinat o pădure de stejari şi arini. Acolo am dat peste urmăritorii prinţului. Erau şase la număr, zăcând în iarba înaltă, la umbra copacilor.

Atacatorii lor le omorâseră şi caii, şi câinii. Un lucru înţelept; întorşi în sat, caii fără călăreţi i-ar fi adus pe ceilalţi urmăritori mult mai repede. Totuşi, fapta în sine m-a dezgustat cu atât mai mult cu cât fusese săvârşită de Sângele Străvechi. Mi s-a părut atât de crudă, încât m-a înfricoşat. Animalele nu făcuseră nimic ca să merite moartea. Ce fel de oameni erau cei care-l însoţeau pe prinţ acum?

Laurel şi-a acoperit gura şi nasul cu mâna şi-a ţinut-o acolo. A rămas în şa. Lordul Auriu arăta istovit şi scârbit, dar a descălecat. Ne-am plimbat împreună printre cadavre, cercetându-le. Erau toţi tineri, chiar la vârsta când cădeai uşor pradă unor asemenea nebunii. Cu o după-amiază înainte săriseră pe cai, ducându-se să omoare nişte pestriţi. În seara aceleiaşi zile, muriseră. Aşa cum zăceau acolo, nu arătau deloc cruzi, răi sau proşti. Erau pur şi simplu morţi.

— Au fost arcaşi în copaci, am tras eu concluzia. Şi i-au pândit de-acolo. Cred că ceata prinţului a trecut de ei, bazându-se pe oamenii aflaţi deja aici ca să-i apere.

Am găsit o săgeată ruptă şi aruncată. Celelalte fuseseră recuperate iute şi cu indiferenţă din leşuri.

— Aceea nu-i o urmă de săgeată.

Lordul Auriu arătă un cadavru care zăcea izolat de celelalte.

Avea urme de muşcături pe gât. Nişte labe cu gheare puternice îl despicaseră. Măruntaiele îi ieşiseră, înţesate de muştele care-i acopereau şi ochii înlemniţi a groază.

— Uită-te la câini. Şi pe ei tot nişte pisici i-au atacat. Pestriţii s-au adunat şi-au aşteptat aici şi i-au ucis pe cei care-au venit după ei.

— Şi după aceea şi-au continuat drumul.

— Da.

Oare pisica prinţului îi ucisese? Oare mintea lui şi a animalului fuseseră unite când îi omorâse?

— Câţi oameni crezi că urmărim acum?

Laurel călărise puţin mai departe de noi. Bănuiam că nu voia să vadă leşurile umflate, ci să studieze urmele. N-am condamnat-o.

— Cel puţin opt, din câte îmi dau seama, ne răspunse cu glas scăzut.

— Şi trebuie să mergem după ei, spuse Lordul Auriu. Imediat.

Laurel îl aprobă cu o înclinare a capului.

— Şi alţi oameni din sat trebuie să fi plecat deja după ei, întrebându-se de ce nu s-au întors ai lor. Când le vor găsi cadavrele, vor înnebuni de furie. Prinţul trebuie recuperat înainte de înfruntarea dintre cele două cete.

Vorbise de parcă totul era foarte simplu. M-am întors la Negruţa, care m-a enervat trăgându-se de două ori când am vrut să-i prind frâul. Avea nevoie de dresaj, dar nu aveam timp pentru asta. Mi-am reamintit că sângele agita şi animalul cel mai potolit şi că, dacă mă dovedeam răbdător cu ea atunci, avea să mă răsplătească mai târziu.

— Un alt stăpân ţi-ar fi tras un pumn peste urechi pentru asta, i-am spus calm după ce-am încălecat-o.

Fiorul ei de teamă m-a luat prin surprindere. Eram mult mai conştientă de mine decât bănuiam.

— Nu-ţi fie frică. Eu nu fac aşa ceva, am liniştit-o.

Cal fiind, mi-a ignorat remarca menită s-o potolească. Tunetul ne-a ameninţat din nou în depărtare, iar ea şi-a lăsat urechile pe spate.

Cred că ne-a tulburat pe toţi să plecăm şi să lăsăm leşurile duhnitoare în căldură. Practic vorbind, era lucrul cel mai înţelept. Cei ce veneau după noi aveau să le găsească în

curând şi lor le revenea datoria să-i îngroape. Întârzierea lor urma să fie în avantajul nostru.

Înţelept sau nu, tot nu era corect.

Urmele după care mergeam acum erau adâncituri lăsate de cai greu alergaţi. Pământul de sub coroanele copacilor era mai moale şi le păstra mai bine urmele. La început, goniseră ca să străbată în viteză o distanţă cât mai mare, şi un copil le-ar fi descoperit urmele. După o vreme, însă, acestea duceau într-o râpă, de-a lungul unui pârâu şerpuitor. Am călărit cu ochii la copacii din faţă, contând pe Negruţa să ţină pasul cu Malta, în timp ce eu pândeam semnele unei posibile ambuscade. Mă frământa o grijă nerostită. Pestriţii care-l însoţeau pe prinţ păreau foarte bine organizaţi, aproape ca nişte ostaşi. Alcătuiau al doilea grup care-l aşteptase pe Dutiful şi apoi plecase cu el. Cel puţin un membru al lui nu ezitase să-şi sacrifice viaţa pentru ceilalţi şi nu s-au dat în lături de la a-i ucide pe urmăritorii lui. Promptitudinea şi ferocitatea lor sugerau hotărârea de a-l păstra pe prinţ şi de a-l duce la o destinaţie anume, indiferent care ar fi fost aceea. A-l recupera era, foarte probabil, peste puterile noastre, dar nu vedeam altă variantă decât a-i urmări. A o trimite pe Laurel înapoi la Buckkeep, după gărzi, nu era un lucru realizabil. Până când s-ar întoarce, ar fi prea târziu. Nu numai că am pierde timp, dar s-ar compromite şi secretul misiunii noastre.

Râpa se lărgea, devenind o mică vale. Ceata urmărită de noi se îndepărtase de pârâu. Înainte de a-l părăsi şi noi, ne-am oprit puţin ca să ne reumplem burdufurile şi să împărţim pâinea şi merele furate de bufon. Am cumpărat o mică favoare de la Negruţa, oferindu-i cotorul. Apoi am încălecat şi-am pornit iarăşi la drum. După-amiaza prelungă se scurgea târându-se. Niciunul dintre noi nu vorbise prea mult. Nu aveam despre ce, în afară de grijile care ne chinuiau. Primejdia ne sufla în ceafă. Şi cei din faţa, şi cei din spatele nostru ne depăşeau la număr, iar eu resimţeam intens lipsa lupului.

Urmele părăseau podeaua văii şi urcau şerpuind pe dealuri. Copacii se împuţinau, iar terenul devenea pietros. Solul tare ne îngreuna urmărirea. Am trecut pe lângă temeliile de piatră ale unui sătuc abandonat de multă vreme. Am trecut şi pe

lângă nişte ridicături de forma unor movile care ieşeau din solul pantei presărate cu bolovani. Lordul Auriu văzu că le privesc şi rosti încet.

— Morminte.

— Prea mari, l-am contrazis.

— Nu pentru oamenii aceia. Au construit cripte de piatră pentru morţi şi deseori îngropau în ele întregi familii când mureau.

Am privit curios înapoi. Iarba înaltă şi uscată flutura deasupra lor. Dacă se găsea piatră sub stratul acela verde, înseamnă că era foarte bine acoperită.

— De unde ştii? l-am întrebat pe bufon.

Nu se uită în ochii mei.

— Pur şi simplu ştiu, Badgerlock. Pune-o pe seama educaţiei nobile.

— Am auzit poveşti despre asemenea locuri, interveni Laurel. Se zice că din movilele acelea ies fantome subţiri ca fumul, care prind copiii rătăciţi şi... O, ajută-ne, Eda! Priviţi. Stâlpul de piatră din poveşti.

Am ridicat ochii şi-am urmărit direcţia în care arăta cu degetul. Un fior m-a străbătut pe şira spinării.

Negru şi lucios, stâlpul se înălţa de două ori cât un stat de om. Avea vinişoare de argint. Muşchiul nu creştea pe el. Vânturile care băteau între hotarele ţinutului fuseseră mai blânde cu el decât cele care suflau dinspre mare, mirosind greu a sare, şi rodeau Martorii de Piatră de lângă Buckkeep. De la distanţa aceea nu desluşeam semnele cioplite pe laturile lui, dar ştiam că trebuie să fie acolo. Stâlpul de piatră se înrudea cu acela care mă transportase odată în oraşul Străbunilor. L-am studiat cu atenţie şi-am ştiut că fusese tăiat din aceeaşi carieră din care se născuse şi dragonul lui Verity. Cine să-l fi adus până acolo, atât de departe, magia sau puterea muşchilor?

— Pietrele se potrivesc cu mormintele? l-am întrebat pe Lordul Auriu.

— Lucrurile care stau unul lângă altul nu sunt întotdeauna înrudite, rosti el calm.

Ştiam că evitase un răspuns direct. M-am răsucit puţin în şa ca s-o întreb pe Laurel.

— Ce spune legenda despre acest stâlp?

Ea ridică din umeri şi zâmbi, dar intensitatea întrebării mele o stânjeni.

— Circulă multe legende, dar mai toate spun acelaşi lucru. Oftă. Un copil rătăcit, un cioban trândav sau doi iubiţi fugiţi de la părinţii care nu le dau voie să se întâlnească vin la movile. În majoritatea legendelor, se aşază lângă ele să se odihnească sau să găsească un petic de umbră într-o zi fierbinte. Atunci stafiile se ridică şi-i conduc la stâlp. Unii zic că nu se mai întorc niciodată, alţii, că se întorc îmbătrâniţi după o singură noapte, alţii, exact opusul: că, peste o sută de ani, iubiţii revin ţinându-se de mână, la fel de tineri, numai ca să-şi găsească părinţii certăreţi morţi de mult, aşadar, sunt liberi să se căsătorească.

Aveam propria părere despre asemenea poveşti, dar nu i-am dat glas. Cândva, pătrunsesem într-un astfel de stâlp şi mă pomenisem într-un oraş îndepărtat şi mort. Cândva, zidurile din piatră neagră din oraşul acela pustiu de o veşnicie îmi vorbiseră, iar oraşul se trezise la viaţă în jurul meu. Monoliţii şi oraşele din piatră neagră erau lucrarea Străbunilor pieriţi demult din lume. Crezusem că Străbunii fuseseră locuitorii unui tărâm îndepărtat, ascuns dincolo de Regatul Munţilor, al lui Kettricken, însă de două ori până atunci văzusem deja dovezi ale trecerii lor şi prin cele Şase Ducate. Dar oare cu câte veri în urmă?

Am încercat să surprind privirea Lordului Auriu, dar el se uita drept înainte şi mi s-a părut că-şi îndemnase iapa să meargă mai repede. După felul în care-şi încleştase gura, ştiam că orice întrebare i-aş fi pus, mi-ar fi replicat tot cu o întrebare sau ar fi evitat să-mi răspundă. Mi-am concentrat eforturile pe Laurel.

— Mi se pare ciudat că ai auzit poveşti despre locul acesta în Farrow.

Ea ridică iar din umeri.

— Poveştile pe care le-am auzit erau despre un loc asemănător din Farrow. Şi, ţi-am mai spus, familia mamei mele se trăgea dintr-un loc nu departe de moşia Bresinga. Mergeam deseori în vizită acolo, când trăia mama. Dar aş pune rămăşag că locuitorii de-aici spun aceleaşi poveşti

despre stâlpul şi movilele acestea. Dacă locuieşte cineva pe-aici.

Asta devenea tot mai improbabil, pe măsură ce trecea ziua. Cu cât înaintam, cu atât mai sălbatic devenea ţinutul. Orizontul se întuneca şi furtuna îşi bolborosea ameninţările, dar nu se apropia de noi. Dacă văile acelea fuseseră vreodată arate cu plugul ori dacă pe dealuri păşunaseră vreodată vite, de atunci trecuseră cine ştie câţi ani. Oraşul era arid, pietrele ieşeau la iveală spărgând bulgări de iarbă arsă şi tufişuri pitice. Insectele zumzăitoare şi păsările ciripitoare erau singurele semne de viaţă. Urma devenea tot mai greu de găsit, obligându-ne să avansăm mai încet. Priveam într-una înapoi peste umăr. Urmele noastre, suprapuse peste cele lăsate de oamenii pe care îi urmăream, uşurau sarcina celor care veneau după noi, dar nu-mi venea în minte nicio altă opţiune.

Bâzâitul neîntrerupt al insectelor încetă brusc în stânga noastră. M-am întors, cu sufletul la gură, dar peste o clipă l-am simţit pe fratele meu în preajmă. Am răsuflat de două ori şi l-am şi văzut. Ca întotdeauna, m-am mirat de cât de bine se putea ascunde în locurile cele mai neprielnice pentru aşa ceva. Apropiindu-se, bucuria revederii lui s-a transformat în groază. Mergea hotărât, cu capul plecat şi cu limba atârnându-i până la genunchi. Fără să le spun o vorbă celorlalţi, am oprit-o pe Negruţa şi-am descălecat, luând din desagă burduful. Ochi Întunecaţi a venit să bea apă din căuşul palmelor mele.

Cum de ne-ai ajuns din urmă aşa de repede?

Tu te iei după urme şi înaintezi încet. Eu mi-am urmat inima. Atunci când cărarea ta a şerpuit printre dealurile acestea, a mea m-a adus direct la tine, pe un teren pe care un cal nu l-ar fi străbătut cu plăcere.

Vai, frate...

Nu-i vreme să mă compătimeşti. Am venit să te avertizez. Sunteţi urmăriţi. Am trecut pe lângă oamenii care vin după voi. S-au oprit la leşuri. Erau turbaţi şi-şi urlau furia din toţi rărunchii, să se-audă până-n cer. Mânia o să-i mai întârzie puţin, dar, când vor porni la drum, vor călători iute ca vântul.

Poţi să fii pasul?

Pot să mă ascund mult mai uşor decât crezi. În loc să te

gândeşti ce voi face eu, mai bine te-ai gândi ce-ar trebui să faci tu.

Nu prea aveam de ales. Am încălecat, i-am dat pinteni Negruţei şi mi-am ajuns din urmă tovarăşii.

— Ar trebui să ne grăbim.

Laurel se uită la mine, dar tăcu. Numai o schimbare discretă a ţinutei Lordului Auriu îmi arătă că mă auzise, însă iapa lui ţâşni înainte. Negruţa hotărî imediat că nu avea să se lase întrecută. O luă la galop şi, din patru paşi, ajunse în frunte. În timp ce goneam cu toţii, eu nu-mi luam ochii din pământ. Prinţul şi ai lui păreau să se fi retras la adăpostul unor copaci; le-am aplaudat hotărârea. De-abia aşteptam să-i prindem din urmă. Am îndemnat-o pe Negruţa să meargă şi mai repede şi-am nimerit chiar în mijlocul ambuscadei.

Un strigăt mental de la Ochi Întunecaţi mă făcu să trag de hăţuri într-o parte. Săgeata o atinse pe Laurel, care căzu la pământ cu un ţipăt. Ar fi trebuit să mă nimerească pe mine. Copleşit de furie şi oroare, am condus-o pe Negruţa direct la pâlcul de copaci. Am avut noroc că ne pândea un singur arcaş, care nu apucă să pună altă săgeată în arc. Trecând pe sub crengile aplecate, m-am ridicat în scări, m-am agăţat bine de o creangă, ca prin minune, şi m-am ridicat pe ea. Arcaşul încerca să-şi răsucească braţul ca să îndrepte săgeata spre mine, dar îl împiedicau nişte ramuri mai mici. N-am avut timp să mă gândesc la consecinţe. M-am năpustit asupra lui, ţâşnind lupeşte. Am alunecat amândoi, el, cu arcul în mână. A fost cât pe ce să-mi rupă umărul o creangă mai ieşită în afară, care însă nu ne-a oprit căderea. Ne-a răsucit în aer. Am căzut la pământ, cu arcaşul deasupra mea.

Impactul mi-a tăiat răsuflarea. Puteam gândi, însă nu şi acţiona. M-a salvat Ochi Întunecaţi. S-a repezit cu ghearele şi cu dinţii şi l-a doborât pe tânărul arcaş de pe mine. Am simţit încercarea uluită a agresorului nostru de a-l *respinge* pe Ochi Întunecaţi. Cred că era prea şocat ca să opună multă rezistenţă. Zăceam pe pământ în timp ce ei se luptau lângă mine, încercând cu disperare să-mi umplu plămânii cu aer. Agresorul şi-a arcuit braţul, cu intenţia de a-i trage lupului un pumn, dar Ochi Întunecaţi s-a ferit şi i-a prins încheietura mâinii în bot. Arcaşul a ţipat şi l-a lovit cu piciorul. Am resimţit

şi eu impactul. Ochi Întunecaţi nu i-a dat drumul braţului, dar şi-a pierdut din putere. Când tânărul şi-a smuls încheietura sfârtecată din botul lui, am reuşit să trag aer în piept şi să acţionez.

Din locul în care zăceam, i-am tras un picior arcaşului în cap şi-am sărit pe el. L-am apucat de gât, în vreme ce Ochi Întunecaţi i-a prins zdravăn gamba dreaptă în fălci. Bărbatul se zbătea sălbatic între noi, dar nu putea scăpa. Lupul îi spinteca piciorul, iar eu l-am strâns de gât până când am simţit că nu se mai opune cu atâta forţă. Nici atunci n-am slăbit strânsoarea, l-am sufocat cu un braţ, iar cu celălalt mi-am scos cuţitul de la curea. Lumea întreagă se redusese la un cerc înroşit – aşa îi vedeam eu chipul.

— … omorî! Nu-l omorî! Nu-l omorî!

Ţinând lama la beregata agresorului, am conştientizat, într-un sfârşit, ţipetele bufonului. Niciodată nu fusesem mai puţin dispus să-l ascult. Dar, când vălul de ceaţă roşiatică mi s-a luat de pe ochi, m-am pomenit că mă uit la un băiat puţin mai în vârstă decât Hap. Ochii albaştri îi ieşeau din orbite, şi de spaima morţii, şi din lipsă de aer. Se julise pe faţă în cădere şi acum îi curgeau râuleţe de sânge pe obraz. Am slăbit strânsoarea, iar Ochi Întunecaţi i-a dat drumul gambei, dar tot am rămas călare pe pieptul său şi nici nu i-am luat cuţitul de la gât. Nu mă impresiona aşa-zisa inocenţă a tinerilor. Văzusem deja ce bine mânuia acesta arcul. M-ar fi omorât într-o clipă. L-am fixat cu privirea şi l-am întrebat pe bufon.

— Laurel a murit?

— Nici pomeneală!

Femeia-vânător fusese aceea care-mi răspunse. Laurel veni clătinându-se lângă noi. Am aruncat un ochi spre ea şi-am văzut că se strânge de umăr. Îi curgea sânge printre degete. Îşi scosese deja săgeata.

— I-ai scos şi vârful? am întrebat-o.

— N-aş fi scos-o, dacă n-aş fi fost convinsă că o smulg cu totul, îmi răspunse arţăgoasă.

Durerea nu o făcea mai simpatică. Pălise, dar avea două pete de un roşu aprins în obraji. Se uită la băiatul de sub mine şi făcu ochii mari. I-am auzit răsuflarea întretăiată.

Lângă mine, Ochi Întunecaţi gâfâia din greu. *Ar trebui să*

plecăm de-aici. Gândul veni scăldat în durere. *Pot veni şi alţii. Cei care vin după noi sau cei care sunt înaintea noastră.* Arcaşul se încruntă.

— Poţi călări? m-am adresat lui Laurel. Pentru că trebuie să plecăm de aici. Trebuie să-l luăm la întrebări, dar nu avem timp.

Nu trebuie să ne prindă cei din urma noastră, nici prietenii săi, care se vor întoarce după el.

Uitându-mă în ochii ei, mi-am dat seama că nu ştia ce să-mi răspundă, dar m-a minţit curajoasă.

— Pot călări. Să mergem. Şi eu vreau să-l întreb câte ceva.

Arcaşul se holbă la ea, îngrozit de veninul din glasul ei. Se zbătu brusc sub mine, încercând să scape. I-am tras un dos de palmă.

— Să nu mai încerci încă o dată. Mi-e mult mai uşor să te omor decât să te târăsc după mine.

Ştia că spun adevărul. Îşi plimbă privirea la Lordul Auriu, apoi la Laurel, apoi din nou la mine. Mă cercetă, cu sângele curgându-i din nas. Am recunoscut expresia aceea îngrozită. Tânărul mai omorâse, dar nu fusese niciodată în pericolul iminent de a fi omorât el însuşi. M-am simţit ciudat de priceput în a-l familiariza cu senzaţia aceea. Fără îndoială, cândva avusesem şi eu o expresie similară.

— În picioare, i-am poruncit.

Cu cincisprezece ani în urmă, nu m-aş fi mulţumit doar cu porunca, ci l-aş fi smuls eu în picioare. Acum l-am ţinut de piepţii cămăşii, dar l-am lăsat să se ridice singur. Îmi trăgeam greu răsuflarea după încăierarea noastră şi n-aveam de gând să-mi irosesc forţele numai ca să mă dau în spectacol. Ochi Întunecaţi stătea culcat pe muşchi, sub copac, gâfâind fără stânjeneală.

Fă-te nevăzut, i-am sugerat.

Imediat.

Arcaşul se uită de la mine la lup, apoi iar la mine, tot mai nedumerit. Am refuzat să-l privesc în ochi. În schimb, am tăiat şnurul de piele de la gulerul cămăşii. Tresări când lama trecu prin piele. Am smuls şnurul şi l-am răsucit pe arcaş cu brutalitate.

— Mâinile, i-am cerut şi, fără să protesteze, şi le-a dus la

spate.

Se vede că-i pierise cheful să se împotrivească. Rănile provocate de colţi în încheietură îi sângerau încă. I-am legat zdravăn încheieturile. Mi-am îndeplinit sarcina şi, ridicând ochii, am constatat că Laurel îl sfredelea pe prizonierul meu cu privirea. Fără îndoială, lua atacul în mod personal. Probabil că nu mai încercase s-o omoare nimeni până atunci. Prima experienţă de acest fel nu se uită niciodată.

Lordul Auriu o ajută să urce în şa. Ştiam că Laurel voia să-i refuze sprijinul, dar nu îndrăznea. Dacă ar fi alunecat, ar fi fost şi mai umilitor. Asta însemna că Negruţa urma să ne care şi pe mine, şi pe prizonierul meu. Niciunul dintre noi nu era încântat de idee. Am luat de jos arcul şi, după un moment de ezitare, l-am aruncat în copac, unde a rămas agăţat. Cu puţin noroc, nimeni dintre cei ce urmau să treacă pe acolo nu avea să ridice ochii şi să-l vadă atârnând de crengi. După cum s-a uitat prizonierul după el, mi-am dat seama că ţinuse mult la arma sa.

Am prins frâul Negruţei.

— Acum o să încalec, i-am spus arcaşului. Apoi o să mă aplec şi-o să te ridic în şa în spatele meu. Dacă nu cooperezi, îţi trag una de te las lat, să te găsească ceilalţi. Ştii despre cine vorbesc. Despre cei cu care ne-ai confundat pe noi – ucigaşii din sat.

Îşi umezi buzele. Jumătatea de obraz însângerată începuse să se umfle şi să se învineţească. Îmi vorbi pentru prima oară.

— Nu sunteţi cu ei?

L-am sfredelit cu ochi reci.

— Te-ai întrebat lucrul ăsta înainte de-a mă ochi?

Am încălecat.

— Mergeaţi pe urmele noastre, replică el. Întoarse ochii la femeia pe care o rănise şi o expresie şocată i se întipări pe chip. Am crezut că sunteţi sătenii veniţi după noi să ne omoare. Aşa am crezut, sincer.

M-am apropiat cu Negruţa de el şi m-am aplecat. Şovăi câteva clipe, apoi îşi ridică umărul spre mine. L-am prins bine de antebraţ. Iapa fornăi şi se învârti în cerc, dar, după ce ţopăi de două ori, prizonierul reuşi să-şi treacă un picior peste spinarea ei. I-am dat câteva clipe ca să aşeze în spatele meu,

apoi, i-am spus:
— Ţine-te bine. E o iapă înaltă. Dacă te arunci, o să-ţi rupi umărul.
Am privit înapoi, la drumul pe care-l străbătusem. Urmăritorii nu se zăreau încă, dar am avut senzaţia că norocul începea să ne părăsească. Am cercetat împrejurimile. Urma celor cu Sânge Străvechi urca dealul, dar nu voiam să mergem mai departe după ei până când nu scoteam de la tânărul prizonier tot ceea ce ştia. Am pus la cale un şiretlic. Puteam coborî dealul, unde probabil că un pârâu curgea iarna. Solul umed de la baza dealului ar fi absorbit şi urmele noastre. Puteam să urmăm vechea albie o vreme şi după aceea s-o părăsim. Apoi, puteam urca înapoi pe partea cealaltă şi traversa o pantă stâncoasă, ajungând iar la adăpost. Ar putea merge. Urmele noastre ar fi proaspete, dar sătenii ar putea presupune că mai au puţin şi ne ajung. Aşa i-am putea îndepărta de prinţ.
— Pe-aici, am anunţat şi mi-am pus planul în practică.
Iapa nu era deloc mulţumită de povara ei suplimentară. Păşea stângaci, parcă hotărâtă să-mi arate că era o idee proastă.
— Dar semnele… protestă Laurel când am abandonat urmele vagi după care mersesem toată ziua.
— N-avem nevoie de ele. Îl avem pe el. Ştie unde merg tovarăşii lui.
Prizonierul oftă în spatele meu.
— Nu vă spun, rosti printre dinţi.
— Ba sigur că ai să ne spui, l-am asigurat.
I-am dat pinteni Negruţei, atrăgându-i foarte serios atenţia că va face *exact* ceea ce-i voi cere. Speriată, a iuţit pasul şi, în ciuda greutăţii suplimentare, ne-a purtat cu vioiciune. Era o iapă iute şi puternică, dar obişnuită să-şi demonstreze calităţile numai când avea chef. Trebuia să ajungem cumva la o înţelegere.
Am determinat-o să coboare dealul repede, apoi am îmboldit-o de-a lungul pârâului, până când am ajuns la un curs de apă secat, cu care se încrucişa. Îmi convenea de minune prundişul de pe fundul uscat. Ne-am abătut de-a lungul lui, iar când am ajuns la un deal cu pietriş, am început să-l urcăm. În spatele meu, arcaşul strângea din genunchi. Negruţa părea să facă

faţă provocării fără prea mult efort. Speram să nu fi ales un ritm şi un traseu prea dificile pentru Laurel. Mi-am îndemnat iapa să înainteze pe dealul pietros şi abrupt. Dacă reuşeam să-i determin pe urmăritorii noştri să vină după noi, speram ca traseul acela să le dea mult de furcă.

În vârful dealului, m-am oprit, ca să mă ajungă ceilalţi din urmă. Ochi Întunecaţi dispăruse. Ştiam că se odihneşte, că-şi adună puterile ca să vină după noi. Îl voiam alături de mine, deşi ştiam că, pentru el, primejdia e mai mică dacă e singur, decât în tovărăşia mea. Am cercetat cu privirea terenul din jur. Avea să se întunece în curând şi voiam să ne ascundem într-un loc în care ne puteam apăra şi care se deschidea spre alte locuri accesibile. În sus, am hotărât. Dealul pe care ne aflam făcea parte dintr-un lanţ care străbătea întreaga regiune. Fratele lui era şi mai înalt, şi mai abrupt, iar grohotişul se zărea mai bine acolo.

— Pe-aici, le-am spus celorlalţi, ca şi când aş fi ştiut exact ce fac, şi i-am condus mai departe.

Am coborât repede într-o vâlcea cu puţini copaci şi pe urmă am urcat din nou, de-a lungul unei albii secate. Norocul a fost de partea noastră. Pe dealul următor am dat peste o urmă de vânat, fără îndoială lăsată de un animal mai mare şi mai agil decât un cal. Ne-am dus după ea. Pentru o iapă mare, Negruţa se descurca binişor, dar l-am auzit pe prizonierul meu ţinându-şi răsuflarea de câteva ori când urma se apropia prea mult de partea abruptă a dealului. Ştiam că Malta nu avea probleme. Nu îndrăzneam să întorc capul, ca să văd cum se descurcă Laurel. Trebuia să mă încred în Bulgăr că-şi va purta stăpâna până la capăt.

Prizonierul meu îndrăzni să-mi vorbească.

— Am Sânge Străvechi, şopti el insistent, de parcă asta ar fi trebuit să însemne ceva pentru mine.

— Nu mai spune! am replicat sarcastic.

— Dar şi tu…

— Gura! i-am retezat furios elanul. Magia ta nu înseamnă nimic pentru mine. Eşti un trădător. Dacă mai vorbeşti o dată, te arunc imediat de pe cal.

Se cuminţi, tăcând şocat.

Pe măsură ce poteca urca, m-am întrebat dacă procedam

bine. Puţinii copaci pe lângă care treceam erau deformaţi şi sfrijiţi, cu frunzele atârnând şubrede în aura furtunii care stătea să înceapă. Pietrele înlocuiseră pământul moale. Imediat ce-am văzut peştera, am ştiut că acolo aveam să ne adăpostim. Nu era o peşteră în adevăratul înţeles al cuvântului, ci o scobitură adâncă într-o costişă. A trebuit să descălecăm ca să convingem caii să urce până la ea. Am condus-o pe Negruţa înăuntru. Era mai răcoare, iar apa curgea pe stânca din spate. Poate că, în anumite momente ale anului, chiar apa cioplise piatra, însă acum nu făcea decât să lase o dâră verde pe fundul scobiturii, înainte de-a aluneca în jos, pe panta dealului. Caii nu aveau ce paşte acolo, dar nici noi n-aveam de ales. Era cel mai bun adăpost posibil şi părea uşor de apărat.

— O să petrecem noaptea aici, am anunţat încet.

Mi-am şters sudoarea de pe frunte şi de pe ceafă. Norii de furtună se lăsau tot mai jos, iar în aerul apăsător domnea ameninţarea ploii. Am arătat cu degetul un loc din spatele peşterii.

— Du-te-acolo jos şi aşază-te, i-am poruncit prizonierului meu.

N-a scos o vorbă, dar a rămas pur şi simplu în şa, holbându-se la mine. Nu i-am dat a doua şansă. Am întins braţul, l-am apucat de piepţii cămăşii şi l-am tras de pe cal. Furia îmi sporea întotdeauna puterile. L-am trântit aproape în picioare, pe urmă l-am împins cu atâta forţă, încât a lovit peretele din spatele peşterii şi a alunecat, căzând în fund, pe jumătate împietrit.

— Ce-a fost mai uşor a trecut, i-am promis cu asprime.

Laurel privea mută de uimire, palidă şi cu ochii mari, probabil şocată că preluasem comanda. I-am prins frâiele calului, iar Lordul Auriu a ajutat-o să coboare. Prizonierul meu nu dădea semne că ar încerca să fugă, aşa că l-am ignorat cât am scos şeile de pe spinările cailor şi am improvizat tabăra. Negruţa a lins, apoi a sorbit dârele de apă. Am zgâriat nisipul ca să adâncesc scobitura din fundul peretelui şi, din fericire, a început să se adune apă în ea. Lordul Auriu oblojea umărul lui Laurel. Îndemânatic ca întotdeauna, tăiase şi îndepărtase veşmântul din jurul rănii. Acum o apăsa cu o cârpă umedă.

Sângele era mai degrabă închis la culoare. Îşi apropiaseră capetele şi vorbeau în şoaptă. M-am dus lângă ei.

— E grav? am întrebat calm.

— Destul, îmi răspunse Lordul Auriu.

Nu răspunsul lui concis m-a şocat, ci privirea pe care mi-a aruncat-o Laurel. Se uita la mine ca la o fiară turbată. Era la mijloc mult mai mult decât afrontul adus de cel care se vârâse nepoliticos într-o conversaţie particulară. M-am retras, întrebându-mă dacă o deranja că stă cu umărul dezgolit în faţa mea, deşi nu părea afectată când o atingea Lordul Auriu. Ei, dar eu aveam altceva de făcut şi nu intenţionam să-mi vâr iar nasul în treburile lor.

Am chibzuit la bruma de hrană care ne rămăsese. Pâine şi mere. Prea puţin pentru trei oameni, insuficient pentru patru. Am hotărât, nesimţitor, că prizonierul nostru se putea culca flămând. Mai mult ca sigur că avusese şi el provizii şi mâncase mai bine decât noi în ziua aceea. Gândindu-mă la el, mi-am zis să văd ce face. Stătea rău, cu mâinile încă legate la spate, studiindu-şi piciorul sfârtecat. Am aruncat şi eu o privire la el, dar nu l-am compătimit. Am stat şi l-am privit în tăcere, până când m-a întrebat.

— Pot să beau puţină apă?

— Întoarce-te, i-am poruncit.

Nu l-am ajutat să se răsucească. I-am dezlegat mâinile. A scos un geamăt surd când am smuls fâşia de piele de pe sângele închegat pe încheieturi. Şi-a dus încet braţele în faţă.

— Poţi să bei apă de-acolo, după ce-şi astâmpără setea caii.

Încuviinţă scurt din cap. Ştiam foarte bine cât de tare îl dureau umerii. Al meu încă pulsa de la impactul cu creanga. Obrazul său zdrelit se învineţise, iar rana provocată de căzătură făcea crustă. Unul din cei doi ochi albaştri i se înroşise. Nu ştiu cum, dar rănile îl făceau să pară mai tânăr. Îşi studie încheietura muşcată de lup. După cum îşi încleşta falca, mi-am dat seama că se temea şi s-o atingă. Ridică încet ochii spre mine, apoi privi undeva în spatele meu.

— Unde ţi-e lupul? mă întrebă.

Am fost cât pe ce să-i dau un dos de palmă. Tresări la gestul meu nedus până la capăt.

— Nu tu pui întrebările, i-am spus cu răceală. Tu răspunzi la

întrebări. Unde-l duc pe prinţ?

Se uită la mine cu o expresie goală. Mi-am blestemat propria stângăcie. Poate că nu ştia cine e prinţul. Era prea târziu să-mi retrag cuvintele. Probabil trebuia să-i iau viaţa oricum. Mi-am dat seama că gândeam asemenea lui Chade şi mi-am alungat imediat gândul acela.

— Băiatul care călătoreşte cu pisica, am explicat. Unde-l duc?

Prizonierul înghiţi în sec.

— Nu ştiu, minţi el bosumflat.

Voiam să-l strâng de gât până spune adevărul. Mă ameninţa în prea multe feluri. M-am ridicat brusc, ca să nu cedez furiei.

— Ba ştii. Te las să te gândeşti puţin la toate felurile în care te-aş putea sili să vorbeşti. Mă întorc mai târziu.

M-am îndepărtat câţiva paşi, apoi mi-am strâmbat gura într-un rânjet forţat şi m-am întors spre el.

— Am uitat ceva. Dacă ţi se pare că e un moment potrivit să încerci să fugi… după doi sau trei paşi afară, nu te vei mai întreba unde mi-e lupul.

Un fulger alb ne lumină deodată adăpostul. Caii nechezară şi, peste câteva momente, un tunet zgudui pământul. Am clipit, orbit preţ de-o clipă. Privind la gura peşterii, am văzut cum ploaia cade ca şi când cineva o turna cu găleata din ceruri. Afară se făcu brusc întuneric. O rafală de vânt aduse ploaia la gura peşterii, apoi se retrase imediat. Căldura zilei se stinse.

Le-am dus mâncare Lordului Auriu şi lui Laurel. Ea părea uşor ameţită. Bufonul îi făcuse un fel de spătar dintr-o şa şi o pătură. Laurel îşi dădu la o parte părul încâlcit de pe faţă cu mâna stângă. Dreapta o ţinea în poală. Sângerase mai mult decât crezusem, pentru că sângele i se scursese şi i se închegase între degete, până în jurul unghiilor. Lordul Auriu luă pâinea şi apa pentru amândoi.

M-am uitat la potopul de la gura peşterii şi-am clătinat din cap.

— Furtuna va spăla toate urmele. Asta-i bine, pentru că sătenii îşi vor lua morţii şi se vor întoarce acasă. Dar e rău, pentru că pierdem şi noi urma prinţului. Singura noastră speranţă de a-l găsi e să-l facem pe prizonier să vorbească. O să mă ocup de asta când mă întorc.

Mi-am desfăcut centura sabiei şi-am întins-o. Cum niciunul

dintre ei n-a vrut s-o ia, am scos arma şi am lăsat-o jos, lângă ei. Le-am vorbit în şoaptă.

— S-ar putea să fiţi nevoiţi s-o folosiţi. Dacă e nevoie, nu ezitaţi. Omorâţi-l. Dacă scapă şi reuşeşte să-şi avertizeze prietenii, nu o să-l mai recuperăm niciodată pe prinţ. I-am dat puţin timp de gândire. Mai târziu, o să scot adevărul de la el. Între timp, mă duc afară după lemne de foc, cât mai găsesc uscături. Şi-o să verific dacă se ţine cineva după noi.

Laurel îşi acoperi gura cu mâna sănătoasă. Arăta de parcă i se făcuse rău dintr-odată. Lordul Auriu îşi plimbă ochii de la prizonier la mine. Am citit în ei îngrijorare, dar cu siguranţă ştia că trebuie să mă ocup de Ochi Întunecaţi.

— Ia mantaua mea, îmi propuse.

— S-ar uda toată, aşa cum sunt eu acum. O să-mi schimb hainele când mă întorc.

Nu mi-a spus să am grijă, dar i-am citit-o în priviri. L-am încuviinţat în tăcere, mi-am făcut curaj şi-am ieşit în vijelie. Era atât de frig şi de neplăcut pe cât îmi închipuisem. Am stat cu ochii mijiţi şi umerii adunaţi, privind încordat perdeaua cenuşie. Apoi am inspirat adânc şi mi-am schimbat hotărât aşteptările. Aşa cum îmi demonstrase Rolf cel Negru mai demult, tulburarea cea mai adâncă ţi-o provoacă propriile aşteptări. Ca om, mă aşteptam să fie cald şi uscat când voiam eu. Animalele nu aveau asemenea aşteptări. Acum ploua. Partea din mine care gândea ca un lup accepta acest lucru. Ploaie înseamnă frig şi umezeală. Odată ce am acceptat-o şi n-am mai comparat-o cu dorinţele mele, mi-a fost mult mai uşor s-o suport. Mi-am văzut de treabă.

Ploaia transformase poteca spre peşteră într-un pârâu lăptos. Mergeam pe un teren foarte înşelător. Deşi ştiam că urmele noastre erau acolo, numai cu mare greutate le-am regăsit. Mi-am îngăduit să sper că ploaia, întunericul şi absenţa urmelor aveau să-i trimită pe urmăritorii noştri înapoi în sat. Unii din ei sigur se vor fi întors, ca să ducă vestea morţilor consătenilor lor. Să îndrăznesc să sper că se întorseseră toţi, luând şi leşurile cu ei?

La baza dealului, m-am oprit. Mi-am trimis, prudent, Harul în cercetare. *Unde eşti?*

Niciun răspuns. Un fulger zgârie cerul în depărtare, iar

tunetul bubui câteva clipe mai târziu. Ploaia începu să cadă mai furioasă. Mi-am adus aminte cum l-am văzut pe lupul meu ultima dată, sleit şi bătrân. Am lăsat la o parte orice precauţie şi mi-am urlat teama către cer. *Ochi Întunecaţi!*

Taci. Vin acum. Era la fel de dezgustat de mine ca de un pui care schelălăie ca prostul. Mi-am ferecat Harul, dar am oftat de uşurare. Dacă putea să fie atât de supărat pe mine, atunci nu se simţea chiar atât de rău pe cât mă temusem.

Am găsit lemne aproape uscate la adăpostul unui copac prăbuşit demult. Am adunat câteva braţe de vreascuri tari din trunchiul putred şi-am rupt crengi moarte în bucăţi mai mici. Mi-am scos cămaşa şi-am umplut-o cu ele, sperând să le protejeze, cât de cât, de umezeală. În timp ce urcam cu greutate dealul spre peşteră, ploaia s-a oprit la fel de brusc precum începuse. În pacea serii, auzeam cum cad de pe crengi ultimii stropi întârziaţi care voiau să se strecoare sub pământ. Undeva, în depărtare, o pasăre de noapte trimise către cer două ciripituri prudente.

— Eu sunt, am anunţat cu glas calm când m-am apropiat de ieşitura de piatră.

Negruţa mi-a răspuns cu un fornăit. N-am văzut mai nimic înăuntru, dar am reuşit să-mi desluşesc tovarăşii când mi s-au mai obişnuit ochii cu semiîntunericul. Lordul Auriu îmi pregătise cutia cu cremene. Am avut noroc şi, în scurt timp, am aprins un foc în fundul peşterii. Fumul se târa de-a lungul tavanului de piatră până când reuşea să se furişeze afară. Am ieşit la gura peşterii, ca să mă asigur că nu se vede de pe dealul de dedesubt. Mulţumit, m-am întors ca să dau curaj flăcărilor să se înveselească.

Laurel se ridică în şezut, apoi se apropie cu grabă de lumina prietenoasă. Părea puţin mai întremată, dar tot se vedea pe faţa ei că o doare. Am observat că i-a aruncat arcaşului o privire sfredelitoare. Am citit în ochii ei şi acuzare, şi milă nemeritată. Speram să nu intervină în ceea ce intenţionam să fac.

Lordul Auriu îşi scotocea prin desagi. Scoase una din cămăşile mele albastre de servitor şi mi-o oferi.

— Mulţumesc, am murmurat.

Prizonierul stătea cu umerii lăsaţi la marginea focului. Am

remarcat bandajul curat de la picior şi de la încheietură şi-am recunoscut nodurile bufonului. Da, nu-i spusesem să-l lase în pace; ar fi trebuit să ştiu că avea să se îngrijească de el. Mi-am aruncat pe jos cămaşa îmbibată de apă. În timp ce-o scuturam pe cea uscată, Laurel murmură liniştită din umbra peşterii.

— Aceea e o ditamai cicatricea.

— Care dintre ele? am întrebat fără să gândesc.

— Cea de la mijlocul spatelui, îmi răspunse cu aceeaşi voce potolită.

— A, aceea. Am încercat să-mi păstrez tonul dezinvolt. M-a străpuns o săgeată care n-a vrut să iasă cu vârf cu tot.

— Deci de-asta te-ai îngrijorat mai devreme. Mulţumesc.

Îmi zâmbi. Era un fel de scuză. Cuvintele şi surâsul ei blând mă făcură conştient de mine însumi. Atunci mi-am dat seama că purtam la gât talismanul Jinnei. Aha. Am îmbrăcat cămaşa uscată, am luat pantalonii mulaţi pe care mi i-a întins Lordul Auriu şi m-am dus în spatele cailor, ca să mă schimb. Picăturile de apă curgeau acum neîntrerupt, formând un pârâiaş care aluneca spre gura peşterii, pe lângă animale. Măcar aveau ce să bea peste noapte, dacă nu era iarbă de păscut. Am luat puţină apă în palme şi-am băut. Avea gust de pământ, dar nu era rea.

Când m-am întors lângă foc, Lordul Auriu mi-a oferit solemn un colţ de pâine şi un măr. Nu mi-am dat seama cât de foame îmi era până când n-am luat prima îmbucătură. Dacă aş fi mâncat tot, nu m-aş fi săturat, dar am mâncat doar mărul şi jumătate de pâine. Din păcate, la ultima înghiţitură, îmi era la fel de foame. Am ignorat senzaţia, aşa cum procedasem mai devreme, cu ploaia. Tot omeneşte era şi a presupune că ai dreptul să-ţi umpli burta la intervale regulate. Era o idee reconfortantă, dar nu cu adevărat necesară supravieţuirii. Mi-am repetat lucrul acesta de mai multe ori la rând. Ridicând ochii de la foc, l-am surprins pe Lordul Auriu studiindu-mă. Laurel îşi trăsese o pătură peste ea şi aţipise.

— Ţi-a spus ceva cât l-ai bandajat? am întrebat încet.

Bufonul rămase pe gânduri, apoi un zâmbet îi alungă masca.

— „Au”, îmi răspunse.

I-am zâmbit şi eu. După aceea, m-am silit să înfrunt

inevitabilul. Deşi Laurel stătea cu ochii închişi, am coborât vocea atât cât să mă audă numai bufonul.

— Trebuie să aflu tot ce ştie despre planurile lor. Sunt organizaţi şi nemiloşi. Nu e la mijloc doar o mână de oameni cu Har care ajută un băiat fugit de-acasă. Trebuie să-l fac să ne spună unde l-au dus pe prinţ.

Zâmbetul dispăru de pe faţa bufonului, însă aroganţa Lordului Auriu nu-l înlocui.

— Cum? mă întrebă îngrozit.

— Aşa cum va trebui, i-am răspuns cu răceală.

Mă enerva că făcea să-mi fie şi mai greu. Prinţul şi binele său erau lucrurile care contau. Nu nazurile lui, nu viaţa băiatului cu Sânge Străvechi care şedea proptit de zidul peşterii. Nici măcar propriile mele sentimente. Făceam ceea ce făceam pentru Chade, pentru regina mea, pentru dinastia Farseer, pentru prinţ. Treaba asta măruntă şi murdară era cea pe care fusesem învăţat s-o duc la capăt; ţinea de „munca tăcută” a educaţiei asasinilor. Am simţit un ghem în stomac. Am întors capul de la ochii speriaţi ai bufonului şi m-am ridicat. Apucă-te odată de treabă. Fă-l să vorbească. După aceea, omoară-l. Nu îndrăzneam să-l las să plece şi în niciun caz nu ne permiteam să-l luăm cu noi, fiindcă ne-ar fi întârziat. N-ar fi fost prima oară când ucideam pentru neamul Farseer. Nu mai fusesem nevoit să-mi bat victimele înainte, dar ştiam cum să fac şi asta. Învăţasem lecţiile pe pielea mea, în temniţa lui Regal.

M-am retras din lumină în semiîntuneric, acolo unde aştepta tânărul. Stătea pe pământ, cu spatele la zidul peşterii. O vreme, n-am făcut decât să stau în picioare în faţa lui şi să-l privesc de sus. Speram că înfruntarea noastră îl îngrozea la fel de mult ca pe mine. Când, în sfârşit, a cedat şi-a înălţat capul spre mine, am mârâit.

— Unde-l duc pe prinţ?

— Nu ştiu, răspunse, dar fără să fie deloc convingător.

I-am tras un picior, lovindu-l zdravăn sub coaste. Socotisem că izbitura avea să-i taie suflarea, dar nu de tot. Încă nu venise momentul pentru asta. Icni şi se îndoi de spate. Nu i-am dat timp să-şi revină, ci l-am apucat de piepţii cămăşii şi l-am ridicat. Aveam avantajul înălţimii, aşa că am strâns din dinţi şi l-am ţinut pe vârfuri. Mă prinse cu mâinile de

încheieturi şi trase de ele fără nicio putere. Încerca încă să respire.

— Unde? am întrebat sec.

Afară, ploaia reîncepu cu un vuiet neaşteptat.

— Nu… mi-au… spus… şuieră el.

Aş fi vrut să-l cred, pe toată mila Edei, însă nu îndrăzneam. L-am izbit de perete cu atâta forţă, încât capul i-a ricoşat în faţă. Impactul mi-a trezit durerea din umăr. L-am văzut muşcându-şi buzele de durere. În spatele meu, Laurel îşi înăbuşi un icnet. Nu m-am întors către ea.

— Îmi poţi răspunde acum sau mai târziu, l-am avertizat, lipindu-l de zid.

Mă uram pentru ceea ce-i făceam, însă faptul că mi se opunea ca prostul îmi sporea mânia. Am profitat de ea, ca să-mi întăresc voinţa de a continua. Convingându-l mai repede, îi era mai uşor, dar tratându-l mai aspru, eram, de fapt, mai milos faţă de el. Cu cât vorbea mai repede, cu atât se termina mai curând. El pornise pe drumul care-l adusese aici. Era un trădător, în cârdăşie cu banda care-l convinsese pe fiul lui Kettricken să se îndepărteze de ea. Moştenitorul celor Şase Ducate putea fi chiar în clipa aceea în primejdie de moarte, iar ceea ce ştia tânărul din faţa mea mă putea ajuta să-l salvez. Orice-i făceam, o merita cu vârf şi-ndesat.

Un suspin ca de copil scutură trupul tânărului. Reuşi să respire.

— Te rog… rosti cu voce pierită.

M-am oţelit şi mi-am luat avânt să-l lovesc cu pumnul.

Dar ai promis. N-o vei mai face niciodată. Gata cu omorul care nu aduce carne de mâncat, ci te face neom. Ochi Întunecaţi era înspăimântat.

Stai deoparte, frate. Trebuie s-o fac.

Nu. Nu trebuie. Vin spre tine. Vin cât pot de repede. Aşteaptă-mă, frate, te rog. Aşteaptă-mă.

M-am eliberat de gândurile lupului. Venise vremea să termin ceea ce începusem. Să-l înfrâng pe trădător. Însă trădătorul acela încăpăţânat semăna foarte bine cu un băiat care lupta cu disperare să-şi păstreze secretul. Pârâiaşe de lacrimi îi spălau obrazul. Gândurile lupului îmi clătinaseră hotărârea. L-am lăsat pe tânăr să atingă pământul cu tălpile. Niciodată nu

fusesem atras de asemenea ocupaţii. Unora, o ştiam foarte bine, chiar le plăcea să înfrângă spiritul unui seamăn, dar, din cauza torturii pe care o îndurasem în temniţa lui Regal, devenisem pentru totdeauna o victimă. Orice i-aş fi făcut tânărului din faţa mea, aş fi suferit şi eu. Mai rău, m-aş fi văzut prin ochii lui, fiindcă aş fi devenit pentru el ceea ce fusese Bolt pentru mine. Am întors capul, ca să nu-mi citească slăbiciunea pe chip, însă nu mi-a fost de niciun folos, pentru că bufonul stătea la un braţ distanţă de mine şi toată groaza pe care încercam s-o înăbuş am ghicit-o în privirea lui. Mila mea, împletită cu spaima lui, m-a înţepat în suflet. Mă vedea. Vedea şi el că, deşi trecuseră atâţia ani, băiatul nenorocit în bătaie trăia încă în mine. Şi în mine avea să rămână pentru totdeauna. Aveam să mă ghemuiesc la nesfârşit de frică, aveam să fiu mereu schilodit de cele îndurate. Nu puteam îngădui să ştie şi alţii. Nici măcar bufonul meu. Mai ales el.

— Nu te băga, i-am spus pe un ton aspru, cu o voce pe care nici eu nu mi-am recunoscut-o. Du-te şi îngrijeşte-l pe vânător.

Parcă l-aş fi trăsnit. Deschise gura, dar nu scoase un sunet. Mi-am încleştat maxilarul. M-am făcut de piatră. L-am strâns tot mai tare de guler pe prizonier. Se străduia să înghită, apoi i-am auzit respiraţia şuierată din gâtlej. Ochii lui albaştri licăriră scurt la vederea cicatricei şi a nasului meu spart. Nu era faţa unui bărbat milostiv, civilizat. E un trădător, mi-am reamintit uitându-mă la el. Ţi-ai trădat prinţul, aşa cum Regal îl trădase pe Verity. De câte ori nu m-am gândit la ceea ce i-aş fi făcut lui Regal dacă mi s-ar fi dat ocazia să mă răzbun? Băiatul o merita în aceeaşi măsură. Avea să pună capăt neamului Farseer, dacă-i lăsam să-şi păstreze taina. Am respirat încet, pironindu-l din priviri, lăsându-mi gândurile acelea să-mi domine mintea. Le-am simţit încleştându-mi falca şi împietrindu-mi ochii. Eram din nou neclintit în hotărârea mea. Venise vremea să pun capăt poveştii, într-un fel sau altul.

— Ultima şansă, l-am avertizat fioros pe prizonier, scoţând cuţitul.

Mâinile mele parcă aparţineau altcuiva. Am pus vârful lamei chiar sub ochiul lui stâng şi l-am lăsat să între puţin în piele. Tânărul strânse din pleoape, dar amândoi ştiam că nu-i ajuta

la nimic.

— Unde?

— Opreşte-l, imploră Laurel cu glas tremurat. Te rog, Lord Auriu, fă-l să înceteze.

Auzindu-l vorbele, tânărul pe care-l strângeam ca-n cleşte începu să tremure. Tare îngrozit trebuie să fi fost, dacă până şi tovarăşii mei se speriau de ceea ce i-aş fi putut face. Un rânjet îmi apăru pe faţă şi îngheţă într-un rictus.

— Tom Badgerlock! strigă Lordul Auriu cu glas poruncitor.

Nici măcar nu m-am întors spre el. El mă târâse în povestea asta, el, Chade şi Kettricken în aceeaşi măsură. Acum trăiam inevitabilul. N-are decât să vadă cu ochii lui unde duce drumul pe care pornisem. Dacă nu-i plăcea, putea să-şi acopere ochii. Eu, nu. Eu trebuia să îndur totul cu ochii deschişi.

Nu. Nu trebuie să trăieşti aşa ceva. Iar eu refuz s-o fac. Nu voi fi legat de tine prin asta. Nu ţi-o îngădui.

L-am simţit înainte de a-l vedea. În clipa următoare, i-am zărit silueta în lumina slabă a focului. Lupul meu intră în peşteră. Curgea apa de pe el; firele de blană protectoare i se adunaseră în smocuri ascuţite. Înaintă câţiva paşi, se opri şi se scutură. I-am simţit mintea atingând-o pe a mea aşa cum simţi o mână fermă pe umăr. Mi-a întors gândurile către el, către noi, înlăturând orice altă preocupare. *Frate. Preschimbătorule. Sunt atât de obosit. Mi-e frig şi sunt tot ud. Te rog. Am nevoie de ajutorul tău.* A îndrăznit să vină şi mai aproape şi să se proptească de piciorul meu, întrebând timid: *Mâncare?* Odată cu atingerea fizică, a alungat bezna care nu bănuisem că sălăşluise în adâncul sufletului meu, copleşindu-mă cu firea sa de lup şi făcându-mă astfel să trăiesc clipa prezentă.

I-am dat drumul prizonierului, care s-a prăbuşit moale. A încercat să se ridice, dar i-au cedat genunchii şi s-a lăsat greu pe jos. Capul i-a căzut în piept şi mi s-a părut că aud un suspin înăbuşit. Nu mi-a păsat de el atunci. L-am dat la o parte pe FitzChivalry Farseer, ca să devin iarăşi partenerul lupului.

Am inspirat adânc. M-a copleşit uşurarea la vederea lui Ochi Întunecaţi. M-am agăţat de prezenţa sa, primind, în schimb, susţinere din partea lui. *Ţi-am păstrat nişte pâine.*

Tot e mai bine decât nimic. Şi-a lipit de piciorul meu corpul

care tremura, conducându-mă la foc şi la căldura lui binefăcătoare. A aşteptat răbdător să găsesc colţul de pâine. M-am aşezat cât mai aproape de el, fără a-mi păsa că are blana udă, şi i-am dat să mănânce bucăţică cu bucăţică. Atunci când a terminat, l-am mângâiat pe spinare. Degetele mele îndepărtau stropii de ploaie. Nu-i pătrunseseră până la piele, dar am simţit că suferă de durere şi de oboseală. Totuşi, dragostea lui nemărginită pentru mine a fost cea care m-a învăluit şi m-a ajutat să revin la cel de dinainte.

Am descoperit un gând care merita împărţit cu el. *Ţi se vindecă zgârieturile?*

Greu.

Mi-am dus mâna la pielea de pe burtă. Era plină de noroi şi rănile i se infectaseră. Corpul său era rece, dar zgârieturile umflate ardeau. Făcuseră puroi. Cutia cu alifie a Lordului Auriu era tot în desaga mea. M-am dus după ea şi, spre marea mea surprindere, Ochi Întunecaţi m-a lăsat să-l ung pe crestăturile lungi şi umflate. Ştiam că mierea absoarbe. Ar putea absorbi şi fierbinţeala rănilor. Am ridicat ochii, conştient dintr-odată că bufonul stătea lângă noi. A îngenuncheat, a prins capul lupului cu amândouă mâinile, ca într-o binecuvântare şi, privindu-l în ochi, i-a spus:

— Sunt atât de uşurat că te revăd, vechiul meu prieten.

Glasul îi tremura a plâns. O umbră de precauţie i se strecură în el când mă întrebă.

— Când ai terminat cu alifia, pot s-o ung şi pe Laurel pe umăr cu ea?

— Bineînţeles, i-am răspuns încet.

L-am mai uns puţin pe Ochi Întunecaţi, apoi i-am dat cutia bufonului. Când se aplecă s-o ia, îmi şopti.

— N-am fost atât de speriat în viaţa mea. Şi nu puteam face absolut nimic. Cred că numai el te-ar fi putut aduce înapoi.

Ridicându-se, mă atinse uşor pe obraz. N-am ştiut pe cine voia să liniştească, pe el însuşi sau pe mine. Am simţit umbra iute a nenorocirii în preajma noastră. Nu luase sfârşit, doar o amânasem.

Cu un oftat, Ochi Întunecaţi s-a întins deodată lângă mine, cu capul pe piciorul meu. Se uita pierdut la gura peşterii. *Ba da, s-a terminat. Te opresc eu, Preschimbătorule.*

Trebuie să-l găsesc pe prinţ. Prizonierul ştie unde este. Nu am altă şansă.

Eu sunt şansa ta. Te rog să crezi în mine. O să-l descopăr pe prinţ pentru tine.

Mă îndoiesc că furtuna a mai lăsat vreo urmă după care să te iei.

Ai încredere în mine. O să-l găsesc. Îţi promit. Dar nu face asta.

Ochi Întunecaţi, nu-l pot lăsa în viaţă. Ştie prea multe.

Lupul mi-a ignorat gândul ori s-a făcut că nu-l aude. În schimb, m-a implorat: *înainte de a-l ucide, gândeşte-te ce iei de la el. Adu-ţi aminte ce înseamnă să fii în viaţă.*

N-am apucat să-i răspund, fiindcă m-a prins în capcana simţurilor lui şi m-a atras în ceea ce însemna pentru el „acum”. FitzChivalry Farseer şi toate preocupările lui au fost izgonite. Am stat şi ne-am uitat lung afară, la gura peşterii. Furtuna trezise toate mirosurile de pe dealuri, iar el mi le tălmăcea. Ploaia răpăia într-una, înăbuşind toate celelalte sunete. Lângă noi, focul amorţea. Am văzut, într-un colţ îndepărtat al minţii, că bufonul îl aţâţa cu bucăţi de vreascuri, dar economisind provizia pentru lunga noapte care avea să vină. Am simţit mirosul fumului, al cailor, al celorlalţi oameni…

Intenţia lupului era să mă transforme din nou, dintr-un bărbat cu griji omeneşti, într-un lup. I-a reuşit mai bine decât plănuise. Poate că era mai obosit decât îşi închipuia sau poate că ploaia ne legăna pe amândoi, ca pe doi căţeluşi, într-o apropiere care nu cunoştea limite. Am alunecat în el, în mintea şi în spiritul lui, apoi în corpul său.

Încetul cu încetul, am devenit conştient de învelişul lui de carne. Îşi consumase toate rezervele. Sfârşeala anula orice altă senzaţie. Se micşora, asemenea focului, absorbind sprijinul, făcându-se, totuşi, din ce în ce mai mic.

Viaţa e o balanţă. Avem tendinţa să uităm lucrul acesta, pe măsură ce trecem, nepăsători, de la o zi la alta. Mâncăm, bem, dormim şi presupunem întotdeauna că ne vom scula a doua zi, că mâncarea şi odihna ne vor fi întotdeauna suficiente. Ne aşteptăm ca rănile să ni se vindece, iar durerea să scadă în timp. Chiar atunci când ne confruntăm cu răni care se vindecă mai încet, cu o durere care se potoleşte ziua,

numai ca să se întoarcă, şi mai intensă, noaptea, chiar atunci când ne trezim din somn neodihniţi, tot ne aşteptăm ca, a doua zi, toate să revină la normal, pentru ca noi să mergem mai departe. La un moment dat însă balanţa aceasta perfectă se înclină şi, în ciuda eforturilor noastre disperate, alunecăm, încetul cu încetul, afară din corpul nostru care se luptă, care ţine cu ghearele de ceea ce a fost cândva.

Stăteam cu ochii deschişi la întunericul din faţa noastră. Dintr-odată, a părut că lupul răsuflă mai prelung decât trage aerul în piept. Ca o corabie care se duce la fund, zi de zi se scufunda şi el, tot mai adânc, în obişnuinţa durerii şi a pierderii vitalităţii.

Acum dormea adânc, uitând de toată oboseala, cu capul său lat proptit pe piciorul meu. Am inspirat cât am putut de uşor, apoi i-am pus încet mâna pe frunte.

În copilărie, fusesem o sursă de putere pentru Verity. Îşi punea mâna pe umărul meu şi, cu ajutorul Meşteşugului, îşi trăgea de la mine puterea de care avea nevoie disperată ca să înfrunte Corăbiile Roşii. Mi-am adus aminte de ziua aceea de pe malul râului şi la ce-i făcusem atunci lupului. Intrasem în mintea lui cu Harul, dar îl vindecasem cu Meşteşugul. Ştiusem de ceva vreme că cele două magii se puteau îmbina. Chiar mă temusem că Meşteşugul meu trebuia să se amestece întotdeauna cu Harul. Acum, teama aceea se transforma în speranţa că le-aş putea întrebuinţa pe amândouă pentru lupul meu. Pentru că, aşa cum puteai împrumuta de la alţii putere pentru Meşteşugul tău, tot aşa puteai să dai altora din forţele tale.

Am închis ochii şi mi-am liniştit respiraţia. Lupul îşi coborâse barierele, iar eu îmi alungasem grijile pentru neamul Farseer. Doar Ochi Întunecaţi mai conta. M-am deschis către el şi mi-am revărsat în el energia, vitalitatea şi zilele existenţei mele. Era ca o răsuflare prelungă, o plutire a vieţii scurse din corpul meu într-al său. Eram ameţit, dar, îl simţeam prinzând putere, ca un fitil îmbibat în ulei. I-am trimis un nou suflu de viaţă, percepând cum se strecoară în mine oboseala. Nu avea importanţă. Ceea ce îi dădusem îl întărise, dar nu-l vindecase; îi trebuia mai multă forţă de la mine. Eu puteam să mănânc, să dorm şi să-mi recapăt vigoarea mai târziu. Acum, el avea

mai multă nevoie de ea.

În clipa aceea, conştiinţa lui ţâşni ca o văpaie şi, *nu!* Mă respinse, smucindu-şi trupul de lângă al meu. Se despărţi de mine, ridicând ziduri care aproape că mă izolară complet. Apoi gândurile îi explodară în mintea mea. *Dacă mai încerci vreodată aşa ceva, te voi părăsi. De tot şi pentru totdeauna. Nu-mi vei mai vedea trupul, nu-mi vei mai atinge gândurile şi nici mirosul meu nu-l vei mai simţi în jur. Mă înţelegi?*

M-am simţit ca un căţeluş, scuturat bine şi azvârlit cât colo. Severitatea refuzului mă lăsă buimac. Lumea se învârtea cu mine.

— De ce? am întrebat speriat.

De ce? Păru şocat că-l şi întreb.

În momentul acela, am auzit paşi furişaţi zgâriind nisipul. M-am întors şi l-am văzut pe prizonier ţâşnind afară din peşteră. Am sărit în picioare şi m-am năpustit după el. Din cauza beznei şi a ploii, ne-am ciocnit şi ne-am rostogolit pe panta pietroasă din faţa cavernei. A ţipat o dată când am căzut. L-am prins bine şi nu i-am dat drumul decât atunci când ne-am oprit în tufele şi grohotişul de la baza dealului. Învineţiţi şi zguduiţi, am rămas amândoi gâfâind, printre pietrele care săreau pe lângă noi. Cuţitul meu ajunsese sub mine, mânerul intrându-mi în şold. L-am apucat pe arcaş de gât.

— Ar trebui să te omor pe loc, i-am spus furios. De sus, din beznă, am auzit glasurile întrebătoare ale celorlalţi. Linişte! am răcnit la ei şi i-am făcut să tacă. Scoală-te, i-am poruncit prizonierului cu asprime.

— Nu pot.

Îi tremura vocea.

— Scoală-te! M-am ridicat clătinându-mă, fără să-i dau drumul, apoi l-am forţat să stea în picioare. Mişcă! Sus, pe deal, înapoi în peşteră. Dacă mai încerci o dată să fugi, te bat de te las lat.

M-a crezut. Adevărul era că efortul depus pentru Ochi Întunecaţi mă epuizase. De-abia am putut ţine pasul cu el cât am urcat panta lucioasă din cauza ploii. Înaintam greoi şi alunecând într-una, iar durerea de cap provocată de Meşteşug îmi desena fulgere în spatele pleoapelor. Ne-am umplut amândoi de noroi înainte de-a ajunge în peşteră. Odată intraţi

în ea, am ignorat expresia agitată a Lordului Auriu şi întrebările lui Laurel, ocupat fiind să prind zdravăn la spate mâinile prizonierului şi să-i leg şi gleznele. L-am tratat foarte brutal, îndârjit de durerea care-mi pulsa în cap. Simţeam ochii bufonului şi-ai vânătorului asupra mea. Mă enervau şi mă făceau să mă simt ruşinat în aceeaşi măsură. „Somn uşor”, i-am şuierat prizonierului la ureche, când am terminat cu el. M-am îndepărtat de el câţiva paşi şi mi-am scos cuţitul din teacă. Laurel a rămas cu răsuflarea întretăiată, iar ostaticul scoase brusc un suspin. Dar eu n-am făcut decât să mă duc la firicelul de apă, ca să curăţ mânerul şi teaca de noroi. M-am spălat şi pe mâini, apoi mi-am dat pe faţă cu apă rece. Îmi răsucisem spatele când mă luptasem cu arcaşul. Ochi Întunecaţi scoase un mic geamăt, îngrijorat de ea. Am strâns din dinţi şi-am încercat să ridic un zid ca să-l feresc de durerea mea. Când m-am ridicat în picioare, prizonierul mi-a vorbit.

— Ţi-ai trădat propriul neam.

Teama de moarte îi dădea un curaj nefiresc. Arunca în mine cu vorbe, însă eu nici nu mă uitam la el. Mă acuza cu glas piţigăiat:

— Cât ai primit ca să ne trădezi? Ce răsplată primiţi, tu şi lupul tău, dacă îl aduceţi înapoi pe prinţ? Au luat ostatici? O mamă? Pe sora ta? Au jurat că, dacă vei face asta, o să te lase în viaţă pe tine şi familia ta? Te-au minţit, să ştii. Întotdeauna mint. Vorbea tot mai curajos. Sângele Străvechi vânează Sângele Străvechi. Şi pentru ce? Pentru ca membrii dinastiei Farseer să nege că prin venele lor curge sângele Prinţului Pestriţ? Sau lucrezi pentru cei ce-o urăsc pe regină şi pe fiul ei? Îl vei duce înapoi ca să-l denunţi că are Sânge Străvechi, iar neamul Farseer să fie doborât de cei care-şi închipuie că ar putea conduce mai bine decât el?

Ar fi trebuit să mă concentrez pe ceea ce spunea despre Farseer. În loc de asta, am auzit numai când m-a denunţat pe mine. Vorbea foarte sigur pe el. Ştia adevărul. Am încercat să-i infirm spusele.

— Acuzaţiile tale nebuneşti n-au nicio însemnătate. Am jurat credinţă neamului Farseer. O slujesc pe regina mea, am ripostat, deşi ştiam că era o prostie să muşc momeala pe care mi-o aruncase, atrăgându-mă în discuţie. Îl voi salva pe prinţ,

indiferent cine sunt cei care l-au luat şi ce părere au despre mine…

— Îl vei salva? Ha! Vrei să spui că-l vei duce înapoi la sclavie. Îşi îndreptase căutătura cruntă spre Laurel, vrând parcă s-o convingă pe ea. Băiatul cu pisica merge cu noi către un loc sigur, nu ca prizonier, ci ca unul care se întoarce acasă, la familia sa. Mai bine pestriţ liber decât prinţ în cuşcă. Aşa că îl trădezi de două ori, pentru că e nu numai un Farseer pe care ai jurat să-l slujeşti, ci şi o rudă de-a ta cu Sânge Străvechi. Vrei să-l târăşti înapoi ca să fie spânzurat, spintecat în patru şi ars, ca atâţia alţii dintre noi? Ca fratele meu, acum două seri? Se înecă de emoţie. Arno avea numai şaptesprezece ani. Nici măcar nu avea Har. Dar era rudă cu Sângele Străvechi şi a ales să rămână de partea noastră, chiar să-şi sacrifice viaţa pentru noi. S-a declarat pestriţ şi-a venit cu noi. Pentru că ştia că e de-al nostru, chiar dacă nu era înzestrat cu magia noastră. Îşi mută din nou privirea spre mine. Şi, totuşi, iată că tu, sânge din Sânge Străvechi, asemenea mie, şi tovarăşul tău de Har, lupul de lângă tine, ne vânaţi ca să ne omorâţi. Crezi că nu-mi dau seama când vorbeşti cu el?

L-am sfredelit din priviri. Analizam deja, în capul meu chinuit de durere, ceea ce tocmai îmi făcuse. Trădându-mă în faţa lui Laurel, nu numai că mă pusese în pericol, dar mă îndepărtase încă o dată de Buckkeep. Acum nu mă mai puteam întoarce acolo. Nu câtă vreme Laurel ştia ce eram. Groaza îi gonise toată culoarea din obraji. Arăta ca şi când se lupta cu greaţa. Am văzut cum se schimbă la faţă când mă uit la ea, cum îşi schimbă părerea despre mine. Pe chipul bufonului nu se citea nimic. Dădea impresia că se luptă să ascundă atât de multe sentimente, încât nu mai putea exprima nimic. Oare înţelesese deja ce trebuia să fac? Parcă se răspândea o otravă printre noi. Ştiau că am Har. Acum trebuia să-l omor nu doar pe arcaş, ci şi pe Laurel. Altfel, aş fi fost pentru totdeauna în primejdie.

Totuşi, dacă-i ucideam, distrugeam tot ceea ce împărtăşeam cu bufonul. Concluzia asasinului a fost că trebuie să-l omor şi pe el, ca să nu se uite niciodată la mine cu ochii în care s-ar fi întipărit moartea celorlalţi doi.

Atunci ai putea să mă omori pe mine, şi pe urmă pe tine, şi

nu va afla nimeni, niciodată, ceea ce a fost între noi. Ar rămâne secretul nostru ruşinos, pe care l-am duce cu noi în mormânt. Omoară-ne pe toţi, în loc să recunoşti ce suntem faţă de oricine.

Direct şi rece, ca un deget acuzator, gândul m-a străpuns, împărţindu-mă în două, între cele două opţiuni care mă chinuiau de când îl prinsesem pe arcaş… nu, de când îmi dădusem seama că, în virtutea jurământului meu de Farseer, trebuia să acţionez împotriva Sângelui Străvechi şi a dorinţelor prinţului.

— *Eşti* înzestrat cu Har? mă întrebă încet Laurel.

Vorbise încet, însă întrebarea îmi răsună în urechi.

Ceilalţi nu-şi luaseră ochii de la mine. Mi-am pregătit minciuna, dar n-am fost capabil s-o rostesc. A-i da glas ar fi însemnat să-mi neg lupul. Eram înstrăinat de Sângele Străvechi, dar tot exista între noi o legătură de rudenie, mai profundă decât sentimentele sau de devotamentul câştigat. Poate că nu trăiam ca unul cu Sânge Străvechi, însă ameninţarea care plutea deasupra capetelor lor plutea şi asupra mea.

Totuşi, eu jurasem credinţă neamului Farseer, al cărui sânge îmi curgea, şi el, prin vene.

Ce să fac?

Ce trebuie. Fii ceea ce eşti, Farseer şi Sânge Străvechi deopotrivă. Chiar dacă ne ucid, moartea va fi mai uşoară decât negarea nesfârşită. Aş prefera să mor sincer faţă de noi înşine.

Parcă mi s-a luat o piatră de pe inimă.

Durerea provocată de Meşteşug m-a mai lăsat, ca şi cum, luând o hotărâre, mă eliberasem de o povară. Am reuşit să vorbesc.

— Da, sunt înzestrat cu Har, am recunoscut liniştit şi sobru. Şi am jurat credinţă neamului Farseer. O slujesc pe regina mea. Şi pe prinţul meu, deşi el poate că nu-şi dă seama încă. Voi face tot ce trebuie ca să-mi respect jurământul faţă de ei. L-am pironit pe prizonier cu ochi de lup şi i-am spus lucrurile pe care le ştiam amândoi: Cei cu Sânge Străvechi nu l-au luat pe prinţ din devotament sau din dragoste pentru el. Nu caută să-l „elibereze”. L-au luat ca să-l determine să devină unul de-ai

lor. Apoi se vor folosi de el. Se vor dovedi la fel de nemiloşi cu el ca atunci când l-au luat. Dar eu nu voi permite să i se întâmple aşa ceva. Orice va trebui să fac pentru a mă asigura că va scăpa de o asemenea nenorocire voi face. Voi afla unde l-au dus şi îl voi aduce acasă. Indiferent cum voi plăti pentru asta.

Arcaşul se albi la faţă.

— Sunt un pestriţ, recunoscu. Ştii ce înseamnă lucrul acesta? Înseamnă că refuz să-mi fie ruşine de Sângele meu Străvechi. Că mi-l voi recunoaşte deschis şi-mi voi susţine dreptul de a-mi folosi magia. Şi nu-mi voi trăda neamul. Chiar dacă asta înseamnă să dau ochii cu moartea.

Oare rostise cuvintele acelea numai ca să demonstreze că era la fel de neclintit ca mine? Atunci greşea. Evident, îmi luase spusele drept o ameninţare. Greşea încă o dată... dar nu-mi păsa. Nu m-am obosit să-l lămuresc. O noapte petrecută în teamă n-avea să-l omoare, iar spre dimineaţă, probabil avea să fie gata să-mi spună unde-l duceau pe prinţ. Dacă nu, atunci lupul meu şi cu mine aveam să-l găsim singuri.

— Ţine-ţi gura, i-am zis. Dormi, cât mai poţi.

Le-am aruncat o privire celorlalţi, care urmăreau schimbul nostru de cuvinte. Laurel se holba la mine cu ură, nevenindu-i să creadă. Ridurile de pe faţa bufonului îl îmbătrâneau. Avea gura mică şi nemişcată, păstrând o linişte acuzatoare. N-am pus-o la inimă.

— Ar trebui să dormim cu toţii, cât mai putem, i-am sfătuit.

Deodată, un val de oboseală a coborât asupra mea. Ochi Întunecaţi venise şi se aşezase lângă mine. S-a proptit de mine, iar durerea din oasele lui a devenit, imediat, şi a mea. M-am aşezat, aşa plin de noroi şi ud cum eram, pe nisipul de pe podeaua peşterii. Îmi era frig, dar în noaptea aceea era de aşteptat să fie frig. Iar fratele meu îmi stătea alături şi împărtăşeam cu el căldura dintre noi. M-am întins, l-am cuprins cu braţul şi-am oftat. Aveam de gând să mă odihnesc numai puţin înainte de a face primul de pază, dar în clipa aceea lupul m-a absorbit şi m-a învelit cu somnul său.

Capitolul XXI

DUTIFUL

În Chacky, trăia odată o bătrână neîntrecută la ţesut. Ţesea într-o zi cât alţii într-o săptămână şi numai minunăţii ieşeau din mâna ei. Cusăturile ei nu se desfăceau niciodată, iar firele pe care le torcea pentru tapiseriile cele mai frumoase erau atât de rezistente, încât nu puteau fi rupte cu dinţii, ci doar tăiate cu lama. Locuia singură şi retrasă şi, cu toate că primea bani grămadă pentru munca ei, ducea un trai modest. Când nu a venit la piaţă a doua săptămână la rând, o cucoană căreia îi promisese o mantie s-a dus la coliba ei, să vadă dacă nu cumva ţesătoarea păţise ceva. Şi a găsit-o pe bătrână stând la războiul ei, cu capul plecat deasupra mantiei, dar cu mâinile înţepenite. Nu s-a mişcat când i-a ciocănit cucoana la uşă. Aşa că slujitorul doamnei a intrat şi-a bătut-o pe umăr, fiindcă mai mult ca sigur că adormise. Însă, când a atins-o, bătrâna a căzut pe spate, încremenită în moarte, şi s-a prăbuşit la picioarele lui. Iar din pieptul ei a sărit un păianjen gras, mare cât pumnul de om, şi-a luat-o la fugă pe război, trăgând după el un fir gros de bătătură. Şi-aşa a aflat lumea cum de fusese bătrâna atât de iscusită la ţesut. I-au tăiat corpul în patru şi i-au dat foc, iar odată cu ea au ars nu numai hainele ţesute de ea, ci şi coliba şi războiul său.

Badgerlock, *Legendele Sângelui Străvechi*

M-am trezit înainte de-a se crăpa de ziuă, cu senzaţia teribilă că îmi scăpa ceva. Am stat un timp nemişcat, pe întuneric, chibzuind la motivul neliniştii mele. Somnoros, am încercat să-mi amintesc ce anume mă trezise. Mi-am pus mintea la treabă, silind-o să rupă vălul de ceaţă al durerii de cap. Mi-au revenit în memorie fragmente încâlcite dintr-un coşmar. Mă răscoleau; devenisem pisică. Trăisem parcă cea mai urâtă legendă despre Har, una în care omul se lăsase dominat de animalul său încetul cu încetul, până când, într-o dimineaţă, se trezise capabil să-şi schimbe forma, condamnat să îmbrace trup de animal şi ajungând victima veşnică a celor mai scârboase impulsuri ale tovarăşului său. În visul meu, fusesem pisică, dar cu trup de om. Totuşi, existase undeva şi o femeie

care, asemenea mie, conştientiza prezenţa pisicii, însă cele două se împleteau atât de strâns, încât nu-mi dădeam seama când se termina una şi începea cealaltă. Foarte tulburător. Trăisem coşmarul cu intensitate, mă prinsese în ghearele lui şi mă ţinuse prizonier în el. Totuşi, o parte din mine auzise… ce anume? Şoapte? Zgomote vagi de hamuri, scrâşnet de bocanci şi de copite pe nisip?

M-am ridicat în capul oaselor şi-am străpuns întunericul cu privirea. Din foc rămăseseră doar tăciunii arzând mocnit. N-am văzut, însă, dintr-odată, am ştiut cu certitudine că prizonierul meu scăpase. Reuşise cumva să-şi desfacă legăturile, iar acum fugea la ai lui, să-i prevină. Am scuturat din cap, ca să-mi limpezesc mintea. Probabil că-mi luase şi afurisita de iapă. Negruţa era singurul dintre animalele noastre în stare să se lase furată fără să scoată un sunet. Mi-am regăsit vocea.

— Lord Auriu! Trezeşte-te. Prizonierul a evadat.

L-am auzit ridicându-se în şezut pe sub pături, la un braţ distanţă de mine. Bâjbâi prin beznă, apoi aruncă o mână de surcele în foc. Tăciunii scânteiară şi o flăcăruie prinse curaj. Lumină scurt, destul cât să văd ceva şi să rămân buimac. Nu dispăruse doar prizonierul nostru, ci şi Laurel şi Bulgăr.

— S-a dus după el, am presupus, prosteşte.

— Au plecat împreună, veni bufonul cu un scenariu mai apropiat de realitate.

Rămas singur cu mine, renunţă complet la vocea şi la postura de lord. La lumina zgârcită a flăcării, stătea în şezut pe pătură, cu genunchii sub bărbie, îmbrăţişându-şi picioarele şi dojenindu-se. Clătina din cap la propria lui prostie.

— Când ai adormit, a insistat să stea ea prima de pază. A promis să mă trezească atunci când îmi venea rândul. Dacă n-aş fi fost atât de preocupat de purtarea ta, mi-aş fi dat seama, poate, cât de ciudată era a ei. Expresia lui rănită era mai degrabă o autoacuzare. L-a eliberat pe prizonier şi-au plecat împreună, fără să scoată un zgomot. Atât de încet, încât nici Ochi Întunecaţi nu i-a auzit.

Vorbise pe un ton mai degrabă întrebător, ghicit din cuvintele rostite de el, dacă nu cumva din vocea lui.

— Lupul nu se simte bine, i-am spus, renunţând la orice altă explicaţie.

Oare Ochi Întunecaţi mă ţinuse adormit intenţionat, lăsându-i să plece? Încă dormea buştean lângă mine, căzut în somnul profund al oboselii şi-al bolii.

— De ce să fi plecat şi ea cu el?

Liniştea ţinu prea mult. Până la urmă, fără chef, bufonul presupuse.

— Poate s-a gândit că-l vei omorî şi n-a vrut să fie părtaşă la o crimă.

— Nu l-aş fi omorât, am replicat nervos.

— Nu? Bine că măcar unul din noi e sigur de asta. Pentru că, sincer, şi eu m-am temut de acelaşi lucru ca şi Laurel. Miji ochii la mine prin semiîntuneric, adresându-mi-se cu o francheţe dezarmantă: M-ai speriat azi-noapte, Fitz. Nu. M-ai înspăimântat. Am fost gata să mă îndoiesc că te cunosc cu adevărat.

Nu voiam să discut despre asta.

— Crezi că s-a eliberat singur şi pe urmă a silit-o pe Laurel să-l însoţească?

Bufonul tăcu o vreme, apoi acceptă să schimbăm subiectul.

— E posibil, dar foarte puţin. Laurel e… foarte descurcăreaţă. Ar fi găsit o cale să facă zgomot. Şi nu-mi închipui de ce ar fi vrut el să plece cu ea. Se încruntă. Crezi că se priveau ciudat? Ca şi când ar fi împărtăşit un secret?

Văzuse bufonul ceva ce mie îmi scăpase? Am încercat să mă gândesc la asta, însă am renunţat, fiindcă mi se părea un efort inutil. Cu părere de rău, mi-am dat pătura la o parte. Am vorbit încet, pentru că nu voiam să-l trezesc pe lup.

— Trebuie să plecăm după ei. Acum.

Hainele ude şi pline de noroi de cu o seară înainte mi se lipeau ţepene de corp. Măcar nu mai trebuia să pierd vremea cu îmbrăcatul. Mi-am legat centura sabiei mai strâns decât înainte. Apoi am înţepenit, cu ochii la pătură.

— Eu te-am acoperit, recunoscu încet bufonul. Lasă-l pe Ochi Întunecaţi să doarmă, cel puţin pană mijeşte de ziuă. Vom avea nevoie de lumină ca să le luăm urma. Tăcu, apoi reveni cu o întrebare: Zici că ar trebui să-i urmărim pentru că… de ce? Crezi că prizonierul se îndreaptă spre locul în care a plecat prinţul? Crezi că o va duce pe Laurel acolo cu el?

Mi-am muşcat un colţ de unghie ruptă.

— Nu ştiu ce să cred, am recunoscut.

Un timp, am cugetat amândoi în tăcere şi-n întuneric. Am inspirat adânc înainte de-a rosti:

— Trebuie să mergem după prinţ. Nimic nu trebuie să ne distragă de la misiunea noastră. Ar fi bine să ne reluăm drumul de acolo de unde i-am găsit ieri urma şi să încercăm să i-o redescoperim, dacă ploaia ne-a mai lăsat ceva de descoperit. Aceea e singura cărare care ştim sigur că ne va conduce la Dutiful. Dacă nu se va dovedi cea bună, atunci ne vom întoarce şi-i vom urmări pe Laurel şi pe pestriţ, sperând că vom ajunge la prinţ pe drumul acela.

— De acord, veni aprobarea calmă a bufonului.

O senzaţie ciudată de vinovăţie mă cuprinse, pentru că mă simţeam uşurat. Uşurat nu numai fiindcă bufonul îmi încuviinţase planul, ori fiindcă pestriţul fusese îndepărtat de mine, ci fiindcă, Laurel şi prizonierul nefiind cu noi, puteam renunţa la roluri şi redeveni noi înşine.

— Mi-a fost dor de tine, i-am spus, ştiind că mă va înţelege.

— Şi mie.

Îmi vorbise din altă direcţie. Se ridicase în picioare şi se plimba prin semiîntuneric fără zgomot, graţios ca o felină. Imediat mi-a revenit în memorie coşmarul meu. Mi-am adus aminte frânturi din el.

— Cred că prinţul e în primejdie, am recunoscut.

— Şi cum ai ajuns la concluzia asta?

— Un alt fel de primejdie decât cea la care m-am aşteptat. Am bănuit că cei cu Har l-au ademenit, îndepărtându-l de Kettricken şi de curte, că l-au mituit cu pisica aceea care să-i fie tovarăşă de Har, special ca să-l convingă să devină unul de-ai lor. Dar azi-noapte am avut un vis şi… A fost un vis urât, bufonule. Prinţul nu mai era el însuşi, pisica avea o influenţă atât de mare asupra legăturii lor prin Har, încât el nici măcar nu-şi mai amintea cine sau ce era.

— E posibil să fi fost adevărat?

— Aş vrea şi eu să ştiu sigur. A fost un vis atât de straniu! Când era pisica lui, când nu era. Exista şi o femeie, însă n-o vedeam. Când eram prinţul, o iubeam. Iubeam şi felina. Cred că şi pisica mă iubea, dar e greu de spus. Femeia stătea aproape… între noi.

— Când erai prinţul.

Mi-am dat seama că nici măcar nu ştia cum să-şi formuleze întrebarea.

Gura peşterii se luminase puţin. Lupul continua să doarmă. Am căutat o explicaţie:

— Câteodată, noaptea… nu-i tocmai Meşteşugul. Nici Harul, de sine stătător. Cred că, până şi în magia mea, sunt un bastard, o încrucişare a două spiţe, bufonule. Poate de aceea mă doare atât de tare capul după Meşteşug. Poate că nu am învăţat niciodată să-l folosesc cum se cuvine. Poate că Galen a avut dreptate în legătură cu mine tot timpul…

— Când erai prinţul, îmi reaminti bufonul pe un ton ferm.

— În vise, devin prinţul. Câteodată, îmi amintesc cine sunt cu adevărat. Altă dată, pur şi simplu mă transform în el, ştiu unde e şi ce face. Îi împărtăşesc gândurile, dar el nu e conştient de prezenţa mea şi nici nu-i pot vorbi. Sau pot, cine ştie, nici măcar n-am încercat. În vise, nu-mi trece prin cap să încerc. Pur şi simplu devin el şi merg mai departe.

Bufonul scoase un sunet slab, ca atunci când răsufli preocupat. Se iviră zorii, aşa cum se ivesc la schimbarea anotimpurilor, când întunericul se colorează în gri-sidefiu într-o clipă. Iar atunci am simţit că vara se sfârşise, că furtuna din noaptea trecută o înecase şi-o luase apa, că ne pândeau, neîndoielnic, zilele toamnei. Mirosea a frunze gata să cadă, a plante care-şi părăsesc verdeaţa şi se retrag în rădăcini, chiar şi a seminţe purtate de vânt şi căutând cu disperare un loc în care să se aşeze şi să se ascundă, ca să nu le găsească gerul iernii.

Am întors privirea de la gura peşterii şi l-am văzut pe bufon gata îmbrăcat, cu haine curate, terminând de împachetat.

— Nu ne-au mai rămas decât puţină pâine şi un măr, îmi spuse. Şi nu cred că lui Ochi Întunecaţi îi plac merele.

Îmi aruncă pâinea pentru lup. Când lumina zilei îl mângâie pe faţă, Ochi Întunecaţi se trezi. Grijuliu, nu se gândi la nimic când se ridică în patru labe, se întinse şi se duse să bea apă din balta formată în fundul peşterii. La întoarcere, se trânti lângă mine şi acceptă pâinea pe care i-am dat-o ruptă în bucăţi.

De câtă vreme au plecat? l-am întrebat.

Ştii că i-am lăsat să plece. De ce mă mai întrebi?

O vreme, n-am mai spus nimic. *Mă răzgândisem. Nu ţi-ai dat seama? Hotărâsem să nu-i fac niciun rău, cu atât mai puţin să-l omor.*

Preschimbătorule. Azi-noapte, ne-ai condus pe amândoi prea aproape de un loc foarte periculos. Niciunul dintre noi n-a ştiut cu adevărat ce aveai să faci. Am preferat să-i las să plece, decât să aflu. Am greşit?

Nu ştiam. Tocmai asta mă speria, că nu ştiam. Nu voiam să-i cer să mă ajute să descopăr urma lui Laurel şi-a arcaşului. În schimb, l-am întrebat: *Crezi că putem lua urma prinţului?*

Ţi-am promis, nu? Hai să facem pur şi simplu ce trebuie făcut şi pe urmă să mergem acasă.

L-am încuviinţat cu o înclinare a capului. Îmi convenea planul lui.

Bufonul se juca aruncând şi prinzând mărul cu o mână. Când Ochi Întunecaţi termină de mâncat, încetă joaca, îl prinse cu amândouă mâinile şi-l răsuci brusc. Fructul se rupse în două. Bufonul îmi aruncă mie o jumătate. Am prins-o şi-am clătinat din cap zâmbind.

— De câte ori cred că-ţi cunosc toate trucurile…

— … descoperi că te înşeli.

Îşi mâncă repede jumătatea, dându-i Maltei cotorul. I-am dat şi eu cotorul meu Negruţei. Caii flămânzi nu se bucurau că începea o nouă zi. Le-am netezit cât de cât părul neţesălat înainte de a-i înşeua şi-am legat desagii pe Negruţa. După aceea, am scos caii din peşteră şi-am pornit în jos prin râpa pietroasă, acum plină de noroi alunecos. Lupul şontâcăia în urma noastră.

Aşa cum se întâmplă deseori după o furtună puternică, cerul era albastru şi senin. Miresmele zilei se iviseră odată cu soarele care încălzea pământul jilav. Păsările ciripeau. Deasupra noastră, un stol de raţe zbura spre sud, în lumina dimineţii. La baza dealului, am încălecat. *Poţi să te ţii după noi?* l-am întrebat, îngrijorat, pe Ochi Întunecaţi.

Ai faci bine să speri că pot. Fără mine, n-ai nicio şansă să-l găseşti pe prinţ.

Un singur şir de urme ducea înapoi pe drumul pe care veniserăm. Urme adânci. Fugarii urcaseră amândoi pe Bulgăr

şi înaintau cât de repede îi putea duce bidiviul. Dar unde mergeau şi de ce? Am renunţat să mă mai gândesc la Laurel şi la pestriţ. Prinţul era cel pe care îl căutam.

Urmele potcoavelor lui Bulgăr duceau la locul unde fuseserăm atacaţi cu o zi înainte. Am remarcat, în trecere, că pestriţul îşi recuperase arcul. După aceea, o luaseră înapoi spre drum. Potcoavele lui Bulgăr intraseră adânc în solul umed. Aşadar, cei doi plecaseră mai departe tot împreună.

Dar nu numai ei lăsaseră urme sub copacul unde aruncasem arcul. Încă doi cai veniseră şi plecaseră de acolo de când plouase. Urmele lor se întretăiau cu cele ale lui Bulgăr. M-am încruntat. Nu aparţineau sătenilor urmăritori. Nu ajunseseră atât de departe; cel puţin, nu încă. M-am decis să sper că prietenii lor morţi şi ploaia îi întorseseră din drum. Urmele proaspete veneau dinspre nord-vest şi se întorceau în aceeaşi direcţie. Am cugetat puţin, apoi am înţeles ce se întâmplase.

— Bineînţeles. Arcaşul nu avea cal. Pestriţii au trimis pe cineva să le recupereze pândarul. Am zâmbit amar. Măcar au lăsat urme proaspete, ca să le putem urmări.

M-am uitat la bufon, însă expresia lui nu se schimbase. Nu-mi împărtăşea buna dispoziţie.

— Ce s-a întâmplat?

Zâmbi silit.

— Mi-am imaginat cum ne-am fi simţit acum dacă l-ai fi omorât în bătaie pe băiatul acela azi-noapte, ca să afli destinaţia prinţului.

Nu voiam să mă gândesc la asta. Nu i-am spus nimic, ci m-am concentrat pe urmele de pe sol. Ochi Întunecaţi şi cu mine eram în faţă, iar bufonul venea în spatele nostru. Caii erau flămânzi, mai ales Negruţa, care se şi agita din cauza asta. Ciupea frunze de salcie cu vene gălbui şi smocuri de iarbă uscată de câte ori prindea ocazia. Dacă mi-aş fi putut astâmpăra foamea în felul acela, aş fi înşfăcat şi eu o mână de frunze.

Pe măsură ce înaintam, constatam graba cu care se întorsese călăreţul ca să-şi avertizeze tovarăşii că pândarul lor fusese luat prizonier. Urmele lui se zăreau acum pe drumurile cele mai evidente – cărarea cea mai uşoară care urca un deal, poteca fără obstacole care străbătea o limbă de pădure. Ziua

mai avea mult până să se termine când am descoperit rămăşiţele unei tabere într-un crâng de stejari.

— Trebuie să-i fi făcut ciuciulete ploaia de azi-noapte, presupuse bufonul, iar eu am încuviinţat.

Buştenii fuseseră stinşi de ploaia torenţială şi nu se mai aprinseseră. Pe solul îmbibat se întipărise modelul unei pături ţesute; cine dormise acolo fusese ud leoarcă. Solul era înţesat de urme. Îi aşteptaseră şi alţi pestriţi acolo? Cele care plecau se întretăiau. N-avea rost să pierdem timpul încercând să vedem unde ducea fiecare.

— Dacă am fi mers mai departe ieri, după ce l-am prins pe arcaş, i-am fi ajuns din urmă aici, am spus, copleşit de regrete. Ar fi trebuit să-mi dau seama. L-au lăsat la pândă, ştiind că nu aveau să se îndepărteze prea mult. N-avea cal. Acum văd totul atât de limpede! Fir-ar să fie, bufonule, prinţul a fost la o aruncătură de băţ de noi ieri.

— Atunci probabil că la fel e şi azi. Am înaintat, Fitz. Soarta ţine cu noi. Astăzi călătorim fără poveri şi încă putem spera să-i luăm prin surprindere.

În timp ce studiam urmele, m-am încruntat.

— Nu văd niciun semn că Laurel şi arcaşul ar fi venit aici. A fost trimis un om să recupereze pândarul şi s-a întors singur, cu ştirea că dispăruse. Greu de spus ce-au înţeles tovarăşii lui din asta, dar e clar că au plecat în grabă, fără arcaş. Ar trebui să presupunem că acum sunt foarte precauţi. Am tras adânc aer în piept. Nu ne vor lăsa să-l luăm pe prinţ fără luptă. Mi-am muşcat buza, apoi am adăugat: Cel mai bine e să presupunem că ni se va împotrivi şi Dutiful. Chiar dacă n-o va face, tot nu ne va fi de prea mare ajutor. A fost atât de vag noaptea trecută…

Am scuturat din cap şi mi-am alungat frământările.

— Şi atunci care e planul nostru?

— Să-i luăm prin surprindere, dacă putem, să-i atacăm în forţă, să luăm ce-i de luat şi să ne retragem imediat. După aceea, să pornim spre Buckkeep cât mai repede, pentru că nu vom fi în siguranţă până nu ajungem acolo.

Bufonul îmi duse gândul mai departe decât am vrut eu.

— Negruţa e iute de picior şi rezistentă. Poate vei fi nevoit să ne laşi în urmă pe mine şi pe Malta, odată ce l-ai recuperat pe

prinţ. Să nu şovăi.

Şi pe mine.

Bufonul îşi aruncă ochii spre Ochi Întunecaţi, ca şi când l-ar fi auzit.

— Nu cred că pot s-o fac, am spus prudent.

Nu te teme. O să am eu grijă de el.

Mi s-a făcut inima cât un purice. Am ţinut numai pentru mine grija cea mai grea – *dar de tine cine va avea grijă?* Nu va fi nevoie, mi-am promis. N-aveam să-i las singuri pe niciunul dintre ei.

— Mi-e foame, anunţă bufonul, nu ca o plângere, ci ca o simplă constatare, dar aş fi vrut să n-o facă, pentru că unele lucruri sunt mai uşor de ignorat decât de recunoscut.

Am mers mai departe, pe o cărare care se vedea mult mai bine acum, pe pământul jilav. Pestriţii nu se mai gândiseră la arcaş, ci plecaseră fără el, aşa cum îl lăsaseră în urmă şi pe celălalt camarad al lor, atunci când fugiseră din sat. Neclintirea lor îmi arăta cât de valoros era prinţul pentru ei. Nu pregetau să lupte până la moarte, chiar să-l omoare pe prinţ, decât să ni-l cedeze nouă. Faptul că nu le cunoşteam motivele decât în foarte mică măsură mă obliga să fiu necruţător. Nici nu mă gândeam să încerc să le vorbesc mai întâi. Bănuiam că aveau să mă întâmpine la fel ca arcaşul, cu o zi înainte.

M-am gândit cu dor la vremurile când îl trimiteam pe Ochi Întunecaţi să facă pe cercetaşul înaintea noastră. Acum, când drumul era atât de clar, lupul gâfâia şi ne încetinea. Am ghicit momentul în care şi-a dat şi el seama de asta, pentru că s-a aşezat brusc la marginea cărării. Am oprit-o pe Negruţa. S-a oprit şi bufonul.

Frate?

Du-te fără mine. Vânătoarea e pentru cei iuţi şi rezistenţi.

Adică să merg mai departe fără ochii şi nasul meu?

Şi fără creierul tău, din păcate. Vezi-ţi de drum, frăţioare, şi ţine-ţi laudele pentru cine le crede. O pisică, poate. Se ridică şi, în ciuda ostenelii, din câţiva paşi se topi în tufişurile din jur, aparent fără niciun efort. Bufonul mă privi întrebător.

— Mergem fără el, i-am explicat încet.

Am întors capul, ca să nu-i văd tulburarea din ochi. I-am dat

pinteni Negruţei şi-am pornit din nou la drum, dar mai repede. Ne-am îndemnat caii să grăbească pasul şi-am întâlnit urme din ce în ce mai proaspete. Ajunşi la un pârâu, am lăsat animalele să se adape şi ne-am umplut burdufurile. Am găsit nişte mure întârziate, acre şi tari, coapte la umbră, nu sub razele soarelui, care să le şi îndulcească. Am mâncat oricum câţiva pumni, bucuroşi că aveam ce mesteca şi înghiţi. Am lăsat, fără tragere de inimă, fructele pe muri, încălecând îndată ce caii îşi potoliseră setea. Am înaintat hotărâţi.

— Eu am numărat şase oameni, a remarcat bufonul la un moment dat.

— Cel puţin şase, am încuviinţat. Lângă apă am observat şi urme de pisică. Două mărimi.

— Ştim că un bărbat călărea un cal de luptă. Să ne aşteptăm cel puţin la un războinic mai vânjos?

Am ridicat din umeri fără nicio tragere de inimă.

— Cred că trebuie să ne aşteptăm la orice. Chiar la mai mult de şase adversari. Se îndreaptă spre un loc sigur, bufonule. Poate o aşezare a celor cu Sânge Străvechi sau o fortăreaţă de-a pestriţilor. Şi poate că suntem pândiţi chiar acum, în timp ce-i urmărim.

Am ridicat privirea. N-am observat păsări care să se uite chiorâş la noi, dar nu însemna că nu erau. Pentru cei pe care-i urmăream acum, o pasăre în zbor sau o vulpe într-o tufă însemna o iscoadă. Nu puteam lua nimic drept sigur.

— De când ţi se întâmplă? mă întrebă bufonul în timp ce călăream.

— Să visez cu prinţul? Nu aveam puterea să mă prefac în faţa lui. De ceva vreme.

— Dinainte de noaptea în care ai visat că e la Galekeep?

— Am avut câteva vise ciudate şi înainte, am răspuns în silă. Nu mi-am dat seama că erau ale prinţului.

— Nu mi-ai povestit de ele, doar de cele cu Molly, Burrich şi Nettle. Îşi drese glasul şi adăugă: Dar Chade mi-a împărtăşit câteva din suspiciunile lui.

— Serios?

Nu m-a bucurat ce-am auzit. Nu-mi plăcea să mă gândesc că bufonul şi Chade mă bârfeau pe la spate.

— A fost întotdeauna prinţul sau numai prinţul? Sau mai ai şi

alte vise?
Bufonul încerca să-mi ascundă cât era de interesat de subiect, însă eu îl cunoşteam de prea multă vreme.
— În afară de cele despre care ştii deja? am amânat eu răspunsul.
Am chibzuit iute, nu dacă să-l mint sau nu, ci dacă să-i spun tot adevărul sau nu. A-l minţi pe bufon era o strădanie zadarnică. Ştia întotdeauna când o făceam şi reuşea să deducă adevărul din minciună. O tactică mai bună era să-i spun doar o parte din adevăr. Şi nu aveam scrupule s-o fac, pentru că la fel proceda şi el cu mine, de cele mai multe ori.
— Ştii că te-am visat. Şi, aşa cum ţi-am spus, odată am visat clar cu Burrich, atât de clar, încât aproape că m-am dus la el. Acele vise sunt, aş zice, la fel ca visele pe care le-am avut despre prinţ.
— Aşadar, nu visezi dragoni?
Am crezut că înţeleg la ce se referă.
— Cu Verity-dragonul? Nu.
Am întors capul, ferindu-mă de privirea lui galbenă, sfredelitoare. Încă mai plângeam după regele meu. Nici când am atins piatra care-l învelea nu l-am simţit. Numai zumzetul îndepărtat al Harului înălţându-se ca dintr-un stup adânc îngropat în pământ.
— Nu. Nu ajung la el nici măcar în vise.
— Deci nu visezi dragoni? insistă el.
Am oftat.
— Probabil că nu mai des decât tine. Sau decât oricare alt om care a trăit în vara aceea şi i-a văzut cum zboară pe cer, deasupra celor Şase Ducate. Ce om e acela care i-a văzut şi pe urmă nu i-a visat?
Şi ce fel de bastard înzestrat cu Meşteşug e acela care l-a văzut pe Verity cioplindu-şi dragonul şi intrând în el şi n-a visat să se stingă, şi el, tot aşa? Să se reverse în piatră, să se învelească în ea precum într-un trup viu, să se ridice în aer şi să plutească deasupra lumii? Sigur că visasem de multe ori că eram dragon. Bănuiam – nu, ştiam – că, la bătrâneţe, voi face o excursie fără scop în munţi, la cariera aceea. Dar, asemenea lui Verity, nu voi avea alături un grup care să mă ajute să-mi cioplesc dragonul. Cumva, nu conta că ştiam că nu voi reuşi.

Nu-mi imaginam că pot muri altfel decât încercând să-mi cioplesc dragonul.

Am mers mai departe, distras, căutând să ignor privirea ciudată pe care mi-o arunca bufonul din când în când. Nu meritam norocul de care am avut parte puţin mai târziu, dar m-am bucurat de el. Când am ajuns la buza unei vâlcele, terenul accidentat mi-a oferit posibilitatea să-i zăresc, preţ de-o clipă numai, pe cei pe care-i urmăream. Vâlceaua îngustă era împădurită, dar străbătută de un curs de apă învolburat din cauza furtunii de cu o noapte înainte. Urmăriţii tocmai îl treceau prin vad. Ar fi fost nevoiţi să se răsucească în şa şi să ridice capetele ca să ne vadă. Mi-am strunit iapa, făcându-l semn bufonului să facă la fel, şi i-am urmărit în linişte. Şapte cai, unul fără călăreţ. Două femei şi trei bărbaţi, unul pe un cal imens. Trei pisici, nu două, deşi, aşa cum observasem eu corect după urme, două aveau aceeaşi mărime. Toate trei felinele călătoreau în şa, în spatele stăpânilor. Cea mai mică stătea la spatele unui băiat cu păr negru, îmbrăcat într-o mantie largă, colorată în albastru de Buckkeep. Prinţul. Dutiful.

Aversiunea pisicii sale faţă de apa pe care o traversau se ghicea clar din ţinuta ţeapănă a corpului şi ghearele scoase. I-am văzut doar foarte puţin şi m-a apucat o ameţeală ciudată. După aceea, s-au pierdut printre crengile copacilor. Cel din urmă călăreţ, o femeie, părăsi clătinat albia şi urcă pe malul alunecos de dincolo de ea. Când dispăru şi ea în pădure, m-am întrebat dacă era iubita prinţului.

— Acela e un zdrahon pe un cal uriaş, observă bufonul cam şovăitor.

— Da. Şi vor lupta împreună. Sunt legaţi prin Har.

— Cum de ţi-ai dat seama? se interesă bufonul curios.

— Nu ştiu, i-am răspuns cu sinceritate. Aşa cum îţi dai seama că doi oameni sunt căsătoriţi de mult când îi vezi la piaţă. Nu trebuie să-ţi spună nimeni. Pur şi simplu ghiceşti după cum se mişcă şi îşi vorbesc.

— Un cal. Ei, asta s-ar putea să fie o provocare neaşteptată.

Venise rândul meu să-l privesc nedumerit, dar întoarse capul.

Ne-am dus după cei urmăriţi, dar mai prudenţi. Voiam să-i vedem fără să fim văzuţi. Neştiind unde merg, nu puteam să

le-o luăm înainte şi să le ieşim în faţă, deşi terenul accidentat şi sălbatic ne-ar fi fost prielnic.
— Cea mai bună soluţie e să aşteptăm să facă popas peste noapte şi atunci să-l recuperăm pe prinţ, propuse bufonul.
— Două erori, am ripostat. Prima: la căderea nopţii, putem ajunge oriunde merg ei. E posibil să-i găsim într-o cetate sau înconjuraţi de mai mulţi tovarăşi. A doua: dacă fac din nou popas, vor pune oameni de pază, aşa cum au pus şi înainte. Va trebui să trecem de ei mai întâi.
— Şi planul tău este…
— … să aşteptăm până-şi aşază tabăra la noapte, am recunoscut. Dacă nu ni se oferă un prilej mai potrivit până atunci.
Pe măsură ce se scurgea după-amiaza, presimţeam tot mai mult un dezastru. Cărarea pe care înaintam se vedea că nu era folosită doar de căprioare şi de iepuri. O călcaseră şi oameni; ducea undeva, într-un sat, într-un oraş sau cel puţin la un loc de întâlnire. Nu îndrăzneam să aştept până la căderea nopţii sau până ce-şi aşezau tabăra cei urmăriţi de noi.
Ne-am furişat şi mai aproape de ei. Terenul denivelat era în avantajul nostru, pentru că, imediat ce-au început să coboare de pe creastă, ne-am putut apropia şi mai mult. De câteva ori am fost nevoiţi să părăsim cărarea bătătorită ca să ne ascundem sub linia crestei, însă urmăriţii păreau convinşi că se află pe un teritoriu sigur. Nu prea se uitau peste umăr. Am studiat ordinea în care înaintau pe după copacii care ba-i ascundeau, ba-i lăsau la vedere. Bărbatul de pe calul enorm mergea în frunte, urmat de cele două femei. A doua femeie mâna şi calul fără călăreţ. După ea venea prinţul nostru, cu pisica în spate, pe şa, iar după el, ceilalţi doi bărbaţi, cu pisicile lor. Călăreau ca nişte oameni hotărâţi să străbată o distanţă lungă înainte de-a se întuneca.
— Seamănă cu tine când erai copil, remarcă bufonul, înainte ca grupul să ne dispară încă o dată din vedere.
— Mie mi se pare că seamănă cu Verity, l-am contrazis.
Băiatul aducea într-adevăr cu Verity, dar şi mai mult cu portretul tatălui meu. Nu-mi dădeam seama dacă semăna cu mine la aceeaşi vârstă. Pe vremea aceea, nu prea mă uitasem

în oglindă. Avea păr negru şi des, ciufulit, ca al meu şi al lui Verity. M-am întrebat dacă tatăl meu se străduise vreodată să-şi treacă pieptenele prin păr. Nu-l cunoşteam decât din portretul acela, în care arăta fără cusur.

Asemenea lui, tânărul prinţ avea membre lungi, era mai suplu decât îndesatul Verity, dar se putea împlini cu vârsta. Se ţinea bine în şa. Şi, aşa cum sesizasem legătura dintre zdrahon şi calul cel mare, tot aşa o observasem şi pe aceea dintre prinţ şi pisica lui. Dutiful îşi lăsa puţin capul pe spate, ca pentru a fi întotdeauna conştient de pisica lui, cea mai mică dintre cele trei, totuşi, mai mare decât mă aşteptasem. Avea picioare lungi şi era maroniu-gălbuie, cu dungi şi mai palide, şi mai închise la culoare. Aşezată pe perna ei de pe şa, ajungea cu creştetul la ceafa prinţului. Mişca din cap la stânga şi la dreapta, absorbind peisajele pe lângă care treceau călărind. Felul în care stătea arăta că era plictisită de călărit, că ar fi preferat să traverseze ţinutul pe propriile picioare.

A scăpa de ea putea fi partea cea mai dificilă a misiunii noastre de „salvare”. Totuşi, nici măcar o clipă nu m-am gândit să o duc înapoi la Buckkeep, împreună cu prinţul. Pentru propriul lui bine, va trebui să fie separat de animalul cu care se legase prin Har, aşa cum Burrich mă forţase cândva şi pe mine să mă despart de Curiosul.

— Nu-i vorba doar de o legătură trainică. Lasă impresia nu atât că prinţul s-a legat prin Har, ci că a fost capturat. Sau captivat, presupun. Pisica îl domină. Totuşi… nu e numai pisica. E implicată şi una din femeile acelea, poate un mentor al Harului, cum mi-a fost mie Rolf cel Negru, care-l încurajează să întrebuinţeze legătura prin Har cu o intensitate nefirească. Iar prinţul e atât de îndrăgostit, încât nu mai judecă. Asta mă frământă pe mine.

M-am uitat la bufon. Îmi rostisem gândul cu glas tare, fără nicio introducere, dar, aşa cum se întâmpla deseori între noi, mintea sa urmase aceeaşi cale ca a mea.

— Aşa, deci. Va fi mai uşor să dăm jos pisica de pe cal şi să-l prindem pe prinţ cu cal cu tot sau să-l înşfăcăm pe prinţ şi să-l punem să călărească în spatele tău, pe Negruţa?

Am scuturat din cap.

— O să-ţi spun după ce-l vom recupera.

Ardeam de nerăbdare să-i urmărim îndeaproape, în speranţa că se va ivi un moment prielnic ca să-i atacăm. Eram obosit şi vlăguit, iar durerea de cap, care începuse cu o noapte înainte, nu cedase complet nicio clipă. Speram că Ochi Întunecaţi găsise ceva de mâncare şi se odihnea. Tânjeam să-mi trimit Harul în căutarea lui, dar nu îndrăzneam, ca nu cumva pestriţii să-mi simtă prezenţa.

Drumul ne condusese în sus, pe dealurile neregulate. Câmpia lină a râului Buck rămăsese mult în spatele nostru. Pe măsură ce căldura soarelui scădea odată cu scurgerea după-amiezii, mi-am dat seama care era singura noastră şansă de a-l recupera pe prinţ. Grupul de pestriţi călărea pe linia crestei. Cărarea lor ducea la o potecă periculoasă, care era tăiată abrupt şi traversa un deal foarte înclinat şi stâncos. Ridicat în scările şeii şi mijind ochii prin lumina din ce în ce mai densă, am tras concluzia că pestriţii vor trebui să înainteze pe poteca aceea unul câte unul. I-am împărtăşit lucrul acesta şi bufonului.

— Trebuie să-i ajungem din urmă înainte ca prinţul să înceapă coborârea.

Aveam să ne apropiem mai mult de ei. În efortul nostru de-a rămâne ascunşi, îi lăsasem să se îndepărteze prea mult. I-am dat pinteni Negruţei, iar ea ţâşni în faţă, urmată imediat de mica Malta.

Unii cai zboară iute ca vântul numai pe teren neted. Negruţa s-a dovedit la fel de rapidă şi pe unul accidentat. Pestriţii o luaseră pe drumul cel mai uşor, urmând linia de creastă. Ne despărţea de ei un defileu abrupt, acoperit de tufe şi de arbori deşi. Puteam scuti o bucată bună de drum dacă coboram panta şi ajungeam la acelaşi drum urcând pe următoarea porţiune accesibilă. Am îndemnat-o din genunchi pe Negruţa, iar ea şi-a dat drumul printre tufe, a pleoscăit în pârâul de pe fundul defileului şi-a ajuns pe partea cealaltă călcând peste iarba presărată cu muşchi care ceda sub copitele ei. Nu m-am uitat în spate să văd cum se descurcă bufonul cu Malta, ci m-am aplecat în şa, ca să mă feresc de crengile care m-ar fi aruncat din şa.

Ne-au auzit venind. Fără îndoială, făceam zgomot cât o turmă de elani sau un pâlc de soldaţi din gardă, nu cât un singur

călăreţ hotărât să-i ajungă din urmă. Auzindu-şi urmăritorii, au luat-o la galop. I-am ajuns din urmă în ultima clipă. Trei dintre ei se aventuraseră deja pe poteca abruptă şi îngustă de pe faţa pantei dealului.

Calul din frunte tocmai începuse coborârea. Ceilalţi trei rămaşi purtau şi călăreţi, şi pisici. Ultimul călăreţ s-a răsucit, dând de mine cu un ţipăt, în timp ce penultimul îl îmboldea pe prinţ să se grăbească şi să coboare odată pe povârniş.

Mai mult accidental decât plănuit, m-am ciocnit de pestriţul care se răsucise ca să mă înfrunte. Era greu să-ţi păstrezi echilibrul pe poteca aceea înşelătoare, plină de pietre alunecoase. Când Negruţa îşi lovi umărul de al celuilalt cal, pisica sări de pe pernă cu un urlet ameninţător şi o luă la fugă în josul pantei, încercând să nu alunece printre copitele cailor agitaţi.

Eu îmi scosesem sabia. La îndemnul meu, Negruţa împinse calul mai mic de pe potecă fără efort, cu umărul. Înaintând, am vârât sabia într-un bărbat care se chinuia încă să-şi scoată cuţitul zimţat. Urletul pisicii veni ca un ecou al ţipătului său. Bărbatul căzu încet din şa. N-aveam timp să-mi pară rău de el ori să mă răzgândesc, pentru că, trecând pe lângă el, al doilea călăreţ se întoarse către noi. Am auzit femeile strigând nedumerite şi o cioară zburând în cerc şi cârâind asurzitor. Deasupra potecii înguste era o stâncă verticală, iar dedesubt, o râpă cu grohotiş alunecos. Bărbatul de pe calul cel mare striga întrebări la care nu răspundea nimeni, printre ele poruncindu-le alor săi să se retragă, ca să-i facă lui loc să lupte. Poteca era prea îngustă ca să-şi poată răsuci animalul pe ea. Cu coada ochiului, am văzut cum calul său de luptă încearcă să dea înapoi pe cărarea înghesuită, în vreme ce femeile din spatele lui se străduiau să înainteze şi să scape de luptă. Calul fără stăpân se afla între ele şi prinţ. O femeie îi strigă lui Dutiful să se grăbească, în aceeaşi clipă în care zdrahonul de pe calul uriaş le ceru amândurora să dea înapoi şi să-i facă loc. Calul său era, evident, de aceeaşi părere. Cu picioarele masive din spate, înghesuia caii mult mai mici din urma lui. Cineva trebuia să se dea la o parte, cel mai probabil, pornind în jos.

— Prinţul meu! am strigat când Negruţa lovi cu pieptul crupa

calului de lângă ea.

Când Dutiful se întoarse spre mine, pisica de pe calul dintre noi căscă botul, mârâi prelung şi vru s-o lovească pe Negruţa peste cap. Iapa mea, şi jignită, şi alarmată, se cabră. Abia am reuşit să mă feresc când şi-a azvârlit capul pe spate. Când reveni pe pământ, izbi cu copitele picioarele calului din faţă. Nu-l răni, dar irită felina. Aceasta ţâşni de pe pernă. Călăreţul se întoarse să ne înfrunte, dar nu ajunse la mine cu sabia lui scurtă. Calul prinţului, blocat în partea din faţă, se oprise la jumătatea potecii tot mai înguste. Bidiviul fără stăpân din faţa lui încerca să dea înapoi, însă prinţul nu-i putea face loc. Pisica lui Dutiful mârâia nervoasă, dar nu avea asupra cui să-şi verse furia. M-am uitat la ea şi-am avut o viziune dublată, stranie. În vremea asta, zdrahonul de pe calul de luptă răcnea şi înjura, cerându-le furios celorlalţi să se dea la o parte. Le era imposibil să-l asculte.

Călăreţul pe care-l provocasem reuşise cumva să-şi întoarcă armăsarul pe peticul de pământ care ducea la poteca îngustă de pe panta dealului, însă armăsarul fusese gata să-i zdrobească pisica sub copite. Felina şuieră şi încercă s-o lovească puternic cu laba pe Negruţa, care sări şi se feri de ghearele ei fioroase. Părea speriată; ştiam sigur că eu şi iapa eram mult mai mari decât animalele pe care le vâna de obicei. Am profitat de ezitarea ei şi-am îndemnat-o pe Negruţa să avanseze. Pisica se retrase chiar sub copitele armăsarului partenerului ei. Acesta, nevrând să strivească animalul cunoscut, se dădu şi el înapoi, împingând calul prinţului înainte.

La marginea strâmtă a potecii, un cal necheză, cuprins brusc de panică. Stăpâna lui ţipă şi ea când căzură, după ce încercaseră să se ferească de calul de luptă, care-i împingea de pe margine, mergând hotărât cu spatele spre noi. Tânăra de pe cal îşi trase picioarele din scara şeii şi se strădui să rămână în picioare, cu spatele lipit de margine, în timp ce animalul speriat, încercând cu disperare să-şi recapete echilibrul, se împiedică şi căzu. Alunecă pe panta abruptă, iniţial încet. În efortul de-a se opri, nu făcu decât să stârnească o cascadă de pietre. Pomişorii subţiri ca fusul, care prinseseră cumva rădăcini în solul nesigur şi stâncile crăpate,

fură smulşi când calul trecu printre ei. Animalul necheză îngrozit când unul dintre ei, mai solid, îl străpunse adânc şi-i opri scurt căderea, apoi, zbătându-se, alunecă mai departe.

În spatele meu, am auzit alte zgomote. Fără să mă uit, am presupus că sosise şi bufonul şi că se ocupa de cealaltă pisică împreună cu Malta. Speram ca partenerul felinei să fie tot la pământ. Sabia mea îl străpunsese adânc.

Nu mai simţeam pic de îndurare. Nu ajungeam cu sabia la stăpânul pisicii, însă felina, care scuipa şi-o ameninţa pe Negruţa, era mai aproape. M-am aplecat şi-am lovit-o cu sabia. A sărit într-o parte, dar eu i-am făcut o crestătură uşoară, dar lungă, la coaste. Am fost răsplătit cu urletele de furie şi de durere scoase şi de ea, şi de stăpânul ei. Bărbatul se îndoi de durerea simţită de pisică, iar eu am trăit un moment ciudat, sub asaltul blestemelor trimise de Harul celorlalţi. Mi-am protejat mintea împotriva lor, i-am dat pinteni Negruţei şi ne-am ciocnit amândoi, eu de călăreţ, ea de calul său. L-am ameninţat cu sabia, iar el, vrând să se ferească, alunecă din şa. Rămas fără stăpân şi panicat, animalul fu de-a dreptul bucuros s-o ia la goană când Negruţa îi făcu loc pe lângă ea. La rândul ei, iapa prinţului dădu înapoi şi părăsi poteca abruptă pentru peticul de pământ învecinat.

Felina prinţului se înfoiase toată şi mă înfrunta cu un mârâit nervos. Era ceva în neregulă cu ea, avea ceva hidos care mă îngrozea. Tocmai când mă străduiam să înţeleg ce anume, prinţul s-a întors şi m-am pomenit faţă în faţă cu tânărul Dutiful.

Am auzit oameni descriind momente în care timpul se opreşte în loc. Aş vrea să fi trăit şi eu un asemenea moment. Mă confruntam cu un tânăr care, până atunci, nu însemnase pentru mine decât un nume asociat cu o idee.

Avea chipul meu. Atât de bine îmi semăna, încât ştiam exact în ce loc de sub bărbie barba îi va creşte cum nu trebuie şi va fi greu de bărbierit, când băiatul va ajunge la vârsta bărbieritului. Până şi falca şi-o ţinea la fel ca mine, iar nasul arăta exact ca al meu înainte de a mi-l rupe Regal. În bătălie îşi dezvelea, ca mine, dinţii într-un rictus. Sufletul lui Verity plantase sămânţa în tânăra lui soţie pentru a concepe acest băiat, dar trupul băiatului fusese modelat după al meu. Am

privit chipul fiului pe care nu-l văzusem şi nu-l revendicasem niciodată, iar o legătură s-a format într-o clipă scurtă, ca zgomotul dur al unei cătuşe care-ţi cuprinde încheieturile.

Dacă ar fi stat în loc timpul pentru mine, aş fi fost gata să primesc lovitura cumplită pe care prinţul se pregătea să mi-o dea cu sabia ridicată. Dar fiul meu n-a împărtăşit cu mine momentul şocant al recunoaşterii. M-a atacat ca şapte feluri de demoni la un loc, iar strigătul lui de luptă a fost un urlet prelung de pisică de vânătoare. Era să cad din şa când m-am lăsat pe spate, ca să mă feresc de tăiş. A reuşit, totuşi, să-mi spintece cămaşa şi să-mi provoace o durere usturătoare. Ridicându-mă în capul oaselor, pisica lui s-a năpustit asupra mea, ţipând ca o femeie. Am răspuns atacului şi-am lovit felina în aer, cu cotul şi cu braţul. Am urlat scârbit când m-a izbit. Înainte de a apuca să se agaţe de mine, m-am întors violent şi-am aruncat-o în faţa călăreţei-pisică pe care tocmai o doborâsem. Ea urlă când se ciocni cu pisica şi căzură amândouă. Scoase un ţipăt ascuţit când se trezi cu animalul deasupra ei, apoi îl dădu la o parte cu ghearele, numai ca să se ferească, păşind clătinat în spate, de copitele Negruţei. Prinţul îşi urmări felina cu o expresie de groază pe chip. Exact de clipa aceea de neatenţie aveam nevoie. I-am azvârlit sabia din mâna care nu o strângea destul de bine.

Dutiful se aşteptase să lupt cu el. Nu era pregătit să înşfac hăţurile şi să preiau controlul calului său. Am îmboldit-o pe Negruţa cu genunchii şi – minune! — a reacţionat, răsucindu-se. I-am dat pinteni şi-a luat-o la galop. Iapa prinţului a urmat-o nerăbdătoare. De-abia aştepta să scape de larmă şi de bătălie şi-i convenea să urmeze un alt cal. Cred că i-am strigat bufonului să fugă. Într-un stil necunoscut mie, reuşea să-l ţină la distanţă pe pestriţul cu gheare. Zdrahonul de pe calul de luptă urla că-l furasem pe prinţ, însă ciorchinele de oameni, cai şi pisici nu putea face nimic. Cu sabia în mână, fugeam în continuare. Nu-mi permiteam să întorc privirea ca să văd dacă bufonul venea după mine. Negruţa alesese un ritm care-o obliga pe cealaltă iapă să galopeze cu gâtul întins. Nu putea ţine pasul cu ritmul sălbatic al Negruţei, dar am silit-o să alerge cât putea de repede. Am părăsit poteca şi-am gonit într-o viteză ameţitoare în jos, pe un deal abrupt, apoi pe un

teren variat, printre tufe care ne plesneau, în sus, pe pante stâncoase înclinate, pe urmă în jos, pe un teren pe care un om cu mintea întreagă ar fi descălecat şi-ar fi mers alături de calul său. Dacă prinţului i-ar fi dat prin cap să sară din şa, s-ar fi sinucis. Unicul meu plan era să mărim cât mai mult distanţa dintre noi şi tovarăşii lui Dutiful.

Prima oară când i-am aruncat o privire în spate, prinţul se ţinea în şa înverşunat, cu gura strâmbată într-o grimasă şi cu ochii pierduţi. Am simţit pisica înfuriată care ne urmărea de undeva. În timp ce coboram un deal pieziş, tot săltând şi alunecând, am auzit o trosnitură în tufa din spate, apoi deasupra noastră. I-a urmat un strigăt de încurajare şi am recunoscut vocea bufonului îndemnând-o pe Malta să se grăbească. Mi s-a luat o piatră de pe inimă când i-am văzut că vin după noi. La baza dealului, am oprit-o scurt pe Negruţa. Iapa prinţului făcuse deja spume la gură, stropii albi umezindu-i zăbala. În spatele ei, bufonul trase şi el de frâiele Maltei.

— Sunteţi teferi? l-am întrebat grăbit.

— Aşa se pare, îmi răspunse. Îşi îndreptă gulerul cămăşii şi-l strânse bine la gât. Şi prinţul?

Ne-am uitat amândoi la Dutiful. Mă aşteptam la furie şi sfidare. În loc de asta, băiatul se clătină în şa, cu privirea pierdută. Îşi mută ochii de la mine la bufon, apoi iar la mine. Zăbovi asupra chipului meu şi se încruntă, ca şi cum n-ar fi înţeles ceva.

— Prinţul meu? îl strigă bufonul îngrijorat, adoptând, în momentul acela, tonul Lordului Auriu. Te simţi bine?

Preţ de-o clipă, prinţul se uită la amândoi. Apoi privirea sa prinse viaţă şi urlă ca un sălbatic.

— Trebuie să mă întorc!

Vru să-şi scoată picioarele din scara şeii. I-am dat pinteni Negruţei şi-am luat-o imediat la galop. Am auzit ţipătul disperat al prinţului şi, privind înapoi, l-am văzut apucându-se zdravăn de şa, ca să nu cadă. Cu bufonul în spatele nostru, am gonit mai departe.

Capitolul XXII

ALEGERI

Legendele despre Catalizator şi Profetul Alb nu sunt legendele celor Şase Ducate. Cu toate că scrierile şi cunoştinţele tradiţionale sunt familiare unor învăţaţi din cele Şase Ducate, ele îşi au originea în ţinuturile din sudul îndepărtat, dincolo de Jamaillia şi Insulele Mirodeniilor. Nu alcătuiesc o religie, mai degrabă un concept deopotrivă istoric, şi filosofic. Conform celor care cred în astfel de lucruri, timpul nu este decât o roată uriaşă care se învârteşte pe cărarea evenimentelor predeterminate. Necontrolat, timpul se roteşte la infinit, iar lumea e condamnată să repete ciclul evenimentelor care ne afundă pe toţi în beznă şi degradare. Adepţii Profetului Alb cred că în fiecare eră se naşte un om care are viziunea de a readuce timpul şi istoria pe cărarea cea bună. Acest bărbat este recunoscut după pielea sa albă şi ochii lipsiţi de culoare. Se spune că sângele neamurilor străvechi de profeţi albi prinde glas din nou prin Profetul Alb. Iar fiecărui Profet Alb i se asociază un Catalizator. Numai Profetul Alb al unei ere poate prevesti cine este Catalizatorul. Acesta se naşte cu capacitatea unică de a modifica, oricât de uşor, cursul evenimentelor predeterminate care, la rândul lor, întorc timpul spre alte cărări, cu posibilităţi şi mai mari. Împreună cu Catalizatorul, Profetul Alb trudeşte pentru a îndrepta timpul pe o cărare mai bună.

Caterhill, *Filosofii*

Nu puteam goni ca vântul la nesfârşit. Cu mult înainte de-a mă simţi în siguranţă, starea cailor ne-a obligat să-i lăsăm să răsufle. Nu se mai auzeau zgomotele urmăritorilor în urma noastră; un cal de luptă nu e un cal bun de alergat. Când a venit seara şi-a coborât întunericul peste noi, am condus caii la o albie unduitoare. Iapa prinţului de-abia îşi mai ţinea capul drept. Imediat ce se mai răcorea, aveam să ne oprim puţin. Eu călăream aplecat în şa, ca să mă feresc de crengile de salcie aliniate de-a lungul apei. Ceilalţi veneau după mine. Prima oară când încetinisem caii, mă temusem că prinţul va încerca să scape sărind din şa, dar mă înşelasem. În schimb, stătuse

tăcut şi bosumflat, eu mânându-i iapa.

— Atenţie la creanga asta, i-am prevenit pe Dutiful şi pe Lordul Auriu, când o ramură joasă se agăţă de mine în timp ce Negruţa îşi croi drum pe sub ea.

Am prins-o, ca să nu-l plesnească pe prinţ peste faţă.

— Cine eşti? întrebă el pe neaşteptate, cu voce stinsă.

— Nu mă recunoşti, prinţul meu? îl întrebă Lordul Auriu neliniştit.

Am observat că încerca să-i distragă prinţului atenţia de la mine.

— Nu tu. *El.* Cine e? Şi de ce m-aţi atacat pe mine şi pe prietenii mei?

Vorbea pe un ton de-a dreptul acuzator. Îşi îndreptă deodată spatele în şa, de parcă tocmai ar fi descoperit că era nervos.

— Fereşte-te, l-am avertizat, eliberând o altă ramură.

Mă ascultă. Lordul Auriu îi spuse.

— E servitorul meu, Tom Badgerlock. Am venit să te ducem înapoi acasă la Buckkeep, prinţe Dutiful. Regina, mama ta, e foarte îngrijorată din cauza ta.

— Nu vreau să merg.

Tânărul îşi revenea cu fiecare propoziţie pe care o spunea. Ultimele cuvinte le rostise cu demnitate. Am aşteptat ca Lordul Auriu să replice ceva, dar n-am auzit decât bocănitul copitelor prin apă şi trosnetele ramurilor pe sub care treceam. În dreapta apăru pe neaşteptate o pajişte. Câteva cioturi înnegrite şi răzleţite aminteau de o pădure arsă cu ani în urmă. Tulpini ierboase înalte, cu globuri maronii pufoase în vârf, se luau la întrecere cu zburătoare cu capsule pline de seminţe, învelite în peri mătăsoşi. Am scos caii din apă şi i-am dus pe iarbă. Când am ridicat ochii spre cer, se întunecase destul ca să zăresc câteva sclipiri de stele. Luna şovăitoare nu voia să se arate până nu se lăsa de tot întunericul. Chiar şi acum, amurgul fura din culoarea zilei, transformând pădurea înconjurătoare într-o ţesătură încâlcită şi impenetrabilă a beznei.

I-am condus pe toţi în mijlocul pajiştii, cât mai departe de liziera pădurii, înainte de-a opri caii. Oricine ne-ar fi atacat, trebuia să traverseze o bucată de drum pe câmp deschis ca să ajungă la noi.

— Cel mai bine e să ne odihnim până răsare luna, i-am spus Lordului Auriu. Atunci va fi destul de dificil să ne găsim drumul.

— Dar suntem în siguranţă dacă ne oprim?

Am ridicat din umeri.

— În siguranţă sau nu, cred că trebuie să ne oprim. Caii sunt aproape epuizaţi şi se întunecă. Eu zic că ne-am îndepărtat mult de ei. Calul de luptă e puternic, dar nu e iute, nici sprinten. Terenul pe care l-am străbătut îl va descuraja. Iar pestriţii fie trebuie să-şi abandoneze răniţii, despărţindu-se, fie vor veni după noi mai încet. Avem puţin timp să ne tragem sufletul.

M-am uitat la prinţ înainte de a descăleca. Stătea adus de spate, însă furia din ochi dovedea că era departe de a fi înfrânt. Am aşteptat până când şi-a îndreptat ochii negri către mine, apoi i-am vorbit.

— Depinde de tine. Ne putem purta bine cu tine şi ne putem întoarce la Buckkeep. Sau te comporţi ca un copil încăpăţânat şi încerci să fugi înapoi la prietenii tăi cu Har – iar eu te voi urmări şi te voi duce înapoi la Buckkeep cu mâinile legate la spate. Alege acum.

Mă fixă cu o privire lungă, provocatoare, cel mai necivilizat lucru pe care un animal îl poate face altuia. Nu-mi vorbi. Faptul mă jigni în atâtea feluri, încât de-abia îmi ţineam firea.

— Răspunde-mi! i-am poruncit.

Prinţul miji ochii.

— Cine eşti? repetă întrebarea pe un ton care o transformă într-o insultă.

În toţi anii în care mă ocupasem de creşterea lui Hap, băiatul nu mă provocase niciodată într-atât, încât să mă scoată din minţi într-o clipă, cum făcuse tânărul din faţa mea. Am răsucit-o pe Negruţa. Eram mai înalt decât el, înainte de toate, iar diferenţa dintre caii noştri mă ajuta să-l domin. L-am înghesuit şi pe el, şi iapa sa, aplecându-mă deasupra lui, ca să-l privesc de sus, ca un lup care-şi demonstrează autoritatea în faţa puilor.

— Sunt cel care te va duce înapoi la Buckkeep. Într-un fel sau altul. Împacă-te cu gândul ăsta.

— Badgerlo… vru să spună Lordul Auriu, dar prea târziu.

Dutiful făcu o mişcare. Un muşchi îi tresări foarte uşor, avertizându-mă de intenţia lui. Fără să stau pe gânduri, m-am repezit la el de pe spinarea Negruţei. În elanul meu, am căzut amândoi de pe cai. Ne-am prăbuşit în iarba înaltă, din fericire pentru Dutiful, pentru că am aterizat deasupra lui, ţintuindu-l zdravăn, ca şi cum asta aş fi intenţionat. Ambele iepe fornăiră şi se traseră într-o parte, dar erau prea vlăguite ca să fugă. Negruţa făcu câţiva paşi cu genunchii cât mai sus, fornăi a doua oară ca să mă certe, apoi îşi plecă botul în iarbă. Iapa prinţului, care o urmase oricum toată ziua, îi urmă din nou exemplul.

M-am ridicat în capul oaselor, călărindu-l pe prinţ şi pironindu-i ambele braţe la pământ. L-am auzit pe Lordul Auriu descălecând, dar nici măcar n-am întors capul. L-am fixat din priviri pe Dutiful. Mi-am dat seama, după cum i se mişca pieptul, că îi tăiasem răsuflarea, însă el refuza să scoată un sunet. N-a vrut să mă privească nici când i-am luat cuţitul şi l-am aruncat cu dispreţ în pădure. Se uita dincolo de mine, la cer. L-am prins de bărbie şi l-am forţat să întoarcă faţa la mine.

— Alege, i-am repetat.

Mă privi, îşi răsuci capul, mă privi din nou. Când îşi întoarse faţa de la mine a doua oară, am simţit că mi se împotriveşte mai puţin. Chipul i se strâmbă într-o expresie nenorocită când ochii i se opriră undeva în spatele meu.

— Dar trebuie să mă întorc la ea, rosti gâfâind. Inspiră sacadat şi încercă să-mi explice: nu mă aştept să înţelegi. Nu eşti decât ogarul trimis să mă găsească şi să mă târască înapoi. Nu ştii decât să-ţi faci datoria. Dar eu trebuie să merg după ea. Ea e viaţa mea, aerul pe care îl respir… mă completează. Trebuie să fim împreună.

Ei, să ştii că nu veţi fi. A fost cât pe ce să i-o spun, dar m-am abţinut. De fapt, i-am spus altceva.

— Ba înţeleg. Dar asta nu schimbă cu nimic ceea ce am de făcut. Nici măcar ceea ce ai tu de făcut.

M-am ridicat de pe el când s-a apropiat Lordul Auriu.

— Badgerlock, acesta e prinţul Dutiful, moştenitorul tronului Farseer, îmi aminti cu asprime.

Am decis să joc cartea pe care mi-o oferise.

— Şi tocmai de-asta mai are dinţi în gură, domnul meu. Băieţii care scot cuţitul la mine sunt norocoşi dacă şi-i păstrează.

Am încercat să par şi arogant, şi agresiv. Să creadă băiatul că Lordul Auriu mă ţine din scurt. Dar să se şi teamă că nu eram complet sub stăpânirea lui. Asta mă ajuta să-l ţin în frâu.

— O să mă ocup de cai, am anunţat, îndepărtându-mă de ei pe întuneric.

Am stat cu un ochi şi o ureche la bufon şi la prinţ cât am scos şeile şi zăbalele cailor şi i-am frecat cu mănunchiuri de iarbă. Dutiful s-a ridicat încet în picioare, dispreţuind mâna întinsă a Lordului Auriu. Îşi curăţă hainele, iar când lordul îl întrebă dacă e rănit, îi răspunse politicos, dar înţepat, că se simte cât se poate de bine. Lordul se retrase ca să se pregătească pentru noapte şi să-i permită băiatului să-şi refacă demnitatea zdrobită. În scurt timp, caii păşteau lacomi, ca şi când n-ar mai fi văzut iarbă până atunci. Aşezam şeile în rând. Am scos aşternuturile din desagii Negruţei şi-am început să-i pun unul peste altul, lângă ele. Dacă puteam, aveam să ciupesc o oră de somn. Prinţul îmi urmărea mişcările.

— Nu faci focul? mă întrebă după câteva momente.

— Ca să ne găsească mai uşor prietenii tăi? Nu.

— Dar…

— Nu-i chiar atât de frig. Şi, oricum, n-avem ce găti. Am scuturat ultima pătură şi l-am întrebat. Ai pături în desagă?

— Nu, recunoscu el nefericit.

Am împărţit păturile ca să fac trei aşternuturi, în loc de două. Am văzut că prinţul stă pe gânduri.

— Am eu de mâncare. Şi vin. Oftă, apoi adăugă: Mi se pare un târg cinstit pentru o pătură.

L-am urmărit atent cum se apropie şi-şi desface desagii.

— Prinţul meu, ţi-ai făcut o părere greşită despre noi. Nu ne-am gândit să te obligăm să dormi pe pământul gol, protestă îngrozit Lordul Auriu.

— Poate că tu nu, Lordule Auriu. Dar *el,* da. Îmi aruncă o căutătură cruntă şi adăugă: Nu mi-a arătat nici măcar politeţea cu care-ţi tratezi semenii, darămite respectul care se cuvine suveranului său.

— E un bărbat aspru, prinţul meu, dar un slujitor bun.

Lordul Auriu mă avertiză din priviri. M-am prefăcut că-mi plec ochii, ruşinat, însă am bolborosit.

— Respectul cuvenit suveranului? Poate. Dar nu unui băiat care fuge de îndatorirea sa.

Dutiful trase aer în piept, de parcă se pregătea să-mi dea o replică nervoasă. Scoase un şuierat, dar se stăpâni.

— Nu ştii ce vorbeşti, ripostă cu răceală. Nu am fugit.

Lordul Auriu îi vorbi pe un ton mult mai blând decât al meu.

— Iartă-mă, domnul meu, dar nouă aşa ni se pare. La început, regina s-a temut că ai fost răpit. Dar nu a primit cereri de răscumpărare. Nu a vrut să-şi alarmeze nobilii sau să insulte delegaţia de pe Insulele Străine, care urmează să sosească pentru încheierea logodnei tale. Fără îndoială, nu ai uitat că, peste nouă nopţi, luna nouă îţi aduce logodnica, nu? A lipsi într-un asemenea moment n-ar fi doar o impoliteţe, ci o jignire. Regina nu a crezut că vrei să jigneşti pe nimeni. Totuşi, nu a trimis gărzile după tine, cum ar fi putut să facă. Preferând să fie discretă, m-a rugat pe mine să te găsesc şi să te aduc acasă în siguranţă. Acesta este singurul nostru scop.

— Nu am fugit, repetă el ferm.

Am observat că acuzaţia îl durea mai tare decât credeam. Cu toate acestea, se încăpăţână să adauge.

— Dar nu intenţionez să mă întorc la Buckkeep.

Scosese o sticlă de vin. Acum scoase şi mâncare: peşte afumat învelit într-un şerveţel de pânză, câteva felii de prăjitură cu miere cu crustă întărită şi două mere; nu erau raţii de călătorie, ci o masă gustoasă, pregătită de nişte camarazi devotaţi pentru bucuria prinţului. Desfăcu şerveţelul pe iarbă şi începu să împartă mâncarea în trei. O aranjă cu graţie de pisică. Mi s-a părut că se descurcă bine arătându-şi firea delicată într-o situaţie supărătoare. Destupă vinul şi-l aşeză la mijloc. Ne invită cu un gest să ne servim. N-am aşteptat să ne invite şi a doua oară. Puţină câtă era, mâncarea era mai mult decât bine-venită. Prăjitura cu miere, consistentă, avea multe stafide. Mi-am umplut gura cu jumătate din porţia mea şi-am încercat s-o mestec încet. Îmi era o foame teribilă. Dar, chiar în timp ce mâncam, prinţul, mai puţin flămând, ni se adresă cu seriozitate:

— Dacă veţi încerca să mă luaţi cu voi cu forţa, veţi avea de

suferit. Prietenii mei vor veni după mine, o ştiţi. Ea nu va renunţa la mine atât de uşor, nici eu la ea. Şi nu doresc să fiţi răniţi. Nici măcar tu, adăugă, întâlnindu-mi privirea fixă.

Îi luasem vorbele drept o ameninţare, însă el păru sincer când îşi reluă explicaţiile.

— Trebuie să merg cu ea. Nu sunt un băiat care fuge de îndatoriri, nici măcar un bărbat care fuge de o căsătorie aranjată. Nu mă feresc de neplăceri. Dar mă duc în locul de care aparţin… din naştere.

Grija cu care îşi alegea cuvintele îmi amintea de Verity. Îşi plimbă ochii de la mine la bufon şi înapoi. Părea să-şi caute un aliat sau măcar o ureche compătimitoare. Îşi linse buzele, ca şi când urma să-şi asume un risc. Ne întrebă cât putu de încet.

— Aţi auzit de Prinţul Pestriţ?

Am tăcut şi eu, şi bufonul. Mâncarea pe care o înghiţeam nu mai avea gust. Îşi pierduse Dutiful minţile? Atunci, Lordul Auriu dădu o dată afirmativ din cap.

— Mă trag din el. Aşa cum se întâmplă uneori în dinastia Farseer, m-am născut cu Har.

Nu ştiam dacă să-i admir onestitatea sau să mă îngrozească presupunerea lui naivă că tocmai nu-şi semnase condamnarea la moarte. Mi-am controlat expresia feţei şi nu mi-am lăsat privirea să-mi trădeze gândurile. M-am întrebat disperat dacă recunoscuse acest lucru şi în faţa altora, la Buckkeep.

Cred că lipsa noastră de reacţie îl tulbura mai mult decât orice altceva am fi făcut. Tăceam amândoi, urmărindu-l. Inspiră ca un jucător înainte de-a arunca pe masă cartea hotărâtoare.

— Aşa că înţelegeţi acum de ce ar fi mai bine pentru toată lumea dacă mă lăsaţi să plec. Cele Şase Ducate nu vor urma un rege cu Har, iar eu nu pot renunţa la mine, aşa cum m-a făcut sângele meu. Nu voi nega ceea ce sunt. Ar fi o laşitate, m-aş purta fals faţă de prietenii mei. Dacă m-aş întoarce, ar fi doar o chestiune de timp să se afle că am Har. Dacă mă târâţi înapoi, nu veţi face decât să stârniţi conflicte între nobili şi să-i dezbinaţi. Ar trebui să mă lăsaţi să plec şi să-i spuneţi mamei mele că nu m-aţi găsit. Aşa ar fi cel mai bine pentru toţi.

M-am uitat în jos, la ultima porţie de peşte. Am întrebat cu glas încet:

— Dar dacă am hotărî că cel mai bine pentru toţi ar fi să te omorâm? Să te spânzurăm, să te tăiem în patru şi să te ardem deasupra apei? Şi numai după aceea să-i spunem reginei că nu te-am găsit?

Am întors capul, ca să nu-i văd spaima sălbatică din ochi, ruşinat de ceea ce îi făcusem, dar ştiind că trebuie învăţat să fie precaut.

— Cunoaşte oamenii, înainte de a le spune cele mai adânci secrete ale tale, l-am sfătuit, după câteva clipe.

Sau cunoaşte-ţi prada. Lupul veni la mine tăcut ca umbra, cu gândul uşor precum adierea serii pe piele. Scăpă din bot un iepure, cam zdrenţuit de colţi. Îi mâncase deja măruntaiele. Luă dezinvolt peştele din mâna mea, îl înfulecă şi se culcă lângă mine cu un oftat prelung. Îşi propti botul pe labele din faţă. *Iepuroiul mi-a ţâşnit în faţă. Cea mai uşoară pradă din viaţa mea.*

Prinţul făcu ochii atât de mari, încât i se văzu albul din jurul pupilelor. Se uită când la mine, când la lup. Nu cred că ne auzise gândul împărtăşit, dar îşi dăduse seama imediat. Sări în picioare, ţipând.

— Tu ar trebui să înţelegi! Cum mă poţi smulge nu numai de lângă animalul cu care sunt legat, ci şi de lângă femeia care împarte cu mine Sângele Străvechi? Cum îi poţi trăda pe ai tăi?

Eu aveam de pus propriile mele întrebări, mai importante. *Cum de-ai străbătut o asemenea distanţă atât de repede?*

Aşa cum o va străbate şi pisica lui, şi din acelaşi motiv. Lupul poate merge drept, pe când calul e nevoit să ocolească. Eşti pregătit să te găsească? Cu mâna pe spinarea lui, simţeam oboseala pulsând în el. Se scutură de îngrijorarea mea ca de muştele de pe blană. *Nu sunt chiar aşa de ramolit. Ţi-am adus de mâncare*, îmi sublinie.

Ar fi trebuit să-l mănânci singur pe tot.

O umbră de umor. *L-am şi mâncat. Pe primul. Doar nu crezi că sunt atât de prost să mă ţin după tine tot drumul ăsta cu stomacul gol? Iepurele ăsta e pentru tine şi pentru Cel-fără-Miros. Şi pentru puiul ăsta, dacă vrei.*

Mă îndoiesc că-l va mânca negătit.

Mă îndoiesc că are rost să nu faci focul. Oricum vor veni şi n-

au nevoie de lumină care să-i călăuzească. Băiatul o cheamă; e ca şi cum trage aer în piept şi-l scoate afară. E un mieunat ca o chemare la împerecheat.

Nu-l aud.

Mirosul nu e singurul simţ al tău care nu-i la fel de ascuţit ca al meu.

M-am ridicat, apoi am împins uşor iepurele eviscerat cu piciorul.

— O să fac focul şi-o să-l gătesc.

Prinţul se holba tăcut la mine. Ştia foarte bine că purtasem o conversaţie din care el fusese exclus.

— Dar nu mai atragem urmăritorii? întrebă Lordul Auriu.

În ciuda întrebării, ştiam că tânjeşte după căldura focului şi mâncare caldă.

— O face el deja. Am arătat cu degetul spre prinţ. Dacă ţinem focul aprins atât cât să ne pregătim ceva cald, nu va înrăutăţi lucrurile.

— Cum îi poţi trăda pe cei la fel ca tine? repetă Dutiful.

Gândisem deja răspunsul la întrebarea aceea cu o noapte înainte.

— Există mai multe grade de loialitate, prinţul meu. Eu sunt devotat în primul rând celor din neamul Farseer. Cum ar trebui să fii şi tu.

Semăna cu mine mai mult decât mă lăsa inima să-i spun, şi sufeream pentru el. Totuşi, faptele mele nu mi se păreau trădătoare. Am preferat să-i impun graniţe de siguranţă. Aşa cum făcuse şi Burrich cu mine cândva, mi-am zis cu mâhnire.

— Cine-ţi dă ţie dreptul să-mi spui cui să fiu devotat? mă luă la rost.

Furia din vocea lui îmi spuse că rostise tocmai întrebarea care-l rodea mai tare.

— Ai dreptate. Nu e dreptul meu, prinţe. E datoria mea. Să-ţi reamintesc ceea ce se pare că ai uitat. Mă duc să caut vreascuri. Între timp, poate te gândeşti la ce se va alege de tronul Farseer dacă pur şi simplu refuzi să-ţi faci datoria şi dispari.

În ciuda oboselii, lupul se ridică şi veni după mine. Ne-am întors la malul pârâului, ca să căutăm lemne aduse de apă şi uscate peste vară. Mai întâi am băut, apoi m-am spălat pe

piept, acolo unde mă tăiase prinţul cu sabia. Încă o zi, încă o cicatrice. Sau poate că nu. Nici măcar nu sângerasem prea mult. M-am reapucat de căutat lemne. Văzul fin al lui Ochi Întunecaţi pe timp de noapte îmi suplinea simţurile mai nedezvoltate. În curând, strânsesem un braţ de vreascuri. *Seamănă foarte mult cu tine,* remarcă lupul pe drumul înapoi.

Suntem rude. E moştenitorul lui Verity.

Numai pentru că ai refuzat tu. E sângele nostru, frăţioare. Al tău şi al meu.

Gândul mă lăsă fără cuvinte un timp. Apoi am subliniat: *Eşti mult mai conştient de preocupările omeneşti decât mai demult. Altădată, nici nu le luai în seamă.*

Aşa-i. Iar Rolf cel Negru ne-a avertizat că ne-am apropiat prea mult, că sunt mai degrabă om decât lup, iar tu mai degrabă lup decât om. O să plătim pentru asta, frăţioare. Nu că am fi avut de ales, dar asta nu schimbă lucrurile. Vom suferi din cauză că firile noastre s-au împletit atât de strâns.

Ce anume încerci să-mi spui?

Ştii deja.

Ştiam, într-adevăr. Ca şi mine, prinţul fusese crescut printre oameni care nu întrebuinţau Harul. Şi, tot ca mine, neîndrumat, se părea nu numai că era copleşit de magia lui, ci se şi desfăta cu ea. Necălăuzit, mă legasem mult prea strâns. În cazul meu, mai întâi de un câine, când fusesem amândoi foarte tineri şi prea necopţi la minte ca să ne gândim unde ne va duce legătura noastră. Burrich ne despărţise cu forţa. Îl urâsem pentru asta atunci, iar ura mea durase câţiva ani. Acum mă uitam la prinţ, copleşit de chinurile dragostei pentru pisică, şi mă consideram norocos că, atunci când mă legasem, o făcusem numai de un căţeluş. Cumva, în ataşamentul lui faţă de pisică, ajunsese să se ataşeze şi de o tânără cu Sânge Străvechi. Când aveam să-l aduc înapoi la Buckkeep, urma să-şi piardă nu doar singurul prieten, ci şi femeia pe care credea că o iubeşte.

Ce femeie?

Vorbeşte despre o femeie, una cu Sânge Străvechi. Probabil una dintre cele care călătoreau cu el.

Vorbeşte despre o femeie, dar nu miroase a femeie. Nu ţi se pare ciudat?

Am cugetat la asta în drum spre tabără. Am făcut o grămăjoară din vreascuri. Pregătindu-mă să le aprind şi curăţând de coajă un băţ uscat pe post de iască, m-am uitat la prinţ. Împăturise şerveţelul de pânză, dar lăsase vinul la îndemână. Acum stătea morocănos pe o pătură, cu genunchii sub bărbie, cu privirea pierdută în bezna deasă a nopţii.

Mi-am coborât zidurile şi l-am cercetat cu mintea. Ochi Întunecaţi avusese dreptate. Tânjea după tovarăşa lui de Har, dar nici măcar nu ştiam sigur că era conştient de ceea ce făcea. Pornise într-o căutare timidă şi tristă, ca un căţeluş pierdut schelălăind după mama lui. Odată ce-am sesizat-o, a început să mă calce pe nervi, nu numai pentru că îşi chema prietenii să vină asupra noastră, ci şi pentru că scheunatul lui mă îngrozea. Mă determina să vreau să-i leg mâinile. În schimb, făcându-mi de lucru cu cremenea şi iasca, l-am întrebat indiferent.

— Te gândeşti la iubita ta?

Se întoarse către mine speriat. Lordul Auriu tresări auzindu-mi întrebarea directă. M-am aplecat ca să suflu în scânteia mică pe care o aprinsesem. Luci timidă, apoi deveni o flacără palidă, curajoasă.

Prinţul încercă să-şi păstreze cât de cât demnitatea.

— Întotdeauna mă gândesc la ea, răspunse calm.

Am aşezat câteva beţe sfrijite în formă de cort, deasupra flăcării.

— Aşa, deci. Cum arată fătuca? Am vorbit ca un soldat necioplit, cu inflexiuni ale vocii învăţate la atâtea mese luate printre gărzile de la Buckkeep. E... — am făcut gestul acela inconfundabil, recunoscut de oricine – bună?

— Gura! scuipă prinţul mânios.

I-am rânjit Lordului Auriu.

— Ehe-he, ştim noi amândoi ce înseamnă asta. Înseamnă că nu ştie. Adică n-a aflat la prima mână. Ori poate că a aflat doar cu mâna.

M-am lăsat pe spate şi i-am rânjit provocator.

— Badgerlock! mă mustră Lordul Auriu.

Cred că îl scandalizasem cu adevărat. M-am făcut că nu pricep.

— Păi, cam aşa se întâmplă de fiecare dată, nu? Nu-i decât o

distracţie pentru ea. Pun rămăşag că nici n-a sărutat-o, darămite s-o…

Am repetat gestul. Zeflemeaua a avut efectul scontat. În timp ce aruncam lemne mai mari pe foc, prinţul se ridică indignat. La lumină flăcărilor, am văzut că se înroşise şi-i fremătau nările de furie.

— Nu-i aşa! Scrâşni el. Nu-i o… Nu că m-aş aştepta să înţelegi altceva decât târfe! E o femeie care merită s-o aştepţi, iar când vom fi împreună, va fi mai înălţător şi mai dulce decât îţi poţi imagina. Dragostea ei trebuie câştigată, iar eu mă voi dovedi demn de ea.

În sinea mea, plângeam pentru el. Erau cuvintele unui băiat, luate din poveşti spuse de menestreli, închipuirile unui flăcău lipsit de experienţă. Ardea de pasiune inocentă, iar aşteptările lui idealiste îi sclipeau în priviri. Am încercat să găsesc o remarcă grosolană, demnă de rolul pe care mi-l alesesem, dar n-am fost în stare s-o rostesc. M-a salvat bufonul.

— Badgerlock! se răsti Lordul Auriu. Ajunge. Prăjeşte carnea aia.

— Stăpâne, m-am supus morocănos.

I-am aruncat lui Dutiful un rânjet batjocoritor, pe care a refuzat să-l vadă. Când am luat în mână iepurele şi cuţitul, Lordul Auriu i-a vorbit mai blând.

— Are un nume domniţa aceasta pe care o admiri? Am cunoscut-o la curte?

Lordul Auriu îşi exprima curiozitatea politicos. Căldura din vocea lui făcu din întrebare un act măgulitor pentru prinţ. Dutiful fu imediat fermecat, nu numai în ciuda furiei sale împotriva mea, ci şi din cauza ei. Iată că i se ivea ocazia să se dovedească un domn bine-crescut, să-mi ignore interesul de mitocan şi să răspundă politicos, ca şi când eu nici n-aş fi existat.

Îşi privi mâinile şi zâmbi – zâmbetul unui băiat cu o iubită secretă.

— A, n-ai cunoscut-o la curte, Lord Auriu. Oameni ca ea nu se găsesc acolo. E o doamnă a pădurilor sălbatice, vânător şi pădurar. Nu tiveşte batiste în grădină în zilele de vară, nici nu se ghemuieşte între patru pereţi, în faţa căminului, când începe să bată vântul. E liberă pentru toată lumea, părul îi

flutură în vânt, ochii ei sunt cuiburi pentru tainele nopţii.

— Înţeleg. Glasul Lordului Auriu era plin de îngăduinţă caldă faţă de prima dragoste a tinereţii. Se aşeză pe şa, lângă băiat, dar puţin mai sus decât el. Şi această zână a pădurii are un nume? Sau familie? întrebă el patern.

Dutiful ridică ochii spre el şi clătină plictisit din cap.

— Poftim, ia uite ce întrebi! De-asta sunt sătul de curte. De parcă mi-ar păsa dacă are familie sau avere! Eu pe ea o iubesc.

— Dar un nume tot trebuie să aibă, stărui Lordul Auriu tolerant, în timp ce eu îmi vâram cuţitul sub pielea iepurelui şi-o desfăceam. Altfel de ce şopteşti stelelor noaptea, când visezi cu ea? Îndepărtam pielea de pe animal, în vreme ce Lordul Auriu dezvăluia secret după secret din idila băiatului. Hai, spune-mi, cum ai cunoscut-o?

Lordul Auriu luă sticla cu vin, bău din ea cu delicateţe şi i-o întinse prinţului. Băiatul o răsuci gânditor în palme, ridică ochii la zâmbetul lordului şi bău. După aceea se aşeză, ţinu sticla în mâini fără s-o strângă, cu gâtul îndreptat spre flăcările mici care-i conturau trăsăturile în întunericul nopţii.

— Pisica mea m-a dus la ea, mărturisi într-un sfârşit. Mai sorbi o dată din vin. M-am furişat afară într-o noapte, ca să vânez cu ea. Câteodată, pur şi simplu vreau să fiu singur. Ştii cum e la curte. Dacă spun că vreau să călăresc în zori, când mă scol, mă aşteaptă şase domni gata să mă însoţească şi douăsprezece doamne care-şi iau rămas-bun de la noi. Dacă spun că mă voi plimba în grădină după cină, nu pot să cotesc pe o cărare fără să dau peste o domniţă care scrie poezii sub un copac sau peste vreun nobil care vrea să pun o vorbă bună pentru el la regină. E înăbuşitor, Lord Auriu. Ca să fiu sincer, nu ştiu de ce preferă atâţia să vină la curte dacă nu sunt obligaţi. Dacă aş avea privilegiul libertăţii, aş pleca de-acolo imediat. Se ridică brusc şi privi în noapte, de jur împrejur. Eu *am plecat*, declară pe neaşteptate, ca uimit de el însuşi. Sunt aici, departe de toate prefăcătoriile şi manipulările. Şi sunt fericit. Sau *am fost* fericit, până când ai venit tu şi m-ai târât înapoi.

Îmi aruncă o căutătură plină de ură, de parcă eu eram singurul vinovat, iar Lordul Auriu un privitor inocent. Acesta

reluă abil povestea de acolo de unde îl interesa.

— Aşa, deci. Te-ai dus la vânătoare cu pisica într-o noapte, iar domniţa asta…

— M-am dus la vânătoare cu pisica şi…

Numele puicii? stărui Ochi Întunecaţi, presat dintr-odată de senzaţia că e urgent să-l aflăm. Am scos un geamăt batjocoritor.

— Mi se pare că pisica şi domniţa au acelaşi nume. Nerostita.

Am înfipt iepurele în sabie. Nu-mi plăcea s-o folosesc drept proţap; carnea se răcea prea greu. Dar să mă fi dus după o ramură verde ar fi însemnat să merg până la lizieră şi să pierd conversaţia, or, eu voiam să aud ce avea de spus.

Prinţul îmi dădu o replică usturătoare.

— Credeam că tu, ca pestriţ, ştii că animalele au propriile lor nume, pe care ţi le spun când cred ele de cuviinţă. Pisica mea nu mi-a împărtăşit încă numele ei. Când voi fi vrednic de încrederea ei, mi-l va spune.

— Nu sunt „pestriţ”, am declarat ţâfnos.

Dutiful mă ignoră. Inspiră adânc şi-i vorbi Lordului Auriu cu toată sinceritatea.

— Acelaşi lucru este valabil şi pentru doamna mea. Nu trebuie să-i ştiu numele, când eu iubesc esenţa ei.

— Fireşte, fireşte, îl încurajă bufonul. Se trase mai aproape de prinţ şi continuă: Dar eu aş vrea să-mi povesteşti despre prima ta întâlnire cu frumoasa ta. Pentru că, îţi mărturisesc, în adâncul inimii sunt la fel de romantic precum orice doamnă de la curte care plânge când aude povestea unui menestrel.

Vorbea de parcă spusele lui Dutiful n-ar fi avut nicio consecinţă. Pe mine însă mă străbătu senzaţia grea că ceva nu era deloc bine. Într-adevăr, nici Ochi Întunecaţi nu-mi spusese imediat cum îl cheamă, dar pisica şi prinţul erau împreună de câteva luni. Am răsucit sabia, dar iepurele se mişcă pe lamă, carcasa fiind cam largă, iar partea prăjită ajunse iar în dreptul flăcărilor. Bolborosind, l-am scos din foc şi m-am ars la degete când l-am înfipt mai bine în sabie. L-am întins din nou deasupra flăcărilor şi l-am ţinut acolo.

— Prima noastră întâlnire… medită Dutiful şi un surâs trist îi arcui buzele. Mă tem că nu s-a întâmplat încă. Într-un fel. În felurile cele mai importante, am cunoscut-o. Mi-a arătat-o

pisica sau, mai bine zis, mi s-a arătat prin mijlocirea pisicii.

Lordul Auriu lăsă capul pe-o parte şi se uită la el cu o expresie curioasă, dacă nu nedumerită. Surâsul prinţului se lărgi.

— E greu de explicat cuiva care nu are experienţă cu Harul. Dar voi încerca. Prin magia mea, pot împărtăşi gânduri cu pisica. Simţurile ei le ascut pe ale mele. Uneori, zac noaptea în pat şi-mi pun mintea la dispoziţia ei, devenind una cu ea. Văd ce vede ea, simt ce simte ea. E minunat, Lord Auriu. Nu-i nimic înjositor şi animalic, cum ar vrea alţii să crezi. Lumea a prins viaţă în jurul meu. Dacă ar exista o cale prin care să-mi împărtăşesc experienţa cu tine, aş face-o, numai ca s-o înţelegi.

Băiatul era foarte sincer în intenţia de a-l câştiga de partea lui. Am întrezărit scurta sclipire de amuzament din ochii bufonului, dar sunt convins că prinţul a văzut numai afecţiunea lui plină de duioşie.

— Va trebui să mi-o imaginez, rosti Lordul Auriu.

Prinţul Dutiful clătină din cap.

— Vai, dar asta nu se poate. Nimeni nu poate, dacă nu s-a născut cu magia Harului. De aceea ne persecută toţi. Pentru că, nefiind înzestraţi cu această magie, se umplu de invidie, care se transformă în ură.

— Cred că e vorba şi de teamă, am şoptit, dar bufonul îmi închise gura dintr-o privire.

Mustrat, am întors capul şi-am învârtit iepurele din care ieşea fum.

— Cred că-mi pot închipui cum comunici cu pisica ta. Ce minunat trebuie să fie să fii părtaş la gândurile acestei creaturi nobile! Câtă învăţătură afli vânând pe timp noapte, cu o fiinţă aflată în armonie perfectă cu lumea naturii! Dar, recunosc, nu înţeleg cum ţi-a putut-o arăta pe femeia aceasta nemaipomenită… altfel decât să te călăuzească până la ea?

Ce plăcere să-i simţi ghearele jegoase pe burtă!

Sst.

Pisicile, creaturi nobile? Nişte nemernice care scuipă şi put a hoit.

Am ignorat cu greutate remarcile lui Ochi Întunecaţi şi m-am concentrat asupra conversaţiei, prefăcându-mă preocupat de

iepure. Prinţul zâmbea şi clătina din cap către Lordul Auriu, vorbind ca fermecat despre iubita sa. Fusesem cândva şi eu atât de tânăr?

— N-a fost aşa. Într-o noapte, când pisica şi cu mine străbăteam o pădure de copaci negri, argintaţi de razele lunii, mi-am dat seama că nu suntem singuri. N-a fost senzaţia aceea deranjantă pe care o ai când eşti urmărit. A fost mai degrabă… închipuie-ţi că vântul e răsuflarea unei femei în ceafa ta, mireasma pădurii e parfumul ei, clipocitul unui pârâu e râsul ei. Nu era în jur nimic din ceea ce nu mai văzusem, auzisem ori simţisem de sute de ori înainte, totuşi, în noaptea aceea, percepeam mai mult decât în orice altă noapte. La început, am crezut că mi se pare, dar, cu ajutorul pisicii, am început s-o cunosc mai bine. O simţeam urmărindu-ne în timp ce vânam şi ştiam că mă aprobă. Când împărţeam carne cu pisica, din prada ei, simţeam că şi femeia îi descoperă savoarea. Simţurile pisicii le ascut pe ale mele, ţi-am spus. Dar, deodată, vedeam lucruri, nu ca pisica sau ca mine, ci aşa cum le vedea ea. Am văzut cum gaura dintr-un zid de piatră împresoară un puiet neajutorat, am văzut modelul infinit al razelor lunii unduindu-se peste bulboane, am văzut… am văzut lumea nopţii ca o poezie scrisă de ea.

Prinţul Dutiful oftă uşor. Era cufundat în aventura lui romantică, dar bănuiala care mi se strecura în minte îmi trimitea fiori pe şira spinării. Am simţit cum lupul ciuleşte urechile şi-şi încordează muşchii, împărtăşindu-mi presimţirea.

— Aşa a început. Cu frânturi din frumuseţea lumii. Eram atât de naiv! Prima dată am crezut că e pe undeva, prin apropiere, pândindu-ne dintr-o ascunzătoare. Îi tot ceream pisicii să mă ducă la ea. Şi m-a dus, până la urmă, dar nu aşa cum mă aşteptasem. Am avut impresia că mă apropii de un castel prin ceaţă. Straturi după straturi de ceaţă, ridicate ca nişte văluri. Cu cât mă apropiam de ea, cu atât îmi doream mai mult s-o văd în carne şi oase. Dar ea m-a învăţat că e mai nobil să aştept. Mai întâi, trebuie să-mi duc la capăt lecţiile despre Har. Trebuie să învăţ să renunţ la limitele mele omeneşti şi la sinea mea şi să las pisica să mă posede. Când las pisica să între în mine, când devin numai pisică, atunci sunt cel mai conştient de domniţa mea. Pentru că amândoi suntem legaţi de aceeaşi

creatură.

E posibil aşa ceva? întrebarea lupului sosi neîncrezătoare şi directă.

Nu ştiu, am recunoscut. Apoi, mai convins: *Dar nu cred că se poate.*

— Aşa ceva nu se poate, am rostit cu glas tare.

Am încercat să nu par ameninţător, dar voiam ca bufonul să ştie lucrul acesta imediat. Totuşi, prinţul se răţoi la mine.

— Am spus că se poate. Mă faci mincinos?

Mi-am reluat personalitatea de golan.

— Dacă voiam să te fac mincinos, ţi-aş fi spus: „Eşti un mincinos”. Eu am zis: „Aşa ceva nu se poate”. Mi-am dezvelit dinţii într-un zâmbet. De ce nu pricepi că habar n-ai despre ce vorbeşti? Că scoţi pe gură ce ţi-a vârât altcineva în cap?

— Pentru ultima oară, Badgerlock, taci din gură. Întrerupi o poveste fascinantă şi nici prinţul, nici eu nu vrem să ştim ce crezi. Pur şi simplu vreau să aud cum se termină. Aşadar, când ai întâlnit-o?

Tonul Lordului Auriu arăta că era copleşit de suspans. Afecţiunea din vocea lui Dutiful se transformă brusc în disperare.

— Nu ne-am întâlnit. Nu încă. Într-acolo mă duceam. M-a chemat, iar eu am plecat din Buckkeep. Mi-a promis că va trimite oameni ca să mă ajute pe drum până la ea. Şi a trimis. Mi-a promis că, pe măsură ce învăţ să-mi folosesc magia şi legătura mea cu pisica se întăreşte, voi afla tot mai multe despre ea. Va trebui să mă dovedesc vrednic de ea, bineînţeles. Dragostea îmi va fi pusă la încercare, ca şi voinţa mea sinceră de a fi una cu Sângele meu Străvechi. Va trebui să învăţ să dărâm toate barierele dintre mine şi pisică. Mi-a spus că va fi foarte greu, m-a avertizat că va trebui să-mi schimb felul în care privesc lucrurile. Dar, când voi fi pregătit – în ciuda întunericului, l-am văzut cum se înroşeşte în obraji – mi-a promis că unirea noastră va fi mai fascinantă şi mai adevărată decât îmi pot imagina, încheie prinţul cu glas răguşit.

Furia mă copleşea treptat. Ştiam ce-şi imaginează şi eram aproape sigur că ceea ce îi oferea ea nu avea nicio legătură cu închipuirile lui. El credea că aveau să-şi consume fizic

legătura. Eu mă temeam că era pe cale să fie consumat de ea.

— Înţeleg, spuse Lordul Auriu cu glas compătimitor, însă eu eram convins că nu înţelegea nimic.

Băiatul se umplu de speranţă.

— Deci acum înţelegi de ce trebuie să mă lăsaţi să plec? Trebuie să mă întorc. Nu vă cer să mă duceţi înapoi la călăuzele mele. Ştiu că vor fi furioşi şi vă vor pune în primejdie. Nu vă cer decât să-mi daţi calul şi să mă lăsaţi să plec. E foarte uşor pentru voi. Întoarceţi-vă la Buckkeep; spuneţi că nu m-aţi găsit. Nimeni nu va şti adevărul.

— Eu l-aş şti, am subliniat mieros, luând iepurele de pe foc. E gata carnea.

E arsă până la os.

Prinţul îmi aruncă o căutătură veninoasă. Aproape că am simţit ce soluţie îi trece prin cap. *Ucide-l pe servitor. Redu-l la tăcere.* Puteam face prinsoare că fiul lui Kettricken nu fusese învăţat cu cruzimea înainte să-l educe pestriţii. Totuşi, era o soluţie cu adevărat demnă de strămoşii lui Farseer. Ni s-au întâlnit privirile. Mi-am strâmbat uşor gura, provocându-i. Am văzut cum îşi umflă pieptul, apoi se controlează. Întoarse capul ca să-şi ascundă ura. Admirabilă stăpânire de sine. M-am întrebat dacă va încerca să mă ucidă în somn.

Nu l-am slăbit din priviri, provocându-i să se uite în ochii mei, în timp ce rupeam carnea în bucăţi fumegânde. Eram plin de unsoare şi de funingine pe mâini. I-am dat o porţie Lordului Auriu, care a luat-o cu un dezgust mascat. Ştiind cât de flămând fusese bufonul toată ziua, mi-am dat seama că nu făcea decât să dea un spectacol.

— Carne, prinţul meu? îl întrebă pe Dutiful.

— Nu. Mulţumesc, răspunse băiatul cu răceală.

Era prea mândru ca să accepte ceva de la mine, pentru că îmi bătusem joc de el.

Lupul refuză carnea bine prăjită, aşa că Lordul Auriu şi cu mine am devorat-o până la os. Prinţul s-a ţinut deoparte cât am mâncat, holbându-se în beznă. După un timp, s-a întins pe pătură. L-am simţit explorându-şi Harul din ce în ce mai intens.

Lordul Auriu rupse osul pulpei de iepure, supse măduva din el şi-l aruncă în tăciuni. În lumina slabă a flăcărilor, se uită la

mine cu ochii bufonului. Puse atâta compătimire împletită cu dojană în ea, încât nu ştiam cum să reacţionez. Ne-am uitat amândoi la băiat. Părea să fi adormit.

— Mă duc să văd de cai, m-am oferit.

— Vreau şi eu să văd ce face Malta.

Ne-am ridicat amândoi. Durerea mi-a blocat spatele o clipă, apoi a cedat. Mă dezobişnuisem de felul acesta de viaţă.

Îl păzesc eu, se oferi lupul istovit. Se ridică de unde stătea şi merse ţeapăn lângă pături, şei şi prinţul adormit. Alese fără greşeală pătura pe care o întinsesem pentru mine. O mototoli ca să-i fie lui bine, apoi se culcă pe ea. Clipi în direcţia mea, apoi întoarse capul spre băiat.

Caii erau în formă bună, ţinând cont de tratamentul la care îi supusesem. Malta a venit dornică la bufon şi şi-a frecat botul de umărul lui când a mângâiat-o. Negruţa, deşi aparent nu mă lua în seamă, tot se trăgea într-o parte ori de câte ori încercam să mă apropii de ea. Iapa prinţului n-a avut nicio reacţie, nici de bucurie, nici de retragere, când am atins-o. După ce am mângâiat-o de câteva ori, Negruţa a venit brusc în spatele meu. M-a împuns cu botul, iar când m-am întors, mi-a dat voie s-o mângâi şi pe ea. Bufonul a început să vorbească, adresându-se mai degrabă Maltei decât mie.

— Trebuie să-ţi fie greu să-l cunoşti în felul acesta prima oară.

Nu aveam de gând să-i spun nimic. Nu părea să fie nimic de spus. Atunci m-am surprins pe mine însumi, rostind:

— Nu-i tocmai al meu. E moştenitorul lui Verity şi fiul lui Kettricken. Corpul meu a fost implicat, nu eu. Verity a împrumutat trupul meu.

Am încercat să alung amintirea aceea. Când Verity îmi spusese că exista o cale de a-şi trezi dragonul, că viaţa şi pasiunea mea erau cheia spre el, crezusem că regele meu îmi cere să-mi sacrific viaţa. Devotat şi nenorocit cum eram, mi-aş fi sacrificat-o bucuros. Însă el întrebuinţase Meşteşugul ca să se folosească de corpul meu, lăsându-mă prizonier într-al lui, un înveliş prăpădit, care de-abia se târa, şi mersese la soţia lui, ca să aibă un fiu cu ea. Nu aveam amintiri despre orele petrecute de ei împreună. În schimb, îmi aduceam aminte de o seară lungă, petrecută ca un bătrân. Nici măcar Kettricken

nu ştia prea bine ce se întâmplase. Numai bufonul ştia adevărul despre conceperea lui Dutiful. Acum, vocea lui mă trezi din meditaţia mea dureroasă.

— Seamănă atât de mult cu tine, că mă doare sufletul.

Ştiam că nu am ce replică să-i dau.

— Mă face să vreau să-l strâng în braţe şi să-l ţin în siguranţă. Să-l protejez de toate lucrurile oribile pe care le-ai îndurat în numele domniei Farseer. Tăcu câteva clipe, apoi adăugă: Mint. L-aş proteja de toate lucrurile oribile pe care le-ai îndurat din cauză că te-am folosit drept Catalizator al meu.

Noaptea era prea adâncă, iar duşmanii prea aproape ca să vreau să-l ascult în continuare.

— Ar trebui să dormi lângă el, aproape de foc. Şi lupul va sta tot acolo. Ţine-ţi sabia la îndemână.

— Şi tu? mă întrebăm după un moment.

Era dezamăgit că schimbasem subiectul atât de radical? Am arătat din cap spre şirul de copaci aliniaţi de-a lungul albiei.

— O să mă urc într-unul şi-o să stau de pază. Ar trebui să dormi câteva ceasuri. Dacă vor să năvălească peste noi, vor trebui să traverseze pajiştea. La lumina focului, o să-i văd la timp ca să pot acţiona.

— Cum să acţionezi?

Am ridicat din umeri.

— Dacă sunt puţini, ne luptăm cu ei. Dacă sunt mai mulţi, o luăm la fugă.

— O strategie complexă. Chade te-a învăţat bine.

— Odihneşte-te cât mai poţi. Pornim când răsare luna.

Ne-am despărţit. Am rămas cu senzaţia enervantă că lăsasem un lucru nerostit între noi, unul important. Nu-i nimic. O să vorbim despre el mai târziu, într-un moment mai potrivit.

Cine spune că e uşor să găseşti pe întuneric un copac în care să te caţări n-a încercat niciodată să-l găsească. La a treia încercare, am dat peste unul care avea o creangă destul de lată ca să mă aşez pe ea, dar puteam şi să văd tabăra noastră de pe ea. Aş fi putut să stau acolo şi să mă gândesc la soarta capricioasă, care m-a făcut tatăl a doi copii şi părinte al niciunuia. În schimb, am hotărât să mă gândesc la Hap. Ştiam că Chade avea să-şi ţină promisiunea, dar oare era şi Hap în stare să şi-o respecte pe a lui? Îl învăţasem să muncească

suficient de bine? Avea să lucreze cu migală? Avea să asculte atent şi să îndure corecţiile cu umilinţă?

Era întuneric beznă. Degeaba mă uitam pe cer, aşteptând să răsară luna. Astrul şi lumina lui zgârcită nu aveau să apară decât în toiul nopţii. Tăciunii roşu-închis din focul nostru de tabără mă ajutau să desluşesc silueta Lordului Auriu şi a băiatului înveliţi în pături. Timpul trecea. Un nod de creangă prietenos mă împungea în şaua spatelui şi nu mă lăsa să stau prea comod.

Coboară.

Aţipisem. Nu vedeam lupul, dar ştiam că stă în umbrele copacului. *S-a întâmplat ceva?*

Coboară. În linişte.

Am coborât, dar nu chiar în linişte, cum sperasem. M-am atârnat în mâini şi am sărit, numai ca să descopăr o groapă lângă copac, şi am căzut mai jos decât mă aşteptasem. Din cauza impactului, mi-au clănţănit dinţii şi mi-am zguduit şira spinării, la baza craniului. *Sunt prea bătrân pentru treaba asta.*

Nu eşti. Ai vrea să fii. Vino.

L-am urmat scrâşnind din dinţi. Mă conduse fără zgomot înapoi în tabără. Apropiindu-mă, bufonul se ridică în capul oaselor. În ciuda beznei, tot i-am zărit privirea întrebătoare. I-am făcut semn să tacă.

Lupul merse la prinţul încolăcit ca un pisoi în pături. Îşi apropie botul de urechea lui. I-am făcut semn să nu-l trezească, dar mă ignoră. Mai mult, îşi coborî nasul pe obrazul prinţului şi-l împinse. Capul băiatul se clătină bleg, ca al unui mort. Mi-a stat inima în loc, dar apoi i-am auzit respiraţia gâfâită. Lupul îl împinse din nou. Tot nu se trezi.

Am întâlnit ochii căscaţi ai bufonului, apoi m-am dus şi-am îngenuncheat lângă băiat. Lupul se uită la mine.

Îi căuta, îi căuta într-una, încerca să ajungă la ei. Deodată, a dispărut. Nu-l mai simt. Pe Ochi Întunecaţi îl cuprinse agitaţia.

E plecat departe, foarte departe. Am stat puţin şi m-am gândit. *Acesta nu e Harul.*

— Păzeşte-ne, l-am rugat pe bufon.

M-am întins lângă Dutiful. Am închis ochii. Ca şi cum m-aş fi pregătit să sar într-o apă adâncă, mi-am măsurat fiecare gură

de aer trasă în piept. Am început să respir în ritmul băiatului. *Verity,* mi-am zis, nu din alt motiv, decât din acela că mă ajuta să mă concentrez. Am şovăit, apoi am bâjbâit până am găsit mâna prinţului. Am luat-o într-a mea şi mi-a făcut mare plăcere să descopăr că avea bătături de la muncă. Am inspirat încă o dată, adânc, şi m-am aruncat în râul Meşteşugului. Pielea mea lipită de a lui, l-am găsit imediat.

Mi-am ataşat conştiinţa de a lui şi am plutit împreună. Am ştiut imediat că astfel îl spionase coteria lui Galen pe regele Shrewd cu ani în urmă. Atunci dispreţuisem modul acela de a sorbi cunoştinţele. Acum mă ţineam cu dinţii de el şi-l urmam pe prinţul meu.

Când îl văzusem prima oară pe băiat, suferisem şocul recunoaşterii, fiorul înrudirii. Nu se compara cu ceea ce trăiam acum. Îmi era familiară căutarea aceea nebunească a băiatului, Meşteşugul său nerafinat şi îndrăzneţ. Aşa fusese şi al meu, o căutare sălbatică, fără a şti cum anume se desfăşoară şi ce pericole mă pândesc. Prinţul îşi trimitea Harul în cercetare şi nu ştia că-şi foloseşte şi Meşteşugul. Preţ de-o clipă descurajantă, mi-am dat seama că, asemenea propriului meu Meşteşug, şi al lui era mânjit cu Har. Dacă învăţase singur să-şi folosească astfel Meşteşugul, oare putea învăţa vreodată să-şi întrebuinţeze numai Meşteşugul, fără Har?

Atunci, ideea aceea a fost dată de tot la o parte. Învelit în mantia Meşteşugului, am fost martorul Harului prinţului şi m-am îngrozit.

Prinţul Dutiful era pisica. Nu era doar legat de animal; se revărsa complet în el, nepăstrând nimic din sine pentru el. Ştiam că lupul şi eu ne împletiserăm conştiinţa la un nivel profund şi periculos, dar, faţă de gradul în care se abandona prinţul pisicii, al nostru fusese unul superficial.

Şi mai rău era că pisica accepta în totalitate supunerea oarbă a băiatului. Atunci, ca şi când aş fi clipit, am observat că nu era de fapt o pisică. Pisica era doar stratul de la suprafaţă. Era o femeie.

Buimac, m-am învârtit în cerc. Harul nu trece de la om la om. Acela era deja teritoriul Meşteşugului. Deci prinţul ajungea la femeie cu ajutorul Meşteşugului? Nu. Unirea lor nu se întemeia pe Meşteşug. Am încercat să înţeleg ce se petrece, dar n-am

reuşit. Nu puteam detaşa femeia de pisică, iar Dutiful se afundase în amândouă. Nu pricepeam. Femeia îi sonda mintea. Nu. Era aici, scăldându-se în trupul său ca într-o apă rece şi grea. Am simţit-o cum pluteşte prin el, cum explorează forma trupului din jurul ei. Îi era încă străină. Atingerea aceea interioară, de gheaţă, avea ceva erotic în ea. Unirea lor în pisică nu era completă încă, dar curând, curând, i-a promis femeia, prinţul avea s-o cunoască în întregime. Veneau după el, l-a asigurat, ştia ea unde este. Am fost martor atunci când prinţul i-a transmis tot ceea ce ştia despre Lordul Auriu şi despre mine, despre forţa şi starea cailor noştri, despre lupul care mă urma. Am simţit cum femeia se înfurie pe cel cu Sânge Străvechi care-şi trăda propriii semeni.

Veneau spre noi. I-am văzut prin ochii pisicii şi i-am recunoscut pe pestriţii cu care ne luptasem mai devreme. Îi conducea ea, şchiopătând. Zdrahonul o urma încet, pe jos, conducându-şi calul masiv prin pădurea întunecoasă. Celelalte două femei mergeau încet călare în spatele lui. Bărbatul zgâriat, cu pisica rănită, era ultimul. Grupul ducea acum doi cai fără stăpân, aşadar, fie îl ucisesem, fie îl rănisem grav pe unul dintre ei. *Venim, dragostea mea. Am trimis şi o pasăre, ca să ceară ajutor de la alţii. În curând, vei fi iarăşi cu noi,* promitea femeia. *Nu vom risca să te pierdem. Când se vor apropia ceilalţi, vă vom înconjura şi te vom elibera.*

O să-i omorâţi pe Lordul Auriu şi pe slujitorul lui? întrebă agitat prinţul.

Da.

Aş vrea să nu-l omorâţi pe Lordul Auriu.

E necesar. Îmi pare rău, dar trebuie, pentru că lordul a pătruns prea adânc în teritoriul nostru. A văzut feţele oamenilor noştri şi a călărit pe potecile noastre. Trebuie să moară.

Nu-l puteţi lăsa să plece? S-a arătat înţelegător faţă de cauza noastră. Dacă va vedea cât suntem de puternici, s-ar putea să se întoarcă, pur şi simplu, la regină şi să-i spună că nu ne-a găsit...

Unde ţi-e devotamentul? Cum poţi avea încredere în el atât de repede? Ai uitat câţi dintre ai noştri au fost ucişi sub domnia Farseer? Sau vrei să mă vezi murind pe mine şi pe toţi

ai noştri?

Întrebarea a venit ca o plesnitură de bici şi m-a durut să-l văd pe Dutiful cum se face mic de teamă auzind-o. *Inima mea e alături de tine, iubita mea, e cu tine,* a asigurat-o.

E bine. E foarte bine. Atunci să nu ai încredere decât în mine şi lasă-mă să fac ce trebuie să fac. Tu nu trebuie să te gândeşti la asta. Nu trebuie să te simţi răspunzător pentru nenorocirile pe care oamenii şi le aduc singuri pe cap. Tu ai încercat să pleci fără scandal. Ei sunt cei care te-au urmărit şi ne-au atacat. Scoate-ţi grija asta din minte.

După aceea, l-a învelit în dragoste, într-un val crescând de afecţiune, care i-a şters prinţului orice gând. Dar femeia părea să se menţină numai la marginea revărsării aceleia. Era dragoste de pisică, dragoste de felină, cu gheare şi colţi. Sentimentul m-a secat şi, în ciuda precauţiei mele, am fost gata să-i cedez eu însumi. L-am simţit pe prinţ acceptând faptul că femeia va face lucrul care trebuia făcut. Proceda aşa numai ca să poată fi împreună. Ce preţ era prea mare pentru asta?

E moartă.

Gândul lupului răsună ca un glas în odaia unui om care doarme. Preţ de-o clipă, am crezut că face parte din visul meu. Când l-am înţeles, parcă aş fi primit un pumn în stomac. *Bineînţeles. E moartă. Călătoreşte cu pisica.*

Şi, în momentul acela de nechibzuinţă împărtăşit cu lupul, femeia mi-a simţit prezenţa.

Ce-i asta? Teama şi indignarea ei nici nu se comparau cu şocul pe care-l suferise. Nu mai experimentase aşa ceva. Era complet în afara magiei sale şi, în uimirea ei necontrolată, a trădat multe despre ea.

M-am eliberat de orice contact înainte ca ea să-şi dea seama şi de altceva, în afară de prezenţa străină care o urmărise. Şi-a întărit strânsoarea în jurul prinţului. Îmi amintea de o pisică uriaşă care ţine un şoarece în gheare şi-l paralizează dintr-o muşcătură. Am simţit, deopotrivă, posesiune şi devorare. Într-un moment limpede, am sperat că prinţul o percepe la fel de clar ca mine. Era o jucărie pentru ea, o posesiune şi o unealtă. Nu-l iubea deloc.

Dar îl iubeşte pisica, m-a lămurit Ochi Întunecaţi.

Şi, în clipa când am sesizat nepotrivirea înşelătoare, m-am întors în mine.
A fost ca atunci când sărisem din copac. Aruncat înapoi în propriul trup, m-am ridicat în capul oaselor, fără aer şi loc destul. Lângă mine, prinţul era în continuare inert, dar Ochi Întunecaţi apăru imediat şi-şi vârî botul sub braţul meu. *Eşti teafăr, frăţioare? Te-a rănit?*
Am încercat să-i răspund, dar am căzut în faţă, gemând când durerea mi-a explodat în cap. Eram parcă orb, izolat într-o noapte neagră, spintecată de fulgere albe incandescente, care mă împiedicau să văd. Am clipit şi m-am frecat la ochi, încercând să alung strălucirea lor. În locul ei, s-au ivit culori care-mi făceau rău. M-am cocoşat şi m-am ghemuit de durere.
Peste câteva momente, am simţit o cârpă umedă pe ceafă. Bufonul veni lângă mine şi tăcu, din fericire. Am înghiţit în sec şi-am inspirat adânc de câteva ori la rând, apoi am vorbit cu mâinile la gură.
— Vin. Pestriţii cu care ne-am luptat astăzi şi alţii. Au aflat unde suntem de la prinţ. E ca un far. Nu ne putem ascunde şi sunt prea mulţi ca să ne luptăm cu ei şi să-i învingem. Fuga e singura noastră şansă. Nu mai putem aştepta să răsară luna. Ne va conduce Ochi Întunecaţi.
Bufonul vorbi foarte încet, ca şi cum ar fi ştiut cât de tare mă doare capul.
— Să-l trezesc pe prinţ?
— E inutil să încerci. A căzut într-o amorţeală profundă şi nu cred că ea îl va lăsa să se întoarcă în trupul său acum. Va trebui să-l cărăm. Pune şaua pe cai, vrei?
— Da. Fitz, poţi să călăreşti aşa?
Am deschis ochii. Zigzaguri de lumină plutitoare îmi înceţoşau vederea, dar acum vedeam pajiştea închisă de dincolo de ele. M-am silit să zâmbesc.
— Voi fi nevoit s-o fac, aşa cum lupul meu va fi nevoit să alerge. Iar tu poate că vei fi nevoit să te lupţi. Nu asta şi-ar dori niciunul dintre noi, dar n-avem de ales. Ochi Întunecaţi, du-te acum. Caută un drum pentru noi şi mergi înaintea noastră cât de mult poţi. Nu ştiu din ce direcţie vin ceilalţi agresori. Fă pe spionul pentru noi.
Vrei să mă trimiţi din calea răului. Gândul suna mai degrabă

ca un reproş.

Aş face-o, dacă aş putea, frate, dar adevărul e că s-ar putea să te trimit în calea pericolului. Fii cercetaş în locul nostru. Du-te acum.

Se ridică ţeapăn şi se întinse. Se scutură şi plecă, nu ţopăind, ci cu mersul lui pentru străbătut distanţe lungi. L-am pierdut din vedere aproape imediat – un lup cenuşiu alergând pe o pajişte cenuşie. *Mergi cu grijă, sufletul meu,* i-am cerut, dar foarte încet, ca să nu-şi dea seama cât de mult mă tem pentru el.

M-am ridicat în picioare, mişcându-mă foarte atent, ca şi când în loc de cap aş fi avut un pahar plin-ochi. Nu credeam că mi s-ar împrăştia creierii dacă aş fi neglijent, dar mai că speram s-o păţesc. Am luat batista umedă a bufonului de la ceafă şi mi-am ţinut-o puţin la frunte. M-am uitat la prinţ. Nu se mişcase, parcă se încolăcise mai strâns. L-am auzit pe bufon venind în spatele meu cu caii şi m-am întors prudent spre el.

— Ai vreo explicaţie? se interesă cu glas scăzut.

Mi-am dat seama cât de puţine ştia. Cu atât mai uimitor era că făcea ceea ce îl rugam fără să întrebe prea multe. Am oftat.

— Foloseşte concomitent Meşteşugul şi Harul. Şi n-a fost învăţat să folosească niciunul, nici altul, aşa că e vulnerabil, foarte vulnerabil. E prea tânăr să înţeleagă la ce riscuri se expune. Chiar în acest moment, conştiinţa lui călătoreşte cu pisica. Practic, e chiar pisica.

— Dar se va trezi şi se va întoarce în corpul său?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Sper. Bufonule, mai e ceva. Mai e cineva care s-a îngemănat cu pisica. Eu, adică noi, Ochi Întunecaţi şi cu mine, bănuim că e fosta stăpână a pisicii.

— Fosta? Credeam că cei cu Har şi animalele lor sunt legaţi pe viaţă.

— Aşa şi sunt. E moartă. Dar conştiinţa ei a rămas în pisică, se foloseşte de ea.

— Dar am crezut că prinţul…

— Da. Şi prinţul e acolo. Nu cred că-şi dă seama că fiinţa pe care o iubeşte nu mai există ca femeie. Ştiu că nu realizează

câtă influenţă are asupra lui. Şi asupra pisicii.”

— Ce putem face?

Durerea care-mi pulsa în cap îmi făcea greaţă. Am vorbit mai aspru decât aş fi vrut.

— O să-l separăm cu forţa pe băiat de pisică. O să omorâm pisica, sperând că prinţul nu va muri.

— Vai, Fitz! se îngrozi bufonul.

Nu aveam timp să mă îngrijorez.

— Pune şaua numai pe două iepe, Malta şi Negruţa. O să-l aşez pe băiat în faţa mea. Pe urmă, va trebui să plecăm.

N-am făcut nimic cât s-a ocupat bufonul de cai. N-am împachetat nimic, pentru că nu intenţionam să iau nimic cu noi. În schimb, am stat liniştit şi-am încercat să-mi potolesc durerea de cap. Era şi mai greu, pentru că eram încă legat prin Meşteşug cu băiatul. Îl simţeam mai degrabă absent decât prezent. Se făcea presiune asupra lui, dar cu Harul. Nu-mi dădeam seama dacă ea încerca să afle mai multe despre mine sau să pună stăpânire pe trupul băiatului. Nu voiam să reacţionez; ceilalţi ştiau deja destule despre mine din momentul acela de nechibzuinţă. Aşa că m-am aşezat cu capul în mâini şi m-am uitat la fiul lui Kettricken. Aşa cum mă învăţase Verity cu multă vreme în urmă, mi-am ridicat prudent zidurile Meşteşugului. De data asta, l-am cuprins între ele pe băiatul de la picioarele mele. Nu m-am gândit la ceea ce încercam să păstrez. În schimb, m-am concentrat să ţin deschis spaţiul minţii lui, ca să aibă unde să se întoarcă.

— Gata, mă anunţă încet bufonul.

M-am ridicat. Am încălecat pe Negruţa, care s-a ţinut neaşteptat de sigură pe picioare când bufonul l-a ridicat pe băiat în braţe. Ca de obicei, forţa bărbatului aceluia suplu mă uimea. L-am aşezat pe prinţ astfel încât să-l prind cu un braţ, iar cu celălalt să manevrez hăţurile. Aveam să mă descurc. Bufonul încălecă imediat pe Malta.

— Încotro? mă întrebă.

Ochi Întunecaţi? L-am căutat cât de discret am putut. Poate că ne percepeau Harul, dar mă îndoiam că se puteau folosi de el ca să ne urmărească.

Frate. Răspunsul lui veni la fel de discret. I-am dat pinteni Negruţei şi am pornit. N-aş fi putut spune nimănui unde era

Ochi Întunecaţi, dar ştiam că mă îndrept spre el. Prinţul mi se clătina în braţe. Era deja incomod. Cedând frustrării provocate de durerea de cap şi de trupul lui atârnând greoi, l-am scuturat o dată. A scos un sunet de protest, dar poate să fi fost doar aerul ieşit din plămânii lui. Un timp, am mers prin pădure, ferindu-ne de crengile care apăreau brusc de sus şi călcând pe tufişurile încâlcite de jos. Calul prinţului, fără harnaşament, ne urma. Nu înaintam repede. Terenul era înşelător pentru caii osteniţi, iar copacii deşi. Urmam prezenţa fantomatică a lupului în jos, pe o râpă. Caii tropăiau printr-un pârâu agitat, peste pietre umede şi alunecoase. Râpa s-a transformat într-o vale, apoi s-a lăţit, iar noi am străbătut o pajişte luminată de lună. Căprioare speriate ţâşneau când ne apropiam de ele. Din nou în pădure, copitele cailor bocăniră pe straturi groase de frunze bătrâne. Am ajuns la un loc abrupt pe care nu l-am recunoscut, dar, după ce am urcat anevoios panta dealului, noaptea ne-a luminat calea cea bună. Lupul străbătuse terenul accidentat şi ne adusese pe acelaşi drum pe care călătorisem de dimineaţă. Am oprit-o pe Negruţa şi am lăsat-o să-şi tragă sufletul. În faţa noastră, pe următoarea creastă de deal, lumina zgârcită a lunii în pătrar contura silueta unui lup care aştepta să apărem. Imediat ce ne-a văzut, s-a întors şi-a coborât dealul, făcându-se nevăzut. *E liber. Veniţi repede.*

— Acum o luăm la galop, l-am avertizat pe bufon cu voce scăzută.

M-am aplecat în faţă şi i-am spus o vorbă Negruţei în timp ce-o îmboldeam. Văzând că reacţionează cam lent, i-am atras atenţia, cu Harul meu: *Urmăritorii ne suflă în ceafă. Vin repede.*

Iapa şi-a lăsat urechile pe spate. Cred că era cam neîncrezătoare, dar s-a adunat repede. Când Malta a ameninţat s-o depăşească, am simţit cum îşi încordează muşchii, îşi întinde picioarele şi-o ia la galop. Împovărată de doi călăreţi şi trudită după o zi de corvoadă, alerga cu dificultate. Malta ţinea ritmul vitejeşte, prezenţa ei fiind un imbold pentru Negruţa. Calul prinţului a rămas în urmă. Lupul fugea în faţa noastră, iar eu nu-l scăpăm din ochi, considerându-l ultima noastră speranţă. Parcă se scuturase de

ani; alerga ca un căţelandru, mult înaintea noastră.

În stânga, orizontul mijea odată cu zorii timizi. Am întâmpinat cu bucurie lumina care ne ajuta să călcăm mai sigur, deşi o blestemam, pentru că avea să ne trădeze duşmanilor. Am mers fără oprire, alternând ritmul pe măsură ce dimineaţa prindea curaj, încercând să nu ostenim prea tare caii. Ultimele două zile fuseseră foarte solicitante pentru ei. Nu ne-ar fi ajutat cu nimic dacă i-am fi alergat până s-ar fi prăbuşit de oboseală.

— Când ne vom putea opri în siguranţă? m-a întrebat bufonul la un moment dat, când slăbisem ritmul, pentru ca iepele să-şi mai tragă răsuflarea.

— Când ajungem la Castelul Buckkeep. Poate.

Nu i-am mai spus că prinţul avea să fie în siguranţă numai atunci când aveam să mă întorc să omor pisica. Noi aveam doar trupul său. Sufletul i-l luaseră pestriţii.

Pe la jumătatea dimineţii, am trecut pe lângă copacul din care ne atacase arcaşul. Faptul m-a făcut să-mi dau seama cât de mult mă încredeam în drumul ales de lup. El hotărâse că drumul acesta era mai sigur, iar eu îl urmam fără să-i pun alegerea la îndoială.

Nu suntem noi haită? Sigur că trebuie să-ţi urmezi conducătorul. Mă tachina, însă nu reuşea să-şi ascundă oboseala.

Cu toţii eram vlăguiţi, oameni, lup, cai. N-am putut s-o conving pe Negruţa să meargă decât la trap susţinut. Dutiful se clătina în braţele mele, pe drumul care ne zgâlţâia. Durerea din spate şi din umeri, pe care o resimţeam din cauza efortului de a-l susţine, se lua la întrecere cu durerea de cap. Bufonul se ţinea încă bine în şa, dar n-a făcut nicio încercare să înceapă o conversaţie. S-a oferit o dată să-l ia pe prinţ pe Malta, dar l-am refuzat. Nu că m-aş fi îndoit de forţa lui sau a iepei sale. Nu ştiam să spun exact de ce consideram că eu eram cel care trebuie să care trupul prinţului Dutiful. Mă îngrijora că zăcea inconştient de atâta vreme. Ştiam că mintea lui lucrează undeva, că vedea prin ochii pisicii, că simţea ce simţea corpul ei. Mai devreme sau mai târziu, avea să-şi dea seama…

Prinţul se mişcă în braţele mele. Am rămas tăcut. I-a luat un

timp să se trezească. Atunci când şi-a revenit în simţiri, a început să se zbată în braţele mele, amintindu-mi de propriile mele crize. Apoi s-a ridicat în şezut cu un horcăit brusc. De-abia respira. Trăgea aer în piept sacadat şi clătina din cap la stânga şi la dreapta, încercând să înţeleagă ce i se întâmplă. L-am auzit cum înghite. Cu voce seacă şi răguşită, întrebă:

— Unde suntem?

N-avea rost să-l mint. Deasupra noastră, pe deal, pietrele verticale misterioase ale lui Laurel îşi aruncau umbrele lunguieţe. Le va recunoaşte cu siguranţă. N-am catadicsit să-i dau niciun răspuns. Lordul Auriu se apropie de noi.

— Prinţul meu, te simţi bine? Ai zăcut leşinat multă vreme.

— Sunt… bine. Unde mă duceţi?

Vin duşmanii!

Situaţia noastră se schimbă într-o clipă. L-am văzut pe lup fugind înapoi spre noi. Pe drumul din spatele lui, se iviră dintr-odată călăreţi. Cinci la număr, la o socoteală rapidă. Doi dulăi, amândoi tovarăşi de Har ai cuiva, alergau alături de ei. M-am răsucit în şa. Peste două dealuri, alţii urcau o pantă. Unul ridică un braţ, salutând triumfător celălalt pâlc de călăreţi.

— Ne-au prins, i-am spus calm bufonului.

Arăta bolnav.

— Sus, pe deal. O să ne ascundem după un tumul.

Am abătut-o pe Negruţa de la drum, iar ceilalţi mi-au urmat exemplul.

— Lasă-mă să plec! îmi porunci prinţul meu.

Se zbătea în braţele mele, dar leşinul îl slăbise. Nu-mi venea uşor să-l ţin strâns, dar n-am avut mult de mers. Când am ajuns în dreptul tumulului şi al pietrelor învecinate, am oprit-o pe Negruţa. Am descălecat destul de brutal, dar l-am tras pe prinţ după mine. Negruţa se îndepărtă de noi, apoi se răsuci, ca să-mi arunce o privire plină de reproş. Bufonul ne ajunse din urmă într-o clipă. M-am ferit de pumnul lui Dutiful, l-am prins de încheietură şi m-am deplasat în spatele lui. L-am apucat de celălalt umăr şi l-am strâns zdravăn, ţinându-i braţul răsucit cât mai sus la spate. N-am fost mai dur decât a trebuit, dar nici el nu s-a dat bătut uşor.

— N-o să mori dacă-ţi rupi mâna sau îţi disloci umărul, l-am avertizat cu asprime, dar cel puţin n-o să ne mai dai bătaie de

cap o vreme.

Mi-a cedat, icnind de durere. Ochi Întunecaţi era o dâră cenuşie urcând dealul spre noi.

— Şi-acuma ce facem? mă întrebă bufonul, holbându-se în jur.

— Acum le ţinem piept, i-am răspuns.

Călăreţii din spatele nostru se răspândeau deja pe o distanţă destul de mare. Tumulul avea să fie o barieră destul de slabă împotriva atacului, mai degrabă blocându-ne vederea decât ferindu-ne de el. Lupul stătea cu noi, gâfâind.

— O să muriţi aici, sublinie prinţul printre dinţi.

Nu slăbisem strânsoarea.

— Foarte probabil, am recunoscut.

— O să muriţi, iar eu o să plec cu ei. Vorbea cu glas încordat. De ce sunteţi proşti? Eliberaţi-mă acum. O să mă duc cu ei. Puteţi fugi. Vă promit că o să-i rog să vă lase în viaţă.

L-am privit pe bufon peste capul lui Dutiful. Ştiam ce replică să-i dau prinţului, dar şi ce anume îl trimiteam să înfrunte dacă i-o dădeam. Ne-ar putea da prilejul să ne întoarcem după el din nou, deşi mă îndoiam. Pisica-femeie se va îngriji să fim hăituiţi şi omorâţi. Moartea stând pe loc şi aşteptând sau moartea după ce fugim? Nu voiam să aleg cum să moară prietenii mei.

Sunt prea obosit să fug. Vom muri aici.

Bufonul îşi mută privirea la Ochi Întunecaţi. Nu ştiu dacă surprinsese frântura aceea de gând sau pur şi simplu observase cât de istovit era lupul.

— Stăm şi luptăm, murmură el.

Îşi scoase sabia din teacă. Ştiam că nu mai luptase în viaţa lui. Când ridică arma, păru foarte nesigur pe el. Apoi inspiră adânc, iar chipul său împrumută trăsăturile Lordului Auriu. Îşi îndreptă umerii, iar în ochi îi apăru o expresie de maestru detaşat.

Nu ştie să lupte. Nu fi prost.

Călăreţii se apropiau în cerc. Urcară dealul spre noi fără grabă, lăsându-ne să ne închipuim cum vom muri. *Ai tu altă soluţie?*

— Nu poţi să mă ţii şi să lupţi! strigă Dutiful jubilând. Îşi imagina că deja câştigaseră. În clipa în care îmi dai drumul,

voi fugi. Vei muri degeaba. Lasă-mă să plec acum, lasă-mă să vorbesc cu ei. Poate reuşesc să mă târguiesc pentru viaţa voastră.

Nu i-l lăsa femeii. Omoară-l, dar nu-l lăsa pe mâna lor.

M-am simţit cel mai mare laş, dar i-am transmis oricum gândul lui Ochi Întunecaţi. *Nu ştiu dacă pot face asta.*

Trebuie să poţi. Amândoi ştim ce au de gând. Dacă nu-l poţi omorî, atunci... atunci du-l la stâlp. Băiatul ştie să folosească Meşteşugul, iar tu şi Cel-fără-miros aţi fost legaţi odată. S-ar putea să fie destul. Intră în stâlp. Ia-i şi pe ei cu tine.

Călăreţii de jos se consultară între ei pe scurt, apoi se risipiră, ca să ne înconjoare. Aşa cum promisese femeia, nu aveau să-şi asume riscuri. Rânjeau şi strigau unul la altul. La fel ca prinţul, credeau că ne prinseseră în capcană.

Nu va merge. Nu mai ţii minte cum a fost? Am avut nevoie de toată puterea ca să vă ţin împreună pe toţi în pasajul acela, şi eram strâns legaţi între noi. Să zicem că aş putea să-l ţin pe băiat cu mine de-a lungul călătoriei, sau pe tine, dar nu pe amândoi. Nu ştiu nici dacă pot să-l trag pe bufon după mine. Legătura noastră prin Meşteşug e veche şi firavă. S-ar putea să vă pierd pe toţi.

Nu ai de ales. Nu sunt în stare să merg cu tine. Sunt prea obosit, frate. Dar voi rămâne aici şi-i voi întârzia cât de mult voi putea, până când veţi scăpa.

— Nu, am gemut chiar în momentul în care bufonul rosti:

— Stâlpul. Ai spus că băiatul îşi folosea Meşteşugul. N-ai putea…

— Nu! am ţipat. Nu-l voi lăsa pe Ochi Întunecaţi să moară singur. Cum îmi poţi cere aşa ceva?

— Singur? Bufonul păru nedumerit. Un zâmbet straniu îi schimonosi gura. Dar nu va fi singur. Îi voi sta alături. Şi – îşi îndreptă spatele, trăgându-şi umerii înapoi – voi muri înainte de a-i lăsa să-l ucidă.

Vai, asta ar fi mult mai bine. Fiecare fir de blană i se înfoie când văzu cum avansează oamenii şi caii, dar se uită la mine cu sclipiri în ochi.

— Trimite băiatul la noi! ne strigă un bărbat.

L-am ignorat.

— Crezi că asta-mi uşurează situaţia? l-am întrebat pe bufon.

Erau nebuni amândoi. Poate că reuşesc să trec prin stâlp. Poate că reuşesc să-l trag şi pe băiat după mine, deşi mă întreb dacă mintea lui va mai rămâne aceeaşi. Dar mă îndoiesc că te-aş putea lua şi pe tine cu mine, bufonule. Iar Ochi Întunecaţi refuză să meargă.

— Să meargă unde? vru să afle Dutiful.

Încercă să scape din strânsoarea mea. I-am sucit braţul mai tare. Renunţă să se mai zbată.

— Pentru ultima oară: aveţi de gând să cedaţi? strigă la noi călăreţul cel înalt.

— Încerc să-l conving! îi strigă Lordul Auriu. Dă-mi puţin timp, omule! se prefăcu panicat. Prietene, îmi spuse, punându-mi mâna pe umăr.

Mă împinse uşor în spate, spre piatră. M-am supus şi l-am luat pe Dutiful cu mine. Bufonul nu-şi luă ochii de la mine. Îmi vorbi cu blândeţe şi prudenţă, ca şi cum eram singuri şi aveam tot timpul din lume.

— Ştiu că nu pot merge cu tine. Mă doare că lupul refuză să te însoţească. Dar îţi repet că tu trebuie să te duci şi să-l iei pe băiat cu tine. Nu înţelegi? Pentru asta te-ai născut, pentru asta ai rămas în viaţă, în ciuda tuturor nenorocirilor pe care le-ai îndurat ani la rândul. Pentru asta te-am silit să rămâi în viaţă, în ciuda răului care ţi s-a făcut. Trebuie să existe un moştenitor Farseer. Dacă îl ţii în viaţă şi-l duci înapoi la Buckkeep, altceva nu mai contează. Menţinem viitorul pe cărarea pe care am ales-o pentru el, chiar dacă trebuie să mergi mai departe fără mine. Dar, dacă dăm greş, dacă băiatul moare…

— Ce tot vorbeşti acolo? întrebă prinţul nervos.

Bufonului îi pieri vocea. Se uită în josul dealului, la bărbaţii care înaintau fără oprire, dar privirea lui bătea parcă dincolo de ei.

Eu aproape că atingeam monolitul cu spatele. Dutiful se potoli dintr-odată în braţele mele încleştate, ca vrăjit de glasul moale al bufonului.

— Dacă murim toţi aici, continuă el, atunci… vine sfârşitul. Pentru noi. Dar el nu e singura schimbare pe care am provocat-o… timpul trebuie să caute să curgă aşa cum a curs întotdeauna, îndepărtând toate obstacolele din calea lui. Aşa

că… soarta o va găsi pe ea. În toate epocile, soarta se luptă împotriva supravieţuirii unui Farseer. Aici şi acum, noi îl păzim pe Dutiful. Dar, dacă pierim cu toţii, dacă Nettle devine centrul acestei lupte…

Clipi de mai multe ori, inspiră cu zgomot şi se întoarse la mine. Părea să revină dintr-o călătorie îndepărtată. Vorbi calm, dându-mi vestea cea rea cu blândeţe.

— Nu găsesc niciun viitor în care Nettle supravieţuieşte după moartea prinţului. Păli şi căpătă o expresie îmbătrânită. Şi nici nu are parte de o moarte iute şi iertătoare. Trase aer adânc în piept. Dacă ţii cât de cât la mine, fă lucrul acesta. Ia-l pe băiat. Ţine-l în viaţă.

Mi se făcu părul măciucă.

— Dar…

M-am înecat cu propriile cuvinte. Toate sacrificiile pe care le făcusem ca să fie ea în siguranţă, toate… pentru nimic? Mintea mea completă tabloul. Burrich, Molly şi copiii lor stând lângă ea, căzând odată cu ea. Nu reuşeam să respir.

— Te rog să pleci, mă imploră bufonul.

Nu ştiam ce înţelegea băiatul din conversaţia noastră. Era o greutate pe care o ţineam cu forţa, imobilizându-l, în timp ce mintea mea gonea nebuneşte. Ştiam că nu există scăpare din labirintul în care ne aruncase soarta. Lupul exprimă gândul în locul meu. *Dacă rămâi, murim toţi. Dacă băiatul trăieşte, o să-l ia cei cu Har şi-o să se folosească de el pentru propriile lor interese. I-ar fi mai bine să moară. Nu nepoţi salva pe noi, dar îl poţi salva pe el.*

Nu pot să te las aici. Nu se poate termina aşa pentru noi doi, pentru tine şi pentru mine. Lacrimile mă orbeau când trebuia să văd mai limpede.

Nu numai că se poate, trebuie. Haita nu moare dacă trăieşte puiul. Fii un lup, frate. Vezi lucrurile mai clar. Lasă-ne să luptăm cât fugi tu cu puiul. Salveaz-o şi pe Nettle. Trăieşte bine, pentru amândoi, iar într-o zi, spune-i lui Nettle poveşti despre mine.

Atunci n-am mai avut timp.

— Prea târziu! ne strigă un agresor. Şirul de bărbaţi călare se arcuise ca să ne împresoare. Trimiteţi-ne băiatul şi vă vom ucide repede! Dacă nu…

Şi izbucni în râs.

Nu te teme pentru noi. O să-i determinăm să ne omoare repede.

Bufonul îşi dădu braţele peste cap. Ridică sabia cu amândouă mâinile. O învârti o dată, de probă, apoi o ţinu ridicată.

— Fugi, preaiubite.

În poziţia aceea, arăta mai degrabă ca un dansator decât ca un luptător.

Aveam de ales între a scoate sabia sau a nu slăbi strânsoarea din jurul prinţului. Piatra verticală era chiar în spatele meu. I-am aruncat o privire grăbită peste umăr. N-am recunoscut simbolul cioplit pe latura aceea. Oriunde avea să mă ducă, trebuia să fie bine. Nu mi-am recunoscut vocea când am întrebat restul lumii.

— Cum e posibil ca lucrul cel mai greu de făcut din viaţa mea să fie şi cel mai laş?

— Ce faci? mă întrebă prinţul.

Presimţi că urma să se întâmple ceva şi, cu toate că n-avea cum să ghicească ce anume, începu să se zbată cu sălbăticie.

— Ajutaţi-mă! ţipă el către pestriţii care ne înconjurau. Eliberaţi-mă acum!

Primi ca răspuns ropot de copite.

Am avut un moment de inspiraţie. Strângându-l mai tare pe prinţ în braţe, i-am spus bufonului.

— O să mă întorc. Trec cu el dincolo şi mă întorc.

— Nu risca viaţa prinţului! Bufonul era îngrozit. Rămâi cu el şi păzeşte-l. Dacă vii după noi şi eşti ucis, ar rămâne singur… cine ştie unde. Du-te! Acum!

Ultimul zâmbet pe care mi-l oferi fu vechiul zâmbet al bufonului, timid, dar, în acelaşi timp, batjocorind lumea care voia să-l rănească. I-am văzut expresia sălbatică din ochii lui aurii, nu de teamă de moarte, ci de acceptare a ei. N-am fost în stare să mă uit prea mult la ea. Cercul de călăreţi se strângea în jurul nostru. Bufonul învârti sabia şi desenă un arc scânteietor în aerul zilei senine. Atunci, un pestriţ năvăli între noi, rotindu-şi sabia şi răcnind. L-am tras pe prinţ după mine.

L-am văzut pe bufon stând deasupra lupului, cu arma în mâini. Era pentru prima oară când îl vedeam ţinând o sabie cu intenţia de-a o folosi. Am auzit metal zdrăngănind pe metal şi

mârâitul lupului care se repezi la piciorul unui călăreţ.

Prinţul ţipă disperat, un ţipăt de furie neinteligibil, mai mult felin decât omenesc. Un călăreţ se năpusti asupra noastră, cu sabia în aer. Dar piatra cea neagră şi măreaţă se afla în spatele meu.

— O să mă întorc! le-am promis.

Apoi l-am strâns mai tare pe Dutiful la piept şi i-am şoptit la ureche.

— Ţine-te bine de tine însuţi!

A fost singura avertizare pe care i-am putut-o da. M-am răsucit şi-am apăsat cu mâna simbolul cioplit în piatră.

Capitolul XXIII

PLAJA

Meşteşugul este necuprins cât infinitul, dar şi minuscul, cât să încapă în noi. E nemărginit, ca lumea şi cerul de deasupra ei, dar şi mărunt, ca inima tainică a omului. După cum se scurge, Meşteşugul arată că omul se poate revărsa împreună cu el, poate experimenta curgerea lui ori îl poate cuprinde în întregime în sinea sa. Aceeaşi senzaţie de iminenţă se răspândeşte în toate.

Iată de ce, pentru a stăpâni Meşteşugul, mai întâi trebuie să te stăpâneşti pe tine însuţi.

Hailfire, Maestrul Meşteşugului
pe vremea reginei Frugal

Mă aşteptasem la beznă şi dezorientare. Mă aşteptasem să mă absoarbă Meşteşugul, să mă lupt pentru a rămâne, eu şi prinţul, împreună. M-am forţat să fiu conştient de amândoi, să-l păstrez neatins pe el. A-l menţine între barierele Meşteşugului meu era similar cu a ţine un pumn de sare într-un potop. Aveam impresia că, dacă aş fi slăbit strânsoarea, prinţul s-ar fi prelins pe lângă mine. Simţeam toate acestea, pe lângă senzaţia absurdă că alunecam în sus. L-am strâns pe băiat ca într-un cleşte, promiţându-mi că avea să se termine totul în curând. Nu eram pregătit să cad din stâlp într-o apă sărată, rece ca gheaţa.

Apa sărată mi-a umplut gura şi nasul când am încercat să

respir şocat. Ne-am rostogolit amândoi în apă. Am lovit ceva cu umărul. Dutiful se smucea sălbatic şi-a fost cât pe ce să-l scap. Apa ne absorbea şi, tocmai când am zărit lumină printr-un strat verzui şi-am dedus în ce parte era sus şi în ce parte era jos, ne-a izbit un val şi ne-a azvârlit pe o plajă stâncoasă.

Din cauza impactului, l-am scăpat pe prinţ din braţe. Valul ne-a rostogolit pe ţărm, lăsându-ne fără aer. Mă împungeau stâncile mânjite de midii şi scoici. Apoi, când s-a retras apa, trupul meu s-a lipit de stânci, mi s-a agăţat centura sabiei, şi am rămas azvârlit acolo. Am ridicat capul, tuşind şi scuipând apă şi nisip. Am clipit de mai multe ori, căutându-l pe Dutiful, şi l-am zărit în apă. Stătea pe burtă pe plajă, luptându-se să se prindă de stânci, ca să nu-l tragă după el valul care se retrăgea. A alunecat înapoi, spre locul unde apa era mai adâncă, dar până la urmă a reuşit să se prindă de o stâncă şi să stea liniştit, gâfâind. Am reuşit să trag şi eu aer în piept.

— Ridică-te! i-am strigat, deşi mai degrabă am scos un croncănit. O să te ia alt val. Ridică-te.

S-a uitat la mine fără să mă înţeleagă. M-am ridicat clătinându-mă şi m-am aruncat spre el. Prinzându-l de partea din spate a gulerului, l-am târât peste scoicile ascuţite pe plajă, mai sus, unde ţărmul era mai înalt. Ne-a prins, totuşi, un val şi m-a îngenuncheat, dar n-a fost destul de puternic ca să ne tragă înapoi pe amândoi din nou. Când s-a retras, Dutiful a reuşit să se scoale în picioare. Sprijinindu-ne reciproc, am urcat clătinat pe lângă stâncile colţuroase, până la o buclă de nisip negru, mărginită de şuviţe de alge lunguieţe ca frunzele, încâlcite, care plescăiau pe nisip. Când am ajuns la nisip uscat şi alunecos, i-am dat drumul prinţului. A mai făcut vreo doi-trei paşi, apoi s-a prăbuşit. Un timp, a zăcut pe-o parte, respirând greu. După aceea, s-a ridicat în capul oaselor, a scuipat nisip şi şi-a şters nasul cu mâneca umedă. S-a uitat în jur fără să înţeleagă nimic, iar când a dat iarăşi cu ochii de mine, m-a privit cu o expresie de copil nedumerit.

— Ce s-a întâmplat?

Nisipul îmi scrâşnea în dinţi de câte ori mişcăm din gură.

— Am trecut printr-un stâlp al Meşteşugului.

Am scuipat din nou.

— Un ce?

— Un stâlp al Meşteşugului, am repetat şi m-am uitat în spate, ca să i-l arăt.

Nu era nimic acolo, doar marea. Un alt val a scăldat ţărmul, mai curajos decât celelalte, iar o dantelă de spumă albă a împodobit nisipul când s-a retras. M-am ridicat anevoie în picioare şi-am privit valurile care creşteau. Apă. Valuri ameninţătoare. Pescăruşi ţipând deasupra lor. Nici urmă de stâlp pe suprafaţa aceea verde şi umflată. Nici măcar un indiciu despre malul pe care fuseserăm azvârliţi.

Nicio cale de întoarcere.

Îi lăsasem pe prietenii mei să moară. Indiferent de ceea ce îmi spusese bufonul, mă hotărâsem să mă întorc imediat, cu ajutorul stâlpului. Altfel, n-aş fi plecat. N-aş fi făcut-o, dacă aş fi ştiut că nu aveam să mă întorc. Dar spunându-mi lucrurile acestea, nu m-am simţit mai puţin laş.

Ochi Întunecaţi! L-am căutat disperat, strigându-i cu toată puterea.

Nu mi-a răspuns.

— Bufonule!

Cuvântul a ieşit din mine ca smuls – un ţipăt zadarnic al Harului, al Meşteşugului şi-al glasului meu. Pescăruşii păreau să mă îngâne batjocoritori în depărtare. Speranţa mea a pierit odată cu ţipetele lor, înghiţite de marea înfuriată de vânt.

Neclintit, am rămas cu ochii la mare, până când un val mi-a scăldat picioarele. Prinţul nu se mişcase, decât ca să se lase iar pe-o parte pe nisipul ud. Zăcea cu o expresie goală şi tremura. Am întors încet capul de la valurile crescânde şi-am cercetat ţinutul. În faţa noastră se înălţau faleze negre. Se apropia fluxul. Mintea mea începea să pună lucrurile cap la cap.

— Ridică-te. Trebuie să plecăm înainte de a ne prinde fluxul în capcană.

Spre sud, o porţiune de nisip în formă de semilună lua locul ţărmurilor stâncoase, iar dincolo de ea se întindea un podiş ierbos. M-am aplecat şi l-am apucat pe prinţ de braţ.

— Sus, am repetat. Dacă nu vrei să mori înecat aici.

Băiatul se sculă fără să protesteze. Am înaintat anevoios pe ţărm, ameninţaţi de valurile care-l spălau tot mai sus. Disperarea mă apăsa ca o greutate rece pe suflet. Nu

îndrăzneam să mă gândesc la fapta mea. Era prea monstruoasă ca s-o analizez. Oare în timp ce eu mă plimbam pe plajă, sângele lor curgea, împrăştiat de săbii? Mi-am pus frâu minţii. Ca şi când aş fi clădit ziduri împotriva unei minţi nepoftite, mi-am alungat toate sentimentele. Am pus frâu tuturor gândurilor şi-am devenit lup, preocupat numai de „acum”.

— Ce-a fost asta? mă întrebă Dutiful pe neaşteptate. Acel… sentiment… Parcă am fost… absorbit… Nu-şi găsea cuvintele. A fost cumva Meşteşugul?

— În parte, i-am răspuns repede.

Părea interesat numai de experienţa pe care tocmai o avusese. Oare îl atrăsese atât de puternic? Meşteşugul era o capcană teribilă pentru cei neatenţi.

— Am… a încercat să mă înveţe, dar nu mi-a putut spune cum e. Nu mi-am dat seama dacă întrebuinţam Meşteşugul sau nu. Şi nici el nu şi-a dat. Dar asta!

Se aştepta să reacţionez la exaltarea lui. N-am făcut-o. Meşteşugul era ultimul lucru despre care voiam să vorbesc atunci. Nu voiam să vorbesc deloc. Nu voiam să ies din amorţeala care mă cuprinsese.

Când am ajuns la plajă, l-am făcut pe prinţ să meargă în continuare. Hainele ude îi fluturau pe lângă corp, iar el se îmbrăţişa, ca să nu tremure de frig. I-am ascultat răsuflarea gâfâită. Un luciu verzui de pe nisip s-a dovedit a fi un fir de apă dulce care străbătea plaja şi se scurgea în mare. L-am dus pe prinţ în amonte, departe de plaja nisipoasă, pe o câmpie cu rogoz aspru, până când am ajuns într-un loc unde pârâul era destul de adânc ca să iau apă în palmă. Mă stropeam pe faţă ca să-mi scot nisipul din ochi când prinţul îmi puse o nouă întrebare.

— Dar Lordul Auriu şi lupul? Unde sunt, ce s-a întâmplat cu ei?

Întoarse ochii spre mare, aşteptând parcă să-i vadă acolo.

— N-au putut veni. Îmi închipui că prietenii tăi i-au omorât deja.

Mă uimea că puteam rosti cuvintele cu atâta uşurinţă. Fără lacrimi care să mă înece, fără suspine. Era prea cutremurător ca să fie adevărat. Nu-mi permiteam să mă gândesc la el. În

schimb, i-am aruncat vorbele în faţă prinţului, sperând să văd măcar o tresărire pe chipul său. Dar el a dat pur şi simplu din cap şi m-a întrebat prosteşte:

— Unde suntem?

— Aici, i-am răspuns şi-am râs.

Nu ştiusem până atunci că furia şi disperarea te pot face să râzi. Nu era un sunet plăcut, iar prinţul se dădu înapoi. Apoi, se îndreptă de spate şi întinse spre mine un deget acuzator.

— Cine eşti? îmi ceru să-i spun, de parcă tocmai ar fi descoperit misterul din care se năşteau toate întrebările lui.

Am ridicat ochii, stând tot aplecat deasupra apei. Am mai băut un pumn înainte de a-i răspunde.

— Tom Badgerlock. Mi-am dat părul pe spate cu mâinile ude. Din cauza asta. M-am născut cu dunga asta albă la tâmplă şi de-asta m-au botezat părinţii mei aşa.

— Minţi, ripostă cu dispreţ vădit. Eşti un Farseer. Poate că nu arăţi ca unul, dar ştii să foloseşti Meşteşugul. Cine eşti? Un verişor îndepărtat? Copilul din flori al cuiva?

Fusesem numit bastard de nenumărate ori în viaţă, dar niciodată de cineva pe care l-aş fi putut considera fiul meu. Am înălţat privirea spre Dutiful, moştenitorul lui Verity şi al lui Kettricken, născut din sămânţa trupului meu. Păi, dacă eu sunt bastard, atunci tu ce eşti? În loc de asta, l-am întrebat altceva.

— Contează?

Cât s-a chinuit el să-mi dea un răspuns, eu am studiat împrejurimile. Eram blocaţi în locul acela măcar până la reflux. Dacă aveam noroc, refluxul avea să scoată la lumină stâlpul care ne adusese acolo şi-l puteam folosi ca să ne întoarcem. Dacă nu, dacă apa nu avea să se retragă destul ca să-l dezvelească, atunci trebuia într-adevăr să descopăr unde ne aflam şi cum să ne întoarcem la Buckkeep.

Prinţul mi se adresă nervos, ca să-şi mascheze nesiguranţa bruscă.

— Nu putem fi foarte departe. Am ajuns aici într-o clipă.

— Magia pe care am folosit-o noi micşorează distanţele. S-ar putea să nici nu mai fim în cele Şase Ducate.

Brusc, am hotărât că nu trebuie să ştie mai mult. Orice îi spuneam, probabil că afla şi femeia. Cu cât mai puţin, cu atât

mai bine.

Se aşeză încet pe pământ.

— Dar… spuse, apoi tăcu.

Avea figura unui copil speriat, care căuta cu disperare să se agaţe de ceva cunoscut. Dar inima mea nu voia să-i iasă în întâmpinare. În schimb, mi-am înăbuşit dorinţa de a-i trage o palmă zdravănă peste ceafă. Pentru ţâncul ăsta smiorcăit şi obsedat de el însuşi renunţasem eu la viaţa lupului şi-a prietenului meu. Părea cel mai prost târg pe care-l făcusem vreodată. Nettle, mi-am reamintit. Dacă-l ţineam pe el în viaţă, poate că o ţineam şi pe ea. Moştenitor Farseer sau nu, era singurul lucru bun pe care îl vedeam în el atunci.

Sunt dezamăgit de propriul meu fiu.

Mi-am analizat gândul acela şi mi-am repetat că Dutiful nu era fiul meu şi, cum nu acceptasem responsabilitatea creşterii lui, nu aveam dreptul nici să fiu dezamăgit, nici încântat de el. M-am îndepărtat câţiva paşi. I-am dat întâietate lupului, iar el mi-a vorbit despre confortul imediat necesar. Pe plajă bătea neîntrerupt un vânt rece, care-mi lipea straiele ude de corp. Găseşte lemne şi aprinde focul. Usucă-te. Între timp, caută ceva de mâncare. Nu avea rost să mă chinui întrebându-mă ce s-o fi ales de Ochi Întunecaţi şi de bufon. Fluxul nu se oprise. Asta însemna că apa scădea probabil pe la miezul nopţii, apoi din nou, spre dimineaţa următoare. Trebuia să mă resemnez cu ideea că mă puteam întoarce la prietenii mei de-abia peste o zi. Aşa că, deocamdată, adună-ţi puterile şi Odihneşte-te.

Am privit dincolo de podişul ierbos, la pădurea din spatele lui. Copacii erau încă verzi ca vara, dar pădurea mi se părea un loc neprietenos şi lipsit de viaţă. Am hotărât că nu avea rost să străbatem pajiştea şi să vânăm pe sub copaci. Nu aveam dispoziţie de hăituit şi vânat. Trebuia să mă mulţumesc cu animalele mici de pe plajă.

Era o decizie proastă, ţinând cont că venea fluxul. Trebuiau adunate lemne de foc, azvârlite mai de mult la mare distanţă de o maree de furtună, aşadar, nu mai ajungea apa la ele în ziua aceea. Midiile albastre şi alte scoici zăceau însă deja sub apă. Am ales un loc unde falezele făceau loc podişului, oarecum ferit de vânt, şi-am aprins un foc mic. Odată ce-am terminat cu el, mi-am scos bocancii, şosetele şi cămaşa şi mi

le-am stors de apă. Mi-am întins hainele pe lemne plutitoare, aproape de flăcări, ca să se usuce, şi mi-am pus bocancii cu gura în jos, pe doi ţăruşi. M-am aşezat lângă foc, strângându-mi braţele în jurul trupului. Fără să mă aştept la nimic, am îndrăznit să-mi mai trimit o dată Harul în explorare. *Ochi Întunecaţi?*

Niciun răspuns. Nu însemna nimic, mi-am zis. Dacă lupul şi bufonul reuşiseră să scape, atunci nu mă căutau, de teamă să nu-l descopere pestriţii. Sau preferau tăcerea. Sau muriseră. M-am strâns în braţe. Nu trebuie să gândesc aşa, altfel mă va doborî durerea. Bufonul îmi ceruse să-l ţin pe prinţul Dutiful în viaţă. Aşa voi face. Iar pestriţii nu vor îndrăzni să-mi ucidă prietenii. Vor vrea să ştie ce s-a ales de prinţul lor, cum de le-a dispărut de sub nas.

Ce i-ar face bufonului ca să scoată răspunsul de la el?

Nu face asta.

În silă, m-am ridicat să-l caut pe prinţ.

Nu se mişcase din locul în care îl lăsasem. M-am dus la el şi, văzând că nici măcar nu se întoarce către mine, l-am împins, bădăran, cu piciorul.

— Am aprins focul, i-am spus pe un ton grosolan.

Nu mi-a răspuns.

— Prinţe Dutiful!

Nu mi-am putut reţine dispreţul din glas. El nici n-a tresărit.

M-am ghemuit lângă el şi i-am pus mâna pe umăr.

— Dutiful.

M-am aplecat spre el ca să-i văd faţa.

Nu era acolo.

Avea o expresie relaxată, o privire tâmpă. Gura îi atârna întredeschisă. Am bâjbâit după legătura fragilă a Meşteşugului nostru.

Parcă trăgeam de o undiţă ruptă. Nu mi se opunea rezistenţă, nu simţeam că ar fi fost vreodată cineva la capătul celălalt al legăturii.

Ecoul înfricoşător al unei lecţii demult învăţate mi-a răsunat în minte: „Dacă cedezi Meşteşugului, dacă nu te împotriveşti atracţiei lui, atunci te poate face ferfeniţă şi vei deveni un bebeluş mare şi bălos, care nu vede şi nu aude nimic…” Mi s-a făcut părul măciucă. L-am scuturat pe prinţ, dar capul lui s-a

clătinat la stânga şi la dreapta şi i-a căzut în piept.

— Afurisit să fiu! am răcnit către cer.

Ar fi trebuit să prevăd că avea să-şi caute pisica, ar fi trebuit să ştiu că aşa se va întâmpla.

Am încercat să mă liniştesc. Aplecându-mă, i-am ridicat braţul şi mi l-am pus pe umeri. L-am cuprins de talie şi l-am ridicat în picioare. L-am târât pe plajă. Degetele lui de la picioare lăsau dâre în nisip. Când am ajuns lângă foc, l-am aşezat lângă el. S-a prăbuşit pe-o parte.

Am petrecut câteva minute aţâţând focul cu lemnele din apropiere. Îl aprinsesem mare şi fierbinte, fără să-mi pese pe cine ar atrage. Am uitat de foame şi de oboseală. I-am scos prinţului bocancii din picioare, i-am golit de apă şi i-am întors cu talpa în sus, ca să se zvânte. Din cămaşa mea ieşeau acum aburi. Pe-a lui am dat-o jos şi-am atârnat-o. I-am vorbit în toată vremea asta. Mai întâi l-am dojenit şi l-am luat în zeflemea, dar în curând am ajuns să-l implor. Nu mi-a dat niciun răspuns. Avea pielea rece. I-am răsucit braţele în mâneci şi-am tras pe el cămaşa mea încălzită. L-am frecat pe braţe, dar nemişcarea lui invita frigul să i se răspândească în trup. Cu fiecare moment care trecea, parcă se scurgea câte un strop de viaţă din el. Nu pentru că ar fi respirat greu ori că i-ar fi bătut inima mai încet, ci pentru că Harul meu îi percepea prezenţa tot mai vag, ca şi când s-ar fi îndepărtat de mine.

În cele din urmă, m-am aşezat lângă el. L-am tras lângă mine, cu spatele la pieptul meu, şi l-am cuprins cu braţele, în efortul zadarnic de a-l încălzi.

— Dutiful, i-am şoptit în ureche. Vino înapoi, băiete. Vino înapoi. Ai un tron de moştenit şi un regat de condus. Nu poţi continua aşa. Vino înapoi, băiete. Nu se poate ca sacrificiul să fi fost zadarnic.

Ca Bufonul şi Ochi Întunecaţi să fi murit degeaba. Ce-o să-i spun lui Kettricken? Ce-mi va spune Chade? Pe toţi zeii, ce mi-ar spune Verity acum?

Nu atât ce mi-ar fi spus Verity aş fi vrut să ştiu, ci mai degrabă ce ar fi făcut pentru mine. I-am strâns fiul la piept, apoi mi-am lipit faţa de obrazul lui imberb. Am inspirat adânc şi mi-am dărâmat toate zidurile. Am închis ochii şi am alunecat în Meşteşug, în căutarea lui.

Aproape că m-am pierdut.

Au fost momente în care nu am reuşit să mă scufund în revărsarea Meşteşugului. Au fost vremuri şi locuri când l-am experimentat ca pe un râu al puterii, incredibil de iute şi de năvalnic. În copilărie, am fost gata să mă înec în el, dacă nu m-ar fi sprijinit şi salvat intervenţia lui Verity. De atunci, îmi sporiseră puterile şi mă controlam mai mult. Cel puţin aşa credeam. Senzaţia de acum era ca o scufundare într-un curent turbat al Meşteşugului. Niciodată nu-l mai simţisem atât de puternic şi de seducător. În starea mea de spirit de acum, îmi oferea un răspuns complet şi perfect. Mă scufundam. Încetam să fiu persoana aceea, Fitz, captivă într-un corp însemnat de cicatrice. Nu mai jeleam moartea prietenilor mei celor mai apropiaţi. Mă scufundam. Meşteşugul îmi oferea existenţa fără gândire. Nu era tentaţia sinucigaşului, de a muri şi de a face lumea să se oprească pentru el. Era mult mai ispititor. Schimbă-ţi forma corpului şi lasă gândurile în urmă. Contopeşte-te.

Dacă aş fi fost singurul la care să mă gândesc, ştiu că aş fi cedat. Dar bufonul m-a însărcinat să mă asigur că nu a murit în zadar, lupul meu mi-a cerut să trăiesc şi să-i spun lui Nettle poveşti despre el. Kettricken mi-a cerut să-i aduc fiul înapoi. Chade se baza pe mine. Şi Hap. Aşa că m-am pomenit în clocotul acela de senzaţii revărsate şi am luptat să rămân cel care eram. Nu ştiu cât timp mi-a trebuit. Timpul nu are niciun sens în locul acela. Iată doar unul din pericolele Meşteşugului. O parte din mine ştia că-mi consum puterea fizică, dar, când te scufunzi în Meşteşug, e greu să-ţi pese de lucruri fizice.

Când am fost sigur pe mine, am pornit prudent în căutarea lui Dutiful.

Crezusem că aveam să-l găsesc cu uşurinţă. Cu o noapte înainte, îl găsisem fără efort. Îl prinsesem pur şi simplu de mână şi-l descoperisem cu ajutorul Meşteşugului. În seara aceea, însă, deşi ştiam că undeva îi legănam corpul înfrigurat, nu reuşeam să dau de el. E greu de descris cum l-am căutat. Meşteşugul nu e niciun loc, niciun timp. Uneori, cred că poate fi definit ca existând în afara graniţelor sinelui. Alteori, definiţia pare necuprinzătoare, pentru că „sinele” nu e singura graniţă pe care ne-o impunem când experimentăm existenţa.

M-am deschis Meşteşugului şi l-am lăsat să curgă prin mine ca apa prin sită, dar tot n-am găsit nici urmă de prinţ. M-am întins dedesubtul revărsării Meşteşugului, ca o pantă de deal acoperită de ierburi mici sub razele soarelui, şi l-am lăsat să-mi atingă fiecare celulă, însă tot nu l-am descoperit. M-am ţesut printre mrejele lui, răsucindu-mă ca iedera, dar tot nu l-am putut separa pe băiat de revărsarea lui.

Prinţul lăsase un semn al său în Meşteşug, dar, ca o urmă de bocanc întipărită în praful fin, într-o zi cu vânt, urma se fărâmiţa în grăunţe fără rost, alunecând odată cu Meşteşugul. Am adunat cât am putut din prinţ, dar nu era prinţul Dutiful, aşa cum mireasma unei flori nu e floarea. Totuşi, am cules frânturile pe care le-am recunoscut şi-am ţinut de ele cu dinţii. Devenea tot mai greu să-mi aduc aminte ce anume era esenţa prinţului. Nu-l cunoscusem niciodată bine, iar trucul pe care îl ţinea trupul meu pierdea rapid legătura cu el.

În efortul de a-l găsi pe băiat, m-am angajat complet cu Meşteşugul. Nu m-am predat, dar m-am eliberat de toate reazemele de care mă agăţasem înainte. Mă încerca un sentiment bizar. Eram un zmeu cu aţa tăiată şi plutind în zbor, o bărcuţă fără cârmaci. Nu-mi pierdusem simţul sinelui, însă renunţasem la siguranţa absolută că aveam să-mi regăsesc drumul înapoi în corpul meu. Dar tot n-am reuşit să dau de prinţ. N-am făcut decât să devin şi mai conştient de zădărnicia însărcinării mele. Ar fi fost mai uşor să prind cu plasa fumul de la un foc stins decât să-l refac pe băiat din frânturi.

Iar în toată vremea aceea Meşteşugul trăgea de mine, şoptindu-mi promisiuni. Câtă vreme îi rezistam, era rece şi năvalnic. Dacă i-aş fi cedat, ştiam că ar fi devenit căldură, alinare şi apartenenţă. Dacă aş fi capitulat, aş fi coborât într-o existenţă paşnică, fără conştiinţă individuală. Ce-ar fi fost atât de rău în asta? Ochi Întunecaţi şi bufonul nu mai erau. Pe Dutiful nu reuşisem să i-l duc înapoi lui Kettricken. Molly nu mă aştepta; avea o altă viaţă şi o altă dragoste. Hap, mi-am spus, încercând să-mi trezesc o fărâmă de responsabilitate. Ce era cu Hap? Ştiam că Chade se va ocupa de nevoile lui, la început, din datorie, iar în scurtă vreme, de dragul lui.

Dar Nettle. Ce se va întâmpla cu Nettle?

Răspunsul mă îngrozea. Deja dădusem greş în ce-o privea.

Ştiam că nu-l puteam recupera pe Dutiful, iar fără el, era condamnată. Voiam să mă întorc şi să fiu martor la aşa ceva? Puteam să ştiu lucrul acesta şi să nu-mi pierd minţile? Atunci m-a vizitat un gând. În acel loc atemporal, toate se întâmplaseră deja. Atunci ea deja dispăruse.

Asta m-a determinat să iau o hotărâre. Am lăsat frânturile din Dutiful să plutească libere. Cum să descriu ce făceam? Parcă stăteam pe un deal însorit şi eliberam un curcubeu ţinut prizonier în palma mea. Când s-a îndepărtat, mi-am dat seama că urmele acelea ale lui se împletiseră cu propria mea esenţă. Fiinţa mea plutea împreună cu a lui. Nu conta. FitzChivalry Farseer se îndepărta şerpuind de mine, firul meu agăţându-se şi descâlcindu-se în Meşteşugul revărsat.

Cândva, pusesem amintiri într-un dragon de piatră. Scăpasem recunoscător de durere, dragoste fără speranţă şi zeci de alte experienţe. Renunţasem la partea aceea din viaţa mea, pentru ca dragonul să aibă suficientă esenţă ca să se trezească la viaţă. De data asta, simţeam altceva. Închipuiţi-vă o sângerare care place, deşi tot la moarte duce. Asistam pasiv la scurgerea aceea.

Termină. Amuzament feminin cald în vocea care-mi umplea mintea. Nu puteam face nimic s-o împiedic să-mi înfăşoare firul existenţei în jurul meu, ca şi când ar fi adunat aţa într-un scul. *Am uitat cât de pasional de dramatici pot fi oamenii cei mai prostuţi. Nu mă mir că ne-aţi plăcut atât de mult. Ce animăluţe înflăcărate eraţi!*

Cine? Mai mult de-atât n-am putut să-mi rafinez gândul. Prezenţa ei îmi dădea o stare de fericire, vlăguindu-mă.

Şi acesta e tot al tău, cred. Nu, stai, e diferit. Sunteţi doi deodată aici şi vă risipiţi! V-aţi rătăcit?

Rătăcit. I-am repetat gândul, incapabil să formulez o idee. Eram un prunc răsfăţat, adorat pentru simpla mea prezenţă şi copleşit de neputinţa extazului. Dragostea ei îmi insufla căldură. Nu mai trăisem ceva asemănător până atunci: eram iubit îndeajuns şi preţuit în aceeaşi măsură şi nu îmi trebuia nimic altceva decât ceea ce aveam în clipele acelea. O asemenea suficienţă era mai generoasă decât belşugul, mai bogată decât tezaurul scânteietor al unui rege. Nu mai trăisem niciodată o astfel de senzaţie.

Hai, du-te înapoi. Data viitoare să fii mai atent. Majoritatea celorlalţi nici n-ar băga de seamă că te-au atras.

Parcă şi-ar fi scos un spin, mi-am spus disperat. Cât m-a ţinut, am fost prea ameţit de plăcere ca să-i opun rezistenţă, deşi ştiam că e pe cale să facă inimaginabilul. *Aşteaptă, aşteaptă, aşteaptă,* am bâiguit, dar gândul nu avea substanţă şi ea nu-mi dădea atenţie. În mai puţin de o clipă, am fost conştient de prezenţa lui Dutiful lângă mine.

Apoi m-am întors între graniţele oribile ale trupului meu mărunt şi nenorocit. Mă durea, era înfrigurat şi bolnav, de răni vechi, de răni noi, nu-şi făcuse bine treaba niciodată şi, lucrul cel mai rău, nu avea destul din nimic. Era înţesat de lipsuri şi nevoi din ce în ce mai mari. Înăuntrul lui, nu avusesem niciodată, nu voi primi niciodată destulă dragoste sau apreciere sau…

M-am aruncat din nou afară din el.

Tot ceea ce s-a întâmplat a fost că un spasm puternic mi-a scuturat trupul care s-a prăbuşit pe nisip. N-am putut ieşi din el. Eram înghesuit şi mă sufocam în trupul nepotrivit care mă învelea şi mă îngrădea şi nu ştiam cum să evadez din el. Disconfortul era acut şi alarmant, asemănător cu durerea unui membru răsucit sau cu senzaţia de sufocare. Cu cât mă zbăteam mai disperat, cu atât mă zăgăzuiau mai mult membrele zbuciumate ale învelişului meu de carne, până când m-a înghiţit, fără speranţă de scăpare, şinele meu fizic. Frig. Nisip în banda de la talia pantalonilor, nisip în colţul ochiului, nisip în nas. Însetat. Flămând. Învineţit şi tăiat.

Neiubit.

M-am ridicat încet în capul oaselor. Focul aproape se stinsese; zăcusem leşinat vreme îndelungată. M-am sculat în picioare ţeapăn şi am aruncat ultimul vreasc în foc. În jurul meu, lumea se aşeza la locul ei. Pierderile suferite m-au înghiţit complet, asemenea nopţii. Am rămas perfect nemişcat, jelindu-l pe bufon şi pe Ochi Întunecaţi, dar mai tare decât pierderea lor mă durea faptul că fusesem abandonat de… ea, indiferent ce anume fusese. Nu era ca trezirea din vis. Dimpotrivă. În ea, am regăsit adevărul, iminenţa şi simplitatea existenţei. Azvârlit înapoi în această lume, am perceput-o ca pe-o pânză încâlcită de diversiuni şi neplăceri,

iluzii şi trucuri. Îmi era frig, mă durea umărul, se stingea focul şi toate suferinţele se lipeau de mine. Mai apăsătoare erau grijile prinţului Dutiful şi a întoarcerii noastre în Buck, a ceea ce se întâmplase cu Ochi Întunecaţi şi cu bufonul. Dar până şi ele păreau simple diversiuni care-mi dansau în faţa ochilor, ca să-mi distragă atenţia de la realitatea vastă de dincolo de ele. Toată existenţa aceasta era alcătuită din dureri mărunte şi agonii mistuitoare, fiecare dintre ele o mască în plus, aşezată între mine şi faţa eternităţii.

Totuşi, straturile de măşti erau la locul lor şi trebuiau recunoscute. Trupul meu era scuturat de tremurături. Venea refluxul. Nu vedeam nimic dincolo de cercul de lumină desenat de focul nostru, dar auzeam apa retrăgându-se în ritmul valurilor care se izbeau de ţărm. În aer plutea mirosul inconfundabil de reflux, alge şi scoici.

Prinţul zăcea pe spate, cu ochii la cer. M-am uitat în jos la el şi-am crezut că e leşinat. În lumina capricioasă a flăcărilor slabe, am văzut numai două găuri negre care acolo trebuiau să-i fie ochii. Atunci vorbi:

— Am avut un vis, spuse cu mirare şi nesiguranţă.

— Ce frumos!

I-am dat o replică dispreţuitoare, oarecum neutră. Mă simţeam incredibil de uşurat că revenise în corpul lui şi putea vorbi. În aceeaşi măsură, uram faptul că eram prizonier în propriul meu corp din nou şi trebuia să-l ascult pe el.

Părea imun la răutatea mea. Avea o voce moale.

— N-am mai avut un asemenea vis. Simţeam… totul. Tata mă ţinea în braţe şi mă asigura că totul va fi bine. Atât. Dar cel mai ciudat mi s-a părut că atât mi-a fost suficient.

Dutiful îmi zâmbi – un zâmbet luminos, înţelept şi tânăr. Îl făcea să semene cu Kettricken.

— Mă duc să mai caut lemne, am rostit într-un sfârşit.

Am plecat de lângă lumină, de lângă foc şi de lângă băiatul surâzător şi m-am pierdut în întuneric.

N-am căutat lemne. Valurile în retragere lăsaseră nisipul ud şi îndesat sub picioarele mele. Răsărise o felie de lună palidă. M-am uitat la ea, apoi la cer şi-am simţit un ghem în stomac. După poziţia stelelor, ne aflam undeva la sud de cele Şase Ducate. Din experienţa mea cu stâlpii Meşteşugului, ştiam că

scurtează călătoriile cu câteva zile. O asemenea dovadă a puterii lor nu era de natură să mă liniştească. Dacă nici refluxul de mâine nu scotea la suprafaţă stâlpul, ne aştepta o călătorie lungă până acasă, fără nicio resursă. Luna îmi amintea şi ea că timpul nu era de partea noastră. Peste opt nopţi, luna nouă prevestea ceremonia de logodnă a prinţului Dutiful. Va sta el oare alături de narcescă? Îmi venea greu să dau întrebării importanţa cuvenită.

Sunt momente în care ai nevoie de toată concentrarea ca să nu te gândeşti la nimic. Nu ştiu cât de departe am mers până când am călcat pe el. S-a mişcat sub talpa mea în nisipul umed şi, în prima clipă, am crezut că pusesem piciorul pe o lamă de cuţit. Pe întuneric, m-am aplecat şi am pipăit nisipul până când l-am găsit. L-am ridicat. Era lung cât lama unui cuţit de măcelar şi parcă şi aceeaşi formă. Dur şi rece, din piatră sau metal, nu-mi dădeam seama ce era. Dar nu era un cuţit. L-am pipăit precaut. Am simţit o nervură în mijloc şi rânduri de striaţii paralele, perpendiculare pe aceasta pe ambele feţe. La un capăt se termina cu un fel de tub. Era greu, dar nu atât de greu pe cât arăta. Am rămas cu el în mână pe întuneric, convins că ştiu ce este, dar incapabil să-mi amintesc exact.

Îmi era familiar într-un mod ciudat, ca şi cum aş fi cules de pe jos un lucru care fusese al meu cu mult timp înainte.

Obiectul misterios a fost o distragere bine-venită de la propriile mele gânduri. Am mers mai departe pe plajă cu el în mână. Peste nici zece paşi, am dat peste încă unul. L-am ridicat şi pe acela. Le-am comparat pipăindu-le. Nu erau identice, unul era puţin mai lung. Le-am cântărit în palme.

Când am călcat pe al treilea, aproape că mă aşteptasem să dau peste el. L-am luat din nisip şi l-am curăţat de firele ude. Apoi am rămas pe loc. Aveam impresia ciudată că mă aştepta ceva. Plutea, incapabil să prindă formă fără voinţa mea. Am trăit senzaţia absolut bizară că stau la marginea unei faleze. Încă un pas şi fie plonjam spre moarte, fie descopeream că puteam zbura.

M-am dat în spate. M-am întors şi-am plecat înapoi spre focul vlăguit de pe plajă. Am desluşit silueta lui Dutiful trecând prin faţa flăcărilor. Scântei au sărit în noapte când le-a aţâţat cu

lemne noi. Măcar atât era şi el în stare să facă de unul singur.

Mi-a fost greu să mă întorc în cercul acela de lumină. Nu voiam să dau ochii cu el, nu voiam să-i ascult întrebările şi acuzaţiile. Nu voiam să iau hăţurile vieţii mele în mână. Dar, când am ajuns lângă el, Dutiful se întinsese lângă foc, prefăcându-se că doarme. Purta cămaşa lui, iar pe a mea o pusese la uscat pe nişte ţăruşi. M-am îmbrăcat cu ea în linişte. Când i-am aranjat gulerul, am dat peste talismanul de la Jinna. Aşa se explicau zâmbetul şi cuvintele lui frumoase. M-am culcat şi eu, pe partea mea de lângă foc.

Înainte de a închide ochii, am examinat obiectele găsite. Erau pene. De piatră sau metal, încă nu-mi dădeam seama. La lumina înşelătoare a flăcărilor, păreau de un cenuşiu-închis. Am ştiut imediat unde le era locul. M-am îndoit că aveau să ajungă vreodată acolo. Le-am aşezat pe jos, lângă mine, şi am închis ochii, evadând în somn.

Capitolul XXIV

CONFRUNTĂRI

Aşadar, Jack înaintează cu paşi mari şi se opreşte în faţa Celuilalt, atât de îndrăzneţ, lovind din călcâie până în vârful degetelor şi înapoi. „O, ho” spune el, ridicând sacul cu pietre roşii pe care le adunase.” Aşadar, tot ce e aici pe plajă e al tău? Eu zic că ceea ce am adunat e al meu, iar acela care vrea să ia bunul meu nu va pune mâna pe el fără să-mi dea o bucată din trupul său în schimb”. *Iar Jack i-a arătat Celuilalt fiecare dinte, de la cei albi din faţă la cei negri din spate, iar pumnul său s-a încleştat ca un nod de copac. „Te voi omorî spuse, „şi-ţi voi smulge urechile.” Şi e sigur că l-ar fi omorât pe dată, numai că Ceilalţi au tot atâtea urechi câte are broasca, aşa cum ştie orice copil.*

Chiar aşa stând lucrurile, Celălalt a ştiut că nu avea să ia sacul cu pietre roşii fără luptă. Aşadar, cât ai zice peşte, a pâlpâit şi a tremurat. N-a mai puţit a peşte mort, ci a răspândit parfumul fiecărei flori care înfloreşte în miezul verii. I-a tremurat pielea până când a scânteiat, iar în faţa lui Jack s-a ivit o fecioară goală-goluţă, care-şi lingea buzele de parcă tocmai ar fi mâncat miere.

Cred că, o vreme, am dormit fără să visez. Eram, cu siguranţă, foarte obosit. Mi se întâmplaseră mult prea multe, mult prea repede. Somnul era şi o pauză de la gândit, şi odihnă. Totuşi, după un timp, visele au pus stăpânire pe mine şi m-au răvăşit. Am urcat scările spre turnul lui Verity. Şedea la fereastră, folosindu-şi Meşteşugul. Inima mi-a tresăltat voioasă, dar, când s-a întors spre mine, i-am citit tristeţe pe chip. „Nu l-ai învăţat pe fiul meu, Fitz. Va trebui să-ţi iau fata pentru asta”. Şi Nettle, şi Dutiful erau pietre pe o pânză de joc şi, dintr-o singură mişcare, le-a schimbat poziţiile. „E rândul tău”, mi-a spus. Dar, înainte de a apuca să mut, a apărut Jinna şi a strâns toate pietrele de pe pânză la ea în pumn. „O să fac un talisman din ele”, mi-a promis. „Unul care să apere toate cele Şase Ducate”.

„Ascunde-l”, am implorat-o, pentru că eram lupul, iar talismanul era împotriva prădătorilor. Îmi făcea rău şi frică să-l privesc. Era puternic, mult mai puternic decât celelalte talismane pe care mi le-a arătat. Era magia în forma cea mai pură, toate sentimentele omeneşti fiind şlefuite din ea. Magia unui timp şi spaţiu străvechi, o magie care nu ţinea cont de oameni, implacabilă, ca Meşteşugul, ascuţită precum cuţitele şi ucigătoare ca otrava. „Ascunde-l!”

El nu mă auzea. Nu mă putuse auzi niciodată. Cel-fără-miros îl purta în jurul gâtului şi-şi desfăcuse gulerul ca să-l scoată la iveală. Tot ce-am putut face a fost să mă forţez să stau nemişcat şi să-i păzesc spatele. Chiar şi din spatele lui, tot simţeam puterea talismanului. Mirosea a sânge, sângele bufonului şi al meu. Am simţit cum mi se prelinge sângele pe coaste şi mi se scurge şi tăria odată cu el.

Ne păzea un bărbat încruntat, cu un câine pus pe schelălăit. În spatele lui ardea un foc, iar în jurul lui dormeau pestriţii. Dincolo de ei era gura deschisă a unui adăpost. Mijea de ziuă. Lumina mi se părea teribil de îndepărtată. Paznicul nostru avea faţa schimonosită, nu doar de supărare, ci şi de teamă şi frustrare. Ardea de nerăbdare să ne facă rău, dar nu îndrăznea să se apropie de noi. Nu era un vis, ci Harul, iar eu stăteam alături de Ochi Întunecaţi, iar el trăia. Valul de fericire pe care

l-am simţit l-a bucurat, dar numai o clipă. *Dacă eşti martor, nu ne va fi mai uşor, nici mie, nici ţie. Ar fi trebuit să te ţii deoparte.*

„Acoperă afurisenia aia!” a urlat paznicul la bufon. „Obligă-mă!” i-a replicat Lordului Auriu. I-am auzit replica vioaie cu urechile lupului. Vechea lui ironie, usturătoare ca lovitura de bici, i se strecurase în cuvinte. O parte din el savura dispreţul. Sabia îi fusese luată când fuseseră capturaţi, dar stătea sfidător de drept, cu gâtul dezvelit, ca să-şi arate talismanul care ardea de magie rece. Se aşezase între lup şi cei care aveau să-l tortureze.

Ochi Întunecaţi mi-a arătat o cameră, ziduri de piatră, podea de pământ. O peşteră, poate. El şi bufonul stăteau într-un colţ. Pe o parte a feţei sale maroniu-gălbui, bufonului i se scursese sânge. Crusta uscată crăpase şi arăta ca un vas prost ars în cuptor. Ochi Întunecaţi şi bufonul erau prizonieri, trataţi cu brutalitate, dar ţinuţi în viaţă, bufonul pentru că ar putea să ştie unde dispăruse prinţul şi cum, iar lupul, din cauza legăturii lui cu mine.

Şi-au dat seama că suntem legaţi?

Mă tem că era limpede pentru toată lumea.

De afară, dintre umbre, a apărut pisica. A venit spre noi tiptil, cu paşi ţepeni. Îi tremurau mustăţile şi-l fixa din priviri pe Ochi Întunecaţi. Când câinele paznicului s-a întors să se uite la ea, l-a scuipat şi l-a zgâriat cu ghearele. Câinele a sărit înapoi cu un scâncet şi sprâncenele paznicului s-au încruntat mai tare, dar atât el, cât şi animalul lui s-au dat la o parte. Pisica s-a plimbat înainte şi înapoi, cu labele ţepene, aruncând priviri piezişe bufonului şi pregătind un mârâit. Dădea din coadă.

Talismanul o ţine la distanţă?

Da. Dar mă tem că nu pentru multă vreme. Următorul gând al lupului m-a surprins: *Pisica e o creatură nenorocită, dominată de femeie, ca o căprioară bolnavă chinuită de paraziţi. Se plimbă încoace şi încolo cu privire de femeie. Nici măcar nu se mai deplasează ca o pisică.*

Felina s-a oprit brusc şi-a deschis botul larg, ca şi când ne-ar fi adulmecat. După aceea, s-a răsucit brusc şi-a plecat cu paşi hotărâţi.

N-ar fi trebuit să vii. Simte că eşti cu mine. S-a dus să-l caute

pe zdrahon. E legat de un cal. Talismanul nu tulbură victimele, nici pe cei legaţi cu ea.

Gândul lupului răsuna de dispreţ faţă de erbivore, dar şi de spaimă. Am chibzuit puţin la el. Talismanul bufonului era împotriva prădătorilor, normal că nu avea efect asupra bărbatului legat de un cal.

N-am apucat să chibzuiesc mai mult, pentru că pisica a apărut cu zdrahonul în spatele ei. S-a aşezat lângă el, enervant de mulţumită de sine, şi ne-a fixat cu o privire absolut nepisicească. Zdrahonul se holba şi el, nu la bufonul sfidător, ci dincolo de el, la lupul meu.

— Iată-te, în sfârşit. Te aşteptam, rosti el încet.

Ochi Întunecaţi nu voia să se uite în ochii lui, dar i-am auzit cuvintele prin urechile lupului.

— I-am prins pe prietenii tăi, laş trădător ce eşti. Îi vei trăda şi pe ei, aşa cum ţi-ai trădat Sângele Străvechi? Ştiu că eşti undeva cu prinţul. Nu ştiu cum ai dispărut şi nici nu-mi pasă. Îţi mai spun doar atât. Adu-l înapoi sau vor muri încet.

Bufonul se interpuse între bărbat şi lupul meu. Am ştiut că mi se adresează mie.

— Nu-l asculta. Stai unde eşti. Ai grijă de el.

Nu vedeam în spatele bufonului, însă umbra zdrahonului se înălţă dintr-odată mai ameninţătoare.

— Talismanul tău, făcut de o vrăjitoare-tămăduitoare, nu mă impresionează deloc, Lord Auriu.

Apoi, corpul bufonului zbură şi se izbi de lupul meu bătrân şi vlăguit, iar legătura noastră prin Har s-a întrerupt.

M-am trezit cu o tresărire. Am sărit în picioare, dar n-am văzut decât cenuşiul zorilor şi plaja pustie. Am auzit numai ţipetele pescăruşilor care mi se roteau deasupra capului. În somn, mă încolăcisem într-un ghem de căldură, dar acum tremuram, dar nu de frig. Eram leoarcă de sudoare şi respiram cu greutate. Somnul îmi sărise. Am rămas cu privirea pierdută la mare, cu visul foarte viu în minte. Nu mă îndoiam că fusese real. Am inspirat adânc şi tremurat. Apa creştea din nou, dar nu ajunsese la flux. Am căutat zadarnic cu privirea stâlpul Meşteşugului ieşind dintre valuri. Va trebui să aştept până după-amiază, când apele vor scădea de tot. Nu îndrăzneam să mă gândesc ce li se putea întâmpla bufonului şi lui Ochi

Întunecaţi în orele de până atunci. Cu puţin noroc, valurile în retragere vor scoate la lumină stâlpul care ne-a adus aici, iar eu mă voi întoarce la ei. Prinţul va trebui să se descurce singur până la revenirea mea.

Dacă apele nu vor dezveli stâlpul… am refuzat să mă gândesc ce însemna asta. În schimb, m-am concentrat pe problemele pe care le puteam rezolva imediat. Să găsesc mâncare şi apă. Să-mi păstrez puterile. Şi să elimin controlul femeii asupra prinţului. M-am răsucit spre băiatul încă adormit şi l-am împins cu piciorul.

— Scoală-te! i-am poruncit cu asprime.

Ştiam că, dacă îl trezeam, nu rupeam neapărat legătura lui cu pisica, dar îi era mai greu să se concentreze numai asupra ei. În copilărie, îmi petrecusem orele de somn „visând” că vânez cu Ochi Întunecaţi. Treaz, eram tot conştient de lup, dar nu atât de intim. Când Dutiful a gemut şi s-a rostogolit pe partea cealaltă, ţinând cu încăpăţânare de visul Harului său, m-am aplecat asupra lui, l-am prins de guler şi l-am ridicat în picioare.

— Trezeşte-te!

— Lasă-mă-n pace, bastard hidos! scrâşni el.

Îmi arunca priviri sclipitoare, de pisică nervoasă, cu capul pe-o parte şi gura întredeschisă. Mai avea puţin şi mă scuipa şi dădea cu gheara. Atunci n-am mai reuşit să mă stăpânesc. L-am scuturat zdravăn, l-am azvârlit cât colo, s-a împiedicat, şi-a pierdut echilibrul şi-a fost cât pe ce să cadă în tăciuni.

— Să nu-mi spui aşa, l-am avertizat. Să nu te-aud că-mi spui aşa!

A rămas pe nisip, în capul oaselor, holbându-se uluit la mine.

Mă îndoiam că-i mai vorbise cineva aşa până atunci, darămite să-l mai şi scuture. Îmi era ruşine că fusesem primul care o făcuse. Am întors capul şi i-am vorbit peste umăr.

— Aprinde focul. Mă duc să văd dacă fluxul ne-a lăsat ceva de mâncare, ca să n-o acopere din nou.

Am plecat fără să mă uit la el. După trei paşi, am vrut să mă întorc după bocanci, dar am renunţat. Nu voiam să dau iar ochii cu el. Eram încă supărat pe el şi prea furios pe pestriţi.

Valurile fluxului nu scăldaseră nisipul plajei. Am călcat tiptil pe stâncile negre şi aride, încercând să evit scoicile. Am cules

midii negre şi alge, în care să le fierb. Am găsit un crab gras blocat între roci. A vrut să se apere agăţându-mă cu cleştii de deget. M-a învineţit, dar l-am prins şi l-am pus în cămaşă, lângă midii. Tot adunând scoici, m-am îndepărtat în jos pe plajă. Răcoarea zilei şi simplul fapt că adunam de mâncare mi-au domolit nervii împotriva prinţului. Dutiful era folosit, mi-am reamintit, de oameni care ar trebui să dovedească mai multă înţelepciune. Faptele dezgustătoare ale femeii ar trebui să arate că oamenii care conspirau nu aveau norme morale. N-ar trebui să-l condamn pe băiat. Era tânăr, nu prost sau rău. Ei, poate tânăr şi prost, dar nu fusesem şi eu la fel cândva?

Mă întorceam la foc când am călcat pe a patra pană. Aplecându-mă după ea, am văzut-o pe a cincea lucind în soare, la nici zece paşi de mine. Avea nişte culori extraordinare, de-a dreptul orbitoare, dar, când am întins mâna spre ea, mi-am zis că fusese un şiretlic al soarelui şi-al umezelii, pentru că era la fel de cenuşie ca semenele ei.

Prinţul nu era lângă foc, deşi îl aprinsese înainte de-a pleca. Am pus penele lângă celelalte trei găsite noaptea trecută. Am aruncat o privire în jur şi l-am văzut pe băiat venind înapoi la mine. Fusese, evident, la cursul de apă, pentru că era ud pe faţă şi-şi dăduse părul pe spate de pe frunte. Când a ajuns lângă foc, a stat şi s-a uitat de sus la mine un timp, urmărindu-mă cum omor crabul şi-l învelesc, împreună cu scoicile, în algele lunguieţe. Am dat la o parte cu un băţ nişte lemne aprinse şi am aşezat cu grijă pachetul pe tăciunii goi. A sfârâit. Prinţul s-a uitat cum împing tăciuni în jurul lui. Când mi-a vorbit, a făcut-o pe un ton neutru, ca şi cum ar fi discutat despre vreme.

— Am un mesaj pentru tine. Dacă nu mă duci înapoi până la apus, îi vor ucide pe amândoi, bărbat şi lup.

M-am prefăcut că nici n-am auzit ce-a spus. N-am ridicat ochii de la mâncare, ci am împins cărbunii mai aproape de ea. În cele din urmă, când am deschis gura, i-am vorbit pe un ton la fel de rece.

— Poate că, dacă nu-i eliberează pe bărbat şi pe lup, te voi omorî eu pe tine.

Am ridicat capul şi l-am fixat cu ochii mei de asasin. A făcut un pas înapoi.

— Dar eu sunt prinţul! a ţipat.

În clipa următoare, mi-am dat seama cât ura cuvintele acelea. Dar nu şi le putea retrage. Tremurau atârnate în aer, între noi.

— Asta ar conta numai dacă te-ai purta ca un prinţ, am remarcat nesimţitor. Dar tu nu te porţi aşa. Eşti o unealtă şi nici măcar nu ştii asta. Mai rău, eşti o unealtă folosită nu numai împotriva mamei tale, ci şi a celor Şase Ducate. Am întors capul ca să-i spun ceea ce trebuia spus. Nici măcar nu ştii că femeia pe care o adori nu există. Nu ca femeie, în orice caz. E moartă, prinţe Dutiful. Dar, când a murit, în loc să se retragă, a intrat cu forţa în mintea pisicii ei, ca să locuiască acolo. Trăieşte în pisică – o ruşine pentru oricine are Sânge Străvechi. Şi se foloseşte de felină pentru a te ademeni şi pentru a te păcăli cu vorbe de dragoste. Nu ştiu ce urmăreşte, dar nu va fi bine pentru niciunul dintre voi. Iar viaţa prietenilor mei va fi sacrificată.

Ar fi trebuit să ştiu că femeia era cu el. Ar fi trebuit să ştiu că acesta era lucrul pe care nu mi-ar fi dat voie să i-l spun prinţului. Dutiful a scuipat ca o pisică, cu gura deschisă, şi-a ţâşnit. Sunetul slab m-a avertizat. M-am lăsat pe-o parte când s-a aruncat asupra mea. M-am răsucit, l-am prins de spatele cămăşii şi l-am tras spre mine. L-am imobilizat încleştându-l cu braţele. Şi-a lăsat brusc capul pe spate, încercând să-mi spargă faţa, dar mi-a atins doar maxilarul într-o parte. Cunoşteam de mult trucul, pentru că era unul din preferatele mele.

N-a fost o încăierare în toată legea. Prinţul era deşirat, la vârsta când oasele şi muşchii nu se potrivesc unele cu altele, şi se bătea cu frenezia nepăsătoare a tinereţii. Eu eram demult acomodat cu trupul meu şi aveam greutatea şi anii de experienţă care îl sprijineau. Cu braţele imobilizate, nu putea decât să dea din cap şi să mă lovească cu picioarele. Mi-am dat seama deodată că nimeni nu-l mai înşfăcase aşa. Normal. Prinţul se antrena cu sabia, nu cu pumnii. Nu avea nici fraţi, nici tată cu care să se hârjonească. M-a *respins* cu Harul – mi-a dat un brânci cu mintea. Aşa cum procedase Burrich cu mine cu atâta vreme în urmă, l-am respins, la rândul meu. I-am simţit şocul. În clipa următoare, şi-a dublat eforturile. Furia

curgea prin el. Parcă mă băteam cu mine însumi. Ştiam că nu-şi va pune frâu încercărilor de a-mi face rău. Sălbăticia lui lipsită de judecată era stăvilită numai de lipsa lui de experienţă. A încercat să ne trântească pe amândoi la pământ, dar eu îl ţineam prea bine în echilibru. Cu cât se smucea mai mult din încleştarea mea, cu atât îl strângeam mai tare. S-a făcut roşu ca racul înainte să-i cadă capul dintr-odată. S-a lăsat moale şi gâfâind în braţele mele, apoi a murmurat ursuz.

— Destul. Ai câştigat.

I-am dat drumul, aşteptându-mă să cadă pe nisip. În loc de asta, s-a răsucit cu cuţitul meu în mână şi mi l-a înfipt în burtă. Cel puţin asta intenţionase. L-a împiedicat catarama centurii mele. Lama a alunecat pe pielea curelei, apoi a trecut rapid pe lângă mine, încurcându-se în cămaşă. Tăişul atât de aproape de pielea mea m-a înverşunat. L-am prins de încheietură, i-am dat-o peste cap, iar cuţitul a zburat prin aer. Pumnul pe care i l-am tras în gât l-a îngenuncheat. A scos un urlet de furie care mi-a făcut părul măciucă. Căutătura crâncenă pe care mi-a aruncat-o nu era a lui, ci a combinaţiei mizerabile dintre pisică, băiat şi femeia care-i subjuga pe amândoi. Voinţa ei a fost cea care l-a ajutat să se ridice din genunchi şi să se repeadă la mine.

Am încercat să-l prind în atac şi să-l controlez, dar lupta de parcă era turbat, dând cu ghearele şi scuipând şi trăgându-mă de păr. L-am lovit zdravăn în coşul pieptului – o lovitură care ar fi trebuit să-l încetinească cel puţin, dar el s-a năpustit din nou la mine, de două ori mai îndârjit. Am ştiut atunci că ea deţinea controlul absolut asupra lui, că nu o interesa câtă durere îi provocam. Aveam să fiu obligat să-l rănesc dacă voiam să-l opresc, dar nici măcar în clipele acelea nu m-am putut convinge să-i fac rău. Aşa că am tăbărât şi eu asupra sa, l-am cuprins cu braţele şi m-am lăsat pe el cu toată greutatea. Am căzut foarte aproape de foc, eu deasupra lui, hotărât să nu mă clintesc de acolo. Obrazul meu era la câţiva centimetri de al lui când l-am apucat tare cu mâinile. Clătina din cap sălbatic şi-a încercat să mă izbească în faţă cu fruntea. Ochii care s-au oprit într-ai mei nu erau ai prinţului. Pisica m-a scuipat şi m-a înjurat. L-am ridicat şi l-am izbit de pământ. Capul i-a ricoşat.

Ar fi trebuit să fie ameţit, dar a încercat să mă muşte de braţ. Am simţit un val de ură atât de adâncă, încât parcă nu venea din mine.

— Dutiful! am răcnit. Nu mi te mai împotrivi!

Mi s-a lăsat moale în braţe. Pisica-femeie m-a sfredelit din priviri, dar s-a retras încetul cu încetul. Prinţul Dutiful se holba la mine înspăimântat. Pe urmă s-a stins şi groaza din ochii lui. Pe chip i-a rămas doar privirea fixă a unui mort. Avea sânge printre dinţi. Era al lui, îi cursese din nas. Stătea foarte liniştit. Mi s-a făcut silă. M-am ridicat încet de pe el, respirând greoi.

— Ed şi Eda, fie-vă milă, m-am rugat, cum rareori mi se întâmpla, dar pe zei nu-i interesa să desfacă ceea ce făcusem.

O făcusem şi mai demult, cu sânge rece şi deliberat. Folosisem Meşteşugul ca să-mi impun forţat voinţa asupra unchiului meu, prinţul Regal, pentru a-i imprima un devotament neclintit faţă de regina Kettricken şi de copilul pe care îl purta în pântece. Intenţionasem ca amprenta lăsată pe mintea lui să fie permanentă, şi aşa şi fusese, deşi moartea sa prematură, peste câteva luni, m-a împiedicat să aflu cât poate dura o comandă impusă în acest fel.

De data asta acţionasem la nervi, fără să mă gândesc la consecinţe. Comanda furioasă pe care i-o dădusem i se întipărise în minte cu toată puterea Meşteşugului pe care-l întrebuinţasem. Nu luase hotărârea să nu mi se mai împotrivească. Privirea lui zăpăcită mi-a spus că nu înţelegea nimic din ce i se întâmplase. Nici eu, ca să fiu sincer.

— Poţi să te ridici? l-am întrebat prudent.

— Pot să mă ridic? îmi repetă el spusele cu glas ciudat.

Vorbea împiedicat. Îşi dădu ochii peste cap când păru să caute un răspuns în sinea lui, apoi se uită din nou la mine.

— Poţi să te ridici, i-am spus temător.

Se sculă în picioare nesigur, clătinându-se, ca şi când l-aş fi pocnit cu tărie. Forţa comenzii mele se părea că anulase controlul femeii asupra lui. Dar faptul că l-am înlăturat cu propria mea voinţă nu era o victorie pentru mine. Stătea cu umerii adunaţi, ca şi când voia să afle ce anume îl durea. După un timp, înălţă capul spre mine.

— Te urăsc, îmi spuse cu glas lipsit de ranchiună.

— E de înţeles, m-am auzit replicând.

Uneori simţeam şi eu la fel. Nu m-am putut uita la el. Mi-am recuperat cuţitul de pe nisip şi l-am pus în teacă. Prinţul se plimbă clătinat pe lângă foc, apoi se aşeză de partea cealaltă. L-am urmărit pe furiş. Se şterse cu mâna la gură şi se uită la palma roşie de sânge. Cu gura întredeschisă, îşi trecu limba peste dinţi. M-am temut să nu scuipe vreunul, dar nu s-a întâmplat aşa. Nu se plânse de nimic. În schimb, arăta ca un om care încearcă disperat să-şi aducă aminte ceva. Umilit şi buimac, rămase cu privirea aţintită în foc. M-am întrebat la ce se gândea.

Un timp, am stat şi-am cugetat la noile suferinţe pe care mi le provocase. Multe dintre ele nu erau fizice. Mă îndoiam că le egalau pe cele pe care i le provocasem eu. Nu-mi venea în minte ce să-i spun, aşa că am aranjat cu băţul mâncarea de pe foc. Algele se micşoraseră şi se deshidrataseră şi începeau să se pârlească. Am scos pachetul din tăciuni. Înăuntru, midiile se deschiseseră, iar carnea de crab se făcuse, din opacă, albă. Am hotărât că se copseseră destul.

— Mâncarea e gata, l-am anunţat.

— Nu mi-e foame, spuse prinţul.

Voce pierită, ochi pierduţi.

— Mănâncă, oricum, cât ai ce, i-am poruncit nepăsător.

N-aş fi putut spune dacă îl stăpânea Meşteşugul meu sau propriul lui simţ practic. Dar, după ce mi-am luat porţia din pachetul cu alge, ocoli cu grijă flăcările şi veni să şi-o ia pe a lui. Într-un fel, îmi amintea de Ochi Întunecaţi când a venit prima oară la mine. Fusese un pui precaut şi sfidător, dar destul de practic ca să-şi dea seama că depindea de mine să-i aduc de mâncare. Poate ştia şi prinţul că, fără mine, nu se putea întoarce prea repede la Buckkeep.

Sau poate că Meşteşugul meu îi pătrunsese în minte atât de adânc, că îmi lua orice sugestie drept poruncă.

Liniştea ţinu puţin mai mult decât mâncarea. Am spart-o eu.

— M-am uitat la stele aseară.

Prinţul încuviinţă.

— Suntem foarte departe de casă, recunoscu morocănos după câteva minute.

— E posibil să ne aştepte o călătorie lungă, cu puţine resurse. Ştii să trăieşti din ce-ţi oferă natura?

Încă o dată, în loc să primesc un răspuns, se lăsă tăcerea. Nu voia să-mi vorbească, dar ştiam lucruri pe care trebuia neapărat să le afle.

— Dar cum am venit aici? întrebă supărat. Nu ne putem întoarce în acelaşi fel? O cută îi apăru pe frunte. Cum ai învăţat să faci vraja asta? E Meşteşugul?

Am ales o frântură de adevăr şi i-am oferit-o.

— Regele Verity m-a învăţat Meşteşugul. Cu multă vreme înainte. Înainte de a-mi pune altă întrebare, l-am anunţat că o să cobor pe plajă şi-o să urc pe faleză. S-ar putea să fie un oraş prin apropiere.

Dacă era să-l las pe băiat singur acolo, atunci măcar să-l las într-un loc sigur. Iar dacă stâlpul Meşteşugului nu ieşea din apă, atunci mai bine mă pregăteam de un drum lung spre casă. Eram neclintit în hotărârea mea. Aveam să mă întorc la Buckkeep şi dacă trebuia să mă târăsc până acolo. Şi, odată ajuns, aveam să-i vânez pe toţi pestriţii şi să-i omor încet. Promisiunea îmi dădu imboldul să mă mişc mai repede. Mi-am scos bocancii şi şosetele. Penele erau pe nisip, cuminţi. Cu un gest abil, le-am vârât în mânecă. Aveam să le ascund mai bine mai târziu. Nu voiam să vorbesc despre ele cu prinţul. Dutiful nu-mi dăduse un răspuns, dar, după ce mă ridicasem şi mă îndepărtasem de foc, mă urmase. M-am oprit la pârâul cu apă proaspătă, ca să mă spăl pe mâini şi pe faţă şi să beau. M-a urmărit şi, când am terminat, s-a dus la pârâu să bea şi el. Între timp, mi-am fixat penele de antebraţ cu o bucată din cămaşă. Până şi-a şters sângele de pe faţă, mâneca mea le-a ascuns din nou. Ne-am plimbat împreună. Linişte era ca o prezenţă apăsătoare între noi. Îl simţeam pe prinţ meditând la ceea ce-i spusesem despre femeie. Am vrut să-i fac morală, să-l critic aspru, până când înţelegea exact ceea ce încerca femeia să facă. Am vrut să-l întreb dacă se mai află în mintea lui, dar mi-am muşcat limba şi mi-am înghiţit cuvintele. Nu era prost, mi-am zis. Îi spusesem adevărul. Acum trebuia să-l las să-şi dea seama ce însemna pentru el. Am mers mai departe.

Spre uşurarea mea, n-am mai găsit pene pe nisip. Dar n-am găsit nici altceva folositor, deşi pe plajă erau o grămadă de lucruri aruncate de mare. Am văzut bucăţi de funie putredă şi buşteni de corabie mâncaţi de viermi. Resturile unui cap de

berbec zăceau nu departe de un furchet. Pe măsură ce înaintam, faleza neagră se ridica tot mai ameninţătoare, până când, înălţându-se falnică deasupra noastră, ne-a promis o vedere limpede a împrejurimilor. Apropiindu-ne de ea, am văzut că suprafaţa ei era plină de găuri. Dacă ar fi fost din nisip, aş fi zis că sunt cuiburi de rândunele, dar erau din piatră neagră. Găurile păreau prea regulate şi separate de distanţe prea uniforme pentru a fi lucrarea forţelor naturii. Soarele care le scălda trezea sclipiri în câteva dintre ele.

Realitatea era mai ciudată decât orice mi-aş fi putut imagina. Când am ajuns la baza falezei, am descoperit că găurile erau nişte firide grupate pe mărimi. Nu în toate, dar în majoritatea exista un obiect. Muţi de uimire, prinţul şi cu mine ne-am plimbat privind rândurile cele mai joase de firide. Diversitatea obiectelor mi-a amintit de comoara unui rege nebun. Într-o firidă am văzut un pocal bătut în pietre scumpe, în cea vecină, o foarte delicată ceaşcă de porţelan. Într-una mai largă, stătea un obiect care părea un coif mai mare, de cal, numai că un cal are ochii laterali, nu în faţă. O plasă din lanţuri de aur bătute cu mici nestemate albastre fusese aşezată peste o piatră de mărimea unui cap de femeie. O cutiuţă din lemn strălucitor, cu modele florale, o lampă cioplită dintr-o piatră verde lucioasă, o placă de metal cu simboluri ciudate, o floare de piatră gingaşă într-o vază – comori după comori erau înşirate acolo.

M-a copleşit uimirea. Cine să expună atâtea bogăţii pe o faleză izolată, la cheremul vânturilor şi al valurilor? Fiecare obiect sclipea ca un giuvaier nepreţuit. Metalul era nepătat, sarea nu mâncase lemnul. Cui aparţineau toate acestea, cum şi de ce se aflau acolo? M-am uitat în spate, pe plajă, dar n-am văzut nici picior de locuitor. Nicio urmă pe nisip, în afară de cele lăsate de tălpile noastre.

Atâtea minuni nepăzite! Tentat peste puterea mea de stăpânire, am întins un deget, vrând să ating floarea din vază, dar am întâlnit rezistenţă, ca şi când o sticlă moale ar fi protejat firida. Curios ca un prost, am apăsat cu mâna suprafaţa moale. Cu cât apăsam mai tare, cu atât mi se împotrivea mai mult bariera aceea invizibilă. Am reuşit să ating floarea cu un deget; s-a mişcat şi petalele ei scoaseră un sunet delicat de clopoţel. Dar ar fi fost nevoie de un bărbat

mai solid ca să apese destul de tare şi să prindă floarea. Mi-am retras mâna. Degetele m-au furnicat neplăcut, ca şi când m-aş fi urzicat, numai că furnicăturile n-au ţinut prea mult.

Prinţul mă urmărise.

— Hoţule, comentă el încet.

M-am simţit ca un copil surprins că face o boacănă.

— N-am intenţionat s-o iau. Am vrut doar s-o ating.

— Bineînţeles, replică el sarcastic.

— N-ai decât să crezi ce vrei.

Am întors privirea de la comori şi am privit sus, pe faleză. Atunci mi-am dat seama că un şir de găuri verticale alcătuiau mai degrabă o scară, decât o înlănţuire de firide. Nu i-am spus nimic prinţului când m-am apropiat de ele. Studiindu-le, am tras concluzia că fuseseră tăiate pentru un bărbat mai înalt decât mine, dar că le puteam urca şi eu.

Dutiful mă urmărea curios, însă am hotărât că nu merită nicio explicaţie. Am început urcuşul. De câte ori întindeam mâna, mă durea, iar piciorul trebuia să-l ridic de fiecare dată mult prea mult. Am ajuns la o treime din înălţimea falezei, când mi-am dat seama ce dificil avea să fie întreg urcuşul. Vânătăile noi pe care mi le lăsase prinţul îmi provocau o durere surdă. Dacă aş fi fost singur, probabil că aş fi dat înapoi.

Am continuat să urc, deşi vechea durere din spate se trezea ori de câte ori întindeam mâna pe altă treaptă. Când am ajuns sus, cămaşa mi se lipise de corp din cauza transpiraţiei. M-am ridicat pe burtă, pe buza falezei, şi-am stat aşa câteva momente, trăgându-mi răsuflarea. Vântul bătea nestingherit şi mai rece. M-am ridicat uşor în picioare şi-am cercetat împrejurimile.

Apă. Multă de apă. Ţărmul din apropiere era stâncos şi abrupt. Nicio plajă. În spatele meu, pădure. Dincolo de podişul din faţa plajei noastre, tot pădure. Ne găseam fie pe o insulă, fie pe o peninsulă. N-am descoperit nici urmă de aşezare omenească sau de corăbii, nici măcar un fuior de fum înălţându-se către cer. Dacă trebuia să părăsim plaja pe jos, eram nevoiţi să străbatem pădurea. Gândul mi-a trimis un fior pe şira spinării.

După o vreme, am sesizat un sunet discret. M-am dus la marginea falezei şi-am privit în jos. Prinţul Dutiful se uită spre

mine şi-mi strigă o întrebare, dar la urechile mele au ajuns doar inflexiunile vocii sale. Nervos, am făcut un gest vag. Dacă voia neapărat să ştie la ce mă uit, n-avea decât să urce şi să vadă cu ochii lui. Eu aveam alte preocupări. Cineva săpase firidele şi adunase comorile acelea. Ar trebui să zăresc semne de aşezare omenească undeva. Aşa o cerea logica. Într-un sfârşit, am desluşit ceva ce părea o cărare în josul plajei. Străbătea podişul şi mergea în pădure. Nu părea bătătorită. Poate că nu era decât o urmă lăsată de vânat, mi-am zis, dar mi-am fixat-o în memorie, în caz că trebuia să mergem pe ea.

După aceea, m-am uitat la apa care se retrăgea, căutând orice indiciu de piatră cioplită. Încă nu se zărea nimic, dar o zonă arăta promiţător. Când se retrăgea câte un val, distingeam nişte pietre mari şi negre, cu muchii drepte. Se aflau sub un strat subţire de apă. Speram că nu e capriciu geologic. Pe plajă se adunaseră o grămadă de lemne plutitoare şi o creangă împodobită cu alge, orientată spre stânci. Am luat-o drept punct de reper. Nu eram sigur că refluxul avea să dezvelească stâncile în întregime, dar, când apele aveau să scadă, intenţionam să le cercetez atât cât puteam.

În cele din urmă, cu un oftat, m-am culcat pe burtă, mi-am trecut picioarele peste buza falezei şi am căutat un sprijin. Coborâşul a fost şi mai anevoios decât urcuşul, pentru că trebuia să pipăi orbeşte cu la fiecare pas înainte să pun talpa jos. Când am ajuns pe teren neted, picioarele îmi tremurau de oboseală. Am sărit ultimele două trepte, aterizând pe nisip, cât pe ce să cad în genunchi.

— Ei, ce-ai văzut? ceru prinţul să afle.

L-am lăsat să aştepte până mi-am recăpătat suflul.

— Apă. Stânci. Copaci.

— Niciun oraş? Niciun drum?

— Nu.

— Şi ce facem?

Părea iritat, de parcă ar fi fost vina mea.

Ştiam ce aveam de făcut. Aveam să trec înapoi prin stâlpul Meşteşugului, chiar dacă trebuia să mă scufund ca să-l găsesc. Dar lui i-am spus altceva.

— Ea ştie tot ce-ţi spun. E-adevărat?

Cu asta, l-am lăsat fără cuvinte. O vreme, n-a făcut decât să stea şi să se holbeze la mine. Când am pornit spre plajă, m-a urmat, fără să-şi dea seama câtă autoritate câştigasem asupra lui.

Nu era o zi caldă, dar mersul pe nisip cerea mai mult efort decât cel pe teren neted. Mă istovise urcuşul şi mă frământau propriile mele griji, aşa că n-am încercat să fac conversaţie. Dutiful a fost cel care a spart liniştea.

— Mi-ai spus că e moartă, mă acuză el pe neaşteptate.

Am tras aer în piept ca şi când aş fi vrut să vorbesc, am expirat, apoi am inspirat din nou.

— Când eşti înzestrat cu Har, te legi de un animal. Nu-ţi împărtăşeşti cu el doar gândurile, ci şi existenţa. După un timp, începi să vezi prin ochii lui, să trăieşti viaţa aşa cum o trăieşte el, să percepi lumea în felul său. Nu e doar…

— *Ştiu* toate astea. Sunt pestriţ, ai uitat?

Pufni cu dispreţ. Nu cred că m-a iritat vreodată mai mult să fiu întrerupt.

— Ai Sânge Străvechi, l-am corectat dur. Dacă mai spui odată că eşti pestriţ, te bat până uiţi. Nu am pic de respect pentru ce fac pestriţii cu magia lor. Aşa. De când ştii că ai Har? l-am întrebat pe neaşteptate.

— Ăăă… păi…

Se lupta să treacă peste ameninţarea mea. Ştia bine că vorbisem foarte serios. Oftă.

— Cam de cinci luni. De când am primit pisica. Imediat ce mi s-a dat lesa ei, am simţit…

— Ai simţit cum te împresoară o capcană, una pe care ai fost prea prost ca s-o percepi. Pisica ţi s-a dat pentru că alţii au ştiut că ai Har înaintea ta. Ţi l-ai dat în vileag fără să ştii. Cineva l-a observat, cineva a hotărât să te folosească. Aşa că ţi-au dat un animal de care să te legi. Nu aşa trebuie să se întâmple, să ştii. Părinţii cu Har nu-i dau, pur şi simplu, copilului lor un animal, spunându-i: iată-ţi partenerul până la sfârşitul vieţii. Nu. De obicei, înainte de-a se lega de un animal, copilul învaţă bine ce e Harul şi care sunt consecinţele lui. Porneşte într-un fel de aventură, căutând un animal cu minte asemănătoare cu a lui. Atunci când îl găseşte, legătura

lor e ca o căsătorie reuşită. În cazul tău, nu s-a procedat cum trebuie. Nu ai fost învăţat ce e Harul de către oameni care au ţinut la tine. Un grup de pestriţi au întrezărit o portiţă şi au profitat de ea. Pisica nu te-a ales. Asta-i destul de rău. Dar cred că pisica nu a avut voie să aleagă nici femeia. Femeia a furat-o, de pui, din cuibul mamei, şi s-a legat de ea cu forţa. După aceea, a murit, dar a continuat să trăiască în pisică.

Prinţul ridică spre mine doi ochi mari şi întunecaţi. Privi uşor într-o parte. Am simţit Harul lucrând între el şi pisică.

— Nu te cred. Ea zice că îmi poate explica totul, că încerci să mă buimăceşti.

Scuipă cuvintele în grabă, de parcă voia să se ascundă în spatele lor. Mi-am îndreptat privirea către el. Avea o expresie neîncrezătoare şi confuză. Am tras din nou adânc aer în piept şi mi-am ţinut firea.

— Uite ce e, băiete. Nu cunosc amănuntele. Dar le pot ghici. Poate că femeia ştia că moare. Poate de aceea a ales o creatură atât de neajutorată şi s-a legat de ea cu forţa. Când o legătură porneşte de la o singură persoană, cum a fost a lor, partenerul mai puternic îl controlează pe cel mai slab. Femeia putea domina puiul, intra şi ieşea din mintea lui, împărţindu-i trupul după cum avea chef. Iar când a murit, în loc să moară în propriul trup, a trecut într-al pisicii.

M-am oprit în loc. Am aşteptat ca Dutiful să mă privească în ochi.

— E rândul tău, i-am spus calm.

— Eşti nebun! Mă iubeşte!

Am clătinat din cap.

— O simt foarte ambiţioasă. Va dori să aibă din nou un trup de om, nu să rămână pisică, nu să moară odată cu pisica. Va trebui să găsească pe cineva. Cineva care e înzestrat cu Har, dar nu-şi dă seama. De ce nu cineva cu o poziţie bună? De ce nu un prinţ?

Chipul băiatului îi trăda sentimentele contradictorii. O parte din el ştia că spun adevărul şi se ruşina că fusese păcălit în felul acela. Se lupta să nu mă creadă. Am încercat să folosesc cuvinte mai blânde, ca să nu se simtă atât de prost.

— Cred că te-a ales. Tu n-ai avut niciun cuvânt de spus, aşa cum nici pisica n-a avut. Tu de pisica-femeie eşti legat, nu de

pisică. Şi nu s-a legat cu tine din dragoste, pentru că nu iubeşte nici pisica. Nu. Undeva, cineva a pus la cale un plan foarte amănunţit, iar tu nu eşti decât o unealtă pentru realizarea lui. O unealtă a pestriţilor.

— Nu te cred! protestă pe un ton tot mai ridicat. Eşti un mincinos!

Îi pieri glasul. Inspiră adânc, aducându-şi umerii în faţă. Aproape că mi-am simţit Meşteşugul împiedicându-l să mă atace. Am tăcut un timp, precaut. Când am socotit că-şi regăsise stăpânirea de sine, i-am vorbit foarte calm.

— M-ai făcut bastard, hoţ, iar acum, mincinos. Un prinţ ar trebui să fie mai prudent când insultă, dacă nu crede că numai titlul rangului său îl va proteja. Am şi eu o insultă pentru tine, şi o avertizare, deopotrivă. Dacă te ascunzi în spatele însuşirii tale de prinţ când mă jigneşti, o să te consider un laş. Data viitoare când mă mai jigneşti, obârşia ta nu va mai sta în calea pumnului meu.

I-am susţinut privirea până când a întors capul – un pui de lup speriat de lupul-tată. Am coborât vocea, obligându-i să-şi ciulească urechile ca să mă audă.

— Nu eşti prost, Dutiful. Ştii că nu mint. E moartă, iar tu eşti folosit. Nu vrei să fie adevărat, dar nu e acelaşi lucru cu a nu crede în ce-ţi spun. Probabil că vei continua să speri şi să te rogi să se întâmple ceva care să-ţi arate că greşesc. Numai că nu se va întâmpla. Am oftat. Acum nu pot să-ţi ofer decât atât: să-ţi spun că toate astea nu se petrec din vina ta. Ar fi trebuit să fii protejat de ele. Ar fi trebuit să te fi învăţat cineva ce e Sângele Străvechi de când erai mic.

Sub nicio formă nu trebuia să recunosc că eu ar fi trebuit să fiu acela. Aceeaşi persoană care l-a învăţat ce e Harul şi ce putea fi, prin visele Meşteşugului, când avea patru ani.

Am străbătut o bucată de drum fără să ne vorbim. Eu nu-mi luam ochii de la creanga acoperită de alge. Odată ce-l lăsam pe prinţ acolo, nu puteam să ştiu cât aveam să lipsesc. Putea să-şi poarte singur de grijă? Comorile din firide nu-mi dădeau pace. Bogăţiile acelea aparţineau cuiva, iar respectivului poate că nu-i convenea să găsească străini pe plaja lui. Dar nu-l puteam lua pe prinţ înapoi cu mine. M-ar fi încetinit. I-ar face bine să rămână singur un timp, să se ocupe de el. Şi dacă

muream încercând să-i salvez pe bufon şi pe Ochi Întunecaţi? Ei, atunci măcar n-aveau cum să ajungă pestriţii la el.

Am scrâşnit din dinţi, am înaintat anevoie pe nisip şi mi-am ţinut gândurile sumbre pentru mine. Mai aveam puţin până la creanga mea, când Dutiful mi-a spus, mai mult în şoaptă.

— Ai zis că tatăl meu te-a învăţat Meşteşugul. Te-a învăţat să…

Atunci s-a împiedicat. Când a căzut a smuls cu vârful bocancului un lanţ de aur din nisip. S-a ridicat în capul oaselor, înjurând, şi s-a aplecat să-şi elibereze bocancul. Am rămas cu gura căscată când a dat lanţul la o parte. Era un obiect cu o ţesătură complicată, fiecare fir de metal gros cât un fir de păr de cal. Şi l-a înfăşurat pe mână – un lanţ lung cât un colier, care-i umplea palma. A tras o dată de ultima buclă şi-a scos o figurină din nisip. Lungă cât degetul mic al lui Dutiful, atârna legată de lanţ, ca un talisman. Metalul strălucea în culori aprinse.

Era imaginea unei femei. Ne-am uitat lung la chipul său mândru. Artistul îi desenase ochi negri şi-i dăduse pielii o nuanţă de auriu-închis. Femeia avea păr negru, cu un ornament albastru în creştet. Veşmintele care-i cădeau drept îi dezgoleau un sân, iar de sub tiv i se iţeau picioarele de un auriu-închis.

— E minunată, am spus.

Prinţul tăcu. Era absorbit de ea. Întoarse figurina în palmă şi urmări cu degetul conturul părului care îi cădea pe spate.

— Nu ştiu din ce e făcută. E foarte uşoară.

Am ridicat amândoi capetele în acelaşi moment. Poate că Harul nostru a fost cel care ne-a avertizat de prezenţa unei alte fiinţe, deşi nu-mi vine să cred. Simţisem o duhoare indescriptibilă în aer. Totuşi, chiar când am întors capul să descopăr de unde venea, aproape că am devenit convins că e un parfum dulce. Aproape.

Unele lucruri nu se pot uita. Lujerii vicleni ai minţit se numără printre ele. M-a scuturat un spasm de teroare şi mi-am ridicat imediat zidurile Meşteşugului în jurul minţii, printr-un reflex pe care îl crezusem pierdut. Drept răsplată, am simţit iarăşi duhoarea, când m-am întors şi-am dat cu ochii de o creatură de coşmar.

Era la fel de înaltă ca mine, dar aceea era numai partea din corp care stătea dreaptă. Greu de spus dacă semăna cu o reptilă sau cu un mamifer marin. Ochii ca de plătică, aşezaţi în partea din faţă, aveau o orientare nefirească. Protuberanţa creierului părea o umflătură exagerată. Când se holba la noi, falca îi atârna ca un chepeng deschis, iar în gură i-ar fi încăput un iepure întreg. Limba ţeapănă, ca un peşte, ieşi brusc la iveală, se retrase, iar maxilarul se închise cu o trosnitură.

Spre groaza mea, prinţul, transfigurat, îi zâmbea nedumerit creaturii. S-a apropiat de ea cu un pas. I-am pus o mână fermă pe umăr şi l-am strâns tare. L-am apăsat cu degetul mare în carne şi am încercat să-i dau din nou porunca pe care i-o întipărisem mai devreme prin Meşteşug, fără să-mi dobor propriile ziduri.

— Vino cu mine, i-am spus, calm, dar hotărât.

L-am tras spre mine şi, chiar dacă nu mi s-a supus de bunăvoie, măcar nu mi s-a mai împotrivit.

Creatura se ridicase mai mult. Pungile laterale de la beregată i se umflau când ridica membrele ca nişte înotătoare. A întins brusc nişte mâini ca aripioarele de peşte, mari şi late, terminate cu gheare ca şira spinării de lostriţă. Apoi a vorbit, şuierând şi râgâind silabele. Cuvintele deformate m-au izbit ca nişte pietre.

— Nu aţi ajuns aici pe drumul meu. Pe unde aţi venit?

— Am venit…

— Linişte! l-am avertizat pe prinţ, scuturându-l zdravăn.

Ne îndepărtam de creatură mergând cu spatele, dar ea îşi târa trupul mătăhălos pe nisip înspre noi. De unde apăruse? Mi-am aruncat disperat ochii în jur, temându-mă să nu văd şi altele ca ea, dar era singură. A făcut un salt înainte neaşteptat, aşezându-şi trunchiul imens între noi şi podiş. Am reacţionat retrăgându-mă spre apă. Acolo voiam să merg oricum, altă cale de scăpare nu-mi venea în minte. M-am rugat ca refluxul să dea la iveală stâlpul Meşteşugului.

— Trebuie s-o lăsaţi aici! grohăi creatura către noi. Ceea ce aduce marea pe plaja comorilor trebuie să rămână aici. Aruncaţi imediat ce-aţi găsit.

Prinţul desfăcu palma. Figurina căzu, dar i se agăţă de degetele moi, atârnându-i de mână ca o marionetă.

— Arunc-o! stărui creatura mai nervoasă.

Mi-am dat seama că nu mai era timp de trucuri. Mi-am scos stângaci sabia cu stânga, pentru că mă temeam să-i dau drumul prinţului.

— Stai deoparte! l-am prevenit.

Zdrobeam sub tălpi scoicile de pe pietrele neregulate. Am riscat o privire în spate. Am văzut pietrele negre pătrăţoase, dar de-abia-şi mijeau vârfurile pe sub apă. Creatura mi-a înţeles greşit intenţia.

— Corabia ta te-a abandonat! Aici nu e decât apă. Aruncă imediat comoara.

Vorbea cu un şuierat enervant. Avea buze subţiri, de şopârlă, dar când deschidea gura, i se vedeau o puzderie de dinţi ascuţiţi.

— Comorile de pe plajă nu sunt pentru oameni! Ceea ce aduce marea aici e pierdut pentru omenire! Nu sunteţi vrednici de ele!

Îmi plescăiau alge sub picioare. Prinţul alunecă şi fu cât pe ce să cadă. L-am ţinut bine de umăr şi l-am ridicat în picioare. După încă trei paşi, apa îmi scălda gleznele.

— Nu puteţi înota prea mult! ne avertiză creatura. O să vă găsiţi sfârşitul pe plajă!

Ca un vânt îndepărtat, am simţit rafala de teamă pe care a trimis-o împotriva noastră. Cum mintea prinţului era neprotejată, el scoase un urlet de groază.

— Nu vreau să mă înec! Te rog, nu vreau să mă înec!

Când s-a întors spre mine, i-am văzut albul ochilor. Nu-l consideram un laş. Ştiam foarte bine cum e când o altă minte îţi întipăreşte panica în gândurile nepăzite.

— Dutiful. Trebuie să ai încredere în mine. Încrede-te în mine.

— Nu pot! urlă.

L-am crezut. Nu ştia ce să facă, să se supună poruncii date de Meşteşugul meu sau să se înece în valurile de teamă insidioasă cu care îl izbea creatura. L-am strâns mai tare de umăr şi l-am târât după mine, retrăgându-mă în spate. Apa ne ajunsese până la genunchi. Ne clătinam la fiecare val. Creatura nu ezita să vină după noi, bălăcindu-se. Sigur se simţea mai în largul ei în mare. Am mai riscat o privire peste umăr. Stâlpul Meşteşugului era aproape. Am avut senzaţia de

confuzie uşoară pe care mi-o crea întotdeauna piatra neagră a amintirii. Era ciudat să mă afund în dezorientare în speranţa că astfel mă voi salva.

— Dă-mi comoara! porunci arătarea.

Stropi verzui de otravă îi sclipiră deodată la capetele ghearelor pe care le ridică ameninţătoare.

Dintr-o mişcare, am vârât sabia în teacă, l-am cuprins cu stânga pe Dutiful şi m-am aruncat în apă. Când pocitania s-a scufundat după noi, mi s-a părut că întrezăresc o sclipire de înţelegere în ochii aceia neomeneşti, dar era prea târziu. Ne-am prăbuşit în apa sărată, iar cu degetele am bâjbâit până când am dat de suprafaţa cioplită a stâlpului căzut. N-am avut timp să-l previn pe prinţ. Ne-a înghiţit imediat.

Am ieşit, împiedicându-ne, într-o după-amiază călduţă. Prinţul alunecă din strânsoarea mea şi se prăbuşi pe o stradă cu caldarâm, în şuvoiul de apă sărată care năvălise în urma noastră.

— Am greşit faţa!

Ştiam că era o greşeală posibilă, dar fusesem prea concentrat să scap de pocitania de pe plajă ca să mă mai gândesc şi la ea. Pe fiecare latură a unui stâlp era gravată o altă rună, care spunea laturii respective unde să te ducă. Era un sistem grozav, dacă înţelegeai runele. Am înţeles dintr-odată, tresărind, cât riscasem. Dacă stâlpul ar fi fost îngropat sub o piatră sau făcut bucăţi? Nu îndrăzneam să mă gândesc ce-am fi păţit. Tremurând, am studiat peisajul străin. Ne aflam printre ruinele bătute de vânturi ale unui oraş părăsit al Străbunilor. Mi se părea vag familiar şi m-am întrebat dacă nu era acelaşi oraş în care mă transportase odată un stâlp asemănător. Dar n-aveam timp de explorare şi de speculaţii. Toate ne merseseră prost. Planul meu fusese să mă întorc singur prin stâlp şi să alerg nestânjenit în ajutorul prietenilor mei. Dar nu-l puteam lăsa pe Dutiful, perplex şi singur, în oraşul acela pustiu, aşa cum nu-l putusem abandona pe plaja aceea neprietenoasă. Eram nevoit să-l iau cu mine.

— Trebuie să ne întoarcem în Buck exact pe unde am venit.

— Nu mi-a plăcut deloc.

Îi tremura vocea. Instinctul îmi spunea că nu se referea la arătarea de pe plajă. A călători cu ajutorul unui stâlp era o

experienţă înfricoşătoare pentru o minte nepregătită. Regal folosise stâlpii neglijent, pentru a-i transporta pe tinerii pricepuţi la Meşteşug din coteria lui, fără să-i pese câţi dintre ei îşi pierdeau minţile din cauza asta. Eu nu aveam să mă folosesc astfel de prinţ. Numai că nu aveam de ales, aşa cum nu aveam nici timp la dispoziţie.

— Ştiu, i-am spus cu blândeţe. Dar trebuie să plecăm până nu cresc iar apele.

Se holbă la mine buimac. Încerca să-şi păstreze judecata, în ciuda lucrurilor pe care femeia le putea afla prin mijlocirea lui. Atunci mi-am scos grija aceea din minte. Trebuia să înţeleagă, măcar într-o oarecare măsură, altfel aveam să ies din stâlp cu un idiot cu bale la gură.

— Trebuie să ne întoarcem prin stâlp pe plajă. Ştim că are o latură care ne va duce înapoi în Buck. Va trebui s-o descoperim.

Băiatul scoase un râgâit slab. Se chirci pe caldarâm, apăsându-şi tâmplele cu podul palmelor.

— Nu cred că pot, murmură.

Mi se frânse inima.

— Nu ne ajută cu nimic dacă aşteptăm, l-am prevenit. O să te ţin cât mai aproape de mine. Dar trebuie să plecăm acum, prinţul meu.

— Creatura aceea ar putea să ne pândească! țipă îngrozit, deşi cred că se temea mai degrabă de trecerea prin stâlp decât de o pocitanie care stătea la pândă.

M-am aplecat şi l-am cuprins cu braţele. Cu toate că s-a zbătut, l-am tras după mine prin stâlp.

Nu mai folosisem un stâlp atât de repede de două ori. Senzaţia bruscă de căldură m-a luat prin surprindere. Când am ieşit, mi-a intrat în apă sărată caldă fără să vreau. M-am ridicat în picioare şi-am ţinut capul lui Dutiful deasupra valurilor. Apa din jurul stâlpului clocotea. Iar prinţul avusese dreptate. În timp ce-i ţineam în braţe trupul moale şi scuturam din cap, am auzit grohăituri speriate de pe plajă. Nu una, ci patru creaturi mătăhăloase se adunaseră acolo. Văzându-ne, s-au năpustit asupra noastră, îndoindu-se greoaie pe nisip şi în valuri. Nu era timp de privit şi de ales. Prinţul atârna moale şi se bălăbănea. L-am strâns la piept, riscând să-mi cobor

zidurile Meşteşugului ca să-i păstrez mintea neatinsă. Când un val m-a trântit în genunchi, mi-am lipit palma de suprafaţa aburindă a stâlpului. M-a absorbit.

De data asta, trecerea a fost insuportabilă. Jur că am simţit un miros ciudat, ciudat de familiar, însă respingător. *Dutiful. Dutiful, prinţe. Moştenitorul tronului Farseer. Fiul lui Kettricken.* I-am învăluit frânturile de gânduri într-ale mele şi l-am numit cu fiecare nume la care m-am putut gândi.

Apoi a venit un moment când mi-a răspuns. *Te cunosc.* Atât am simţit din partea lui, dar, după aceea, s-a lipit strâns de sine însuşi şi de mine. Legătura noastră avea o pasivitate stranie, iar când, în cele din urmă, am ieşit pe o pajişte verde, sub un cer mohorât, m-am întrebat dacă mintea lui supravieţuise neatinsă evadării noastre de pe plaja comorilor.

Capitolul XXV

RĂSCUMPĂRAREA

Iată semnele după care se recunoaşte cel ce ar putea stăpâni Meşteşugul:

un copil născut din părinţi care ştiu să-l întrebuinţeze;

un copil care câştigă deseori la jocuri care cer îndemânare fizică, iar adversarii lui se împiedică, îşi pierd curajul sau joacă slab împotriva lui;

un copil cu amintiri care nu sunt, pe drept, ale lui;

un copil care visează, iar visele lui conţin multe amănunte şi cunoştinţe care-i depăşesc experienţa.

Dun Needleson, Maestrul Meşteşugului
pe vremea regelui Wielder

Tumulul se ghemuia pe panta dealului, deasupra noastră. Ploua slab, dar hotărât. Iarba era înaltă şi udă. Mi-am pierdut dintr-odată puterea să stau în picioare, cu atât mai puţin să-l susţin pe prinţ. Ca o singură fiinţă, ne-am lăsat în jos, până când am îngenuncheat pe solul jilav. L-am culcat pe un petic de iarbă. Avea ochii deschişi, dar privirea pierdută. Numai respiraţia şuierată îmi dovedea că trăieşte. Revenisem în Buck, dar situaţia noastră era doar puţin mai bună decât atunci când plecasem de acolo.

Eram amândoi uzi leoarcă. Am simţit un miros neobişnuit şi mi-am dat seama că stâlpul din faţa noastră emana căldură. Mirosea umezeala radiată de piatră. Mi-am dat seama că era mai bine să rabd de frig decât să mă apropii prea mult de ea. Figurina atârna încă de lanţul încâlcit pe degetele prinţului. L-am descâlcit, l-am adunat şi l-am pus în buzunar. Băiatul n-a reacţionat.

— Dutiful?

M-am aplecat spre el şi l-am privit în ochi. Nu s-au focalizat asupra mea. Ploaia îi cădea pe faţă şi în ochi. L-am bătut uşor pe obraz.

— Prinţe Dutiful? Mă auzi?

Clipi slab. Nu era mare lucru, dar era mai mult decât nimic.

— O să te simţi mai bine în curând. Odihneşte-te puţin.

Nu eram sigur că spun adevărul, dar l-am lăsat în iarba udă şi m-am urcat în vârful tumulului. Am cercetat împrejurimile, dar n-am văzut oameni. Nu era mai nimic de văzut, doar terenuri vălurite şi crânguri. Nişte grauri adunaţi în stol s-au rotit la unison, au coborât, s-au certat pentru mâncare. Dincolo de pajiştea sălbatică se întindea pădurea. Nimic nu părea a fi o ameninţare imediată, dar n-am văzut nicio sursă de mâncare şi apă sau vreun adăpost. Eram convins că Dutiful s-ar bucura să le aibă pe toate trei şi mă temeam că, fără ele, avea să cadă într-un leşin adânc. Însă ceea ce voiam eu să aflu era mai important. Trebuia să ştiu dacă prietenii mei trăiesc. Jinduiam, peste limitele raţiunii, să-l caut pe lup. Ardeam să urlu după el, să-l caut cu toată inima. Pe de altă parte, era cea mai mare prostie pe care aş fi putut-o face. Nu numai că i-aş alerta pe pestriţii din apropiere, dar i-aş şi avertiza de sosirea mea.

M-am străduit să-mi pun ordine în gânduri. Aveam nevoie de un refugiu, şi încă repede. Mi se părea probabil ca femeia şi pisica să-l caute într-una pe prinţ. Poate veneau după el chiar acum. După-amiaza era deja pe sfârşite. Dutiful îmi spusese că pestriţii aveau să-i omoare pe bufon şi pe Ochi Întunecaţi dacă nu-l aduceam înapoi până la apus. Cumva trebuia să-l duc pe prinţ într-un loc sigur înainte de a ne găsi femeia, apoi să mă furişez afară de unul singur, să descopăr unde-i ţineau pestriţii pe prietenii mei şi să-i eliberez. Înainte de apusul

soarelui. Mi-am stors creierii în căutarea unei soluţii. Cel mai apropiat han era Prinţul Pestriţ. Mă îndoiam că Dutiful avea să fie bine primit acolo. Dar până la Buckkeep era drum lung, şi un râu de traversat. M-am tot gândit, dar nu-mi venea în minte niciun adăpost. În starea lui actuală, nu-l puteam lăsa singur, şi încă o excursie prin stâlp i-ar fi tulburat minţile pentru totdeauna, chiar dacă fizic am fi scăpat nevătămaţi. Am mai studiat o dată peisajul pustiu. Am recunoscut în silă că, deşi aveam soluţii, niciuna nu era mulţumitoare. M-am hotărât brusc că aveam să pornim la drum şi că aveam să mă gândesc la o soluţie mai bună din mers.

Am mai aruncat o privire în jur înainte de a coborî de pe tumul. Am surprins ceva, nu o siluetă, ci mişcare în spatele unui pâlc de copaci. M-am ghemuit şi-am stat la pândă, încercând să-mi dau seama ce anume văzusem. Animalul ieşi la iveală peste câteva momente. Un cal. Negruţa. Se uita spre mine. M-am ridicat încet. Era prea departe ca să merg după ea. Probabil că fugise când pestriţii îi capturaseră pe bufon şi pe Ochi Întunecaţi. M-am întrebat ce s-o fi ales de Malta. Am mai urmărit-o puţin pe Negruţa, dar n-a făcut decât să se uite înspre mine. M-am întors cu spatele şi-am coborât tumulul spre prinţ.

Nu era mai coerent, dar cel puţin reacţionase la ploaia rece, pentru că se ghemuise şi tremura. Teama mea pentru el se împletea cu o speranţă vinovată. Poate că, în starea sa de acum, nu-şi putea folosi Harul ca să-i anunţe pe pestriţi unde suntem. I-am pus mâna pe umăr şi am încercat să-i vorbesc cât mai blând.

— Hai să te ridicăm şi să plecăm. Ne vom încălzi amândoi.

Nu ştiu dacă a priceput ce-am spus. Când l-am sculat, a privit în gol. Odată în picioare, şi-a încovoiat umerii deasupra mâinilor împletite la piept. Nu s-a oprit din tremurat.

— Hai să mergem, i-am propus, dar nu s-a mişcat până nu l-am cuprins cu braţul pe după umeri şi i-am spus să pornească alături de mine.

Atunci s-a urnit, dar într-un mers clătinat şi împiedicat. Am traversat panta umedă cu viteza melcului.

Greu, foarte greu, am auzit tropotul de copite din spatele nostru. O privire peste umăr şi-am văzut-o pe Negruţa pe

urmele noastre. Când m-am oprit, s-a oprit şi ea. Când i-am dat drumul prinţului, acesta s-a lăsat moale la pământ şi iapa a devenit bănuitoare imediat. L-am forţat pe băiat să se ridice. Înaintând anevoie, am auzit din nou bocănitul neregulat al copitelor în spate.

Am ignorat-o pe Negruţa până când ne-a ajuns din urmă. Atunci m-am aşezat şi l-am lăsat pe Dutiful să se proptească de mine, până când curiozitatea iepei s-a dovedit mai puternică decât prudenţa ei. Nu i-am dat atenţie până când nu i-am simţit răsuflarea caldă în ceafă. Nici atunci nu m-am întors spre ea, ci am întins pe furiş o mână şi-am apucat-o de hăţuri.

Cred că s-a bucurat să fie prinsă. M-am ridicat uşor şi-am mângâiat-o pe gât. Avea dungi de spumă uscată pe păr, iar harnaşamentul tot ud. Păscuse cu zăbala la gură. Avea noroi într-o parte a şeii, de când încercase să se rostogolească. Am plimbat-o în cerc şi mi s-au confirmat temerile. Şchiopăta. Cineva, poate dulăii cu Har, încercaseră s-o doboare, dar se salvase datorită sprintenelii. Mă miram că rămăsese în zonă, cu atât mai mult că venise la mine când mă văzuse. Dar nu aveam s-o pornim la galop spre un loc sigur. În cel mai bun caz, aveam să mergem la pas şi să facem opriri dese.

Am petrecut o vreme încercând să-l conving pe prinţ să stea pe propriile picioare şi să încalece. Dar nu m-a ascultat decât atunci când mi-am pierdut răbdarea şi i-am poruncit să se scoale şi să se urce naibii pe cal. Nu-mi răspundea la întrebări, dar se supunea ordinelor simple. Atunci mi-am dat seama cât de adânc i se imprimase în minte porunca Meşteşugului meu şi cât de strâns legaţi am rămas. „Nu mi te împotrivi”, îi cerusem, iar o parte din el înţelesese „nu-mi nesocoti ordinele”. Chiar dacă a cooperat, tot a fost greu să-l urc pe cal. Când l-am ridicat în şa, mi-a fost frică să nu cadă pe partea cealaltă. N-am încercat să mă urc în spatele lui. Mă îndoiam că Negruţa ne-ar fi îngăduit pe amândoi. Am preferat s-o mân pe jos. Prinţul se clătina în ritmul mersului legănat al iepei, dar nu cădea. Arăta foarte rău. Îi pierise orice urmă de maturitate din trăsături şi rămăsese un copil bolnav, cu cearcăne mari, cu gura lăsată. Parcă era pe moarte. Impactul unei asemenea posibilităţi mi-a strâns inima într-o gheară.

Prinţul mort. Sfârşitul dinastiei Farseer şi destrămarea celor Şase Ducate. O moarte urâtă şi dureroasă pentru Nettle. Nu puteam permite să se întâmple aşa ceva. Am ajuns la o fâşie de pădure deschisă, speriind o cioară care şi-a luat zborul, cârâind ca un profet al osândei veşnice. Mi s-a părut un semn rău.

M-am pomenit vorbind şi cu prinţul, şi cu iapa în timp ce ne continuam drumul. Am vorbit în ritmul tărăgănat al lui Burrich, rostind cuvintele lui liniştitoare, într-un ritual de alinare pe care mi-l aminteam din copilărie.

— Hai, drăguţo, toată lumea o să fie bine, aşa, aşa, ce-a fost mai greu a trecut, sigur că da, sigur că da.

Apoi am trecut la fredonat şi iarăşi mi-am adus aminte un cântec pe care îl fredona Burrich când îngrijea cai răniţi sau iepe care fătau. Cred că melodia aceea familiară m-a liniştit mai mult decât pe mine decât calul sau pe prinţ. După un timp, m-am trezit că vorbesc cu glas tare, şi pentru mine, şi pentru ei.

— Se pare că Chade a avut dreptate. O să foloseşti Meşteşugul, fie că ai fost învăţat, fie că nu. Şi mă tem că tot aşa e şi cu Harul. Îl ai în sânge, băiete, şi nu cred că ţi-l poate scoate cineva din cap. Nici nu cred că ar trebui să-l uiţi. Dar nu trebuie să-i cedezi aşa cum i-ai cedat tu. Nu e chiar atât de diferit de Meşteşug. Omul trebuie să-şi stabilească şi limitele magiei lui, şi pe ale sale. A-ţi stabili limite înseamnă a te maturiza. Aşa că, dacă scăpăm teferi din povestea asta, o să te învăţ cum să faci. Cred că o să mă învăţ şi pe mine. Probabil că a sosit vremea să citesc manuscrisele alea despre Meşteşug şi să aflu ce-i cu ele. Dar să ştii că mă cam sperie. În ultimii doi ani, Meşteşugul s-a întors la mine şi mă bântuie ca ulcerul. Nu ştiu unde mă duce. Şi de ceea ce nu ştiu mă tem. Cred că asta-i partea de lup de mine. Şi, pe răsuflarea Edei, sper că lupul meu e în siguranţă acum, şi el, şi bufonul. Nu-i lăsa să moară, Eda, numai pentru că m-au cunoscut. Dacă păţeşte ceva vreunul din ei… ciudat, nu, că nu-ţi dai seama cât de mult înseamnă cineva pentru tine decât atunci când e ameninţat. Crezi că nu vei fi în stare să-ţi vezi de viaţă dacă i se întâmplă ceva, dar partea înspăimântătoare e că tu, de fapt, îţi vezi de viaţă, va trebui să-ţi vezi de viaţă, cu sau fără

ei. Numai că nu ştii ce se va alege de tine. Ce se va întâmpla cu mine dacă rămân fără Ochi Întunecaţi? Gândeşte-te la Dihorul cel mic, cu atâţia ani în urmă. A trăit mai departe, cu toate că singurul lucru la care s-a gândit a fost să omoare…

— Dar pisica mea?

Vorbise cu glas moale. Mi s-a luat o piatră de pe inimă văzând că i-a rămas destulă minte ca să se poată exprima. În acelaşi timp, mi-am revăzut în grabă spusele, sperând că nu fusese foarte atent la ele.

— Cum te simţi, prinţul meu?

— Nu-mi simt pisica.

Urmă o linişte lungă.

— Nici eu nu-mi simt lupul, am spus într-un sfârşit. Uneori trebuie să se detaşeze de mine.

Tăcu atâta vreme, încât am crezut că nu intenţiona să mai zică nimic.

— Nu cred că despre asta-i vorba. A pus distanţă între noi. Am impresia că sunt pedepsit.

— Pedepsit pentru ce?

Mi-am păstrat tonul echilibrat şi dezinvolt, de parcă am fi discutat despre vreme.

— Pentru că nu te-am omorât. Pentru că nici n-am încercat să te omor. Ea nu poate înţelege de ce n-am făcut-o. Eu nu-i pot explica de ce. Dar e supărată pe mine din cauza asta.

Se exprima cu simplitate, din adâncul inimii, dându-mi impresia că stau de vorbă cu un om liber de orice constrângeri ale societăţii. Călătoria noastră prin stâlpul Meşteşugului îndepărtase multe straturi de protecţie din jurul lui. Acum era vulnerabil. Vorbea şi gândea ca soldaţii când au dureri mari sau ca bolnavii care delirează din cauza temperaturii. Lăsase garda jos. Mi se părea că are încredere în mine dacă vorbeşte despre asemenea lucruri. M-am sfătuit să nu-mi fac iluzii şi să nu-l cred. Se deschidea aşa în faţa mea numai din pricina greutăţilor prin care trecuse. Atât. Mi-am ales cuvintele cu grijă.

— E cu tine acum? Femeia.

Încuviinţă uşor din cap.

— Acum e tot timpul cu mine. Nu mă lasă să gândesc singur. Înghiţi în sec şi adăugă şovăitor: Nu vrea să vorbesc cu tine.

Nici să ascult ce spui. E greu. Mă presează într-una.

— Dar *tu* vrei să mă omori?

Încă o dată, se scurse ceva timp înainte de a-mi răspunde. Parcă digera cuvintele, nu doar le auzea. Însă nu-mi răspunse la întrebare.

— Mi-ai spus că e moartă. S-a supărat foarte tare.

— Pentru că e adevărat.

— Mi-a spus că-mi va explica. Mai târziu. Mi-a spus că asta ar trebui să fie suficient pentru mine.

Nu se uita la mine, dar când am întors ochii spre el, îi întoarse şi el pe ai lui, ca să se asigure că nu mă vede.

— Pe urmă… a fost în mine. Şi te-a atacat cu cuţitul. Pentru că… eu n-am făcut-o.

Nu mi-am dat seama dacă era confuz sau ruşinat.

— Pentru că n-ai *vrut* să mă omori?

— Pentru că n-am vrut, recunoscu prinţul.

Mă uimea cât de recunoscător puteam să fiu pentru frântura aceea de adevăr. Refuzase să mă omoare. Eu crezusem că-l împiedicase numai porunca impusă prin Meşteşugul meu.

— Am refuzat s-o ascult. Câteodată o dezamăgesc. Dar acum e cu adevărat supărată pe mine.

— Şi te pedepseşte pentru nesupunere. Lăsându-te singur.

Mă contrazise serios, cu o singură mişcare lentă a capului.

— Nu. Pisicii nu-i pasă dacă te omor sau nu. Ea va fi întotdeauna cu mine. Dar femeia… e dezamăgită că nu-i sunt mai devotat. Aşa că… ne separă. Pe mine şi pe pisică. Femeia crede că ar fi trebuit să fiu dornic să-i demonstrez că sunt demn de ea. Cum pot avea ele încredere în mine dacă refuz să-mi dovedesc loialitatea?

— Iar loialitatea ţi-o dovedeşti omorând atunci când ţi se cere să omori?

Nu spuse nimic o perioadă lungă. Am avut timp să reflectez. Omorâsem când mi se poruncise să omor. Aşa îmi ceruseră devotamentul meu faţă de rege, târgul încheiat de mine cu bunicul meu. El avea să mă educe dacă eu aveam să-i demonstrez că-i sunt devotat.

Am descoperit că nu voiam ca fiul lui Kettricken să fie atât de loial nimănui.

Prinţul oftă.

— N-a fost… numai atât. Vrea să ia hotărâri. Toate hotărârile. De fiecare dată. Aşa cum îi spunea pisicii ce să vâneze şi când şi-i fura prada. Când ne ţine împreună, mi se pare că e dragoste. Dar ne poate şi separa, dar suntem împreună… Vedea că nu pricep. După un timp, continuă calm: Nu mi-a plăcut când s-a folosit de trupul meu împotriva ta. Chiar dacă n-ar fi încercat să te omoare. M-a respins, ca atunci când… Nu voia s-o recunoască. L-am admirat că s-a obligat s-o facă, până la urmă. Ca atunci când am simţit-o că dă la o parte pisica pentru că nu voia să facă anumite lucruri. Când se plictisea de periat sau n-avea chef să se joace. Nici pisicii nu-i place, dar ea nu ştie cum s-o respingă. Eu am ştiut. Am respins-o şi nu i-a convenit. Nu i-a convenit nici că pisica a simţit când am respins-o. Cred că acesta e motivul principal pentru care mă pedepseşte. Pentru că am respins-o. Clătină din cap nedumerit, apoi adăugă: E atât de reală… Cum de eşti sigur că e moartă?

Am constatat că nu-l pot minţi:

— O… simt. O simte şi Ochi Întunecaţi. El spune că pisica e asaltată de femeie ca de nişte paraziţi care-i rod carnea. Îi pare rău de ea.

— Aha…

Un cuvânt foarte scurt. M-am uitat la el şi mi s-a părut că e mai degrabă cenuşiu la faţă decât palid. Privea în depărtare, iar gândurile îi călătoreau înapoi în minte.

— Când am primit-o, îi plăcea s-o perii. Aveam grijă să-i lucească blana ca mătasea. Dar, după ce am plecat din Buckkeep… uneori, pisica voia să fie periată, dar femeia spunea întotdeauna că nu e timp pentru asta. Pisica a slăbit şi i s-a înăsprit blana. M-am speriat, dar femeia întotdeauna ştie să-mi alunge grijile. Mi-a spus că e sezonul de năpârlit. Şi am crezut-o. Deşi pisica voia să fie periată.

Părea dat peste cap.

— Nu mi-a făcut plăcere să-ţi spun lucrurile astea.

— Cred că acum nu mai contează.

Am mânat iapa în linişte multă vreme, încercând să descâlcesc înţelesul ultimelor sale cuvinte. Nu conta că-mi părea rău sau că ea era moartă?

— Am crezut tot ce mi-a spus. Dar ştiam deja că… Vin. I-a

condus cioara. O umbră de regret i se furişă în glas. Vorbea sacadat. Au ştiut că trebuie să păzească piatra verticală. Pentru că circulă multe legende despre asemenea pietre. Dar ea nu mi-a dat voie să-ţi spun lucrul ăsta. Până acum. Când nu mai contează. Se îndreptă brusc de spate pe spinarea iepei. O, pisica mea! murmură.

M-a cuprins panica. Am încercat s-o alung. Cercetând rapid împrejurimile, n-am văzut nimic. Dar prinţul spusese că vin şi eram sigur că nu minţea. Cât timp era cu mine şi legat cu pisica, nu speram să mă pot ascunde de ei. Aş fi putut s-o încalec pe Negruţa şi să fugim până ne dădeam ultima suflare, şi tot n-am fi scăpat. Eram prea departe de Buckkeep, iar alt loc sigur şi alţi aliaţi nu aveam. O cioară stătea de pază pentru ei. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Am renunţat la toate obstacolele şi l-am căutat pe lup. Cel puţin aş fi aflat că e în viaţă.

L-am atins. Dar durerea m-a scăldat în valuri. Descoperisem singurul lucru mai grav decât a şti ce se întâmplase cu el: era viu, suferea şi, cu toate astea, mă excludea din gândurile lui. M-am aruncat în zidurile lui, dar mă blocase în afara lor. După cât de înverşunat se apăra, m-am întrebat dacă era conştient de prezenţa mea. Îmi amintea de un soldat care ţine cu dinţii de sabia lui, deşi nu ştie s-o mânuiască prea bine, sau de lupii care se muşcă unii pe alţii de gât şi mor împreună.

În clipa aceea, cât am tras în piept o gură de aer chinuită, au apărut pestriţii. Unii urcau pe creasta de deasupra noastră, iar alţii ieşeau din pădure, din partea stângă. Încă alţii, vreo şase, veneau din spatele nostru, traversând pajiştea pustie. Printre ei, zdrahonul călare pe calul de luptă. Cioara a dat o raită deasupra noastră şi, de data asta, a scos un croncănit batjocoritor. Am căutat în zadar o deschidere în cercul lor pe unde să scap. Până când m-aş fi urcat pe Negruţa şi-aş fi alergat spre ea, duşmanii ar fi închis cercul fără efort. Moartea călărea spre mine din toate direcţiile. M-am oprit şi mi-am scos sabia. Mi-a trecut prin minte ideea stupidă că mai degrabă aş fi murit cu sabia lui Verity în mână, decât cu sabia unei gărzi. Am aşteptat.

Nu s-au năpustit asupra noastră, ci s-au apropiat în ritm constant, ca şi când ar fi închis încet o buclă. Poate se distrau

gândindu-se că stau acolo şi-i văd cum vin. Îmi lăsau mult prea mult timp de gândire. Am vârât sabia în teacă şi-am scos cuţitul.

— Coboară, i-am spus încet prinţului.

Dutiful se uită în jos la mine cam nedumerit.

— Coboară, i-am poruncit, şi s-a supus, deşi a trebuit să-l proptesc când a pus şi al doilea picior pe pământ. L-am cuprins cu braţul din spate şi i-am pus cu grijă cuţitul la gât. Îmi pare rău, i-am spus cu sinceritate. Adevărul convingerii mele îmi curgea prin vene ca apa rece. Dar e mai bună moartea decât ce plănuieşte femeia aceea să-ţi facă.

Stătea liniştit în strânsoarea mea. Nu ştiam dacă nu voia să rişte să mi se împotrivească sau nu-i păsa.

— De unde ştii ce are de gând cu mine? mă întrebă pe un ton fără inflexiuni.

— Pentru că ştiu ce aş face eu.

Nu-i tocmai adevărat, mi-am zis. N-aş lua niciodată corpul şi mintea altuia numai ca să-mi prelungesc viaţa. Aveam un suflet prea nobil pentru asta. Atât de nobil, încât aş prefera să-l omor pe prinţul meu, decât să-l las să fie folosit în felul acela. Atât de nobil, încât l-aş omorî, chiar ştiind că va muri şi fiica mea odată cu el. Nu voiam să stărui asupra acelei înlănţuiri de gânduri. Aşa că am ţinut mai departe cuţitul la gâtul singurului moştenitor al lui Verity şi i-am urmărit pe pestriţi cum se îndreptau spre noi. Am aşteptat până când s-au apropiat suficient ca să mă audă, apoi am strigat.

— Veniţi mai aproape şi-l omor.

Zdrahonul era conducătorul lor. Ridică braţele ca să oprească înaintarea celorlalţi, dar el continuă să înainteze încet, ca pentru a-mi pune la încercare hotărârea. L-am urmărit venind şi-am întărit strânsoarea.

— Îl pot omorî dintr-o singură mişcare, l-am avertizat.

— Hai, nu fi ridicol, replică zdrahonul. Se apropia în continuare. Negruţa pufni către calul său de luptă. Ce-ai să faci dacă ne supunem şi ne oprim aici? O să stai în mijlocul nostru şi-o să mori de foame?

— Lasă-ne să plecăm sau îl omor.

— Tot o prostie ar fi şi asta. La ce ne-ar folosi? Dacă nu-l putem avea, poate să fie şi mort din partea noastră.

Vorbea gros şi răsunător şi glasul nu-i tremura deloc. Avea un chip măsliniu arătos şi călărea ca un războinic. Altă dată, altundeva, l-aş fi considerat demn să-mi fie prieten. Acum, adepţii lui hohoteau la eforturile mele jalnice de a-l sfida. Se apropia în continuare cu calul de mine. Animalul enorm ridica mult picioarele când călca, iar ochii sclipitori trădau legătura Harului.

— Gândeşte-te ce se întâmplă dacă îl omori în timp ce mă îndrept spre voi. Odată ce e mort, vom fi foarte furioşi pe tine. Şi tot nu vei avea şanse de scăpare. Mă îndoiesc că ne vei convinge să te omorâm repede. Aşa că uite care-i propunerea mea: dă-ne băiatul şi te omor repede. Ai cuvântul meu.

Ce ofertă generoasă! Stilul său serios şi discursul îngrijit m-au convins că avea să se ţină de cuvânt. Moartea rapidă mi se părea foarte atrăgătoare în comparaţie cu celelalte variante. Dar nu suportam să mor fără să am ultimul cuvânt.

— Prea bine, am cedat. Dar prinţul te costă mai mult decât viaţa mea. Eliberează-l pe lup şi pe omul arămiu. Atunci ţi-l voi da pe prinţ şi mă poţi omorî.

Prinţul stătea nemişcat în îmbrăţişarea mea strânsă şi sub ameninţarea cuţitului. Parcă nici nu respira, însă simţeam că ascultă ce spun, de parcă vorbele mele se infiltrau în el ca apa în pământul uscat. Pânza fină a Meşteşugului dintre noi m-a prevenit că se mai întâmpla ceva. Căuta pe cineva, ajutându-se de împletirea profană a Harului şi-a Meşteşugului. Mi-am încordat muşchii, pentru ca nu cumva femeia să preia controlul trupului său.

— Vorbeşti serios? mă întrebă Dutiful atât de încet, încât de-abia l-am auzit.

Dar cine pusese întrebarea, Dutiful sau femeia-pisică?

— Spun adevărul, l-am minţit sincer. Dacă îi eliberează pe Lordul Auriu şi pe lup, îţi dau drumul. Ca să mori. Iar al doilea gât pe care-l voi tăia va fi al meu.

Zdrahonul scoase un fel de chicotit.

— Mă tem că e prea târziu pentru asta. Sunt deja morţi.

— Nu. Nu sunt morţi.

— Serios?

Veni mai aproape.

— Aş fi ştiut dacă ar fi murit lupul.

Nu mai trebuia să strige ca să-l aud. Vorbi pe un ton încrezător.

— Şi tocmai de aceea e atât de nefiresc să ni te opui. Îţi mărturisesc că a te face să răspunzi la această singură întrebare e destul să mă determine să-ţi amân moartea. Mă privi dintr-odată cu afecţiune şi mi se adresă cu o curiozitate neprefăcută: De ce, în numele vieţii şi al morţii pe care le împresoară Ed şi Eda, te împotriveşti semenilor tăi? Încuviinţezi ceea ce ne fac ceilalţi oameni? Biciuirea, spânzurarea, ciopârţirea şi arderea? De ce îi susţii?

Am vorbit tare, ca să mă audă toţi.

— Pentru că ceea ce vreţi să-i faceţi acestui băiat e foarte rău! Ceea ce i-a făcut femeia pisicii e foarte rău! Vă ziceţi pestriţi şi pretindeţi că sunteţi mândri de neamul vostru, dar încălcaţi învăţăturile Sângelui Străvechi. Cum puteţi îngădui ce i-a făcut femeia pisicii, cu atât mai mult ce vrea să-i facă prinţului?

Lumina din ochii zdrahonului se stinse.

— E un Farseer. Crezi că i se poate face ceva ce nu merită să i se întâmple de mii şi mii de ori?

Auzindu-l vorbele, prinţul se crispă în braţele mele.

— Laudwine, asta crezi cu adevărat? Tinereţea şi naivitatea lui Dutiful îmi sfâşiau inima. Mi-ai vorbit frumos când am călătorit împreună cu tine. Mi-ai spus că, în cele din urmă, puteam deveni regele care avea să-i unească pe toţi în numele dreptăţii împărţite tuturor. Ai spus…

Zdrahonul scutură dispreţuitor din cap la naivitatea lui Dutiful.

— Ţi-aş fi zis orice ca să te conving să vii cu noi pe ascuns. Am tras de timp spunându-ţi vorbe frumoase, până când legătura s-a întărit. Pisica mi-a dat semne că sarcina era îndeplinită. Peladine poate intra în tine oricând. Dacă n-ai avea un cuţit la gât chiar acum, ar fi intrat deja. Dar Peladine nu vrea să moară de două ori. O dată i-a fost destul. A murit încet, tuşind şi gâfâind, tot mai slăbită pe zi ce trecea. Până şi mama mea a murit mai repede. Au spânzurat-o, e-adevărat, dar nu murise când au tăiat-o în patru şi-au hrănit cu ea flăcările. Iar tata… Sunt sigur că, atunci când i-a urmărit pe soldaţii lui Regal Farseer omorând-o pe mama, i s-a părut că

timpul stă în loc. Îi zâmbi strâmb lui Dutiful. Aşa că, vezi tu, legătura mea cu neamul Farseer e veche. Datoria e şi ea veche, prinţe Dutiful. Cred că singurele momente plăcute trăite de Peladine în ultimul an au fost orele pe care le-am petrecut punând cale toate acestea împotriva ta. E normal ca un Farseer să readucă la viaţă pe cineva care mi-a fost luat.

Iată, în sfârşit, explicaţia. Sământa urii din care se născuseră toate. Încă o dată, cei din dinastia Farseer nu trebuiau să privească prea departe ca să vadă de unde li se trag nenorocirile[11]. Capcana prinţului fusese întemeiată pe aroganţa şi cruzimea unchiului său. Ura era moştenirea pe care mi-o lăsase Regal şi mie, dar în inima mea nu era loc pentru compătimirea care ardea în mine. Pestriţii erau duşmanii mei. Indiferent cât suferiseră, nu aveau niciun drept asupra acestui băiat.

— Şi ce-a fost Peladine pentru tine, Laudwine?

Credeam că ştiu răspunsul, dar m-a luat prin surprindere.

— Sora mea din pântecul mamei, geamăna mea, care-mi semăna atât de bine pe cât poate semăna o femeie cu un bărbat. Cum ea nu mai este, am rămas ultimul din neamul meu. Ţi se pare un motiv suficient?

— Nu. Dar ţi se pare ţie. Ai face orice ca s-o vezi iar cu chip de om. Ai ajuta-o să fure corpul băiatului, ca să-şi adăpostească în el mintea. Deşi asta încalcă orice învăţătură a Sângelui Străvechi, atât de drag nouă.

Am lăsat glasul dreptăţii să răsune prin glasul meu. Dacă i-am şocat pe unii dintre luptătorii lui, n-am lăsat să se vadă.

Laudwine opri calul la distanţă de o sabie de noi. Se aplecă şi mă pironi cu privirea.

— Nu-i vorba doar de durerea unui frate. Rupe legăturile de slugă cu familia Farseer şi gândeşte singur. Gândeşte pentru neamul tău. Uită vechile obiceiuri de a ne limita. Sângele Străvechi e un dar de la Eda şi ar trebui să-l folosim! E un prilej nemaipomenit pentru toţi cei dintre noi cu Sânge Străvechi. Avem ocazia să ne facem auziţi. Dinastia Farseer trebuie să recunoască că ceea ce spun de mult legendele e adevărat: Harul le curge prin vene la fel de gros ca

[11] Joc de cuvinte intraductibil: Farseer înseamnă „prevestitor”, „profet” (n.tr.).

Meşteşugul. Băiatul acesta va fi rege într-o zi. Îl putem face al nostru. Când va ajunge la putere, va putea pune capăt persecuţiilor pe care le îndurăm de atât timp.

Mi-am muşcat buza de jos, prefăcându-mă că stau pe gânduri. Pentru Laudwine nu prea avea importanţă ce hotărâre aveam să iau. Dacă-i făceam pe voie, dinastia Farseer ar fi rămas cu un moştenitor, cel puţin din punct de vedere fizic. Nettle şi-ar fi putut trăi viaţa fără să fie atrasă în pânza încâlcită a sorţii lui. Şi s-ar putea să fie bine, până la urmă, pentru Sângele Străvechi şi cele Şase Ducate. Nu trebuia decât să-l predau pe Dutiful unei vieţi de chin. Bufonul şi lupul meu ar fi fost eliberaţi, Nettle rămânea în viaţă, poate că ar fi încetat şi persecuţiile împotriva Sângelui Străvechi. Până şi eu aş fi trăit. Dacă renunţam la un băiat pe care nici măcar nu-l cunoşteam ca să obţin toate acestea. O singură viaţă sacrificată pentru toate celelalte.

Am luat hotărârea.

— Dacă aş crede că spui adevărul… am început să vorbesc, apoi l-am fixat din ochi pe Laudwine.

— Ai trece de partea noastră?

Mă credea captiv între viaţă şi compromis. Am lăsat nesiguranţa să-mi plutească în privire şi am dat uşor din cap. Am dus mâna la guler şi l-am lărgit, scoţând la iveală talismanul Jinnei. Îţi place de mine, i-am spus implorator. Încrede-te în mine. Doreşte să fiu prietenul tău. Atunci i-am ţinut discursul unui laş.

— Ţi-aş putea fi util, Laudwine. Regina se aşteaptă ca Lordul Auriu să i-l aducă pe prinţ înapoi. Dacă îl omori şi prinţul se întoarce singur, lumea se va întreba ce-a păţit lordul şi de ce. Dacă ne laşi în viaţă şi-l ducem pe prinţ înapoi, atunci le-aş putea explica oamenilor ce e cu schimbările din purtarea lui. Îl vor primi înapoi fără să pună întrebări.

Mă studia şi chibzuia. L-am urmărit cum se convinge singur.

— Iar Lordul Auriu te va susţine?

Am scos un mic sunet batjocoritor.

— El nu are Har. Are doar ochi care vor vedea că l-am recuperat pe prinţ viu şi nevătămat. Nu se va gândi decât că va fi primit ca un erou la Buckkeep. Va crede că am negociat libertatea prinţului şi se va bucura că se poate lăuda la curte

că a făcut-o el. În realitate, va fi martor la ceea ce fac eu. Du-ne acolo unde îl ţii. Hai să ne prefacem în faţa lui. Trimite-l înainte cu lupul, dar asigură-l că prinţul şi cu mine venim după ei. Am dat din cap cu înţelepciune, ca pentru a-mi confirma gândul mie însumi. De fapt, e bine să o ia mult înaintea noastră. Nu trebuie să fie de faţă când femeia trece în corpul băiatului. S-ar putea întreba ce nu e în regulă cu el. Lasă-l pe Lordul Auriu să plece primul.

— Pari foarte preocupat de siguranţa lui, mă încercă Laudwine.

— Mă plăteşte foarte bine pentru foarte puţin. Şi-mi tolerează lupul. Amândoi îmbătrânim. O asemenea slujbă nu-i uşor de găsit.

Laudwine mi-a zâmbit larg, dar i-am citit în ochi dispreţul pentru mentalitatea mea de servitor. Mi-am lărgit şi mai mult gulerul. Laudwine îi aruncă o privire lui Dutiful. Băiatul nu-şi dezlipea ochii de la el.

— O problemă. Băiatul nu are niciun avantaj în urma târgului nostru. S-ar putea foarte bine să ne trădeze Lordului Auriu.

Dutiful trase o gură zdravănă de aer, pregătindu-se să vorbească. L-am strâns mai tare lângă mine, cerându-i să tacă în timp ce eu gândesc, dar el a deschis gura oricum.

— Pe mine mă interesează să trăiesc, spuse răspicat. Oricât de săracă viaţă aş duce. Şi vreau să trăiesc în pisica mea. Pentru că ea e sinceră cu mine, chiar dacă sora ta ne minte pe amândoi. Nu-i voi lăsa pisica. Iar dacă îmi ia trupul, atunci probabil că acesta e preţul pe care trebuie să-l plătesc pentru că am permis unui pestriţ să mă ducă de nas cu promisiuni de tovărăşie. Şi de dragoste.

Vorbise cu glas hotărât, menit să convingă. Peste umărul lui Laudwine, am văzut doi soldaţi întorcând capetele, de parcă spusele lui Dutiful i-ar fi îndurerat. Dar niciunul nu i-a ţinut partea.

Laudwine îşi strâmbă gura într-un zâmbet subţire.

— Atunci facem târgul.

Întinse mâna liberă spre mine, ca şi când am fi încheiat târgul printr-o atingere.

— Ia cuţitul de la gâtul băiatului.

I-am răspuns cu un zâmbet de lup.

— Nu prea cred. Nu încă. Ai spus că Peladine asta poate intra oricând în corpul său? Poate că, dacă intră, vei crede că nu mai ai nevoie de mine. M-ai putea ucide, ai lăsa băiatul pe mâna surorii tale şi i l-ai duce Lordului Auriu, ostaticul liber să se întoarcă la curte. Nu. Vom proceda cum spun eu. Pe lângă asta, băiatul s-ar putea să se răzgândească. Cuţitul îl ajută să-şi aducă aminte că se va face voia mea.

M-am întrebat dacă Dutiful va desluşi promisiunea ascunsă în cuvintele mele. Nu mi-am dezlipit ochii de pe faţa lui Laudwine şi nici tonul nu mi l-am schimbat.

— Vreau să-l văd pe Lordul Auriu călare şi liber, cu lupul meu alături. După aceea, când voi vedea că ţi-ai ţinut promisiunea, ne vom supune amândoi voinţei tale.

Un plan firav, foarte firav. Strategia mea adevărată nu presupunea decât să-i conving să ne ducă la bufon şi la Ochi Întunecaţi. Am zâmbit şi l-am privit în continuare pe Laudwine, dar am simţit că oamenii lui vin mai aproape de noi cu caii. Ţineam cuţitul ferm în mână. La un moment dat, prinţul mă prinsese de încheietură. Nici nu-i simţisem atingerea, pentru că, deşi părea că mi se împotriveşte, nu o făcea. În realitate, aveam impresia că-şi ţinea cuţitul la gât.

— Vom face cum spui tu, cedă Laudwine într-un sfârşit.

A fost cam greu s-o încalec pe Negruţa fără să mişc lama de la gâtul prinţului, dar ne-am descurcat. Dutiful era o victimă prea cooperantă; mă temeam să nu-şi dea seama Laudwine de asta. În clipa aceea, aş fi dat oricât ca prinţul să fi fost învăţat să folosească Meşteşugul. Firul care ne unea era prea subţire ca să-i aflu gândurile, iar el nu ştia cum să se concentreze pe ale mele. N-am simţit din partea lui decât spaimă şi hotărârea de a face un lucru. Care anume, nu puteam ghici. Negruţa nu s-a bucurat să care o povară dublă. M-au cuprins nişte presimţiri rele. Nu numai că riscam să-i agravez rana sau s-o ologesc pe viaţă, dar, dacă trebuia cumva s-o luăm la goană, avea să fie deja obosită şi suferindă. Fiecare pas şchiopătat al ei era un reproş la adresa mea. Dar nu aveam de ales. Am călărit mai departe în spatele lui Laudwine, înconjuraţi de tovarăşii lui. Nu păreau prea binevoitori faţă de mine. Am recunoscut o femeie din scurta noastră ciocnire anterioară. Nu-i vedeam pe niciunul dintre cei

doi bărbaţi cu care mă luptasem. Foştii camarazi ai prinţului nu mai dădeau deloc semne de compătimire sau prietenie faţă de el. El părea să nu-i vadă, ci călărea cu privirea înainte, cu vârful cuţitului meu apăsat între coastele lui.

Ne-am întors şi am traversat dealurile, trecând pe lângă tumul şi îndreptându-se spre pădure. Terenul avea foarte multe ridicături bizare şi am tras curând concluzia că acolo se înălţase cândva un oraş. Lunca şi pădurea puseseră din nou stăpânire pe el, însă pământul care a ştiut odată ce-i plugul rămâne neted după aceea. Muşchiul învelea zidurile de piatră care despărţiseră odinioară păşunile, iar în vârful lor creştea iarba, printre scaieţi şi rugi care se vede că iubeau piatra. „Nimeni nu trăieşte o veşnicie”, parcă spuneau zidurile. „Patru pietre aşezate una peste alta vor dăinui mai mult decât toate visele tale şi vor fi încă pe lume când urmaşii tăi au uitat demult că ai locuit aici”.

Dutiful tăcea. Îi ţineam cuţitul în coaste. Cred cu toată convingerea că, dacă aş fi simţit femeia intrând în corpul său, l-aş fi împins până la plăsele. Mintea prinţului rătăcea cine ştie unde. Am folosit aparentul răgaz pentru a ne evalua agresorii. Erau doisprezece la număr, cu Laudwine cu tot.

În cele din urmă, am ajuns la o peşteră tăiată în panta unui deal. Demult, cineva îi adăugase pereţi de piatră, ca să mărească spaţiul. Ruinele unei porţi de lemn atârnau într-o parte. Oi, mi-am zis. Ar fi fost un loc bun de ţinut oi peste noapte, peştera fiind un adăpost acoperit dacă ploua sau ningea prea tare. Negruţa a înălţat capul şi i-a salutat cu un nechezat pe Malta şi pe alţi trei cai priponiţi acolo. Am numărat cincisprezece, o ceată numeroasă, adunată în caz că m-aş fi întors însoţit.

Am descălecat odată cu ceilalţi şi l-am tras pe prinţ după mine. L-am susţinut când a fost gata să cadă. Îşi mişca buzele ca şi când ar fi murmurat ceva pentru sine, dar n-am auzit ce spunea. Avea ochii sticloşi şi privirea pierdută. I-am pus iarăşi cuţitul la gât.

— Dacă încearcă să între în el înainte să-i eliberaţi pe ceilalţi, îl omor, i-am avertizat pe pestriţi.

Laudwine păru surprins de ameninţarea mea.

— Peladine! răcni el.

Ca răspuns, o pisică de vânătoare ieşi sărind din peşteră. Mă sfredeli cu o căutătură plină de ură. Înaintă spre mine cu paşii unei femei căreia îi zădărnicisem planurile, nu cu mers de felină la pândă.

Prinţul îşi îndreptase privirea spre pisică. N-a spus nimic, dar i-am auzit respiraţia şuierătoare pe gură. Laudwine se duse la felină, se lăsă într-un genunchi şi-i vorbi în şoaptă.

— Am făcut un târg. Dacă îi eliberăm prietenii, ni-l dă pe prinţ nevătămat. Mai mult, te va însoţi la Buckkeep şi te ajută să fii bine primită acolo.

Nu ştiu dacă pisica i-a dat vreun semn de încuviinţare sau dacă Laudwine pur şi simplu a presupus că e de acord. Când s-a ridicat, a vorbit mai tare.

— Intră. Tovarăşii tăi sunt acolo.

Nu voiam deloc să-l urmez în peşteră. În aer liber, aveam o cât de mică şansă de scăpare. Înăuntru, aveam să fim încolţiţi. Singurul lucru pe care mi l-am putut promite a fost că n-aveam să-i las să pună mâna pe Dutiful. Îi puteam tăia gâtul într-o clipă. Nu eram sigur că şi mie îmi puteam lua viaţa la fel de repede, ca să nu mai zic de bufon şi de Ochi Întunecaţi.

În peşteră ardea un foc slab, iar stomacul meu a protestat la mirosul de carne prăjită. Fusese ridicată un fel de tabără, dar mie mi se părea a fi mai mult vizuină de tâlhari decât tabără de soldaţi. Ideea m-a prevenit să nu mă încred prea mult că Laudwine îşi ţine oamenii sub control. Chiar dacă îl urmau, nu însemna că îi erau şi supuşi. Gândul acela m-a înviorat în timp ce străpungeam semiîntunericul peşterii, iar Laudwine discuta cu cei pe care îi lăsase de strajă acolo. Nu poruncise nimănui să ne păzească. Toţi stăteau cu ochii pe el, aşa că m-am depărtat de mulţime. Câţiva mi-au sesizat mişcarea, dar n-au protestat. Talismanul Jinnei mi se vedea încă din cămaşă, iar eu zâmbeam dezarmant. Evident, intram tot mai adânc în peşteră, nu încercam să evadez. Încă un semn că Laudwine era şeful lor numai de formă. Teama mea că pestriţii erau un fel de armată a Harului s-a transformat în bănuiala dezgustătoare că erau o gloată cu Har.

Inima mea i-a găsit pe prietenii mei înaintea mea. Am zărit două forme ghemuite pe jos, în spatele peşterii. N-am cerut voie nimănui. Cu cuţitul la gâtul lui Dutiful, m-am dus la ei.

În interiorul cavernei, tavanul se înclina, iar pereţii se îngustau. Dormeau în spaţiul acela strâmt. Le servea drept aşternut mantia bufonului sau ce mai rămăsese din veşmântul acela fin. Ochi Întunecaţi zăcea pe-o parte, căzut de extenuare într-un somn profund. Bufonul era întins lângă el, cu trupul încolăcit protector în jurul lupului. Erau murdari amândoi. Bufonul avea un bandaj pe frunte. Pielea aurie îi devenise pământie, iar pe un obraz era plin de vânătăi. Cineva îi luase bocancii, iar picioarele lui subţiri şi palide se învineţiseră şi arătau bolnave. Ochi Întunecaţi era plin de sânge şi salivă la gât şi respira şuierat.

Am vrut să mă las în genunchi lângă ei, dar îmi era frică să iau cuţitul de la beregata prinţului.

— Treziţi-vă, i-am implorat în şoaptă. Treziţi-vă, amândoi. M-am întors după voi.

Lupul ciuli urechea şi deschise un ochi către mine. Se foi, încercând să-şi ridice capul, iar mişcându-se, îl trezi şi pe bufonul care deschise pleoapele şi se uită lung la mine, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. I se citea disperarea pe chip.

— Trebuie să vă sculaţi, i-am prevenit în şoaptă. Am făcut un târg cu pestriţii, dar trebuie să vă sculaţi şi să vă pregătiţi de plecare. Puteţi merge? Amândoi?

Bufonul avea figura de bufniţă a unui copil trezit în toiul nopţii. Se ridică ţeapăn în capul oaselor.

— Eu… Ce fel de târg?

Se uită la talismanul de la gâtul meu, scoase un sunet slab şi-şi întoarse ochii de la el. M-am încheiat iute la guler. Niciun talisman nu trebuia să-i întunece mintea acum, nicio afecţiune prefăcută nu trebuia să-l reţină acum, când putea să plece.

Laudwine venea spre noi, însoţit de pisica lui Dutiful. Nu se arătă prea mulţumit că reuşisem să discut cu prizonierii lui în absenţa sa. Am vorbit repede, căutând să fiu cât mai convingător.

— Voi doi plecaţi liberi sau îl omor pe prinţ. Dar, odată ce sunteţi liberi, prinţul şi cum mine venim după voi. Aveţi încredere în mine.

N-am mai apucat să le spun altceva. Lupul se ridică greoi, clătinându-se. Când se echilibră, labele din spate îi tremurară şi făcu un pas lateral înainte de a-şi reveni. Mirosea urât, a

sânge închegat, urină şi infecţie. Nu aveam o mână liberă ca să-l ating. Eram prea ocupat să ameninţ viaţa lui Dutiful. Veni şi-şi propti capul însângerat de piciorul meu, iar gândurile noastre se revărsară unele într-altele. *Vai, Ochi Întunecaţi.*

Frăţioare. Minţi.

Da. Îi mint pe toţi. Îl poţi duce la Buckkeep pe Cel-fără-miros în locul meu?

Probabil că nu.

Îmi simt inima uşoară să te aud vorbind aşa. E mult mai bine decât „o să murim cu toţii aici”.

Aş prefera să rămân şi să mor lângă tine.

Aş prefera să nu fiu martor la aşa ceva. M-ar distrage de la treabă.

Şi Nettle?

Gândul acela era mai greu de împărtăşit. *Nu pot fura viaţa unuia de dragul celuilalt. Nu am acest drept. Dacă e să murim cu toţii, atunci...* Avalanşa gândurilor mele încetă brusc. Mi-am adus aminte de momentele ciudate din revărsarea Meşteşugului, pe care le-am împărţit cu prezenţa aceea mai puternică. Am bâjbâit după alinare pentru amândoi. *Poate că bufonul se înşală şi timpul nu poate fi abătut de la cursul său. Poate că toate sunt hotărâte înainte de a ne naşte. Sau poate că următorul Profet Alb îşi va alege un Catalizator mai iscusit.*

Am simţit cum îmi respinge cugetările de filosof. *Omoară-l repede, atunci.*

Voi încerca.

A fost doar un strop de gând între noi, trecut prin sita durerii şi a prudenţei. Era ca ploaia după secetă. M-am blestemat pentru toţi anii în care ne-am împărtăşit gândurile, iar eu mi-am lăsat sufletul să tânjească după Meşteşug. Legătura noastră părea să se destrame chiar atunci şi de aceea am simţit gustul atât de dulce al regăsirii. Lupul meu era aproape de moarte. Aş fi preferat să-l omor eu sau fi fiu ucis înainte de sfârşitul după-amiezii. Dilema noastră – ce va face unul când va muri celălalt – fusese înlocuită brutal de realitate. Niciunul dintre noi nu avea să trăiască la nesfârşit.

Bufonul reuşise să se scoale în picioare. Ochii săi aurii îmi cercetau chipul cu disperare, dar nu îndrăzneam să-i trădez nimic. Se adună şi redeveni Lordul Auriu când Laudwine i se

adresă. Glasul conducătorului pestriţilor răsuna plin şi rafinat, iar puterea lui de convingere te încălzea ca o mantie. În spatele lui, adepţii săi se răsfiraseră, ca să fie martori la discuţie.

— Prietenul tău ţi-a spus totul pe scurt. I-am dovedit, spre mulţumirea lui, că nu am intenţionat niciodată să-i facem rău prinţului, doar să-l ajutăm să vadă cu ochii lui că aceia pe care voi îi numiţi înzestraţi cu Har nu sunt fiinţe rele care trebuie căsăpite, ci pur şi simplu oameni cu un dar special de la Eda. Atât ne-am dorit, să-i demonstrăm prinţului nostru acest lucru. Regretăm adânca neînţelegere şi faptul că ai fost rănit până când s-au lămurit lucrurile. Dar acum poţi să-ţi iei calul şi să pleci. Şi lupul. Prietenul tău şi prinţul te vor urma cât de curând. Vă veţi întoarce toţi la Buckkeep, unde, sperăm noi sincer, prinţul Dutiful va pune o vorbă bună pentru noi.

Lordul Auriu îşi plimbă privirea de la Laudwine la mine, apoi din nou la el.

— Şi motivul cuţitului este…

Rânjetul dezaprobator al lui Laudwine explica totul.

— Mă tem că servitorul tău nu are încredere în noi. Deşi i-am dat toate asigurările, consideră că trebuie să-l ţină pe prinţul Dutiful sub ameninţare, până când vă vede liberi. Te felicit pentru un astfel de servitor devotat.

Aş fi putut găsi greşeli cât casa în raţionamentul lui. Licărul din ochii Lordului Auriu mă anunţă de îndoielile sale, dar, văzând că înclin aprobator din cap, îl înclină şi el pe al său. Nu ştia ce joc fac, dar se încredea în mine. Nu avea să se termine ziua înainte de a se blestema pentru asta. Mi-am alungat din inimă gândul acela. Târgul acela firav era tot ceea ce puteam face pentru noi. M-am silit să rostesc cuvintele trădătoare.

— Stăpâne, dacă îmi iei câinele şi pleci, te voi urma în curând împreună cu prinţul.

— Mă îndoiesc că vom călători prea mult sau prea repede astăzi. După cum vezi, câinele tău e rănit grav.

— Nu-i nevoie să vă grăbiţi. Vă vom ajunge din urmă curând şi putem să ne întoarcem acasă împreună.

Lordul Auriu îşi păstră expresia îngrijorată, dar calmă. Poate că numai eu ştiam ce se petrece în sufletul său. Nu înţelegea ce se întâmplă, dar era limpede că voiam să-l văd plecat

odată cu lupul meu. Aproape că l-am *văzut* luând hotărârea. Se apleca să-şi ia mantia cândva elegantă, acum pătată de sânge şi de noroi. O scutură, apoi şi-o azvârli pe umeri, ca şi când ar fi rămas tot frumoasă.

— Mi se vor înapoia bocancii, desigur? Şi calul?

Nobilul, conştient de obârşia lui superioară, îşi făcu simţită prezenţa în vocea sa.

— Desigur, spuse Laudwine, dar am văzut câteva feţe încruntându-se în mulţimea din spatele lui.

Malta era o iapă grozavă, o răsplată nepreţuită pentru cel care îl capturase pe Lordul Auriu.

— Atunci vom pleca. Tom, mă aştept să mă urmezi imediat.

— Bineînţeles, stăpâne, am minţit cu umilinţă.

— Împreună cu prinţul.

— Nu voi pleca decât în urma lui, i-am promis din adâncul inimii.

— Minunat, încuviinţă Lordul Auriu.

Înclină din cap spre mine, dar bufonul îmi aruncă o privire chinuită. Pe Laudwine îl cadorisi însă cu o figură cât se poate de distantă!

— M-ai tratat ca un huligan şi-un tâlhar. Nu voi putea să-mi ascund starea în faţa reginei şi a gărzilor ei. Ai mare noroc că Tom Badgerlock şi cu mine suntem de acord să confirmăm că ai înţeles cât de greşit aţi procedat. Altfel, sunt sigur că regina ar trimite soldaţi să vă vâneze ca pe nişte viermi.

Îşi juca perfect rolul de nobil insultat, dar îmi venea să urlu la el să tacă odată şi să plece cât mai putea. În toată vremea asta, pisica-pătată îl urmărea pe Dutiful aşa cum o pisică domestică pândeşte la gaura de şoarece. Aproape că simţeam foamea femeii de a-l poseda complet. Nu aveam încredere că va respecta târgul încheiat de Laudwine, aşa cum nu credeam nici în gloata din spatele său. Dacă făcea o mişcare spre Dutiful, dacă el dădea vreun semn că îl invadase, trebuia să-l omor indiferent dacă bufonul părăsea peştera sau nu. Ardeam de nerăbdare să-l văd plecat. Am zâmbit, sperând că zâmbetul meu nu aducea cu un rânjet mârâitor, când Lordul Auriu îl ţintui pe Laudwine din priviri. Apoi măsură şi gloata cu privirea sa aurie. Nu ştiam ce gândesc pestriţii, dar eram ferm convins că lordul îşi întipărea în minte fiecare chip pe care-i cădeau

ochii. Am simţit furia crescând în mulţi dintre ei.

În vremea asta, prinţul rămase prizonierul braţelor mele, cu cuţitul la gât, preţul răscumpărării vieţii prietenilor mei. Stătea liniştit, ca şi cum nu s-ar fi gândit la nimic. Întâlni calm privirea pisicii. Nu ştiu ce gânduri au schimbat între ei atunci, nici când pisica a întors capul într-o parte şi-a privit fix, şi neclintit, dincolo de el.

Trăsăturile lui Laudwine se înăspriră preţ de-o clipă, dar şi le controlă.

— Sigur că va trebui să-i spui totul reginei. Dar, după ce fiul ei îi va povesti despre experienţele sale în mijlocul nostru, poate se va arăta mai înţelegătoare faţă de situaţia noastră.

Făcu un gest scurt şi, după o pauză, adepţii lui se risipiră. Nu-l invidiam pe Lordul Auriu că trebuia să traverseze coridorul acela duşmănos.

M-am uitat în jos, la Ochi Întunecaţi. Se propti de piciorul meu şi mă apăsă tare. Mi-am transformat mintea într-un vârf de ac. *Ascundeţi-vă cât puteţi de repede. Abate-l de la drum şi pitiţi-vă cât puteţi voi mai bine.*

O privire mai îndurerată n-ar fi putut să-mi arunce. Minţile noastre se despărţiră. Ochi Întunecaţi plecă ţopăind după bufon, ţeapăn, dar demn. Nu ştiam cât de departe puteau ajunge, dar cel puţin nu avea să moară în peştera asta, înconjurat de câini şi de pisici de vânătoare care îl urau. Bufonul avea să-i fie alături. Atâta alinare am reuşit să găsesc pentru mine.

Gura peşterii era un arc de lumină. În aureola aceea, am văzut că Malta îi era adusă bufonului. El îi luă frâiele, dar n-o încălecă, ci o lăsă la pas domol, ca să ţină şi Ochi Întunecaţi ritmul cu ei. I-am privit lung, un bărbat, un cal şi un lup îndepărtându-se de mine. Siluetele lor se făceau tot mai mici. Am redevenit conştient de prinţul Dutiful, încleştat în braţele mele, respirând odată cu mine. Viaţa se îndepărta de mine, iar eu îmbrăţişam moartea.

— Îmi pare atât de rău, i-am şoptit. O să ţină foarte puţin.

Ştia deja. Răspunsul fiului meu nu răsuna mai tare decât o fluturare de aripi.

— Încă nu. Tot mai am în minte un colţişor numai al meu. Pot s-o ţin la distanţă o vreme, cred. Îi vom lăsa să se îndepărteze

cât de mult pot.

Capitolul XXVI

SACRIFICIUL

Cu toate că, în mod obişnuit, oamenii îl numesc Regatul Munţilor, ţinutul acela şi conducătorii lui nu respectă toţi definiţia dată conceptului de regat în cele Şase Ducate. Un regat e considerat mai degrabă un singur popor acoperind un singur teritoriu condus de un singur monarh. Regatul Munţilor nu respectă niciuna din cele trei limite. În loc de un singur popor, există vânători nomazi, păstori migratori, negustori şi călători care urmează drumuri prestabilite şi cei care preferă să trăiască de pe o zi pe alta la ferme mici, răspândite prin toată regiunea. E uşor de înţeles că aceşti oameni au puţine interese comune.

E firesc, aşadar, ca un „conducător" al acestor oameni să nu fie un rege în adevăratul înţeles al cuvântului. Neamul lor a început cu un „mediator", un înţelept care se pricepea la arbitrarea disputelor apărute, cum e şi normal, între oameni atât de diferiţi. Legendele regilor chyurda sunt pline de conducători care se oferă singuri ca răscumpărare, riscându-şi nu numai bogăţiile, ci şi viaţa pentru poporul lor.

Din această tradiţie se trage denumirea onorifică pe care locuitorii Regatului Munţilor o dau cârmuitorului lor. Nu îi spun monarhului rege sau regină, ci Sacrificiu.

Chivalry Farseer, *Despre Regatul Munţilor*

Oamenii lui Laudwine intrară în peşteră, alunecând ca nămolul, blocând lumina de afară. Am studiat cercul de duşmani care mă priveau. Din cauză că lumina le bătea din spate, nu le puteam distinge trăsăturile în peştera joasă, dar, pe măsură ce m-am obişnuit cu semiîntunericul, am examinat fiecare chip în parte. Majoritatea erau tineri, iar între ei, patru tinere. Niciuna nu părea mai în vârstă decât Laudwine. Bătrânii cu Sânge Străvechi n-aveau loc între ei; pestriţii erau numai tineri. Patru bărbaţi aveau toţi dinţi laţi şi pătrăţoşi. Erau fraţi, poate verişori. Unii păreau indiferenţi, dar niciunul prietenos. Singurele zâmbete erau, de fapt, rânjete ostile

triumfătoare. Mi-am lărgit din nou gulerul. Dacă talismanul Jinnei a avut vreun efect, eu nu l-am simţit. M-am întrebat dacă se înrudea vreunul dintre ei cu bărbatul pe care îl omorâsem în capătul potecii. Aveau şi animale, dar mai puţine decât mă aşteptasem. Doi câini, o pisică şi un corb pe umărul unui bărbat.

Am tăcut, aşteptând, fără să am cea mai vagă idee despre ce avea să se întâmple. Pisica prinţului nu se mişcase din locul în care se ghemuise pe jos înaintea noastră. O surprinsesem de câteva ori aruncând priviri într-o parte sau alta, dar de fiecare dată revenea la băiat, sfredelindu-l cu ochi ficşi, fierbinţi, ca de om. Laudwine se dusese la gura peşterii ca să-şi ia, chipurile, rămas-bun de la Lordul Auriu. Acum, cu un zâmbet încrezător, venea să ne confrunte.

— Cred că putem renunţa la cuţit, observă el calm. Eu mi-am respectat promisiunea.

— S-ar putea să nu fie o treabă prea înţeleaptă, l-am prevenit. Apoi am minţit. Băiatul a încercat să scape acum un minut. Singurul lucru care l-a reţinut a fost cuţitul. Mai bine să i-l ţin la gât până când – mi-am căutat cuvintele – intră cu totul în el, mi-am încheiat penibil propoziţia. Am văzut două-trei chipuri tresărind a tulburare. Am adăugat intenţionat: Până când Peladine pune complet stăpânire pe trupul său.

O femeie înghiţi în sec. Laudwine nu-şi dădu seama că asta îi deranja pe unii din adepţii lui. Stilul lui binevoitor nu se clătina.

— Nu cred. Mă doare să văd că ameninţi un trup care va aparţine, în curând, unei rude de-ale mele. Cuţitul, domnule. Aici eşti în familie, o ştii şi tu. Nu ai de ce să te temi.

Întinse mana după armă.

Experienţa mă învăţase că aceia care seamănă mai mult cu mine sunt şi cea mai mare ameninţare pentru mine. Totuşi, am zâmbit, lăţindu-mi încet gura până la urechi, şi-am luat cuţitul de la gâtul prinţului. Nu i l-am dat lui Laudwine, ci l-am pus în teacă, la centură. Stăteam cu o mână pe umărul lui Dutiful, ţinându-l într-o parte. În locul acela, unde peştera se îngusta, puteam să-l arunc în spatele meu la nevoie. Mă îndoiam că nevoia aceea se va ivi, totuşi. Aveam de gând să mă omor. În urmă cu douăzeci de ani, Chade îmi arătase, de

nenumărate ori, toate felurile de a omorî un om cu propriile mâini: în linişte, rapid şi lent. Speram să-mi fi păstrat viteza şi precizia de altădată. Tactica cea mai indicată ar fi fost să aştept până ce femeia prelua controlul trupului băiatului, apoi să-l omor atât de repede, încât ea să moară odată cu el şi să nu mai poată fugi înapoi în corpul mic al pisicii. Dar aş avea timp să mă omor înainte de a fi doborât la pământ? Mă îndoiam. Mai bine să nu mă gândesc la asta.

Dintr-odată, prinţul vorbi în numele său.

— Nu mă voi împotrivi. Se scutură de mâna mea şi stătu drept, atât cât îi permise tavanul scund. Am fost un prost. Poate că merit toate astea, ca să-mi plătesc prostia. Dar am crezut… Studie pe rând feţele din jur. Părea să ştie asupra cărora să zăbovească şi, după ce-şi lua ochii de la ele, tresăreau cu un licăr de nesiguranţă. Am crezut că mă consideraţi, sincer, unul de-al vostru. Întâmpinarea şi ajutorul vostru mi s-au părut atât de sincere! Legătura mea cu pisica… nu mai simţisem aşa ceva. Iar când femeia mi-a pătruns în minte şi mi-a spus că mă… că mă iubeşte… Şovăi puţin din cauza cuvintelor acelora, dar se sili să continue: Am crezut că am descoperit ceva sincer, ceva mai vrednic decât coroana mea, decât familia mea sau chiar decât datoria faţă de propriul meu popor. Am fost un prost. Aşadar… O cheamă Peladine, da? Nu mi-a spus niciodată numele ei şi, bineînţeles, nu i-am văzut niciodată faţa. Îşi îndoi genunchii şi se aşeză cu picioarele încrucişate. Desfăcu braţele către animalul care îl fixa din priviri. Vino, pisico. Măcar tu m-ai iubit pentru mine însumi. Ştiu că nici ţie nu-ţi place lucrul acesta, cum nu-mi place nici mie. Hai să terminăm odată amândoi cu el.

Se uită spre mine – o privire încordată, al cărui înţeles îmi scăpă. Mă îngheţă.

— Să nu mă dispreţuieşti ca şi când aş fi fost un prost. Pisica mă iubeşte şi o iubesc şi eu pe ea. Cel puţin asta a fost dintotdeauna adevărat.

Am ştiut atunci că, în momentul în care pisica îi sărea în poală, legătura se întărea. Femeia avea să treacă mai uşor în el. Ochii întunecaţi ai prinţului nu se dezlipiră de ai mei. Am regăsit-o pe Kettricken în trăsăturile lui, în acceptarea calmă a celor ce urmau. Mi se adresă mie.

— Dacă, procedând astfel, aş elibera pisica de femeie, m-aş bucura. Dar eu o să împart captivitatea cu ea. Vom fi două fiinţe de care s-a legat, numai ca să profite de trupurile noastre. N-a avut nevoie niciodată de inimile noastre, decât să le folosească împotriva noastră.

Dutiful Farseer întoarse privirea de la mine, închizând ochii. Plecă trist capul către animalul care înainta spre el. În peşteră se făcuse o linişte de mormânt, nici măcar o respiraţie nu se auzea. Toţi priveau, toţi aşteptau. Câteva feţe urmăreau ce se întâmplă, palide şi tensionate. Un tânăr întoarse capul, scuturând din umeri când pisica avansă către el. Îşi lipi fruntea dungată de a prinţului, însemnându-l, aşa cum fac pisicile. Când se frecă de obrazul său, privirea ei verde o atinse pe a mea.

Omoară-mă acum.

Contactul direct al minţilor se petrecu atât de neaşteptat, încât n-am putut reacţiona.

Ce îmi spusese motanul Jinnei? Că toate pisicile vorbesc, dar aleg când şi cui i se adresează. Mintea care o atinsese pe a mea aparţinea unei pisici, nu unei femei. M-am holbat înlemnit la mica pisică de vânătoare. Deschise botul larg, fără zgomot, ca străbătută de un fior de durere prea puternic pentru a-l exprima. Atunci a scuturat o dată din cap.

Frate-de-câine prost ce eşti! Ratezi ocazia. Omoară-mă acum!

Cuvintele mă izbiră ca o lovitură de pumn.

— Nu! țipă Dutiful.

Prea târziu mi-am dat seama că nu auzise primele ei cuvinte. O ţinu strâns în braţe, dar ea ţâşni de pe podea pe umărul său şi de acolo la mine, fără să-i pese că-l zgârie când sare. Se năpusti asupra mea cu ghearele şi botul deschis. Ce e mai alb decât dinţii unei pisici în gura ei roşie? Am vrut să-mi scot cuţitul, dar ea atacă mai rapid. Îmi ateriză pe piept, agăţându-se cu ghearele labelor din faţă de carnea mea şi spintecându-mi burta cu cele din spate. Întoarse capul într-o parte şi nu i-am mai văzut decât dinţii care voiau să mă muşte de faţă când am căzut pe spate în colţul peşterii.

Se auziră ţipete. „Peladine!” răcni Laudwine, iar prinţul scoase un urlet agonizant: „Nu, nu!”, însă eu eram ocupat să-

mi salvez ochii. Am împins animalul cu o mână, iar cu cealaltă mi-am scos cuţitul, dar ghearele erau înfipte adânc în carnea mea. Nu puteam urni pisica de pe mine. În cădere, mi-am răsucit faţa în lateral, oferindu-mi fără să vreau gâtul colţilor ei. A prins ocazia în sensul propriu al cuvintelor şi, când i-am simţit colţii sfâşiindu-mi carnea, împiedicaţi numai de mărgelele Jinnei, am reuşit să scot cuţitul. Nu mai ştiam dacă mă lupt cu femeia sau cu pisica, doar că fiinţa aceea încerca să mă omoare. Amănuntul a contat, dar nu atât de mult încât să mă oprească. N-am reuşit s-o înjunghii când s-a agăţat de pieptul meu, pentru că lama s-a oprit de două ori în şira spinării şi în coastele ei. A treia oară, am reuşit, în sfârşit, să înfig cuţitul în ea. Şi-a scos colţii din gâtul meu pentru urletul morţii, dar cu ghearele se prindea încă de pieptul meu. Labele din spate îmi făcuseră cămaşa ferfeniţă. Burta mă ardea de zgârieturi.

Am împins-o de pe mine, înjurând, dar, când am vrut s-o azvârl într-o parte, Dutiful mi-a smuls-o din mâini.

— Pisica mea, vai, pisica mea! Plânse şi strânse la piept animalul fără viaţă, ca pe copilul său. Ai omorât-o! mă acuză el.

— Peladine? întrebă Laudwine disperat. Peladine?

Poate că, dacă animalul de care era legat prin Har n-ar fi murit, Dutiful ar fi avut prezenţa de spirit să pretindă că mintea femeii intrase în trupul său. Dar n-a avut-o şi, până să mă ridic, am văzut bocancul lui Laudwine zburând spre capul meu. M-am aruncat în lateral şi-am sărit în picioare, făcând un salt demn de tumbele din tinereţea bufonului. Cuţitul îmi rămăsese înfipt în pisică, dar sabia îmi atârna la şold. Am scos-o şi l-am atacat pe Laudwine.

— Fugi! i-am strigat prinţului. Scapă! Ţi-a cumpărat libertatea cu preţul vieţii ei. Nu-i irosi sacrificiul!

Laudwine era mai masiv decât mine şi sabia pe care urma s-o scoată ar fi fost şi ea mai lungă, tot în avantajul său. Am apucat mânerul sabiei mele cu ambele mâini. N-a apucat să-şi tragă arma din teacă, fiindcă i-am tăiat şi antebraţul. S-a prăbuşit urlând, ţinând ciotul din care ţâşnea sângele ca pe-o cupă ridicată pentru un toast. Şocul a ţinut gloata la distanţă în primele clipe, de-abia dându-mi timp să fac doi paşi şi să-l

înghesui pe Dutiful în nişa din spatele meu. Nu fugise, iar acum era prea târziu. Poate că fusese întotdeauna prea târziu. A căzut în genunchi, cu pisica în braţe. Am rotit sabia ca un sălbatic, forţând mulţimea să se retragă.

— Ridică-te! am răcnit către prinţ. Foloseşte cuţitul!

Cu coada ochiului, l-am observat sculându-se în picioare în spatele meu. Habar n-aveam dacă recuperase cuţitul din leşul pisicii. Mi-a trecut repede prin cap că ar putea să mi-l înfigă în spate. Atunci, gloata năvăli înainte, cei din primele rânduri împinşi de cei din spate. Doi îl apucară pe Laudwine şi-i traseră trupul încolăcit la o parte din calea mea. Cineva sări pe lângă ei, să mă atace. Din prima mea lovitură amplă, i-am spintecat burta şi-am tăiat obrazul altui bărbat. Asta le-a mai domolit elanul, dar tot au năvălit peste mine. Bărbaţii care ne atacau se împiedicau unii de alţii. Obligat să dau înapoi, l-am simţit pe prinţ sărind într-o parte şi, brusc, ne-am trezit amândoi cu spatele la zidul peşterii. Prinţul sări pe lângă mine şi-l înjunghie pe cel care tocmai reuşise să-mi înfrângă apărarea, apoi se răsuci spre dreapta, ca să se ferească. Urlă ca o pisică sălbatică atunci când îl lovi pe agresor, iar acesta îi răspunse cu un strigăt de durere.

Ştiam că nu aveam nicio şansă, aşa că, atunci când o săgeată mi-a vâjâit pe la ureche şi s-a izbit de zid, nu m-am alarmat prea tare. Un prostovan îşi irosea respiraţia suflând într-un corn. L-am ignorat, aşa cum am ignorat şi ţipetele bărbaţilor care cădeau în faţa mea. Unul murea, iar pe altul l-am terminat izbind cu reverul. Am rotit sabia larg şi – incredibil – s-au retras din faţa mea. Mi-am strigat triumful şi am păşit în spaţiul rămas liber. Îl feream pe Dutiful cu trupul.

— Veniţi să muriţi! am mârâit către agresori.

Cu mâna liberă, le făceam semn să se apropie.

— Lăsaţi săbiile jos! țipă cineva.

Am învârtit iarăşi lama, dar adversarii mei cedară, aruncând armele la pământ. Îi făcură loc să treacă unui arcaş care venea spre mine. Alţi arcaşi îi ţineau spatele, dar săgeata lui era îndreptată spre pieptul meu.

— Las-o jos! strigă el a doua oară.

Era tânărul care ne atacase, cel care o rănise pe Laurel şi apoi fugise cu ea.

Gâfâind, m-am întrebat ce-ar fi să-l oblig să mă omoare, când am auzit-o pe Laurel în spatele lui. Încerca să fie calmă, dar îi tremura vocea.

— Aruncă sabia, Tom Badgerlock. Eşti între prieteni.

În luptă, lumea e un loc strâmt, iar viaţa nu-i mai lungă decât lama sabiei. Mi-a luat un timp să-mi revin şi am avut noroc că mi l-au îngăduit. M-am uitat la stânga şi la dreapta, încercând să pricep ce se întâmplă, ce căutau acolo arcaşul, Laurel şi cei din spatele lor, cu săgeţile înfipte în arc. Erau străini, oameni mai în vârstă decât pestriţii din ceata lui Laudwine. Şase bărbaţi, două femei. Majoritatea cu arcuri, câţiva numai cu ciomege. Unele săgeţi îi ţinteau pe oamenii lui Laudwine, care aruncaseră săbiile şi erau încolţiţi, la fel ca mine. Zdrahonul era la pământ, rostogolindu-se în mijlocul lor, tot cu mâna pe ciot. Doi paşi să fac şi reuşeam să-i vin de hac măcar lui. Am inspirat adânc. Atunci am simţit mâna lui Dutiful pe umăr. Mă apăsa ferm.

— Sabia jos, Tom, rosti calm şi, preţ de-o clipă, parcă îmi şoptise Verity la ureche.

Vlaga mi se scurse din braţ. Am lăsat vârful sabiei să atingă pământul. Fiecare gură de aer era un chin, zgâriindu-mă pe beregata uscată.

— Arunc-o! repetă arcaşul.

Se apropie. Am auzit arcul încordându-se mai tare. Inima începu să-mi bată iarăşi nebuneşte. Am socotit distanţa pe care trebuia s-o acopăr.

— Stai! interveni Lordul Auriu pe neaşteptate. Lasă-l puţin să-şi revină. Furia bătăliei îi ia minţile şi încă nu şi le-a regăsit.

Îşi croi drum printre arcaşii adunaţi, apoi păşi între mine şi ei, cu indiferenţă nobilă faţă de săgeţile care-i ţinteau acum spatele.

— Încetişor, Tom, îmi spuse, ca şi când ar fi liniştit un cal. Gata. S-a terminat.

Făcu un pas înainte şi-mi puse mâna pe braţ. Un murmur străbătu mulţimea, de parcă ar fi săvârşit un act de mare curaj. La atingerea lui, sabia îmi scăpă din mână. Lângă mine, Dutiful se prăbuşi în genunchi. L-am privit. Avea sânge pe mână şi pe pieptii cămăşii, dar cred că nu era al său. Azvârli cuţitul şi ridică pisica inertă de pe jos. O strânse la piept ca pe

un copil şi-o legănă, bocind-o.

— Pisica mea, prietena mea.

O undă de îngrijorare trecu peste chipul Lordului Auriu.

— Prinţul meu, rosti el tulburat.

Se apleacă şi vru să-l atingă, dar l-am prins şi l-am întors.

— Lasă-l în pace, i-am sugerat în şoaptă. Dă-i timp să jelească.

Atunci, înaintând cu paşi clătinaţi şi ţepeni, Ochi Întunecaţi străbătu mulţimea. Când ajunse la mine, veni rândul meu să mă prăbuşesc lângă el.

După aceea, nimeni nu le-a mai dat atenţie lui Tom Badgerlock şi lupului său. Ne-au lăsat acolo unde ne-am ghemuit, după ce i-au îndepărtat pe adepţii lui Laudwine de prinţ. Asta ne-a convenit amândurora, pentru că ne-a dat timp să stăm împreună, iar eu am avut prilejul să observ ce se petrecea în jur. Cel mai mult l-am urmărit pe prinţ. Arcaşul, Deerkin pe nume, adusese cu el o tămăduitoare bătrână. Ea a lăsat deoparte arcul cu care venise şi-a venit lângă prinţ. N-a încercat să-l atingă, pur şi simplu a stat lângă el şi l-a privit cum jeleşte. Ochi Întunecaţi şi cu mine îl păzeam, stând de partea cealaltă. Tămăduitoarea s-a uitat la mine o dată. Când ni s-au întâlnit privirile, ochii săi au dezvăluit bătrâneţe, oboseală şi o tristeţe nespusă. Mă tem că ea a citit aceleaşi lucruri într-ai mei.

Leşurile pestriţilor ucişi de mine au fost târâte afară din peşteră şi aruncate pe spinările cailor. Prea târziu am auzit tropotul copitelor îndepărtându-se şi mi-am dat seama că pestriţii fuseseră lăsaţi să plece. Am strâns din dinţi. N-aş fi putut schimba lucrurile. Laudwine plecase cel din urmă, dar fără să le mai fie conducător, ci clătinându-se pe spinarea calului său de luptă, sprijinit de un călăreţ mai tânăr urcat în spatele lui. Asta mă deranjase cel mai mult. Nu numai că i-l smulsesem pe prinţ din gheare şi omorâsem animalul care găzduise sufletul surorii sale, dar îl şi mutilasem pe el. Aveam deja destui duşmani, nu-mi mai trebuiau alţii, dar nu eu controlasem desfăşurarea evenimentelor. Laudwine plecase liber. Speram să nu apuc să regret vreodată lucrul acesta.

Tămăduitoarea l-a lăsat pe prinţ să ţină pisica şi s-o jelească până la apusul soarelui. Atunci s-a uitat peste capul său, la

mine.
— Ia-i pisica din braţe, mi-a cerut.
N-am vrut, dar am făcut-o.
A fost greu să-l conving să renunţe la cadavrul rece al pisicii. Mi-am ales cuvintele cu multă atenţie. Nu era momentul să-l forţez prin Meşteşug să facă ceva ce nu era pregătit să facă din proprie voinţă. Când, în sfârşit, mi-a dat voie să-i iau pisica-pătată din poală, am fost şocat de cât de uşoară era. De obicei, un animal mort, flasc şi atârnând, pare mai greu decât unul viu, dar, pisica pierzându-şi suflul vieţii, starea ei jalnică a ieşit la iveală. „De parcă ar fi fost mâncată de viermi”, spusese Ochi Întunecaţi şi nu fusese departe de adevăr. Pisica era un animăluţ vlăguit. Blana ei, cândva lucioasă, se înăsprise şi cădea, şi se vedea şira spinării prin ea. Murind, o părăseau şi puricii, mult prea mulţi pentru un animal sănătos. Când tămăduitoarea mi-a luat-o din mâini, am văzut cum se înfurie. A vorbit încet. Nu ştiu dacă Dutiful a auzit-o, dar eu da.
— Nici măcar n-a lăsat pisica să mai fie pisică. A controlat-o pe de-a-ntregul şi-a încercat să fie o femeie cu blană de pisică.
Peladine obligase pisica-pătată să împrumute obiceiuri omeneşti. Nu o lăsase să doarmă mult, să mănânce pe săturate ori să se spele – drepturile naturale ale unei pisicuţe sprintene. Nici să se joace şi să vâneze nu-i dăduse voie. Aşa ştiau pestriţii să întrebuinţeze Harul, numai în scopuri omeneşti. Dezgustător.
Tămăduitoarea a scos afară leşul pisicii. Prinţul şi cu mine am urmat-o, cu Ochi Întunecaţi între noi. Un mormânt clădit pe jumătate aştepta micul cadavru. Toţi oamenii lui Deerkin au venit să fie martori la înmormântare. Aveau priviri triste, dar pline de respect.
Tămăduitoarea vorbi în locul lui Dutiful, care era copleşit de durere.
— Ea merge mai departe fără tine. A murit pentru tine, ca să vă elibereze pe amândoi. Păstrează urmele de pisică pe care ţi le-a lăsat în suflet. Las-o să ducă cu ea însuşirile omeneşti pe care le-aţi împărtăşit. De-acum sunteţi despărţiţi.
Prinţul se clătină când ultimele pietre fură aşezate deasupra pisicii, acoperindu-i rânjetul înţepenit în moarte. I-am pus mâna pe umăr, ca să-l echilibrez, dar s-a smucit, de parcă aş fi

fost pângărit. Nu l-am condamnat. Pisica îmi ceruse s-o omor, făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să mă oblige să-i iau viaţa, dar nu mă aşteptam să mă ierte pentru că îi dădusem ascultare. Imediat ce pisica a fost îngropată, tămăduitoarea cu Sânge Străvechi i-a dat prinţului să bea o licoare. „Partea ta din moartea ei”, i-a spus, oferindu-i-o, iar el a dat-o pe gât înainte ca eu sau Lordul Auriu să putem interveni. Apoi, femeia mi-a făcut semn să-l duc înapoi în peşteră. Acolo, prinţul s-a culcat unde murise pisica sa şi a început s-o jelească din nou.

Nu ştiam ce pusese tămăduitoarea în băutură, dar suspinele sfâşietoare ale băiatului deveniră treptat răsuflarea răguşită a unui somn greu. Nimic din felul în care se trântise lângă mine nu sugera odihnă.

— O mică moarte, îmi mărturisise femeia, speriindu-mă zdravăn. Îl omor puţin şi pe el, îi dau un timp al izolării. A murit, să ştii, când a fost omorâtă pisica. Are nevoie de acest timp al izolării, ca să fie mort. Nu încerca să-l lipseşti de el.

Într-adevăr, prinţul a căzut într-o toropeală adâncă, la un pas de somnul morţii. Femeia l-a aşezat pe un aşternut şi l-a aranjat în poziţia mortului. În vremea asta, bolborosea.

— Câte vânătăi la ceafă şi pe spate. Cum au putut să bată aşa un copil?

Mi-a fost prea ruşine să recunosc că eu îi lăsasem urmele acelea. Am tăcut, iar ea l-a acoperit bine, scuturând din cap. Apoi s-a răsucit şi mi-a făcut brusc semn să trec lângă ea, ca să se ocupe de mine.

— Şi lupul. Am timp de voi, acum, că m-am îngrijit de suferinţele băiatului. Durerea lui era mai grea decât orice rană sângerândă.

Ne-a spălat rănile cu apă călduţă şi ni le-a dat cu o pomadă unsuroasă. Ochi Întunecaţi n-a reacţionat la atingerea ei. A suportat durerea cu atâta îndârjire, încât nici n-am simţit că era acolo. Când femeia mi-a oblojit zgârieturile de pe piept şi de pe burtă, mi-a murmurat ceva. Am pus pe seama talismanului de la Jinna faptul că bătrâna catadicsea să vorbească unui renegat ca mine.

Dar singura observaţie a vindecătoarei a fost că talismanul probabil îmi salvase viaţa.

— Pisica a vrut să te omoare, nu încape îndoială. Dar nu pentru că aşa a vrut ori fiindcă ar fi fost vina ei, sunt sigură. Şi nici a băiatului. Uită-te la el. E încă un copil după obiceiurile noastre, mult prea tânăr să se lege prin Har, mă mustră ea cu asprime, de parcă ar fi fost vina mea. Nu l-a învăţat nimeni obiceiurile noastre şi uite cât suferă. N-am să te mint. Este posibil să moară din asta sau să rămână cu un dor nebunesc, care-l va chinui până la sfârşitul zilelor. Trase de bandajul din jurul burţii mele ca să-l strângă bine. Ar trebui să-l înveţe cineva deprinderile Sângelui Străvechi. Să ştie cum să folosească magia asta.

M-a sfredelit din priviri. Nu i-am spus nimic, pur şi simplu mi-am tras peste cap ce mai rămăsese din cămaşa mea. Când a întors capul, i-am auzit pufnetul dispreţuitor.

Ochi Întunecaţi a ridicat plictisit botul şi mi l-a pus pe genunchi. M-a mânjit cu alifie şi cu sânge închegat. S-a uitat la băiatul adormit. O *să-l înveţi?*

Mă îndoiesc că va dori să înveţe ceva de la mine. I-am omorât pisica.

Atunci, cine să-l înveţe?

Am lăsat întrebarea fără răspuns. M-am întins lângă lup, pe întuneric. Stăteam amândoi între moştenitorul Farseer şi restul lumii.

Nu departe de noi, la mijlocul adăpostului, Deerkin ţinea sfat cu Lordul Auriu. Laurel stătea între ei. Li se alăturaseră şi tămăduitoarea, şi doi alţi bătrâni în cercul din jurul focului. I-am privit printre gene. Ceilalţi oameni cu Sânge Străvechi îşi vedeau de treburile unei tabere obişnuite. Câţiva se tolăniseră pe pături, în spatele lui Deerkin. Păreau mulţumiţi să-l lase pe tânăr să vorbească în numele lor, dar am avut senzaţia că ei erau cei care deţineau puterea în grup. Unul trăgea dintr-o pipă lungă. Altul, un bărbos, îşi ascuţea meticulos cuţitul. Râcâitul monoton al gresiei pe tăiş însoţea discret conversaţia. Oricât de relaxaţi păreau, am simţit cât de atent ascultau tot ce se întâmpla. Deerkin poate că vorbea în numele lor, dar ştiam că trag cu urechea, ca să se asigure că spune ceea ce vor ei.

Nu lui Tom Badgerlock îi dădeau explicaţii aceşti deţinători ai Sângelui Străvechi, ci Lordului Auriu. Ce era Tom Badgerlock,

decât un renegat printre semenii lui, un slujitor al coroanei? Îi era inferior lui Laurel, toţi ştiind că ea, deşi se născuse într-o familie cu Sânge Străvechi, Harul era mort pentru ea. Lumea se aşteptase de la ea să-şi croiască singură drumul în viaţă, atât cât o ajutau puterile, pe jumătate oarbă şi surdă la viaţa care înflorea, zumzăia şi palpita în jurul său. Nu era nicio ruşine că devenise vânătorul reginei. Dimpotrivă, am simţit că oamenii aceia cu Har chiar se mândreau, în mod ciudat, că unul de-ai lor, deşi handicapat, ajunsese atât de departe. Eu, în schimb, alesesem să-i trădez, iar acum toţi cei cu Har făceau un ocol mare când mă vedeau. Unul a adus frigărui şi le-a proptit deasupra focului. Mirosul începea să mă ameţească.

Mâncare? l-am întrebat pe lup.

Sunt prea obosit ca să mănânc, m-a refuzat, iar eu l-am încuviinţat. În ce mă priveşte, nu voiam să cer mâncare de la oamenii care ne ostracizaseră. Aşa că ne-am odihnit, ignoraţi într-un cerc de întuneric. Am refuzat să mă simt jignit că bufonul de-abia îmi adresase câteva cuvinte. Lordul Auriu nu se putea arăta preocupat de rănile unei slugi, aşa cum nici Tom Badgerlock nu se frământa din cauza vânătăilor stăpânului său. Trebuia să ne jucăm rolurile în continuare. Aşa că m-am prefăcut că dorm, dar i-am pândit pe sub gene şi-am tras cu urechea la ce vorbeau.

La început, au discutat vrute şi nevrute. Am dedus ceea ce mă interesa din frânturi şi făcând presupuneri. Deerkin îi povestea lui Laurel despre un unchi de-ai lor. Pe urmă, despre copii care au crescut şi s-au căsătorit. Aşa, deci. Erau verişori îndepărtaţi, nu se mai văzuseră de mulţi ani. Era logic. Laurel îmi spusese că avea familie în această regiune şi fusese gata să recunoască şi că rudele ei aveau Har. Restul l-am înţeles dintr-o explicaţie dată Lordului Auriu. Deerkin şi Arno se alăturaseră pestriţilor lui Laudwine numai vara asta. Fuseseră amândoi dezgustaţi şi furioşi din cauza felului în care erau trataţi cei cu Sânge Străvechi. Când sora lui Laudwine a murit, el s-a dedicat cauzei lor şi s-a erijat în conducătorul lor. Nu avea nimic de pierdut, în afară de viaţa lui, iar schimbarea, le spusese el, cerea sacrificii. Venise vremea ca Sângele Străvechi să se bucure de pacea care le aparţinea de drept. I-

a făcut să se simtă puternici şi curajoşi pe fiii şi fiicele cu Sânge Străvechi, să se ridice cu îndrăzneală şi să pună mâna pe ceea ce părinţii lor se temuseră să ia. Aveau să schimbe lumea. Era timpul să trăiască din nou uniţi, în comunităţi ale Sângelui Străvechi, să le îngăduie copiilor lor să-şi recunoască deschis magia. Era momentul schimbării.

— Aşa ne vorbea, încât ni se părea logic tot ce ne spunea. Şi măreţ. Da, aveam să luăm măsuri extreme, dar scopul pe care îl urmăream era cel pe care aveam dreptul să-l realizăm. Pace şi acceptare. Atât. Cerem chiar atât de mult?

— Pare un scop justificat, murmură precaut Lordul Auriu. Dar mijloacele realizării lui…

Lăsă propoziţia neterminată, s-o încheie ceilalţi. Dezgustătoare. Crude. Imorale. Însuşi faptul că nu puteau fi descrise era un indiciu că lăsau mult de dorit.

Se făcu linişte. Deerkin o sparse repede.

— N-am ştiut că Peladine intrase în pisică, spuse el, pe un ton de scuză. Urmă încă o pauză, deschisă suspiciunilor. Arcaşul se uită supărat la cei mai în vârstă. Ştiu, spuneţi că ar fi trebuit s-o simt, dar n-am simţit-o. Poate că nu am fost învăţat destul de bine. Sau poate că se pricepea să se ascundă mai bine decât ştiţi voi. Dar jur că nu am ştiut. Arno şi cu mine am dus pisica la familia Bresinga. Membrii ei ştiau că era un cadou pentru prinţul Dutiful, ca să-l determine să ne sprijine cauza. Dar jur pe Sângele meu Străvechi că mai multe nu ştiau. Şi nici eu. Altfel, n-aş fi fost părtaş la asta.

Bătrâna tămăduitoare clătină din cap.

— Atâtea se spun despre un lucru rău după ce s-a întâmplat, îl provocă ea pe Deerkin. Dar am o nedumerire. Ştii că o pisică-pătată trebuie luată din cuib de pui şi vânează numai pentru cel căruia îi este dată. Nu ţi s-a părut nimic neobişnuit?

Deerkin se înroşi.

— N-am ştiut că Peladine era în pisică, insistă el. Da, am ştiut că fusese legată de pisica-pătată. Însă murise. Am crezut că pisica rămăsese singură şi i-am pus obiceiurile ciudate pe seama jalei după tovarăşa ei. Ce altceva să fi făcut cu pisica? Nu s-ar fi descurcat singură pe dealuri; nu trăise niciodată în sălbăticie. Aşa că am dus-o la familia Bresinga, pentru a fi dată cadou prinţului. Mi-am zis că e posibil – îl trădă un nod în

gât – să vrea să se lege din nou cu cineva. Avea dreptul, dacă voia. Dar, când a venit prinţul la noi, am crezut ceea ce ne-a spus Laudwine. Că a venit din proprie iniţiativă, ca să ne înveţe obiceiurile. Credeţi că aş fi dat o mână de ajutor, credeţi că Arno şi-ar fi sacrificat viaţa pentru un asemenea sfârşit?

Unii dintre ei probabil că s-au îndoit de adevărul spuselor sale la fel de mult ca mine. Dar nu era momentul acuzaţiilor. Toţi s-au făcut că plouă, iar el a continuat.

— Arno şi cu mine am călătorit împreună cu Laudwine şi cu pestriţii ca escortă pentru prinţ. Voiam să-l ducem la Sefferswood, unde putea trăi printre pestriţi şi învăţa obiceiurile noastre. Aşa ne spusese Laudwine. Când Arno a fost prins în faţa hanului Prinţul Pestriţ, am ştiut că trebuie să fugim ca să ne salvăm viaţa. N-am vrut să-l las în urmă, dar ne obliga jurământul pestriţilor: fiecare îşi va sacrifica viaţa pentru ceilalţi, la nevoie. Aveam inima plină de obidă când ne-am întors prima oară şi am pus la cale atacul împotriva laşilor care ne urmăreau. Nu regret că i-am omorât. Arno a fost fratele meu! Apoi ne-am reluat călătoria, iar când am ajuns din nou într-un loc bun, Laudwine m-a lăsat încă o dată să păzesc drumul. „Nu-i lăsa să treacă”, mi-a zis. „Dacă trebuie să mori pentru asta, atunci aşa să fie”. Şi am fost de acord cu el.

Se opri puţin din povestit şi o căută din ochi pe Laurel.

— Jur că nu te-am recunoscut, verişoară. Nici măcar atunci când te-a străpuns săgeata mea. Nu mă gândeam decât să-i omor pe cei care ajutaseră la uciderea lui Arno. De-abia când m-a aruncat Badgerlock din copac şi am ridicat ochii spre tine mi-am dat seama ce făcusem. Vărsasem din nou sângele unei rude.

Îşi înăbuşi emoţia şi amuţi dintr-odată.

— Te iert, rosti Laurel calmă, dar categorică. Privi adunarea Sângelui Străvechi. Să fie toţi cei de faţă martori că Deerkin m-a rănit fără să ştie cine sunt şi că îl iert. Nu caut să mă răzbun pe el şi nici să-i cer plată. Atunci când s-a întâmplat, nu am ştiut toate acestea. Nu m-am gândit decât că, eu neavând magia voastră, ai considerat că mă poţi omorî. Izbucni în râs. Abia când Badgerlock te-a brutalizat mi-am dat

seama că… că nu conta.
Laurel se întoarse brusc către el. Ruşinat, Deerkin se sili să-i susţină privirea sinceră.
— Eşti verişorul meu, ne curge acelaşi sânge în vene, afirmă ea cu blândeţe. Ceea ce ne aseamănă e mult mai important decât ceea ce ne deosebeşte. M-am temut să nu te omoare, încercând să te oblige să vorbeşti. Şi am ştiut că, în ciuda faptelor tale, chiar şi în ciuda loialităţii mele faţă de regină, nu puteam permite să fii ucis. Aşa că m-am ridicat în toiul nopţii, când Lordul Auriu şi slujitorul său dormeau, şi ne-am făcut amândoi nevăzuţi. Se uită la bufon. Îmi spuseseşi mai devreme că trebuie să am încredere în tine când mă excluzi din discuţiile tale cu Badgerlock. Am hotărât că am dreptul să-ţi cer şi eu acelaşi lucru. Aşa că te-am lăsat dormind şi am făcut ceea ce am crezut de cuviinţă ca să-mi salvez prinţul.
Lordul Auriu îşi plecă fruntea o clipă, apoi mişcă din cap cu seriozitate, a încuviinţare.
Deerkin se frecă la ochi. Vorbi de parcă nici nu auzise ce-i spusese Laurel Lordului Auriu.
— Te înşeli, Laurel. Trebuie să-ţi plătesc o datorie şi nu voi uita de ea niciodată. În copilărie, nu ne purtam niciodată frumos cu tine când veneai în vizită la rudele mamei tale. Te dădeam mereu la o parte. Până şi fratele tău îţi zicea cârtiţa oarbă şi săpătoare de galerii atunci când noi alergam liberi şi înţelepţi. Iar eu a trebuit să te rănesc. Nu aveam niciun drept să aştept ajutor de la tine. Dar tu ai venit la mine. Mi-ai salvat viaţa.
Laurel vorbi cu voce încordată.
— Arno. Am făcut-o pentru Arno. Era la fel de orb şi de surd la magia „de familie” care pe noi ne excludea. A fost singurul care s-a jucat cu mine când veneam în vizită. Dar te-a iubit întotdeauna, iar la sfârşit te-a considerat vrednic să-şi dea viaţa pentru tine. Clătină din cap. N-am îngăduit ca moartea lui să fi fost în zadar.
Cei doi se furişaseră împreună din peşteră în noaptea aceea. Îl convinsese că răpirea prinţului Dutiful nu avea decât să înăsprească persecuţiile Sângelui Străvechi şi îi ceruse să-i găsească pe bătrânii care deţineau încă destulă putere ca să-i impună lui Laudwine să li-l dea lor pe prinţ. Regina Kettricken,

îi reamintise ea, se declarase deja împotriva linşării celor înzestraţi cu Har. Voia el s-o întoarcă împotriva lor pe regină, prima care le ţinea partea, după ce un şir lung de generaţii îi persecutaseră? Laurel îl convinsese pe Deerkin că, dacă pestriţii îl furaseră pe prinţ, Sângele Străvechi trebuia să-l ducă înapoi. Era singura lor posibilitate de a repara lucrurile.

Laurel se întoarse către Lordul Auriu, vorbindu-i cât putu ea de convingător.

— Ne-am întors cu ajutoare cât de repede am putut. Nu e vina celor cu Sânge Străvechi că trăiesc risipiţi şi ascunşi. Am mers pe la toate fermele şi colibele, adunându-i pe cei care, având influenţă asupra celorlalţi, erau de acord să-i explice lui Laudwine că greşeşte. Ne-a fost greu, pentru că se presupune că fiecare om e propriul său conducător, iar fiecare gospodărie e sfântă şi de nepătruns. Doar puţini au dorit să i se opună lui Laudwine şi să-i ceară să facă ceea ce trebuie. Laurel îşi mută privirea spre ceilalţi oameni adunaţi lângă foc. Vouă, celor care aţi venit, vă mulţumesc foarte mult. Şi, dacă îmi daţi voie, aş vrea să fac cunoscute numele voastre reginei, ca să ştie cui îi este datoare.

— Şi unde să trimită funia şi sabia? murmură tămăduitoarea. Vremurile nu sunt atât de prielnice încât să ne dăm numele, Laurel. Ştim noi cum vă cheamă pe voi. Dacă va fi vreodată nevoie s-o rugăm pe regină să ne asculte, o s-o căutăm prin mijlocirea voastră.

Cei de faţă erau oameni cu Sânge Străvechi mai în vârstă, dar nu-şi ziceau pestriţi şi nici nu erau de acord cu metodele acestora. Ei respectau mai degrabă vechile învăţături, îi spuse cu sinceritate Deerkin Lordului Auriu. Îi era ruşine că fusese adeptul lui Laudwine o vreme. Numai furia îl mânase, jura el, nu dorinţa de a stăpâni animalele şi de a le folosi în scopuri omeneşti, aşa cum procedau pestriţii. Îşi văzuse prea mulţi semeni spânzuraţi şi ciopârţiţi în ultimii doi ani. Era destul să facă orice om să-şi piardă minţile, însă el îşi dăduse seama de greşelile sale, şi-i mulţumea pentru asta Edei. Şi lui Laurel, sperând că verişoara lui avea să-l ierte pentru purtarea lui neprietenoasă din copilărie.

Fragmentele de conversaţie ajungeau la mine ritmic, ca valurile care spălau ţărmul. Am încercat să rămân treaz şi să

înţeleg ce spune Deerkin, dar eram extenuaţi, şi eu, şi lupul meu. Ochi Întunecaţi zăcea lângă mine, iar eu nu ştiam unde se termina durerea mea şi unde începea a lui. Nici nu-mi păsa. Chiar dacă nu mai aveam altceva de împărţit decât suferinţă, o acceptam bucuros. Ne aveam unul pe altul.

Prinţul nu era atât de norocos. Am întors capul spre el. Dormea în continuare, inspirând şi expirând greu, de parcă ar fi jelit şi în vis.

Picoteam şi eu. Somnul greu al lupului se agăţa de mine, o ispită atrăgătoare. Somnul e cel mai bun leac, îmi spunea întotdeauna Burrich. Mă rugam să aibă dreptate. Am perceput visele vânătoreşti ale lui Ochi Întunecaţi ca pe notele unui melodii îndepărtate, dar încă nu-mi îngăduiam să cedez poftei de a le împărtăşi. Poate că bufonul avea încredere în Laurel, Deerkin şi camarazii lor, dar eu nu. Aveam să stau la pândă, mi-am promis. Aveam să stau la pândă.

În somnul meu prefăcut, m-am răsucit ca să-i pot vedea. Am observat leneş că, deşi Laurel stătea între Lordul Auriu şi Deerkin, se ţinea mai aproape de nobil decât de propriul ei verişor. Discuţia se concentra acum mai degrabă pe negociere decât pe explicaţie. Am ascultat cuvintele măsurate şi înţelepte ale Lordului Auriu cu urechile ciulite.

— Mă tem că nu înţelegeţi bine poziţia reginei Kettricken. Desigur, eu nu am căderea să vorbesc în numele ei. Nu sunt decât un musafir la curtea Farseer, un nou-venit şi un străin, ca s-o spunem pe-a dreaptă. Totuşi, poate că tocmai aceste limite ale mele mă ajută să înţeleg mai clar ceea ce voi, prea familiarizaţi cu situaţia, nu mai vedeţi atât de bine. Coroana şi numele Farseer nu-l vor feri pe prinţ de persecuţiile îndurate de cei înzestraţi cu Har. Mai degrabă ar pune paie pe foc – îl vor distruge. Recunoaşteţi că regina Kettricken a făcut mai mult decât oricare alt predecesor al ei pentru a scoate în afara legii persecuţiile împotriva oamenilor voştri. Dar, dacă dă în vileag faptul că fiul ei are Har, nu numai că ar putea fi amândoi răsturnaţi de la putere, dar înseşi eforturile sale de a vă pune la adăpost vor fi considerate o încercare suspectă de a-şi proteja propriul sânge.

— Regina Kettricken a scos, într-adevăr, în afara legii pedeapsa cu moartea pentru simplul fapt că ai Har, interveni

Deerkin. Dar asta nu înseamnă că ai noştri au încetat să moară. Realitatea e evidentă. Cei care vor să ne omoare fabrică jigniri şi inventează fărădelegi pe care, chipurile, le-am săvârşit noi. Unul minte, altul îi susţine minciuna, iar un tată sau o soră cu Sânge Străvechi e spânzurată, măcelărită şi arsă. Poate că, dacă regina Kettricken va vedea, ca şi tatăl meu, că pe fiul ei îl paşte aceeaşi ameninţare ca pe mine, va lua măsuri mai serioase ca să ne sprijine.

În spatele lui Deerkin, un bărbat îl încuviinţă în tăcere.

Lordul Auriu desfăcu graţios braţele.

— Voi face tot ce-mi stă în putere, vă asigur. Regina va afla, cu lux de amănunte, despre eforturile pe care le-aţi depus ca să-l salvaţi pe fiul ei. Iar Laurel nu e doar vânătorul reginei, ci şi prietena şi confidenta ei. Îi va spune tot ceea ce aţi făcut ca să-i aduceţi fiul înapoi. Mai multe nu pot face. Nu pot face promisiuni în numele reginei Kettricken.

Bărbatul care îl aprobase pe Deerkin se aplecă în faţă. Îl atinse pe umăr, un semn care însemna „continuă”, se lăsă din nou pe spate şi aşteptă. La început, Deerkin păru stânjenit, însă îşi drese glasul şi rosti:

— O vom urmări pe regină şi vom asculta ce are de spus în faţa nobililor ei. Ştim mai bine decât oricine ce ameninţare ar avea de înfruntat prinţul Dutiful dacă s-ar afla că îi curge Sânge Străvechi în vene. Nobilii sunt primejdiile care îi pasc pe fraţii şi pe surorile noastre în fiecare zi. Am vrea ca ai noştri să nu mai fie în pericol. Dacă regina va considera potrivit să întindă mâna şi să ne apere de persecuţii, atunci Sângele Străvechi va apăra secretul fiului ei. Dar, dacă ne va ignora situaţia, dacă va închide ochii la vărsarea de sânge… atunci…

— Înţeleg ce vrei să spui, replică imediat Lordul Auriu cu glas rece, dar nu aspru. Inspiră adânc. În condiţiile acestea, probabil că nici nu vă putem cere mai mult. Ni l-aţi dat deja înapoi pe moştenitorul tronului Farseer. Acest lucru o va face pe regină mai binevoitoare faţă de voi.

— La asta ne şi aşteptăm, spuse categoric Deerkin, iar oamenii din spatele lui dădură grav din cap.

Somnul îmi dădea serios târcoale. Ochi Întunecaţi era deja toropit. Era plin de alifie pe blană, cum eram şi eu pe piept şi pe burtă. Nu era bucăţică din corp care să nu ne doară, dar

mi-am proptit fruntea de ceafa lui şi l-am cuprins grijuliu cu braţul. Blana i s-a lipit de pielea mea. Cuvintele rostite împrejurul focului se auzeau tot mai slab şi-şi pierdeau însemnătatea. Mi-am deschis mintea pentru lup. Mi-am lăsat conştiinţa să se scufunde adânc, pe sub stratul de durere roşie care îl chinuia, până când am descoperit căldura şi veselia din sufletul său.

Pisici. Mai rău decât porcii spinoşi.

Mult mai rău.

Dar băiatul şi-a iubit pisica.

Şi pisica l-a iubit pe el. Bietul băiat.

Biata pisică. Femeia era egoistă.

Mai mult decât egoistă. Rea. Propria viaţă nu i-a fost de ajuns.

A fost o pisicuţă curajoasă. S-a ţinut bine şi a luat-o pe femeie cu ea în moarte.

Pisicuţă curajoasă. O pauză. *Crezi că se va ajunge vreodată ca oamenii cu Har să-şi poată mărturisi magia pe față fără oprelişti?*

Nu ştiu. Ar fi bine, cred. Uite cum ne-au afectat viața secretele şi proasta lor reputaţie. Dar… dar, aşa cum a fost, a fost şi frumoasă. Viaţa noastră. A ta şi a mea.

Da. Odihneşte-te acum.

Mă odihnesc.

Nu mi-am mai dat seama care gânduri erau ale mele şi care ale lui. Nici nu trebuia. M-am scufundat în visele lui şi am visat frumos împreună. Poate că pierderea suferită de Dutiful ne-a făcut mai conştienţi de ceea ce aveam noi şi de tot ce avusesem. Am visat amândoi un pui de lup vânând şoarecii de sub podeaua putredă a unei clădiri vechi, am visat un bărbat şi un lup doborând împreună un mistreţ uriaş. Am visat că ne pândeam unul pe altul în nămeţi, ne hârjoneam, scheunam şi strigam. Sânge de căprioară, cald în gură, ficatul moale şi proaspăt pe care ne ciondănim. Apoi ne-am scufundat mai adânc decât amintirile acelea vechi, în odihnă şi alinare desăvârşită. Vindecarea începe cu un somn profund precum al nostru.

Ochi Întunecaţi a fost cel care s-a foit mai întâi. Aproape că m-am trezit când s-a ridicat, s-a scuturat uşor şi s-a întins mai

curajos. Mirosul lui, mai fin decât al meu, adulmecase umbra zorilor în aer. Soarele firav de-abia începuse să mângâie iarba spălată de rouă, trezind miresmele pământului. Avea să se trezească şi vânatul. Ne aştepta o vânătoare pe cinste.

Sunt aşa de obosit, m-am plâns. *Nu pot să cred că te scoli. Mai odihneşte-te puţin. O să vânăm mai târziu.*

Eşti obosit? Eu sunt atât de sleit de puteri, încât odihna nu mă alină. Numai vânătoarea. M-a împuns în obraz cu botul umed. Era rece. *Nu vii? Am fost sigur că vei dori să vii cu mine.*

Vreau. Vreau. Dar nu acum. Mai lasă-mă puţintel.

Prea bine, frăţioare. Te mai las puţintel. Urmează-mă când vrei.

Dar mintea mea a călătorit împreună cu a lui, aşa cum călătorise de atâtea alte ori. Am părăsit peştera în care duhnea greu a om şi am trecut pe lângă mormântul proaspăt al pisicii. Am simţit mirosul de moarte şi pe cel de mosc al unei vulpi atrase de el, dar am întors capul de la fumul focului de tabără. Am lăsat repede tabăra în urmă. Ochi Întunecaţi a preferat panta deschisă a dealului în loc de valea împădurită. Cerul era albastru şi senin, adăpostind o stea întârziată. Noaptea fusese mai rece decât îmi închipuisem eu. Chiciura pişcase vârful ierbii, dar, atinsă de soare, dispăru iute ca fumul. Aerul rămăsese rece, miresmele răsărind curate ca lama de cuţit. Cu nasul lupului, am adulmecat totul şi am aflat totul. Lumea era a noastră. *Vremea întoarcerii*, i-am spus.

Întocmai. E vremea schimbării, Preschimbătorule.

Şoareci graşi culegeau grăbiţi puful seminţelor din iarba înaltă, dar i-am lăsat în pace. În vârful dealului, ne-am oprit. Apoi am trecut creasta, adulmecând dimineaţa, gustând începutul de zi. Ne aşteptau căprioare pe fundul văii împădurite. Căprioare sănătoase, puternice şi grase, o provocare pentru orice haită, cu atât mai mult pentru un singur lup. Avea nevoie de mine ca să le vâneze. Aşa că trebuia să se întoarcă mai târziu după ele. Totuşi, s-a oprit în vârful crestei. Vântul dimineţii îi ciufulea blana, iar el a ciulit urechile când a privit în jos, acolo unde ştia că trebuie să fie căprioarele.

Spor la vânătoare. Eu mă duc, frate. Mi-a vorbit foarte

hotărât.

Singur? Nu poţi doborî o căprioară singur! Resemnat, am scos un oftat. *Aşteaptă-mă, mă scol şi vin cu tine.*

Să te aştept? Nici pomeneală! Întotdeauna a trebuit să fug înaintea ta şi să-ţi arăt drumul.

Iute ca gândul, s-a furişat de lângă mine, alergând în josul dealului ca umbra norilor când bate vântul. Legătura noastră se subţia pe măsură ce se îndepărta, risipindu-se şi plutind ca puful de păpădie în vânt. În loc de mică şi tainică, am simţit-o că se deschide şi se răspândeşte, ca şi cum Ochi Întunecaţi ar fi invitat toate creaturile cu Har din lume să ni se alăture. Pânza vieţilor de pe tot dealul acela s-a umflat deodată în inima mea, vieţile s-au unit şi s-au împletit şi s-au întreţesut. Aşa o minune nu se putea îngrădi. Trebuia să merg cu el; trebuia să împărtăşesc cu el o dimineaţă atât de frumoasă.

— Aşteaptă! am strigat şi, strigând, m-am trezit. Lângă mine, lupul s-a ridicat puţin. I se zbârlise blana. Am clipit de mai multe ori. Aveam gura plină de alifie şi păr de lup, iar degetele mi le îngropasem adânc în blana sa. L-am strâns la piept, smulgându-i ultima suflare. Însă Ochi Întunecaţi plecase. O ploaie rece cădea furioasă la gura peşterii.

Capitolul XXVII

LECŢII

Înainte de a preda cuiva Meşteşugul, trebuie înlăturată rezistenţa opusă la învăţarea lui. Unii maeştri susţin că trebuie să-l cunoască pe fiecare elev cu un an şi o zi înainte de a începe lecţiile propriu-zise. La sfârşitul acelei perioade, maestrul va şti care dintre elevi sunt pregătiţi să primească învăţătura. Ceilalţi, oricât de pricepuţi ar părea, sunt lăsaţi să se întoarcă la viaţa lor anterioară.

Alţi maeştri afirmă că o asemenea metodă este o risipă de talent şi de potenţial valoros. Ei aleg o cale mai directă de a pune frâu rezistenţei elevilor, una care nu se concentrează atât de mult pe respectarea voinţei maestrului. Un regim strict de austeritate devine baza concentrării voinţei elevului pe ideea de a-l mulţumi pe maestru. Instrumentele folosite pentru a ajunge la o astfel de atitudine umilă sunt postul,

frigul, privarea de somn şi disciplina. Aplicarea acestei metode este recomandată în vremuri de restrişte, când trebuie instruite şi formate repede mai multe grupuri. Însuşirea de a folosi Meşteşugul prin învăţătură poate că nu e una de admirat, dar aproape toţi învăţăceii cu un anumit grad de talent pot fi obligaţi să lucreze astfel.

WEMDEL, ucenicul lui Quilo,
Maestrul Meşteşugului,
Observaţii

Preţ de-o zi şi-o noapte, tămăduitoarea cu Sânge Străvechi l-a ţinut pe prinţul Dutiful cufundat în toropeală. Ştiam că Lordul Auriu era speriat din cauza asta, deşi Laurel îl asigurase că mai văzuse aşa ceva şi că tămăduitoarea făcea exact ceea ce trebuia. În ce mă priveşte, îl invidiam pe Dutiful. Eu nu aveam parte de mângâieri. Aproape că nu vorbea nimeni cu mine. Poate că, în parte, era vorba de ostracizare; când renunţi să mai sprijini o societate, îi pierzi susţinerea. Dar nu cred că era vorba numai de cruzime şi indiferenţă. Eram, deopotrivă, adult şi proscris, iar ceilalţi se aşteptau de la mine să-mi înfrunt pierderea în felul meu. Străini fiind, nu prea aveau ce-mi spune, iar de făcut, nu puteau face absolut nimic ca să mă ajute.

Eram conştient de compătimirea bufonului, dar foarte vag. În calitate de Lordul Auriu, îmi putea spune foarte puţine. Moartea lupului meu mă izola şi mă amorţea. Mă sfâşia destul că-mi pierdusem prietenul, dar, odată cu el, îmi pieriseră şi simţurile sale ascuţite. Zgomotele erau mai slabe, noaptea, mai întunecată, mirosul şi gustul, estompate. Parcă întreaga lume îşi pierduse strălucirea. Mă lăsase singur, într-un loc strâmt şi prăfuit.

Am clădit un rug funerar şi am ars trupul prietenului meu. Asta i-a deranjat clar pe cei cu Sânge Străvechi, dar aşa ştiam eu să jelesc şi aşa l-am jelit. Mi-am tăiat părul cu cuţitul şi l-am ars pe rug – şuviţe groase, şi negre, şi albe. Lângă lup a ars şi o şuviţă arămie. Aşa cum făcuse Burrich odinioară pentru Vulpiţa, am stat o zi întreagă lângă foc, în ciuda ploii care se străduia să-l stingă, aruncând în el vreascuri ori de câte ori era în pericol să se stingă, până când şi oasele lupului s-au făcut

cenuşă.

În a doua dimineaţă, tămăduitoarea i-a dat voie prinţului să se trezească. A stat lângă el, urmărind cum îşi revine din toropeală. Eu am stat deoparte, dar am urmărit totul, la rândul meu. Conştiinţa prinţului a revenit treptat, mai întâi în ochii lui, apoi pe întregul chip. Dutiful a început să mişte agitat din mâini, dar tămăduitoarea s-a întins şi i le-a prins într-ale ei, potolindu-l.

— Nu eşti pisica. Pisica a murit. Eşti bărbat şi trebuie să trăieşti în continuare. Binecuvântarea celor cu Sânge Străvechi este că animalele îşi împart viaţa cu noi. Blestemul nostru este că rareori trăiesc la fel de mult ca noi.

Apoi, femeia s-a ridicat şi l-a lăsat singur, fără altceva de făcut decât să stea şi să se gândească. În scurtă vreme, Deerkin şi ai lui au încălecat şi şi-au văzut de drum. Am observat că el şi Laurel şi-au găsit timp să vorbească în taină înainte de-a pleca. Poate că au reînnodat o legătură de familie ruptă mai demult. Ştiam că Chade avea să mă întrebe ce anume discutaseră, dar eram prea abătut ca să fac pe iscoada.

Pestriţii abandonaseră câţiva cai când fugiseră. Cei cu Sânge Străvechi i-au dat unul prinţului. Era un animal mic, sur spre maroniu, cu spiritul la fel de impenetrabil ca pielea. I se potrivea perfect prinţului Dutiful, aşa cum i se potrivea burniţa necontenită. Înainte de amiază, am încălecat şi am pornit spre casă.

Eu călăream alături de prinţ. Negruţa nu mai şchiopăta decât foarte puţin. Laurel şi Lordul Auriu mergeau în faţa noastră. Vorbeau între ei, dar eu, nu ştiu de ce, nu le puteam urmări conversaţia. Nu cred că vorbeau în şoaptă, despre vreun secret. Mai degrabă cred că lumea mea era prea amorţită. Mă simţeam ameţit şi ţeapăn, pe jumătate orb. Ştiam că trăiesc, pentru că mă dureau rănile, iar ploaia era rece. Însă restul lumii, cu celelalte simţuri şi senzaţii, se micşorase. Nu mai mergeam fără teamă pe întuneric; vântul nu-mi mai vorbea despre un iepure pe un deal sau de o căprioară care tocmai a trecut drumul. Mâncarea nu mai avea niciun gust.

Prinţul nu era nici el mai vesel. Îşi purta suferinţa la fel de mândru ca mine, posac şi tăcut. Între noi se înălţa, cred, un

zid al acuzaţiilor nerostite. Dacă nu ar fi fost el, lupul meu ar fi trăit şi acum sau cel puţin ar fi murit în condiţii mai blânde. Eu îi omorâsem pisica sub ochii săi. Cumva, era chiar mai rău că pânza de păianjen a Meşteşugului ne ţinea legaţi. Nu mă puteam uita la el fără să-mi dau seama cât de nenorocit eram eu. Bănuiesc că simţea acuzaţia mea mută. Ştiam că nu era drept, dar suferеam prea mult ca să fie drept. Dacă prinţul şi-ar fi respectat numele şi îndatoririle, dacă ar fi rămas la Buckkeep, am judecat eu, atunci şi pisica lui, şi lupul meu ar fi trăit. N-am rostit cuvintele acestea niciodată. Nu era nevoie.

Călătoria înapoi la Buckkeep a fost urâtă pentru toţi. Când am ajuns la drum, am luat-o spre nord. Niciunul dintre noi nu voia să viziteze satul Hallerby şi hanul Prinţul Pestriţ. Şi, deşi Deerkin ne asigurase că Lady Bresinga şi familia ei nu fuseseră implicate în complotul pestriţilor împotriva prinţului, ne-am ţinut la distanţă de moşia şi de conacul lor. Ploaia nu se mai oprea. Cei cu Sânge Străvechi ne lăsaseră ceva provizii, dar nu prea multe. În primul sat în care am ajuns, am petrecut noaptea într-un han deplorabil. Acolo, Lordul Auriu a plătit un olac să ducă un mesaj „verişorului său” din oraşul Buckkeep cât de repede posibil. Apoi am pornit pe câmp deschis, spre următoarea aşezare, de unde un bac ne-a traversat râul Buck. Ocolul ne-a întârziat două zile. Ne-am aşezat tabăra în ploaie, am mâncat raţiile sărăcăcioase, am dormit în frig şi umezeală. Ştiam că bufonul număra speriat zilele tot mai puţine până la luna nouă şi ceremonia de logodnă a prinţului. Cu toate acestea, înaintam încet şi bănuiam că Lordul Auriu îi dădea timp olacului să ajungă la Buckkeep şi să-i facă cunoscute reginei circumstanţele întoarcerii noastre. De asemenea, poate că ne lăsa, prinţului şi mie, timp să ne obişnuim cu pierderea noastră grea înainte de a ne întoarce la hărmălaia şi la societatea din castelul Buckkeep.

Dacă omul nu moare din cauza unei răni, atunci rana se vindecă într-un fel sau altul. La fel e şi cu pierderea. De la durerea intensă a pierderii imediate, atât prinţul, cât şi eu am trecut la buimăceală şi aşteptare. Asta mi s-a părut întotdeauna a fi suferinţa, un timp al aşteptării, nu ca să-ţi treacă durerea, ci ca să te înveţi cu ea.

Nu m-a ajutat deloc faptul că pentru Lordul Auriu şi pentru

Laurel drumul nu era la fel plictisitor şi singur. Călăreau în faţa noastră, şa lângă şa, şi, deşi nu râdeau şi nu cântau cântece vesele de război, vorbeau aproape într-una şi păreau a se simţi foarte bine unul în compania celuilalt. Mi-am spus că eu nu am nevoie de doică şi că existau motive foarte întemeiate pentru ca bufonul şi cu mine să nu ne trădăm prietenia strânsă nici în faţa lui Laurel, nici a lui Dutiful. Dar eu sufeream din cauza pierderii şi a singurătăţii, iar resentimentul era senzaţia cel mai puţin dureroasă pe care o aveam.

Cu trei zile înainte de luna nouă, am ajuns la Newford. Cum îi spunea numele, aşa şi era, un vad şi un bac care nu existaseră când trecusem pe acolo ultima oară. Avea docuri late şi multe barje cu fundul plat legate la ele. Satul era şi el nou, proaspăt ca o crustă, cu case şi depozite din lemn neprelucrat. Nu am zăbovit acolo, ci ne-am dus direct la bacurile legate la doc şi am aşteptat în ploaie până când a venit bacul de seară ca să ne treacă râul.

Prinţul a ţinut frâiele calului său, care nu avea absolut nimic ieşit din comun, şi nu şi-a dezlipit privirea de la apă. Ploile din ultima vreme umflaseră râul şi îngroşaseră stratul de mâl, dar eu nu simţeam destulă dragoste de viaţă ca să mă tem de moarte. Clătinatul bacului controlat cu greu de oameni împotriva curentului mi s-a părut doar o nouă întârziere enervantă. Întârziere? m-am întrebat sarcastic. Unde mă grăbeam? Acasă, la căldura focului? La nevastă şi copii? Îl aveam încă pe Hap, mi-am reamintit, dar, gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că nu-l mai aveam. Hap era un tânăr care se lupta să se descurce singur. Să mă agăţ de el acum şi să-l oblig să se preocupe de viaţa mea ar fi însemnat să mă port ca o lipitoare. Aşadar, cine eram eu, când rămâneam singur, fără nimeni lângă mine? Grea întrebare.

Bacul s-a clătinat când a zgâriat pietrişul. Oamenii l-au tras mai sus pe mal. Trecusem râul. Buckkeep era la o zi de mers călare. Undeva, deasupra norilor deşi, zăbovea o şuviţă de lună. Aveam să ajungem la Buckkeep înainte de ceremonia de logodnă a prinţului. Reuşisem. N-am jubilat, nici n-am avut senzaţia unei mari realizări. Nu voiam decât să se termine odată călătoria.

Ploua cu găleata când am ajuns pe debarcader şi Lordul Auriu

a anunţat categoric că nu avea să mai mergem nicăieri în seara aceea. Hanul de acolo era mai vechi decât satul de pe malul opus. Ploaia ascundea celelalte clădiri din sat, dar mi s-a părut că zăresc un grajd mic, din cele care se închiriază, şi nişte case împrăştiate în spatele lui. Firma hanului era o vâslă pictată pe o cârmă veche. Lemnul pereţilor se vedea cenuşiu acolo unde se cojise varul. Noaptea neprietenoasă umpluse hanul. Lordul Auriu şi însoţitorii lui erau prea plouaţi ca să se mai laude cu nobleţea lor. Din fericire, avea destui bani ca să cumpere şi respectul, şi veneraţia hangiului. Negustorul Kestrel, cum s-a recomandat lordul, ne-a făcut rost de două camere, deşi una era o odaie strâmtă, chiar sub căpriorii acoperişului. „Sora” lordului a spus, curajoasă, că i se potriveşte de minune, iar negustorul şi cei doi slujitori ai lui aveau să stea în cealaltă. Dacă prinţul avea remuşcări că trebuia să călătorească deghizat, nu a arătat-o. Ascuns sub glugă şi manta, a stat în ploaie cu mine, până când a venit o slugă să ne spună că odaia stăpânului nostru era pregătită.

Intrând în han, am auzit un glas de femeie cântând în odaia cea mare. Bineînţeles, mi-am zis. Bineînţeles. Cine să stea la pândă mai bine la un han decât un menestrel? Starling cânta balada aceea veche despre doi îndrăgostiţi care au fugit de la părinţi numai ca să cadă în braţele morţii de atâta iubire. Nici măcar nu m-am uitat în odaie, deşi am văzut că Laurel se oprise în prag să asculte. Prinţul m-a urmat nepăsător pe scări, într-o cameră mare, ţărănească.

Lordul Auriu ajunsese înaintea noastră. Un servitor de la han aprindea focul, iar alţi doi pregăteau cada de baie şi paravanul într-un colţ. Erau două paturi mari în cameră şi un aşternut lângă uşă. Era şi o fereastră pe peretele opus. Prinţul s-a dus la ea şi a privit ursuz afară, la întuneric. Mi-am jucat rolul de servitor şi l-am ajutat pe Lordul Auriu să-şi scoată mantia udă şi murdară. Mi-am scos-o şi eu pe a mea şi le-am întins pe amândouă pe suportul de lângă foc. Apoi i-am tras bocancii, în timp ce servitori intrau şi ieşeau cu duiumul din cameră, aducând găleţi de apă fierbinte şi o gustare din plăcinte cu carne, compot de fructe, pâine şi bere. Se mişcau atât de precis, încât mi se păreau o trupă de jongleri alunecând şi ieşind ca pe valuri din cameră. Când au ieşit pe uşă ultima

oară, am închis-o bine în spatele lor. Apa fierbinte din cadă umplea aerul cu aroma ierburilor. Îmi venea să mă arunc în ea şi să mă scufund în uitare.

Cuvintele Lordului Auriu mă treziră la realitate.

— Prinţul meu, baia ta e pregătită. Ai nevoie de ajutor?

Prinţul se ridică. Îşi lăsă mania udă să cadă pe podea cu un foşnet. Se uită scurt la ea, apoi o culese şi o puse pe suport. O întinse cu aerul unui băiat obişnuit să se ocupe singur de nevoile lui.

— Nu. Mulţumesc, murmură. Privi la mâncarea care aburea pe masă. Nu mă aşteptaţi. Nu sunt ceremonios. N-are rost să flămânziţi cât mă îmbăiez eu.

— Eşti fiul tatălui tău, remarcă aprobator Lordul Auriu.

Prinţul înclină sobru din cap, dar nu mai adăugă nimic.

Lordul Auriu aşteptă până când prinţul Dutiful dispăru după paravan. Ceruse hangiului hârtie, cerneală şi pene de scris. Se aşeză la o măsuţă şi-şi făcu de lucru în linişte câteva minute. M-am dus la cămin, cu o plăcintă luată de pe masă. Am mâncat-o în picioare, cu spatele la flăcările care mi-au scos aburi din hainele ude. Lordul Auriu mi se adresă când scrijeli ultimele cuvinte.

— Ei, măcar am scăpat de ploaie o vreme. Cred că vom dormi bine aici. Putem pleca mâine, dar nu foarte de dimineaţă. Îţi convine, Tom?

— Cum doriţi, Lord Auriu, i-am răspuns.

Suflă peste misivă, apoi o făcu sul. O legă cu un fir din mantia lui cândva superbă. Mi-o întinse, arcuindu-şi o sprânceană. Am înţeles ce dorea.

— Aş prefera să n-o fac, am rostit cât am putut de încet.

Se ridică de la măsuţă şi merse la mâncare. Începu să mănânce, trântind deliberat farfuriile şi vasele. Rosti cu glas scăzut.

— Şi eu aş prefera să nu trebuiască să te duci. Dar trebuie. Neîngrijit cum sunt, tot mai sunt oameni aici care l-ar putea recunoaşte pe Lordul Auriu şi ar observa că e interesat de menestrel. Mi-am legat numele de un scandal destul de mare în călătoria asta. Ai uitat ce-am făcut la Galekeep? Va trebui să dau multe explicaţii când mă voi întoarce la Buckkeep. Dutiful nu se poate duce nici el, din câte îmi dau seama, iar

Laurel nu ştie despre ce-i vorba. Starling s-ar putea s-o recunoască, dar s-ar uita strâmb la un răvaş trimis prin ea. Aşa că trebuie să te duci tu, mă tem.

Mă temeam şi eu, şi încă mai mult de partea aceea trădătoare din mine care voia să coboare şi să atragă atenţia menestrelului. Orice om are o latură care ar da orice ca să scape de singurătate. Nu e neapărat latura cea mai laşă a sufletului omenesc, dar i-am văzut pe mulţi făcând lucruri ruşinoase doar ca să nu mai fie singuri.

Mai rău, m-am întrebat dacă bufonul nu cumva mă trimitea intenţionat la Starling. Mai demult, când singurătatea ameninţa să-mi roadă sufletul, de la el aflase ea unde să mă găsească. Braţele ei mi-au oferit o alinare mincinoasă. Am jurat să nu o mai primesc niciodată.

Am luat, totuşi, sulul de la bufon şi mi l-am strecurat în mâneca udă, cu gesturi exersate în mulţi ani de înşelăciuni. Penele de pe plaja comorilor erau şi acum la locul lor, fixate de braţul meu. Măcar taina lor rămăsese încă numai a mea, şi aşa avea să rămână, până când îmi găseam timp să i-o dezvălui şi bufonului între patru ochi.

Cu voce tare, el rosti.

— Văd că eşti agitat, în ciuda călătoriei lungi. Du-te, Tom. Prinţul şi cu mine ne putem ocupa singuri de noi într-o seară, iar tu meriţi să te bucuri de un cântec şi să-ţi tihnească o bere de unul singur. Du-te, am văzut cum te uitai cu jind în partea aceea. Nu ne supărăm.

M-am întrebat pe cine voia să păcălească. Prinţul ştia că în sufletul meu acum nu încăpea decât durere. În tabăra pestriţilor, îl văzuse pe lord ascultând de porunca mea şi plecând cu lupul. Cu toate acestea, i-am mulţumit cu glas tare stăpânului meu şi am ieşit din încăpere. Poate că era o piesă pe care o jucam toţi unii pentru alţii. Am coborât alene scările. Laurel urca. M-a privit curioasă. Am încercat să-i spun ceva, dar n-am ştiut ce. Am trecut pe lângă ea în tăcere, neintenţionând s-o jignesc, dar incapabil să-mi pese dacă se simte jignită sau nu. Am auzit-o când s-a oprit în spatele meu, ca şi când ar fi vrut să-mi vorbească, dar mi-am continuat drumul.

Odaia cea mare gemea de lume. Unii veniseră pentru muzică,

pentru că Starling avea un renume de invidiat, dar pe cei mai mulţi părea să-i fi gonit ploaia şi nu-şi permiteau să-şi ia o cameră. Aveau să găsească adăpost acolo peste noapte, iar când muzica înceta, aveau să moţăie la mese şi pe banchete. Am reuşit să-mi iau şi de mâncare, şi o cană cu bere, dând asigurări că le va plăti stăpânul meu a doua zi, apoi m-am dus la cămin şi m-am înghesuit la o masă din colţ, chiar lângă cotul lui Starling. Ştiam că nu venise acolo din întâmplare. Aşteptase întoarcerea noastră şi, foarte probabil, ştia ea o pasăre care să ducă veşti despre noi la Buckkeep. Aşa că nu m-am mirat când s-a prefăcut că nu mă observă, ci a cântat în continuare.

După încă trei melodii, a anunţat că trebuie să se odihnească şi să-şi ude gâtlejul. Servitorul care i-a adus vin l-a pus pe colţul mesei mele. Când Starling s-a aşezat lângă mine ca să-mi vorbească, i-am strecurat misiva Lordului Auriu pe sub masă. Apoi am dat peste cap ultima gură de bere din cană şi m-am dus afară, să caut umblătoarea.

Mă aştepta sub streaşină din care se scurgea apă când m-am întors în han.

— Mesajul a fost trimis, îmi spuse în loc de salut.

— O să-l anunţ pe stăpânul meu.

Am vrut să plec, dar m-a prins de mânecă. M-am oprit.

— Povesteşte-mi, îmi ceru.

Vechiul obicei al prudenţei îmi punea stavilă la gură. Nu ştiam câte aflase de la Chade.

— Ne-am îndeplinit misiunea.

— Am bănuit, îmi replică aspru. Apoi oftă. Şi ştiu că nu e cazul să te întreb ce misiune a avut Lordul Auriu. Dar vorbeşte-mi despre tine. Arăţi groaznic… părul ciopârţit, hainele zdrenţuite. Ce s-a întâmplat?

Dintre toate nenorocirile prin care trecusem, una singură era a mea şi o puteam dezvălui cui voiam.

— Ochi Întunecaţi a murit.

Ploaia cădea în loc de linişte. Starling oftă din nou, adânc, şi mă luă în braţe.

— Vai, Fitz, murmură. Îşi lăsă capul pe pieptul meu zgâriat.

I-am văzut şuviţele deschise din părul negru, i-am simţit parfumul şi răsuflarea mirosind a vin. Mă mângâie pe spate ca

să mă aline.

— Eşti iar singur. Nu-i cinstit. Zău că nu e. Eşti cel mai trist cântec pe care l-am auzit vreodată.

Bătea vântul, trimiţând rafalele de ploaie peste noi, dar ea nu-mi dădea drumul şi începea să ne fie cald. Tăcu preţ de câteva clipe lungi. Am luat-o şi eu în braţe. Ca odinioară, păru inevitabil. Îmi vorbi cu buzele lipite de pieptul meu.

— Am camera mea. E la capătul dinspre râu al hanului. Vino la mine. Lasă-mă să-ţi alin suferinţa.

— Eu… Mulţumesc.

Dar nu mi-o poţi alunga, am vrut să adaug. Dacă m-ar fi cunoscut cât de cât, ar fi ştiut asta. Dar cuvintele nu aveau s-o lămurească dacă ea nu simţea lucrul acesta. Deodată, am apreciat tăcerea şi răceala bufonului. El simţise. Pierderea lupului n-o putea compensa apropierea nimănui.

Ploua fără oprire. Se depărtă puţin de mine şi mă privi în ochi. Sprâncenele fine i se încruntară.

— N-ai să vii la mine în noaptea asta, nu-i aşa?

Întrebarea sună neîncrezătoare. Ciudat. Eu stătusem în cumpănă, dar chiar felul în care îşi alesese cuvintele mă ajută să-i dau răspunsul corect. Am scuturat uşor din cap.

— Mulţumesc pentru invitaţie. Dar nu m-ar ajuta.

— Eşti sigur?

Încercă să pară dezinvoltă, dar nu reuşi. Se mişcă astfel încât să-mi dea impresia că se freacă întâmplător de mine cu sânii. Am făcut un pas înapoi, lăsându-mi braţele pe lângă corp.

— Da. Nu te iubesc, Starling. Nu în felul acesta.

— Mi-ai mai spus asta odată, demult. Dar ani de-a rândul te-a ajutat.

Îmi căută privirea, zâmbind încrezătoare.

Nu mă ajutase. Fusese doar o amăgire. Aş fi putut să-i spun, dar ar fi fost un act de sinceritate zadarnic. Aşa că i-am zis doar atât.

— Mă aşteaptă Lordul Auriu. Trebuie să mă duc la el.

Scutură din cap.

— Ce sfârşit jalnic al unei poveşti deplorabile. Iar eu sunt singura care o ştie pe toată, şi tot nu am voie s-o cânt. Ce baladă tristă ar ieşi! Eşti fiu de rege, ai sacrificat totul pentru familia tatălui tău, numai ca să ajungi servitorul folosit al unui

nobil străin arogant. Nici măcar nu-ţi dă haine ca lumea. Probabil că mori de ruşine.

Se uită adânc în ochii mei, căutând... ce? Poate resentimente? Indignare?

— Nu mă deranjează, i-am zis oarecum nedumerit.

Apoi, ca şi când cineva mi-ar fi tras la o parte o perdea de pe ochi, am înţeles. Nu ştia că Lordul Auriu era bufonul. Credea sincer că sunt sluga lui, trimiţând mesaje în numele lui. Deşi se dădea drept un menestrel inteligent, văzuse în el numai un lord jamaillean bogat. Mi-am reţinut cu greu zâmbetul.

— Sunt mulţumit de poziţia mea şi îi sunt recunoscător lui Chade că mi-a găsit-o. Îmi convine să fiu Tom Badgerlock.

La început, nu păru să mă creadă, însă neîncrederea i se transformă în dezamăgire. Clătină iarăşi din cap.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Asta ai vrut dintotdeauna, nu? Propria ta viaţă măruntă. Să nu porţi răspunderea obârşiei tale pentru ceea ce se întâmplă la curte. Să faci parte dintre cei umili, să nu contezi în timp.

Toate strădaniile mele de până atunci de a-i cruţa sentimentele îşi pierduseră noima.

— Trebuie să plec, am repetat.

— Fugi iute la stăpânul tău.

Îşi retrase braţele din jurul meu. Vocea ei îi dovedea talentul instruit, iar dispreţul se strecura în ea ca o înţepătură de scorpion.

Am făcut un mare efort de voinţă ca să nu ripostez. M-am întors şi am intrat în han. Am urcat pe scările servitorilor, am ajuns la camera noastră, am bătut şi am intrat. Dutiful înălţă capul de pe pernă ca să mă vadă. Părul negru îi era dat pe spate, pielea, roşie de la baie. Părea mai tânăr. Patul bufonului era gol.

— Prinţul meu, l-am salutat. Lordul Auriu? am întrebat cu ochii la cada din spatele paravanului.

— A plecat. Dutiful lăsă capul pe pernă. Laurel a bătut la uşă şi a vrut să-i vorbească în particular.

— Aha.

Îmi venea să râd. Ce mirată ar fi fost Starling!

— M-a rugat să-ţi spun neapărat că ţi-am păstrat apă pentru baie. Şi lasă-ţi hainele la uşă. A aranjat să le spele o servitoare

şi să le aducă înapoi de dimineaţă.

— Mulţumesc, prinţul meu. Eşti foarte amabil.

— Te rog să încui uşa. A spus că va bate şi te va trezi când se va întoarce.

— Cum doreşti, prinţul meu.

M-am dus şi-am încuiat uşa. Nu credeam că bufonul avea să se întoarcă înainte de-a se crăpa de ziuă.

— Mai pot face ceva pentru tine înainte de a mă spăla, prinţul meu?

— Nu. Şi nu mai vorbi aşa cu mine.

Se întoarse cu spatele, cuibărindu-se în pat.

M-am dezbrăcat. Când mi-am scos cămaşa, am fost atent să nu cadă penele. M-am aşezat puţin pe aşternutul meu înainte de a-mi scoate bocancii. Penele au alunecat pe pătura subţire. Mi-am scos talismanul de la Jinna şi l-am pus pe pernă. M-am ridicat, mi-am pus hainele în faţa uşii, am încuiat-o din nou şi m-am dus la cadă. Intrând în ea, am auzit vocea lui Dutiful.

— N-ai de gând să mă întrebi de ce?

Apa se răcise, era doar călduţă, dar, oricum, mult mai caldă decât ploaia. Mi-am desfăcut bandajul de la ceafă. Zgârieturile de pe burtă şi de pe piept m-au usturat când m-am lăsat în apă, apoi s-au domolit. M-am scufundat până la gât.

— Te-am întrebat dacă n-ai de gând să mă întrebi de ce.

— Pentru că nu vrei să-ţi spun „prinţul meu”, bănuiesc, prinţ Dutiful.

Alifia de pe răni se topea în apă, trimiţându-şi aroma în aer. Genţiană. Smirnă. Am închis ochii şi m-am scufundat sub apă. Când m-am ridicat, am luat bucata de săpun lăsată pentru prinţ. M-am spălat pe păr, cât îmi rămăsese din el, şi m-am uitat cum se scurg clăbucii maronii. M-am scufundat din nou, ca să mă clătesc.

— N-ar trebui să-mi mulţumeşti, să mă serveşti la masă şi să mi te supui. Ştiu cine eşti. Ai sânge la fel de nobil ca mine.

Bine că mă ascundea paravanul. Am pleoscăit în apă, încercând să gândesc, sperând să-şi închipuie că nu l-am auzit.

— Chade îmi spunea mereu poveşti. Când a început să mă înveţe. Poveşti despre un alt băiat pe care îl învăţase. Mi-a zis cât de încăpăţânat era, dar şi cât de inteligent. „Când primul

meu învăţăcel era de vârsta ta”, începea el, şi pe urmă îmi povestea cum le făceaţi farse spălătoreselor sau ascundeaţi foarfecile croitoresei, ca s-o zăpăciţi. Aveaţi o nevăstuică, nu?

Alunecosul fusese nevăstuica lui Chade. Furasem foarfeca doamnei Hasty la porunca lui, ca parte a antrenamentului meu de asasin şi de hoţ. Sigur că Chade nu-i spusese şi asta. Mi se uscase gura. Am pleoscăit mai tare şi-am aşteptat.

— Eşti fiul lui, nu-i aşa? Fiul lui Chade, deci... verişorul meu de-ai doilea? Născut în patul cui nu trebuia, dar tot verişor. Şi cred că ştiu şi cine a fost mama ta. O doamnă despre care lumea încă vorbeşte, deşi nimeni nu pare a şti prea multe despre ea. Lady Thyme.

Am râs, apoi m-am făcut că tuşesc. Fiul lui Chade cu Lady Thyme. Nu că n-ar fi fost o familie potrivită pentru mine. Lady Thyme, harpia aia puturoasă, fusese născocirea lui Chade, o deghizare inteligentă când voia să călătorească pe ascuns. Mi-am dres vocea şi mi-am regăsit îndrăzneala.

— Nu, prinţul meu. Mă tem că te înşeli amarnic.

N-a mai zis nimic până mi-am terminat baia. Am ieşit din cadă, m-am şters şi am trecut de paravan. Pe aşternut mă aştepta o cămaşă de noapte. Ca de obicei, bufonul se gândise la toate. Când am tras-o peste părul ud şi aspru, l-am auzit din nou.

— Ai o sumedenie de cicatrice. Cum te-ai ales cu ele?

— Am pus întrebări unor oameni iuţi la mânie, prinţul meu.

— Şi vorbeşti ca Chade.

Un lucru mai urât şi mai neadevărat nu se mai spusese despre mine niciodată, eram convins. Am ripostat.

— De când ai devenit atât de vorbăreţ?

— De când nu mai e nimeni în jur ca să ne spioneze. Ştii că Lordul Auriu şi Laurel sunt spioni, nu? Unul al lui Chade, altul al mamei.

Se credea foarte inteligent. Va trebui să înveţe să fie mai prudent, dacă voia să supravieţuiască la curte. M-am întors şi l-am pironit din priviri.

— De unde ştii că nu sunt şi eu tot spion?

Râse cu scepticism.

— Eşti prea bădăran. Nu-ţi pasă dacă îmi place de tine sau nu; nu încerci să-mi câştigi încrederea sau să-mi intri în graţii.

Eşti necuviincios. Nu mă flatezi niciodată. Îşi desfăcu degetele şi şi le puse sub cap. Îmi oferi o jumătate de zâmbet strâmb. Şi nu pari să-ţi pese că aş putea porunci să fii spânzurat pentru felul brutal în care te-ai purtat cu mine pe insula aceea. Numai o rudă se poate purta atât de urât cu cineva fără să se teamă de consecinţe.

Lăsă capul pe-o parte. I-am citit pe chip temerea mea cea mai adâncă. În spatele speculaţiilor lui, se ascundea nevoia. Îi picura singurătatea din ochi. Cu mulţi ani în urmă, când Burrich mă despărţise cu sila de primul animal de care mă legasem, mă ataşasem de el. Cu cât îmi era mai frică de şeful grăjdarilor şi-l uram mai mult, cu atât aveam mai multă nevoie de el. Trebuia să am pe cineva pe care să mă pot baza oricând. Lumea zice că toţi tinerii au asemenea nevoi. Cred că a mea era mai profundă decât simpla nevoie de stabilitate a unui copil. Cunoscând legătura desăvârşită a Harului, nu mai puteam suporta izolarea minţii. Mi-am zis că Dutiful se întorcea spre mine mai degrabă din cauza talismanului de la Jinna decât pentru că m-ar fi privit cu simpatie. Atunci mi-am dat seama că-l pusesem pe pernă.

— Îi dau raportul lui Chade.

Am rostit cuvintele repede, fără să le înfloresc. Refuzam înşelăciunea şi trădarea. Refuzam să-l las să se ataşeze de mine, crezând că sunt altcineva.

— Bineînţeles. A trimis după tine. Pentru mine. Tu trebuie să fii cel pe care a spus că va încerca să-l aducă pentru mine. Cel care mă poate învăţa Meşteşugul mai bine decât el.

Zău, Chade devenise gură-spartă cu vremea.

Dutiful se ridică în capul oaselor şi începu să numere pe degete. L-am privit critic. Frustrarea şi suferinţa încă i se mai ghiceau în ochii trişti şi în obrajii supţi, dar la un moment dat, în ultimele două zile, şi-a dat seama că va trăi. Ridică primul deget.

— Ai trăsăturile neamului Farseer. Ochii, maxilarul… nu şi nasul, pe ăsta nu ştiu de la cine l-ai luat, dar nu-i moştenire de familie. Ridică al doilea deget. Meşteşugul e magia neamului Farseer. Te-am simţit folosindu-l cel puţin de două ori până acum. Al treilea deget. Îi spui lui Chade „Chade”, nu „Lord Chade” sau „Sfetnic Chade”. Şi o dată te-am auzit vorbind

despre mama zicându-i Kettricken. Nici măcar regina Kettricken, ci Kettricken. De parcă aţi fi copilărit împreună.

Poate că şi copilărisem. În ce priveşte nasul, şi el tot Farseer era. Amintire permanentă de la Regal, din zilele pe care le petrecusem în temniţa lui.

M-am dus la masă şi am suflat în lumânările din sfeşnic, lăsând-o aprinsă doar pe una. Dutiful mă urmări cum mă întorc la aşternut şi mă aşez pe el. Era jos şi tare, pus lângă uşă, ca să-mi pot păzi stăpânii. M-am întins.

— Ei? stărui prinţul.

— Acum o să mă culc, am spus eu încheind categoric discuţia.

El pufni a dispreţ.

— Un servitor adevărat mi-ar fi cerut voie să stingă lumânările. Şi să se culce. Noapte bună, Tom Badgerlock Farseer.

— Somn uşor, generosul meu prinţ.

Încă un pufnet. Apoi linişte, în afară de ploaia răpăind pe acoperiş şi împrăştiind noroiul din curtea interioară a hanului. Linişte, în afară de trosnetul focului şi de zumzetul îndepărtat din odaia mare de jos. Linişte, în afară de paşii nesiguri care treceau pe lângă uşa noastră. Dar, mai presus de toate, liniştea zdrobitoare din inima mea, unde, atâţia ani, conştiinţa lui Ochi Întunecaţi îmi fusese far călăuzitor pe întuneric, căldura în zilele friguroase de iarnă, steaua nopţilor mele. Acum, visele mele erau searbede, despre lucruri omeneşti lipsite de noimă, şi se risipeau imediat ce mă trezeam. Lacrimile îmi curgeau şuvoi pe sub pleoapele închise. Am deschis gura ca să respir fără zgomot – lacrimile mi se opreau în gât – şi m-am răsucit pe spate.

L-am auzit pe prinţ foindu-se o dată şi încă o dată. Fără zgomot, se ridică din pat şi se duse la fereastră. O vreme, stătu cu privirea pierdută la ploaia care îngroşa noroiul din curte.

— Trece vreodată?

Pusese întrebarea cu glas stins, însă eu am ştiut că mi-o adresase mie. Am oftat şi m-am silit să nu-mi tremure vocea.

— Nu.

— Niciodată?

— S-ar putea să găseşti pe altcineva într-o zi. Dar pe primul nu-l vei uita niciodată.

Nu se mişcă de lângă pervaz.

— De câte animale ai fost legat?

A fost cât pe ce să nu-i răspund.

— De trei, am cedat.

Întoarse capul şi miji ochii spre mine în întuneric.

— Vei mai găsi un altul?

— Mă îndoiesc.

Se întoarse în pat. L-am auzit acoperindu-se cu păturile şi cuibărindu-se sub ele. A crezut că avea să adoarmă, dar m-am înşelat.

— Mă vei învăţa cum să folosesc şi Harul?

Va trebui să înveţi ceva, măcar să nu te încrezi în nimeni atât de repede.

— N-am zis că o să te învăţ ceva.

Lăsă o vreme să se scurgă în tăcere. Când vorbi, o făcu pe un ton bosumflat.

— Ar fi bine dacă m-ar învăţa cineva ceva.

După ce liniştea domni câteva minute lungi la rând, am sperat să fi adormit. Mă tulbura ecoul nefiresc al vorbelor sale în mintea mea. Ploaia bătea în spirala de sticlă groasă a ferestrei, iar bezna se revărsa în cameră. Am închis ochii şi m-am concentrat. Uşor de parcă aş fi umblat cu ouă, m-am întins către el.

Era acolo, nemişcat şi încordat ca o pisică pregătită de atac. L-am simţit aşteptându-mă şi pândindu-mă, dar neştiind că stau la hotarele minţii sale. Meşteşugul lui neinstruit era o unealtă greoaie, neascuţită. M-am retras puţin şi l-am studiat din toate unghiurile, ca pe un mânz pe care voiam să-l îmblânzesc. Precauţia lui era un amestec de spaimă şi agresivitate. O armă şi un scut, deopotrivă, pe care le mânuia cu stângăcie. Şi nu era nici Meşteşug pur. E greu de descris, însă Meşteşugul lui semăna cu lumina albă a unui far, cu margini de un verde întunecat. Îmi conştientiza prezenţa prin Har şi se folosea de el ca să se concentreze. Harul nu trece din mintea unui om în mintea altui om, dar mă ajută să conştientizez animalul în care locuieşte mintea persoanei respective. Aşa a fost şi cu Dutiful. Nemaiavând pisica pe care

să se concentreze, Harul său era o pânză întinsă fără margini, căutând o înrudire. A mea, la fel, mi-am dat seama deodată.

M-am retras şi m-am trezit înapoi în corpul meu. Mi-am ridicat zidurile împotriva Meşteşugului său, care orbecăia neinstruit. În acelaşi timp, n-am putut nega două lucruri. Firul de Meşteşug care mă lega de Dutiful se întărea de fiecare dată când mă aventuram ţinându-mă de el. Şi nu aveam idee cum să-l tai, cu atât mai puţin cum să-i înlătur din minte poruncile pe care i le întipărea Meşteşugul meu.

Al treilea lucru era pe atât de amar, pe cât de tulburătoare erau celelalte două. M-am gândit bine. Nu doream să mă leg de un alt animal. Dar, cum Ochi Întunecaţi nu mai era ca să-mi dea un rost Harului, acesta ţâşnea din mine ca rădăcinile, căutând să se prindă undeva. Ca apa care se revarsă dintr-un vas şi trebuie să se scurgă undeva, Harul meu se revărsa din mine, tăcut, dar cercetător. Mai devreme, citisem nevoia din ochii prinţului, un dor disperat de-a se lega şi de-a aparţine de cineva. Oare şi eu emanam aceeaşi frustrare? Mi-am îngrădit inima şi m-am silit să mă liniştesc. Durerea avea să mi-o vindece timpul. Mi-am repetat minciuna aceea până m-a prins somnul.

M-am trezit când lumina care scălda fereastra m-a atins pe faţă. Am deschis ochii, dar nu m-am mişcat. Lumina palidă care umplea camera după întunericul ploii îmi dădea senzaţia că mă scufundasem într-o apă limpede. Mă simţeam ciudat de pustiu, ca un om care a fost bolnav multă vreme şi începe să se însănătoşească. Îmi aminteam fragmente dintr-un vis destrămat, dar m-am agăţat numai de frânturile unei dimineţi însorite, de marea de dedesubt şi de vântul care-mi răcorea obrajii. Aveam impresia că sunt într-o bilă transparentă şi sigură şi că, dacă rămâneam nemişcat, puteam să mă agăţ de momentul acela de pace. Stăteam pe-o parte, cu braţul sub perna umflată. După un timp, am adus penele.

Am ridicat capul, vrând să mă uit la ele, însă camera s-a învârtit dintr-odată cu mine ca şi când aş fi fost mahmur. Mă năpădiră evenimentele zilei care începea – lungul drum la Buckkeep, întâlnirea cu Chade şi cu Kettricken, odată ajunşi acolo, întoarcerea la traiul meu ca Tom Badgerlock. M-am ridicat încet în şezut.

Prinţul dormea în patul lui. M-am răsucit şi l-am văzut pe bufon privindu-mă somnoros. Zăcea pe-o dungă în pat, cu bărbia proptită în pumn. Aşa cum stătea, părea mult mai tânăr.

— Nu mă aşteptam să te găsesc în patul tău în dimineaţa asta, i-am spus în loc de bună dimineaţa. Cum ai intrat? Aseară am tras zăvorul.

— Serios? Interesant. Dar nu poţi fi mai surprins să mă vezi pe mine în patul meu decât sunt eu să te văd pe tine într-al tău.

I-am ignorat ironia. Mi-am scărpinat obrazul aspru.

— Ar trebui să mă bărbieresc, mi-am zis, îngrozit de idee. Nu mai pusesem lama pe obraz de când plecasem de la Galekeep.

— Chiar ar trebui. Vreau să fim cât se poate de prezentabili când ne întoarcem la Buckkeep.

M-am gândit la cămaşa mea sfâşiată de pisică, dar am consimţit dând din cap. Atunci mi-am adus aminte de pene.

— Vreau să-ţi arăt ceva, am spus, ducând mâna sub pernă, dar tocmai atunci prinţul inspiră adânc şi deschise ochii.

— Bună dimineaţa, prinţul meu, îl salută Lordul Auriu.

— ’neaţa, răspunse somnoros. Lord Auriu, Tom Badgerlock.

După chip şi vorbă, arăta ceva mai bine decât cu o seară înainte, după o zi de călătorie neîntreruptă. Mi se adresa din nou ceremonios. Am respirat uşurat.

— Bună dimineaţa, prinţul meu, l-am salutat şi eu.

Aşa a început ziua. Am mâncat în cameră. Hainele, spălate şi cusute, le-am primit înapoi după dejun. Lordul Auriu îşi recăpătase vechea glorie aproape în întregime, iar prinţul arăta îngrijit, chiar dacă nu neapărat elegant. Aşa cum bănuisem, spălatul nu făcuse mare lucru pentru veşmintele mele. Am cerut ac şi aţă de la servitoarea care ne-a adus mâncarea, pretextând că voiam să-mi întăresc mâneca de la cămaşa cârpită. De fapt, voiam să-i cos un buzunar interior. Lordul Auriu se uită la mine şi oftă.

— S-ar părea că a te ţine îmbrăcat decent e preţul cel mai mare pe care îl plătesc ca să te am drept servitor, Tom Badgerlock. Vezi ce poţi să faci ca să arăţi cât de cât omeneşte.

Eu eram singurul care trebuia să se bărbierească. Lordul Auriu ceruse apă caldă, un brici şi o oglindă pentru mine. Cât mi-am făcut eu de lucru, a stat la fereastră, privind dincolo de sătucul unde acostau bacurile. Nici n-am început bine să mă rad, că am şi simţit ochii prinţului asupra mea. Un timp, i-am ignorat privirile fascinate. A doua oară când m-am ciupit, mi-am înăbuşit o înjurătură, dar tot l-am întrebat.

— Ce-i? N-ai mai văzut vreodată cum se bărbiereşte un bărbat?

Se îmbujoră uşor.

— Nu. Întoarse capul. Am petrecut puţină vreme în compania bărbaţilor. Da, am luat cina cu nobili, am vânat cu ei şi am luat lecţii de luptă cu sabia cu ceilalţi copii de nobili. Dar…

Dintr-odată, nu-şi mai găsi cuvintele. La fel de brusc, Lordul Auriu se ridică de pe scaunul de la fereastră.

— Vreau să vizitez satul înainte de a pleca de aici. Cred că o să mă plimb puţin prin el. Cu permisiunea prinţului meu.

— Desigur, Lord Auriu. Cum pofteşti.

După plecarea lui, am crezut că prinţul avea să-l urmeze. Dar a rămas cu mine. S-a uitat cum mă bărbieresc până la capăt, iar când m-am şters de ultimul strop de săpun de pe obrazul iritat, m-a întrebat arzând de curiozitate.

— Aşadar, doare?

— Uneori ustură. Numai dacă te grăbeşti, iar eu se pare că mă grăbesc tot timpul şi din cauza asta mă tai.

Părul tuns în semn de doliu mi se ridica în smocuri. Starling l-ar fi aranjat, mi-am zis, apoi mi-am blestemat gândul şi mi l-am astâmpărat cu apă.

— N-o să stea. Odată ce se uscă, o să stea iarăşi ca o tufă, se oferi prinţul să mă ajute.

— Ştiu, prinţul meu.

— Mă urăşti?

Mă întrebă pe un ton atât de indiferent, încât mă luă complet prin surprindere. Am lăsat jos prosopul şi m-am uitat în ochii lui sinceri.

— Nu. Nu te urăsc.

— Pentru că te-aş înţelege dacă m-ai urî. Din cauza lupului şi toate celelalte…

— Ochi Întunecaţi.

— Ochi Întunecaţi. Rosti numele cu grijă. Pe urmă întoarse brusc capul. N-am ştiut niciodată cum o cheamă pe pisica mea.

Îl înecau lacrimile. Am stat liniştit, aşteptând. După o clipă, oftă.

— Nici eu nu te urăsc.

— E bine de ştiut, am recunoscut, apoi am adăugat: Pisica mi-a cerut s-o omor.

Oricât m-am străduit, tonul meu tot unul de scuză a fost.

— Ştiu. Am auzit-o. Îşi trase nasul de mai multe ori, apoi se prefăcu că tuşeşte. Şi te-ar fi obligat s-o omori. Era foarte hotărâtă.

— Cred că am ştiut asta, i-am spus amărât, atingându-mi bandajele proaspete de la gât.

Prinţul chiar îmi surâse. M-am pomenit că-i zâmbesc, la rându-mi. Îmi puse întrebarea următoare imediat, de parcă ar fi fost foarte importantă, atât de importantă încât se temea să-i audă răspunsul.

— O să rămâi?

— Să rămân?

— O să te mai văd la castelul Buckkeep? Se aşeză la masă, vizavi de mine, şi mă fixă din ochi, cu privirea fermă a lui Verity. Tom Badgerlock. Vrei să mă înveţi?

Chade, bătrânul meu mentor, mă rugase acelaşi lucru şi fusesem în stare să-l refuz. Bufonul, cel mai vechi prieten al meu, mă rugase să mă întorc la Buckkeep, şi îl refuzasem. Dacă m-ar fi rugat regina însăşi, aş fi reuşit să-i spun nu. În faţa acestui tânăr Farseer, de-abia am reuşit să bâigui.

— Nu mă prea pricep să-i învăţ pe alţii. Tatăl tău m-a învăţat în secret şi rareori avea timp de lecţii.

Dutiful mă privi serios.

— Este cineva care să ştie despre Meşteşug mai multe decât tine?

— Nu, prinţul meu.

Nu i-am spus că eu îi omorâsem pe cei care ştiau. N-aş fi putut spune de ce îi rostisem imediat şi titlul. Numai că mi-o impunea ceva din maniera lui.

— Atunci eşti maestru al Meşteşugului. Fiindcă altul nu este.

— Nu. I-am spus-o fără ezitare, fiindcă limba mi se mişca la

fel de repede ca mintea. Am oftat. Te voi învăţa, i-am promis. Dar aşa cum m-a învăţat tatăl tău pe mine. Când pot şi ce pot. Şi în secret.

Fără o vorbă, îmi întinse mâna peste masă, ca să ne pecetluim înţelegerea prin atingerea degetelor. Două lucruri se întâmplară atunci când ni se atinseră mâinile.

— Harul şi Meşteşugul, declară el, iar când palma mea o întâlni pe a sa, scânteia Meşteşugului ţâşni între noi.

Te rog.

Rugămintea lui veni stângace, mânată de Har, nu de Meşteşug.

— Vom vedea, am zis cu glas tare. Deja regretam. S-ar putea să te răzgândeşti. Nu sunt un dascăl bun, nici răbdător.

— Dar mă tratezi ca pe un om, nu ca pe un „prinţ”. Ca şi când ai aştepta mai multe de la un om decât de la un prinţ.

Nu i-am răspuns. L-am privit, aşteptând. Îmi vorbi ezitant, ca şi când s-ar fi ruşinat de propriile lui spuse.

— Pentru mama, sunt fiul ei. Dar sunt, întotdeauna, şi Prinţul şi Sacrificiul pentru poporul meu. Iar pentru ceilalţi sunt întotdeauna Prinţul. Întotdeauna. Nu am fraţi. Nu am tată. Nu am prieteni. Râse – un râs scurt, sugrumat. Oamenii mă tratează foarte frumos ca „prinţul meu”. Dar există tot timpul un zid între noi. Nimeni nu îmi vorbeşte mie, adică lui Dutiful. Ridică din umeri, iar gura i se strâmbă într-o parte. Nimeni, în afară de tine, nu m-a făcut prost, nici măcar atunci când am fost cu adevărat un prost.

Am înţeles imediat motivul pentru care cedase atât de uşor complotului pestriţilor. Ca să fie iubit ca într-o familie, fără să se teamă. Ca să fie cel mai bun prieten al cuiva, chiar dacă acel cineva era o pisică. Mi-am adus aminte de vremea când crezusem şi eu că numai Chade îmi putea oferi aşa ceva şi cât mă îngrozise ameninţarea că l-aş fi pierdut. Ştiam că orice băiat, prinţ sau cerşetor, avea nevoie de prietenia unui bărbat. Dar nu aveam convingerea că eu eram o alegere potrivită. Chade, de ce nu l-ar fi ales pe Chade? Îmi formulam încă răspunsul în minte când s-a auzit o bătaie în uşă.

Am deschis şi-am dat de Laurel. Din reflex, m-am uitat în spatele ei. După Lordul Auriu. Nu l-am văzut. Ea s-a uitat peste umărul meu puţin încruntată, apoi m-a privit din nou pe

mine.

— Pot să intru? mă întrebă direct.

— Desigur, doamna mea. Am crezut…

Am închis uşa după ea. Se uită la prinţul Dutiful şi o undă de uşurare îi trecu peste chip când îi făcu o plecăciune. Îi zâmbi şi-l salută.

— Bună dimineaţa, prinţul meu.

— Bună dimineaţa, vânătorule.

Dutiful îi răspunse solemn, dar îi răspunse. Aruncându-i o privire, mi-am dat seama ce văzuse Laurel pe chipul său. Prinţul îşi revenise. Avea o expresie sobră, ochii adumbriţi, dar era alături de noi. Nu mai privea cu ochii goi un loc care numai el ştia unde se află.

— Mă bucur că ţi-ai revenit atât de bine, prinţul meu. Am venit să aflu când vrei să plecăm la Buckkeep. Soarele urcă pe cer şi ziua pare senină, chiar dacă e mai rece.

— Las hotărârea aceasta în seama Lordului Auriu.

— O alegere excelentă, prinţul meu. Laurel se uită prin cameră. Dar Lordul Auriu nu e aici?

— S-a dus în sat, i-am răspuns.

Tresări la cuvintele mele. Parcă i-ar fi vorbit un scaun. Atunci mi-am dat seama de greşeala mea. În prezenţa prinţului, un servitor umil ca mine nu avea voie să deschidă gura. Am plecat capul, privindu-mi picioarele, ca să nu-mi trădez ruşinea din ochi. Încă o dată, m-am decis să fiu mai atent la rolul pe care trebuia să-l joc. Uitasem oare toată învăţătura lui Chade?

Laurel se uită la Dutiful, dar cum el nu mai adăugă nimic, rosti.

— Înţeleg.

— Desigur, eşti bine-venit să-l aştepţi aici, vânătorule.

Una spunea, dar alta trăda tonul lui. N-am văzut pe nimeni să se prefacă cu mai multă iscusinţă de pe vremea când era rege Shrewd.

— Mulţumesc, prinţul meu. Dar, dacă-mi permiţi, voi sta în camera mea până voi fi chemată.

— Cum doreşti, vânătorule.

Dutiful se întorsese cu faţa la fereastră.

— Mulţumesc, prinţul meu.

Laurel făcu o scurtă plecăciune în spatele său. În drum spre uşă, ni se întâlniră privirile. N-am citit nimic în ele. Odată uşa închisă în spatele ei, prinţul se întoarse din nou către mine.

— Poftim! Înţelegi ce vreau să spun, Tom Badgerlock?

— Nu s-a purtat urât cu tine, prinţul meu.

Îmi făcu semn să mă aşez. Am luat scaunul din faţa lui.

— Ea n-a însemnat nimic pentru mine. Mă tratează ca restul lumii. „Cum doreşti, prinţul meu.” În toate cele Şase Ducate, nu am niciun prieten adevărat.

Am oftat, apoi l-am întrebat.

— Dar camarazii tăi? Prietenii cu care călăreşti şi vânezi?

— Din aceia am prea mulţi. Fiecăruia trebuie să-i spun prieten şi nu am voie să mă port cu unul mai frumos decât cu celălalt, ca să nu se simtă jigniţi taţii lor. Şi ferească Eda să zâmbesc unei tinere. La cea mai timidă încercare a mea de a-mi face o prietenă, e imediat luată de lângă mine, nu cumva să creadă lumea că-i fac curte. Nu. Sunt singur, Tom Badgerlock. Singur pentru totdeauna.

Oftă adânc şi-şi plecă ochii spre mâinile sale de pe marginea mesei. Era un comportament cam prea dramatic pentru un tânăr ca el.

Am vorbit fără să gândesc.

— Of, biet băiat frustrat…

Se încruntă la mine – i-am susţinut privirea – apoi îmi zâmbi, spunându-mi:

— Ai vorbit ca un prieten adevărat.

Peste câteva momente, intră în cameră Lordul Auriu. Dintr-o mişcare fulgerătoare a degetelor sale lungi, îmi arătă un tub pentru mesaje. Într-o secundă, tubul se făcu nevăzut în mâneca lui. Dar bineînţeles. Plecase să se întâlnească cu Starling, să afle dacă primisem vreo veste de la Buckkeep. Şi primisem. Fără îndoială, Chade pregătea totul pentru întoarcerea noastră. În clipa următoare, Lordul Auriu îl văzu pe prinţ aşezat de partea cealaltă a mesei. Dacă i se părea ciudat ca moştenitorul Farseer să stea cu mine la masă, urmărind cum îmi întăresc mâneca de la cămaşă, nu o arătă.

Nu trădă nici măcar cu o clipire a pleoapelor că mă salutase pe mine mai întâi. În schimb, îi acordă toată atenţia prinţului.

— Bună ziua, prinţul meu. Dacă îţi convine, putem pleca de

îndată.
Prinţul inspiră adânc.
— Îmi convine, Lord Auriu.
Acum lordul se răsuci spre mine şi îmi oferi un zâmbet cum nu mai văzusem pe faţa sa de zile întregi.
— L-ai auzit pe prinţul nostru, Tom Badgerlock. Apucă-te şi împachetează. Şi poţi să laşi baltă cârpitul, amice, cel puţin deocamdată. Nimeni nu poate spune despre mine că sunt un stăpân zgârcit, nici măcar pentru un slujitor atât de neglijent ca tine. Pune asta pe tine, ca să nu ne faci de râs când ne întoarcem la Buckkeep. Îmi aruncă o boccea. Conţinea o cămaşă din material ţesut de mână, mult mai rezistentă decât zdreanţă din mâinile mele. Buzunarul meu interior devenise acum inutil.
— Mii de mulţumiri, Lord Auriu, i-am spus recunoscător, plin de umilinţă. Mă voi strădui să am mai multă grijă de ea decât de celelalte trei.
— Aşa să faci. Îmbracă-te cu ea, apoi fugi la doamna Laurel şi spune-i că plecăm în curând. Iar în drum spre grajd, unde te vei duce ca să porunceşti să ni se pregătească animalele, treci pe la bucătărie şi cere să ni se pregătească o gustare pentru după-amiază. Nişte pui rece şi o plăcintă cu carne, două sticle de vin şi pâine proaspătă, din aceea care se cocea când am intrat eu acum în han.
— Cum pofteşti, stăpâne.
În timp ce-mi trăgeam cămaşa nouă peste cap, l-am auzit pe prinţ întrebând amărât:
— Lord Auriu, tu eşti cel care mă crede idiot, de joci teatrul ăsta faţă de mine? Sau e dorinţa lui Tom Badgerlock?
Am scos repede capul prin deschizătura de la gât, pentru că nu voiam să ratez figura pe care o făcea Lordul Auriu. Dar cel care mă întâmpină fu bufonul, cu un zâmbet larg şi strălucitor, făcând o plecăciune de menestrel în faţa lui Dutiful, cu o pălărie nevăzută în mână. Când îşi îndreptă spatele, îmi aruncă o privire triumfătoare. M-am mirat, dar m-am pomenit că răspund tot cu un zâmbet.
— Bunul meu prinţ, vorbi el, nu e nici dorinţa mea, nici a lui Tom Badgerlock, ci a Lordului Chade. El doreşte ca noi să exersăm cât de des, pentru că actorii proşti ca noi trebuie să-

şi repete rolul de nenumărate ori dacă e să păcălească măcar unul sau doi ochi.

— Lordul Chade. Ar fi trebuit să-mi dau seama că sunteţi amândoi oamenii lui.

Am constatat cu plăcere că nu a spus de la cine aflase lucrul acela mai devreme. Învăţa să fie discret. Îi aruncă bufonului o privire sfredelitoare, plină de neîncredere, pe care o întoarse apoi spre mine.

— Cine sunteţi voi? ne întrebă cu glas scăzut. Cine sunteţi, amândoi?

Am avut un schimb neaşteptat de priviri cu bufonul. Faptul că ne consultam înainte de a-i răspunde îl înfuria. Mi-am dat seama după petele roşii care îi colorau obrajii. Dincolo de furie, în spatele ochilor, se ascundea teama băiatului că se făcuse de râs în faţa mea. Oare îi câştigasem încrederea prin prefăcătorie? Afecţiunea dintre mine şi bufon excludea o posibilă prietenie dintre noi doi? Candoarea începea să-i pălească. Se retrăgea în spatele zidurilor lui de os domnesc. M-am întins iute peste masă şi, încălcând orice protocol nobil, l-am prins de mână. Am lăsat onestitatea să se scurgă în el prin atingerea aceea, să-l convingă prin Meşteşug, aşa cum Verity o convinsese odată pe mama lui să aibă încredere în el.

— E un prieten, prinţul meu, rosti Lordul Auriu. Cel mai bun prieten al meu şi, probabil, şi al tău.

Nu mi-am dezlipit ochii de pe faţa prinţului când am întins cealaltă mână spre bufon. L-am auzit mutându-se lângă Dutiful. În clipa următoare, i-am simţit degetele dezmănuşate într-ale mele. I-am luat mâna şi am pus-o peste ale noastre, degetele sale lungi acoperindu-le pe amândouă.

— Dacă mă primeşti, se oferi bufonul cu umilinţă, te voi sluji aşa cum l-am slujit pe tatăl tău, şi pe bunicul tău, înaintea sa.

Capitolul XXVIII

ÎNTOARCEREA ACASĂ

De la începutul începuturilor tradiţiilor noastre, între cele Şase Ducate şi Insulele Străine au existat atât relaţii comerciale, cât şi războaie. La fel ca fluxul şi refluxul, am făcut troc cu mărfuri şi ne-am căsătorit între noi, apoi ne-am

războit şi ne-am ucis propriile rude. Ceea ce deosebeşte Războiul Corăbiilor Roşii în tradiţia aceea lungă şi sângeroasă este că, pe timpul lui, pentru prima oară, Străinii s-au unit sub un singur cârmuitor războinic. Îl chema Kebal Rawbread. Pe seama lui circulă multe poveşti, dar cele mai multe spun că a început ca pirat şi invadator. A excelat ca marinar şi luptător, iar oamenii care l-au urmat au prosperat. Vestea despre succesul şi bogăţia prăzilor pe care le pretindeau îi determina pe oamenii care gândeau la fel ca el să-l urmeze. În curând, a ajuns să comande o flotă de vase invadatoare.

Chiar şi aşa, ar fi putut rămâne doar un pirat prosper, atacând acolo unde îl ducea vântul. Însă el a început să ia măsuri ca toate Insulele Străine să treacă sub domnia lui. Forma de convingere pe care o folosea era foarte asemănătoare cu transformarea în neoameni pe care a întrebuinţat-o mai târziu împotriva locuitorilor celor Şase Ducate. Cam pe vremea aceea, a decretat că toate carcasele corăbiilor de piraţi trebuie vopsite în roşu şi că raidurile vor ţinti numai ţărmul celor Şase Ducate. E interesant de observat că, concomitent cu schimbările de tactică ale flotei lui Kebal Rawbread, în cele Şase Ducate a început să circule zvonul că lângă el s-ar afla o Femeie Palidă.

Fedwren, *O relatare despre Războiul Corăbiilor Roşii*

Am ajuns în oraşul Buckkeep când seara gonea din urmă după-amiaza. Am fi putut ajunge mult mai devreme, însă bufonul a urmat intenţionat un drum ocolit. Ne oprisem pe un mal de râu nisipos, ca să ne luăm gustarea de după-amiază. Cred că încerca să tragă de timp pentru ca prinţul să mai aibă parte de o zi liniştită, înainte de a fi prins din nou în vârtejul evenimentelor de la curte. Niciunul dintre noi n-a pomenit de haosul şi de veselia ceremoniei de logodnă pe care o aducea luna nouă. Prinţul nostru s-a complăcut în şarada noastră, aşa că, în drum spre casă, a călărit lângă Malta, arătând servitorului needucat al Lordului Auriu aceeaşi desconsiderare pe care i-ar fi arătat-o orice tânăr de origine atât de nobilă. A ascultat poveştile aristocrate ale bufonului despre vânători şi baluri şi ţinuturi exotice, fără a-şi compromite niciodată

comportamentul princiar. Laurel călărea lângă Lordul Auriu, dar mai mult în tăcere. Cred că prinţului îi plăcea noul său rol. Am simţit cât de uşurat era că îl includeam printre noi. Nu era un băiat fugit de-acasă şi târât înapoi de bătrânii familiei sale, ci un tânăr care se întorcea dintr-o aventură periculoasă, alături de prietenii lui. Disperarea singurătăţii îl părăsea. Totuşi, pe măsură ce ne apropiam de Buckkeep, i-am simţit agitaţia tot mai intensă. Pulsa prin firul Meşteşugului care ne lega. M-am întrebat încă o dată dacă era conştient de el aşa cum eram eu.

Cred că biata Laurel era şocată de schimbarea intervenită în purtarea tânărului. Părea să-şi fi recăpătat întreaga bună dispoziţie şi să fi lăsat în urmă nenorocirile îndurate printre pestriţi. Nu ştiu dacă sesiza când râdea forţat sau cât de iscusit conducea conversaţia Lordul Auriu când prinţul părea să nu se poată concentra asupra ei. Eu am sesizat. Eram uşurat că băiatul se lipise de bufon. Aşa că am călătorit singur până când, pe la începutul după-amiezii, vânătorul Laurel a rămas în urmă ca să o ajung, lăsându-i pe prinţ şi pe Lordul Auriu să-şi întărească proaspăta lor camaraderie.

— Pare cu totul alt om, remarcă ea şoptit.

— Aşa este, am încuviinţat.

Am încercat să-mi alung orice umbră de cinism din voce. Dutiful şi Lordul Auriu fiind amândoi ocupaţi, Laurel catadicsea să-mi vorbească din nou. Ştiam că nu trebuie s-o condamn că acordase atenţie şi prietenie altcuiva, iar mie nu. Faptul că Lordul Auriu o onora cu atenţia lui nu era o nimica toată pentru ea. M-am întrebat dacă ea va încerca să păstreze legătura cu el după ce ne întorceam la castelul Buckkeep. Ar fi invidiat-o toate doamnele dacă s-ar fi întâmplat aşa. Şi m-am mai întrebat cât de profundă era afecţiunea lui pentru ea. Oare prietenul meu chiar se îndrăgostea de ea? I-am studiat profilul cât a călărit alături de mine. Ar fi putut să găsească una mult mai rea. Laurel era zdravănă şi tânără şi un bun vânător. Imediat mi-a răsunat în minte ecoul valorilor lupului. Mi-am tras răsuflarea şi am lăsat durerea să treacă.

Era mai abilă decât o crezusem eu.

— Îmi pare rău, mi-a şoptit atât de slab, încât de-abia am auzit-o. Ştii că nu am Sânge Străvechi. M-a ocolit cumva, ca să

se scurgă, în schimb, în fraţii şi în sora mea. Totuşi, îmi dau seama prin ce treci. Am văzut cât a suferit mama când i-a murit gâscanul. Pasărea avea patruzeci de ani, a trăit mai mult decât tata... Ca să fiu sinceră, din cauza asta cred că Sângele Străvechi e, deopotrivă, un blestem şi o binecuvântare. Şi, mărturisesc, când mă gândesc la riscuri şi la suferinţă, nu pricep de ce practici magia asta. Cum poate cineva să lase un animal să-i cucerească inima, când viaţa lui e atât de scurtă? Ce avantaj ai care să compenseze durerea de câte ori îţi moare partenerul?

Nu aveam ce să-i răspund. Ca s-o spun pe-a dreaptă, îşi arăta mila faţă de mine într-un mod destul de categoric.

— Îmi pare rău, repetă ea după un timp. Probabil crezi că nu am suflet. Aşa crede verişorul meu, Deerkin. Dar şi lui îi spun ceea ce ţi-am spus şi ţie. Nu înţeleg. Şi nu pot încuviinţa. Voi considera întotdeauna că magia Sângelui Străvechi ar trebui ignorată.

— Dacă aş avea de ales, poate că şi eu aş simţi la fel. Dar m-am născut cu ea.

— Ca prinţul, adăugă, după ce se gândi mai multă vreme. Eda să ne apere pe toţi şi să-i păstreze secretul în siguranţă.

— Aşa să fie. Şi pe al meu, am spus privind-o pe furiş.

— Nu cred că Lordul Auriu te-ar trăda. Te apreciază mult prea mult pentru un servitor.

Era o asigurare pe care nu se gândise niciodată că aş fi putut-o auzi din gura ei slobodă. În momentul următor, îmi abătu gândurile, adăugând cu delicateţe.

— Şi fie ca rudele mele să nu ajungă subiect de bârfă.

I-am răspuns în felul ei.

— Sunt convins că Lordul Auriu te apreciază şi ca prietenă, şi ca vânător dedicat al reginei, şi nu ar sufla o vorbă care să te discrediteze sau să te pună în primejdie.

Mă privi pieziş şi mă întrebă timidă.

— Ca prietenă? Crezi?

Expresia ochilor şi colţurile gurii ei mă avertizară că nu trebuie să-i dau un răspuns în doi peri.

— Mie aşa mi se pare, am zis, cam ţeapăn.

Îşi îndreptă spatele, uşurată, ca şi când i-aş fi oferit un cadou.

— Şi tu îl cunoşti de mult, brodă ea pe marginea spuselor

mele.

Am refuzat să-i confirm bănuiala. A privit în altă parte o vreme şi după aceea n-am vorbit prea mult. A început să fredoneze. Părea să aibă inima uşoară. Am sesizat că nu se mai auzea vocea prinţului. Lordul Auriu vorbea în continuare, însă Dutiful călărea în tăcere.

Când am ajuns în oraşul Buckkeep, castelul se profila ca o siluetă întunecată pe ţărmurile înalte, abrupte şi întunecoase, pe un covor de nori negri. Prinţul îşi trăsese bine gluga peste cap şi revenise lângă mine. Laurel călărea acum alături de Lordul Auriu şi arăta mulţumită de schimbare. Dutiful şi cu mine am fost zgârciţi la vorbă, fiecare absorbit de propriile gânduri. Drumul înapoi la Buckkeep ne urca pe poteca abruptă care ducea la poarta dinspre apus. Cum am plecat, aşa ne întorceam. Am trecut din nou pe lângă colibele răzleţe de la baza dealului. Când am văzut prima perdea de verdeaţă atârnată de pragul de sus al unei uşi, mi-am zis că proprietarul era doar un petrecăreţ prea zelos. Dar apoi am văzut încă una şi, înaintând, am dat peste un grup de muncitori care înălţau o arcadă sărbătorească. În apropiere, nişte orăşeni împleteau iederă cu lujeri de albişoară, ca să împodobească arcada.

— Cam devreme, nu credeţi? le-a strigat Lordul Auriu vesel, când am trecut pe lângă ei.

Un gardian scuipă şi hohoti.

— Devreme, domnul meu? Am şi întârziat! Toată lumea a crezut că furtunile o să întârzie nava cu logodnica, dar Străinii se vede că s-au folosit de ele ca să ajungă aici iute ca vântul. Galerele au sosit la prânz, cu garda de onoare a prinţesei. Am auzit că o să acosteze înainte de apusul soarelui şi trebuie să ne pregătim cu toţii.

— Serios? se entuziasmă Lordul Auriu. Păi, atunci aş face bine să nu întârzii la festivităţi. Îi zâmbi lui Laurel. Doamna mea, mă tem că trebuie să călărim cât de repede vom putea. Voi, băieţi, puteţi să veniţi în ritmul vostru.

Acestea fiind zise, i-a dat pinteni Maltei, iar ea ţâşni sprintenă. Laurel nu s-a lăsat mai prejos. Prinţul şi cu mine i-am urmat, dar mai încet. Mergând după ei pe calea şerpuitoare spre castel, Lordul Auriu şi Laurel o luară pe drumul principal şi intrară pe poartă. Când am ajuns la un

desiş, am abătut-o pe Negruţa de la drum şi i-am făcut semn prinţului să mă urmeze. Nu era decât o potecă pentru vânat, dar eu am mânat-o pe Negruţa prin încâlceala de tufişuri, pe o cărare de care mi-am amintit cu mare greutate, iar Dutiful a venit după mine. Am mers pe lângă zidul castelului până când am ajuns la un loc pe care mi-l arătase lupul cu ani în urmă. Ciulini deşi acopereau încă deschizătura, dar eu aveam bănuielile mele. Am descălecat în umbra zidului.

— Unde suntem? mă întrebă prinţul.

Îşi dădu jos gluga şi privi curios în jur.

— Într-un loc în care aşteptăm. Nu risc să intru cu tine în castel pe niciuna dintre cele două porţi. Chade va trimite pe cineva să ne întâmpine aici şi sunt sigur că va găsi o cale să te aducă în turn, în aşa fel încât să pară că nu l-ai părăsit niciodată. Ai considerat potrivit să-ţi petreci ultimele zile meditând, iar acum ai venit să-ţi întâmpini logodnica. Nimeni nu trebuie să ştie nimic.

— Înţeleg, spuse el deprimat. Norii se îngroşau, iar vântul începea să bată mai puternic. Acum ce facem?

— Aşteptăm.

— Aşteptăm. Oftă. Dacă e cineva care s-a perfecţionat în aşteptare, atunci eu sunt acela.

Părea şi obosit, şi îmbătrânit.

— Cel puţin eşti acasă acum.

— Da. Nu părea prea bucuros. Parcă a trecut un an de când am plecat din Buckkeep, dar nu e nicio lună. Îmi aduc aminte că stăteam în pat şi număram zilele pe care le mai aveam până la luna nouă, până când trebuia să fac faţă evenimentului acestuia. Apoi… o vreme am crezut că nu va trebui să-i fac faţă deloc. Mi s-a părut ciudat, toată ziua de azi, să ştiu că mă întorc la vechea mea viaţă, că voi reînnoda toate firele rupte, toate amănuntele şi voi merge mai departe ca şi când n-aş fi plecat. A fost copleşitor. Toată ziua, pe drum, mi-am promis că-mi voi acorda o zi sau două de linişte. Am vrut puţin timp pentru mine, să văd cât de mult m-am schimbat. Acum… delegaţia din Insulele Străine soseşte chiar în seara asta, ca să-mi oficializeze logodna. În seara asta, mama şi nobilii din Insulele Străine îmi hotărăsc cursul vieţii.

Am încercat să zâmbesc, dar am simţit că-l duc la execuţie.

Fusesem şi eu cândva la un pas de o soartă asemănătoare. Am găsit ceva să-i spun.

— Probabil că eşti foarte nerăbdător să-ţi cunoşti mireasa.

Mă privi.

— *Îngrozit* e mai aproape de adevăr. E ceva mai degrabă înspăimântător s-o cunoşti pe fata cu care te vei căsători, când ştii că preferinţele tale nu au absolut nicio importanţă. Râse scurt, amărât. Nu că eu m-am descurcat foarte bine când am ales pe cineva de unul singur. Oftă. Are unsprezece ani. Unsprezece veri. Întoarse privirea de la mine. Despre ce să vorbesc cu ea? Despre păpuşi? Despre lecţii de brodat? Îşi împreună mâinile la piept şi se propti cu spatele de zidul de piatră rece. Cred că femeile nici nu învaţă să citească pe Insulele Străine. Nici bărbaţii, dacă tot veni vorba.

— Of…

Oricât am încercat, n-am ştiut ce să-i mai zic. Să-i spun că paisprezece ani nu sunt cu mult mai mulţi decât unsprezece mi s-a părut o cruzime. Am aşteptat în linişte.

Fără nicio avertizare, ploaia care ameninţase până atunci s-a năpustit asupra noastră. A început brusc – o aversă din acelea care te face ciuciulete şi-ţi umple urechile de răpăitul apei. Am fost aproape recunoscător că nu mai puteam face conversaţie. Ne-am ghemuit amărâţi, apa scurgându-se de pe caii care stăteau cu capetele plecate.

Eram amândoi leoarcă de apă şi înfriguraţi atunci când a apărut Chade să-l conducă pe prinţ în castel. A vorbit puţin, m-a salutat grăbit în ploaia torenţială, promiţând că ne vom vedea în curând, apoi au dispărut amândoi. Am zâmbit amar pentru mine când am rămas acolo singur, ud până la piele. S-a întâmplat aşa cum mă aşteptasem. Vulpoiul cel bătrân nu astupase deschizătura dosnică, dar nu avea de gând să-mi arate şi mie intrarea. Am inspirat adânc. Nu conta. Misiunea mea se încheiase. Îl adusesem pe prinţ teafăr înapoi la castelul Buckkeep, la timp pentru logodnă. Nu mă încerca nicio emoţie. Triumf. Bucurie. Jubilare. Nu. Ud, obosit şi flămând. Înfrigurat până în măduva oaselor.

Pustiu.

Am încălecat pe Negruţa şi am călărit prin rafalele de ploaie, ducând şi calul prinţului. Ziua scădea, iar copitele cailor

alunecau pe straturile de frunze ude. Eram obligat să merg încet. Tufişurile printre care treceam erau împovărate de apă. Nu crezusem că puteam fi mai ud, dar mă înşelasem. Apoi, când am luat-o pe drumul principal spre turn, l-am găsit înţesat de oameni, cai şi lectici. Mă îndoiam că aveau să-mi facă loc sau să-mi dea voie să mă alătur procesiunii de logodnă. Aşa că am stat cu Negruţa în ploaie şi am ţinut frâiele armăsarului cel sur şi nenorocit, uitându-ne cum înaintează mulţimea.

Mai întâi veneau purtătorii de torţe, cu torţele ridicate sus de tot, ca să lumineze drumul, apoi gărzile reginei, în uniforme violet cu alb, având ca emblemă vulpea, călare pe cai albi, foarte dichisiţi şi uzi leoarcă. Au trecut, conducând drumul, urmaţi de un amestec interesant de gărzi ale prinţului şi războinici de pe Insulele Străine. Gărzile prinţului purtau uniforma de culoarea albastrului de Buckkeep, cu cerbul Farseer ca emblemă, şi mergeau pe jos, probabil din respect pentru Străini. Gărzile care o însoţiseră pe narcescă erau formate din marinari şi luptători, nu călăreţi. Din blănile şi pieile lor curgeau pârâiaşe de apă. Am presupus că deseară, în Coridorul cel Mare, avea să put ă a blană udă, uscată la căldură. Înaintau unii după alţii în funcţie de rang, cu mersul legănat al celor care călătoriseră mult pe mare şi se aşteptau încă să le apară în faţă o punte la fiecare pas. Îşi purtau armele ca pe bogăţii şi bogăţiile ca pe arme. Săbiile de la şolduri luceau bătute în nestemate. Am văzut şi topoare poleite cu aur. M-am rugat să nu se stârnească nicio încăierare printre gărzile amestecate la noapte. Mergeau alături veterani din ambele tabere care se înfruntaseră în Războiul Corăbiilor Roşii.

Mai departe veneau nobilii din Insulele Străine, călărind cai de împrumut şi arătând cât se poate de incomozi în şa. Am văzut nobili din Şase Ducate călărind printre ei, ca să-i întâmpine. I-am recunoscut mai degrabă după embleme decât după chipuri. Ducele de Tilth era mult mai tânăr decât mă aşteptasem. Două tinere purtau însemnele ducatului Bearns şi, deşi am recunoscut pe feţele lor trăsăturile neamului lor, nu le mai întâlnisem până atunci. Parada, măreaţă şi marţială, nu se mai termina. Am stat în ploaie şi am urmărit cum treceau

oamenii pe lângă mine.

A urmat lectica logodnicii prinţului Dutiful. Plutea ca un nor priponit, imens şi alb, purtată pe umeri de nobilii cu cel mai înalt rang ai regelui. Tinerii nobili care mergeau pe lângă ea cu torţe în mâini erau uzi şi mânjiţi cu noroi până la genunchi. Vântul şi ploaia torenţială nenorociseră florile şi ghirlandele care împodobeau lectica. Poate că lectica aceea lovită de furtună ar fi fost un semn rău, dacă n-ar fi fost fata dinăuntru. Perdelele nu erau trase împotriva rafalelor de vânt, ci date la o parte. Cele trei doamne din cele Şase Ducate erau ciuciulete şi ştiau foarte bine ce le făcuse ploaia coafurilor şi rochiilor lor. Dar în mijlocul lor stătea o fetiţă fascinată de furtună. Avea părul liber, lung şi negru ca smoala. Stropii de apă i-l lipiseră de cap şi-l făceau să semene cu o blană de focă. Şi ochii ei, mari, negri şi umezi, tot de ai unei foci aminteau. Trecând pe lângă mine, m-a privit şi mi-a arătat dinţii albi într-un surâs de încântare. Era, aşa cum spusese prinţul, o copilă de unsprezece ani, o fiinţă mică şi robustă, cu obraji proeminenţi şi umeri laţi, hotărâtă să nu piardă niciun minut din călătoria la castelul de pe deal. Probabil în onoarea logodnicului ei, purta straie în culoarea albastru de Buck, având şi pe cap o podoabă albastră neobişnuită, dar haina cu guler înalt, pe care o purta peste bluză, era din piele fină, împodobită cu narvali brodaţi cu aur. Am privit-o pe fată la rândul meu, crezând că o mai văzusem altădată sau cunoscusem pe cineva din familia ei, dar, înainte de a-mi aduce aminte dacă şi unde o mai întâlnisem, lectica a trecut de mine şi-a urcat pe deal. Tot mai aveam de aşteptat, în ploaia care răpăia în jurul meu, pentru că în spatele lecticii veneau alte rânduri de oameni de-ai noştri şi de-ai fetei, ca s-o cinstească.

Într-un sfârşit, când s-au terminat rândurile de nobili şi de gărzi, am îndemnat-o pe Negruţa să pornească pe drumul bătătorit. Ne-am alăturat unui şir de negustori care se îndreptau spre turn. Unii îşi cărau marfa pe umeri – roţi de caşcaval cernite sau butoaie cu băuturi fine –, alţii în căruţe. M-am lăsat absorbit de şuvoiul lor şi am intrat împreună cu ei, nebăgat în seamă, pe poarta principală din Buckkeep.

Slugile de la grajduri nu mai făceau faţă puhoiului de animale. Le-am dat în grijă surul prinţului, dar le-am spus că

de Negruţa voiam să mă ocup eu însumi şi s-au bucurat. Probabil că am riscat prosteşte. M-aş fi putut întâlni cu Hands, care poate că m-ar fi recunoscut. Dar, în zarva aceea de oameni şi de cai, nu mi s-a părut probabil. Grăjdarii mi-au spus s-o duc pe Negruţa în „grajdul vechi”, pentru că acela era destinat cailor servitorilor acum. Am descoperit că era grajdul copilăriei mele, în care domnise Burrich şi în care eu fusesem mâna lui dreaptă. Vechea îndatorire familiară, aceea de a mă ocupa de iapă înainte de-a o duce în boxă, mi-a adus o pace stranie în suflet. Mirosul de cal şi de fân, lumina blândă a felinarelor rare şi zgomotele animalelor care se pregăteau de culcare m-au liniştit cu desăvârşire. Eram ud şi înfrigurat, dar acolo, în grajdul din Buckkeep, mă simţeam mai acasă decât mă simţisem oriunde altundeva de multă vreme încoace. Toate se schimbaseră pe lume, numai în grajd rămăseseră toate aproape la fel.

Cât am străbătut istovit curtea aglomerată şi am intrat pe uşa servitorilor, gândul a venit după mine. Toate se schimbaseră, dar multe rămăseseră la fel în Buckkeep. Din bucătărie, căldura însoţea aceleaşi zdrăngănituri şi pălăvrăgeli. Intrarea de la camera gărzilor, marcată de steag, era tot noroioasă şi mirosea în continuare a lână udă, bere vărsată şi tocană de carne. Din Coridorul cel Mare răzbăteau muzică şi râsete, zgomotele celor care mâncau şi discutau. Doamnele foşneau din rochii pe lângă mine, iar servitoarele lor se încruntau la mine, nu cumva să îndrăznesc să stropesc straiele frumoase ale stăpânelor lor. La intrarea în Coridorul cel Mare, doi lorzi tinerei îl îmboldeau pe al treilea să meargă la o fată cu care nu îndrăznea să vorbească. Mânecile unuia erau împodobite cu cozi de hermină negre în vârf, altul avea un guler atât de plin de inele de argint, încât de-abia îşi putea mişca puţin capul. Mi-am adus aminte cât mă chinuise odinioară doamna Hasty din cauza hainelor şi mi-a fost tare milă de ei. Cămaşa mea era aspră, dar cel puţin mă mişcăm liber în ea.

Altădată, fusesem obligat să apar la asemenea ocazii, chiar dacă nu eram decât un bastard. Când Verity şi Kettricken stătuseră la masa cea mare, fusesem aşezat câteodată destul de aproape de ei. Mă înfruptasem din delicatese gătite cu

migală, purtasem conversaţii cu doamne nobile şi-i ascultasem pe cei mai iscusiţi muzicanţi pe vremea când fusesem FitzChivalry Farseer. Dar în seara aceea eram Tom Badgerlock şi aş fi fost cel mai mare prost din lume să regret că treceam necunoscut prin atâta veselie.

Năpădit de amintiri, a fost cât pe ce să urc scările spre vechea mea cameră, dar m-am trezit la timp şi m-am îndreptat spre odăile Lordului Auriu. Am bătut la uşă şi am intrat. Nu era acolo, dar se vedea limpede că fusese. Se îmbăiase şi-şi pusese veşminte curate cu grabă evidentă. O cutie cu bijuterii rămăsese deschisă pe masă. Luase ceva din ea, împrăştiind restul podoabelor pe lemnul şlefuit. Încercase patru cămăşi pe care le trântise pe pat. Pe jos zăceau câteva perechi de pantofi desconsideraţi. Am oftat şi am făcut ordine, punând două cămăşi în dulap şi alte două, împăturite, într-un scrin. Am închis uşa dulapului cu haine şi grămezi de pantofi. Am aruncat lemne în foc, am pus lumânări noi în sfeşnice, ştiind că avea să se întoarcă târziu, şi am măturat în faţa căminului. Apoi am aruncat o privire în jur. Odaia plăcută arăta dintr-odată pustie. Am tras adânc aer în piept şi am cercetat din nou locul din mintea mea din care lipsea lupul. Într-o zi, mi-am spus, mi se va părea normal ca locul acela să rămână gol. Deocamdată, însă, nu voiam să rămân singur cu mine.

Am luat o lumânare şi m-am dus în odaia mea întunecoasă. Era exact aşa cum o lăsasem. Am închis bine uşa, am tras încuietoarea şi am început urcuşul pe scările înguste spre turnul lui Chade.

Mă aşteptasem întrucâtva să-l găsesc acolo, nerăbdător să-mi asculte raportul. Bineînţeles că mă înşelasem; probabil lua parte la festivităţi. Dar, chiar dacă Chade nu era acolo, eu tot eram bine-venit în camerele lui. Lângă foc fusese lăsată o cadă, iar de cârlig atârna un vas mare cu apă fierbinte. Mâncarea, mai mult ca sigur aceleaşi feluri din care se înfruptau şi nobilii în Coridorul cel Mare, aştepta pe masă, lângă sticla cu vin. O farfurie. Un pahar. Aş fi putut să mă compătimesc. Dar am observat că un al doilea scaun confortabil fusese adus lângă al lui, aproape de cămin. Pe el se aflau un teanc de prosoape şi o haină de lână albastră.

Chade lăsase la îndemână tifon şi bandaje, dar şi un vas cu alifie urât mirositoare. Deşi avusese pe cap o sumedenie de treburi de rezolvat, tot se gândise la mine. Mi-am reamintit acest lucru, chiar dacă ştiam că nu el cărase găleţile cu apă. Aşa, deci. Avea un servitor sau îl pusese la treabă pe ucenicul său? Era un mister încă nerezolvat.

Am turnat apa fierbinte în cadă şi am potrivit-o cu cea din găleată. Am umplut o farfurie cu mâncare şi am aşezat-o la îndemână, împreună cu sticla de vin. Mi-am scos hainele ude, am pus talismanul de la Jinna pe masă şi am ascuns penele în cele mai prăfuite suluri de pergament ale lui Chade. După aceea, mi-am desfăcut bandajul de la gât şi am intrat în cadă. M-am lăsat uşor în apă, pe spate. Am mâncat în timp ce mă înmuiam în apa caldă, am băut un pahar de vin şi m-am îmbăiat după bunul plac. Frigul a început să-mi iasă încet din oase. Tristeţea care îmi rămăsese şi mă apăsa era un lucru obositor şi familiar. M-am întrebat dacă Starling cânta în Coridorul cel Mare. M-am întrebat dacă bufonul o conducea pe Laurel pe ringul de dans. M-am întrebat ce părere avea prinţul Dutiful despre mireasa-copilă pe care furtuna de pe mare i-o azvârlise în prag. M-am lăsat din nou pe spate, am băut vin din sticlă şi presupun că am aţipit.

— Fitz?

Vocea bătrânului era îngrijorată. M-am trezit cu un tresărit şi m-am ridicat în capul oaselor, împroşcând cu apă. Ţineam încă sticla în mână. A prins-o înainte s-o vărs şi-a pus-o pe masă cu un mic zgomot.

— Te simţi bine?

— Probabil că am adormit.

Eram buimac. M-am uitat lung la el. Purta straie elegante, de curte, iar lumina slabă a focului îi sclipea în giuvaierele de la urechi şi de la gât. Parcă era un străin. M-am simţit stânjenit că mă prinsese dormind, gol şi pe jumătate beat într-o cadă cu apă răcită.

— Stai să ies de-aici, am bâiguit.

— Te rog chiar, m-a încurajat.

A aprins focul cât am ieşit eu din cadă, m-am şters şi mi-am pus haina albastră. Degetele de la mâini şi de la picioare mi se zbârciseră de la atâta stat în apă. Chade a umplut un vas mai

mic şi l-a aşezat pe poliţă, apoi a luat un ceainic şi două ceşti de pe raft. L-am urmărit amestecând ierburi dintr-un şir de vase cu dop.

— Cât de târziu e? l-am întrebat, ameţit.

— Atât de târziu, încât Burrich ar zice că e dimineaţa, devreme.

A aşezat o măsuţă între scaunele de lângă foc şi a aranjat pe ea ceainicul şi cănile. S-a aşezat în scaunul lui vechi, lângă masă, şi mi-a făcut semn să stau pe celălalt. M-am aşezat şi l-am studiat pe Chade. Stătuse treaz toată noaptea, dar nu părea istovit, ci înviorat. Îi luceau ochii, iar mâinile nu-i tremurau. Şi le-a împletit în poală şi-a rămas cu ochii la ele.

— Îmi pare rău, mi-a spus cu glas încet. A ridicat ochii spre mine. Nu pretind că-ţi înţeleg pierderea pe deplin. A fost un animal grozav lupul tău. Dacă n-ar fi fost el, regina Kettricken n-ar fi evadat din castel cu atâţia ani în urmă. Ea mi-a povestit de multe ori cum vă aducea de mâncare tuturor când aţi călătorit în Regatul Munţilor. Te-ai gândit vreodată că, dacă n-ar fi fost lupul, niciunul din noi n-ar fi stat aici, acum?

Nu voiam să vorbesc despre Ochi Întunecaţi chiar atunci, nici măcar să aud amintirile frumoase ale altora despre el.

— Aşadar, am spus, după un moment de linişte stânjenitoare, a mers bine totul în seara aceasta? Ceremonia de logodnă şi toate celelalte?

— A, păi, n-a fost decât ceremonia de întâmpinare. Logodna oficială va avea loc când va fi lună nouă. Noaptea viitoare. Toţi ducii trebuie să sosească înainte. Castelul Buckkeep va fi plin-ochi de oameni, la fel ca şi oraşul.

— Am văzut-o. Pe narcescă. E doar o copilă.

Un zâmbet straniu lumină faţa lui Chade.

— Dacă zici că e „doar” o copilă, atunci mă îndoiesc că ai văzut-o cu adevărat. E… un mugure de regină, Fitz. Aş vrea s-o cunoşti şi să-i vorbeşti. Prin cea mai norocoasă întorsătură a sorţii, Străinii ne-au oferit o pereche extraordinară pentru prinţ.

— Şi Dutiful e de aceeaşi părere? l-am îndemnat să-mi dea amănunte.

— El… Chade se aplecă brusc în faţă. Ce-i asta? Îţi iei maestrul la întrebări? Raportează, impertinentule!

Zâmbetul anulă orice umbră de răutate din cuvintele sale.

Şi i-am raportat. Când a fiert apa, a pregătit ceai pentru amândoi, l-a turnat din ceainic, înţepător şi tare. Nu ştiu ce-a pus în el, dar aburii de oboseală şi de vin mi s-au evaporat din minte. I-am povestit toate întâmplările până în momentul în care am ajuns la han şi la docul debarcaderelor. Ca de obicei, m-a ascultat fără ca expresia feţei sale să trădeze nimic. Dacă a auzit ceva ce l-a şocat sau l-a îngrozit, s-a ascuns foarte bine. A strâmbat din buze o singură dată, când i-am spus că l-am trântit pe Dutiful pe spate pe plajă. Când am terminat, a inspirat prelung pe nas. S-a ridicat şi s-a plimbat alene în jurul camerei. Apoi s-a întors şi s-a trântit pe scaun.

— Aşadar, prinţul nostru e înzestrat cu Har, zise el domol.

Din toate lucrurile pe care mi le putea spune, acesta m-a surprins cel mai mult.

— Ai avut îndoieli?

Negă scuturând uşor din cap.

— Sperasem să mă înşel. Faptul că oamenii aceia cu Sânge Străvechi ştiu acest lucru e o ameninţare în coasta noastră. Pestriţii ar putea oricând decide să-i dea în vileag secretul, pur şi simplu spunând ceea ce ştiu. Plecă ochii. Familia Bresinga va trebui ţinută sub observaţie. Regina Kettricken o va ruga pe Lady Bresinga să ia o anumită tânără în casa ei, o tânără de origine nobilă, dar fără perspective. Şi le voi cerceta şi pe rudele lui Laurel. Da, ştiu ce părere ai despre asta, dar nu putem fi prea prudenţi când e vorba de prinţ. Mare păcat că i-aţi lăsat pe pestriţi să plece, dar înţeleg că n-ai avut de ales la momentul respectiv. Dacă ar fi numai unul sau doi, hai, trei, am putea pune capăt pericolului imediat. Dar secretul îl ştiu nu numai vreo doisprezece oameni cu Sânge Străvechi, ci şi pestriţii aceia. Rămase puţin pe gânduri. Le putem cumpăra tăcerea?

Mă întrista să-l aud complotând, dar aşa îi stătea în fire. A-l acuza ar fi fost ca şi când aş fi certat o veveriţă că-şi face provizii de alune.

— Nu cu aur, am decis. Faptele trebuie să-i mulţumească. Faceţi ce au cerut. Dovediţi bunăvoinţă. Convinge-o pe regină să ia măsuri serioase pentru a-i feri pe cei cu Har de persecuţii.

— A făcut-o deja! spuse Chade, defensiv. De dragul tău, a vorbit mulţimii, şi nu o dată. Legea celor Şase Ducate interzice uciderea celor cu Har pentru simplul fapt că au Har. Trebuie dovedite alte nelegiuiri.

Am oftat.

— Şi a fost aplicată legea aceasta?

— Aplicarea legilor în ducate depinde de ducii lor.

— Şi în Buck?

Chade tăcu. Îşi roase buzele, cu privirea adâncită în întuneric. Chibzuia. În cele din urmă, întrebă:

— Crezi că asta i-ar mulţumi? Aplicarea strictă a legii în ducatul Buck?

— Ar fi un început.

Inspiră prelung şi expiră cu un oftat.

— Voi discuta despre asta cu regina. Nu-mi va trebui mult s-o conving. Ca să fiu sincer, până acum am încercat s-o conving exact de opusul lucrurilor, îndemnând-o să respecte tradiţiile celor pe care a ajuns să-i conducă, pentru că…

— Tradiţii! am izbucnit. Crima şi tortura sunt „tradiţii”?

— Încheie o alianţă firavă! continuă Chade mai înverşunat decât începuse. De la sfârşitul Războiului Corăbiilor Roşii, s-a apelat la tot felul de trucuri pentru a menţine echilibrul în cele Şase Ducate. E nevoie de o mână fină pentru asta, Fitz, şi de înţelepciunea de a şti când să iei poziţie şi când să laşi lucrurile să curgă de la sine.

Mi-am adus aminte de mirosul care plutea deasupra râului şi de funia tăiată, lăsată să atârne de copac.

— Cred că, de data asta, hotărârea cea mai bună ar fi să ia poziţie.

— În Buck.

— În Buck, cel puţin.

Chade îşi acoperi gura, apoi îşi frecă bărbia.

— Prea bine, cedă şi, pentru prima oară, am simţit că am negociat cu el.

Nu mă descurcasem foarte bine, însă eu nu făcusem decât să raportez. Cine altcineva să fi vorbit în numele celor cu Sânge Străvechi? Vânătorul Laurel, care ar prefera să nu fie asociată cu ei? Mi-am dorit să fi fost mai descurcăreţ, apoi mi-am zis că încă puteam fi, când aveam să vorbesc cu regina Kettricken.

— Aşa. Ce părere a avut regina de mireasa prinţului Dutiful?

Chade mă privi îndelung.

— Îmi ceri să raportez?

Ceva din vocea lui mă făcu să ezit. O capcană? Era aceasta una din întrebările lui capcană?

— Am întrebat şi eu. N-am niciun drept să…

— Aha, deci Dutiful s-a înşelat că ai fi încuviinţat să-l înveţi?

Am pus cele două idei cap la cap, ca să văd dacă se potrivesc.

Am renunţat.

— Şi dacă aş fi încuviinţat? am întrebat prudent.

— Atunci nu numai că ai dreptul să fii informat, dar ai şi nevoie de informaţii. Dacă îl vei educa pe prinţ, trebuie să ştii tot ceea ce îl afectează. Dar, dacă nu, dacă ai de gând să te întorci la coliba ta de pustnic, dacă întrebi numai ca să afli bârfe de familie…

Lăsă fraza neterminată. Îi cunoşteam trucul acela vechi. Lasă propoziţia în aer şi cineva se va grăbi s-o încheie, trădându-şi, poate, propriile gânduri. Eu însă am stat cu ochii în ceai şi mi-am ros unghia degetului mare, până când Chade s-a aplecat peste masă şi, exasperat, mi-a tras una peste mână.

— Ei? mă întrebă.

— Ce ţi-a spus prinţul?

Venise rândul lui să prelungească liniştea. Am aşteptat, prudent ca un lup.

— Nimic, recunoscu el înciudat. Speram şi eu, aşa…

M-am lăsat pe spate în scaun, strâmbându-mă când am atins spătarul.

— Of, bătrâne, l-am avertizat clătinând din cap. Apoi am zâmbit, deşi nu voiam. Am crezut că anii te-au mai înmuiat, dar m-am înşelat. De ce trebuie să ne purtăm aşa unul cu altul?

— Pentru că acum sunt sfetnicul reginei, şi nu mentorul tău, băiete. Şi pentru că mă tem că sunt zile când mă înmoi, ca să zic şi eu ca tine, uit şi toate firele pe care le-am adunat cu atâta grijă mi se încâlcesc în mână. Aşadar, încerc să fiu atent, chiar mai mult decât atent, în tot ceea ce fac.

— Ce-ai pus în ceai? l-am întrebat pe neaşteptate.

— Încerc nişte ierburi noi. Am citit despre ele în manuscrisele

Meşteşugului. Nu e scoarţă de spiriduş, te asigur. Nu ţi-aş da ceva care să-ţi afecteze abilităţile.

— Dar să mi le „ascută”?

— Da, dar cu un preţ, cum ai dedus deja. Toate au un preţ, Fitz. O ştim amândoi. Amândoi vom petrece după-amiaza în pat, nu mă îndoiesc. Dar, deocamdată, suntem teferi şi sprinteni la minte. Aşa că vorbeşte-mi.

Am inspirat prelung, gândindu-mă cum să mă exprim mai bine. Am ridicat ochii spre poliţa căminului, spre un cuţit care stătea şi acum înfipt în mijlocul ei. Am pus în balanţă încrederea şi convingerile tinereşti şi toate promisiunile pe care i le făcusem cândva regelui Shrewd. Privirea lui Chade o urmări pe a mea.

— Cu mult timp în urmă, am început eu, calm, mi-ai pus la încercare devotamentul faţă de rege, cerându-mi să fur ceva de la el, numai aşa, ca să fac o farsă. Ştiai că te iubesc. Aşa că m-ai pus să aleg între dragostea aceea şi devotamentul faţă de regele meu. Mai ţii minte?

— Da, îmi răspunse grav, şi regret şi acum. Trase aer în piept şi-l scoase însoţit de un oftat. Şi ai trecut testul. Nu l-ai trădat pe rege nici măcar din dragoste pentru mine. Ştiu că te-am trecut prin foc şi pară, Fitz. Dar regele meu a fost acela care mi-a cerut să te pun la încercare.

Am încuviinţat uşor din cap.

— Înţeleg. Acum. Şi eu am jurat credinţă neamului Farseer, Chade, aşa cum ai jurat şi tu. N-ai jurat să-mi fii loial mie, nici eu ţie. Între noi există dragoste, dar nu jurăminte de fidelitate.

Chade îmi studia chipul foarte atent. O cută îi brăzdă fruntea albă. Am oftat şi eu.

— Îi sunt devotat prinţului, Chade. Cred că el trebuie să hotărască ce îţi spune şi ce nu. Am inspirat adânc şi, cu nespus regret, am tăiat un fragment din viaţa mea. Aşa cum ai spus, vechiul meu prieten, acum eşti sfetnicul reginei, nu mentorul meu. Iar eu nu sunt ucenicul tău.

Am coborât privirea spre masă şi mi-am făcut curaj. Mi-a fost foarte greu să spun ce i-am spus mai departe.

— Prinţul va hotărî ce anume voi fi eu pentru el. Dar nu îţi voi mai raporta niciodată discuţiile mele particulare cu prinţul, Chade.

Se ridică destul de brusc. Spre groaza mea, îi curgeau lacrimi din ochii lui verzi. Preţ de-o clipă, îi tremură şi bărbia. Pe urmă ocoli masa, îmi prinse capul în mâini şi se aplecă să mă sărute pe frunte.

— Mulţumesc Edei şi lui Ed, şopti cu glas răguşit. Eşti al lui. Şi va fi în siguranţă când eu nu voi mai fi pe lume.

Eram prea uimit ca să vorbesc. Ocoli din nou masa şi se aşeză la loc. Mai turnă ceai pentru amândoi. Întoarse capul, ca să-şi şteargă lacrimile, apoi mă privi. Împinse cana mea spre mine şi întrebă:

— Prea bine. Acum pot să raportez?

Capitolul XXIX

ORAŞUL BUCKKEEP

Un strat bun de fenicul e un supliment excelent în orice grădină de legume, deşi trebuie să fiţi atenţi la răspândirea lui. Tăiaţi-l în fiecare toamnă şi adunaţi capsulele cu seminţe înainte ca păsările să vi le împrăştie prin grădină, altfel veţi petrece primăvara smulgând frunzele dantelate. Toată lumea cunoaşte mirosul dulceag al acestei plante, dar ea se întrebuinţează şi ca leac. Şi seminţele, şi rădăcina acestei plante ajută digestia. Infuzia de fenicul face foarte bine bebeluşilor cu colici. Mestecate, seminţele împrospătează respiraţia. Compresele cu fenicul calmează ochii umflaţi. Când e dat drept cadou, mesajul feniculului este, după unii, „Forţă”, iar după alţii, „Linguşire”.

Ierbarul lui Meribuck

Aşa cum mă prevenise Chade, am dormit nu numai după-amiaza întreagă, ci şi în prima parte a serii. M-am trezit în bezna totală a odăii mele, în singurătatea mea desăvârşită, şi m-am temut deodată că murisem. M-am dat jos din pat, am bâjbâit până am găsit uşa şi am ieşit repede pe ea. Lumina şi aerul m-au împietrit. Lordul Auriu, îmbrăcat impecabil, stătea la masa lui de scris. Înălţă nepăsător ochii la intrarea mea bruscă.

— Te-ai trezit, în sfârşit, remarcă el amabil. Vin? Biscuiţi?

Arătă spre masa şi scaunele de lângă foc.

M-am dus la masă frecându-mă la ochi. Mâncarea era aranjată cu mare artă. M-am trântit pe cel mai apropiat scaun. Aveam limba încărcată şi ochii lipiţi.

— Habar n-am ce-a pus Chade în ceai, dar nu mai vreau să-l încerc a doua oară.

— Iar eu habar n-am despre ce vorbeşti, dar presupun că n-are importanţă.

Se ridică, veni la masă, turnă vin pentru amândoi, apoi îmi aruncă o privire dispreţuitoare. Clătină nemulţumit din cap.

— Eşti incorigibil, Tom Badgerlock. Uită-te la tine. Dormi toată ziua şi pe urmă apari cu părul ca o tufă, îmbrăcat într-o haină veche şi rufoasă. Un servitor mai prost nici că se poate să fi existat pe lume.

Se aşeză pe scaunul celălalt. Nu-mi veni în minte nicio replică. Am sorbit vinul recunoscător. M-am gândit să mănânc, dar n-aveam nicio poftă.

— Cum ai petrecut aseară? Ai dansat cu vânătorul Laurel?

Arcui din sprânceană către mine, ca şi când întrebarea mea l-ar fi nedumerit şi l-ar fi luat prin surprindere. Dintr-odată, strâmbându-şi gura într-un zâmbet, redeveni bufonul meu.

— Vai, Fitz, dar până acum ar trebui să ştii că fiecare moment din viaţa mea se scurge într-un dans. Şi, cu fiecare partener, dansez pe altă măsură. Iscusit ca întotdeauna, schimbă vorba: Şi tu cum te simţi în seara asta?

Ştiam la ce se referă.

— Atât de bine precum era de aşteptat, l-am asigurat.

— Excelent. Atunci vei merge în oraş?

Ştia la ce aveam să mă gândesc înaintea mea.

— Aş vrea să văd ce face Hap şi cum îi merge ucenicia. Dacă nu cumva ai nevoie de mine aici.

Mă studie, aşteptând să continui, apoi rosti:

— Du-te în oraş. Cred că e o idee minunată. Vor mai avea loc, desigur, festivităţi la noapte, dar mă voi strădui să mă descurc cu pregătirile fără tine. Te rog, totuşi, să încerci să te faci mai prezentabil înainte de a părăsi odăile mele. Reputaţia Lordului Auriu a fost şi aşa destul de mânjită în ultima vreme, nu mai trebuie să se spună că ţine servitori mâncaţi de molii.

Am pufnit.

— Mă voi strădui.

M-am sculat încet de la masă. Trupul meu îşi redescoperea rănile. Bufonul se instala comod într-unul dintre scaunele aşezate cu faţa la foc. Se propti de spătar oftând şi-şi întinse picioarele, ca să şi le încălzească. Îndreptându-mă spre camera mea, i-am auzit vocea.

— Fitz. Ştii că te iubesc, nu?

M-am oprit.

— Mi-ar părea foarte rău să fiu nevoit să te omor.

Era foarte priceput la a-mi imita vocea şi inflexiunile. M-am holbat la el, şocat. Se aplecă în faţă, cu spatele drept, şi se uită la mine peste umăr, cu un zâmbet îndurerat.

— Să nu mai încerci niciodată să-mi muţi hainele, mă avertiză. Mătasea veruleană se împătureşte când o pui la loc. Nu se face sul.

— Voi încerca să ţin minte lucrul acesta, i-am promis cu umilinţă.

Se lăsă din nou în scaun şi-şi luă paharul cu vin.

— Noapte bună, Fitz, îmi ură cu glas domol.

În camera mea, am găsit o tunică veche şi nişte pantaloni mulaţi. I-am îmbrăcat şi, constatând că nu mi se potrivesc, m-am încruntat. Pantalonii îmi atârnau pe talie; lipsurile şi eforturile necontenite ale aventurii noastre îmi slăbiseră corpul. Am dat cu mâna pe cămaşă, apoi m-am strâmbat la petele de pe ea. Nu se schimbase cu nimic de când venisem la Buckkeep, dar acum o priveam cu alţi ochi. Fusese potrivită pentru mica mea fermă, dar, dacă aveam de gând să rămân în Buck şi să fiu dascăl prinţului, trebuia să mă îmbrac din nou ca un orăşean. Concluzia era inevitabilă, dar îmi suna ciudat, a zădărnicie. M-am spălat pe faţă cu apa stătută din urcior. În mica mea oglindă, am încercat degeaba să-mi netezesc părul, apoi am renunţat, ca la o cauză pierdută, şi mi-am pus mantaua. Am suflat în lumânare.

În camera Lordului Auriu, când m-am strecurat prin ea ca o fantomă, dădea lumină numai focul scânteietor. Trecând prin faţa scaunului de lângă el, i-am urat bufonului noapte bună. Nu mi-a răspuns, dar a ridicat o mână graţioasă în semn de rămas-bun, arătându-mi, cu degetul mare, unde era uşa. M-am furişat afară, cu senzaţia neplăcută că uitasem ceva.

În turn domnea o atmosferă festivă, fiindcă lumea se

pregătea pentru încă o noapte de petrecere cu muzică şi dănţuială. Ghirlande împodobeau arcadele uşilor, iar pe coridoare umblau mult mai mulţi oameni decât de obicei. Un glas de menestrel răzbătea din sala mai mică. Trei femei din Farrow ciripeau la uşa ei. Straiele mele ponosite şi părul tuns cu stângăcie au atras câteva priviri amuzate, dar în general am trecut neobservat printre nou-veniţi şi servitorii lor şi nimeni nu s-a legat de mine când am ieşit din turn şi am pornit spre oraş. Drumul în pantă era încă aglomerat de oameni care veneau şi plecau şi, în ciuda ploii necontenite, oraşul era mai animat decât altădată. Orice eveniment din turn încuraja negoţul, iar logodna lui Dutiful era un eveniment de cea mai mare însemnătate. Mi-am croit drum printre negustorii şi servitorii plecaţi cu comisioane. Nobili călare şi doamne în lectici treceau pe lângă mine în drum spre turn, pentru festivităţile din seara aceea. Când am ajuns în oraş, mulţimea a devenit şi mai apăsătoare. Tavernele gemeau de muşterii, muzica răzbătea din ele ca să-i atragă pe trecători, iar copiii alergau încoace şi încolo, bucurându-se de agitaţia stârnită de prezenţa atâtor străini în oraş. Atmosfera de sărbătoare era molipsitoare şi m-am pomenit că zâmbesc şi le dau străinilor bună seara, în drum spre prăvălia Jinnei.

În dreptul unei uşi, un tânăr trăgea de o servitoare să mai rămână puţin la poveşti cu el. Fetei îi luceau ochii şi surâdea veselă, scuturându-şi buclele negre în semn de blândă dojană. Stropii de ploaie sclipeau pe mantalele lor ca nestematele. Tânărul părea atât de sincer şi de inocent în rugăminţile lui, încât mi-am ferit privirea şi am trecut grăbit pe lângă ei. În clipa următoare, m-a durut sufletul pentru prinţul Dutiful. El nu avea să trăiască niciodată asemenea momente, nu va gusta niciodată dulceaţa unei sărutări furate, nici exaltarea şi suspansul aşteptării unei noi întâlniri nesigure cu o domniţă. Nu. Îi fusese deja aleasă soţia, iar anii cei dintâi ai bărbăţiei sale îi va petrece aşteptând ca ea să devină femeie. Nu îndrăzneam să sper că vor fi fericiţi. În cel mai bun caz, îmi închipuiam că nu vor fi nenorociţi.

Aceste gânduri îmi treceau prin cap când străbăteam aleea şerpuitoare spre uşa Jinnei. M-am oprit în faţa ei, copleşit brusc de stânjeneală. Uşa era închisă, obloanele, trase. O

lumină subţire de lumânare scăpa printr-un oblon neînchis bine, dar nu-mi părea ospitalieră. Era mai degrabă un semn al intimităţii dinăuntru. Era mai târziu decât credeam; aveam să deranjez. Mi-am trecut emoţionat mâna prin părul rebel şi mi-am promis că nu voi intra, ci voi sta la uşă şi voi întreba de Hap. Puteam să mergem la o tavernă, să bem bere şi să povestim. Ar fi plăcut, mi-am zis, aş putea să-i arăt că îl consideram matur acum. Mi-am făcut curaj şi am bătut încet la uşă.

Am auzit scârţâit de scaun şi o pisică sărind pe podea, apoi vocea Jinnei, prin fereastra apărată de oblon.

— Cine-i acolo?

— Fi… Tom Badgerlock. Mi-am blestemat limba cea netrebnică. Îmi pare rău că vin atât de târziu, am fost plecat şi mi-am zis să văd ce face…

— Tom!

Uşa se deschise larg în faţa scuzelor mele grabnice, cât pe ce să mă lovească.

— Tom Badgerlock, intră, intră!

Jinna avea o mână ocupată cu o lumânare, dar cu cealaltă mă prinse de mânecă şi mă trase înăuntru. Numai focul din vatră alunga semiîntunericul din odaie. Două scaune stăteau în jurul unei mese scunde, pe care aburea un ceainic, lângă o cană goală. Lucrul de mână, cu andrelele ieşite prin lucrătură, ocupa un scaun. Jinna închise bine uşa şi-mi făcu semn să mă apropii de foc.

— Tocmai pregătesc un ceai de soc. Vrei şi tu?

— Ar fi… N-am intenţionat să deranjez, vreau doar să văd ce face Hap şi cum…

— Lasă-mă să-ţi iau mantaua. Of, e leoarcă de apă! O atârn aici. Stai jos, va trebui să aştepţi, tânărul neisprăvit nu-i acasă. Ca să fiu sinceră, mi-am zis că, cu cât te întorci mai repede şi stai de vorbă cu el, cu atât îi va fi mai bine. Nu că vreau să-l bârfesc, dar are nevoie de cineva care să-l ţină în frâu.

— Hap? am întrebat uluit.

Am făcut un pas către foc, dar motanul Jinnei alese chiar atunci momentul să mi se gudure de gleznă. M-am clătinat, evitând să-l calc în ultima clipă.

Aşază-te. Lângă foc.

Glăsciorul categoric îmi răsună în minte. M-am uitat în jos la el, iar el s-a uitat la mine. O clipă, privirile noastre s-au atins, apoi am întors amândoi capul, mânaţi de instinctul politeţii. Dar motanul văzuse deja ruinele sufletului meu.

Se frecă de piciorul meu. *Ia pisica în braţe. O să te simţi mai bine.*

Nu prea cred.

Se mai frecă o dată de mine. *Ia pisica în braţe.*

Nu vreau să iau pisica în braţe.

Se ridică pe labele din spate şi se agăţă cu gheruţele celor din faţă de pantalonii şi de carnea mea. *Nu răspunde! Ia pisica în braţe.*

— Fennel, încetează! Nu ştii să te porţi frumos? exclamă Jinna şocată.

Vru să ridice animalul pisălog, însă eu m-am aplecat şi-am scos ghearele lui Fennel din carne. N-am apucat să mă îndrept de spate, că motanul mi-a şi sărit pe umăr. În ciuda mărimii, era foarte agil. Nu l-am simţit greu, ci ca pe-o mână prietenoasă. *Ia pisica în braţe. O să te simţi mai bine.*

A fost mai uşor să-l ţin pe umăr cât m-am ridicat decât să-l dau jos. Jinna a ţâţâit dezaprobator şi-a scos o exclamaţie, dar am asigurat-o că nu-i nimic. Mi-a tras un scaun şi-a afânat perna de pe el. M-am aşezat. Spătarul s-a înclinat sub spatele meu. Era un balansoar. Când m-am făcut comod, Fennel mi s-a mutat în poală şi s-a aşezat în forma unei moviliţe calde. Mi-am împletit mâinile pe spinarea lui, prefăcându-mă că-l ignor. Mi-a rânjit cu ochii întredeschişi. *Fii drăguţ cu mine. Ea mă iubeşte foarte mult.*

Mi-a trebuit un moment să-mi refac şirul gândurilor.

— Hap? am repetat.

— Hap, mi-a confirmat. Care acum ar trebui să fie în aşternut, pentru că stăpânul lui îl aşteaptă la el mâine, înainte de-a se crăpa de ziuă. Şi el pe unde-mi umblă? Pe-afară, să-i tragă clopotele fetei doamnei Hartshorn, care e mult prea cunoscătoare pentru vârsta ei fragedă. Îl distrage fata aia, Svanja, până şi mama ei spune că i-ar fi mai bine să stea acasă, să-şi vadă de treabă şi să înveţe meseria ei.

Trăncănea cu o voce în care supărarea se împletea cu amuzamentul. Mă uimea îngrijorarea ei. Am simţit ghimpele

geloziei: Hap nu era al meu, ca să mă îngrijorez eu de el? Tot vorbind, Jinna îmi aşeză o cană lângă cot, turnă ceai pentru amândoi, se aşeză pe scaun şi-şi luă lucrul de mână în poală. Când se instală, aruncă ochii la mine şi privirile ni se întâlniră pentru prima oară de când îi bătusem la uşă. Tresări, apoi se aplecă în faţă, mijind ochii.

— Vai, Tom! exclamă cu milă în glas. Se aplecă în faţă şi-mi cercetă obrazul. Bietul de tine, ce-ai păţit?

E gol ca un buştean rămas fără şoareci în el.

— Mi-a murit lupul.

M-a şocat să spun adevărul atât de direct. Jinna amuţise cu ochii la mine. Ştiam că nu mă putea înţelege. Nici nu mă aşteptam. Dar atunci, cum liniştea se prelungea, am simţit că, totuşi, mă înţelegea, pentru că nu-mi spunea vorbe inutile. Lăsă lucrul de mână să-i cadă în poală şi se întinse ca să-şi pună o mână peste a mea.

— Ai să-ţi revii? mă întrebă.

Nu era o întrebare pusă din politeţe. Aştepta sincer un răspuns din partea mea.

— Cu timpul, i-am spus şi, pentru prima oară, am recunoscut că era adevărat.

Oricât de lipsit de devotament părea gândul meu, cu vremea, aveam să-mi revin. Atunci am simţit pentru prima dată senzaţia pe care mi-o descrisese Rolf cel Negru. Latura de lup din mine a fremătat: *Da, o să-ţi revii, şi aşa trebuie să se întâmple.* Am auzit vorbele atât de limpede, de parcă Ochi Întunecaţi chiar ar fi împărtăşit gândul acela cu mine. Parcă mi le-aş fi amintit, însă erau mai mult decât o amintire, aşa îmi spusese Rolf. Am stat nemişcat, savurând senzaţia. Când s-a stins, m-a străbătut un fior.

— Bea-ţi ceaiul, o să răceşti, mă sfătui Jinna, aplecându-se să arunce un lemn pe foc.

Am ascultat-o. Punând cana pe masă, am aruncat o privire talismanului de deasupra poliţei. Lumina nestatornică a flăcărilor când poleia, când ascundea mărgelele. Ospitalitate. Ceaiul era cald, dulce şi liniştitor, pisica îmi torcea în braţe şi o femeie se uita la mine cu drag. Să fie doar efectul talismanului asupra mea? Şi dacă era, nu-mi păsa. Încă un cerc al constrângerilor se rupse în mine. *Mângâiatul pisicii te ajută să*

te simţi mai bine, declară arogant Fennel.

— Băiatului i se va frânge inima când va auzi. A ştiut că lupul s-a dus după tine. Când a dispărut, m-am speriat, dar, când nu s-a mai întors, Hap mi-a spus să nu mă tem, că a plecat după tine. Vai, mă îngrozesc că va trebui să-i spui. Îşi puse frâu gurii, însă hotărî categoric: Cu timpul, o să-ţi treacă. Ar fi trebuit să fi venit deja acasă, se îngrijoră iar. Ce-ai de gând să faci cu el?

Mi-am adus aminte de mine, cu atâţia ani în urmă, şi de Verity, chiar şi de tânărul Dutiful. M-am gândit la toate felurile în care datoria ne-a modelat şi ne-a angajat şi ne-a stăpânit sufletele. Da, băiatul ar fi trebuit să fi venit deja acasă, să doarmă cât mai mult, ca să-şi poată servi meşterul cât mai bine a doua zi. Era ucenic, încă nu avea niciun plan bătut în cuie. Nu avea de ce să se lege la cap cu o fată. Aş fi putut să intervin cu fermitate şi să-i aduc aminte că avea o datorie de împlinit. M-ar fi ascultat. Dar Hap nu era fiu de rege, nici măcar bastard regal. Hap putea fi liber. M-am lăsat pe spate în balansoar. S-a legănat şi, absent, am mângâiat pisica.

— Nimic, am răspuns puţin mai târziu. Cred că nu voi face nimic. Cred că-l voi lăsa să fie băiat. Cred că-l voi lăsa să se îndrăgostească de o fată, să stea pe-afară mai mult decât are voie şi să-l doară capul de să-i plesnească a doua zi, când meşterul îl va certa pentru întârziere. Am întors privirea spre Jinna. Lumina flăcărilor îi dansa pe chipul blând. Cred că-l voi lăsa pe băiat să fie băiat o vreme.

— Crezi că e înţelept? mă întrebă, oferindu-mi un surâs.

— Nu. Am clătinat din cap alene. Cred că e o prostie şi că e minunat.

— Aha. Bine. Atunci, mai stai să bei o cană de ceai? Sau te grăbeşti în turn, să-ţi vezi de îndatoriri?

— În seara asta nu am nicio îndatorire de îndeplinit. Nu-mi va simţi nimeni lipsa.

— Bine. Îmi turnă încă o cană de ceai, cu o râvnă măgulitoare. Mai stai puţin aici, unde ţi s-a simţit lipsa.

Sorbi din cană, zâmbindu-mi pe deasupra ei.

Fennel inspiră adânc şi începu să toarcă prelung, stăruitor.

EPILOG

A fost o vreme în care am crezut că activitatea cea mai însemnată a vieţii mele era să scriu istoria celor Şase Ducate. Am purces la treabă de mai multe ori, însă de fiecare dată m-am abătut de la sarcina aceea măreaţă, ca să povestesc zilele şi amănuntele vieţii mele mărunte. Cu cât studiam mai mult relatările altora, şi scrise, şi spuse, cu atât mi se părea mai mult că încercăm să scriem astfel de istorii nu pentru a păstra cunoştinţele, ci pentru a fixa trecutul între anumite graniţe. Ca pe-o floare presată şi uscată, încercăm să-l păstrăm neschimbat şi să spunem că arată exact aşa cum l-am văzut prima oară. Dar, asemenea florii, trecutul nu poate fi ţinut prizonier. Îşi pierde parfumul şi vitalitatea, se sfărâmă, fiindcă e fragilă, şi i se şterg culorile. Iar când te uiţi la ea data viitoare, ştii că nu e deloc cea pe care ai vrut s-o păstrezi, şi că momentul acela a zburat pentru totdeauna.

Mi-am pus pe hârtie istorisirile şi observaţiile. Mi-am surprins gândurile, ideile şi amintirile în cuvinte scrise pe suluri de pergament şi hârtie. Atât de multe am adunat, şi am crezut că îmi aparţin. Am crezut că, întipărindu-le în cuvinte, aveam să găsesc rostul tuturor întâmplărilor, efectul avea să urmeze cauzei, iar motivul fiecărui eveniment avea să mi se arate limpede. Mi-am aşezat manuscrisele pe un raft, convins că surprinsesem în ele rostul zilelor mele.

Dar într-o zi, când m-am întors, din toate manuscrisele mele scrise cu atâta grijă, am găsit numai frânturi de pergament, într-o curte bătătorită. Cădea peste ele zăpada rece. Am stat în şa, privindu-le de sus, şi am ştiut că, aşa cum avea să se întâmple întotdeauna, trecutul se eliberase de efortul meu de a-i da un sens şi de a-l înţelege. Istoria e la fel de îngrădită şi de moartă precum viitorul. Trecutul nu e mai departe decât ultima ta răsuflare.